

Lâm Địch Nhi

*Nơi nào
phong cảnh
như tranh*

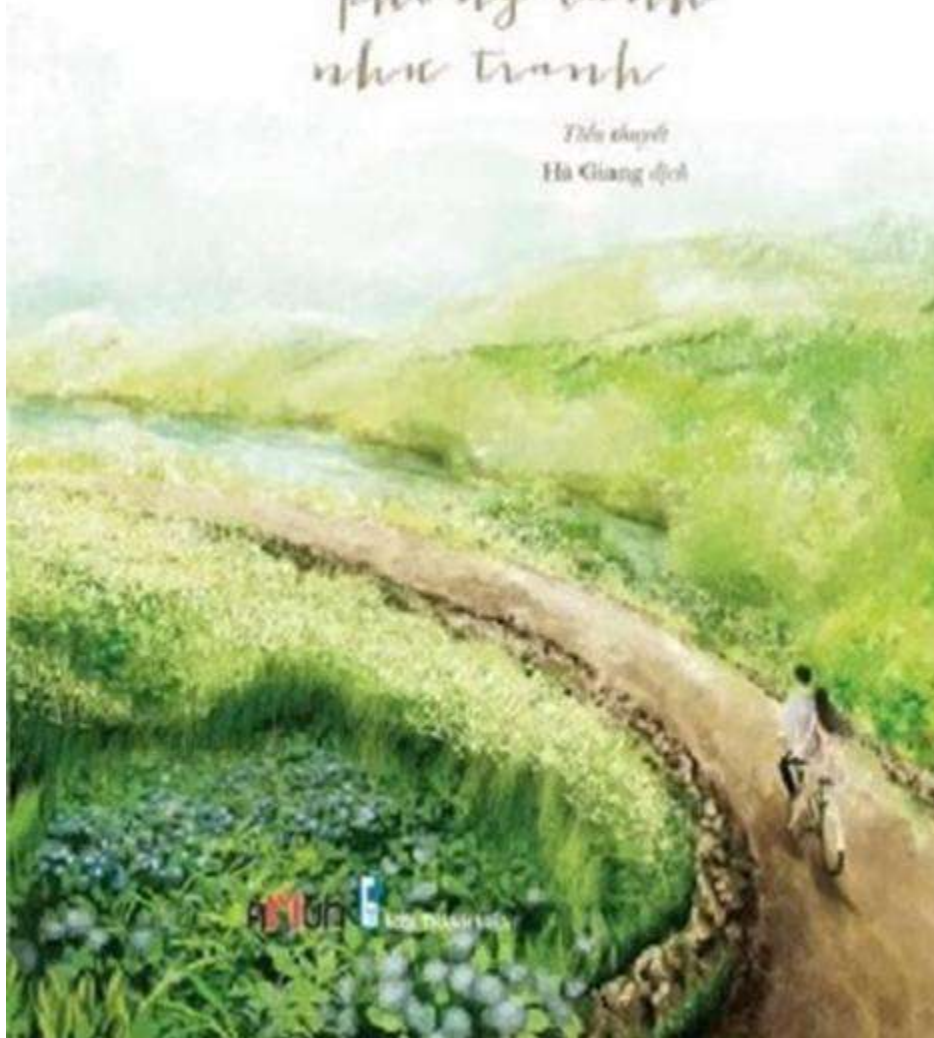
*Tiểu thuyết
Hà Giang dịch*

Lâm Dịch Nhi

Nơi nào
phong cảnh
như tranh

Tên thật
Hà Giang dịch

Đọc sách
LamDichNhi.com

Nơi nào phong cảnh như tranh

Tác giả: Lâm Địch Nhi

Dịch Giả: Hà Giang

Ebook Fun&Free – Lưu hành nội bộ

<https://www.facebook.com/groups/eff.eff/>

Sách: Dinh Phuong Ha

Typer:

1-2 Nguyễn Hoàng Tuyền Linh Chi

3-4 Ngọc Hjp

5-6 Vân Anh

7-8 Thanh Tuyền

9-10 Hoàng Vy Anh

11-hết Hương Nguyen

Beta lần 1:

1-4 Min

5-8 Nguyễn Hoa

9 – ngoại truyện Minh Thư

Beta lần 2:

1-4 Phạm Huỳnh Uyên Khôi

5-8 Lê Linh

9 – ngoại truyện Chen Cyper

Chụp pic: Horcrux

Làm ebook: Phan Thảo

Ebook được thực hiện dựa trên tiểu thuyết *Nơi nào phong cảnh như tranh* do Amun Đinh Tị books phát hành.

CHÚ Ý

Ebook *Nơi nào phong cảnh như tranh* được thực hiện **phi thương mại** bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, **lưu hành trong nội bộ nhóm** và **khuyến khích mua sách đã được phát hành**.

Bản quyền truyện thuộc về tác giả và đơn vị phát hành. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức. Nếu yêu thích hãy mua sách xuất bản.

Các cá nhân không hài lòng về group EFF và admin EFF vui lòng không đọc ebook này – tránh tự ngược.

Xin cảm ơn!

Giới Thiệu

Nơi nào phong cảnh như tranh là những trang sách chứa đầy những điều ngọt ngào, những vẻ đẹp giản dị được Lâm Địch Nhi chắt lọc từ cuộc sống để dệt nên một câu chuyện lãng mạn từng chút một thấm dần, thấm dần vào tâm hồn người đọc qua từng

con chữ.

Bảy năm trước Họa Trần mới mười sáu, còn Hà Dập Phong là “Phu tử” nghiêm khắc lại phải kiêm làm bảo mẫu, làm vệ sĩ và “chồng bất đắc dĩ” của cô.

Bảy năm sau gặp lại, anh vẫn muốn là “Phu tử” để chăm sóc, che chở cho cô, thực hiện những mơ ước của cô dù lúc này ánh mắt cô đang dõi theo một người con trai khác...

Nơi nào phong cảnh như tranh còn đặc biệt thú vị với những ai yêu thích du lịch khám phá và văn hóa đọc, nó truyền tải đến người đọc cả những triết lý sâu sắc tinh tế về cách cảm thụ vẻ đẹp của thiên nhiên, của cuộc sống và tận hưởng thú vui đọc sách giữa cuộc sống bận rộn ngày nay.

LÂM ĐỊCH NHI

Giới tính: Nữ

Cô là nhà văn trẻ mới nổi của Trung Quốc, là một cô gái tự nhận mình khó tính.

Một số tác phẩm xuất bản ở Việt Nam:

“Hoa hồng giấy”, “Hoa hồng ký ức”, “Hoa hồng sớm mai”, “Xuân sắc như thế”...

MỤC LỤC

Giới thiệu

1 2 3

4 5 6

7 8 9

10 11

Ngoại truyện

1 2 3

4 5 6

Xa và gần(*)

Em,

Lúc nhìn em

Lúc nhìn mây

Anh cảm thấy

Lúc nhìn em thì rất xa

Lúc nhìn mây thì rất gần.

Cố Thành

(*) *Bài thơ Xa và gần của nhà thơ Cố Thành (1956 – 1993), Trung Quốc.*

Ba giờ chiều là thời điểm Ban biên tập *Nhật báo Tân Giang* bận rộn nhất. Tiếng chuông điện thoại kêu liên tục làm những người đang vui đùa trong đồng bản thảo đều nhúu mày khó chịu. Chủ biên Hứa Ngôn đặt bút

“cách” một cái trước tập bản thảo đang sửa dở dang, chán nản nhấc điện thoại.

“A lô, Ban biên tập *Nhật báo Tân Giang* xin nghe.”

“Chị Hứa, Giáng sinh vui vẻ!”

Tiếng cười giòn tan, trong trẻo vang lên tựa như ánh trăng rơi xuống mái hiên, chao nghiêng theo ngọn gió đêm, lúc xa lúc gần.

Lông mày Hứa Ngôn đang nhíu lại bỗng chốc giãn ra, khóe miệng hơi cong lên. Nguyễn Hòa Trần đúng là cô gái khéo ăn khéo nói. Con trai chị lớn hơn cô gái này hai tuổi, cô còn quá trẻ để gọi chị xưng em với Hứa Ngôn. Sau khi quen chị, cô không khách sáo gọi chị là “Chủ biên Hứa” như những người khác mà luôn vui vẻ gọi chị là “chị Hứa” như muốn kéo gần khoảng cách độ tuổi giữa hai người. Chị từng muốn tác thành cho Hòa Trần và con trai mình, nhưng chưa kịp mở miệng thì con trai chị đã phải lòng một cô tiếp viên hàng không. Nữ tiếp viên hàng không, hừ, nghe thì oai đấy, thực ra chính là người phục vụ, chỉ là không phục vụ dưới mặt đất mà thôi.

Ôi, đúng là chỉ có “năm trong chăn mới biết chăn có rận”, Hứa Ngôn nuốt cục tức, than thở: “Vui vẻ cái nỗi gì, đang bận đến nỗi muốn ăn tươi nuốt sống người khác đây!”

Hòa Trần “vâng” một tiếng với giọng đồng cảm: “Kẻ nào mang lễ Giáng sinh này đến Trung Quốc thật đáng ghét, nếu có bản lĩnh thì phải biến nó thành ngày nghỉ theo quy định của pháp luật chứ, thất đức quá! Tân Giang hôm nay còn có tuyết rơi nữa chứ!”

Hứa Ngôn ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Những bông tuyết nhỏ đang bay trắng trời khiến cả không gian trở nên mờ nhạt, xám xịt. Mùa đông ở Tân Giang thường hay mưa và ẩm ướt, có khi cả nửa tháng cũng không có lấy một ngày nắng. Mùa đông ở đây rất hiếm khi có tuyết rơi, thế nên tuyết rơi như hôm nay đã tạo nên bức tranh lễ Giáng sinh tuyệt đẹp.

“Em nhận được nhiều hoa không?” Hứa Ngôn hỏi.

Giọng Họa Trần bỗng trầm xuống, pha chút tủi thân: “Chị Hứa lại trêu em rồi, em chỉ là bình hoa sứ thô kệch ở tầng thứ hai mươi bảy của ngân hàng Vinh Phát, cắm hoa gì cũng không thích hợp đâu ạ.”

Ngân hàng Vinh Phát có trụ sở chính ở Hồng Kông, tổng giám đốc là Tống Vinh Phát. Tuy thành lập chưa lâu nhưng ngân hàng này lại có vị thế khá cao trong giới tài chính, mở chi nhánh ở Tân Giang từ ba năm trước, là ngân hàng đầu tiên ở Tân Giang đăng ký đầu tư nước ngoài. Ngoại trừ giám đốc là Tống Tư Viễn người Hồng Kông, các thành viên còn lại đều được trả lương rất cao và được mời từ các ngân hàng của nước ngoài về. Ngày khai trương ngân hàng, Hứa Ngôn phụ trách viết bài và đưa tin, rất nhiều vị lãnh đạo thành phố đến cắt băng khánh thành. Các giám đốc doanh nghiệp cũng đến tham dự với những lẵng hoa rực rỡ sắc màu, màn bắn pháo hoa chào mừng vô cùng hoành tráng.

Tầng cao nhất của ngân hàng Vinh Phát là tầng thứ hai mươi bảy. Ở đây có một vị giám đốc, hai vị phó giám đốc, hai vị trợ lý đặc biệt, một thư ký. Cô thư ký đó chính là Họa Trần. Vị trí này đối với người ngoài mà nói thì có cũng được, không có cũng chẳng sao nên Họa Trần luôn tự cho mình là bình hoa sứ thô kệch.

“Đừng bi quan như thế, em mới đi làm có vài ngày thôi, sau này còn có không gian phát triển mà!” Hứa Ngôn an ủi cô.

Họa Trần nghe thấy thế bật cười. “Cảm ơn sự khích lệ của chị Hứa, em nhất định sẽ cố gắng.” Không gian đâu có hẹp, rộng như lỗ đen vũ trụ thì có.

Hứa Ngôn nhìn đồng hồ, không thể tán chuyện phiếm được nữa, còn cả đồng việc đang chờ chị. “Họa Trần, tìm chị có việc gì à?”

“Tiền giấy kỷ niệm năm mới từ Hồng Kông đã về rồi, đẹp lắm chị ạ. Em để lại cho chị và các anh chị biên tập mỗi người một ít nhé! À... số báo ngày mai chị cho bản tin ngân hàng lên trang nhất nhé, bây giờ các lãnh đạo vẫn đang họp, nên bản thảo em sẽ đem qua cho chị trước sáu giờ.”

Con bé này quanh co vòng vèo mãi mới nói đến chuyện chính. Hứa Ngôn cắn môi, lật giở tập bản thảo để trước mặt và thấy thật khó xử. Trên trang nhất tờ báo ngày mai vốn sẽ đăng tin về sự an toàn khi đi du lịch Ấn Độ của một nữ du khách. Bài này có thể bỏ được, nhưng đến giờ mới đổi sợ rằng không kịp.

“Chị ơi, chị sắp xếp giúp em nhé, bài viết này thực sự rất quan trọng đấy ạ.” Họa Trần như cảm nhận được sự do dự của Hứa Ngôn qua điện thoại nên vội vàng thấp giọng nài nỉ.

Hứa Ngôn thở dài một tiếng. “Thế thì em làm nhanh lên, giám đốc mới nhậm chức nghiêm khắc lắm, trước bảy giờ, chị phải gửi bản in cho anh ta kiểm tra rồi.”

“Ồ, giám đốc mới ạ? Sao em chẳng biết gì nhỉ?”

“Anh ta làm việc rất kín tiếng, thế nên mọi người ở đây cũng bị bất ngờ.”

“Thần thánh phương nào vậy chị?”

“Là hàng ngoại nhập, trước đây làm việc ở kênh truyền hình Địa lý quốc gia Mỹ, còn trước nữa, nghe nói học tiến sỹ y học, chuyên ngành ung bướu. Tóm lại, anh ta không phải người thường. Nghe nói lúc giám đốc đột nhiên xuất hiện, ban biên tập cũng rất kinh ngạc. *Nhật báo Tân Giang* ban đầu vốn là tòa báo do nhà nước thành lập, sau mấy lần cải cách thì được công ty Minh Thịnh thu mua. Công ty Minh Thịnh hiện nay có *Nhật báo Tân Giang* và tạp chí nguyệt san *Ngưỡng Vọng*, đồng thời còn phát hành sách. Giám đốc mới không chỉ là giám đốc của *Nhật báo Tân Giang* mà còn là giám đốc của công ty Minh Thịnh. Dù mới nhậm chức được một tuần nhưng hành động xuất quỷ nhập thần nên anh ta đã tìm hiểu hết tình hình khiến ai nấy đều không rét mà run.”

Họa Trần “oa” lên một tiếng, âm cuối đang kéo dài bỗng dừng lại rồi đưa ra nhận xét: “Đúng là nhân tài đa phương diện, em nghĩ chắc tóc anh ta chỉ còn vài sợi thôi.”

“Sao em lại nghĩ thế?”

“Năm tháng là dao mổ lợn, còn tri thức là dao cạo râu mà.” Họa Trần cố nén cười.

Hứa Ngôn nghe thấy thế không nhịn được, bật cười khiến mấy đồng nghiệp kinh ngạc đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía chị. Chị vội vàng cúp máy, sau đó, bắt chước giọng của Họa Trần, nhắc lại câu nói ấy một lần nữa

khiến cả ban biên tập cười lăn cười bò, không khí trầm mặc trước đó đã bị hòa tan trong tiếng cười vui vẻ.

Khoảng một tháng trước, thời tiết không lạnh như hôm nay, khi Hứa Ngôn phỏng vấn Tổng cục trưởng Tổng cục du lịch, đã nghe ông ta nói rằng sân bay Tân Giang sắp trở thành sân bay quốc tế. Hãng hàng không Dục Tường muốn tăng cường thêm chuyến bay quốc tế nên đã vay ngân hàng Vinh Phát một tỷ. Chuyện bản thảo mà Họa Trần nói có liên quan đến việc này không nhỉ? Chỉ với một tỷ mà sẽ có biết bao chuyến bay số hiệu A320 bay thẳng đến Hồng Kông, Ma Cao, Đài Loan, New York, Paris... Mặc dù tổng sản lượng kinh tế luôn đứng ở tốp đầu cả nước, Tân Giang cũng chỉ là một thành phố trực thuộc tỉnh, vậy mà đã có một sân bay quốc tế, đây là chuyện rất hiếm có trong nước. Đó chắc chắn sẽ là tin tức lớn trên số báo ngày mai.

Ngoài hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân từ xa đến gần, không nhanh không chậm. Là ai vậy nhỉ?

Một chàng thanh niên còn trẻ với khuôn mặt điển trai nhìn mọi người gật đầu, sau đó hướng ánh mắt về phía Hứa Ngôn. “Chào mọi người, tôi là Lâm Tuyết Phi, thư ký của Giám đốc Hà. Toàn thể nhân viên của ban biên tập sẽ tập trung ở phòng họp lúc sáu giờ để tham dự cuộc họp nhanh với sếp. Lúc đó, Chủ biên Hứa nhớ mang bản in trang báo mới nhất ngày mai nhé!”

Hứa Ngôn thầm than, liếc nhìn về phía các biên tập viên. Biên tập phụ trách trang báo hiểu ý, chớp mắt một cái, rồi cầm lấy bản thảo mà chị đã sửa xong, thành thạo sắp xếp vị trí các bài báo. Ngày nào cũng phải làm những công việc này nên nếu có xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, cô có thể ứng phó được.

Năm giờ năm mươi phút, bản in của trang báo đã xong, vị trí trang đầu để lại một ô trống.

Trước khi bước vào thang máy, Hứa Ngôn ngoái nhìn ra ngoài. Hoàng hôn đã hoàn toàn bao phủ không gian, những ngọn đèn rực rỡ như muốn xuyên thấu màn đêm, tỏa ra ánh sáng chói lóa. Cách đó không xa, trên tầng cao nhất của trung tâm thương mại Thịnh Hoa, một chú tuần lộc được xếp từ những chiếc đèn thủy tinh đang tung vó, xoay vòng tròn như không biết mệt. Những cửa hiệu bên đường đều thả đèn sáng trưng, ông già Noel đang đứng trước tủ kính mỉm cười hiền hậu. Xe bị ùn tắc trên đường xếp thành hàng dài nhưng rất trật tự. Họa Trần đến muộn, chẳng lẽ cô ấy cũng đang bị tắc đường?

Hứa Ngôn không nghĩ nhiều, vội theo mọi người bước vào thang máy lên tầng trên. Mọi người trong ban biên tập sách và tạp chí đã đến đông đủ, ai nấy đều nhìn nhau không nói. Mặc dù lễ Giáng sinh không phải là ngày lễ truyền thống của đất nước, nhưng mọi người phải đi làm vào ngày này, ít nhiều cũng cảm thấy ai oán, tuy không thể hiện ra ngoài.

Lúc cửa phòng họp đẩy ra, Hứa Ngôn cố ý bước lên trước, ngẩng đầu nhìn và hơi sững người, nhưng trong lòng cảm thấy vui vui. Tóc của giám đốc mới không phải chỉ có vài sợi, mà rất dày. Chị không ngờ giám đốc mới lại trẻ như vậy. Dáng người cao ráo, lông mày sắc nét, đôi môi không dày nhưng căng mọng, khóe môi còn hơi nhếch lên đầy tự tin. Anh không ăn mặc cứng nhắc mà mặc chiếc áo len chui đầu màu xanh thẫm và quần tây màu xanh đen. Đàn ông cho dù trẻ hay già, nếu không có thân hình cao lớn, vòng eo săn chắc, cần cổ cao thì sẽ rất khó mặc áo len. Mặc phù hợp sẽ tôn lên khí chất nho nhã, mặc không phù hợp sẽ khiến thân hình béo lùn, thô kệch. Đương nhiên, vị giám đốc mới hiểu rõ điều này. Anh khẽ đẩy cặp

kính không gọng lên, đôi mắt lạnh lùng nhìn khắp một lượt. “Xin chào, chúc mọi người Giáng sinh vui vẻ! Tôi là Hà Dập Phong.”

Không chỉ có ngoại hình lạnh lùng, tuấn tú mà ngay cả giọng nói trầm ấm cũng khiến người khác phải ghen tị. Đàn ông như vậy, không cần phải mặc quần áo đẹp, chỉ cần học thức sâu rộng sẽ toát lên khí chất cao sang. Khí chất này không phải học mà có được, không phải khổ luyện mà thành, đó là khí chất bẩm sinh. Chắc chắn lúc còn đi học, họ luôn là học sinh giỏi khiến bố mẹ yên tâm, thầy cô yêu mến, khi đi làm thì làm việc gì cũng cảm thấy tự tin. Trên thực tế, họ có cơ sở để tự tin như thế.

“Trước mặt các bạn đồng nghiệp ở đây, tôi chỉ dám coi mình là đàn em trong Minh Thịnh. Mong các bạn không để bụng. Hôm nay, tôi chỉ muốn nói chuyện với các bạn về tuần làm việc vừa qua. Tôi muốn biết cảm nhận của các bạn về tình hình hiện tại của Minh Thịnh.” Giám đốc mới nói năng hòa nhã nhưng mọi người vẫn tỏ ra rất căng thẳng.

Đầu tiên, anh nói về mảng sách, còn vẽ biểu đồ để so sánh rồi phát cho mỗi người một tờ. Năm nay, số lượng tiêu thụ các loại sách bán chạy nhất của Minh Thịnh không bằng một phần mười so với đầu sách khác cùng ngành.

“Tại sao chúng ta có thể vui mừng hơn hờ khi nói rằng sách của mình bán chạy, như vậy không thấy huênh hoang quá ư?” Hà Dập Phong giơ một cuốn sách lên hỏi Chủ biên của phòng xuất bản sách. Tuy giọng anh vẫn đều đều, thần thái cũng không thay đổi nhưng lại khiến cho hai tai của Chủ biên phòng xuất bản sách đỏ bừng.

“Anh đã tìm hiểu sự chênh lệch này bao giờ chưa? Đừng nói với tôi rằng bây giờ mọi người đều sống gấp, không có thời gian đọc sách và cũng

không muốn mua sách nhé. Nói thế là sai hoàn toàn đấy. Cuốn sách mới của tác giả Haruki Murakami người Nhật Bản được độc giả khắp thế giới đón đọc, chỉ vài ngày đã bán hết hơn năm trăm nghìn cuốn. Đó không phải lời đồn thổi, cũng không phải cố tích, đó là sự thật.”

“Vâng... vâng.” Chủ biên phòng xuất bản sách ấp úng nói.

“Về tạp chí nguyệt san *Ngưỡng vọng*, anh đánh giá vị trí của nó thế nào?” Anh quay sang hỏi Chủ biên phòng tạp chí.

“Đúng như tên gọi của nó, tạp chí của chúng ta luôn muốn dẫn đầu bao quát hết các ngành nghề.” Chủ biên suy nghĩ một lát rồi trả lời.

Hà Dập Phong nở nụ cười thân thiện và ấm áp, tuy nhiên Chủ biên phòng tạp chí lại thấy rùng mình. “Theo tôi được biết, hiện nay trên toàn thế giới không có tạp chí nào có thể bao quát hết tất cả các ngành nghề. Báo chí là đại chúng, là bình dân, còn tạp chí chỉ dành cho một nhóm đối tượng nhỏ nhẽ, tinh tế. Tôi rất khâm phục dũng khí của anh, đó là một giấc mơ đẹp nhưng không thực tế. Thông thường, một tờ tạp chí cần tìm cho mình một chỗ đứng, chỗ đứng đó chính là cá tính, là phong cách riêng biệt. Tạp chí sẽ phát triển dựa trên chỗ đứng này, sau đó mới từ từ vươn ra xa.”

Từng câu từng chữ đều thông thả, chậm rãi nhưng lại như lưỡi dao sắc bén tóa ra khí lạnh chết người. Hà Dập Phong đẩy tờ tạp chí ra trước mặt, hỏi tiếp: “Các nhà kinh doanh lớn nhỏ đều nhân dịp lễ Noel để buôn bán hoặc tổ chức các hoạt động đặc biệt nhằm thu hút khách hàng, tại sao chúng ta không nghĩ đến việc phát hành một đặc san về lễ Noel?”

Chủ biên phòng tạp chí mở to mắt, miệng định nói gì đó nhưng lại thôi. Anh ta biết đặc san là gì, nhưng chưa từng nghĩ nó liên quan đến tạp chí

Ngưỡng vọng.

“Không sao, sắp tới là ngày lễ Valentine, tôi rất mong chờ sự thể hiện của anh.” Giống như đọc được suy nghĩ của người khác, Hà Dập Phong nhanh chóng thu ánh mắt về, dù ánh mắt đó cũng chỉ là liếc qua.

Thành phố Tân Giang nằm ở miền Nam nhưng mùa đông rất lạnh, dù trong phòng đang bật điều hòa cũng không ăn thua. Nhiệt độ trong phòng cũng chỉ cao hơn bên ngoài một, hai độ nên cảm giác vô cùng khó chịu. Mọi người có thói quen vào phòng không cởi áo khoác ngoài, chỉ hơi kéo khóa hoặc mở cúc, tuy vậy chân tay vẫn lạnh cóng. Thế mà lúc này, dưới cái nhìn của Hà Dập Phong, mồ hôi ở lưng Hứa Ngôn đã túa ra ướt đầm.

Giờ là lúc nói đến ban biên tập báo của chị rồi, có trốn cũng không thể trốn được nữa.

“Chủ biên Hứa, hôm nay chị có mang bản in cả trang báo đến không?” Mặc dù chưa từng gặp mặt ai trước đó, vậy mà Hà Dập Phong vẫn không hề nhận lầm người.

Hứa Ngôn nhủ thầm mình phải thật bình tĩnh, trang nhất của bài báo để trống không phải là chuyện ngày một ngày hai. “Thưa giám đốc, tôi đã mang đến rồi.”

Lâm Tuyết Phi bước đến, lúc đưa bản in tờ báo cho anh ta, tay chị vẫn còn run run.

Lâm Tuyết Phi liếc nhìn bản in, trong mắt thoáng qua tia kinh ngạc, còn Hứa Ngôn thì khó nhọc nuốt khan.

Hà Dập Phong xem tỉ mỉ từ đầu đến cuối, rồi mới ngược mắt lên, mình cười nhìn Hứa Ngôn: “Chủ biên Hứa, có vẻ chị cần cho tôi một lời giải thích!” Ngón tay thon dài của anh gõ nhẹ vào chỗ trống trên trang báo.

Tuy Hứa Ngôn làm nghề báo nhưng chị lại không được học chính quy. Ban đầu, chị chỉ là công nhân ở xưởng in, sau ba mươi năm, chị đã từng bước cố gắng để ngồi được vào vị trí chủ biên như ngày hôm nay. Chị rất trân trọng vị trí này, nhưng cũng không hề sợ hãi. “Thưa Giám đốc Hà, chúng tôi đang đợi một tin quan trọng.” Chị điềm tĩnh nhìn thẳng vào Hà Dập Phong. “Trang nhất là phần mở đầu của một tờ báo, cũng là tin tức mà độc giả quan tâm nhất. Vì vậy, trang nhất cần sử dụng tin tức cập nhật nhất, quan trọng nhất.”

Đôi lông mày của Hà Dập Phong dần ra, anh mỉm cười để lộ hai hàm răng trắng bóng. Anh nhún vai, nói: “Ý chị là phóng viên của chúng ta còn đang phỏng vấn ở hiện trường?”

Hứa Ngôn nắm chặt vạt áo, gần như nín thở lắng nghe tiếng động ở bên ngoài, nhưng tất cả đều rất yên tĩnh. “Trang nhất là trang tổng hợp, từ tin tức chính trị, kinh tế, đến khoa học kỹ thuật, y tế... đều chiếm vị trí quan trọng, không nhất thiết là tin tức từ hiện trường.”

Lông mày Hà Dập Phong nhăn tít lại, cả người dựa vào thành ghế. “Dù sao tôi cũng là người ngoại đạo, càng nghe càng cảm thấy không hiểu. Không có tin tức hiện trường, chắc cũng không phải là phóng viên đang đi trên đường, vậy chị đợi tin từ đâu?”

“Do phía đối tác cung cấp.” Hứa Ngôn liều mạng trả lời.

Ý cười trên khuôn mặt Hà Dập Phong dần biến mất, ánh mắt trở nên lạnh lẽo. Anh đứng dậy, bước đến phía cuối phòng họp. Khi đến gần cửa sổ, anh dừng lại, vẫn quay lưng về phía tất cả mọi người. “Vậy bài báo đó ai sẽ đứng tên, tiền nhuận bút trả cho ai?”

Phòng họp bỗng chốc im lặng như tờ. Hứa Ngôn hiểu rằng tiền nhuận bút của một bài báo chẳng đáng là bao, cái anh nhắm vào không phải là chuyện này, mà là muốn nêu ra một ý khác. Tin tức trang nhất của một bài báo quan trọng như thế, vậy tại sao lại tùy tiện để cho đối tác cung cấp? Thực ra, đây chính là đặc thù của *Nhật báo Tân Giang*. Trước đây, tờ báo này do nhà nước quản lý, kênh phát hành hẹp, lượng tiêu thụ cũng được đảm bảo, chủ yếu là dành cho các cơ quan nhà nước và các doanh nghiệp của thành phố Tân Giang. Theo thông lệ, tin tức trang nhất đều đăng tin về các hoạt động của lãnh đạo và báo cáo của các cơ quan nhà nước, những báo cáo này đều do ban cán sự của những cơ quan này cung cấp. Sau khi tờ báo đổi chủ là doanh nghiệp tư nhân, có đôi lúc mọi người vẫn duy trì cách làm việc cũ. Đối với vị giám đốc mới vừa từ nước ngoài về, Hứa Ngôn phải giải thích phương thức làm việc đặc thù này như thế nào đây?

Trong sự im lặng như vô tận đó, cánh cửa phòng họp đang đóng chặt kêu “két” một tiếng, sau đó bị một người từ ngoài đẩy ra. “Xin lỗi, mọi người đang họp ạ? Vậy tôi sẽ chờ bên ngoài.”

Giọng nói của cô gái dù rất nhỏ nhưng mọi người trong phòng đều nghe thấy, tất cả nhất loạt quay đầu lại nhìn, bao gồm cả Hà Dập Phong.

Tim Hứa Ngôn đang thắt lại bỗng như được thả lỏng. “Họa Trần, em đợi chút.” Chị đẩy ghế và nhanh chân bước ra ngoài.

Cả người Họa Trần được trùm kín trong chiếc áo lông vũ màu đen, tay cầm túi giấy có logo của ngân hàng Vinh Phát, túi giấy hình như khá nặng nên vai cô hơi nghiêng. Có lẽ vì đi gấp gáp nên cô vẫn còn đang thở hổn hển, làn hơi thoát ra từ miệng đọng trắng trên môi.

“Mọi người đang đợi em à?” Họa Trần “ngửi” thấy không khí bất bình thường trong phòng họp, mấp máy môi thì thầm hỏi Hứa Ngôn, đôi mắt to tròn trong sáng còn hơi liếc trộm vào trong phòng. Ánh mắt cô dừng lại bên cửa sổ, miệng há ra kinh ngạc làm chiếc cằm nhỏ nhắn như sắp rơi xuống đất. Tiếp đó, hai mắt cô nhấp nháy như thấu kính hiển vi, rồi lại chớp chớp như đang điều chỉnh tiêu cự.

“Đó là Giám đốc mới của bọn chị, anh ta đang hỏi về trang nhất của tờ báo.” Hứa Ngôn than thở. “Để chị giới thiệu em với anh ta.” Chị kéo Họa Trần đến trước mặt Hà Dập Phong. “Đây là Giám đốc của bọn chị, Hà Dập Phong, còn đây là thư ký giám đốc của ngân hàng Vinh Phát, Nguyễn Họa Trần.”

Hà Dập Phong chưa bao giờ trải qua cảm giác như lúc này, giống như có một bàn tay vô hình kéo anh ra khỏi cánh cửa u ám cuối hành lang, khiến anh nhất thời không thể chịu nổi ánh sáng chói lóa, buộc phải nhắm chặt hai mắt lại.

“Giám đốc Hà!” Lâm Phi Tuyết ở phía sau lưng ho nhẹ một tiếng.

Hà Dập Phong như bưng tỉnh, bình tĩnh giơ tay ra, Họa Trần do dự một lúc rồi cũng đón lấy. Bên ngoài thật sự rất lạnh, cho dù có đeo găng tay dày đến đâu, đầu ngón tay cũng lạnh cóng như băng.

“Chào cô!” Hà Dập Phong hơi gật đầu.

Tay hai người chỉ mới chạm nhẹ, Họa Trần đã vội vàng rút về, rồi lấy bản thảo đã in sẵn và chiếc usb màu trắng trong túi xách đeo sau lưng ra. “Hôm nay tắc đường quá, đáng lẽ em đã đến sớm nửa tiếng rồi.”

“Mọi người có thể về trước. Chủ biên Hứa và người phụ trách trang nhất ở lại.” Hà Dập Phong nhận lấy bản thảo, ánh mắt di chuyển một cách khó khăn từ gương mặt Họa Trần sang mặt bàn và đọc lướt rất nhanh. Bài viết rất khá, câu chữ rõ ràng, lưu loát, không đơn điệu, phần trọng điểm cũng viết khá hợp lý. Ngân hàng Vinh Phát đã cho hãng hàng không Dực Tường vay một tỷ hai, chia thành ba đợt, sẽ lần lượt chuyển giao vào năm sau. Số tiền này nhiều hơn hai trăm triệu so với tin đồn. Mặc dù một tỷ hai không phải là số tiền quá lớn, nhưng đối với nền kinh tế đang trên đà phát triển như thành phố Tân Giang thì chính là một đòn bẩy. Nếu muốn giàu có, trước tiên phải sửa đường. Giao thông phát triển mới có thể thu hút các nhà đầu tư. Tin này đủ điều kiện để đăng ở trang nhất, nhưng Hà Dập Phong vẫn quyết định không phê duyệt.

“Tại sao chứ?” Hứa Ngôn sốt ruột hỏi.

“Nguồn tin có thể do phóng viên chủ động tìm kiếm, cũng có thể do đối tác cung cấp, nhưng không thể ngồi mát ăn bát vàng. Chờ đợi là bị động, điều này làm mất đi giá trị của tin tức. Bài viết này có thể để ở trang hai của số báo ngày mai.” Nét mặt Hà Dập Phong thể hiện rõ sự kiên quyết, không thể thương lượng. Anh thu dọn tài liệu trên bàn, chuẩn bị rời đi.

Anh ta đã nói vậy, Hứa Ngôn không thể nào phản bác, nhưng bài viết này thật sự rất hay. Tòa soạn báo và sân bay Tân Giang đã ký thỏa thuận là cung cấp sách báo cho hành khách trên những chuyến bay của các hãng hàng không lớn bay đến Tân Giang, trong đó có tờ *Nhật báo Tân Giang*.

Nếu trong số độc giả đó có những nhà đầu tư, khi đọc được tin tức này họ sẽ mang lại biết bao cơ hội cho thành phố.

Chi lập tức kéo Họa Trần đuổi theo Hà Dập Phong.

Vì thân hình cao lớn, chân lại dài nên Hà Dập Phong đã tới văn phòng và đang tự rót cho mình một chén trà.

Thấy Hứa Ngôn và Họa Trần bước vào, anh quay người lại, chăm chú và bình thản nhìn Họa Trần. “Còn có chuyện gì nữa sao?” Ý từ chối tiếp khách đã quá rõ ràng.

Hứa Ngôn lo lắng đẩy Họa Trần, lúc này cô nên chủ động nắm lấy cơ hội.

Nhưng Họa Trần lại chẳng tỏ ra sốt ruột chút nào, cô rất bình tĩnh, thản nhiên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Hà Dập Phong.

“Em nói gì đi chứ!” Hứa Ngôn giục cô.

“Giám đốc Hà đẹp trai thật đấy, trước đây chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi nhỉ?” Họa Trần nghiêng đầu, cố gắng nhớ lại.

Hứa Ngôn nghe thấy vậy suýt thì ngừng thở, con bé này ngốc hay ảm đầu vậy, đây là lúc có thể giả ngốc được ư? Lâm Tuyết Phi từ ngoài bước vào, nghe thấy câu nói này cũng nheo mắt nhìn đầy vẻ mỉa mai.

“Anh có bạn gái chưa?” Họa Trần bước lên một bước, khi gần sát mép bàn thì liền ngẩng đầu lên, mắt nhìn anh không chớp.

Hà Dập Phong mặt không biến sắc, cũng không nói một lời, chỉ với tay cầm cốc trà trên bàn.

Hứa Ngôn suýt thì ngã khụy xuống đất.

Lâm Tuyết Phi nheo mắt, nói: “Nếu như không có thì thư ký Nguyễn muốn tự tiến cử à?”

Họa Trần lắc đầu. “Không, tôi là người đồng tính, không có hứng thú với đàn ông.”

“Người đồng tính? Đồng tính nữ à?”

Gương mặt thuần khiết của cô bỗng bị bao phủ bởi màn sương âm đạm giống như bầu trời ngoài cửa sổ. “Vâng, tôi từng bị một người đàn ông làm cho tổn thương sâu sắc.”

“Anh ta phản bội cô sao?”

“Hai chúng tôi cùng đi chung một thang máy, chẳng biết vì sao lại có một con chó rất to tiến vào. Con chó đó hình như quen tôi, nó ngửi tới ngửi lui quanh ống quần tôi, còn ngược cổ lên nhìn tôi thở hỗn hà hỗn hển. Từ nhỏ tôi đã rất sợ chó, vô cùng sợ. Tôi muốn trốn mà không có chỗ, trong tình thế cấp bách, tôi liền cầu cứu người bên cạnh bằng cách ôm chầm lấy anh ta. Nhưng không ngờ anh ta lại đẩy tôi ra, làm tôi ngã xuống đất, con chó đó sủa một tiếng, thè cái lưỡi dài của nó liếm mặt tôi, tôi ngất xỉu tại chỗ... Từ đó về sau, tôi chỉ thích phụ nữ thôi.”

“Phụt”, ngụm trà trong miệng Hà Dập Phong phun lên khắp mặt và đầu Họa Trần.

Biểu cảm của Hứa Ngôn và Lâm Tuyết Phi đều rất kỳ quái, thực ra cũng không thể miêu tả được vẻ mặt của họ lúc này.

“Xin lỗi!” Hà Dập Phong lấy khăn giấy đưa cho cô.

Họa Trần không khách sáo cầm lấy khăn lau mặt, nói “không sao”, rồi quay lại nhìn Hứa Ngôn. “Chị Hứa, chuyện đã nói xong rồi, chúng ta đi xuống thôi. Ôi, trời tối quá rồi, một ngày quả là dài! Không biết em có thể bắt được xe buýt không nữa, hôm nay lại giảm vài độ, em không thể biến mình thành pho tượng băng ở lề đường được.”

Hứa Ngôn chẳng thể nào suy nghĩ theo tư duy bình thường, Họa Trần trước mặt chị thay đổi một trăm tám mươi độ khiến chị cảm thấy xa lạ.

Họa Trần nghĩ ra một việc, liền nói: “Giám đốc Hà, trong usb có vài bức ảnh làm tư liệu bài báo, trước khi anh ký, hãy xem có thể sử dụng được hay không nhé! Noel vui vẻ!” Lần này thì chính cô kéo Hứa Ngôn ra cửa.

Bước vào thang máy, Họa Trần cười không ngớt.

“Em không bị ám đầu đấy chứ? Sao có thể ăn nói tùy tiện như thế?” Hứa Ngôn không nhịn được nữa liền lên tiếng trách móc.

Họa Trần cười càng to hơn, rồi sau đó đưa cho Hứa Ngôn túi giấy cô cầm suốt từ nãy. Bên trong túi là những tờ tiền rất đẹp phát hành để kỷ niệm nhân dịp năm mới. Nhìn cô như vậy, Hứa Ngôn dờ khóc dờ cười,

không có tâm trạng hỏi tội nữa, chuyện trang nhất bài báo vẫn khiến chị đau đầu, lát nữa phải tìm cách khác thôi.

Hai người vừa bước ra khỏi thang máy, Hứa Ngôn đang đi vào văn phòng thì biên tập viên phụ trách trang báo suýt va vào chị. Cậu ta nói thư ký Lâm gọi điện thoại tới, Giám đốc Hà đã duyệt và ký tên rồi. Bây giờ cậu ta đi lấy bản in, rồi sau đó mang đến xưởng in.

Đơn giản như vậy ư? Hứa Ngôn không dám tin vào tai mình. Bất giác chị nhìn ra ngoài cửa sổ, những bông tuyết nhỏ bé bên ngoài chẳng biết từ khi nào đã biến thành những bông tuyết lớn đang rơi lả tả sau cơn gió mạnh.

Chiếc xe Phaeton màu đen bất chấp gió tuyết, lao ra khỏi cổng lớn của Minh Thịnh.

Bên lề đường, rất nhiều người đang đợi xe buýt, có những cặp đôi trẻ đang nắm tay nhau, dường như thời tiết lạnh giá này không làm ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của họ. Họa Trần kéo mũ áo phía sau lên, quần khăn quàng cổ chặt hơn, chỉ đứng yên một lúc là cô lại phải đi lại loanh quanh. Hoạt động một chút sẽ thấy ấm hơn, nhưng mặt vẫn bị lạnh cóng, cơ mặt đều căng cứng, cảm giác như cái lạnh đã dán chặt vào da thịt.

Mùa đông không có tuyết sẽ rất cô đơn, nhưng tuyết lất phất rơi như có như không thế này càng khiến mùa đông thêm cô đơn. Đám cỏ ven đường bị lớp tuyết mỏng bao phủ như một tờ giấy trắng tinh chưa bị ai giẫm lên. Màu trắng xóa ấy dưới ánh đèn như trái dài vô tận, bao phủ lên cả cảnh vật, làm cho người ta tha hồ tưởng tượng.

Đang đi loanh quanh như thế, cô chợt thấy có một chiếc xe ghé sát lại lề đường. Chỗ đó cấm dừng đỗ xe, thế mà chiếc xe không thèm để ý, cứ đi sát tới mép đường rồi mới dừng lại, cửa xe được mở ra.

Họa Trần đứng lại, quan sát Hà Dập Phong ngồi trong xe. Anh mặc một chiếc áo khoác màu xanh sẫm bên ngoài áo len, đúng là giỏi chịu rét thật.

Không ai lên tiếng mời, cũng không ai lên tiếng chào hỏi mà ánh mắt họ chỉ nhìn nhau thoáng chốc. Họa Trần rời ánh mắt đi, phủi tuyết trên vai rồi bước lên xe. Chiếc xe im lặng lướt đi như thể hai người đã thầm hẹn nhau trước vậy.

Trong xe đang mở điều hòa nhiệt độ, nhưng có lẽ mới bật chưa lâu nên không thấy ấm. Họa Trần cởi bao tay, xoa xoa lòng bàn tay, lẩm bẫm vài câu.

Hà Dập Phong đang chăm chú nhìn biển chỉ đường bên ngoài, không nghe rõ nên hỏi lại: “Em nói gì thế?”

Họa Trần hào hứng đáp: “Em đang đọc thơ của Byron(*)”.

(*) *George Gordon Noel Byron (22/1/1788 - 19/4/1824): là nhà thơ lãng mạn Anh, một trong những thi sĩ lớn của thế giới thế kỉ XIX.*

Nếu ta còn gặp nhau

Sao bao năm xa cách

Biết chào em thế nào?

Ngoài nước mắt, im lặng.”

Cô ngâm một lượt bằng tiếng Trung và tiếng Anh, còn anh chỉ trầm mặc không nói, anh không thể để mình bị phân tâm bởi đường Tân Giang tối nay rất khó đi.

Đến Tân Giang mười ngày rồi nhưng anh vẫn chưa quen thuộc thành phố này. Ấn tượng nhất về Tân Giang chính là vào buổi chiều hôm đó, trời nắng đẹp, rạng rỡ, những tia nắng còn sót lại cuối ngày chiếu sáng rực rỡ khắp không gian. Máy bay ở độ cao hai nghìn mét, giọng nói ngọt ngào của cô tiếp viên hàng không vang lên trên loa, còn mười phút nữa máy bay sẽ hạ cánh xuống sân bay Tân Giang. Lúc đó anh vô cùng mệt mỏi, chỉ lười biếng kéo tấm chắn cửa sổ máy bay lên. Khoảng cách từ New York đến Bắc Kinh là mười sáu nghìn kilômét, chênh lệch đúng mười ba tiếng. Sau đó anh lại bay tiếp từ Bắc Kinh đến Tân Giang nên cũng không rõ bây giờ là ngày hay đêm nữa.

Chính lúc này thành phố Tân Giang thu vào tầm mắt. Từ trên cao nhìn xuống, thành phố giống như một cái sa bàn tinh xảo do công ty bất động sản thiết kế, có nhà cao tầng, cây xanh, những con đường rộng rãi, có rừng núi, hồ nước, ruộng đồng, còn có sông Trường Giang chảy uốn lượn quanh thành phố.

Lúc đó, trong lòng anh khẽ thở phào. “Ồ, đây chính là Tân Giang! Nơi đây non nước hữu tình nhưng vẫn phồn hoa, tấp nập.”

Đến bây giờ, anh vẫn không tin là mình đến Tân Giang để nhận chức giám đốc của tập đoàn Minh Thịnh. Công việc anh đang làm ở kênh truyền hình Địa lý quốc gia Mỹ rất tốt, vừa có tính cạnh tranh lại rất thú vị, cảm

giác mỗi ngày trôi qua đều rất tuyệt. Anh có dự án riêng, không bị hạn chế về tài chính, có thể tự do phát triển. Anh có những người bạn cùng uống rượu, đi du lịch, có đối tác trong công việc rất ăn ý, cuộc sống ở bên đó cũng rất vui.

Một lần, đoàn du lịch trong nước đến Mỹ tham quan. Đó là những người làm lãnh đạo và quản lý của các đài truyền hình địa phương và tổng biên tập một số tạp chí. Vì họ đều là người Trung Quốc nên anh đứng ra đón tiếp và làm hướng dẫn viên cho họ. Trưởng đoàn cho biết, các đài truyền hình trong nước chuẩn bị thành lập một kênh chuyên về du lịch. Họ muốn làm một bộ phim phóng sự thật hay nên mới đến đây tham quan học tập.

Trong phạm vi quyền hạn của mình, anh cố gắng sắp đặt mọi thứ tốt nhất khiến đoàn du lịch vô cùng hài lòng. Ngày cuối cùng, công ty tổ chức tiệc chia tay. Anh đến từng bàn chúc rượu và nói chuyện vui vẻ với mọi người.

Bữa tiệc sắp tàn thì một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi kéo anh qua một bên, tự giới thiệu ông là Chu Hạo Chi, chủ tịch hội đồng quản trị của một công ty văn hóa. Lúc này trông ông khá kích động, ông kể rằng mình luôn mơ ước tạo ra một tạp chí có chất lượng tốt, nội dung hay, viết về phong cảnh, phong tục tập quán, các món ăn ngon, nơi ăn chốn ở và chỗ đi lại... Tạp chí của ông không thể làm sơ sài, dập khuôn máy móc, mà phải thật đặc biệt, thật trí tuệ, làm rung động thị giác, kích thích tinh thần. Ông đã nghĩ ra tên cho tờ tạp chí đó là *Ngưỡng vọng*. Ngưỡng vọng – nhìn về phía trước.

“Đáng tiếc bây giờ nó chẳng ra đâu vào đâu cả.” Nói đến đây, Chu Hạo Chi thất vọng lắc đầu, sau đó ánh mắt sáng rực nhìn Hà Dập Phong: “Cậu có thể về nước giúp tôi không?”

Anh chân thành đáp: “Cháu chẳng hiểu gì về tạp chí cả.”

Ông cười. “Tôi nghe nói Đại học Y khoa cũng đâu có khoa nào là xây dựng chiến lược truyền thông, nhỉ?”

Anh im lặng không nói.

“Tôi tin tưởng cậu, chắc chắn cậu gánh vác được trọng trách này.” Ông vỗ vai Hà Dập Phong, nâng ly rượu trong tay, chạm nhẹ vào ly của anh. “Công ty của tôi là Minh Thịnh, ở Tân Giang. Đó là một thành phố nhỏ, phong cảnh rất đẹp, nhịp sống chậm rãi, chắc chắn cậu sẽ thích. Nếu như cậu chịu về nước, tôi sẽ cho cậu đủ không gian và tài chính, tùy cậu điều phối nhân sự. Thế nào?”

Ông cho anh một tháng để suy nghĩ. Ngày hôm sau, đoàn tham quan về nước, còn anh bay đi Ấn Độ, ở đó đang có nhóm nhiếp ảnh gia chụp các di tích văn hóa Ấn Độ.

Trở về từ Ấn Độ, anh đến công ty nộp đơn xin từ chức. Lâm Tuyết Phi là thư ký của anh cũng xin nghỉ việc theo anh.

Lâm Tuyết Phi đương nhiên hiểu quyết định của Hà Dập Phong, cho dù cảnh đẹp như thế nào, ngắm nhiều cũng sẽ chán. Tương tự, cho dù công việc có tốt thế nào cũng sẽ có lúc khiến ta cảm thấy mệt. Thay đổi môi trường làm việc mới sẽ có niềm đam mê mới.

Hà Dập Phong phì cười, chưa bao giờ anh là người có niềm đam mê thậm chí có người đã từng đặt cho anh biệt danh là “Phu tử(*)”.

(*) *Phu tử: Cách gọi thời xưa dành cho những người đọc sách cổ có tư tưởng cũ kỹ, lạc hậu.*

Đến lần thứ ba xe đi qua tượng đài điêu khắc biểu tượng loài chim nào đó, Hà Dập Phong đành bỏ cuộc không tự mò đường nữa. Anh liếc sang Họa Trần đang ngồi yên lặng bên cạnh. “Em là người Tân Giang!” Ý tứ của câu đó rất rõ ràng, việc dẫn đường, tìm nhà hàng chính là việc của cô.

Họa Trần đang ngồi cuộn tròn trên ghế, nghe câu này xong, nhồm người nhìn ra ngoài. “Sao vẫn còn ở chỗ này? Đi lâu như thế, em tưởng đã qua cầu rồi chứ?”

Khóe miệng Hà Dập Phong hơi giật giật.

“Giáng sinh cũng như đêm Valentine, các nhà hàng, quán cà phê đều đông khách, chắc phải xếp hàng tới nửa đêm ấy chứ, để em nghĩ xem nào.” Ngón tay cô gõ gõ cằm, con người đảo qua đảo lại, sau đó quay sang cười với anh. “May mà vẫn còn một nơi.”

Cô chỉ cho anh lái xe rẽ trái, rồi rẽ phải.

Những bông tuyết vẫn rơi xuống lả tả theo từng cơn gió, cần gạt nước làm việc không ngừng, ánh đèn như bị chia thành từng mảng, lúc sáng lúc tối khiến tầm nhìn bị ảnh hưởng. Đi qua hết con đường này rồi lại đến con đường lớn nữa, cuối cùng Hà Dập Phong cũng nghe thấy Họa Trần nói đã tới nơi.

Anh thở phào một hơi rồi cởi dây an toàn, đúng lúc ấy thì điện thoại di động reo vang. Đó là tiếng chuông điện thoại mặc định, lạc hậu. Anh không thích nhạc chuông cá tính, nhưng một số người lại cầu kỳ đặt loại chuông

khác nhau cho những cuộc gọi đến khác nhau. Đối với anh, điện thoại chỉ là công cụ để liên lạc, có quá nhiều chức năng cũng chẳng ra làm sao.

Anh chưa kịp lấy điện thoại ra thì Họa Trần ngồi trên ghế phụ đã cuống cuồng kéo khóa chiếc túi đang đặt trên đầu gối. “Điện thoại đâu rồi? Nó đâu rồi nhỉ?” Miệng cô không ngừng lẩm bẩm, còn nghiêng hẳn túi ra chỗ có ánh sáng.

“Không phải điện thoại của em, anh cũng dùng nhạc chuông này à?” Cô tìm được điện thoại trong túi, cầm lên xem nhưng không có cuộc gọi nào, bỗng cảm thấy có chút hụt hẫng.

Hà Dập Phong mặc kệ cho chiếc điện thoại kêu âm ỉ, anh nhìn thấy trong túi của cô có một cái hộp nhỏ hình chữ nhật được gói tỉ mỉ bằng giấy màu xanh nước biển, bên trên còn được thắt nơ rất xinh xắn. Quà Giáng sinh ư? Cô tặng quà Giáng sinh cho đàn ông?

Anh ấn vào nút nghe. Người gọi đến là đại công tử của công ty hàng không Dực Tường – Ấn Học Văn. Hai người chỉ gặp nhau hai lần, không quen thân lắm, vậy mà Ấn Học Văn đã coi anh là bạn. Anh ta ở Canada bốn năm nên nghĩ mình và Hà Dập Phong đều cùng là thành phần du học trở về nước.

“Dập Phong, sao vẫn chưa đến, chờ ông lâu lắm rồi đấy.” Trong điện thoại là tiếng nhạc điện tử âm ỉ, giọng Ấn Học Văn gào to.

“Xin lỗi nhé, tôi hẹn bạn rồi.”

Giọng nói và thái độ của Hà Dập Phong lạnh như băng nhưng Ấn Học Văn không thêm để ý, anh ta đã quen với kiểu lạnh lùng của Hà Dập

Phong. “Tôi cứ nghĩ ở Tân Giang này ông chỉ có một người bạn là tôi thôi chứ. Người bên cạnh ông có phải là phụ nữ không đấy? Không ngờ ông lại ra tay nhanh thế!” Anh ta cười ám muội. “Thế thì không làm phiền ông nữa, chơi vui vẻ nhé!”

Thực ra cũng không cần giải thích gì cả nhưng Hà Dập Phong lại trầm ngâm giây lát rồi giải thích: “Không phải!”

“Không phải là phụ nữ, hay ông vẫn chưa ra tay? Ha ha, hôm nay chúng ta chơi thâu đêm đi, bên đó ông hãy kết thúc sớm một chút, sau đó qua đây. Không để ông thiệt đâu, mấy cô tiếp viên hàng không đó đến rất đúng giờ. Mà tôi cũng có việc nhờ ông, là chuyện công việc, không phải chuyện riêng đâu.”

Thật lạ, đêm Giáng sinh mà anh ta vẫn muốn bàn công việc, Hà Dập Phong cảm thấy như được nghe một truyện cười đen tối.

Không gian trong xe chật hẹp, giọng của Ấn Học Văn lại lớn, Họa Trần có giả vờ không nghe thấy cũng không được. Cô đành quay mặt đi, không để Dập Phong thấy được ý cười trên mặt mình.

Mở cửa xe ra, gió bên ngoài thổi vào mặt lạnh buốt.

Đây là cửa hàng bánh ngọt, có tên là Thời gian đơn giản. Cánh cửa sắt lớn trạm trổ hoa, bên trên treo một quả cầu tuyết. Lúc đấy, cửa bước vào, giai điệu nhạc đồng quê *Mỹ Buộc dải ruy băng vàng trên cây sồi già em nhé(*)* nhẹ nhàng vang lên, mùi bánh ngọt lan tỏa khắp không gian, khước miệng Họa Trần tự nhiên khẽ cong lên. Đêm mùa đông mà được nghe bài hát này thì thật tuyệt vời.

(*) Tên tiếng anh của bài hát là ***Tie a yellow ribbon round the old oak tree.***

Trong cửa hàng rất ấm, nhiệt độ vừa phải, không khí chuyển từ lạnh sang ấm khiến mắt kính của Hà Dập Phong bị bao phủ một lớp sương trắng mỏng. Anh tháo kính xuống, lấy khăn tay từ túi áo khoác ra.

Họa Trần đứng bên cạnh khẽ hà hơi ra tay rồi kiễng chân lên, vươn tay sờ vào tóc anh. Đúng lúc cô sắp thực hiện được trò đùa của mình, anh chậm rãi giơ cánh tay lên bắt lấy cánh tay cô rồi hỏi: “Em đang làm gì thế?”

“Chắc không phải là tóc giả chứ?” Họa Trần hỏi.

Ánh mắt lạnh lùng sâu thăm thẳm, anh kéo tay cô bước tới hàng ghế dài phía trong phòng.

“Oa!” Một cô gái trong bộ đồng phục nhân viên cửa hàng đứng đờ người, miệng há hốc ngạc nhiên, ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Cửa hàng này mới khai trương không lâu, chưa kịp quảng cáo, khách cũng không nhiều, nhưng họ đều là nam thanh nữ tú, nhìn là biết đang hẹn hò. Xu hướng màu sắc năm nay là màu candy, những sắc màu đó làm trang phục của các cô gái trông hết sức đáng yêu. Họa Trần cởi áo khoác lông vũ ra, bên trong là bộ công sở màu đen khá cứng nhắc, trước ngực còn đeo thẻ, nhìn thật lạc lõng so với các cô gái ở đây. Họa Trần chăm chú xem thực đơn bánh ngọt, tất nhiên chẳng nghĩ ngợi gì đến chuyện váy áo.

“Tôi lấy cái này, cái này nữa và hai tách trà Bá tước.” Cô nuốt nước miếng, chỉ vào thực đơn nói với nhân viên phục vụ.

Cô đúng là biết chọn. Món đó gọi là “Duyên phận”, là món bánh điểm tâm đắt khách nhất của cửa hàng. Bánh này được làm bằng rượu Rum, chocolate và nhân hạnh đào, phía trên phết thêm bơ, kem tươi và một lát cam trang trí. Có cảm giác những thứ này chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng khi trộn đều lên, chúng lại có vị hơi chua chua, vị thơm của bơ sữa, vị hơi đắng của chocolate, làm cái miệng được thưởng thức một món ăn ngon tuyệt, như vậy chẳng phải là có duyên phận sao?

Một món khác có tên là “Giản đơn”, thực ra đó là loại bánh sandwich thông thường, có rau xà lách xanh biếc, trứng gà rán màu vàng nhạt, chân giò hun khói tươi ngon, nước sốt trắng như tuyết, nhìn màu sắc thôi đã thấy hấp dẫn rồi.

“Còn anh gọi món gì ạ?” Nhân viên phục vụ hỏi Hà Dập Phong.

Bây giờ trong mắt anh, trong tai anh chỉ có Họa Trần, còn tất cả mọi thứ xung quanh đều là phong nền.

“À, thôi, chỉ cần cho chúng tôi thêm hai cái đĩa.” Họa Trần ngẩng đầu lên mỉm cười để lộ hàm răng trắng bóng đều tăm tắp. Nhân viên phục vụ chợt nhớ nhiều năm trước có đọc một cuốn sách trong đó miêu tả về “hàm răng đẹp, đều và trắng như ngọc trai.”

Dường như biết hai người họ đói và lạnh, nên trà và bánh được mang lên rất nhanh. Nhân viên phục vụ còn chu đáo tặng thêm hai đĩa bánh ngọt mới cho họ nếm thử.

Bánh sandwich được chia làm hai phần, bánh ngọt cũng được chia làm hai phần, lần lượt để vào hai cái đĩa trống. Cô đẩy một đĩa về phía Hà Dập Phong, một đĩa về phía mình. Đầu tiên, cô uống một ngụm trà, sau đó ăn

một miếng bánh ngọt, rồi nhắm mắt lại, khước miệng hơi nhếch lên, chuyên tâm thưởng thức hương vị ngon tuyệt của món “Duyên phận”.

“Ngon quá!” Cô nói với Hà Dập Phong, tiếp đó lấy đĩa xiên thêm một miếng sandwich bỏ vào miệng: “Ôi, cái này cũng rất ngon!”

Dạ dày anh bỗng nhói đau.

Ở nước ngoài sáu năm, dù nấu món Trung rất bất tiện nhưng anh cố gắng không ăn sandwich, không chạm vào bánh ngọt. Trước kia, vì anh ăn quá nhiều nên bây giờ cứ ăn vào là bị đau dạ dày.

Ngày trước không có chuyện gì phải nhớ đến khắc cốt ghi tâm, nhưng bất kỳ ngày lễ nào, hay sự thay đổi của từng mùa, dù chuyện lớn, chuyện nhỏ, anh đều nhớ hết.

Họa Trần vẫn ăn rất ngon miệng, điện thoại cô để trên bàn, cứ ăn được hai miếng, cô lại liếc nhìn như đang chờ một cuộc gọi quan trọng. Đĩa ăn đã nhìn thấy đáy, thế mà vẫn chưa thấy chuông reo. Họa Trần chột cười, vừa tự giễu mình vừa thấy thật cô đơn, giống như sợi tóc đen kia đang tung bay dưới ánh đèn diu dịu tạo thành vệt sáng nhỏ.

Hà Dập Phong uống hết tách trà Bá tước, hương vị này tinh khiết quá, nó không phải loại thức uống anh thích. Bây giờ anh thích uống cà phê đen, dù hương vị bình thường nhưng lại có thể kích thích thần kinh.

Bỗng nhiên, dưới gầm bàn, Họa Trần đá nhẹ vào chân anh, miệng còn hất hất sang trái. Anh nhìn theo, ở bàn phía bên trái có một đôi tình nhân, cách một bàn nữa, có hai người ngồi chung một ghế, chắc không muốn

ngồi xa nhau. Cô gái trông bình thường, còn người đàn ông không hiểu vì sao lại cạo trọc đầu.

Anh thu ánh mắt về, rồi nhìn Họa Trần với vẻ trách móc.

Họa Trần bĩu môi, đôi mắt đen trong veo tràn đầy sự nghiêm túc, cô nói rất nhỏ, chỉ đủ một mình anh nghe: “Không phải là cạo đầu, mà là bị hói đấy. Anh nhìn mà lấy làm gương nhé.”

Với tư thế, giọng điệu như vậy, người khác sẽ cảm thấy hai người họ có quan hệ rất thân thiết, dù có bao điều không nói ra cũng rất hiểu ý nhau. Nhưng trên thực tế thì...

“Nguyễn Họa Trần, em không có gì khác muốn nói với anh sao?” Không thể kìm nén được nữa, anh buột miệng trách móc dù trong lòng tràn đầy sự lưỡng lự và bực bội.

Tối nay, hình như đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô, Họa Trần chăm chú nhìn anh, sau đó bật cười khanh khách. Cô lấy túi để ở phía sau, tìm tiền trong ví rồi giơ lên trước mặt anh. “Hôm nay để em thanh toán.” Ánh mắt đó mờ ảo như làn sương trên mặt nước.

Anh không nói gì, lúc này im lặng là cao thượng nhất, an toàn nhất.

Một lớp băng mỏng đã bám trên mặt đường, khi bước qua sẽ để lại dấu chân trên đó.

Họa Trần chào tạm biệt anh trước quán “Thời gian đơn giản”. Đúng lúc đó có chiếc xe taxi trả khách lướt tới, chưa kịp đợi anh nói gì, cô đã vội

vàng rảo bước.

Anh chỉ còn nhìn thấy chiếc áo khoác lông vũ màu đen của cô thấp thoáng phía trước với bóng lưng mờ ảo. Bỗng anh chợt nhớ ra mình không có cách nào liên lạc với cô, mà cô cũng chẳng hỏi anh. Đương nhiên, anh có thể tìm Hứa Ngôn để hỏi, nhưng việc đó thật ngốc nghếch và gây chú ý.

Tâm trạng anh bỗng chốc trở nên nặng nề.

Anh không biết mình đã đứng đó bao lâu, cho đến khi cảm giác lạnh cóng khiến cả tri giác cũng bị tê liệt, bấy giờ anh mới mở cửa ngồi vào xe. Một mùi hương thanh khiết trong không khí, quanh quẩn bên anh. Đó là hương mai vàng. Mùi hương này sẽ không bao giờ người thấy ở nước ngoài. Một mùi hương lành lạnh, man mát, như xa như gần. Có lẽ trước khi lên xe, Họa Trần đã hái ở ven đường. Mùi hương như thấm vào da thịt và hơi thở, khiến tâm trạng anh cũng dần lắng đọng, trầm tĩnh.

Hà Dập Phong lái xe đến quán bar, vì Ấn Học Văn đã nói cần gặp anh để bàn chuyện công việc.

Không khí trong quán bar rất náo nhiệt, đập vào mắt anh là làn da trắng nõn trên tấm lưng trần của một cô gái. Thời tiết lạnh lẽo thế này mà ăn mặc như vậy, thật không thể không khâm phục. Chỗ nào cũng thấy ruy băng, bóng bay, nhạc phát ra từ chiếc loa thùng đập thình thình vào màng nhĩ. Quán bar này được bài trí khá đặc biệt, hình như chủ quán là người thích chụp ảnh, bốn bức tường đều treo các loại ảnh chụp phong cảnh trên thế giới, từ ánh sáng, góc độ, đến hình ảnh đều khá đẹp.

Ấn Học Văn ở phòng trên tầng, nhân viên phục vụ mở cửa cho Hà Dập Phong. Ánh đèn mờ ảo, mùi rượu nồng nặc, nhìn thoáng qua thấy có rất

nhều người ngồi trên ghế xô pha, nam nhiều nữ ít, những chai rượu lăn lóc trên bàn cùng một đồng đồ ăn vặt.

Người đầu tiên đứng lên chào đón anh là Ấn Học Văn. Anh ta mặc áo sơ mi, ba khuy áo trên cùng đã cởi ra. Anh ta ôm chầm lấy Hà Dập Phong theo phong cách rất tây. “Giám đốc Minh Thịnh – Hà Dập Phong, thế mới thực sự là nhân tài về nước chứ, đâu có như tôi, hàng giả kém chất lượng.”

Ấn Học Văn cũng có điểm rất được, anh ta biết mình vẫn còn ngu ngơ nhiều thứ lắm nhưng lại giỏi biến cái ngu ngốc đó thành một kiểu khiêm tốn, thành đức tính quý báu khiến kẻ khác muốn mĩa mai cũng không có cơ hội.

Bố của Ấn Học Văn là Ấn Trạch Vu. Ông ta rất mong muốn con trai mình thành tài, nếu không đã không đặt cái tên nho nhã như vậy cho anh ta. Rõ ràng tên là Ấn Học Văn nhưng văn thì dốt, mà võ cũng chẳng ra làm sao, thế nhưng học cái xấu lại rất nhanh. Ấn Trạch Vu thấy con trai đến khả năng tốt nghiệp cấp ba cũng khó nên mới quyết tâm gửi con qua Canada. Tuy trình độ tiếng Anh cực kỳ tệ hại, nhưng Ấn Học Văn vẫn ung dung sống được ở đó. Khi về nước, anh ta đã cầm trong tay tấm bằng đại học. Mà nghe nói trường đại học đó cũng rất bí ẩn, đến người dân Canada còn không biết nhiều về nó.

Ấn Trạch Vu chẳng thể truy hỏi đến cùng, đành phải nhắm mắt cho qua. Ấn Học Văn là con trai duy nhất của ông, công ty hàng không Dực Tường sớm muộn gì cũng giao cho anh ta. So với trước kia, Ấn Học Văn đã trưởng thành hơn. Vụ nâng cấp sân bay Tân Giang và hãng hàng không Dực Tường tham gia đầu tư là do Ấn Học Văn phụ trách.

Hà Dập Phong vừa ngồi xuống xô pha thì một người đàn ông đứng lên nhìn anh, mỉm cười cáo lỗi. “Tôi có cuộc điện thoại, xin lỗi đã thất lễ.” Người đàn ông có gương mặt cân đối, thân hình cao lớn, bờ vai rộng, âu phục màu đen thẳng thớm.

“Đó là phó giám đốc Vinh Phát, tên là Hình Trình.” Ấn Học Văn vừa nói vừa rót rượu cho Hà Dập Phong. “Công ty Dực Tường vay tiền, anh ta đã giúp khá nhiều nên hôm nay anh ta là khách quý. Còn cậu là bạn của tôi.” Ấn Học Văn nói thêm.

Bạn bè là người cùng thứ bậc. Khách quý cho dù cao quý thế nào cũng chỉ là khách, khi không có việc gì phải gặp nhau thì chỉ là người qua đường.

Hà Dập Phong hơi ngẩng đầu lên nhìn theo, thảo nào anh cảm thấy rất quen, hóa ra là vì mặc cùng kiểu đồng phục với Họa Trần. Phó giám đốc cũng ăn mặc như vậy, xem ra ngân hàng Vinh Phát rất quy củ.

“Thế nào, rất đẹp phải không?” Ấn Học Văn uống rất nhiều, tửu lượng không tầm thường. Cụng ly với Hà Dập Phong xong, anh ta ngửa cổ uống cạn. “Mấy cô này được tuyển cho các chuyến bay quốc tế đấy, đều biết ngoại ngữ cả, đẹp miễn chê nhé.” Ấn Học Văn đang nói đến mấy cô gái ngồi đối diện.

Tuy ánh đèn rất sáng nhưng Hà Dập Phong vẫn cảm thấy mấy cô tiếp viên hàng không giống nhau như đúc. Đồng phục giống nhau, kiểu tóc giống nhau, khi cười khoe miệng cũng nhếch lên giống nhau, ngay cả giọng nói cũng đều đều như nhau. Có chăng chỉ khác ở cái bảng tên trước ngực.

“Tìm tôi có chuyện gì không?” Ánh sáng, âm thanh và mùi trong phòng quá mức nồng nặc, nếu chỉ ngồi yên mà không uống rượu thì cảm giác rất khó chịu.

Ẩn Học Văn đã ngà ngà say, ý thức mơ hồ. “Cậu muốn bàn chuyện công việc thật à?”

Hà Dập Phong đặt cốc rượu xuống. Ẩn Học Văn thấy thế bật cười. “Thôi được, tôi nói đây. Tạp chí hàng không của Dực Tường ngày trước rất kém, nhưng bây giờ công ty đã lên một nấc thang mới, thế nên chất lượng của tờ tạp chí cũng phải được nâng cấp. Việc này tôi muốn nhờ cậu. À, có một người cậu nên tìm hiểu một chút. Đó là Thư Ý, tác giả của vài cuốn sách về du lịch, nghe nói anh ta là người Tân Giang. Anh ta đã viết bài cho tạp chí *Hàng không dân dụng Trung Quốc* và *Hàng không phương Nam*.”

Hà Dập Phong “ồ” lên một tiếng, nơi này thực sự không thích hợp để bàn một chuyện quan trọng như thế, anh lại cầm cốc rượu lên.

Hình Trình từ ngoài trở vào, không khí trong phòng càng thêm náo nhiệt. Hưởng ứng lời của Ẩn Học Văn, ai cũng đến chúc rượu Hình Trình.

Hình Trình cư xử với bọn họ rất thoải mái nên không ai nhận ra anh đang vui vẻ hay bực bội, đã thế anh lại không lạnh nhạt, cũng không thân thiết với bất cứ ai. Lúc vô tình bắt gặp ánh mắt Hà Dập Phong, anh không hiểu ánh mắt đó muốn nói điều gì, chỉ thấy dường như trong mắt người đàn ông đó chẳng có thứ gì là quan trọng.

Hình Trình cụp mắt xuống, lắc lắc viên đá trong cốc rượu, mạch trên cổ tay như đang đập nhanh hơn. Đây không phải là lần đầu anh quen Ẩn Học

Văn, nhưng anh chưa bao giờ thấy anh ta chú ý hay lấy lòng người nào như vậy. Hình Trình vốn nghĩ rằng một đại gia như Ấn Học Văn không bao giờ có chuyện lấy lòng ai. Dù là chuyện lớn như ngân hàng Vinh Phát cho công ty anh ta vay một tỷ hai, giọng điệu của Ấn Học Văn vẫn rất cao ngạo.

“Tôi nhìn thấy người quen, qua đó chào hỏi cái đã.” Chẳng biết Ấn Học Văn nhìn thấy ai liền lão đảo đứng lên. Ngoài cửa có một bóng hồng bước nhanh qua.

Tất nhiên đó là một mỹ nữ, gương mặt xinh đẹp, dáng người quyến rũ. Một cô tiếp viên hàng không nháy mắt ranh mãnh, người quen của Ấn công tử thông thường đều xinh đẹp như vậy.

Hà Dập Phong vốn không thích ồn ào, muốn ra ngoài cho yên tĩnh một chút. Nhưng bên ngoài chẳng khác hơn là bao, đã gần mười giờ đêm, khách đến ngày càng nhiều. Cạnh cầu thang, bên dưới bức tranh phong cảnh sa mạc Sahara, một cô gái đứng đó. Trên tay cầm di động, gương mặt nhìn nghiêng hướng ra ngoài cửa sổ, cô ta mặc chiếc váy bó sát màu xám nhạt, cổ áo hơi trễ để lộ làn da trắng mịn mềm mại như đậu phụ hạnh nhân, phối hợp với sợi dây chuyền bạch kim nhỏ, trông vô cùng cuốn hút. Cách ăn mặc của cô ta hết sức phóng khoáng, tuy nhiên nét mặt lại rất cô đơn, ánh mắt mông lung nhìn ra bên ngoài.

Bước đến gần như vậy mà cô gái cũng không hay biết gì, Hà Dập Phong đành phải lên tiếng để cô ta nhường đường.

Cô gái khẽ giật mình, quay lại: “Ồ, là anh à?” Lông mi dài được tia cần thận, chớp mũi hơi hếch lên.

Hà Dập Phong nhíu mày, cô ta biết anh? Nhìn thêm lần nữa, anh đoán là một trong số những cô tiếp viên hàng không ngồi đối diện trong phòng vừa này. “Chào cô!” Anh gật đầu với vẻ xa cách rồi lướt qua cô ta, bước xuống dưới.

Sau lưng, cô gái bật cười nho nhỏ. “Em đoán là anh không nhớ em.”

Hà Dập Phong đứng lại, ngoảnh đầu nhìn, nhanh chóng lục tìm trong trí nhớ, nhưng gương mặt này anh không có một chút ấn tượng nào. “Tôi không phải là người Tân Giang.” Anh khéo léo nói cho cô ta biết là đã nhận lầm người,

Cô gái bước lùi về phía sau, dựa người vào tường như đang thưởng thức vẻ mặt băn khoăn của anh. “Anh còn nhớ trường trung học Ninh Thành không? Cạnh đó là hồ nước, gần bờ hồ có những cây thủy sam cao lớn, trang nghiêm, bốn mùa không đổi sắc lá.” Trong giọng của cô gái toát lên sự chế giễu.

Anh cũng đâu có học ở trường trung học Ninh Thành, mà anh ghét nhất mấy trò đoán câu đố kiểu này.

“Đừng nói là cả Nguyễn Hòa Trần anh cũng quên rồi nhé!” Trong giọng nói có ý châm chọc rõ ràng.

Đương nhiên là không thể quên, hai tiếng trước bọn họ vừa mới tạm biệt nhau. Hà Dập Phong phản ứng rất nhanh, tư duy đã bắt kịp lời cô gái vừa nói.

“Nếu em nhớ không nhầm, hình như anh là chồng của Nguyễn Hòa Trần.”

Phong cảnh lúc đi bộ

Có những lúc, anh luôn trầm nghĩ

Vì sao một mùa lại thay bằng mùa khác?

Anh cũng không biết rằng

Ngoài thế giới này còn một thế giới khác

Thất Nguyệt Hắc Tử

Đó chẳng qua chỉ là trò đùa của mấy cô nữ sinh.

Lần đầu tiên Hà Dập Phong nghe thấy những lời này, tâm trạng anh vừa như sóng lớn vỗ bờ, vừa như nước chảy qua cầu, hoang mang không biết chảy về đâu. Một gam màu pha lẫn với một gam màu khác, đương nhiên là lẫn lộn không phân biệt nổi rồi.

Cuộc gọi đến của Họa Trần vào buổi trưa. Anh là sinh viên Y khoa đang học tiếp lên thạc sĩ, chương trình học đã nặng lại cộng thêm công việc ở bệnh viện và phòng thí nghiệm, khiến anh bận đến nỗi đầu óc muốn nổ

tung. Anh nghe điện thoại trong phòng thí nghiệm với tâm trạng chẳng vui vẻ gì. Mấy bình vi khuẩn nuôi cấy vài ngày trước, đáng lẽ phải phát triển khỏe mạnh thì không hiểu sao lại bị chết dần. Anh đang ở đây để tìm hiểu nguyên nhân, buổi tối còn phải làm nốt một báo cáo quan trọng nữa.

“Lúc nào tan học anh tới đón em được không?” Giọng Họa Trần vui vẻ ríu rít như chim sẻ, hoàn toàn trái ngược với tâm trạng của anh bây giờ.

“Anh không có thời gian.” Anh cũng chẳng hỏi cô có chuyện gì đã từ chối thẳng thừng. Hôm đó mới là thứ Năm, một học sinh lớp Mười một như cô, ngoan ngoãn học ở trên lớp, buổi tối về nhà tự học là nhiệm vụ đương nhiên.

Họa Trần “ồ” lên một tiếng, không giận dỗi cũng không hụt hẫng, giọng vẫn hào hứng như trước: “Anh có thấy bây giờ đang là mùa đẹp nhất trong năm không?”

Trong mắt sinh viên Y khoa chỉ có việc học, không có bốn mùa.

“Mặt trời ấm áp, gió hiu hiu thổi, không khí khô ráo, lá khô như muốn nói lời cảm ơn với tất cả các loài thực vật nên mới rơi rụng lá tả. Vệt nắng cuối chiều làm tâm hồn ta thấy yên bình. Có thể tự do trải lòng, suy ngẫm về bản thân và hòa mình vào thiên nhiên. Nếu được chọn mùa để chết, em sẽ không chọn mùa thu đâu, vì không nở chút nào.” Cô bé nói với tình cảm dạt dào.

“Anh không có hứng thú với mấy loại tập làm văn này.” Cô nhóc Nguyễn Họa Trần này, không biết ăn gì để lớn mà lúc thì thông minh, lúc lại ngốc nghếch, lúc thì tư lự suy tư, lúc lại hồn nhiên quá đỗi. Hay là tuổi dậy thì của thiếu nữ đều như vậy?

“Ừm, vậy anh làm việc tiếp đi! Em chỉ muốn nói với anh mấy lời đó thôi. Tạm biệt!”

Cô nàng nói ra một tràng rồi biến đi nhanh như mây cuối trời. Hà Dập Phong đứng ngây người, điện thoại cầm trong tay nóng ran, sau đó thấy trong mắt như có lửa nóng, nhìn mấy bình lọ trong phòng thí nghiệm chỉ muốn đập tan tành.

Cuối cùng, trước khi tan học nửa tiếng, anh dẹp thí nghiệm và báo cáo sang một bên, đến đứng ở bậc thềm đối diện với cổng trường trung học Ninh Thành, sừng sững như cột điện. Lúc nào cũng thế, anh sợ đến muộn, sợ không tìm thấy cô. Anh nghĩ chắc chắn thần kinh của mình có vấn đề.

Hà Dập Phong không có hứng thú làm gia sư, vì anh không thiếu tiền, cũng không có thời gian. Nhưng anh có một đàn anh học cùng cấp ba, sau đó học Đại học Sư phạm Ninh Thành, tốt nghiệp xong được phân về dạy môn tiếng Anh ở trường Trung học phổ thông Ninh Thành. Hai người tình cờ gặp nhau trên đường nên trò chuyện vài câu. Mấy ngày sau, anh ta tới tìm anh, nhờ anh phụ đạo môn Toán, Lý, Hóa cho một nữ sinh, hai buổi một tuần, vào chiều thứ Bảy và chiều Chủ nhật.

“Cô bé rất ngoan ngoãn, tính cách khá hướng nội nhưng không ngốc đâu nhé. Bố mẹ em ấy đã giúp đỡ anh rất nhiều, bây giờ anh lại là chủ nhiệm lớp của em ấy. Tìm người khác dạy thay thì anh không yên tâm, nghĩ tới nghĩ lui, đành phải nhờ em vậy.” Đàn anh nhìn anh với vẻ khẩn cầu.

Hà Dập Phong thật khó từ chối, đành phải chấp nhận lời làm gia sư.

Ngày đầu tiên đi dạy, anh được đàn anh dẫn đi. Đó là một khu tập thể bình thường, còn khá mới, xung quanh trồng nhiều cây xanh, rất gần trường trung học. Người ra vào tấp nập, đa số là những gương mặt non choẹt mặc đồng phục học sinh.

Nhà cô ở tầng ba, không có thang máy, cầu thang được quét dọn rất sạch sẽ. Mở cửa cho họ là một người phụ nữ trung niên, tự giới thiệu là bác của nữ sinh đó.

Nghe thấy tiếng mở cửa, cô nữ sinh từ trong phòng bước ra. Cô nhóc có cái đầu nhỏ như bị suy dinh dưỡng, khuôn mặt chỉ to bằng bàn tay, đôi mắt to và lông mày thanh tú. Cô kính cẩn chào thầy giáo và gia sư.

Anh thấy yên tâm, thầm nghĩ, làm gia sư cũng không đến nỗi khó lắm.

Sau khi đàn anh ra về, anh xem vở bài tập của cô, thấy ngoài bìa ghi tên “Nguyễn Hòa Trần” với nét chữ rất thanh tú.

Bố mẹ cô hình như không sống ở Ninh Thành, nhà đang ở là đi thuê, người bác ở cùng để tiện chăm sóc cho cô. Tình trạng này rất hay gặp ở những học sinh cấp ba.

Để hiểu rõ lực học của cô, hôm đầu anh không giảng bài mà giao bài tập cho cô làm. Cô ngồi yên lặng, không nói lời nào. Giữa buổi, bác cô mang cho anh chén trà và một đĩa hoa quả. Cô làm bài rất chậm, hiểu khá mơ hồ về các khái niệm, không biết vận dụng các công thức, nhưng anh nhắc đến là cô đều nhớ.

Buổi dạy thứ hai, anh bắt đầu phụ đạo cho cô những kiến thức còn yếu. Cô chăm chú lắng nghe. Hết buổi dạy, cô còn lịch sự tiễn anh đến tận chân

cầu thang.

Buổi dạy thứ ba, ở nhà chỉ có mình cô. Cô nói bác mình đang chơi mạt chược ở nhà hàng xóm, có việc gì thì gọi bác một tiếng. Hôm đó, cô không tập trung chút nào, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu nhìn anh.

“Có chuyện gì à?” Anh nhíu mày, hỏi.

“Anh thích địa điểm hẹn hò lần đầu tiên ở đâu? Nụ hôn đầu ở đâu? Kết hôn xong thì đi hưởng tuần trăng mật ở đâu? Ngày kỷ niệm kết hôn anh muốn đi đâu du lịch? Sau khi chết muốn được an táng ở chỗ nào?” Ánh mắt cô rất nghiêm túc, ấn đường nhíu lại, không có vẻ là đang đùa cợt.

Anh nghĩ một lát rồi kiên nhẫn trả lời: “Có một số việc không thể do bản thân tự quyết định, đến lúc đó nó sẽ diễn ra tự nhiên, như vậy mới thấy bất ngờ.”

Cô ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt, ánh nhìn mông lung, nói: “Em mong muốn lần hẹn hò đầu tiên của mình ở ngoại ô, vào mùa hè, một bên là dòng sông, một bên là đồng cỏ. Anh ấy đạp xe đạp, còn em ngồi phía sau. Con đường khá nhấp nhô, sẽ có ổ gà làm xóc nảy, bọn em cùng nhau bật cười. Khi hoàng hôn buông xuống, đom đóm bay ra từ bụi cỏ, bọn em sẽ nắm tay nhau thật chặt. Nếu hôn nhau thì sẽ ở một thị trấn cổ. Đó là nụ hôn dưới mái hiên của ngôi nhà cổ, cho dù là mùa hè, cũng sẽ mát mẻ. Không khí thoang thoảng hương sen. Khi kết hôn, bọn em sẽ đến sa mạc mênh mông hút tầm mắt, chẳng có phong cảnh gì ở đó cả. Thật ra, không có phong cảnh mới là phong cảnh duy nhất. Ở đó mới dễ nhớ đến chuyện ngày xưa. Sau này, để kỷ niệm ngày kết hôn, bọn em sẽ đến Greal Rift Valley(*). Đó là vết nứt lớn được hình thành khi vỏ Trái đất còn yếu. Khi đặt chân đến đó sẽ tự nhiên thấy quý trọng mỗi ngày đang sống. Sau khi chết. em muốn được

chôn ở thảo nguyên rộng lớn của Kenya(**), nghe người ta bảo đó là thiên đường cuối cùng của thế giới.”

(*) Thung lũng Tách giãn lớn: là một địa hình dạng máng kéo dài liên tục khoảng 6.000 km² từ phía tây bắc Syria, tây nam châu Á, đến trung tâm Mozambique, Đông Phi.

(**) Là quốc gia rộng lớn tại miền Đông châu Phi.

Một cô gái mười lăm tuổi có nhiều mơ mộng ngọt ngào với tình yêu là điều bình thường, nhưng mà mơ cụ thể đến như thế thì có phần hơi khác người. Hà Dập Phong thừa nhận, vào giây phút ấy trong lòng anh dâng lên một cảm giác lạc lối. Không phải con đường mình sẽ đi mà lại cảm thấy mất phương hướng, điều đó thật lạ lùng.

Nhưng chỉ Họa Trần mới có thể ngốc nghếch như thế thôi, còn anh đã học đại học năm thứ tư, đã hai mươi một tuổi rồi, đối với anh, tình yêu và hôn nhân không tồn tại sự lãng mạn mà chỉ là những đề mục rõ ràng cho kế hoạch trong cuộc đời.

“Bây giờ chúng ta bắt đầu học được chưa?” Anh nghiêm nét mặt rồi mở sách giáo khoa ra.

Nguyễn Họa Trần cup mắt xuống, bật ra tiếng thở dài.

Một tháng sau, Dập Phong tới nhà Họa Trần dạy học. Bước vào cửa, bác của cô nhóc nhìn anh tươi cười rồi nhét một chiếc phong bì vào túi anh. Anh cố gắng hít một hơi thật sâu, biết rõ đó là tiền công gia sư.

Trời mùa đông tối rất nhanh, lúc tan học thì bên ngoài đã đen như mực. Màn đêm có thể che đậy tất cả những điều xấu xí, dưới ánh sáng của ngọn đèn, mọi thứ hiện lên đẹp đẽ, huyền ảo. Anh vừa bước ra khỏi cầu thang, dựng thẳng cổ áo thì nghe thấy tiếng bước chân chạy bình bịch phía sau.

Anh quay lại. Họạ Trần đứng trước mặt anh thở hổn hển, chỉ tay về phía trước. “Cuối đường có cửa hàng bánh của Ý, bánh Tiramisu cực ngon.”

“Thì sao?” Anh hỏi.

“Chúng ta cùng đi ăn nhé!” Cô nhóc vẫn còn mặc áo đồng phục ở trường. Bộ đồng phục quá rộng khiến cô trông như đang khoác áo choàng.

“Ai trả tiền?”

Cô chỉ vào anh.

“Tại sao lại là anh?”

“Em thấy bác đưa phong bì cho anh rồi.”

“Đó là công sức lao động của anh đấy.”

Cô trừng to mắt nhìn anh. “Nếu như môn Toán, Lý, Hóa của em không kém, anh sẽ không có đối tượng lao động. Cho nên số tiền đó phải chia cho em một nửa mới đúng.”

“Lấy cái lý lẽ đó ở đâu ra thế?” Hà Dập Phong bật cười nhưng cũng không muốn bắt bẻ. Anh cùng cô đi qua đường đến cửa hàng bánh Ý, mua

một phần Tiramisu.

“Anh có muốn nếm thử không?” Cô xúc một thìa rất tự nhiên đưa lên miệng anh.

Anh biết mấy cô nữ sinh thường thích ăn tranh đồ của nhau, rõ ràng là mua hai phần, thế mà vẫn cậu ăn của mình, mình ăn của cậu. Anh nhìn phần bánh trong thìa khoảng năm giây, sau đó lắc đầu.

Cô ăn rất ngon, vừa anh vừa kể cho anh nghe một câu chuyện.

Hồi chiến tranh thế giới thứ hai, một người vợ Ý định làm lương khô cho chồng chuẩn bị lên đường ra trận, nhưng vì nghèo túng nên cô đem tất cả bánh bích quy và bánh mì còn ăn được làm thành một chiếc bánh ngọt, cái bánh ngọt đó chính là Tiramisu. Tiramisu trong tiếng Ý có nghĩa là “Mang em theo với”, nó không chỉ là một món ăn ngon, mà còn là tình yêu và hạnh phúc.

Ngoại trừ Toán, Lý, Hóa học không tốt lắm, những kiến thức khác của Họa Trần rất phong phú, nếu ai đó thử hỏi cô mấy thứ trên trời dưới biển như kể tên hai mươi tư tiết khí, cô có thể đọc ra lầu lầu ngay. Thậm chí, cô có thể ngồi yên lặng cả ngày để vẽ một tấm bản đồ thế giới.

Lục địa, hải dương, hòn đảo, núi rừng, cao nguyên, tất cả các thành phố lớn nhỏ,... Cô ngẩng mặt lên, chớp mũi đầy mồ hôi, ngón tay dính đầy chì. “Sao vậy nhỉ?” Đôi mắt ấy nhìn anh thuần khiết mà tinh nghịch, lại long lanh ươn ướt.

Đầu óc anh bỗng đơ ra như bị chết máy. Sau khi đã diệt hết virus, khởi động lại bình thường, Hà Dập Phong một lần nữa khẳng định, Họa Trần

đúng là khác người.

Đó là lần đầu tiên. Về sau cứ đúng vào ngày nhận được tiền công, anh đều dẫn cô ra ngoài ăn cái gì đó. Yêu cầu của Họa Trần cũng không cao, có lúc là cái bánh trứng ven đường, có khi chỉ là một bắp ngô.

Cách khu tập thể không xa la một khu phố ẩm thực, ngày nào cũng tấp nập như ngày Tết. Bánh chưng, bánh Trung Thu, bánh trôi là những món ăn đặc trưng cho ngày lễ tết, vậy mà ở đây lúc nào cũng có. Đây cũng là nơi Họa Trần thích đến nhất và cô lần lượt ăn từng quán. Bác sĩ thường mắc bệnh sạch sẽ, nên anh không có cảm tình với các quán ăn ven đường, nhưng nhìn Họa Trần ăn với vẻ mặt ngập tràn hạnh phúc, Hà Dập Phong không nói câu nào, chỉ trả tiền thật nhanh. Có lúc gặp nhiều món ngon, tâm trạng cô rất mâu thuẫn, món gì cô cũng muốn ăn, nhưng bụng lại không đủ sức chứa. Thế là cô đành mua mỗi món một ít rồi chia làm đôi, anh một nửa, cô một nửa.

Quán hạt dẻ rang ở đầu xa nhất của khu phố, phải đi một đoạn đường khá dài mới đến nơi. Từ xa đã nghe tiếng hạt dẻ rang nổ lách tách, lớp vỏ hạt từ từ tách ra như mặt trời mùa đông ló rạng sau chân trời, nóng hổi, thơm bùi. Khi gió rát thổi qua, nhìn cô nhóc ăn say sưa, anh thấy mùa đông cũng không đến nỗi lạnh lắm.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó đã là học kỳ hai của lớp Mười một. Môn Toán, Lý, Hóa của Họa Trần cũng có chút tiến bộ. Đàn anh nói với Hà Dập Phong là bố mẹ Họa Trần hy vọng anh có thể phụ đạo cho cô đến khi tốt nghiệp trung học.

Hà Dập Phong không nói gì, thực ra đâu chỉ có mỗi việc gia sư. Bác của Họa Trần thấy anh học rộng, hiểu biết nhiều, tính cách tốt nên rất tin tưởng

anh, chuyện gì của Họa Trần cũng đẩy sang cho anh. Người bác đó nói mình chỉ bà nội trợ, chẳng học hành nhiều nên chỉ có thể lo cho Họa Trần chuyện ăn mặc, còn những thứ khác đều không biết.

Họp phụ huynh là Hà Dập Phong tới họp.

Họa Trần tham gia biểu diễn văn nghệ, Hà Dập Phong ngồi dưới khán đài xem.

Họa Trần tham gia trại hè, Hà Dập Phong đến trường ký tên cam kết.

Tối thứ Sáu phải đi học múa ba lê, Hà Dập Phong phụ trách đưa đón.

Có lần, Họa Trần đang học thì bị sốt cao, người đầu tiên mà thầy giáo chủ nhiệm gọi điện tới chính là anh. Anh nghiên rặng nghiên lợi bảo: “Chuyện này anh phải thông báo cho bác của em ấy trước tiên chứ!” Thầy giáo chủ nhiệm thở dài, nói: “Cậu không phải là bác sĩ à? Gọi cho bác ấy rồi vẫn phải tìm cậu.” Cục tức nghẹn ứ ở cuống họng, Hà Dập Phong chỉ biết câm nín than trời.

Mặc dù lần nào sắc mặt anh cũng vô cùng khó coi, như thể viết “Tôi không muốn” lên đó, nhưng rồi anh vẫn tới. Giống như hôm nay chẳng hạn.

Tiếng chuông tan học cuối cùng cũng vang lên, Hà Dập Phong cảm giác như đã qua vài thế kỷ. Họa Trần không để anh đợi lâu, đeo cặp đi về phía anh, gương mặt ánh lên ý cười.

Mấy cô nữ sinh khoác vai bá cổ nhau đi qua anh, miệng cười vụng trộm.

“Là chồng của Nguyễn Hòa Trần đấy.”

“Thật à? Chắc là sinh viên!”

“Ừ, nghe nói đã yêu nhau hai năm rồi.”

“Oa! Nhìn chín chắn thật đấy!”

Tiếng cười khúc khích vang xa, mặt của Hà Dập Phong thoắt đen sì.

Ở đại học cũng vậy, bây giờ nam nữ yêu nhau không nói đây là bạn trai tớ, đây là bạn gái tớ, mà rất tự hào giới thiệu đây là chồng mình, đó là vợ mình. Dường như nói thế sẽ cảm thấy chân thực hơn vậy.

Đó chỉ là những lời trêu đùa, nhưng khi lọt vào tai Hà Dập Phong thì lại trở thành châm chọc. Anh giận điên người, không thèm đợi Hòa Trần nữa mà quay người bỏ đi.

Hòa Trần không hiểu nguyên do, thấy anh bỏ đi thì đuổi theo cười hì hì rồi đưa cặp sách cho anh.

“Em nói với mọi người là em với anh đang hẹn hò à?” Anh giận dùm dùm hỏi cô.

Hòa Trần không nén được cười. “Đâu có, các bạn ấy đoán mò đấy ạ.”

“Sao em không giải thích?”

“Không muốn phí thời gian vô ích. Hôm nay, chúng ta đến Đông Giao, anh nhé! Chỗ đó có rừng cây ngân hạnh, lá nhuộm vàng rồi, đẹp cực kỳ luôn! Buổi tối trong thị trấn còn chiếu phim ngoài trời nữa. Em chưa xem chiếu phim ngoài trời bao giờ.”

“Không đi.” Anh hất mạnh tay, bước về phía trước, nhưng góc áo lại bị tóm chặt. Anh đứng im như tượng, không buồn quay đầu lại.

“Được rồi, không đi nữa, vậy chúng ta đi dạo phố, được không?” Họa Trần từ sau lưng anh ló đầu ra, chớp chớp mắt tỏ vẻ năn nỉ một cách vô cùng tủi thân.

Anh nghiêng răng cầm lấy cặp sách của cô.

Hai người đến chợ nông sản, Họa Trần rẽ vào một quán ăn ven đường thay đồng phục. Đứng trước sập bán rau quả, cô sờ nắn cà chua, dưa chuột, rồi chép miệng. “Ôi, sao giá cả hàng hóa lại tăng nhanh như vậy nhỉ, chồng ơi, sau này chắc rau quả cũng không mua nổi, làm thế nào bây giờ?”

Gương mặt tuấn tú của ai đó nhăn nhó khổ sở. Anh ra lệnh cho bản thân thà nhớ đến những con vi khuẩn chết khô trong bình ở phòng thí nghiệm, còn hơn là nhìn vẻ mặt giả vờ đau khổ của cô.

Cô bán rau nhìn bọn họ với vẻ kinh ngạc, ngần ngừ hỏi: “Các cháu kết hôn rồi à?”

“Vâng ạ, đã được hai năm rồi ạ. Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới.”

“Nhìn cháu còn rất trẻ, cô cứ nghĩ là cháu còn đang đi học.”

Họa Trần che miệng cười khúc khích, sau đó mua một giỏ trứng gà, cùng anh ra khỏi chợ.

“Thôi được rồi, nhìn bản mặt nhăn nhó của anh kìa, đúng là chẳng biết đùa gì cả. Em biết anh không thích em, em sẽ không bắt ép đâu mà lo. Chúng ta đang chơi trò gia đình thôi.” Cô không trêu anh nữa, chỉ cố nhịn cười.

Nghe câu đó, anh càng thấy ghét, lúc mới lẫm chẫm bước đi, anh đã ghét chơi cái trò ấu trĩ giả dạng gia đình thế này rồi.

“Đúng là ông cụ non.” Cô lè lưỡi rồi nhảy chân sáo về phía trước.

Làm sao không hoang mang cơ chứ, anh lần lượt kiểm điểm trong đầu xem hành vi của mình có chỗ nào chưa đúng. Dù sao cô ấy vẫn còn là học sinh, lại là vị thành niên nữa...

Về đến nhà thì bác của Họa Trần lại không ở nhà. Cô bắt anh ngồi xuống ghế, bảo là nấu cơm cho anh ăn để tạ lỗi. Ai thèm so đo với một cô nhóc làm gì, thế là anh dần lấy lại bình tĩnh.

Cô có biết nấu cơm đâu, chỉ là lấy mấy quả trứng gà vừa mua ra rửa sạch rồi bỏ vào nồi, đổ một ít nước lạnh rồi bắc lên bếp luộc chín. Cô lấy xì dầu cho vào đĩa, hai người ngồi hai đầu nồi, chấm xì dầu ăn hết mấy quả trứng gà. Đúng là mùi vị rất ngon.

Sau đó cô nấu mì tôm và làm sủi cảo cho anh ăn.

“Em là người vợ đạt tiêu chuẩn, đúng không?” Cô cầm tay anh, lắc lắc trêu trọc.

Anh bực bội gạt tay ra, găm lên: “Em làm xong bài tập chưa đấy?”

Cô mặt dày mày dạn mím cười khiến anh chẳng biết phải làm sao.

Năm lớp Mười hai này của Họa Trần cũng chính là học kỳ cuối cùng của Hà Dập Phong. Anh có hai lựa chọn, một là ở lại trường làm giảng viên, hai là ra nước ngoài để học chuyên sâu. Anh chọn gì cũng được, nhưng trước hết phải đảm bảo Họa Trần thi đại học được thuận lợi. Anh cố gắng viết luận văn trong thời gian thực tập để có nhiều thời gian hơn cho Họa Trần. Không ngờ, khai giảng được gần một tháng mà anh vẫn không nhận được điện thoại của bác Họa Trần. Anh đến căn nhà thuê của Họa Trần nhưng nhà đã đổi khách trọ.

Anh gọi điện cho đàn anh kia, anh ta ngạc nhiên nói: “Em không biết Họa Trần bây giờ ở trong ký túc rồi à? Là em ấy muốn thế, bảo là muốn tập trung học thật tốt cho năm học này.”

Ồ, cuối cùng thì anh cũng được giải thoát.

Để mừng sự giải thoát này, anh tự thưởng cho mình một chai rượu, uống đến say mèm rồi ngủ trong ký túc xá hai ngày hai đêm. Sau đó, anh đến nói với thầy hướng dẫn làm luận văn của mình là anh quyết định sẽ giành học bổng, ra nước ngoài học tiếp lên tiến sĩ.

Từ đó về sau, cuộc sống của anh vô cùng yên tĩnh. Không nóng nảy, không thức giận, không bực bội, đương nhiên cũng không có sự kiện gì giật gân. Ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, cứ trôi đi bình lặng như thế.

Hà Dập Phong nhún vai một cách hờ hững với cô gái đang đứng dưới bức tranh sa mạc Sahara. Anh không khẳng định, cũng chẳng phủ định. Một câu nói đùa từ nhiều năm trước thì chẳng cần giải thích rõ ràng làm gì, cứ bỏ qua là xong.

Cuộc sống lúc nào chẳng có vài tình tiết kịch, chỉ như dẹt hoa trên gấm, điểm tuyết vài nét để ngày tháng có thêm sắc màu phong phú mà thôi. Nhưng dù sao, cuộc sống vẫn nên giản dị thì hơn.

“Thật xin lỗi!” Anh đi lướt qua cô gái.

Không khí bên ngoài thật dễ chịu, từng bông tuyết vẫn lất phất rơi, hờ hững biết bao, lạnh lẽo biết bao, nhưng lại đem đến sự dịu dàng bất tận.

Có những lúc, khi ta muốn quên điều gì đó thì quả là có thể quên được.

Họa Trần ngủ rất ngon, không hề mộng mị. Trời nắng đẹp, lại không có mây, cái lạnh lan tràn khắp nơi. Tuyết chất thành đồng mỏng ven đường, những cây thường xanh vẫn xanh tốt suốt bốn mùa, chẳng hề bị héo úa tàn tạ vì thời tiết giá lạnh.

Cô đi làm bằng xe buýt.

Họa Trần biết lái xe, cô cũng có xe riêng, là một chiếc Wrangler đỏ. Hễ cô lái chiếc xe này ra đường, ít nhất có tám mươi phần trăm người đi đường sẽ ngoái đầu nhìn. Chiếc xe lướt trên đường cao tốc giống như ngọn lửa màu đỏ rực. Tay lái của cô rất tốt, là hội viên của câu lạc bộ xe Wrangler. Cô đã từng cùng các thành viên khác tổ chức chuyến đi đường trường vượt qua Tề Lỗ, tự mình lái xe đi mấy nghìn cây số. Sau đó, câu lạc bộ còn tổ chức chuyến đi qua Tân Cương tới Tây Tạng, cô bảo mẹ là muốn tham gia. Mẹ cô chẳng ngăn cấm, chỉ nói cứ đi đi, nhưng hễ xe của cô lăn bánh là bà sẽ tưới một thùng xăng rồi châm lửa.

Họa Trần vuốt mũi, không dám nhắc tới chuyện này lần nào nữa. Mẹ cô đã nói là làm, không phải dọa suông, mà là cảnh cáo. Người thông minh đều hiểu, lùi một bước đường rộng thêm thang.

Cô làm ở ngân hàng Vinh Phát cũng là ý của mẹ. Họa Trần học đại học chuyên ngành tiếng Trung. Vừa tốt nghiệp, sinh viên ở các ngành khác đều tìm được công việc phù hợp với chuyên ngành của mình, chỉ có ngành tiếng Trung là không được như thế. Có người làm giảng viên, có người làm chính trị, có người kinh doanh buôn bán, có người đi du học. Còn cô bước chân vào ngân hàng, một nơi đầy hơi tiền.

Họa Trần nơm nớp lo sợ khi bước vào cánh cửa của ngân hàng Vinh Phát. Giấy không gói được lửa, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, chưa đến một tuần, cô đã lộ ra bộ mặt thật của kẻ ngoại đạo.

Họa Trần nói mình là bình hoa sứ thô kệch của tầng hai mươi bảy, Hứa Ngôn tưởng cô tự giễu, nhưng thật ra, là do đồng nghiệp cùng phòng, Tuân Niệm Ngọc, gắn mác biệt hiệu đó cho cô.

Tuân Niệm Ngọc và Nhậm Kinh đều là trợ lý đặc biệt của giám đốc. Họ có bằng kế toán viên cao cấp, bằng kiểm toán viên, bằng tiếng Anh cấp tám và nói lưu loát tiếng Quảng Đông. Trước khi Họa Trần đến, hai người họ dùng chung một phòng làm việc. Vì năng lực tương đương nhau nên họ luôn ngấm ngầm cạnh tranh để phân cao thấp. Sau khi Họa Trần vào làm, không thể cho một cô thư ký bé nhỏ sử dụng cả một phòng riêng, nên họ chuyển bàn làm việc của Họa Trần vào phòng của trợ lý đặc biệt.

Vì không biết rõ về Họa Trần, cô lại ít nói, nên hai ngày đầu, Tuân Niệm Ngọc và Nhậm Kinh đối xử với cô rất lịch sự, khách sáo. Giám đốc cũng chưa giao việc gì cho cô, muốn để cô dần dần quen với môi trường làm việc. Thấy Tuân Niệm Ngọc và Nhậm Kinh đều bận rộn tui bụi, Họa Trần chỉ biết giúp họ nghe điện thoại.

“Trợ lý Tuân, phòng kinh doanh tầng dưới nói thư xác nhận trên hóa đơn... gì đó xảy ra vấn đề.” Họa Trần cầm ống nghe, mặt mày nhăn nhó.

Lần đầu tiên, Tuân Niệm Ngọc và Nhậm Kinh lặng lẽ liếc nhìn nhau. “Thư ký Nguyễn, cô biết thư xác nhận của ngân hàng là gì không?” Tuân Niệm Ngọc điềm tĩnh hỏi.

Họa Trần thật thà lắc đầu.

“Chuyển khoản và hối đoái có gì khác nhau?”

Họa Trần gần như nhín thở. “Không phải đều rút tiền từ ngân hàng ra sao, có gì khác nhau ạ?”

“Thế nào gọi là tiền tệ?>(*)

(*) Từ “tiền tệt” trong tiếng Hán vì còn có nghĩa đồng âm khác nên Họa Trần hiểu nhầm thành “tóc ngắn”.

“Tóc rất ngắn là sao ạ?”

Nhậm Kinh nghe thấy thế bật cười ha hả, còn Tuân Niệm Ngọc thì “hừ” lạnh một tiếng. Cô ta rất muốn nói Họa Trần là nổi sĩ nhục của tầng hai mươi bảy, nhưng cuối cùng lại chọn một câu hàm súc hơn: Bình hoa sứ thô kệch. Đương nhiên, ý mỉa mai, châm chọc trong câu đó vô cùng rõ ràng.

Họa Trần mỉm cười, không để bụng. Tiếng Mân Nam ở Phúc Kiến có câu ngạn ngữ “Mãng tốt sinh tre xấu”. Người dân Tân Giang thì hay nói “Cha mẹ tài giỏi quá, con cái sẽ không làm nên trò trống gì.” Do đó, Họa Trần không hề có cảm giác xấu hổ, đều tại mẹ cô quá tài giỏi mà thôi.

Xe buýt dừng lại, trước mặt là tòa cao ốc sừng sững chọc trời của ngân hàng Vinh Phát, đang phản chiếu ánh nắng chói lóa trong mùa đông giá rét. Tầng một là đại sảnh tiếp khách, nhân viên làm việc ở trên tầng đều đến phòng bảo vệ cạnh để quẹt thẻ.

Sắp bước vào cửa thang máy, bỗng có ai đó vỗ nhẹ vào vai cô. Họa Trần ngoảnh đầu lại, là tài xế Tiểu Trịnh. Hai mắt anh ta thâm quầng, ngáp lên ngáp xuống. “Tôi qua anh đi nhậu với bạn à?”

Tiểu Trịnh lại ngáp một cái nữa. “Tôi ngồi chờ trong xe đến tận ba giờ sáng, suýt thì bị chết cồng.”

Cửa thang máy mở ra, Tiểu Trịnh lên phòng hậu cần trên tầng năm, anh giúp Họa Trần ấn vào tầng hai mươi bảy. “Ai lại quá đáng như vậy? Đêm Giáng sinh còn dùng xe công đi đâu?” Họa Trần bất mãn lên tiếng.

Tiểu Trịnh thấy thế vội giải thích: “Phó Giám đốc Hình cũng đâu còn cách nào khác, chỉ có “vị hoàng đế” đời thứ hai của Dực Tường mới có quyền hành hạ người như vậy thôi. Anh ta là khách hàng lớn nên Phó Giám đốc Hình phải nể mặt. Tối qua, anh ấy uống cũng không ít, lúc lên xe mà chân nam đá chân chiêu.”

Họa Trần biết Ấn Học Văn lúc nào cũng đeo đồng hồ Rolex, giày phải là hàng hiệu đắt tiền, com lê thẳng thớm, may bằng chất liệu cao cấp. Người này hiểu rõ bản thân mình, biết rằng chỉ cần lơ là sẽ bị người khác coi thường nên luôn cố gắng hết sức “đóng gói” cho bản thân thật chau chuốt. Họa Trần cũng từng cùng Hình Trình đến công ty Dực Tường khảo sát hạng mục cho vay, nên cô nói cho Tiểu Trịnh biết những nhận xét của mình về Ấn Học Văn.

“Có điều, tối qua mấy cô tiếp viên hàng không ấy rất xinh đẹp, Phó Giám đốc Hình cũng không thiệt thòi lắm.” Tiểu Trịnh thốt lên ngưỡng mộ.

Họa Trần khẽ nắm chặt túi xách, cúi đầu nhìn chăm chăm vào mũi giày, môi mím chặt.

Tầng hai mươi bảy rất yên tĩnh, tối qua, sau khi dự lễ ký kết, Tổng Tư Viễn đã bay về Hồng Kông ngay để cùng gia đình đón Giáng sinh. Phòng làm việc của hai vị phó giám đốc đều mở cửa, không nghe thấy tiếng động nào. Tuân Niệm Ngọc đang phân tích giá ngoại hối ngày hôm qua, Nhậm Kinh thì nghiên cứu cổ phiếu A và tình hình của những kỳ hạn giao hàng lớn. Lúc Họa Trần bước vào, hai người đều không ngẩng đầu lên.

Vừa ngồi xuống thì điện thoại nội bộ trên bàn reo vang, Phó Giám đốc Phùng cho gọi Họa Trần.

Phó Giám đốc Phùng là người chú ý đến từng chi tiết, cẩn thận, tỉ mỉ, không cho phép xảy ra sai sót, luôn nghiêm khắc với bản thân và với mọi người. Nhân viên Vinh Phát từ trên xuống dưới đều xa cách anh ta.

Họa Trần cầm sổ ghi chép bước vào phòng Phó Giám đốc Phùng, thấy vẻ mặt nghiêm trọng của anh ta, liếc mắt nhìn, cô thấy tờ *Nhật báo Tân Giang* trên mặt bàn.

“Thế này là thế nào?” Phó Giám đốc Phùng vợ lấy tờ báo rồi ném mạnh xuống.

Họa Trần rầu rĩ, chẳng lẽ trang nhất không đăng tin cho vay ư?

Tuy trang nhất có đăng, nhưng lại chơi trò “bình cũ rượu mới”. Bản tin đó là do Lâm Tuyết Phi viết. Anh ta đứng ở góc độ của người thứ ba, viết một cách rất khách quan về sự kiện sân bay Tân Giang được nâng cấp, công ty Dực Tường tăng thêm chuyến bay quốc tế, ngân hàng Vinh Phát cho vay một tỷ hai. Bài viết đó rất chính đáng, rất khách quan. Không phải là bài của Họa Trần đưa ngày hôm qua. “*Chiều hôm nay, cuộc họp của Ban giám đốc ngân hàng Vinh Phát đã được thông qua, sau khi tiến hành điều tra nghiên cứu tình trạng kinh tế và tần suất chuyến bay của hãng hàng không Dực Tường, ngân hàng Vinh Phát đã quyết định cho vay một tỷ hai...*”

“Rõ ràng bên chúng ta tích cực chủ động, vậy mà cuối cùng lại chỉ viết có vài câu hời hợt như thế này thôi sao? Bài báo của cô đâu?” Tự nhiên ngân hàng trở thành thế bị động, Phó Giám đốc Phùng đương nhiên rất tức giận.

Chắc chắn Hà Dật Phong đã ném bài báo ấy vào sọt rác rồi, vậy thì mấy tấm ảnh chụp trong usb chắc cũng không dùng đến.

Bị quát nạt âm lên như thế, vậy mà Họa Trần lại chẳng giải thích một câu, cũng không tỏ ra áy náy hay lo lắng, cứ đứng yên ở đó khiến Phó Giám đốc Phùng càng bức. “Nguyễn Họa Trần, cô làm ở Vinh Phát được một năm rồi, cô đã học được những gì, rốt cuộc cô có thể làm được những gì?”

Nói ra những lời như vậy khiến Phó Giám đốc Phùng cảm thấy thật mất phong độ. “Cô không thấy...” hai chữ “xấu hổ” đã kề bên miệng, nhưng anh ta kịp thời kìm lại. Người có thể bước qua cánh cửa của ngân hàng đầu tư nước ngoài, vào được Vinh Phát, chắc chắn phải có quan hệ rất rộng. Nguyễn Họa Trần chỉ là sinh viên khoa tiếng Trung, nếu không phải có quan hệ dây cà dây muống với Tổng Tư Viễn thì làm sao có thể bước chân vào đây. Muốn vượt mặt cũng phải nể mũi, anh ta đành giữ thể diện cho Tổng Tư Viễn, nếu không thì đã đuổi việc cô từ lâu rồi. Có điều, công ty nào mà chẳng nuôi những kẻ nhàn rỗi. Có lẽ, chẳng nên mong chờ Họa Trần làm được việc.

Cơ giận bị dập tắt một cách lặng lẽ, anh ta chán nản xua tay. “Cô đi làm việc của mình đi!” Cô giống như cục bột, ném xuống thì không giống bánh dày, cầm lên lại chẳng giống bánh tro, nhìn thấy là bức mình. Cô lại còn hơi tí là xin nghỉ phép, mỗi lần nghỉ tận dăm bữa nửa tháng, như anh ta đây, hai năm rồi đã được nghỉ phép đâu.

Họa Trần hỏi thêm một câu theo đúng phận sự: “Phó Giám đốc Phùng còn việc gì cần dặn dò nữa không ạ?”

“Không, không còn gì nữa!” Mắt không thấy thì tâm sẽ không phiền.

Họa Trần suýt nữa va vào Hình Trình ở cửa. Hình Trình nháy mắt với cô, thấp giọng nói: “Ý của anh ta là em đến là được rồi, còn mấy việc kia không sao đâu.” Rõ ràng tiếng quát tháo của Phó Giám đốc Phùng, anh đã nghe thấy hết.

“Em biết rồi.” Họa Trần cũng nháy mắt, cười tươi như hoa. “Phó Giám đốc Hình, Giáng sinh vui vẻ!” Hình Trình vẫn mặc bộ com lê màu đen phối với chiếc cà vạt màu lam ngọc có họa tiết chìm, trông anh rất đẹp trai, lịch sự, lại không mất đi phong cách chuyên nghiệp, không để lại dấu vết nào của việc say rượu đêm qua.

Hình Trình tròn tròn mắt, rồi vỗ vào đầu mình. “À, Giáng sinh rồi, anh là nông dân, chưa bao giờ đón ngay lễ này.”

“Vậy Tết Dương lịch thì sao?”

“Sao cơ? Em có ý tưởng gì à?”

“Nếu như em bảo là có, anh sẽ nghe em sao?” Gương mặt Họa Trần sáng bừng như đang mơ giấc mơ đẹp.

Hình Trình bật cười. “Cô gái này cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện chơi thôi, ai thèm lấy cơ chứ. Anh vào gặp Phó Giám đốc Phùng có công chuyện đây.” Anh nhìn cô chăm chú, thấy có sợi tóc bay bay liền tiện tay vén sang bên.

Hai má Họa Trần bỗng nhiên đỏ bừng.

Hôm nay, giám đốc Ngân hàng Nhân dân mở tiệc đầy năm cho cháu trai. Ông ta đặt vài bàn tiệc ở khách sạn Hoa Hưng, nói rằng chỉ mời bàn bè người thân, nhưng các ngân hàng lớn làm sao có thể bỏ qua cơ hội giao lưu này. “Giám đốc Tổng gọi điện tới dặn, quà tặng nhất định phải vừa đẹp vừa lịch sự.” Hình Trình nói.

Phó Giám đốc Phùng vuốt vuốt tóc nói. “Tổ chức đầy năm đúng vào lễ Giáng sinh, đúng là ngày tốt, muốn quên cũng không quên được. Nếu Giám đốc Tổng đã gọi điện dặn cậu thì cậu nên thay mặt ban giám đốc tham dự.”

“Làm gì có chuyện đó! Anh là đàn anh, anh đi sẽ hợp tình hợp lý hơn.” Hình Trình khiêm tốn nói. Anh và Phó Giám đốc Phùng từng làm ở ngân hàng nhà nước, cả hai mới chuyển về ngân hàng Vinh Phát làm việc. Tuy nhiên, Phó Giám đốc Phùng lại lớn hơn anh mười tuổi, nên anh ta vẫn có chút không hài lòng vì phải ngang cấp với anh. Họ nói chuyện lịch sự khách sáo, nhưng thực ra hai người rất xa cách, những ngày lễ, ngày tết, ngay cả tin nhắn chúc mừng cũng không có.

“Phó Giám đốc Hình muốn nhắc tôi đã già sao?” Phó Giám đốc Phùng thích trêu đùa, nhưng giọng nói lại rất gượng gạo.

Hình Trình mỉm cười. “Thế cũng được, vậy tôi sẽ thay mặt Giám đốc Tổng và Phó Giám đốc Phùng đi chúc mừng họ. Haizz, tối hôm qua bị công tử Ấn ép uống không ít, không biết tối nay có chống đỡ được không nữa.”

“Phó Giám đốc Hình thật bận rộn mà!”

“Chẳng còn cách nào khác, đó là số mệnh.” Hình Trình nói xong liền rời đi khiến Phó Giám đốc Phùng mãi không nuốt trôi cục tức. Phải nói thật là, có nhiều việc Tổng Tư Viễn tin nhiệm Hình Trình hơn anh ta. Ví dụ như

chuyện cho công ty Dực Tường vay tiền rất dễ thành công. Khi đã đạt được thành công thì có khả năng nhận chức giám đốc chi nhánh, có thể đó là chi nhánh ở Hồng Kông, không chỉ tiền lương sẽ tăng gấp đôi, mà còn có một vị trí rất chắc chắn.

“Haizz! Không già đi có phải tốt hơn không?” Phó Giám đốc Phùng lẩm bẩm.

Trên bàn làm việc của Họa Trần có hai chậu xương rồng cảnh. Loài thực vật này sống rất khỏe, trồng ở đâu cũng phát triển, lại có thể thanh lọc không khí. Họa Trần trồng trong hai cái chậu hoa màu xanh biếc và đặt ở hai bên máy tính. Sáng nào đến cô cũng lau chậu hoa, sau đó rót cho mình một cốc trà. Cô không uống cà phê như Tuân Niệm Ngọc và Nhậm Kinh mà uống trà ướp hoa. Loài trà này nhập khẩu từ Anh, lúc uống không cảm thấy ngọt mà có chút đắng chát, nhưng uống quen rồi sẽ cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Tuân Niệm Ngọc và Nhậm Kinh đang ngồi trước máy vi tính, đầu cũng chẳng ngẩng lên, hoàn toàn coi cô như không khí. Thật ra, bọn họ đều rất bận rộn.

Công việc của Họa Trần nhẹ nhàng hơn, vì cô không có kiến thức chuyên ngành nên được phân công ghi chép biên bản cuộc họp, nghe điện thoại, in tài liệu, gửi thông báo cho các bộ phận. Lúc cô đang lên mạng đọc tin tức thì nhận được điện thoại của chị Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn xin lỗi về chuyện bài báo, chị nói rằng không ngờ Giám đốc Hà lại làm như vậy. Lúc đó đã rất muộn, nghe biên tập sắp chữ nói Giám đốc Hà đã phê duyệt, chị không nghĩ nhiều, cũng không xem lại. Sáng sớm cầm tờ báo lên xem mới sững sờ cả người.

“Em có bị mắng không?”

“Bị mắng sẽ mạnh mẽ hơn.” Họa Trần nói với vẻ thản nhiên.

“Thật ra, Giám đốc Hà làm như vậy cũng có lý do, sau này, công việc của cậu ấy mới có thể mở rộng.” Hứa Ngôn đúng là nhân viên gương mẫu, đến lúc này mà còn bảo về Hà Dập Phong.

Họa Trần gật đầu như mổ thóc.

“Hôm nào phải bảo cậu ấy mời em ăn cơm mới được, cậu ấy nợ em rồi.”

Nói đến ăn thì Hà Dập Phong không nợ gì cô cả. Nhưng cô cũng cần bỏ chút thời gian đến tìm anh để lấy lại usb.

Lúc tan làm, Họa Trần nhận được một cuộc điện thoại. Nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, cô bấm nghe mà trong lòng đầy băn khoăn. Đó là bạn cấp ba của cô, Giản Phi Nhiên. Hai người từng ngồi cùng bàn, cũng từng là bạn của nhau. Sau khi vào đại học thì không liên lạc nữa.

Lần gặp gỡ gần đây nhất là ở công ty Dực Tường. Họa Trần bĩu môi, không nghĩ thì thôi, cứ nghĩ là thấy dạo này có quá nhiều chuyện liên quan tới công ty Dực Tường. Giản Phi Nhiên là tiếp viên trưởng của hãng hàng không Dực Tường, giờ là người hướng dẫn tiếp viên mới thực tập cho những chuyến bay quốc tế mới mở.

Họa Trần ngẩn người. Giản Phi Nhiên xinh đẹp, điều này thì rõ như ban ngày. Hồi còn đi học, cô ta luôn đứng trong top mười của lớp. Trong các

hoạt động lớn nhỏ, nếu cô ta không là người dẫn chương trình thì cũng đảm nhận vai diễn nào đó. Giản Phi Nhiên thi đại học cũng thuận lợi, đỗ ngành tài chính quốc tế của Đại học Ninh Hạ. Vậy tại sao cô ấy lại không đi làm theo ngành đã được học nhỉ?

Giản Phi Nhiên thì không nghĩ như vậy, công việc chính là kế sinh nhai, nếu có thể phát huy khả năng của mình ở phương diện khác thì chẳng cần dốc lòng dốc sức theo đuổi đúng chuyên ngành làm gì cho mệt.

Giản Phi Nhiên hẹn Họa Trần đi ăn tối khiến cô cảm thấy vô cùng ngạc nhiên và băn khoăn.

Trong sách, sư thái Diệc Thư có viết như sau: *Khi nam nữ chia tay, đàn ông thường hỏi: “Sau này chúng ta sẽ là bạn chứ?” Phụ nữ thường cười chua xót đáp lại: “Là bạn sao còn muốn chia tay?”*

Đúng vậy, nếu như thật sự là bạn, cho dù đắng cay hay ngọt bùi thì tình bạn theo năm tháng sẽ giống như bình rượu ngon, hương vị sẽ càng nồng đậm. Cô và Giản Phi Nhiên rõ ràng không phải là bạn bè thật sự.

Giản Phi Nhiên là học sinh giỏi mà trường Trung học Ninh Thành vinh dự chào đón, còn Họa Trần lại phải mất tiền để xin vào học. Giản Phi Nhiên luôn là người chủ động tiếp cận Họa Trần. Cô ta đối với Họa Trần có vẻ nhiệt tình hơi thái quá, làm gì cũng cùng nhau, ngay cả đi vệ sinh, hai người cũng như hình với bóng. Lên lớp Mười một, có lần Họa Trần đau bụng kinh xin nghỉ về nhà. Đến cổng trường, cô mới nhớ ra hôm nay bác mình có việc đã về quê, ở nhà không có ai nên cô đến phòng y tế, uống mấy viên thuốc giảm đau, nằm trên giường mà đầu óc mơ mơ màng màng. Tiết thứ tư sáng hôm đó là tiết thể dục, lúc chạy tám trăm mét, có bạn nữ bị ngã sõng soài trên đường chạy, chân tay đều bị trầy xước. Giản Phi Nhiên

và mấy cô bạn cùng đưa bạn nữ đó đến phòng y tế. Sau khi bôi thuốc xong, mấy người đó ngồi nói chuyện phiếm, chẳng hiểu sao lại nhắc đến Họa Trần.

“Họa Trần tính tình cũng được, nhưng mấy thứ khác lại quá bình thường.” Cô bạn bị thương nói.

Một cô bạn khác tiếp lời: “Có gì lạ đâu, cho cậu học múa ba lê hai năm, chỗ nào cũng đứng được thì tính cậu còn được hơn ấy chứ.”

“Bố mẹ cậu ta làm gì nhỉ? Mình chưa nhìn thấy lần nào.”

“Đi làm thuê ở nơi khác.” Người lên tiếng trả lời là Giản Phi Nhiên.

Mấy bạn nữ cùng “ồ” lên một tiếng. “Phi Nhiên, mình thật là không hiểu, sao cậu lại kết bạn với cậu ta? Từ thành tích học tập đến cái tên, hai người không hợp nhau tí nào cả.”

“Họa Trần – hạt bụi rơi trên bức tranh. Phi Nhiên – tài năng văn chương nổi bật.”

“Cậu ta không phải là bạn của mình.” Giản Phi Nhiên nói chắc như đinh đóng cột. “Nếu thầy chủ nhiệm không bảo mình phải giúp đỡ cậu ta thì ai thèm làm bạn với cậu ta chứ. Bạn bè là phải giúp đỡ lẫn nhau, cậu ta có thể giúp mình cái gì đây?”

Phòng y tế bỗng tĩnh lặng khắc thường. Hôm đó trời âm u, thời tiết se lạnh. Họa Trần ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời bao la toàn một màu

xám xịt, từng đám mây đen nặng nề dồn lại một chỗ báo hiệu trời sẽ mưa bất cứ lúc nào.

“Cậu tìm mình chắc là có chuyện, nói trong điện thoại cũng được mà.” Trên đời này làm gì có bữa ăn miễn phí. Làm việc vất vả cả một ngày, ăn uống ngon miệng chính là cách an ủi bản thân, không nên hành hạ khẩu vị của mình.

“Sao vậy? Cùng ăn một bữa cơm với bạn học cũ chẳng lẽ phải hẹn trước hay sao?” Giản Phi Nhiên không vui hỏi lại.

Ồ, đúng rồi, là bạn học cũ, không phải là bạn, Họạ Trần hít một hơi thật sâu. “Được, lát nữa gặp!”

Năm nay, không hiểu sao khi hẹn nhau, mọi người thường nói tới quán cà phê. Quán cà phê ở Tân Giang mọc lên như nấm khắp các con phố. Hết quán này tới quán khác, quán sau lại trang trí có nghệ thuật, cầu kỳ, hiện đại hơn quán trước.

Giản Phi Nhiên không thích Starbucks, cà phê của người Mỹ quá nhiều và đậm đặc, cô thích Manabe(*) hơn, đồ uống của người Nhật còn tinh tế một chút.

(*) *Manabe: Chuỗi quán cà phê nổi tiếng ở Nhật.*

Đẩy cánh cửa quán cà phê ra, ánh sáng đèn chiếu từ cửa lớn đến tận quầy bar, lọ hoa rum to màu trắng dịu dàng khoe nụ dưới ánh đèn. Giản Phi

Nhiên đến trước, ngồi ở hàng ghế dài gần cửa sổ, một tay chống cằm, mặt hướng ra ngoài.

Họa Trần chào một tiếng, kéo ghế ngồi xuống. Giản Phi Nhiên ngẩng đầu, lông mi dài đen nhánh chớp chớp như cánh bướm. “Cậu tới rồi!” Cô ta nhanh chóng điều chỉnh lại vẻ mặt đầy băn khoăn mâu thuẫn của mình.

Quán cà phê cũng phục vụ các món ăn, Họa Trần chọn một phần cơm rang trứng, Giản Phi Nhiên chỉ gọi tách trà tranh.

“Cậu thấy mình có bị đen đi không? Vài ngày trước mình bay đến Honolulu.” Giản Phi Nhiên không nhìn Họa Trần, chỉ chăm chú khuấy ly trà chanh trong tay.

“Đi nghỉ phép cùng bạn trai à?” Honolulu, nghe thì đặc biệt đấy, nhưng thực ra là thủ phủ của tiểu bang Hawaii, nói luôn là Hawaii đi có phải đơn giản dễ hiểu không. Lần Họa Trần gặp Giản Phi Nhiên ở công ty Dực Tường, đúng lúc bắt gặp một người đàn ông đến đón Giản Phi Nhiên. Những cử chỉ thân mật tự nhiên giữa ban ngày ban mặt như vậy thì chỉ có thể là bạn trai mà thôi.

“Sang năm, Dực Tường sẽ có tuyến bay thẳng đến Hawaii.”

Họa Trần mỉm cười, hóa ra là đi công tác.

Suất cơm tráng trứng được mang lên. Trứng tráng màu vàng nhạt, bên trên vẽ hình trái tim sáng lấp lánh bằng sốt cà chua.

“Nơi đó thực sự rất đẹp, cát vàng, biển xanh với ánh hoàng hôn rực rỡ, ngay cả khi trời mưa cũng thấy đẹp, không hiểu sao Thư Ý lại không đi Hawaii. À, cậu có đọc sách của Thư Ý không?”

“Rất đẹp ư?” Miệng Họa Trần đang nhai đầy cơm.

“Mình nhớ trước đây cậu thích đọc sách thể loại bút ký, du ký mà. Cậu rất hâm mộ cuốn *Những cây cầu ở quận Madison* của Robert James Waller. Tác giả luôn mang theo chiếc máy ảnh, lái xe Jeep đi khắp nơi trên thế giới để chụp những phong cảnh đẹp nhất.”

“Lý tưởng thì nhiều lắm nhưng hiện thực lại chẳng dễ dàng.” Họa Trần mỉm cười nói.

Giản Phi Nhiên thấy Họa Trần không xứng để nói ra câu này. Trên đời này, có mấy ai được may mắn hơn cậu ta? Họa Trần thời thiếu nữ, chỉ cần một nụ cười, một cái nhăn mày đã thu hút sự chú ý của bao người.

Giản Phi Nhiên biết mình là cô gái đẹp, nhưng gái đẹp cũng có người là bẩm sinh, có người là do chăm sóc. Nếu đã là vẻ đẹp bẩm sinh sẽ chống lại được sự lão hóa của thời gian, càng về sau, vẻ đẹp ấy càng đậm thắm, cuốn hút. Nhưng nếu vẻ đẹp do chăm sóc, càng về sau sẽ giống như cánh hoa ngấm nước mưa, dù có là hoa hồng cũng sẽ tả tơi, rơi rụng, vô cùng thâm thắm. Mặc dù bây giờ cô ta chưa già, nhưng nếu không trang điểm, sẽ không đủ dũng khí bước ra ngoài, giống như một đóa hoa chưa nở đã tàn phai. Còn Họa Trần, dù để mặt mộc vẫn thanh khiết, xinh đẹp như nụ hoa vừa chớm nở. Rõ ràng cùng tuổi với nhau, nhưng không cần hỏi người khác, cô ta cũng thấy mình giống chị của Họa Trần hơn là bạn.

Ngoại hình thì có thể dựa vào việc trang điểm để tăng tự tin, còn công việc thì sao, Họa Trần chỉ học ở trường đại học loại hai, chuyên ngành tiếng Trung, vậy mà có thể vào làm ở ngân hàng Vinh Phát. Còn cô ta đường đường học ngành tài chính, nhưng lại đi làm tiếp viên hàng không. Ban đầu, cô ta cũng có hoài bão lớn. Cô ta đến Bắc Kinh, xin vào làm ở một công ty chứng khoán. Trong công ty đó, nhân viên bình thường nhất cũng là thạc sĩ du học nước ngoài. Còn cô ta chỉ là một sinh viên vừa tốt nghiệp, cho dù có làm được việc gì cũng chỉ giống như cô em gái bưng trà rót nước phục vụ mọi người, lương lĩnh được còn không đủ trả tiền thuê nhà. Quá chán nản, cô ta quyết định đến Thượng Hải, xin vào làm ở một công ty nước ngoài. Phấn đấu mãi mới có chút thành tích thì cấp trên lại gặp rắc rối, vụ đó cô có liên quan nên bị đuổi việc.

Từ xưa đến nay, hồng nhan thì bạc mệnh, cô ta chỉ biết tự an ủi mình như vậy.

Đúng dịp đó, hãng hàng không Dực Tường có chi nhánh ở Thượng Hải tuyển tiếp viên hàng không. Không còn cách nào khác, cô đã đi nộp hồ sơ thi tuyển. Đúng là “mèo mù vớ cá rán”, may mắn thế nào cô lại trúng tuyển. Vì tiếng Anh tốt nên cô nhanh chóng được trọng dụng, sau đó được thăng chức làm tiếp viên trưởng. Từ đây, cô bắt đầu gặp may mắn.

Nhưng đó chẳng qua chỉ là lừa mình dối người, cô có chạy học tốc xốc gan cũng không bằng Họa Trần tản bộ nhàn nhã.

“Tối qua mình gặp chồng cậu đấy.” Giản Phi Nhiên ngược nhìn Họa Trần.

Họa Trần bỏ thìa canh xuống, lấy giấy ăn lau miệng. “Thật sao? Người đó mình quen à?”

“Đừng giả bộ nữa. Các cậu sắp kết hôn chưa?” Nghe giọng nói có vẻ ung dung chậm rãi nhưng ngữ điệu lại gấp gáp.

“Cậu nói cậu, hay mình đây?”

“Bạn từ thời thanh mai trúc mã, cuối cùng cũng được ở bên nhau. Chắc cậu rất hài lòng nhỉ?”

Họa Trần giờ mới hiểu lời cô bạn nói. Cô cầm thìa, tiếp tục múc canh ăn. “Cậu cứ làm mình mừng hụt. Anh ấy không phải chồng mình, chỉ là gia sư của mình thôi.”

“Anh ấy vì cậu mà trở về Tân Giang.” Bàn tay cầm tách trà của Giản Phi Nhiên nắm chặt khiến đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

Tưởng tượng thật là phong phú, nếu Hà Dập Phong ở đây, gân xanh trên trán anh không biết sẽ nổi lên thành hình dạng thế nào. Anh rất ghét những hành động lãng mạn điên rồ mà chỉ những kẻ ngốc mới có thể nghĩ ra.

“Việc này có liên quan gì đến cậu?” Họa Trần không muốn giải thích nhiều với người khác về chuyện của cô và Hà Dập Phong. Thực ra, đó đã là chuyện cũ lâu rồi, tuy rất đẹp đẽ và ấm áp. Khoảng cách giữa cô và Hà Dập Phong bây giờ giống như con thuyền trôi nổi trên đại dương bao la và chiếc bay bay lượn trên bầu trời, không có giao điểm.

“Nếu hai người không phải quan hệ yêu đương, mình sẽ... mình sẽ theo đuổi anh ấy. Nếu đúng là hai người đang yêu nhau, mình sẽ từ bỏ. Mình

không có hứng thú với bạn trai của người khác.” Giản Phi Nhiên nhìn Họa Trần, nói không chút do dự.

Đó là thông báo hay là cảnh báo?

Họa Trần trầm mặc rất lâu không nói nên lời. Đúng là không phải cuộc hẹn vô duyên vô cố, miếng trứng thơm ngon trở nên thật khó nuốt. “Cậu đã có bạn trai rồi mà.”

Đúng là Giản Phi Nhiên đã có bạn trai, một người đàn ông tốt. Nhưng nếu đứng cạnh Hà Dập Phong thì người đó còn thiếu một thứ gọi là xuất sắc. Người đàn ông giống như anh ta, chỉ cần đến nhà ga lúc chiều tối, sẽ thấy cả đống. Họ đều chu đáo, cưng chiều vợ con, yêu gia đình, chăm chỉ chịu khó, có thể cả đời sẽ sống chung thủy với bạn. Nhưng như thế thì sao chứ? Họ sẽ chỉ là một bảng pha màu trầm nhạt. “Đó là chuyện của mình. Mình chỉ muốn biết bây giờ cậu và Hà Dập Phong có phải là người yêu của nhau hay không?” Giản Phi Nhiên hỏi thẳng.

Giờ phút này, Họa Trần cảm thấy thật may mắn. Năm đó, ở phòng y tế, cô đã được nghe những lời nói thật lòng của Giản Phi Nhiên. Nếu không bây giờ cô sẽ đau lòng biết bao. Cô không có tư cách trách mắng Giản Phi Nhiên phụ bạc, vô liêm sỉ, vì ít ra cô ta đã rất thẳng thắn, hay nói cách khác, cô ta không hề bận tâm đến cảm nhận của người khác.

“Không phải!”

Không phải cô đem Hà Dập Phong giao cho Giản Phi Nhiên, cô chỉ tôn trọng sự thật, cô không muốn sống trong mơ hồ, cũng không muốn chơi trò mập mờ. Cô ta vì Hà Dập Phong mà từ bỏ bạn trai, đó là quyền tự do của

cô ta. Còn Hà Dập Phong có chấp nhận Giản Phi Nhiên hay không, đó cũng là quyết định của anh.

Họa Trần để lại tiền món cơm trắng trứng trên bàn rồi rời đi. Cô không muốn coi bữa cơm tối nay là cuộc hẹn.

Ánh đèn lung linh rực rỡ khiến cảnh đêm càng thêm mờ ảo. Hoàng hôn lúc rực sáng lúc mờ ảo như muốn khắc sâu thêm bầu không khí lạnh lẽo. Hai chân cô như đang đứng trên mặt băng, khí lạnh dần dần thấm vào cơ thể, truyền khắp toàn thân lan tới tận đầu, hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Thực ra, tâm trạng của cô cũng không quá xáo động. Hà Dập Phong và Giản Phi Nhiên từng là những người quan trọng trong cuộc sống của Họa Trần. Tất cả những điều tốt đẹp đó đã trôi qua. Những chuyện đã xảy ra ngày trước, những gì đang diễn ra bây giờ và sắp diễn ra, cô đều không thể ngăn cản được.

Họa Trần bắt taxi về nhà, đi đến nửa đường thì chuông điện thoại reo. Cô không nghe vì nghĩ rằng đó là Giản Phi Nhiên. Điện thoại ngừng rồi tiếp tục kêu vang. Cô bực bội mò túi lấy điện thoại ra, tim đập thình thịch. Phó Giám đốc Hình ư? Cô không tin vào mắt mình.

Đầu bên kia tĩnh lặng như mặt biển đêm, chỉ nghe thấy hơi thở nhè nhẹ. “Anh đây, Tiểu Trinh bị cảm, anh đang ở khách sạn Hoa Hưng, uống khá nhiều nên không thể lái xe về được.”

Chiếc taxi lập tức rẽ sang con đường khác, mười phút sau đã dừng trước cửa lớn của khách sạn Hoa Hưng.

Cách đây vài năm, khách sạn Hoa Hưng ở Tân Giang rất nổi tiếng. Người nào có thể tổ chức tiệc cưới, tiệc rượu ở Hoa Hưng đều cảm thấy rất tự hào. Nhưng bây giờ, nhà hàng ở tầng thượng của bách hóa Thịnh Hoa mới nổi tiếng nhất Tân Giang. Dù muốn ăn cơm Tàu hay cơm Tây cũng phải đặt trước một tháng mới có chỗ. Việc này không khoa trương chút nào, trong bộ phim *Tình yêu kì lạ*(*), Sung Huyn hẹn Eun Joo ăn tối và đã phải đặt trước hai năm. Đúng ngày đó của hai năm sau, bọn họ đáng lẽ ở nơi này cầm tay nhau hẹn hò, nhưng đáng tiếc, đến ngày đó cô gái lại không đợi được chàng trai.

*(*) Bộ phim phiên bản Hàn Quốc năm 2000. Năm 2006, bộ phim **Ngôi nhà bên hồ** của Mỹ được phỏng theo.*

Chọn khách sạn Hoa Hưng để mở tiệc mừng cháu trai tròn một tuổi đúng là cách làm khiêm tốn của giám đốc ngân hàng. Họa Trần chạy lên tầng tìm một vòng, không thấy Hình Trình liền vội vàng ra bãi đỗ xe.

Ánh đèn ở bãi đỗ xe khá tối, lại tĩnh lặng khiến Họa Trần sờn hết gai ốc. Ở một góc của bãi đỗ xe, Họa Trần nhìn thấy Hình Trình. Anh đang chống hai tay trên mui xe, đứng bất động. Không hiểu vì sao Họa Trần lại cảm thấy bóng lưng ấy rất cô đơn, lạnh lẽo. Cách chỗ anh không xa có một cô gái đang đứng đó, gương mặt rất thùy mị, ôn hòa. Lúc này cô gái đang nhìn anh với vẻ lo lắng.

Họa Trần đứng đó, không biết có nên bước tiếp không, nghĩ ngợi một lát, cô cố ý nện bước mạnh hơn.

Cả hai người đều quay đầu nhìn cô, cô gái nhìn chăm chăm vào Họa Trần như cố tình đánh giá, còn gương mặt Hình Trình thì tái xám, anh mạnh mẽ chống tay lên rồi cười với cô. “Tiểu Nguyễn, gặp em thật tốt.”

Anh định đứng thẳng người nhưng hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngã lăn ra đất.

Họa Trần chạy đến đỡ anh. Không hiểu anh đã uống bao nhiêu rượu mà toàn thân lạnh như băng, môi miệng tím tái thế này.

“Chìa khóa trong túi anh, không nhớ rõ bên nào nữa, em tìm giúp anh.”
Hình Trình cười ảo não, ngón tay run run.

Họa Trần đã quen với dáng vẻ phong độ của sếp Trình, trước những hạng mục tiền tỷ vẫn bình tĩnh nói cười nhẹ nhàng. Ngân hàng Vinh Phát đã mời anh về là bởi thành tựu anh đạt được trong giao dịch ngoại hối. Giao dịch ngoại hối là công việc đòi hỏi tinh thần cứng cỏi và trái tim kiên cường. Hôm nay đã xảy ra chuyện gì mà anh ấy lại trở nên như thế này? Họa Trần liếc nhìn về phía cô gái với ánh mắt dò hỏi.

Người con gái ấy thờ dãi, Họa Trần chưa kịp lấy chìa khóa, chị ta đã cho tay vào túi áo bên phải của Hình Trình lấy ra chiếc chìa khóa đưa cho cô.
“Cảm ơn em đã đến.”

Chị ta nói câu này với ý gì đây?

“Chị nên ngăn anh ấy mới phải, nhưng chị mới đi mời rượu một vòng, quay lại đã thấy anh ấy như vậy rồi.” Chị ta nói với vẻ áy náy.

Họa Trần mở cửa xe, dìu Hình Trình ngồi ở ghế sau xe. Lúc này, hai mắt anh nhắm nghiền, hình như đang ngủ.

“Trời lạnh, đường lại trơn, em lái xe chậm một chút. Sau khi em đưa anh ấy về đến nhà thì gọi điện cho chị. Chị là Mã Lam.” Chị ta viết số di động đưa cho Họa Trần, thái độ rất tự nhiên phóng khoáng khiến Họa Trần chẳng nghĩ ngợi sâu xa gì thêm.

Họa Trần lên xe, gạt đầu với Mã Lam. Nhờ ánh trăng lờ mờ của bãi đỗ xe, từ gương chiếu hậu có thể nhìn rõ chị ta vẫn đứng đó, nét mặt vô cùng đau khổ, còn đưa tay lên lau khóe mắt.

Vì lo lắng Hình Trình khó chịu trong người nên Họa Trần lái xe rất chậm, thỉnh thoảng còn ngoái ra sau nhìn. Cô bất ngờ bắt gặp vẻ mặt như đang cố chịu đựng của anh, nhìn vào đôi môi đang mím chặt lại ấy, cô vội vàng đỗ xe bên về đường. Vừa mở cửa xe, Hình Trình đã lao ra ngoài, đứng còn chưa vững đã nôn thốc nôn tháo.

Không khí nồng nặc mùi rượu khiến Họa Trần nhăn mũi. Cô để ý thấy gần đó có siêu thị nhỏ liền chạy đi mua chai nước đưa cho Hình Trình. Anh xua tay, một lát sau lại nôn tiếp như muốn nôn cả mật ra ngoài, sau đó mới cầm lấy chai nước. Họa Trần lại chạy đến siêu thị nhỏ đó xin người ta một cốc nước ấm.

Hình Trình chậm rãi uống từng ngụm một, cảm giác lúc này sức lực mới được hồi phục phần nào. Anh mệt mỏi hơi nhếch khóe miệng định nói gì đó nhưng lại thôi.

Hai người một lần nữa lên xe, Họa Trần chăm chú nhìn về phía trước, cả gương mặt của Hình Trình khuất trong bóng tối. Nghe hơi thở của anh, Họa Trần biết anh không ngủ mà đang suy tư.

“Sao em không lái chiếc Wrangler?” Hình Trình bỗng cất tiếng hỏi.

Họa Trần bật cười ha ha. “Thế thì trông em càng giống bình hoa sứ thô kệch.”

Ngày đầu tiên đi làm ở Vinh Phát, cô gặp Hình Trình ở bãi đỗ xe. Anh lái chiếc Audi màu xám, còn Họa Trần lái Wrangler đỏ.

Hai người nhìn nhau đánh giá, Hình Trình thì nghĩ thầm, một cô gái nhỏ bé sao lại lái chiếc xe hoang dã như vậy nhỉ? Còn Họa Trần cười thầm trong lòng, trên mạng có nói “Người thế nào thì đi xe thế đó.” Lái xe Audi thì chín mươi phần trăm là lãnh đạo, còn mười phần trăm là kẻ trọc phú mạo danh lãnh đạo. Người này thuộc kiểu chín mươi phần trăm hay mười phần trăm nhỉ? Thế rồi Họa Trần tự cho rằng anh ta thuộc loại người nằm trong số mười phần trăm kia. Anh ta cùng lắm cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi, chẳng thấy khí chất của người làm lãnh đạo gì cả, da lại đen đen, chắc là phải thường xuyên chạy việc ở bên ngoài.

“Anh làm nghề đào núi, khai thác mỏ hay đánh bắt cá?” Họa Trần hỏi với vẻ trêu chọc.

Hình Trình tiếp lời cô: “Nhìn tôi, cô nghĩ tôi làm nghề gì?”

Hai người kẻ trước người sau bước vào thang máy, đều bấm lên tầng hai mươi bảy. “Làm công trình!” Thành phố Tân Giang cũ đang được cải tạo, rất nhiều người làm công trình giàu lên chỉ trong một đêm.

Lại đoán rồi! Hình Trình lúc đó đã đoán ra Họa Trần là ai, nhưng anh không nói gì, mà thích thú trêu chọc cô.

Đứng trong thang máy, Họa Trần đoán bảy, tám ngành nghề, còn thiếu mỗi buôn lậu ma túy, dù sao chẳng nghề nào là tử tế.

Sau khi bước ra ngoài, Họa Trần còn vẫy vẫy tay với anh, chúc anh tiền vào như nước, giàu nứt đố đổ vách.

Hình Trình bước vào phòng làm việc với nét mặt vô cùng sáng khoái. Nửa tiếng sau, Tổng Tư Viễn dẫn Họa Trần đến chào hỏi Hình Trình. Lúc này Họa Trần mới xấu hổ như lá phong đỏ cuối thu.

Những việc kinh thiên động địa chỉ khiến người ta sợ hãi, còn sự biến đổi nho nhỏ, lặng lẽ trong trái tim mỗi người lại thường đến từ những việc vô cùng nhỏ nhặt. Tình cờ gặp nhau như thế, hiểu lầm như thế khiến Họa Trần có cảm giác ngưỡng mộ Hình Trình. Tính anh hiền hòa, thân hình cao lớn, ngũ quan ưa nhìn tuy không sắc nét, dù anh không nói lời nào cũng tràn đầy sức hấp dẫn của một người trưởng thành. Lúc nói chuyện, giọng anh trầm ấm, nhẹ nhàng. Anh không có cấp trên nâng đỡ, nhưng Họa Trần làm sai việc gì, anh đều giúp đỡ. Cho dù cô cũng bị trách mắng đấy, nhưng cách nói lại rất ấm áp khiến người khác khó có thể nhận thấy. Mỗi lần đi công tác cùng, anh luôn chăm sóc cô chu đáo. Trước mặt Hình Trình, Họa Trần bỗng có cảm giác mình giống như một chú chim nhỏ quen dựa dẫm.

Chỉ cần ở riêng bên Hình Trình là cô cảm thấy bồi hồi, tim đập như ngựa phi, hít thở khó khăn. Cũng may, cơ hội như thế không nhiều lắm. Giờ đã muộn như vậy lại chỉ có hai người trong xe, bên cạnh không có ai, có thể nói tình huống thế này là lần đầu tiên từ khi hai người họ quen nhau.

“Em vẫn còn để bụng chuyện đó à?” Hình Trình cảm thấy buồn cười.

“Em là người phàm trần, đương nhiên vẫn chưa đạt tới được cái cảnh giới siêu thoát coi mọi chuyện đều là hư không.” Phía trước là đèn đỏ, Họa Trần dừng xe và ngoái nhìn về phía sau.”

“Wrangler rất đẹp, anh cũng thích, nhưng khá tốn xăng.” Hình Trình ngồi thẳng người, sắc mặt dần tươi tỉnh.

“Anh tính toán chi li như thế tóc sẽ sớm bạc đấy.”

Hình Trình bật cười. Họa Trần thuộc típ con gái thành phố, được bố mẹ cưng chiều nên đương nhiên luôn có suy nghĩ sống là hưởng thụ, sống là phải vui vẻ, cần gì phải để ý đến giá xăng dầu đắt rẻ như thế nào. Sống ngày nào hưởng thụ ngày ấy đã! Anh quay ra phía cửa sổ nhìn bầu trời đêm. Đêm này trăng sáng nhiều sao, không khí vô cùng trong lành. “Thích đi Wrangler, sưu tầm các bản ghi âm bằng đĩa than, thích nghỉ phép, Tiểu Nguyễn, em sẽ làm hết thầy đàn ông trong thiên hạ phải bỏ chạy đó.” Anh nói rất nhỏ, không biết nói cho Họa Trần nghe, hay là nói cho chính mình nghe nữa.

Nhưng Họa Trần vẫn nghe thấy rất rõ. “Đàn ông không phải là chuột, không dễ bị dọa như vậy đâu ạ.”

Hình Trình cười, day day cái trán đau nhức. “Không khí trong lành thế này, đừng về vội, chúng ta đến Tĩnh Uyên đã.”

Một con chim đêm đập cánh bay qua cửa xe, Họa Trần liền nhắm tịt mắt lại. “Anh... có bạn sống ở Tĩnh Uyên à?”

Hình Trình lặng yên không nói.

Không gian chìm vào tĩnh lặng, cảnh đêm như con thuyền trôi theo dòng nước, còn chiếc xe như chú cá đang bơi lội tung tăng về phía trước trên mặt nước êm đềm.

Tĩnh Uyên ở cách đây không xa, hay nói cách khác là thành phố Tân Giang không lớn, đi một lúc đã tới. Các tòa nhà cao sừng sững đứng sát nhau với khuôn viên xinh xắn bao quanh. Cũng cách đó không xa, vở kịch nói của Nhà hát kịch vừa kết thúc. Khán giả ra về vừa đi vừa trò chuyện, âm thanh trầm thấp, rì rầm như sợ phá vỡ màn đêm yên tĩnh. Trong hiệu sách ánh đèn sáng trưng, trên cửa sổ còn in bóng những người đang đọc sách đêm. Nếu nín lặng có cảm giác còn nghe thấy cả tiếng sóng vỗ vào bờ sông. Đêm nay không có gió nên nước sông rất tĩnh lặng.

Tân Giang có hai chung cư nổi tiếng là Khế Viên và Tĩnh Uyên. Đây là thiết kế nổi tiếng của kiến trúc sư Trì Linh Đồng. Khế Viên được coi là chung cư cao cấp, chỉ cho thuê chứ không bán, người không có địa vị xã hội thì không thể ở được, không phải bạn cứ muốn là được, mà phải qua các bước thẩm định nghiêm ngặt. Còn Tĩnh Uyên được coi là khu chung cư của nhà giàu ở Tân Giang, không có tiền thì đừng bước chân vào. Chung cư sang trọng như vậy, lại nằm ở vị trí mang đậm bản sắc văn hóa ở phía bắc thành phố, những người giàu có đương nhiên muốn đến đây sống để nâng cao phương diện tinh thần.

Chung cư Tĩnh Uyên gồm bốn tòa nhà hoa lệ bên bờ sông Giang và một tòa nhà cao cấp, tầng cao nhất là tầng thứ ba mươi. Khi khu chung cư này được đưa ra thị trường, các căn hộ được bán hết toàn bộ chỉ trong vòng một ngày. Mỗi mét vuông sàn có giá mười vạn tệ, đứng thứ hai trong số những chung cư cao cấp có giá trên trời ở thành phố. Điều tuyệt vời và hấp dẫn nhất khi sở hữu căn hộ chung cư ở đây là từ cửa sổ có thể ngắm nhìn được đường chân trời tuyệt đẹp, cho bạn cảm giác như đang bay lượn trên không

trung và ngấm dòng sông phía dưới. Ráng chiều như hòa cùng với cánh chim nhạn cô đơn, sóng nước mùa thu hòa lẫn với sắc trời.

“Mỗi khi có cảm giác thành công, anh đều sẽ đến nơi này ngắm cảnh, sau đó tự nói với bản thân: Núi cao còn có núi cao hơn, ngoài tòa nhà này còn có tòa nhà khác, mới có chút thành tựu nhỏ nhoi này chẳng có gì đáng tự hào.” Hình Trình quay mặt về phía cửa kính, khí lạnh ban đêm ùa vào khiến hai má đau nhức, anh lẩm bẫm như nói một mình.

Lương của anh bây giờ là năm mươi vạn tệ một năm, có thể coi là rất cao so với giới nhân viên công chức. Vậy mà giá một căn hộ bình thường ở Tỉnh Uyển cũng hơn năm triệu tệ, nếu anh không ăn không uống mười năm thì mới có thể mua một căn. Nhưng mười năm sau thì giá phòng sẽ tăng lên đến mức độ nào? Có lẽ cả đời anh cũng chẳng bao giờ được ở trong căn hộ như vậy.

“Tại sao cứ phải ở nơi này ạ?” Họa Trần không tán thành quan điểm của anh. “Ngoại trừ giá cả đắt đỏ thì em thấy chỗ này cũng chẳng có gì đặc biệt, những người sống ở đây chắc gì đã hạnh phúc.”

Họa Trần còn trẻ, chưa có nhiều kinh nghiệm, không hiểu chuyện đời nên mới nói ra nhẹ nhàng như vậy. Hình Trình chưa hẳn muốn sống ở đây, nhưng nơi đây lại đại diện cho đời sống cao cấp nhất Tân Giang, giống như một người đứng trên tận đỉnh núi để ngắm phong cảnh tươi đẹp. Con người luôn muốn leo cao, cũng như nước luôn chảy chỗ trũng. Điều đó vừa như thách thức, vừa như chứng minh bản thân.

Vất vả đến tận bây giờ, anh không có lý do gì để lùi bước.

Hình Trình hít một hơi thật sâu như muốn tiếp thêm sức mạnh cho bản thân. “Được rồi, chúng ta quay về ngân hàng đi!” Hiện anh đang ở trong cao ốc Vinh Phát. Tầng cao nhất có hai căn hộ, Tổng Tư Viễn một căn, anh một căn, ngoài ra còn có một đầu bếp nấu ăn cho họ mỗi ngày. Phó Giám đốc Phùng đã có nhà ở Tân Giang nên ngân hàng Vinh Phát cấp cho anh ta một căn hộ khác.

Họa Trần không nói lời nào liền cho xe quay đầu, sau đó cô vượt qua một chiếc xe con khác, cho xe chạy bon bon trên đường rộng. Lúc xuống xe, bước chân của Hình Trình đã vững vàng trở lại. Anh chào bảo vệ với giọng vui vẻ, ôn hòa.

Anh bảo Họa Trần cứ lái xe về nhà, vì trời tối như vậy, con gái bắt taxi sẽ không an toàn.

“Mai gặp lại nhé!” Anh cúi người, vẫy tay với cô.

Gương mặt nhỏ của Họa Trần bỗng trở nên căng thẳng, vẻ mặt rất nghiêm túc, muốn nói lại thôi khiến anh bật cười. “Em muốn nói gì à?”

“Sếp Hình, anh có người yêu rồi phải không ạ?” Kim nén bao lâu, cuối cùng vẫn không chịu được phải bật ra, Họa Trần thấy hơi hận chính bản thân mình.

Hình Trình khẽ cười. “Tiểu Nguyễn, anh đã ba mươi hai tuổi rồi, trái tim làm sao có thể trống không được. Không nên quá tò mò về anh, anh là người đàn ông phức tạp.”

Họa Trần lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt anh. “Anh đang lùi bước, cố ý khích em đấy à?”

Hình Trình vuốt tóc cô. “Em thông minh như vậy, chắc chắn không dễ dàng mắc lừa đâu.”

“Có những lúc thích được ngốc nghếch.” Họa Trần nở nụ cười khoe hai hàm răng trắng.

Hình Trình chỉ cười, vẫy vẫy tay rồi bước đi. Trong thời khắc xoay người đó, tâm trạng anh vô cùng phức tạp.

Ánh mắt của Họa Trần nóng bỏng như vậy, thẳng thắn như vậy, anh đương nhiên hiểu rõ. Đáng lẽ anh nên cảm thấy tự hào mới đúng, vì đã có người từng vứt bỏ anh như rẻ rách, vậy mà giờ có người lại xem anh như vật báu. Nhưng sao lòng anh thấy đắng chát thế này?

Hồi học cấp ba, trên đường anh đi học có một quán kem sơn đủ mọi màu sắc trên tường. Cô gái trùm khăn hoa trên đầu đứng bán hàng sau quầy. Qua lớp kính của tủ lạnh, khách hàng có thể nhìn thấy bên trong rất nhiều loại kem. Hằng ngày, quán kem đều đông nghẹt người, đó là quán kem duy nhất trong huyện. Anh đi học hay tan học về đều đi qua chỗ đó, nhưng chưa bao giờ dừng lại dù chỉ là chốc lát. Anh đọc trong sách và biết hương vị của kem ngọt ngào như thế nào, lạnh buốt cuốn hút ra sao. Lúc đó, anh không có nhiều tiền để mua bất cứ thứ quà vật xa xỉ nào. Sau này, anh kiếm ra tiền, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến việc mua một que kem để thưởng thức.

Có thể nói, đó là sự tinh táo đáng sợ, anh sợ bản thân mình sẽ chìm đắm vào đó nên ngay từ đầu đã cự tuyệt triệt để. Và việc đó đã trở thành thói quen của anh.

Con người anh tuy luôn cười nói đầy, nhưng cực kỳ phức tạp, còn Họa Trần lại quá đơn giản. Mà thường thì thứ đơn giản nhất lại là thứ xa xỉ nhất.

Trong xe, Họa Trần ép chặt tay lên ngực, chỉ sợ một phút bất thần, trái tim sẽ nhảy ra ngoài mất. Cô không biết tâm trạng rối ren như sóng cuộn của Hình Trình, nên trong lòng cô cứ lặp đi lặp lại câu: “Tình cảm đẹp đẽ nhất trên đời chính là việc em thích anh, anh cũng có tình cảm với em, vậy mà chúng ta vẫn chưa cởi bỏ chiếc mặt nạ của mình.” *Ebook fun&free*

Ngủ đông

Chẳng qua, em chỉ muốn tích trữ đủ tình yêu,

Đủ dịu dàng và khôn ngoan,

Để phòng nhờ ra,

Tỉnh dậy và gặp anh.

Hạ Vũ

Tắt đèn trên bàn, gập máy tính lại, Hà Dập Phong nhắm mắt nghỉ ngơi một lát. Đã là đêm thứ ba liên tục không ngủ khiến đầu óc anh căng như dây đàn, không phải mệt mỏi, mà là hưng phấn. Anh không tin vào cái gọi là “không cần làm việc vẫn có kỳ tích”, nếu có cũng chỉ như hoa phù dung sớm nở tối tàn, không thể kéo dài. Từ nghề bác sĩ đến người làm kế hoạch truyền hình, rồi sau đó làm giám đốc của Minh Thịnh, mỗi bước đi, anh đều rất cẩn thận, không cho phép bản thân lãng phí phút giây nào. Sau này, anh muốn dành thật nhiều thời gian để làm những chuyện quan trọng hơn.

Vừa thích nghi với ánh sáng trong phòng, lúc này anh phát hiện ra, trên lớp rèm cửa đang phản chiếu ánh sáng mờ nhạt. Kéo rèm cửa ra, chân trời ánh lên màu trắng bạc mà người ta hay gọi một cách văn hoa là bình minh.

Anh đã được ngắm cảnh bình minh đẹp nhất ở bờ biển Rio de Janeiro. Ban đầu, cả vùng rộng lớn chìm trong bóng tối, nhưng rồi trong phút chốc, mây đen được phủ một vệt sáng vàng óng. Dần dần, mặt trời lộ ra và xuất hiện trên bầu trời, nhuộm từng đám mây thành sắc tím hoặc sắc đỏ. Thời khắc đó, không chỉ là mặt trời, mây, nước biển mà ngay cả người đứng trên bờ biển cũng sáng rực rỡ.

Ánh đèn từ máy ảnh lóe lên liên tục, nhiều người không kịp lòng được thốt lên những tiếng reo vui và kinh ngạc.

Anh đứng lặng lẽ và bình tĩnh. Lâm Tuyết Phi nói, dù anh có vui cũng không thể hiện ra mặt. Thực ra không phải như vậy, anh thừa nhận mặt trời mọc rất đẹp nhưng hình như thiếu cái gì đó. Chụp ảnh xong trở về New York, cuối cùng anh cũng tìm ra mấu chốt của vấn đề, đó là thiếu người chia sẻ.

Cảnh có đẹp như thế nào nhưng nếu không có người ở bên cạnh để chia sẻ thì tất cả đều vô nghĩa.

Ngâm mình trong bồn tắm nước nóng, đầu óc anh đã thư giãn phần nào. Nấu một bữa sáng đơn giản cho bản thân xong, lúc mở tủ quần áo ra, anh hơi do dự, cuối cùng chọn một bộ vest mỏng màu xám đậm, cúc ở ống tay áo sơ mi vẫn còn đính khuy măng séc “đèn London”. Đó là một món quà chia tay mà đồng nghiệp của kênh truyền hình Địa lý quốc gia Mỹ tặng anh.

Tám giờ đi xuống tầng mà khu Khế Viên vẫn còn rất yên tĩnh.

Những hàng cây to rợp bóng mát, thảm cỏ bốn mùa xanh tươi, xung quanh tường được đặt những chậu hoa khác nhau, vào thời điểm này chúng không được trang trí bằng những đóa hoa tươi rực rỡ, tuy nhiên, những chiếc lá khô vàng, yếu ớt lay động trong gió lại tạo nên vẻ đẹp khác lạ. Ven lối đi, có hương bồ mộc lộn xộn. Tất cả trông thiếu vẻ hài hòa nhưng lại tràn trề sức sống. Hà Dập Phong không thích kiểu quy hoạch giống hệt bản thiết kế vì nó mất đi ý nghĩa thực sự của cuộc sống. Lần đầu nhìn thấy Khế Viên, anh đã rất hài lòng. Đương nhiên, chiếc xe Phaeton này cũng không tệ.

Nếu từng ở New York, bạn sẽ mừng phát điên khi tham gia giao thông ở Tân Giang. Sáng sớm mùa đông, xe cộ đi lại trên đường rất ít, chưa đến mười phút anh đã đến tòa nhà Minh Thịnh, đi thang máy chạy lên tầng cao nhất. Tối qua, anh đã gọi điện cho Chủ tịch Chu Hạo Chi, muốn báo cáo công việc với ông. Chu Hạo Chi sẽ bay đến Quảng Châu lúc mười giờ, vì thế hai người đi làm sớm hơn nửa tiếng.

Không phải chuẩn bị tiệc, không phải trình bày mục tiêu, cũng không phải lắng nghe lời dạy bảo, Chu Hạo Chi đã giữ đúng lời hứa lần trước, cho Hà Dập Phong hoàn toàn tự do.

Cửa phòng chủ tịch khép hờ, Chu Hạo Chi ngồi sau bàn làm việc to rộng, trước mặt là chồng tài liệu cần phê duyệt, sau lưng là giá sách xếp ngăn nắp. Ông ngược lên nhìn, mỉm cười, gật đầu với anh rồi bỏ bút xuống, cùng Hà Dập Phong ngồi trên ghế xa lông. “Vẫn chưa quen chênh lệch múi giờ sao?” Ông quan sát sắc mặt Hà Dập Phong.

Hà Dập Phong lắc đầu, mấy năm nay hầu như đi khắp nơi trên thế giới, từ “chênh lệch” này vô tác dụng với anh. Nếu mệt quá anh sẽ ngủ một giấc, khi tỉnh lại dù ngày hay đêm anh cũng tiếp tục làm việc.

“Chú mời cháu tới đây, không phải để cháu dốc sức như vậy. Học cách hưởng thụ trong lúc làm việc mới có thể cảm nhận được niềm vui trong công việc. Đừng nghĩ mình còn trẻ thì không cần để ý đến cái gì.” Chu Hạo Chi nói.

Hà Dập Phong lễ phép gật đầu. “Cảm ơn chú đã quan tâm, sau này cháu sẽ chú ý kết hợp làm việc với nghỉ ngơi.” Anh lấy một tập giấy từ trong túi đựng máy tính xách tay mang bên người. “Đây là một vài ý tưởng của cháu về công việc sang năm, mong chú cho cháu ý kiến ạ.”

Chu Hạo Chi khá ngạc nhiên vì tập tài liệu ông cầm trong tay không mỏng chút nào. Ông không nói gì, đeo kính lên chăm chú đọc. Xem xong, ông cười vui vẻ. “Người ta mở công ty để kiếm tiền, còn cháu lại muốn chú thua lỗ.”

Hà Dập Phong trả lời: “Một năm thua lỗ này là cháu muốn làm tăng danh tiếng cho Minh Thịnh. Năm sau chúng ta sẽ bù lỗ. Ba năm sau, chúng ta sẽ kiếm tiền. Không chỉ nguyệt san *Ngưỡng vọng* kiếm được tiền, mà ngay cả mảng sách báo cũng thu được lợi nhuận.”

“Hả?” Giọng Chu Hạo Chi bỗng cao vút.

“Ở Tân Giang, danh tiếng và lượng tiêu thụ của tờ *Văn báo Hoa Đông* vượt xa so với *Nhật báo Tân Giang*, thế nên cháu không định thay đổi *Nhật báo Tân Giang*. Tờ báo này có ưu thế riêng, là tờ báo dành cho người dân thành phố, tuy lượng tiêu thụ không lớn nhưng rất đảm bảo. Nó giúp cho

nhân viên của Minh Thịnh không phải lo lắng về tiền lương. Nguyệt san *Ngưỡng vọng* là đối tượng mà cháu muốn thay đổi. Cháu không muốn để nó sắm vai người lái tàu trong cuộc sống của con người, không phải chạy theo tin tức, mà là dành cho những chuyên gia trong nghề hoặc những người bình thường muốn chia sẻ cuộc sống. Cháu chuẩn bị thành lập một bộ phận biên tập đặc biệt, đó là những nhân viên cốt cán ở phòng biên tập sách báo. Họ sẽ tự đi tìm chủ đề nổi bật của các ngành các nghề. Cháu muốn làm thử hai kỳ, sau đó sẽ chính thức phát hành mỗi tháng một số.”

“Được! Chú thích ý tưởng này!” Chu Hạo Chi kích động vỗ bàn rồi đứng lên. “*Ngưỡng vọng* theo đuổi tri thức mới, ý niệm mới, chú ý đến những điều đã bị coi nhẹ và không đào sâu đến vấn đề nóng trong xã hội hiện nay. Nhưng thời gian càng lâu thì những điều đó càng có sức sống bền bỉ, tốt đẹp. Chú cho phép bị lỗ, không cần phải áp lực, cho cháu kỳ hạn hai năm.”

Hà Dập Phong đẩy gọng kính mắt, mỉm cười. “Cháu sẽ không làm chú thất vọng đâu. Còn vấn đề sách báo, cháu cần điều tra nghiên cứu thị trường thật kỹ mới có thể đưa ra quyết định. Cháu muốn thành lập một nhà sách hoạt động hai tư trên hai tư giờ và có người chuyên hướng dẫn chọn sách.”

“Giống hiệu sách Eslite ở Đài Loan ư?”

“Vâng! Mặc dù thời đại ngày nay rất nhiều người không thích đọc sách giấy, hay tải file mềm sách lậu trên mạng, không muốn mua sách thật, nhưng cháu cho rằng đây là một quá trình. Thị trường điện ảnh đang giảm sút, các đĩa lậu được công khai bán tràn lan, rất nhiều hãng phim điện ảnh bị công chúng lạnh nhạt, vắng khách. Tuy nhiên gần đây, các rạp chiếu phim lại càng ngày càng phát triển, khán giả sẵn sàng bỏ tiền mua vé xem phim ngày càng nhiều. Các rạp chiếu phim cũng chịu đầu tư để không gian

chiếu phim và hiệu quả hình ảnh thật tốt. Trước đây, khán giả phải đợi mấy tháng thậm chí cả năm mới được xem một phim bom tấn, giờ thì có thể xem phim ngay khi mới ra lò. Điều đó chứng tỏ rằng, nếu thỏa mãn được nhu cầu của công chúng, họ sẽ cho chúng ta câu trả lời hài lòng. Giống như vậy, nhà sách và thị trường sách của chúng ta cũng cần sáng tạo.”

Chu Hạo Chi nheo mắt. “Dập Phong, cháu giống người làm kinh doanh rồi đấy.”

Hà Dập Phong chầm chậm nhắm mắt lại, sau đó đứng lên. “Thế nên hôm nay cháu đã nhận lời mời phỏng vấn của đài truyền hình Tân Giang, quyết không bỏ qua bất cứ cơ hội tuyên truyền nào cho Minh Thịnh.”

Chu Hạo Chi vỗ vai anh, tiễn anh ra cửa. “Cháu cảm thấy khó xử à?” Trực giác mách bảo ông, Hà Dập Phong không phải là người cao ngạo.

“Đây là công việc của cháu.” Trong công việc không có sự lãng mạn, phong nhã, mà chỉ có môi trường gió bão tàn khốc.

Đến cửa thang máy, Chu Hạo Chi dừng bước. “Đúng rồi, chú sẽ giới thiệu cho cháu một người. Cháu hãy nhờ anh ta viết một bài báo cho vào trang nhất trong số thử nghiệm. Mùa đông đến rồi, mùa xuân chẳng mấy chốc cũng sẽ đến. Nhiều người đang sốt sắng muốn đi du lịch đấy.”

“Ai vậy ạ?”

“Thư Ý!”

Lại là Thư Ý, Hà Dập Phong nhú mày.

Lâm Tuyết Phi pha cà phê kiểu Ý, hương vị thuần khiết, nồng đậm. Anh không thích cà phê Mỹ vì bị pha trộn quá nhiều thứ, cảm giác giống thuốc Đông y, đắng chát rất khó uống. Trên bàn làm việc chất đầy tác phẩm của Thư Ý, có sách, có tạp chí, có cả những bài in ra từ blog, còn có những bài được cắt từ báo.

Mấy năm nay anh ta viết phải đến hơn một triệu chữ, nhưng sách thì chỉ có vài cuốn thôi. Năm nay cho xuất bản hai cuốn, một cuốn tên là *Ở đây có một cây xanh đã lớn*, cuốn kia là *Phong cảnh thứ hai, tâm trạng thứ nhất*. Lâm Tuyết Phi nhú mày, trường hợp này thì anh không thể hiểu được. Nhà văn nào chẳng muốn thể hiện câu chữ trên giấy, Thư Ý lại không như vậy, làm việc theo hứng, ung dung nhàn nhã.

Hà Dập Phong nhận ly cà phê từ Lâm Tuyết Phi, cầm một cuốn sách mở ra xem, giấy rất đẹp, văn hay, bìa sách được chọn từ một bức ảnh chụp trong sách, lại được nhà xuất bản nhà nước xuất bản. “Sách của anh ta bán thế nào?”

“Rất chạy và nổi tiếng.” Lâm Tuyết Phi kéo ghế ngồi xuống trước bàn làm việc.

Hà Dập Phong nhướng mày, ra hiệu cho cậu bạn tiếp tục nói. Lâm Tuyết Phi quả là thư ký đầy tinh thần trách nhiệm, các bài báo của Thư Ý để trên bàn anh đã đọc hết, sau đó từng bước đi tìm đáp án cho những băn khoăn của mình.

“Thư Ý rất bí ẩn, trên sách chỉ giới thiệu ba chữ: Người tự do. Trên mạng cũng không có tài liệu nào viết về anh ta. Tôi thấy nếu chỉ dùng từ

“đẹp” để đánh giá văn chương của anh ta thì chưa đủ, văn chương của anh ta không hề trần tục thấp kém. Không giống các chiến lược đi đường tắt hiện nay sẽ nói cho bạn biết nên đi tuyến đường nào để có thể nhìn thấy bao nhiêu cảnh đẹp và mất bao nhiêu tiền. Cũng không giống kiểu miêu tả những cảnh đẹp diễm lệ xa hoa hoặc viết theo kiểu những thứ chỉ trên trời mới có. Phong cảnh trong mắt anh ta là phong cảnh rất đơn giản, một góc hiên nhà, bến tàu dưới bóng hoàng hôn, cây ăn quả trong mùa mưa hay gốc cây già trăm năm bên cạnh bờ sông... Tôi đoán gia cảnh Thư Ý rất khá, mẫu người đàn ông như anh ta là tinh tế, tỉ mỉ nhưng không mềm yếu.”

Cơ mặt Hà Dập Phong bỗng nhiên giật giật, anh cầm cốc cà phê, thường thức mùi vị thơm nồng lan tỏa xung quanh. “Sao cậu lại nghĩ như vậy?”

“Chỉ có những đứa trẻ sinh ra trong một gia đình gia giáo và giàu có như vậy mới giữ được trái tim thuần khiết. Xã hội chỉ là rãnh nước bẩn, để tồn tại được trong đó, khó có người nào giữ được bản chất tốt đẹp của mình! Phong cảnh dưới ngòi bút của Thư Ý vừa hoang vắng vừa xa vời, kỹ thuật chụp ảnh của anh ta cũng rất điêu luyện, phụ nữ có thể làm được ư?” Lâm Tuyết Phi chậm rãi nói: “Cổ ý chăm hoa hoa chẳng nở, vô tình cảm liễu liễu xanh um. Thư Ý là người uyên thâm đã đánh trúng vào nơi mềm yếu nhất trong lòng người hiện đại. Trong trái tim mỗi người đều có một phong cảnh đẹp nhất, có thể phải mất cả đời để kiếm tìm, và Thư Ý đang thay mọi người giải mộng. Người mê đọc sách của anh ta luôn hâm mộ anh ta vô điều kiện. Số lượng fan trên blog của anh ta khoảng hơn tám triệu người, trong đó có vài nghìn công ty du lịch. Anh ta chỉ cần viết ra vài chữ về phong cảnh mới, các công ty du lịch sẽ lập tức mở con đường mới, người được cầm cờ đánh dấu là do Thư Ý giới thiệu.”

“Ha ha.”

Hà Dập Phong đang cười sao? Lâm Tuyết Phi sững người kinh ngạc. Sắc mặt Hà Dập Phong bình tĩnh như mặt nước không chút gợn sóng.

“Cậu không tò mò chút nào sao?” Lâm Tuyết Phi cảm thấy khá thất vọng.

Hà Dập Phong cầm lấy cuốn *Phong cảnh thứ hai, tâm trạng thứ nhất* bỏ vào cặp tài liệu rồi nhìn đồng hồ đeo tay. “Tôi không lăm chuyen như cậu đâu.” Nâng sớm chiếu rọi vào chiếc khuy măng séc ở ống tay áo anh làm lóe lên ánh sáng lấp lánh.

“Sao hôm nay anh mặc trịnh trọng thế?” Chiếc khuy làm từ vàng ròng 18K, khám kim cương, vô tình lộ ra vẻ đẹp xa hoa.

“Biết làm sao được!” Đó là tôn trọng khán giả trước máy quay, cũng hy vọng họ nhớ đến hình ảnh của tập đoàn Minh Thịnh. Ném chìa khóa xe cho Lâm Tuyết Phi lái, anh muốn tập trung tinh thần để ứng phó với buổi phỏng vấn trước bữa tối. Sau khi lên xe, anh cầm cuốn sách của Thư Ý và giở ra xem.

“Ha ha... đàn ông.” Hà Dập Phong bật cười.

Sau kỳ thi, để thưởng cho học sinh đã chăm chỉ vùi đầu học tập suốt thời gian qua nên nhà trường tổ chức cho các lớp đi du xuân. Lớp Họa Trần chọn tham quan ở một thôn của Tô Châu trong thời gian ba ngày. Đó là một thị trấn nhỏ, chỉ có một vài danh lam thắng cảnh ở Song Kiều, Thấm Vạn Sơn nên không phải đi dài ngày, tuy vậy không ai tỏ ra chán nản cả. Buổi tối trước khi xuất phát, Họa Trần bỗng bị nổi ban khắp người, đến bệnh viện khám mới biết là sởi. Đây là bệnh lây nhiễm nên cô cần phải cách ly.

Tâm trạng Họa Trần xuống dốc không phanh, hai ngày đầu tiên bị bệnh, cô vô cùng khó chịu. Nằm trên giường, cô mắng chửi Thẩm Vạn Sơn không biết bao nhiêu lần, nào là đồ cặn bã, đồ biến chất, đồ kẻ cướp... Các y tá đều nhìn nhau cười thầm rồi kể chuyện cười này khắp nơi. Hà Dập Phong lo Thẩm Vạn Sơn tức giận, từ dưới đất nhảy lên bóp cổ cô nên đành phải hứa đợi cô khỏi bệnh sẽ đưa cô đi chơi xuân.

Chọn được ngày Chủ nhật, hai người đến thị trấn nhỏ ở vùng ngoại ô Ninh Thành chơi. Dù thời tiết khá nóng nhưng dọc đường hoa hòe đang nở rộ. Những bông hoa trắng muốt nở rức rở đầy cành, vừa đẹp vừa tỏa mùi hương thơm mát, ngọt ngào. Họa Trần hái một chùm hoa hòe rồi bỏ vào miệng nhai.

Hoa hòe tháng Năm tràn ngập, hương thơm nồng nàn ngây ngất, cảm giác như lan tỏa đến tận chân trời. Cô ngẩng đầu lên nhìn và nở nụ cười ngọt ngào.

Thị trấn này rất nhỏ, đạp xe từ đầu phố đến cuối phố chỉ mất mười phút. Hai người mượn xe đạp ở nhà khách thị trấn. Cô bám vào góc áo của anh, ngồi sau xe nhưng chẳng chịu yên, đôi chân dài không ngừng lắc lư. May mà anh lái xe cũng không đến nỗi nào, nên dù có hơi loạng choạng nhưng cũng đi qua chợ an toàn. Cuối thị trấn là cánh đồng lúa bát ngát. Lúa mùa này đang trở bông, cạnh đó là ruộng đậu tằm với chùm quả căng mọng, có cả đậu Hà Lan với những bông hoa màu đỏ, màu trắng nở chi chít. Một trận gió thổi qua mang theo mùi hương nồng của cây cối và bùn đất.

Hai người ngồi trên bờ ruộng, anh đọc sách chuyên ngành, cô nhìn ngắm phong cảnh. Đọc chán, anh ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Anh đừng đọc nhiều sách như thế, sẽ rụng sạch tóc đấy.” Cô cướp sách của anh. Có rất nhiều sinh viên trường Y bị hói, cô mới đến đó hai lần đã cảm thấy thật đáng lo ngại.

“Đừng nghịch nữa, ngày kia anh phải thi rồi.” Anh cốc vào trán cô nhưng không lấy sách về.

“Ở đây đẹp quá, chỉ muốn viết lại hết thôi.” Cô thật thà tâm sự, gương mặt nhỏ tràn đầy sức sống như một bông hoa mới nở.

“Em muốn viết thì cứ viết đi!”

“Anh nói xem, nếu sau này em viết văn sẽ lấy bút danh là gì?”

Anh nghĩ ngợi rồi nói: “Lấy bút danh là Thư Ý. Thư Ý có nghĩa là không phiền não bởi chuyện đời, không mệt mỏi vì kể sinh nhai, mỗi ngày trôi qua đều thoải mái dễ chịu.”

Kết thúc phỏng vấn đã là hai giờ chiều nên Hà Dập Phong ăn cơm trưa ở đài truyền hình. Để chuẩn bị cho năm mới và Tết Âm lịch, đài truyền hình bận rộn, tấp nập như chợ bán rau, người đưng phải người trên hành lang. Người dẫn chương trình Lê Thiếu tiền anh ra tận bãi đỗ xe. Anh ta nói lần này là phỏng vấn giám đốc Minh Thịnh, nhưng lần sau muốn được phỏng vấn người có tên là Hà Dập Phong. Anh ta muốn biết vì sao anh có thể thách thức bản thân trong lĩnh vực khác nhau như vậy. Hà Dập Phong chỉ mỉm cười bắt tay anh ta rồi cáo từ.

Một trận gió to thổi qua, sáng sớm bầu trời trong xanh là thế giờ này bỗng trở nên âm u, xám xịt. Những cành cây khô khăng khiu trên hai hàng cây ngô đồng Pháp vẫn kiên cường trong gió. Phố xá chẳng bao giờ có bốn mùa, chỉ có những ngày lễ tết nối tiếp nhau náo nhiệt. Ông già Noel trên tủ kính đã được thay thế bằng rất nhiều ngôi sao xếp thành dòng chữ “Happy New Year.”

“Yêu thích Tân Giang không phải là khó.” Xe đi rất chậm, Lâm Tuyết Phi thỉnh thoảng ngó nhìn những cô gái trẻ thướt tha bên đường.

“Cậu muốn sống ở đây sao?” Hà Dập Phong nói lỏng cà vạt, ngồi ngả người trên ghế cho thoải mái hơn.

Lâm Tuyết Phi cười, nói: “Cái này làm sao tôi quyết định được, phải xem ý của cậu nữa chứ.”

“Cậu đừng nói mập mờ như vậy!” Lâm Tuyết Phi là người thông minh, có năng lực, nhưng anh không muốn thành lập công ty riêng. Anh cho rằng như thế thì áp lực quá lớn, phải lo lắng nhiều thứ. Nếu chỉ làm thư ký, làm trợ lý, có việc thì làm, làm xong là nghỉ, vô cùng thoải mái.

“Ha ha, nếu Jenny ở đây, sẽ nói hai chúng ta bị đồng tính đấy.”

Tự nhiên nghe thấy cái tên đó, Hà Dập Phong bỗng nhú mào. Lâm Tuyết Phi yên lặng lái xe, sau đó thở dài. “Cậu nên gọi điện thoại cho Jenny đi chứ, không gọi được cho cậu, cô ấy lại gọi cho tôi, bất kể chênh lệch giờ giấc, quá nửa đêm còn gọi điện “dội bom” tôi, tôi cảm thấy như đang phải đóng phim *Ring - Vòng tròn oan nghiệt* ấy.”

Hà Dập Phong lấy điện thoại trong túi ra, xem có cuộc gọi nhỡ nào không. Lúc phỏng vấn, anh đã để điện thoại ở chế độ im lặng.

Lâm Tuyết Phi hiểu rõ, cái thái độ đó của anh có nghĩa là hoàn toàn phớt lờ lời mình nói. “Tôi không thể hiểu vì sao cô ấy phải tốn sức như vậy, lúc nào cũng hỏi Tân Giang là nơi như thế nào.”

“Kinh độ Đông 119,6; vĩ độ Bắc 31,9!”

Lâm Tuyết Phi dờ khóc dờ cười, vị trí này sợ là Jenny đã dùng phi tiêu đâm thủng trên bản đồ từ lâu rồi. Điều mà cô ấy không hiểu là một thành phố hạng hai của Trung Quốc, có gì đặc biệt mà khiến cho ánh mắt Hà Dập Phong cứ dính chặt vào nó.

Hà Dập Phong không giải thích vì cho rằng không cần thiết. Jenny đã hợp tác với anh trong vài chương trình, khi đó, cô, anh và Lâm Tuyết Phi được gọi là “Tam giác sắt”. Sau đó Jenny được cấp trên cất nhắc lên làm việc hành chính. Lúc anh từ chức, cô đang đi California công tác, anh không thông báo gì cho cô. Người ra kẻ vào công ty rất nhiều, anh cũng chẳng phải nhân vật quan trọng gì, chẳng đến nỗi thiếu anh thì công ty không thể hoạt động được. Anh rời đi lặng lẽ, giống như cách mà trước nay anh vẫn hay làm.

“Buổi chiều còn kế hoạch gì nữa không?” Chủ đề này dừng lại ở đây, không cần nói nhiều làm gì. Hà Dập Phong đang xem xét mở cuộc họp các phòng ban để thảo luận việc chọn người làm ở bộ phận bản thảo đặc biệt.

Lâm Tuyết Phi chép miệng. “À, tôi quên mất, Giám đốc Ấn đã đợi cậu ở văn phòng một tiếng trước.”

Có lẽ là chuyện về tạp chí hàng không, Hà Dập Phong bận rộn suốt mấy ngày nay nên đã gác nó sang một bên. Thực sự anh không có khái niệm gì về *Tạp chí hàng không*, chỉ nhớ đó là cuốn tạp chí kẹp ở phía sau mỗi chiếc ghế, rất dày và nặng, màu sắc rực rỡ, bên trong là các bài viết quảng cáo những sản phẩm xa xỉ đẳng cấp. Anh thà nhắm mắt nghỉ ngơi còn hơn mở ra xem nó từ đầu đến cuối.

“Dập Phong, cuối cùng thì ông cũng về rồi.” Ấn Học Văn nghe thấy tiếng bước chân, vui mừng lao đến như nhìn thấy người thân sau bao năm xa cách. “Đừng vào văn phòng nữa, chúng ta ra sân bay đi.”

“Có việc gì à?” Hà Dập Phong nhanh chóng rút tay về, anh không thích việc đụng chạm cơ thể.

“Tòa nhà dành cho hãng hàng không quốc tế sắp khởi công rồi nên tôi muốn đi xem một chút. Tiện thể, chúng ta nói tiếp về *Tạp chí hàng không* đang nói dở ở quán bar lần trước.”

“Tôi còn một cuộc họp nữa.” Hà Dập Phong viện ra một lý do, từ chối khéo Ấn Học Văn.

Ấn Học Văn nổi tiếng là “kẹo cao su” dính người, chẳng dễ gì thoát khỏi anh ta. “Ông hủy đi. Dập Phong, tôi nói với ông điều này nhé, *Tạp chí hàng không* chiếm vị trí rất đặc biệt trong các loại tạp chí cao cấp, là tạp chí yêu thích của nhóm người có thu nhập cao. Chỉ quảng cáo ở trang gác của tạp chí thôi mà mỗi năm cũng kiếm hơn năm mươi vạn tệ, còn quảng cáo ở trang nội dung đầu tiên được bốn mươi bảy vạn tệ, trang nội dung thứ hai là bốn mươi lăm vạn tệ... Có muốn tôi liệt kê những trang tiếp theo nữa không? Tạp chí này cứ hai tháng ra một số, thời hạn ước định để quảng cáo là mười lăm ngày trước khi xuất bản.”

Ấn Học Văn mồm miệng liền thoảng, ra vẻ đắc ý. “Thế nào? Tôi nói chuyện này quan trọng đấy chứ?”

Hà Dập Phong tỏ vẻ thờ ơ, nhưng tim thì thắt lại. Anh thầm trách bản thân quá chủ quan nên không thấy được nguồn lợi khổng lồ của việc này.

“Người đọc sách nhiều thường hay tỏ vẻ, tôi ghét nhất điểm này đấy. Có gì mà phải nghĩ với ngợi, đi thôi!” Ấn Học Văn cứ thế đẩy Hà Dập Phong về phía thang máy. “Đừng để cho tên Hình Trình đó đợi quá lâu.”

Hà Dập Phong không hiểu, nhìn Ấn Học Văn.

Ấn Học Văn liền nhìn lên trần nhà. “Tiền của Vinh Phát không dễ lấy đâu, họ nào có chịu nhả ra một lần, họ muốn cùng theo dõi tình hình sử dụng khoản vay đó. Chết tiệt, tôi gặp đúng phải một gã keo kiệt!”

Người luôn giữ bình tĩnh là Hà Dập Phong, còn Lâm Tuyết Phi thì cổ nhin cười đến nổi khoe miệng giật giật như người bị trúng gió.

Sắc trời ngày càng u ám, gió đã ngừng thổi nhưng tầm nhìn thì mờ mịt không rõ. Thành phố Tân Giang nằm bên bờ sông, nhiệt độ đột ngột tăng cao thì trên mặt sông sẽ phủ một lớp sương mù. Kiểu thời tiết này rất khó chịu, vừa lạnh vừa có sương mù, khi hít thở có cảm giác như từng khối khí lạnh thấm vào trong cơ thể. Vào mùa đông, người sống ở Đông Bắc phải đến Tân Giang công tác đều kêu ca là không chịu nổi. Cái lạnh ở miền Bắc thường khô hanh, cảm giác như dao cạo râu đang cạo vào da. Còn cái lạnh của miền Nam thường ẩm ướt, cắt da cắt thịt như bị kim châm.

Vì sương mù dày đặc nên một vài chuyến bay không thể hạ cánh, một vài chuyến bị hoãn lại. Sân bay lúc này vô cùng ồn ào, lộn xộn, khắp nơi đều thấy hành khách kéo va li, chán nản đi tới đi lui. Quầy phục vụ khách hàng chật kín người, loa thông báo hủy bỏ từng chuyến bay liên tục vang lên.

Một trận sương mù khiến cho sân bay giống như ốc đảo hoang, nhưng vẫn không ngăn được Ân Học Văn đến thăm tòa nhà mới xây.

Thông thường, sân bay và công ty hàng không chỉ có quan hệ thuê và cho thuê, công ty hàng không sẽ thuê đường băng, sân bay sẽ chịu trách nhiệm duy tu sửa hàng ngày các phần cứng, đồng thời cung cấp các dịch vụ an toàn, quản lý lưu lượng hành khách. Nhưng có những công ty hàng không tự xây dựng sân bay. Lần này, sân bay Tân Giang được nâng cấp, Dực Tường không chỉ được tự xây đường băng, mà còn là một trong những cổ đông lớn.

Mùa xuân sang năm, tòa nhà của hãng hàng không quốc tế sẽ được đưa vào sử dụng. Trong màn sương mờ ảo, tòa nhà to lớn sừng sững lúc ẩn lúc hiện. Xuyên qua màn sương dày đặc ấy, có ba người bước đến chỗ Ân Học Văn.

“Xin lỗi đã khiến Phó Giám đốc Hình và trợ lý Nhậm phải chờ lâu.” Ân Học Văn chào với thái độ khá ngạo mạn, hoàn toàn không để ý gì đến Họa Trần đứng phía sau.

Trên mái tóc của Họa Trần đã bám một lớp nước mỏng, chắc cô đã đứng lâu trong sương mù nên gương mặt lạnh cóng đến trắng xanh. Nhìn thấy Hà Dập Phong, cô dẫu môi lên, nói bằng khẩu hình: “Lạnh quá!”

Hà Dập Phong chớp mắt một cái, tỏ ý là anh đã biết.

Vì đều là người quen nên không cần phải giới thiệu khách sáo. Ấn Học Văn tự nhiên trở thành nhân vật chính, vung tay lên chỉ trỏ và hỏi tòa nhà hăng hàng không trông giống cái gì.

Nhậm Kinh hất hòn đá nhỏ dưới chân, nói khê: “Phí cả chuyến đi, trời đầy sương mù thế này, nhìn rõ được thì có là mắt thần.”

“Thử nghĩ xem nào!” Ấn Học Văn nói với dáng vẻ lấp la lấp lừng như đang giữ một bí mật ghê gớm.

“Hắt xì!” Họa Trần hắt hơi một cái rất to như muốn phản đối.

“Tòa nhà này do kiến trúc sư Trì Linh Đồng và người yêu cùng hợp tác thiết kế. Nó được thiết kế theo tiêu chí của Dực Tường, một đôi cánh đang dang rộng. Từ trên cao nhìn xuống, trông nó giống loài chim di trú đang nghỉ ngơi, khi máy bay hạ cánh, ngay lập tức nó sẽ mở rộng hai cánh. Đôi cánh chính là điểm nhấn của bản thiết kế này, đó là công vòm tự động đóng mở.” Hà Dập Phong lấy kính mắt xuống, dùng khăn tay lau hơi nước đọng trên mặt kính.

Miệng Ấn Học Văn há to như một con ếch. “Dập Phong, ông quả là tri âm của tôi.”

“Tôi vừa đọc được bảng giới thiệu đó ở lối đi vào. Giám đốc Ấn, thời tiết lạnh thế này, chúng ta nên vào trong uống chút gì đó nóng thì hơi.” Anh rõ ràng nhìn thấy ánh mắt Họa Trần bỗng sáng bừng, khóe miệng khê cong lên.

Ấn Học Văn gật đầu lia lịa và đi trước dẫn đường.

Hình Trình lặng lẽ quan sát Hà Dập Phong từ một phía, thầm nghĩ người này không thuộc tí như Ấn Học Văn, có vẻ cũng có năng lực. Nhưng nhiều người có năng lực như thế mà Ấn Học Văn vẫn coi thường đấy thôi, dù anh ta luôn tự nhận mình là bị thiệt, ngốc nghếch. Thế nên rất rõ ràng, người này cũng giống như Ấn Học Văn, có nền tảng “đất đai cực kỳ màu mỡ”. Khi có chất đất khác nhau, cây cối cũng sinh trưởng với tốc độ khác nhau, trên cao nguyên sỏi đá, một cây dù có độ tuổi năm mươi năm vẫn bị coi là cây còi cọc, chậm lớn. Còn ở đồng bằng, đặc biệt là đồng bằng hạ lưu được phù sa của sông bồi đắp, nơi có bốn mùa rõ rệt, khí hậu ẩm ướt, ánh nắng tràn đầy, chỉ cần mười lăm năm cũng đủ để một hạt giống bình thường lớn lên thành đại thụ. Nếu lại gieo một hạt giống tốt thì thân cây càng cao to, cành lá càng rậm rạp. Thế giới này chưa bao giờ có sự công bằng.

“Phó Giám đốc Hình sao lại trầm mặc thế?” Ấn Học Văn thấy Hình Trình bước tụt lại phía sau nên đi chậm lại chờ.

“Không có gì, không có gì!” Hình Trình cẩn thận giấu giếm phút thất thần của mình, vội vàng bước lên đuổi kịp.

Vào trong tòa nhà, mặc dù chất lượng điều hòa không tốt lắm, Họa Trần vẫn hít một hơi sâu thật khoan khoái. Nhà hàng, quán cà phê ở tầng hai, tầng ba, lúc này đã chật kín người. Ấn Học Văn đề nghị đến văn phòng của anh ta uống cà phê. Đúng lúc này, điện thoại của Hình Trình reo vang. Anh nói xin lỗi rồi bước ra xa khoảng hơn mười mét mới mở máy nghe điện thoại, lưng quay về phía mọi người.

Những người khác kiếm chỗ ngồi xuống nói chuyện để đợi anh.

Vài nữ tiếp viên hàng không kéo va li nhỏ, xếp thành hàng bước đến, cùng đồng thanh chào Ấm Học Văn: “Chào Giám đốc Ấm!” Các cô riu rít như chim hót, nhưng Ấm Học Văn lại ra vẻ nghiêm túc, chỉ “ừ” một tiếng. Đợi mấy cô tiếp viên hàng không đi xa, anh ta mới mặt mày hớn hờ nói: “Tôi là người thích ăn cỏ gần hang. Bởi vì tôi sinh năm hổ, không phải sinh năm thỏ.”

Nhậm Kinh hai chân bắt chéo, bĩu môi, nói nhỏ vào tai Họa Trần: “Hổ chỉ ăn thịt, không ăn cỏ. Đồ con lợn ngốc nghếch!”

Họa Trần thấy hôm nay Nhậm Kinh hơi kỳ lạ. Bình thường anh ta đâu có nói năng cay nghiệt như vậy, hơn nữa anh ta luôn cố ý giữ khoảng cách với cô mà.

Hình Trình nhận cuộc gọi khá lâu, Nhậm Kinh sốt ruột rút di động ra bắt đầu chơi trò *Nông trại vui vẻ - Bảo vệ cà rốt*, âm lượng khá to. Họa Trần chịu không nổi tiếng kêu la thê thảm của chú cừu bám đầy bọt xà phòng mà không có nước dội liền đứng dậy đi đến máy bán hàng tự động mua hai cốc trà nóng, cũng chẳng để ý cách đó ba, bốn ghế ngồi còn có mấy người nữa, nhét cho Nhậm Kinh một cốc.

Nhậm Kinh nói “cảm ơn” rồi bỏ nắp cốc, thở một hơi dài, nhưng không phải vì lạnh.

“Sao vậy?” Họa Trần hỏi.

Nhậm Kinh cười chua xót. “Chắc chẳng bao lâu nữa tôi sẽ từ chức.”

“Anh đến Thượng Hải à?” Bạn gái Nhậm Kinh đang học thạc sĩ ở Thượng Hải, năm sau là tốt nghiệp.

Nhậm Kinh gật đầu. “Tôi rất hài lòng với công việc hiện nay, dù tiền lương hay là chế độ đãi ngộ, đến Thượng Hải, muốn tìm công việc giống thế này cũng khó vì lý lịch của tôi chưa đủ. Tiết kiệm vài năm, mua nhà, mua xe ở Tân Giang cũng không phải là khó. Nhưng tôi khuyên cô ấy đến Tân Giang, cô ấy khẳng khẳng không đồng ý. Cô ấy nói Thượng Hải rất tuyệt vời, rất đẹp. Bà nó chứ, ở Thượng Hải, tôi chỉ là con giun cái kiến!”

“Anh thử nói chuyện lại với cô ấy xem sao?” Họa Trần biết rõ lời này của cô nghe rất thiếu thuyết phục, nhưng cô cũng không biết nói gì hơn. Chắc chắn trong lòng Nhậm Kinh cũng đã nghĩ hàng nghìn cách rồi ấy chứ.

“Trừ phi chia tay!” Nhậm Kinh chỉ hơi dùng sức, chiếc cốc giấy đã bị gập làm đôi.

“Anh đừng nói linh tinh, gặp người mình yêu chẳng dễ dàng gì. Anh xem, Phó Giám đốc Hình lớn tuổi hơn anh mà vẫn còn độc thân đấy thôi!”

“Anh ta đang đợi một người.”

Họa Trần suýt bị sặc. “Ai ạ?”

“Chắc chắn không phải em.” Tâm trạng Nhậm Kinh vui hơn một chút liền trêu chọc Họa Trần.

Mặt Họa Trần đỏ bừng, nhưng vẫn mạnh miệng: “Khó nói lắm!”

“Nguyễn Hòa Trần, vậy anh phải nhắc nhở em, đừng để bản thân rơi vào bẽ tắc. Ồ, sếp Hình đã đến, chúng ta đi thôi.” Anh cầm lấy cốc giấy của Hòa Trần ném vào thùng rác.

Bước vào văn phòng, Ấn Học Văn lại bắt đầu giở trò khoe khoang học vấn, lấy một túi cà phê hạt Cherry ra rồi bảo nó có nguồn gốc từ núi Jamaica. Loại cà phê này được trồng trên độ cao hơn hai nghìn mét, ánh nắng, hướng gió, hơi nước đều rất phù hợp, sản lượng một năm chỉ có vài trăm cân. Nghĩ mà xem, toàn thế giới có hơn sáu tỷ người mà chỉ có vài trăm cân cà phê Cherry, nên người được thưởng thức chỉ có thể là hoàng thất, quý tộc.

Những chi tiết nhỏ trong lời ăn tiếng nói sẽ thể hiện thân phận của một con người, không phải là uống cà phê đẳng cấp hay mặc đồ hàng hiệu. Thực ra, xuất xứ của cà phê không đáng để khoe khoang. Phát hiện ra cà phê là đàn dê của người Ethiopia khi chúng đi tìm cỏ trên sườn núi. Những nước tạo ra thương hiệu cà phê nổi tiếng trên thế giới hầu như đều không trồng được cây cà phê, nhưng các nước này đã dựa vào việc bán cà phê để kiếm tiền của tất cả người dân trên thế giới. Những nước cung cấp hạt cà phê cho họ cũng chính là những nước ở “Vành đai cà phê thế giới” (vĩ độ 25° Bắc đến 30° Nam), nhưng nước nào cũng nghèo khổ. Hòa Trần sờ tai, rồi sờ mũi, môi khê mấp máy không dễ nhận thấy, nhưng Ấn Học Văn lại không bỏ sót, “hừ” một tiếng.

Cà phê được nghiền nhỏ, đem pha rồi đặt trước mặt mỗi người một tách nhỏ, mùi thơm nồng nàn bay khắp phòng. Ấn Học Văn đặc ý liếm môi, hương vị này chỉ trên trời mới có, trần gian mấy ai được thưởng thức vài lần.

“Tôi chưa từng uống cốc cà phê nào quá năm mươi tệ, sợ mạo phạm đến sự thần thánh của nó.” Họa Trần bê tách cà phê trả lại Ân Học Văn.

Ân Học Văn nhìn Họa Trần, rồi nghiêng người kể với Hình Trình một câu chuyện cười trên mạng.

“Một người vợ hỏi chồng: “Thư ký của anh đã làm ở công ty được bao lâu rồi? Người chồng trả lời: “Hai, ba năm rồi.” Vợ hỏi: “Trông như thế nào? Năng lực làm việc ra sao?” Chồng đáp: “Cũng tạm được.” “Đáng người thế nào?” Chồng đáp: “Cũng được.” Vợ hỏi tiếp: “Mặc quần áo thế nào?” “Rất nhanh!”

Kể xong anh ta cười lăn cười bò, thậm chí còn giậm chân bình bịch dưới gầm bàn.

Hình Trình thực sự không thể cười theo, lại không thể nổi giận, trò đùa này rõ ràng rất quá đáng, anh chỉ biết vo tay thành năm đấm dưới gầm bàn. Trái lại, Họa Trần tỏ ra rất bình tĩnh. Hà Dập Phong ngồi phía đối diện chậm rãi ngược mắt lên. “Cậu có nhanh không?” Anh hỏi Lâm Phi Tuyết.

Lâm Phi Tuyết đáp: “Chỉ chậm hơn anh nửa nhịp thôi.”

Tiếng cười của Ân Học Văn như bị ai đó bóp nghẹt giữa chừng, bỗng dừng im bật. Anh ta đã sơ suất không để ý trong số những người đang có mặt không chỉ có Họa Trần là thư ký. Trong phút chốc, anh không biết chống đỡ thế nào, cảm thấy rất xấu hổ.

Hà Dập Phong thấy thế liền nói: “Giám đốc Ân, tôi đã nghĩ rồi, tôi chấp nhận làm *Tạp chí hàng không Dực Tường*, nhưng tôi có một yêu cầu, thu

nhập từ quảng cáo sẽ chia mười phần trăm.” Giọng anh rất kiên quyết, không có ý nhượng bộ.

Làm được lắm, đúng là giết người không dao! Ấn Học Văn nhăm nhăm, không biết một năm sẽ là bao nhiêu tiền?

“Chuyện này không thể một mình Giám đốc Ấn quyết định được, phải mở cuộc họp hội đồng quản trị nữa.” Hình Trình lạnh lùng nói xen vào.

Ấn Học Văn ghét nhất là bị người khác nói mình không làm chủ được việc gì, mặt anh ta bỗng đỏ gay, nước bọt văng khắp nơi. “Phó Giám đốc Hình, ngân hàng chẳng phải ông nội tôi, các người nghi ngờ khả năng trả tiền của Dực Tường thì ngay từ đầu không nên đồng ý cho vay mới phải. Tôi nói cho anh biết, Dực Tường bây giờ khắc hằn ngày xưa. Có lẽ không bao lâu nữa, Dực Tường và Thịnh Hoa sẽ có liên hôn.”

Đây là quả bom khinh khí, căn phòng họp nhỏ bỗng im bặt tiếng.

Thịnh Hoa trên danh nghĩa bao gồm hai công ty lớn: Trung tâm thương mại Thịnh Hoa và Khách sạn thương mại Thịnh Hoa. Trung tâm thương mại Thịnh Hoa không có nhiều chi nhánh, khách hàng đặt tại các thành phố lớn có nền kinh tế phát triển, đối tượng khách hàng là tầng lớp mua hàng cao cấp. Còn khách sạn Thịnh Hoa xây dựng theo hướng bình dân, phân bố khắp các tỉnh thành cả nước, thậm chí còn xây dựng chi nhánh ở các thành phố miền núi xa xôi của Tân Cương, Tây Tạng, hội viên lên đến vài triệu người. Nếu đánh giá từ thương hiệu thì Thịnh Hoa không nổi tiếng như Dực Tường, nhưng Thịnh Hoa lại có thực lực hùng hậu, Dực Tường không dám coi thường chút nào. Nếu hai nhà lại liên hôn thì có thể hơn một nửa thị trường của thành phố Tân Giang sẽ bị chia cắt.

Không thấy ai trả lời, Ấn Học Văn vỗ ngực, vội vã giải thích: “Ở thành phố Tân Giang này có hàng tỉ công ty, ngoài tôi và tiểu thư Thịnh có tuổi tác tương đương, còn những đối tượng khác không thích hợp. Chỉ cần tôi mở miệng, Thịnh Mậu Cốc chắc chắn vui mừng đồng ý.”

Ồ, hóa ra “chuông chưa gõ mà mõ đã kêu”.

Hình Trình chưa từng nghe nói Thịnh Mậu Cốc có con gái, ngược lại toàn nghe thấy những chuyện thú vị. Nổi bật nhất là phu nhân Hoa Dương nhà họ Thịnh là cái “vại chứa giấm”(*), thế nên bà ta quản Thịnh Mậu Cốc rất chặt, nghe nói trên thị trường bán những thiết bị nghe lén nào bà đều có cả. Hai người này suốt ngày chơi trò chiến tranh tình báo. Thịnh Mậu Cốc lại rất chiều vợ, bạn bè trong giới làm ăn nếu nhắc đến chuyện này, ông ta chỉ ha ha cười lấp liếm.

(*) Ý nói rất hay ghen tuông.

Dường như nhìn thấu nỗi nghi ngờ của Hình Trình, Ấn Học Văn nói: “Tiểu thư Thịnh từ nhỏ đã ở nước ngoài và học luôn bên đó, sang năm sẽ về nước.”

“Cô ấy có xinh không?” Phụ nữ thường coi trọng ngoại hình, Họa Trần cũng không ngoại lệ.

Ấn Học Văn nuốt nước bọt. “Cái này không quan trọng.”

“Nhưng nếu như cô ấy lại béo tròn, nặng khoảng trăm cân, tính tình phóng khoáng thì làm thế nào?” Họa Trần nháy mắt.

“Cô ấy họ Thịnh là được.” Ân Học Văn nghiêng răng trèo trẹo, chỉ muốn xông đến xé xác Họ Trần.

“Thật đáng thương!” Họ Trần lẩm bẩm, không biết là ám chỉ ai. Ân Học Văn nghe thấy thế bực mình phản bác lại. “Các cô nữ tiếp viên hàng không trẻ đẹp là thế cũng có tác dụng gì, bọn họ xứng với tôi sao?”

“Kẻ có tiền mà cũng khiến bản thân trở thành hàng hóa.” Khụ Khụ!

“Cô...” Ân Học Văn đứng bật dậy, mạch máu trên cần cổ như sắp nổ tung.

“Hắt xì!” Họ Trần lại hắt hơi một cái nữa, cánh tay cô vừa vung lên, không may gạt đổ túi cà phê Jamaica ở trên bàn. Những hạt cà phê lăn lông lốc dưới sàn nhà. Họ Trần giẫm phải hai hạt, suýt chút nữa thì ngã bổ nhào. “Giám đốc Ân, làm thế nào đây ạ?” Ánh mắt Họ Trần đang cụp xuống bỗng liếc nhìn về phía Ân Học Văn, hỏi với vẻ dè dặt.

Hình Trình và Hà Dập Phong coi như không nhìn thấy cảnh tượng trên, chỉ chăm chú thưởng thức cốc cà phê trước mặt. Trong lòng họ đều thầm nghĩ: “Đắc tội với ai chứ ngàn vạn lần đừng đắc tội với phụ nữ!”

Ân Học Văn há hốc miệng suýt rơi cả hàm răng, rồi sau đó lại phải cố gắng nuốt cục tức xuống cổ, có thể làm thế nào chứ, chỉ là mấy hạt cà phê thôi mà, nhưng đó lại là những hạt cà phê cực kỳ đắt, có tiền chưa chắc đã mua được, anh ta phải vất vả lắm mới kiếm được nó. Nhưng dù sao nó cũng chỉ là một loại đồ uống, trở mặt với một thư ký quèn thì không được hay cho lắm, huống hồ Hình Trình và Hà Dập Phong đều có mặt ở đây, thế nên anh ta phải cố giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. “Phó Giám đốc Hình, tòa nhà hàng không quốc tế cũng đã tham quan rồi, không dám làm

mất thời gian của anh nữa, có việc gì chúng ta liên lạc sau nhé!” Thực ra, anh ta chỉ muốn nói một từ: “Cút!”

Hình Trình vẫn ngồi yên không nhúc nhích, anh lo Ấn Học Văn đầu óc đang bốc hỏa sẽ nhận lời Hà Dập Phong chuyện chia tiền quảng cáo. Trong dự toán một tỷ hai cho Dực Tường vay, *Tạp chí hàng không* chiếm chi phí không hề nhỏ. Mặc dù anh không muốn ở lại chút nào, nhưng từ trước đến nay anh luôn coi công việc là hàng đầu, tình cảm chỉ là thứ yếu.

Nhậm Kinh dẫn Họa Trần ra khỏi phòng họp.

Nhậm Kinh cảm thấy bản thân cần thay đổi cách nhìn về Họa Trần. Bị ảnh hưởng bởi Tuân Niệm Ngọc, anh nghĩ Họa Trần vào Vinh Phát bằng “cửa sau”, chẳng làm được việc gì, thực sự là bình hoa sứ thô kệch, không ngờ anh thấy cô rất có cá tính.

Họa Trần thực sự bị cảm lạnh, uống hai cốc trà nóng mà vẫn hắt hơi không ngừng. “Sao lại nhìn tôi với ánh mắt như nhìn chuột bạch phòng thí nghiệm thế?”

“Gan cô to lắm, dám chọc giận cả Ấn Học Văn.” Nhậm Kinh lại mua thêm cho Họa Trần một cốc chanh nóng nữa.

Thấy cốc còn nóng, cô đổi tay cầm liên tục và thổi phù phù. “Cũng không thể gọi là chọc giận, chẳng qua tôi bực quá mà thôi. “Con nhà đại gia” trở thành từ có nghĩa xấu chính bởi vì những kẻ xấu xa như anh ta.”

Nhậm Kinh liếc nhìn Họa Trần, khoanh hai tay trước ngực rồi đi quanh cô hai vòng. “Sao nghe thấy có mùi vị bất bình ở đây thế nhỉ? Không lẽ cô cũng là con nhà đại gia?”

Họa Trần chậm rãi nhấp ngụm trà chanh. “Nếu đúng là con nhà đại gia thì có để người khác ức hiếp như vậy không?”

Nhậm Kinh mỉm cười, chỉ vào chiếc đồng hồ trên tay Họa Trần. “Cái này thì mấy đồng vậy?”

Họa Trần liền hạ tay xuống, đáp: “Hàng via hè đấy ạ, có năm mươi đồng thôi.”

“Làm gì mà cẩn thận thế, tôi sẽ không bắt cô cho xem hóa đơn đâu mà lo.” Nhậm Kinh từ lâu đã chú ý đến chiếc đồng hồ khoác mác via hè này. Trên thực tế đó là đồng hồ điện tử kiểu dáng mới nhất Opus 8(*), là “trái tim” của đồng hồ cơ khí, được sản xuất với số lượng có hạn trên toàn thế giới.

(*) Đồng hồ của Thụy Sĩ hãng Harry Winston. Chiếc đồng hồ này có thân được làm bằng vàng trắng 18k, kích thước 45,8 x 33,5cm, mặt kính sapphire dày 2mm và khả năng chịu nước ở độ sâu 30m.

Tay Họa Trần run run làm đổ nước chanh ra áo khoác ngoài, vùng ngực bị thấm một mảng nước màu vàng. Cô vội vàng chạy đến nhà vệ sinh, dùng khăn giấy gạt nhiều lần, vết nước đó mờ mờ đi. Cô ngẩn người nhìn mình trong gương, ánh mắt sợ hãi, bờ môi vẫn đang run run. Cô hoảng hốt nhắm mắt lại, rồi mở ra, nhìn chăm chăm vào gạch men trắng trên tường, lòng thầm nhủ phải bình tĩnh lại. Lúc cô đi ra, Hà Dập Phong và Lâm Tuyết Phi đều đã đứng ở bên ngoài phòng họp, Nhậm Kinh không có ở đó. Cô đi xung quanh tìm thì Lâm Tuyết Phi nói, Hình Trình gọi anh ta đi có việc, bảo cô đi nhờ xe họ trở về thành phố.

Họa Trần nhìn ra bên ngoài, sương lúc này ngày càng dày đặc, chỉ lát nữa thôi, đường cao tốc ở sân bay không chừng sẽ đóng cửa. Cô gật đầu, cùng bọn họ đi ra bãi đỗ xe. Lúc lên xe, Hà Dập Phong chợt nhớ ra một chuyện, bảo Lâm Tuyết Phi đi thu thập vài số gần đây của mấy tạp chí hàng không nổi tiếng, sau đó hỏi ý kiến của khách hàng để viết báo cáo tối nay.

Lâm Tuyết Phi ngẩn người, chuyện này không thể làm một lúc là xong được.

“Cậu đi nhờ xe của Giám đốc Ấn, tôi tự lái xe.” Hà Dập Phong lấy chìa khóa xe từ tay Lâm Tuyết Phi.

Lâm Tuyết Phi nhìn Hà Dập Phong, rồi lại nhìn sang Họa Trần, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, nét mặt thoáng sững sờ. Không phải chứ?!

Xe đi với tốc độ không quá ba mươi kilômét trên giờ, lúc đi lúc dừng, phía trước thỉnh thoảng lại xảy ra vài va chạm nhỏ, tắc đường kinh khủng. Họa Trần ôm lấy hộp khăn giấy, không ngừng hắt hơi. Hà Dập Phong thấy thế cũng không sốt ruột, bật nhạc lên nghe.

Quãng đường hằng ngày chỉ đi mất hai mươi phút thì hôm nay hai người đã đi hết cả tiếng đồng hồ. Ánh đèn thành phố rục rờ chiếu xuyên qua màn sương mù dày đặc khiến tầm nhìn tốt hơn một chút. Đến ngã tư đường thì Họa Trần chợt nhớ đến cái usb.

“Đang để ở căn hộ của anh. Em cần à?” Giọng nói của Hà Dập Phong có chút căng thẳng.

“Nếu anh không về văn phòng, em đi cùng anh đến lấy. À, nhà anh ở đâu?”

“Khế Viên!”

“Nhà em cùng hướng với nhà anh.” Cái mũi lại bị ngạt, Họa Trần hít thở khá khó khăn nên nói toàn giọng mũi.

Họa Trần rất quen thuộc Khế Viên, một người bạn của cô cũng sống ở đó. “Kia, chính là tòa nhà đó!” Cô chỉ về phía tòa nhà có cánh cổng rất to.

Khế Viên được xây dựng theo lối kiến trúc đa tầng, tòa nhà cao nhất cũng không quá bốn tầng, thế nên không có thang máy. Phòng của Hà Dập Phong ở tầng ba, lúc mở cửa phòng ra, bên trong vô cùng bừa bộn. Phòng khách để ngổn ngang thùng giấy dán tem hàng không vẫn chưa xé. “Hai hôm trước hành lý mới gửi đến, anh chưa có thời gian sắp xếp.” Hà Dập Phong hơi lúng túng, nhanh chóng bước qua đám thùng giấy để vào phòng sách. Đây được coi là chỗ sạch sẽ nhất trong nhà.

Họa Trần không đáp lại, cô chỉ chăm chú nhìn vào cái thùng giấy đã được mở ra. Bên trong thùng toàn là đĩa CD được đánh dấu theo từng thể loại. Đó là những bộ phim tài liệu được sản xuất trong vòng năm năm trở lại đây như kênh Địa lý thế giới, kênh Thám hiểm... Mặc dù trong nước cũng có truyền hình kỹ thuật số nhưng các kênh mua bản quyền cũng có hạn. Trong số này, có rất nhiều phim Họa Trần chưa từng xem.

Hà Dập Phong bước ra khỏi phòng khách đã thấy Họa Trần đang ngồi trên sàn nhà, trên đùi để một chồng đĩa, tay cũng ôm một chồng đĩa. “Những đĩa này có thể cho em mượn được không? À không, tặng em nhé! Em lấy những đĩa này, cả những đĩa này nữa. Cả thùng này em muốn lấy hết.” Cô dang tay ôm chặt lấy thùng giấy, vẻ mặt như muốn nói nếu anh không cho, em quyết không buông tay.

“Anh cứ nghĩ em thích cái này cơ?” Hà Dập Phong huơ huơ hộp quà trong tay.

Họa Trần nháy dựng lên. “Anh cho em à?”

“Happy New Year!” Hà Dập Phong nói nhỏ.

Họa Trần cười ha ha. “Cảm ơn anh! Em có thể bóc ra luôn không?”

Hà Dập Phong gật đầu.

Năm phút sau, trong phòng khách tràn ngập tiếng reo vui sướng của Họa Trần. Cuốn sách *Những cây cầu ở quận Madison* xuất bản lần đầu năm 1993, còn có chữ ký của chính tác giả Waller. “Sao anh lại tìm được nó? Vui quá đi!” Đây là món quà mà Họa Trần có năm mơ cũng không dám nghĩ đến. Năm 1993, lúc đó cô còn chưa biết chữ. Từ hồi học cấp hai được đọc cuốn *Những cây cầu ở quận Madison*, cô đã yêu thích một cách điên cuồng tất cả mọi thứ có liên quan đến Madison.

Vui mừng đến phát khóc, nhưng Họa Trần cảm thấy có cái gì đó không ổn. Năm mới đến rồi, tặng quà cũng không có gì sai, nhưng trong không khí phảng phất điều gì đó khiến người ta bất an. Cuốn sách này đã không còn được tái bản nữa, không phải cứ có tiền là có thể mua được. Chắc chắn anh đã mất rất nhiều công sức để tìm nó, sau đó chủ định quay trở lại Tân Giang để tặng cho cô. Có phải đúng như lời Giản Phi Nhiên nói, anh trở về Tân Giang là vì cô không?

Trái tim cô bỗng đập rất nhanh.

“Đến Mỹ không lâu thì anh nhìn thấy cuốn sách này trong một hiệu sách cũ, chỉ mua với giá hai đô la thôi.” Hà Dập Phong chậm rãi trả lời.

“Sao anh biết em đang ở Tân Giang?”

“Anh có biết đâu.”

“Nếu không gặp em, anh sẽ tặng cuốn sách cho người khác à?” Hà Dập Phong chưa bao giờ đọc tiểu thuyết tình cảm, có lần cùng cô đi xem một bộ phim lãng mạn mà cảm giác như bị tra tấn.

“Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, chắc anh có thể sống được đến tám mươi tuổi. Lúc anh đi Mỹ là hai mươi ba tuổi. Năm mươi bảy năm nữa, trái đất có to lên thì chúng ta cũng có thể gặp nhau.” Câu trả lời của anh rất đúng, rất thực tế, không văn hoa lá cành, nhưng rất sâu sắc.

Chẳng hiểu tại sao, giống như có một ngọn gió ấm áp thổi tới làm muôn hoa đua nở, làm xanh mượt bãi cỏ ven sông, trong lòng cô cũng cảm thấy là lạ như có sợi lông vũ nhẹ nhàng lướt qua, như có như không, rất ấm áp. Nhưng rồi Họa Trần lại nghĩ, anh đối xử tốt với cô, không phải là thích, càng không phải là yêu, mà giống như là trách nhiệm, là sứ mệnh!

“Hình như em lại nợ anh lần nữa rồi.” Cô cúi thấp đầu, ngón tay sờ vào chất giấy năm 1993, không trơn bóng mà thô ráp như bị thời gian mài mòn.

“Vậy em cũng tặng anh một món quà năm mới, thế là chúng ta hòa nhau.” Hà Dập Phong thẳng thắn đề nghị.

“Ngày mai em sẽ mua tặng anh.” Họa Trần xấu hổ, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.

“Không cần câu nệ thế, em tìm trong túi xách xem, một gói khăn giấy cũng được mà.”

Họa Trần hơi bối rối, cắn môi nhưng vẫn mở túi xách ra. Hộp quà màu xanh như nước hồ trong vắt vẫn ở trong túi.

“Hóa ra em muốn tặng anh một bất ngờ. Không sao, coi như anh không nhìn thấy. Lúc nào về, em cứ để ở cửa là được.” Lúc này, Hà Dập Phong vô cùng hồi hộp, toàn thân đã nóng ran.

Họa Trần đỏ bừng mặt, lúng túng nói: “Anh mở ra đi, xem có thích không?” Haizz! Cô đi khắp ba tầng của trung tâm thương mại Thịnh Hoa, chân sắp mỏi nhừ mới mua được cái bút này. Cô đã cất trong túi một tuần nay, cuối cùng cũng không có dũng khí và cơ hội để tặng nó cho Hình Trình. Bây giờ coi nó là món quà năm mới tặng cho Hà Dập Phong xem như không tủi thân lắm.

“Anh thích lắm, bút nước mạ vàng, dùng để ký tên sẽ rất hợp.” Hà Dập Phong ngắm nghía rất lâu, sau đó cẩn thận cất chiếc bút vào túi áo. “Chúng ta đi ăn tối trước đã, còn cái thùng này, hôm nào anh sẽ mang đến nhà em. Cho anh số điện thoại của em đi.” Anh lấy bút viết tên Họa Trần trên màn hình điện thoại với vẻ vô cùng mãn nguyện.

“Để em mời anh!” Thùng đĩa này đối với Họa Trần như vật báu, thế nên cô phải cảm ơn Hà Dập Phong mới được.

Hà Dập Phong không phản đối, chỉ nói: “Anh không muốn ăn bánh ngọt nữa.”

Họa Trần lè lưỡi, hai người nhìn nhau bật cười.

Hai người bọn họ đi ăn lẩu băng chuyền rau hữu cơ. Nước lẩu rất thanh đậm, thực phẩm đều lấy từ nông trại nên các món ăn vô cùng tươi ngon, vệ sinh. Trong đó có món đậu phụ hoàn toàn được làm thủ công nên hương vị rất thơm và đậm đà, ngậm trong miệng còn có cảm giác hơi ngọt. Xì dầu để chấm cũng là nhà hàng tự làm.

“Ông chủ quán ăn này có nông trường sinh thái hữu cơ rộng năm trăm hecta, lúc bắt đầu xây dựng, do kết cấu đất, ông ta đã phải đào bỏ một lớp đất trên cùng đi, sau đó mới bắt tay xây dựng hệ sinh thái như hiện nay. Các sản phẩm từ nông trại không chỉ cung cấp thực phẩm cho nhà hàng, mà còn xuất khẩu sang Nhật Bản!” Họa Trần nói một mạch với vẻ vô cùng hiểu biết.

Hà Dập Phong nhìn xung quanh, những khách hàng đến đây đều rất lịch sự, có cả bố mẹ mang con đến ăn. Đứa trẻ không thích ăn lẩu hữu cơ, bĩu môi đòi bố mẹ cho ăn KFC. “Những cửa hàng đặc biệt thế này, ở Tân Giang có nhiều không?”

Chóp mũi Họa Trần lấm tẩm mồ hôi, gương mặt đỏ hồng vì hơi nóng từ nồi lẩu tỏa ra. “Có nhiều lắm, bữa trưa ở Vinh Phát rất khó ăn nên em thường xuyên trốn ra ngoài tìm đồ ăn. Sau này chúng ta sẽ ăn lần lượt từng quán giống như trước kia nhé!”

Giống như trước kia... ngoài việc học, cuộc sống của họ chỉ có nhau. Hà Dập Phong gắp cọng cải bó xôi xanh non, chậm chậm nhai, cảm nhận vị

ngọt lan tỏa nơi đầu lưỡi.

Nếu hỏi Hà Dập Phong có câu hỏi nào không thì chắc chắn anh sẽ trả lời là có, dù Họa Trần không hỏi anh đã trải qua những chuyện gì sau khi hai người xa nhau, hay hỏi anh đã từng gặp những ai, sống có vui vẻ không. Cô không muốn biết, nhưng anh lại rất muốn biết tất cả những chuyện liên quan đến cô.

Họ ăn xong, đến quầy thu ngân, Hà Dập Phong nắm lấy cánh tay đang định rút ví ra trả của Họa Trần rồi đưa thẻ của mình ra. Thu ngân là bà chủ cửa hàng, bà tặng họ một túi tương ớt chanh ăn cùng với hải sản, mời họ lần sau lại đến, cuối cùng nói cho họ biết là đã có người thanh toán rồi.

Ai vậy nhỉ?

“Chào em!”

Họa Trần quay đầu lại thì thấy một người phụ nữ duyên rũ đang mỉm cười chào mình. Cô nhớ đã từng gặp chị ta ở bãi đỗ xe khách sạn Hoa Hưng, tên là Mã Lam. “Không phải khách sáo đâu, em là bạn của Hình Trình thì cũng là bạn của chị. Không hẹn mà gặp thế này thật tốt quá!”

Chị ấy nói chuyện khéo quá, đã trả tiền lại lịch sự như vậy nên Họa Trần không tiện từ chối, chỉ biết nói cảm ơn.

Hà Dập Phong gật đầu chào, rồi cầm lấy túi xách của Họa Trần, yên lặng đứng bên cạnh.

“Hôm đó, cả đêm chị không ngủ ngon giấc, vừa lo cho Hình Trình vừa do con quấy khóc.”

“Con ư? Chẳng lẽ chị là... của Tổng giám đốc Vu?”

“Đúng vậy, Tổng giám đốc Vu là chồng chị, chị và Hình Trình là bạn học. Em đã không gọi điện lại cho chị.” Mã Lam cười nhắc nhở.

Họa Trần không quên việc này, nhưng lúc đó Hình Trình rất tinh táo nên cô nghĩ người nên gọi điện thoại là anh mới đúng. Cô chỉ cười xòa, không muốn giải thích nhiều.

“Bạn trai em đấy à, hẹn nhau ăn tối à?” Mã Lam nháy mắt, liếc nhìn Hà Dập Phong.

“Không phải!” Hai người cùng phủ nhận.

“Không phải là bạn trai!” Họa Trần thêm một câu.

“Là chồng!” Hà Dập Phong bổ sung thêm câu nữa.

“Hả?” Họa Trần và Mã Lam đều tròn mắt nhìn anh.

“Chỉ nói đùa thôi!” Mặt Hà Dập Phong không hề biến sắc.

Họa Trần suýt chút nữa mắc bệnh tim. “Chỉ nói đùa mà mặt không hề thay đổi thế kia. Nhìn mặt anh cứ như đang công bố hiến pháp ấy.”

“Thế mới buồn cười chứ!”

“Em khó bị chọc cười lắm!”

“Lần sau anh sẽ cố gắng hơn.”

“Không cần lần sau. Em vẫn còn lưu luyện hồng trần lắm, không muốn bị anh dọa chết.”

Mã Lam mỉm cười nhìn hai người họ đầu khấu, lặng lẽ rời đi.

Tối hôm nay, Hà Dập Phong không thức đêm. Anh lên giường từ sớm, bật đèn ban trên tủ cạnh giường và giở cuốn *Phong cảnh thứ hai, tâm trạng thứ nhất* ra đọc.

Cuốn sách này có tất cả mười hai chương, dùng số tháng làm tên mỗi chương, anh liền giở ngay đến tháng Mười hai.

“Tháng Mười hai đến, mỗi ô cửa sổ trên phố, mỗi hàng cây, mỗi con người như đều muốn thì thầm với bạn: Lễ Giáng sinh sắp đến rồi. Thực ra, người Trung Quốc không hiểu ý nghĩa thật sự của lễ Giáng sinh, chỉ hòa theo phong trào của những người buôn bán mà thôi. Tháng Mười hai làm tôi nhớ đến một tiết khí quan trọng, đó là Đông chí. Ngày hôm đó, ban ngày rất ngắn, ban đêm rất dài. Người miền Nam sẽ ăn bánh trôi, người miền Bắc sẽ ăn bánh cào. Tôi rất thích các tiết khí, sự phát triển của thực vật, mùa đánh cá, mùa chim di cư hay làm tổ, sự thay đổi thời tiết đều có liên quan đến tiết khí. Rất nhiều người thích đi du lịch đến các hòn đảo nhiệt đới vào mùa đông, tôi nghĩ làm như thế là trốn tránh bốn mùa. Phong cảnh mỗi mùa đều có nét đặc trưng riêng, không thể thay thế. Khi đã bỏ lỡ, cho dù chỉ là một mùa, cũng rất đáng tiếc. Tôi không thích những hòn đảo

nhật đới, ở nơi đó thích hợp với các cặp tình nhân hơn. Nếu coi tình yêu là chính thì phong cảnh chỉ làm nền mà thôi. Những nơi có phong cảnh đã khoác màu công nghiệp, hiện đại, mọi người có thể tiếp nhận một cách bình thản, nhưng tôi lại cảm thấy buồn và thất vọng. Mùa đông, tôi thích ở trong nhà, ôm chiếc túi sưởi ấm căng phồng, đi đôi dép bông mềm mại, mặc áo ngủ dày sụ, đứng ở ban công ngắm sao. Bầu trời đêm đông thật trong lành, tinh khiết như đã được tắm gội sạch sẽ, phản chiếu những vì sao lấp lánh. Nếu có tuyết rơi, bạn có thể đọc cuốn Thư tình của Nham Tỉnh Tuấn Nhị và nên đọc trong ánh sáng đèn dìu dịu. Câu chuyện đó rất nhạt, nhưng bạn chỉ cần đọc vài trang, nhìn vài dòng là được, không sao cả. Lúc buồn ngủ thì bạn có thể tắt đèn và ngủ thôi!”

Anh nằm xuống, đặt cuốn sách cạnh gối, tắt đèn, trở mình rồi ngủ.

Tối hôm đó, sau khi Mã Lam dỗ con ngủ xong, cô cùng ngồi xem phim truyền hình với mẹ chồng. Chồng cô đi Dubai, năm ngày nữa mới về. Dubai là một ốc đảo trong sa mạc, giống như tòa lâu đài trong truyện *Nghìn lẻ một đêm*. Ở đó có khách sạn với kiến trúc thời hoàng kim, phong cảnh tuyệt đẹp, rượu ngon, đồ ăn hảo hạng, là tiên cảnh nơi trần gian.

“Nếu không phải con còn nhỏ, anh đã đưa em đi cùng.” Chồng cô nói thế trong điện thoại.

Cô tin đây là câu nói thật lòng của anh. Ngày Quốc tế phụ nữ năm kia, Hội liên hiệp phụ nữ và đài truyền hình hợp tác tổ chức cuộc thi diễn thuyết. Cô đại diện cho Cục môi trường tham gia và giành được huy chương bạc. Nhà tài trợ cho hoạt động lần đó chính là chồng cô, người trao giải thưởng cho cô cũng chính là chồng cô. Anh không nói với cô rằng vừa gặp cô đã yêu, mà nói với cô rằng vừa quen đã thấy thân. Câu nói “vừa gặp

đã yêu”, nghe rất lãng mạn, còn câu nói “vừa quen đã thấy thân” nghe thật ấm áp.

Cô là người thực tế nên dễ động lòng bởi sự ấm áp.

Chồng cô rất nghiêm túc trong chuyện này, sau một tháng quen nhau đã dẫn cô về nhà gặp bố mẹ. Nửa năm sau thì hai người đính hôn. Một năm sau, hai người kết hôn. Hai năm sau, cô sinh cho anh một cậu quý tử.

Mặc dù chồng cô lớn lên trong môi trường sung túc, nhưng anh không nhiễm bất cứ tật xấu nào. Tính anh ôn hòa, đối xử với mọi người chân thành. Anh yêu thương cô, tôn trọng người nhà của cô.

Cô đúng là người may mắn và hạnh phúc. Ai quen cô cũng nói như vậy.

Thời gian trôi qua, đáng lẽ cô phải cảm thấy vô cùng thoải mái... Cô cười khổ. Tất cả những thứ bấy giờ cô có được là cái giá mà cô vứt bỏ Hình Trình để đổi lấy. Nửa đêm tỉnh dậy, cô đưa tay quệt má, lòng bàn tay thấm đầy nước mắt.

Bộ phim cuối cùng cũng kết thúc, mẹ chồng cô ngáp dài bước vào phòng ngủ. Cô tắt ti vi, kiểm tra cửa khóa dưới nhà rồi đi ra ban công. Tầm nhìn lúc này chỉ khoảng năm mươi mét, tòa nhà đối diện tối mờ mịt, đèn đường dưới tầng tỏa ánh sáng mờ ảo trong làn sương mù. Cô đứng một lát rồi lấy dũng khí gọi vào số của Hình Trình.

Sau khi chuyển việc, Hình Trình đã đổi số điện thoại như muốn xóa hết những người không quan trọng trước đây. Hôm con trai cô tròn một tuổi, cô bảo Họa Trần lưu số điện thoại của cô lại, thực tế là muốn cho Hình Trình biết. Cô biết từ lượng của anh, không đến nỗi say đến bất tỉnh nhân sự,

nhưng Hình Trình đã không gọi lại. Từ khi chia tay, họ chưa lần nào liên lạc với nhau.

Trong bữa tiệc mừng con trai tròn một tuổi, gặp lại Hình Trình, cô vô cùng bất ngờ. Trông anh vẫn phong độ. Anh lịch sự chào cô, khen ngợi đứa bé, nói chuyện với chồng và bố mẹ chồng cô. Nếu không phải Hình Trình uống nhiều như vậy, cô đã nghĩ những gì anh thể hiện là thật.

Anh vẫn không thể quên những tổn thương mà cô đã gây ra cho anh sao?

“Chào Trưởng phòng Mã.” Giọng nói Hình Trình lạnh buốt như đám sương mù ngoài trời.

Anh đã lưu lại số điện thoại của cô... Sự phát hiện này khiến người Mã Lam run rẩy. Trong khoảnh khắc, cô như xuyên không trở về quá khứ, lúc cô và anh còn đang yêu nhau. Cô bướng bỉnh nói: “Nếu anh còn gọi em là Trưởng phòng Mã, em sẽ đập cái điện thoại này ngay lập tức.”

Bên kia im lặng như núi đá.

“Tôi nay lúc đi ăn cơm, em gặp Họa Trần đấy.” Mã Lam không muốn bị núi đê làm mình ngừng thở.

Hình Trình nở nụ cười mỉa mai. “Nghe nói việc khiến người phụ nữ đặc ý nhất chính là lấy được người chồng tuyệt vời, còn người bạn trai trong mỗi tình đầu của cô ta sống độc thân suốt đời.”

“Em... không vô si như vậy.” Cô họng tắc nghẹn, Mã Lam vội vàng ngẩng mặt lên như muốn nuốt nước mắt đã ngập tràn khóe mi.

“Vậy sao em lại nhắc đến Họa Trần, không phải em muốn biết quan hệ giữa anh và cô ấy sao?”

“Cô ấy có bạn trai rồi, em đã nhìn thấy anh ta.”

Hình Trình lại im lặng.

Buổi chiều và tối nay, mọi việc của Hình Trình đều không được suôn sẻ. Ấn Học Văn hoàn toàn không nói chuyện với anh, cho dù anh nói quanh co hay trực tiếp. Lúc trở về thành phố, đường cao tốc sân bay lại đóng cửa. Chẳng biết Nhậm Kinh lái xe vào con đường nhỏ nào mà mặt đường lồi lõm gồ ghề, tốc độ xe đi chậm như rùa. Hai người vừa lạnh vừa đói, mãi mới tìm được quán cơm nhỏ, uống một chút rượu, chân tay mới dần ấm lại.

Uống hết chai rượu, Nhậm Kinh bắt đầu nói lắp, nửa tỉnh nửa say hỏi anh hiểu được Họa Trần bao nhiêu phần. Trước khi Họa Trần đến Vinh Phát làm việc, Tổng Tư Viễn không thông báo gì. Anh ta chỉ nói tăng hai mươi bảy thiếu một thư ký, ngày mai đến làm. Điều này rất không đúng quy tắc, ngân hàng Vinh Phát muốn nhận người đều phải trải qua ba kỳ thi. Đầu tiên là thi viết, thứ hai là phỏng vấn, cuối cùng là lên tầng cao nhất để lãnh đạo quyết định. Nếu có ai trong ngân hàng muốn giữ vị trí nào đó thì cũng phải thực hiện các thao tác ngầm, trình tự diễn ra giống nhau.

Họa Trần là ngoại lệ. Sau khi quen Họa Trần, Hình Trình mới biết Họa Trần đúng là không thể tham gia kỳ thi viết, ngoài việc có thể viết chính xác tên mình, thì đề thi mang tính chuyên ngành cao như thế, chắc chắn cô sẽ nộp giấy trắng.

Anh đã từng hiếu kỳ dò hỏi phòng nhân sự về lai lịch của Họa Trần. Trưởng phòng Nhân sự là người khôn khéo, cười tủm tỉm, nói: “Chuyện này không phải do ba sắp đặt sao? Sếp đang trêu tôi phải không?”

Anh nghe nói thế liền hiểu ý, không hỏi tiếp nữa.

Phó Giám đốc Phùng thì đoán Họa Trần là người Tổng Tư Viễn bao dưỡng bên ngoài. Sau đó, anh ta phải tự phủ định ngay, Tổng Tư Viễn và Họa Trần không có hành động nào thân mật khi ở cạnh nhau, Họa Trần cũng không phải tí con gái được chiều quá sinh thói kiêu ngạo.

Sau đó, Tổng Tư Viễn mới nói, Họa Trần là đứa cháu họ xa của anh ta, bố mẹ cô công tác ở nước ngoài, nhờ anh ta chăm sóc cô hai năm. Điều đó có nghĩa là sớm muộn Họa Trần cũng sẽ đi, cô ở đây chỉ là tạm thời thôi. Vậy là tất cả mọi băn khoăn đều được giải đáp.

“Sao tự nhiên cậu lại tò mò về thư ký Nguyễn, không có ý đồ gì xấu đấy chứ? Cậu là người đã có chủ, coi chừng gặp báo ứng đấy.” Hình Trình nói đùa với Nhậm Kinh.

Nhậm Kinh vừa lắc đầu, vừa xua tay. “Cho em một trăm lá gan em cũng không dám. Bạn gái em là cô nàng dã man lắm, thôi để chuyện đó nói sau, mà người như em làm sao có thể trèo cao với tới được thư ký Nguyễn. Người thân của Giám đốc Tổng sao có thể là người tầm thường được?”

Anh ta ngăn người và bỗng trở nên thất thần.

Thấy anh mãi không nói lời nào, Mã Lam nghĩ rằng anh không tin, bèn miêu tả cụ thể: “Là một người đàn ông đẹp trai, đeo kính, trông khá lạnh lùng.”

Hà Dập Phong? Tim Hình Trình bỗng co thắt lại rồi lại giãn ra. Có khả năng đó ư? Lúc Họa Trần nhìn anh, ánh mắt say đắm, sáng bừng, trong veo như gương. Chẳng lẽ Hà Dập Phong xin lỗi Họa Trần vì chuyện trang nhất trên báo lần trước, nếu không anh chẳng thể nghĩ ra lý do gì để hai người bọn họ ở cạnh nhau. “Cảm ơn em đặc biệt gọi tới báo cho anh biết chuyện này, vào đúng mười một giờ đêm.”

Câu nói này của anh hoàn toàn làm Mã Lam cảm thấy tổn thương, cô nghẹn ngào nói: “Hình Trình, anh giỏi ức hiếp em lắm. Anh chỉ một mực cho rằng em bỏ anh và anh nghiêm nhiên trở thành người cao thượng. Anh hãy tự hỏi lương tâm của mình xem, nếu chúng ta kết hôn, có thể sống vui vẻ hạnh phúc không?”

Điện thoại vang lên tiếng tút tút cúp máy, sau đó không gian rơi vào tĩnh lặng.

Tài ăn nói của Mã Lam luôn giỏi hơn anh, cô rất biết cách đặt mình vào vị trí của kẻ yếu, giống như người cao luôn ngồi xuống giúp người lùn tìm được độ cao thích hợp. Anh cảm hận sự bào chữa của cô, càng hận bản thân vì thấy lời cô nói cũng hợp lý. Sự thật này làm trái tim anh đau đớn như bị dao khoét. Thực ra, tình yêu của anh đối với Mã Lam không khắc cốt ghi tâm như vậy. Hay nói cách khác, anh ở bên cạnh cô, căn bản không phải là yêu, mà là cảm thấy hợp.

Bọn họ là đồng hương của nhau, cùng thi đỗ vào trường cấp hai của huyện, sau đó cùng thi vào một chuyên ngành của trường đại học. Gia đình họ đều thuộc tầng lớp lao động, cả hai đều là con cả trong nhà, bên dưới anh còn một em trai và một em gái, bên dưới cô còn hai em gái.

Trước cuộc sống xa hoa rực rỡ chốn thành thị, chỉ khi ở bên nhau, hai người bọn họ mới không cần che giấu sự tự ti, hèn mọn của mình, mới có thể ngẩng cao đầu ra sức hít thở.

Anh là người đàn ông có ngoại hình rất hấp dẫn, đã từng có một nữ sinh chủ động theo đuổi anh. Tình yêu đó đẹp và mộng ảo càng làm nổi bật sự xấu xa, lạnh lẽo trong con người anh, khiến anh thấy sợ hãi.

Hai người cùng từ bỏ học tiếp lên cao học. Vì sự nghiệp học hành của họ, cả hai gia đình đã cố gắng hết sức rồi. Bây giờ là lúc họ nên báo đáp cho gia đình mình.

Trước khi tốt nghiệp, cô nói với anh: “Chúng mình nên một người làm ở công ty tư nhân, một người làm ở cơ quan nhà nước, như thế mới an toàn. Tiền lương ở cơ quan nhà nước không cao nhưng ổn định. Tiền lương công ty tư nhân cao, nhưng lại vất vả và nhiều rủi ro.”

Cho dù lời nói và hành động của họ không khác người đi đường là bao, nhưng bước đi trên con đường tấp nập, phồn hoa, họ luôn mang cảm giác lo lắng, bất an. Họ chỉ sợ một chút bất cẩn sẽ bị thành phố này đào thải. Để thích ứng được với cuộc sống ở nơi này, họ đã phải trải qua rất nhiều khó khăn.

Anh trúng tuyển vào Ngân hàng Nông nghiệp, cô vào Cục Bảo vệ môi trường, y như trong tưởng tượng của họ. Cuộc sống của hai người ban đầu chỉ là bàn tay trắng, đầu tiên là thuê phòng ở, khi có kinh tế chút thì lại nghĩ cách mua một căn nhà cũ, sau đó đưa em gái, em trai đến thành phố, cho chúng đến trường đi học hoặc tìm công việc nào đó cho chúng. Bố mẹ vẫn khỏe là phúc của họ. Nếu như sức khỏe các cụ không tốt, hai người lại phải để ra một khoản tiền gửi về cho bố mẹ dưỡng lão, khám bệnh.

Cuộc sống như vậy, không gọi là cuộc sống, mà gọi là tồn tại. Anh chưa từng nghĩ đến một cuộc sống khác, vì đây chắc chắn là số phận của hai người họ.

Nhưng đường ray tàu hỏa cũng có lúc trật bánh, thời tiết bốn mùa cũng có lúc thay đổi khác thường, cuộc sống cũng có lúc xuất hiện những chuyện bất ngờ. Mã Lam tình cờ gặp một chàng công tử đại gia. Công tử đại gia đó yêu cô điên cuồng và rất chân thành. Mà tình yêu có thể che đậy mọi sự “xấu xí”, có thể bao dung tất cả, vì cô, anh ta có thể kết muôn ngàn bông hoa, trải thảm lên cuộc sống vốn khó khăn của cô.

Mã Lam nói lời chia tay với anh. Anh cảm thấy kinh ngạc và sợ hãi, không phải là đau lòng đến xé ruột xé gan. Anh cho rằng hai người là chiến hữu trong cùng một chiến hào, giống như sợi dây thừng, sống chết đều xoắn lại với nhau, vĩnh viễn không bỏ đối phương mà đi. Nhưng anh không có quyền ngăn cản Mã Lam, công tử đại gia đó có thể thực hiện được mục tiêu mà trong ba mươi năm họ cũng không làm được chỉ trong một khoảnh khắc. Nếu là anh, anh cũng sẽ lựa chọn như vậy.

Ban đầu, anh phải làm ở chi nhánh của Ngân hàng Nông nghiệp. Hai người sống ở hai nơi, anh nói đợi anh được chuyển về thành phố thì kết hôn. Khi anh được điều động về thành phố thì họ lại chưa có nhà. Khi đã mua được nhà, anh lại đến Bắc Kinh đào tạo chuyên sâu. Cứ kéo dài mãi như vậy, tuổi hai người cũng không còn nhỏ nữa. Ngồi một mình trong đêm ngẫm nghĩ, trong tiềm thức, anh cũng muốn có cơ hội như vậy để thoát khỏi cái vòng tuần hoàn ác tính của số phận.

Anh và Mã Lam thật sự rất giống nhau!

Mã Lam ôm anh, khóc thảm thiết như sắp sinh ly tử biệt. Cô nói: “Hôn nhân giống như đầu thai lần thứ hai. Lần thứ nhất, chúng ta không có sự lựa chọn, lần thứ hai, chúng ta tưởng rằng không có sự lựa chọn nào khác, nhưng thực ra là chúng ta không để ý đến mà thôi. Chúng ta đều đã trưởng thành rồi, có đủ khả năng để chọn cho mình một mảnh đất màu mỡ. Hình Trình, cho anh một mảnh đất màu mỡ, anh có thể trở thành một cây cổ thụ khỏe mạnh, xanh tốt, để những cây khác trong rừng phải ngưỡng mộ anh. Đừng tùy tiện chà đạp cuộc sống của bản thân.”

Anh đã từng đọc cuốn *Ở nơi này, một cái cây đã lớn* của Thư Ý, là cuốn sách Ấn Học Văn cổ tình nhét vào tay anh. “Anh nên đọc đi, con người muốn đi ngao du thì nên đọc sách, như thế thân thể và linh hồn đều sẽ được đi trên một con đường. Thời gian đẹp nhất là lúc đi trên đường. Anh bận rộn thì hãy để linh hồn mình được đi du lịch!” Nghe Ấn Học Văn nói những lời như vậy, anh cảm thấy rất kỳ lạ.

Đọc được vài trang, anh đã thấy ghét tác giả này. Dưới ngòi bút của anh ta, anh càng cảm thấy cuộc sống của bản thân tẻ nhạt. Hình Trình đương nhiên đã từng đi du lịch, vì hàng năm ngân hàng Vinh Phát đều tổ chức. Có lúc ngân hàng còn tổ chức hội nghị hoặc cuộc họp quan trọng ở những khu danh lam thắng cảnh. Anh chưa bao giờ để ý đến những cảnh đẹp đó. Lúc nào anh cũng phải nghe điện thoại của khách hàng và bất cứ lúc nào cũng suy nghĩ về công việc.

Anh cố gắng đọc hết cuốn sách của Thư Ý chỉ là vì Ấn Học Văn. Anh hầu như đã quên hết nội dung trong sách. Thứ duy nhất để lại chút ấn tượng với anh là hồ nước ở Tây Tạng, xa xa là dãy núi phủ tuyết, nối liền giữa mặt hồ và dãy núi tuyết là thảo nguyên và cánh đồng bạt ngàn hoa. Đối diện với hồ nước là cánh đồng lúa mì vàng óng như con thuyền lướt sóng dưới ánh nắng mặt trời. Thư Ý đã viết: “*Không đi nữa, chính tại nơi đây, một cái cây đã lớn. Tĩnh lặng, an nhiên, chỉ hướng tới ánh nắng, mọi sợi*

dây thần kinh mãi cảm đều tan biến, muốn giơ tay bắt lấy đám mây trôi bồng bềnh, cơn gió nhẹ thoảng qua, thấy lòng sao thanh thản và êm đềm đến thế!”

Cái cây trong cuốn sách của Thư Ý hoàn toàn là bị ép buộc cho hợp với môi trường sống. Nếu anh là một cái cây, anh sẽ sinh trưởng trên đỉnh núi cao, trong đám mây, đó sẽ là nơi có phong cảnh đẹp nhất. Anh thề là như vậy.

Sau khi chia tay Mã Lam, anh dần dần bình tĩnh lại, chỉ thỉnh thoảng cảm thấy hơi hụt hẫng. Cũng từ lúc đó, anh không bị trói buộc trong thế giới nhỏ bé trước mặt nữa, anh đã biết nhìn xa hơn.

4

Cơn gió thoảng qua

Cơn gió thoảng qua

Dù chỉ dừng lại, do dự trong giây lát

Nhưng cũng chứa đựng bao điều

Mà chính em không hiểu vì sao.

Tịch Mộ Dung(*)

(*) *Tịch Mộ Dung, sinh ngày 15-10-1943, tên thật là Tịch Liên Bột, là một họa sĩ, nhà văn, nhà thơ Trung Quốc.*

Ngày hôm sau đi làm, Hình Trình không để tâm đến bất cứ việc gì, chỉ dỏng tai nghe ngóng âm thanh bên ngoài. Ở tầng hai mươi bảy này, bình thường chỉ có Tuấn Niệm Ngọc đến sớm nhất, Họa Trần không đến sớm quá, cũng không đến muộn quá. Còn năm phút nữa là chín giờ, nhưng anh vẫn chưa nghe thấy giọng nói của cô.

Hôm nay, Tống Tư Viễn từ Hồng Kông trở về và sẽ mở cuộc họp vào buổi chiều theo thường lệ. Hình Trình phải chuẩn bị một chút nội dung cần báo cáo. Dù không nhìn vào bài báo cáo, trong đầu anh đã có sẵn tất cả số liệu, nên cần nói gì đều hết sức lưu loát. Đây là điều khiến Phó Giám đốc Phùng không thể không khâm phục.

Lời nói của Mã Lam và Nhậm Kinh văng vẳng trong đầu anh cả đêm qua khiến anh cảm thấy hơi bức mình. Lúc thức dậy, anh thật sự rất muốn gặp Họa Trần. Sau khi gặp cô, định hỏi cô điều gì, hay làm gì, anh còn chưa nghĩ đến. Lại nhìn đồng hồ lần nữa, hôm nay Họa Trần đến muộn. Anh nhớ hôm qua ở sân bay cô hắt hơi rất nhiều, hay là cô bị cảm và xin nghỉ rồi?

Anh cầm điện thoại lên, đang định gọi sang phòng nhân sự để hỏi. “Hắt xì!”, âm thanh vang ra từ cửa thang máy.

Một lát sau, ở cửa ra vào xuất hiện một gương mặt, mũi ửng đỏ, nhìn anh mỉm cười, như nụ hoa trong gió xuân nhẹ nhàng, khe khẽ bùng nở. Trái tim anh bỗng rung lên, không phải là trái tim rung động, mà là gió làm cho rung động!

Chức phó giám đốc nhỏ của ngân hàng, tưởng như đang đặt chân lên tảng đá vững chắc, nhưng chỉ cần bất cẩn một chút, giẫm trượt là sẽ rơi ngay xuống nước. Nhậm Kinh nói đúng, gia đình Họa Trần giàu có, cô lại có quan hệ họ hàng với Tổng Tư Viễn, ai ở bên cạnh cô sẽ là người được đặt chân lên con tàu tốc hành Vinh Phát. Nhưng đoàn tàu có đi nhanh thế nào thì khi xuống tàu, anh cũng chỉ là một hành khách, dù cho thân phận cao quý đến đâu đi nữa. Bây giờ anh rất tham lam, anh muốn ngồi trên một chuyến tàu đi bằng tốc độ ánh sáng và con tàu đó viết tên anh. Nhưng “rút dao chặt đứt” tình cảm yêu mến của Họa Trần đối với anh, để Họa Trần sa vào vòng tay của người đàn ông khác thì anh lại không cam tâm. Nếu anh không gặp người con gái nào tốt hơn Họa Trần thì sao?

Trước đây, khi không có những ý nghĩ này, anh cảm thấy rất tự hào. Một cấp trên ưu tú diễn trò tình cảm với nhân viên cấp dưới, nghe thì lãng mạn, nhưng hình tượng lại không tốt chút nào. Còn một nguyên nhân khác, đó là anh và Họa Trần chênh lệch quá nhiều tuổi. Không, anh không thể để Họa Trần mất hết hy vọng. Anh muốn cho cô một tia hy vọng, dù có mờ mịt, có hư vô, và quyền chủ động anh lại giao cho Họa Trần, biến mình thành người bị động. Như vậy, anh tiến cũng được, lùi cũng tự nhiên.

Nghĩ đến đó, Hình Trình thân thiết gật đầu, nói: “Chào buổi sáng!”

Họa Trần ngại ngần bước tới. “Uống thuốc cảm cúm xong là em ngủ quên mất luôn.”

“Đờ hơn chút nào chưa?”

“Đờ rồi ạ! Sếp Hình, hôm qua Giám đốc Ấn có vì chuyện cà phê Cherry mà giận lây sang anh không?”

“Giám đốc Ân là người làm việc lớn, chắc không để trong lòng chuyện nhỏ nhặt ấy đâu!” Họa Trần chắc vẫn còn hận Ân Học Văn vì anh ta đã kể chuyện về cô thư ký kia. Dù sao cô cũng là người đơn giản, vì đơn giản, trong lúc bức bối mới làm ra chuyện ngốc nghếch. Cái trò Họa Trần làm chỉ là trò trẻ con, Hà Dập Phong mới thật sự nắm gáy Ân Học Văn, đặc biệt là chuyện chia lợi nhuận mười phần trăm. Trừ phi... Hà Dập Phong vì Họa Trần nên mới tức giận? Dây thần kinh của Hình Trình bỗng căng ra.

Họa Trần thở phào. “Thế thì tốt quá, em đi làm việc đây ạ!”

Hình Trình cầm bút lên, nhẹ nhàng nói: “Phải uống nhiều nước một chút.” Anh là cấp trên hòa nhã, hằng ngày cũng có lúc quan tâm đến cấp dưới, chỉ là lúc này, trong lời nói của anh có cái gì đó đặc biệt, cảm giác như rất xót thương.

Họa Trần là người nhạy cảm, cô liền quay đầu lại nhìn như không dám tin đó là sự thật. Ánh mắt anh sâu thẳm, tràn đầy sự quan tâm chân thành, nhưng lại không thể hiện quá rõ, khiến cô không thể nắm bắt được, nhưng cũng không thể nào chống đỡ nổi.

Mặt hồ phẳng lặng bỗng bị ném xuống một hòn sỏi nhỏ, lực ném không lớn, nhưng đủ khiến mặt hồ lăn tăn gợn sóng.

Hình Trình rất hài lòng với điều này, anh bắt đầu tập trung làm việc. Ngày kia là năm mới rồi, hai ngày này ngân hàng luôn bận rộn. Tầng ô cửa giao dịch ở phòng đại sảnh đều có khách xếp thành hàng dài. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, lúc đứng dậy vươn vai, hoạt động chân tay một chút mới phát hiện đã đến giờ ăn trưa.

Anh bước ra khỏi phòng làm việc, hành lang lúc này rất yên tĩnh. “Sao chỉ có mình em?” Anh hỏi Họa Trần đang ngồi thần thờ trước máy vi tính.

Họa Trần đứng phắt dậy, hai tay giấu sau lưng, ánh mắt ngại ngùng quét khắp phòng. “Bọn họ... đều ra ngoài có việc rồi ạ.”

Việc đó là do anh sắp xếp, hơn nữa, Phó Giám đốc Phùng từ sáng sớm cũng phải ra ngoài tham gia hoạt động gì đó nên tầng hai mươi bảy bây giờ chỉ có anh và Họa Trần. “Chúng ta đi ăn cơm thôi!”

“Em đi ngay đây.” Họa Trần thấy tức ngực, mồ hôi túa ra, gần như không thể thở nổi nữa. Cô phải nằm lếp mép bàn để đứng cho vững.

Hình Trình mỉm cười rồi rảo bước.

Họa Trần tắt máy tính, cầm túi xách chuẩn bị bước ra ngoài. Điện thoại nội bộ trên bàn bỗng reo lên, là Hình Trình, anh bảo cô đợi anh vài phút. Một lát sau, anh mang hai hộp cơm vào. “Trời lạnh lắm, đừng ra ngoài nữa, ăn ở đây thôi, buổi chiều còn nhiều việc lắm.”

Mùi thức ăn chín thơm ngon nóng hổi bốc khói, nụ cười ấm áp từ tốn, Họa Trần bỗng ngẩn ngơ, đây là ảo giác ư?

Anh coi bàn làm việc của Họa Trần là bàn ăn, đổ nước nóng ra cốc giấy, nhúng đũa vào khử trùng, rút hai tờ khăn giấy lau sạch, đưa cho Họa Trần một đôi. Rõ ràng đây là lần đầu tiên anh làm việc này, nhưng lại vô cùng thành thạo, cảm giác như ngày nào cũng làm vậy.

Đương nhiên anh nhận thấy Họa Trần rất căng thẳng, nên cố ý kể vài câu chuyện cười lúc đi công tác cho cô nghe. Dần dần, Họa Trần cũng thoải mái hơn. “Em không ăn cá à?” Anh thấy Họa Trần không động đũa vào món cá, rau sống cũng để sang một bên.

Họa Trần vẫn đang mài miết vùi đầu ăn cơm. “Em ăn cá hay bị hóc xương lắm.”

Anh nhíu mày, gắp cá vào bát mình, lấy đũa kẹp phần đầu và đuôi cá để cho mình, sau đó gỡ hết xương ở mình cá rồi gắp cho cô. “Việc này anh rành lắm, lúc còn nhỏ hay ăn cá, sợ em trai và em gái bị hóc xương nên anh toàn gỡ cho chúng nó. Rau sống em cũng không ăn à?”

“Anh có em trai, em gái à?” Họa Trần như nghe được một tin trọng đại. Những bạn cùng lứa với cô, ngoại trừ song sinh, còn lại đều là con một hết.

“Em trai anh kém anh ba tuổi, em gái kém anh năm tuổi. Có thể nói, hai đứa là do anh nuôi lớn. Cả hai đều đã kết hôn và có hai con rồi.” Ngoài mặt anh đang tươi cười, nhưng trong lòng như nhai phải viên thuốc đắng, khổ cực không bút nào tả xiết. Cha mẹ anh không được học hành, tư tưởng lạc hậu, cho rằng có nhiều con là nhiều phúc. Em trai và em gái anh khó khăn lắm mới tốt nghiệp cao đẳng, bây giờ đang phải đi làm xa nhà, chúng đều kết hôn rất sớm, hiện con lớn đã học tiểu học.

“Anh ạ, nuôi con trai, sớm thì được lợi sớm, chúng em không giỏi giang bằng anh, sống tạm tạm như thế là được rồi.” Cậu em trai tếu táo.

Anh nhìn em trai, không nói gì. Anh có thể tưởng tượng được cuộc sống sau này của cậu ấy, lại giẫm vào bước chân của bố và tiếp diễn một vòng tuần hoàn. Cứ nói là không có yêu cầu cao, thực ra là viện cớ cho sự không

cố gắng, không có ý chí của bản thân. Mà anh cũng quen với việc viện cớ của chúng rồi. Chúng muốn đến trường liền tìm anh giúp, kết hôn cũng tìm anh, sinh con rồi vẫn tìm anh. Bất cứ việc lớn việc nhỏ, cho dù là ban ngày hay đêm khuya, cho dù anh có bận hay không, chúng vẫn tìm đến nhờ vả. Ở xa thì chúng gọi điện thoại, ở gần thì đến gặp trực tiếp. Sau khi kể hết cho anh nghe xong, chúng đều mặc kệ tất cả, giao hết cho anh. Anh chính là ông trời của chúng, là bức tường chắc chắn bảo vệ cho chúng.

Không chỉ một lần, Hình Trình muốn gào lên với chúng, nói rằng vùng trời của anh cũng vô cùng chật hẹp, không phải là vô tận. Nhưng khi thấy hai đứa em vất vả đi từ xa đến, gửi gắm toàn bộ lòng tin vào anh thì anh lại chẳng thể thốt ra được câu nào nữa.

Ngước nhìn lên, anh thấy đôi mắt cô long lanh. “Em sao vậy?”

Một chàng trai có ý chí, nghị lực, một người con hiếu thảo, một người anh cả đáng kính. Hình ảnh của Hình Trình trong lòng Họa Trần càng trở nên chính trực, vĩ đại hơn bao giờ hết. “Em luôn ngưỡng mộ một đại gia đình như vậy, dù có gặp những khó khăn nho nhỏ trong cuộc sống, nhưng mỗi ngày trôi qua đều thật ấm áp.”

Trên gương mặt Hình Trình nở nụ cười, nhưng trong tim thì lạnh băng, muốn khinh miệt “hừ” một tiếng. Đúng là đơn giản đến mức ngốc nghếch, chắc cô coi tất cả những chuyện này chỉ như một loại công việc. Cô chỉ thấy màu sắc đẹp đẽ của câu chuyện mà không hiểu được sự bất lực, cay đắng và chua xót trong đó. Nhưng đó chính là điều mà anh muốn. Người đàn ông có quá khứ, sống vất vả, tính cách lại bí ẩn, chín chắn mới có thể nắm giữ được ánh nhìn ngưỡng mộ của phụ nữ.

“Em ngưỡng mộ à, thế thì tốt!” Anh gắp rau sống trong hộp cơm của Họa Trần lên ăn, rồi lại ăn hết cả nửa suất cơm của cô. “Em ăn ít quá mà lại kén ăn nữa, sau này bạn trai em chắc sẽ vất vả lắm!”

Họa Trần một lần nữa bối rối, hai má nóng ran, làm đổ cả canh ra bàn.

Đã hơn một năm rồi, cô đứng từ xa ngắm nhìn anh, lặng lẽ đáng giá anh, âm thầm nhớ đến anh, rồi lại âm thầm thăm dò tình cảm của anh. Bỗng nhiên khoảng cách giữa họ được kéo lại gần, tấm voan che mặt đó đã bị xé một nửa, trước mắt cô là khuôn mặt đã được phóng to. Cảm nhận được hơi thở rất gần của anh khiến cô ngại ngùng, ngạc nhiên, vui mừng, nhưng rồi lại có chút... sợ hãi, có chút ngỡ ngàng.

Anh thực sự thích cô rồi sao? Nếu đúng thì anh thích cô ở điểm nào? Hay anh chỉ thích thôi, nhưng lại bị cô phóng đại lên thành yêu?

Bản khoản trần trở, đứng ngồi không yên, bối rối không biết thời gian trôi qua bao lâu, nhưng niềm vui sướng âm ỉ vẫn bao trùm tất thảy. Lúc Tuân Niệm Ngọc bước vào phòng thì thấy Họa Trần đứng bên cửa sổ cười ngây ngô, trong không khí có mùi khác lạ. Cô ta hít hít mũi, liếc nhìn Họa Trần, hỏi: “Mùi cá sốt cà chua ở nhà bếp đây mà, sao đầu bếp cho nhiều ớt thế nhỉ?”

“Hả?” Họa Trần chưa hiểu đầu của tai nheo ra sao, lúc ngoảnh lại nhìn đã thấy cô ta mở máy tính, vẽ mặt lạnh tanh, trên đó như đang in dòng chữ: “Đừng làm phiền tôi.”

Hội nghị buổi chiều bắt đầu lúc bốn giờ và diễn ra ở phòng họp nhỏ, trưởng phòng của các phòng ban đều tham gia.

Lại giáp mặt với Hình Trình làm Họa Trần cảm thấy không được tự nhiên, nhưng anh thì làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, vẫn nụ cười ấy, không nhiều hơn cũng chẳng ít hơn. Họa Trần cầm bút lên, bản khoản không biết mình đang muốn nụ cười đó nhạt hơn hay là đậm hơn nữa.

Lễ Giáng sinh này của Tổng Tư Viễn hình như không mấy vui vẻ. Trông sắc mặt anh ta khá nhợt nhạt, lại thêm bọng mắt to phía dưới mắt. Các trưởng phòng báo cáo công việc đều cẩn thận cân nhắc từng câu từng chữ, sợ làm anh ta nổi cáu. Phó Giám đốc Phùng liền đưa ra một kiến nghị để Tổng Tư Viễn vui vẻ hơn.

Ngành du lịch ở Tân Giang ngày càng phát triển, những gia đình có thu nhập thấp trung bình mỗi năm thường sắp xếp đi du lịch dài ngày một lần hoặc đi du lịch ngắn ngày hai lần. Ngân hàng Vinh Phát có thể nhắm vào xu hướng này, hợp tác với các công ty du lịch có quy mô lớn và cho họ vay các khoản nhỏ. “Một số ngân hàng nhà nước thường bảo thủ không chịu thay đổi, coi nhẹ lợi ích nhỏ này. Mặc dù nguồn lợi ít nhưng lại linh hoạt, độ an toàn cao, quan trọng nhất là có thị trường phát triển.” Phó Giám đốc Phùng vuốt cà vạt, nở nụ cười đầy phong độ, lúc ngồi xuống còn liếc nhìn Tuân Niệm Ngọc.

Tuân Niệm Ngọc cũng cong cong khóe môi, rồi nhanh chóng lấy lại nét mặt nghiêm túc như cũ.

Nhậm Kinh ngồi cạnh Họa Trần, nói nhỏ: “Quá mờ ám, quá mờ ám!”

Họa Trần đang mơ màng nên không phát hiện ra cảnh tượng kia, cô nghĩ Nhậm Kinh đang nói mình, mặt bỗng nhiên đỏ bừng.

Tổng Tư Viễn giao nhiệm vụ cho Phó Giám đốc Phùng cùng với phòng tín dụng nhanh chóng lập một phương án, nếu như khả thi thì sang năm mới sẽ đưa ra thị trường. Đặc điểm chính của ngân hàng tư nhân là năng động, linh hoạt, không dập theo khuôn mẫu.

Hình Trình ngồi im không lên tiếng nhưng trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Tuy tuổi của anh ít hơn nhiều so với Phó Giám đốc Phùng, nhưng những suy nghĩ mới mẻ thế này anh nên nghĩ đến trước mới phải. Thời gian này phải chăng đã suy nghĩ linh tinh quá nhiều? Anh phải tự kiểm điểm bản thân mới được.

Cuộc họp kết thúc, Tổng Tư Viễn bảo tất cả mọi người ở tầng hai mươi bảy nán lại một lát. “Đây là quà do vợ tôi chuẩn bị, tôi cũng không rõ là thứ gì. Chúc mọi người năm mới vui vẻ nhé!” Anh ta lấy ra năm hộp quà to nhỏ khác nhau, mỗi hộp đều có tấm thiệp nhỏ màu phấn hồng tỏa hương thoang thoang, trên đó viết lời chúc mừng năm mới và tên của mọi người.

Phó Giám đốc Phùng và Hình Trình mỗi người được tặng một chiếc bút vỏ hợp kim, quà của Nhậm Kinh là cái cà vạt, quà của Tuân Niệm Ngọc là một lọ nước hoa, quà của Họa Trần là một đĩa than âm nhạc.

Tất cả mọi người nhận được quà đều cảm ơn Tổng Tư Viễn, rồi nhân tiện hỏi thăm phu nhân Tổng. Tổng Tư Viễn xua xua tay ý muốn nói không cần cảm ơn, sau đó lấy ra một thiệp mời màu vàng. “Tối Mười sáu tháng Chạp này, khách sạn Thịnh Hoa tổ chức tiệc liên hoan thường niên, họ mời tất cả chúng ta cùng tham gia. Thư ký Nguyễn, cô cũng có tên đấy.” Anh ta quay sang nhìn Họa Trần.

Nhậm Kinh âm thầm kinh ngạc, thật là vinh dự! Tiệc liên hoan thường niên của khách sạn Thịnh Hoa rất nổi tiếng trong giới kinh doanh. Khách

mời tham dự không chỉ được thưởng thức những món ngon nhất, mà phần thưởng nhận được đều là những sản phẩm của các thương hiệu nổi tiếng, giá cả đương nhiên không rẻ chút nào. Khách được mời tới, nếu không rút thăm trúng thưởng thì sẽ được tặng thẻ hội viên giảm giá mười phần trăm khi mua hàng ở trung tâm thương mại Thịnh Hoa. Ở các cửa hàng khác, giảm giá mười phần trăm chẳng đáng là bao, nhưng ở trung tâm thương mại Thịnh Hoa giảm như thế đã là rất nhiều rồi. Sống ở thành phố Tân Giang này, có thể tham gia bữa tiệc thường niên của trung tâm thương mại Thịnh Hoa một lần thôi cũng đã vô cùng vinh dự.

“Sao mình thấy hôm nay bầu trời rục rĩ thế nhỉ?” Về đến văn phòng rồi mà Nhậm Kinh vẫn còn rất phấn khích.

Tuân Niệm Ngọc nhìn chăm chú vào lọ nước hoa đang cầm trên tay, cái tên thật kỳ lạ - *Nha Phiến*.

Nhậm Kinh ngoảnh đầu lại, nói: “Nghe nói loại nước hoa này có thể thay đổi mùi hương theo nhiệt độ thời tiết, đặc biệt thích hợp trong các bữa tiệc tối, thế nên nó trở thành món hàng yêu thích của các cô gái sành điệu.”

“Tôi phải tham dự nhiều bữa tiệc tối như vậy à?” Tuân Niệm Ngọc bực bội liếc nhìn anh. “Chỉ có bà già mới cần xịt nước hoa thôi.”

“À, nếu cô không thích thì cho tôi cũng được.” Vừa vặn có thể dùng để dỗ dành bạn gái lúc giận dỗi.

Tuân Niệm Ngọc tưởng anh nói thật liền ném qua, nhưng lại làm Nhậm Kinh thấy khó xử. Anh cười giả lả. “Ấy đừng, đây là quà Tổng phu nhân tặng cô, tôi không thể cướp thứ cô yêu thích được.”

Tuân Niệm Ngọc ngồi xuống, mở tập tài liệu ra. “Cũng chẳng phải thứ quý giá gì, đây không thềm!”

Nhậm Kinh cầm hộp đựng nước hoa, mắt chớp chớp liên tục.

“Thứ đáng giá thật sự phải là chiếc đĩa than kia cơ. Nó là của David Bowie, phát hành vào năm 2012 để kỷ niệm bốn mươi năm ca hát của ca sĩ. Đó là đĩa nhạc chiếm vị trí quán quân tại Anh, khó tìm lắm.” Tuân Niệm Ngọc giật dử nhìn về phía bàn làm việc của Họa Trần. “Còn những món quà tặng cho chúng ta thì có sẵn cả đống ở trên giá, không cần nhọc sức.”

Miệng Nhậm Kinh há hốc, vội vàng quay đầu lại, ngoài hành lang rất yên tĩnh, chắc chắn Họa Trần vẫn còn đang ở phòng họp sửa lại biên bản cuộc họp.

Lúc thành phố đã lên đèn, Họa Trần mới bước chân ra khỏi ngân hàng. Cô vẫn không đi xe, những người đang đứng đợi xe buýt đều rút đầu trong cổ áo, xoa xoa hai tay vào nhau. Thời tiết quá lạnh, lạnh đến mức không dám tin thành phố này là Tân Giang. Ngẩng đầu lên, cô có thể nhìn thấy rõ phòng của Hình Trình, đèn bên trong vẫn sáng.

Tối nay, họ đều phải ở lại làm thêm. Năm mới nhưng Hình Trình vẫn phải thay mặt Tổng Tư Viễn bay đến Hải Nam tham gia khai mạc hội nghị tài chính châu Á. Cô cố ý để quên đồ ở phòng họp, kiếm cớ quay lại, như vậy mới có thể đi qua phòng của Hình Trình, đúng lúc nghe được cuộc nói chuyện giữa anh và Tổng Tư Viễn. Họ nói về *Tạp chí hàng không* của Dực Tường, mấy lần Hình Trình nhắc đến Hà Dập Phong, nhưng Tổng Tư Viễn hình như không để ý lắm. “Ấn Trạch Vu trao quyền hành cho Ấn Học Văn,

nhưng ông ấy không hoàn toàn bỏ mặc. Những việc lớn vẫn do Ân Trạch Vu quyết định, nên việc này cậu không cần lo lắng.”

Hình Trình mỉm cười. “Vậy chắc là do em lo lắng quá!”

Tống Tư Viễn an ủi. “Không, đối với Ân Học Văn, cậu vẫn phải lưu ý, tránh để anh ta làm những việc ngốc nghếch. Chúng ta cho vay một số tiền lớn như vậy, phải cẩn thận hơn nữa, tuyệt đối không được mắc sai lầm nào.”

Khi cô quay lại phòng họp thì Tống Tư Viễn đã đi, Hình Trình đứng ở cửa phòng như đang cố ý đợi cô. Gương mặt cô bỗng nóng ran, đỏ ửng lên. Hình Trình bảo cô đặt vé máy bay và khách sạn, bình thường những việc này đều do phòng hành chính xử lý. Anh làm như vậy có phải là muốn cô biết rõ lịch trình của anh, để cô tiện liên lạc với anh? Trong đầu Họa Trần lúc này là tấm bản đồ màu sắc rực rỡ với các ký hiệu mơ hồ, không biết phân biệt thế nào.

“Em xem, tết nhất rồi mà vẫn còn làm phiền em, giờ mọi thứ cứ lộn xộn hết cả. Anh sẽ mua quà đền nhé.” Hình Trình cười, nửa như đang trêu đùa, nửa như rất áy náy.

Họa Trần lắc đầu. “Không sao, không sao đâu ạ.” Trong lòng cô giống như có một thân cây xanh mát trồng phía sau bức tường thấp đang vươn lên những cành lá xanh non, một tán lá, rồi lại tiếp một tán lá nữa, ý tứ đã quá rõ ràng.

“Đối với anh thì có sao đấy!”

Họa Trần ngẩn người nhìn Hình Trình, nhất thời không thích ứng được với sự trịnh trọng của anh.

“Ngốc quá, thôi, anh phải làm việc đây!” Hình Trình bật cười rồi nháy mắt với cô. Trong phòng đang bật điều hòa, sợ hơi ấm tỏa ra ngoài nên anh từ từ khép cửa lại.

Họa Trần đứng ngây ngốc trên hành lang, tim đập loạn nhịp, lúc thì dồn dập, lúc lại tưởng như ngừng đập. Năm hơi chéch với tòa nhà Vinh Phát là một tòa nhà kiến trúc màu trắng, ánh sáng còn sót lại của ban ngày chiếu hết lên mái nhà với góc nghiêng ba mươi độ, những thanh lan can bằng thép không gỉ trên ban công trông như những nấc thang nằm ngang, chỉ cần dựa đứng là có thể trèo lên tới tận tầng mây. Có lẽ, cô đang đứng ở trên tầng mây ấy.

Trong bóng chiều tà, chiếc xe buýt chậm chậm đỗ sát vào vệ đường. Một chiếc lá trên cây rụng xuống. Nhưng dù không có gió, chiếc lá cũng sẽ rụng, đó là sự luân hồi của sinh mệnh.

Đi siêu thị vào lúc chiều tối là thói quen cố định của Họa Trần. Thực ra cô thường không mua gì cả mà chỉ muốn cảm nhận không khí ấm áp, náo nhiệt trong siêu thị. Siêu thị trước và sau Tết đều rất tấp nập, náo nhiệt. Trước cửa ra vào dựng một tấm biển đếm ngược, trên đó viết con số “6” rất lớn. Đúng ngày mùng Sáu tháng Một, tất cả sản phẩm trong siêu thị đều giảm giá năm mươi phần trăm.

Đối diện quầy thu ngân có một dãy ghế mát xa, ở đó phục vụ trà và bánh ngọt. Họa Trần xin một cốc trà hoa nhài, cô đưa lên mũi hít hà hương thơm của hoa và ngắm nhìn mọi người mua sắm. Những người phụ nữ làm chủ gia đình vốn tiết kiệm, đang đẩy xe mua hàng, cẩn thận quan sát hàng hóa

trên kệ, họ nhìn thì nhiều mà mua thì ít. Những cặp vợ chồng trẻ thì nhìn thích cái gì mua cái ấy, xe mua hàng chẳng mấy chốc đã xếp cao như núi. Đám trẻ con tỏ ra thích thú nhất, chúng biến siêu thị thành khu vui chơi với trò đụng xe. Có vài cặp vợ chồng dáng vẻ công nhân thì nét mặt rất mâu thuẫn, cầm đồ lên, xem giá cả, rồi lại đặt xuống, do dự một hồi, khẽ cắn môi rồi lại cầm lên.

Cho dù vẻ mặt của họ có mâu thuẫn, Họạ Trần vẫn cảm nhận được hạnh phúc của họ. Cầm trên tay đồ đặc linh kinh, ăn một bát mì nóng, rồi họ sẽ vội vã ra bến xe để về nhà.

Họạ Trần hầu như không đi du lịch vào mùa đông, một phần là do thời tiết, nhưng một phần cũng là do cô rất ngại tranh giành chỗ ngồi với những người về quê ăn tết. Có một nhà văn đã từng nói: *“Cảnh tượng về quê ăn Tết là hoạt động vô cùng ấm áp, được hòa mình vào không khí này, chứng tỏ bạn vẫn có ai đó để lưu luyến, chứng tỏ bạn vẫn còn có quê hương.”*

Mẹ cô thường gọi cho cô vào thời điểm này, hỏi công việc của cô có thuận lợi không, hỏi cô có hòa đồng được với đồng nghiệp không, hỏi cô có ăn uống đúng giờ không, hỏi cô dạo này có quen được người bạn nào tốt không.

Họạ Trần lần lượt trả lời từng câu, nếu không làm thế, mẹ cô sẽ tức tởc “truy sát” đến cùng, tiếp sau đó có thể thăm vấn điều tra thâm đêm.

Ở Tân Giang, Họạ Trần không có bạn bè, bạn nói chuyện phiếm hay bạn để tâm tình cô đều không có. Chuyện này kể ra cũng có nguyên nhân từ trước, nhưng cũng xuất phát từ vấn đề thực tế. Họạ Trần đã quen với việc này rồi, nếu có thể, cô thà nói chuyện với người lạ còn hơn.

“Hi! Họa Trần!” Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai trái của cô, ngón tay thon dài, sơn màu tím.

Họa Trần ngẩng đầu, mỉm cười nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt. Sai rồi, thực ra cô có một người bạn vong niên(*) rất tuyệt.

(*) *Bạn chên lệch tuổi tác.*

Chị là người phụ nữ từng trải, cổ áo để lộ xương quai xanh trắng như sứ, gợi cảm, tuy gầy nhưng không ốm yếu, ngược lại đầy sức cuốn hút. Ánh sáng đèn ấm áp bao phủ lên khuôn mặt trang điểm không chút tì vết, chỉ có một vài nếp nhăn ở cổ là để lộ tuổi tác của chị.

Họa Trần gọi chị là Thu Kỳ.

Thu Kỳ ngày còn trẻ từng là diễn viên chính của đoàn ca múa nhạc thành phố, các tiết mục vũ đạo lớn đều do chị múa chính. Năm đó, hội liên hoan đêm mùa xuân chọn các tiết mục của đoàn ca múa nhạc, tiết mục *Xuân đến Giang Nam* của đoàn ca múa được chọn. Tình huống bất hạnh có lúc thật giống nhau, trong lần luyện tập biểu diễn cuối cùng, Thu Kỳ bật nhảy cao, khi rơi xuống đất không đứng vững nên ngã xuống sân khấu, bị vỡ xương chậu. Chị đã mất đi tư cách làm một diễn viên múa, cũng mất luôn khả năng làm mẹ.

Chẳng biết chị có oán trách trời cao bất công hay không, hiện giờ, chị sống rất bình lặng. Chị mở trung tâm đào tạo Giày múa vàng, dạy các điệu múa quốc tế, múa bụng và yoga. Ngoài ra, chị còn mở một quán cà phê nhỏ, tên là Tì.

Đến nay chị vẫn chưa lập gia đình. Với độ tuổi như vậy, lý do chưa lập gia đình thường có hai loại, người đàn ông mình thích đã lấy người khác hoặc người đàn ông mình yêu chân thành đã là chồng của người khác.

Năm tháng không thể kéo dài, chỉ trong thoáng chốc, tuổi thanh xuân đã vụt trôi.

Những cô gái không kết hôn đều là những cô nàng cao quý, không nên dùng tuổi tác để gọi chị chị em em. Tuổi của người phụ nữ là vết thương nhạy cảm, đừng nên tùy tiện đụng vào. Gọi thẳng tên là tốt nhất.

Thu Kỳ cũng ở Khế Viên, tối hôm đó, Họa Trần chỉ cho Hà Dập Phong xem chính là nhà của chị. Thu Kỳ là người có nghị lực nổi tiếng ở thành phố Tân Giang.

Họa Trần có lúc cũng đến trung tâm Giày múa vàng để tập yoga. Môi trường trong phòng tập yoga rất được chú trọng. Phòng hướng về phía núi, không khí trong lành, trong phòng bài trí theo phong cách của Nhật Bản. Lúc nào có hứng và nhận được sự cổ vũ của các học viên, Họa Trần sẽ múa một đoạn ba lê. Cô đã học mười năm môn này nên kỹ thuật múa rất tốt, đến nay vẫn chưa bị mai một đi là bao. Dần dần cô cũng có một vài người hâm mộ. Thu Kỳ thấy thế liền mở lớp dạy múa ba lê, chị tìm Họa Trần bàn bạc, nhờ cô lúc nào rảnh thì đến hướng dẫn các học viên.

Kỹ thuật đánh bột sữa của Thu Kỳ rất tuyệt, kiến thức pha chế cà phê cũng phong phú. Nhảy múa xong, tắm gội sạch sẽ, Họa Trần sẽ đến quán Tím ngồi một lát. Thu Kỳ sẽ bưng cốc cà phê tự tay pha chế với bánh kẹp hình trái tim rưới nước đường nóng hổi đặt trước mặt cô. Quán không có ban nhạc, nhưng lại thường bật bài hát *Hồi hương một cành* của ca sĩ Sái Khả Lệ(*).

(*) Tên tiếng Anh là *Callie Chua*, là một ca sĩ người Malaysia.

“Chị cũng đi siêu thị cơ à?” Họa Trần cảm thấy thú vị. Khí chất của Thu Kỳ giống như người không vướng bụi trần gian, hoàn toàn phiêu lãng thoát tục.

Thu Kỳ ngồi đối diện chỗ cô, ngoắc tay gọi một cốc cà phê Latte, ngón tay nôn nóng gõ xuống mặt bàn. Chị nghiện thuốc lá, nhưng lại không hút thuốc nơi đông người. “Em không cho rằng chị không cần ăn cơm, không đi vệ sinh đấy chứ?”

“Đúng vậy mà!” Họa Trần bật cười, nghe tiếng tin nhắn từ điện thoại, nhưng cô không vội lấy ra xem. Có thể là ai ngoài mấy tin nhắn rác cuối năm.

Thu Kỳ đeo bông tai ngọc trai, theo nhịp nói chuyện của chị, nó phát ra màu sáng bóng lấp lánh, ánh mắt chị chăm chú nhìn vào mặt Họa Trần, thỉnh thoảng lại rời đi chỗ khác, lướt nhìn xung quanh như chuồn chuồn đập nước. “Chị đang định tìm em.” Chị đẩy cho Họa Trần một chiếc thẻ, lông mày hơi nhíu lại. “Chỗ này có lẽ hơi ít, chị xấu hổ không dám đưa cho em. Em cầm mua vài chén trà uống vậy nhé!”

“Chén trà này chắc không rẻ đâu!” Mặc dù Thu Kỳ nói vậy, nhưng Họa Trần biết số tiền trong này cũng không phải là quá ít. Hai năm qua, trung tâm đào tạo đã không ngừng nhập thêm thiết bị nên cô biết việc kinh doanh cũng không tồi.

“Vì em không quan tâm, nên chị muốn bày tỏ thành ý của mình thôi.” Thu Kỳ nghiêm túc nói.

Họạ Trần mỉm cười, nếu từ chối nữa thì cô quá kiêu căng rồi.

“Tết này có kế hoạch gì chưa?”

“Chị thì sao?”

Trước cửa trung tâm Giày múa vàng thỉnh thoảng có một chiếc BMW X5 màu xám đỗ ở đây, cho đến giờ Họạ Trần vẫn chưa từng nhìn thấy mặt chủ nhân của nó. Lúc chiếc xe đỗ ở đó, vẻ mặt Thu Kỳ trông sinh động như một bức tranh.

“Chị thì đi đâu được, kỳ nghỉ của bọn em chính là lúc trung tâm bận rộn nhất. Có muốn đến khiêu vũ không?”

Họạ Trần nghĩ ngợi một lát, cô cũng đang rất rảnh rỗi. “Được ạ!”

Hai người họ uống hết đồ uống trong cốc rồi đứng dậy rời đi. Thu Kỳ cầm túi giấy nhỏ, bên trong đựng nước cạo râu cho nam giới, hương bạc hà.

Họạ Trần vuốt vuốt tóc, hé miệng cười.

Nhà chung cư của Họạ Trần không dùng chìa khóa mà lắp đặt mật mã. Lúc bấm số mật mã, đèn bàn phím nhấp nháy. Cùng lúc đó cũng có đèn báo từ tin nhắn điện thoại.

Người gửi tin nhắn tới hóa ra là Hà Dập Phong, đây là tin nhắn thứ hai.

“Em có ở nhà không?” Tin nhắn thứ nhất, lời ít ý nhiều.

“Em đang ở trên đường à?” Tin nhắn thứ hai, có chút chán nản.

Họa Trần khá bất ngờ, thế nên đứng ngây ở cửa một lúc mới bật đèn bước vào nhà. Hà Dập Phong đương nhiên biết nhắn tin, nhưng trước đây liên lạc giữa hai người họ vẫn luôn là gọi điện hoặc gặp mặt trực tiếp. “Anh muốn mang đĩa tới à?” Cô vẫn nhớ chuyện này.

“Hôm nay thì không mang đến được.” Anh nhắn lại rất nhanh, như vẫn đang đợi cô.

“Anh bận lắm à?”

“Không bận lắm!”

Đúng là tốn tiền, mỗi tin nhắn đều chỉ có một câu ngắn tí. Họa Trần liền ngoác miệng. “Thế định mời em ăn cơm à?”

“Em thích đồ ăn trên máy bay à?”

Hả, Họa Trần ngẩn người. “Anh đang ở sân bay”

“Đã lên máy bay rồi, tiếp viên hàng không đang bảo cài dây an toàn.”

Họa Trần ngó ra ngoài, bầu trời tối đen như mực, máy bay sẽ xuyên qua tầng mây giống như một chấm đỏ nhỏ bé giữa vũ trụ bao la. “Cô tiếp viên có xinh không?”

“Cô ta nhìn trừng trừng vào điện thoại của anh, ánh mắt hung dữ lắm.”

Họa Trần cười ha ha. “VẬY anh tắt máy đi, nếu không cô ta lại nhào đến bây giờ.”

“Mông Ba anh về.”

Sau đó thì sao?

Không có sau đó, bên kia đã im lặng, có lẽ là bị ép buộc tắt máy rồi. Nhưng Họa Trần vẫn gửi một tin nhắn. “Máy bay đang bay như vậy, thông thường ở độ cao bao nhiêu?”

Hóa ra đang đợi cô trả lời. “Anh không biết, nhưng anh sẽ hỏi rõ. Chúc ngủ ngon, ngủ sớm đi nhé!”

Chẳng có gì mới mẻ, vẫn là Hà Dập Phong vô cùng chu đáo, nhưng Họa Trần không chán ghét, điều này khiến cô cảm thấy thời gian vẫn đứng yên một chỗ, Hà Dập Phong cũng không cách xa cô là bao, cho dù giữa hai người bọn họ đã xa nhau bao nhiêu năm. Cho dù thích hay không thích, anh cũng bộc lộ một trăm phần trăm, không kín đáo, không mơ hồ, không cho bạn cơ hội nảy sinh bất cứ suy nghĩ linh tinh nào. Anh vẫn quan tâm đến cô như lúc còn dạy gia sư, mặc dù không đủ để sưởi ấm mùa đông giá lạnh, nhưng như thế cũng đủ rồi.

Hà Dập Phong như một ngọn núi có góc cạnh rõ ràng. Giản Phỉ Nhiên nói rằng có hứng thú với anh, nhưng muốn có được ngọn núi này, chắc chắn phải mất nhiều công sức.

Trước khi đi ngủ, Họa Trần ngồi xem lại bộ phim cũ *A room with a view*. Tuy nhiên, cô thích tên bản dịch tiếng Trung *Ngoài cửa sổ có bầu trời xanh* hơn. Đây là bộ phim điện ảnh về tình yêu rất đẹp và lãng mạn. Nhưng đó không phải là điều mà Họa Trần yêu thích, cô say mê phong cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp của vùng quê nước Ý và nước Anh. Ở đó trồng một vườn hoa hồng đủ loại, có cánh đồng lúa mạch gợn sóng theo chiều gió thể hiện một vẻ đẹp nổi bật và bất tận. Diễn viên Helena Bonham Carter lúc đó vẫn còn trẻ, xinh đẹp và hồn nhiên, Họa Trần không thể nào tin được rằng sau này cô lại đóng vai nữ phù thủy điên khùng trong bộ phim giả tưởng *Harry Potter*.

Họa Trần từng đi tìm những cảnh trong bộ phim này, nhưng đáng tiếc vì có quá nhiều người đến khám phá nên đã tàn phá hết cảnh đẹp. Ngay cả cây cầu đá ở vùng quê đó cũng bị mọi người giẫm lên làm cho thay hình đổi dạng. Đúng là bất cứ chuyện gì cũng đều có hai mặt. Bộ phim thành công quá sức tưởng tượng đã biến những cảnh trong phim thành điểm tham quan du lịch, nhưng cũng chính bộ phim đó đã phá hủy đi sự yên bình nơi ấy.

Ký ức đẹp dễ thì cần cất giữ cẩn thận, khi đã bị lật giở lại thì sẽ không còn thấy nặng tình nữa. Lãng quên một cách thích hợp, trên thực tế lại là một cách trân trọng.

“Thời gian bay là một tiếng hai mươi phút, máy bay đang ở độ cao gần 9600 feet(*). Một máy bay thương vụ(**) thường bay ở độ cao khoảng 8000 feet đến 12000 feet, máy bay này đang bay ở độ cao vừa phải.”

(*) Feet là số nhiều của foot. 1 foot = 0,3048m.

(**) Là loại máy bay nhỏ chở không quá 15 người.

“Cảm ơn!” Hà Dập Phong hơi gật đầu, thấy rõ bảng tên trước ngực của tiếp viên hàng không này ghi: *Tiếp viên trưởng Giản Phi Nhiên*.

“Từ Tân Giang đến Thượng Hải, phương tiện di chuyển nhanh nhất chắc chắn là tàu tốc hành.” Lâm Tuyết Phi nói thêm. “Không phải chúng ta cần nghiên cứu một chút *Tạp chí hàng không* sao, thế này vừa vặn thích hợp!” Do đó anh liền chọn chuyến bay đêm của hãng hàng không Dực Tường để thời gian không bị gấp gáp quá.

Khoang này vẫn còn nhiều ghế trống, vé họ mua là vé hạng thường. Ở Mỹ, khi tổ quay phim ra ngoài làm việc, mặc dù anh là quản lý đấy, nhưng chưa bao giờ tỏ ra quan trọng hóa, vé ngồi máy bay cũng chỉ là vé hạng thường. Khi đến Minh Thịnh làm việc, với vị trí đặc biệt của anh, khi đi công tác có thể ngồi khoang của thương nhân, nhưng anh cảm thấy không cần thiết. Họ ngồi chưa lâu thì tiếp viên hàng không Giản Phi Nhiên thông báo họ được ngồi miễn phí bên khoang dành cho thương nhân.

Chiều rộng ghế ngồi ở khoang thương nhân gấp rưỡi so với khoang thường, lại cách một khoảng với người ngồi trước, có khoảng cách nhất định với lối đi nên có thể duỗi thẳng hai chân.

Hiển nhiên, bọn anh được chiếu cố đặc biệt. Lâm Tuyết Phi nhún nhún vai, không ngồi thì quá phí.

Hà Dập Phong cảm ơn, rồi hỏi một vài câu về kiến thức chuyên ngành. Giản Phi Nhiên nhiệt tình trả lời từng câu.

Cô ta vừa mới được thăng chức, lần đầu tiên phụ trách cả chuyến bay, hình như khá bối rối nên nhắc đến hai lần câu: “Anh có yêu cầu nào khác

không ạ?”

Lâm Tuyết Phi cười thầm, chuyện này chẳng có gì ngạc nhiên, chín mươi phần trăm phụ nữ gặp Hà Dập Phong lần đầu tiên đều khá căng thẳng.

Giản Phi Nhiên không ngờ mình lại may mắn như vậy, cô ta đang rất chán nản khi bị kéo đến để làm thay, bố của tiếp viên trưởng phụ trách chuyến bay này đột nhiên phát bệnh tim nên phải vội vàng vào bệnh viện với bố. Đứng ở cửa khoang nhìn vào, khuôn mặt góc cạnh của Hà Dập Phong dễ dàng đập vào tầm mắt. Trong cơ thể Giản Phi Nhiên lúc đó như vang lên âm thanh của sóng biển dập dờn.

“Nếu có thể, cho tôi xin một cốc nước lọc.” Hà Dập Phong điều chỉnh đèn đọc, để chiếc bàn nhỏ xuống và mở laptop ra.

“Anh...” Giọng Giản Phi Nhiên hơi run run, nghèn nghẹn như âm thanh của đĩa nhạc bị tua ngược.

Lần đầu tiên Giản Phi Nhiên trông thấy Hà Dập Phong là học kỳ hai năm lớp Mười. Nhà trường đột nhiên cho làm bài thi sát hạch cuối tuần khiến tất cả học sinh đều không kịp chuẩn bị. Họạ Trần là người lo lắng nhất nên đương nhiên làm bài chẳng ra sao. Sau buổi tối tự học đó, Hà Dập Phong đứng ở cửa ra vào đợi Họạ Trần. Họạ Trần với vẻ mặt đau khổ, lần lượt đọc cho anh kết quả tất cả các môn. Lúc đó Giản Phi Nhiên đang đứng dưới tán cây long não rậm rạp, ánh sáng không lọt tới nên cả người bị bóng tối bao phủ.

Giản Phi Nhiên thấy chàng trai có khí chất nho nhã này rất thân thiện và trầm tĩnh, tinh thoảng trong ánh mắt lóe lên sự dịu dàng, thậm chí nhìn

Họa Trần với ánh mắt bao dung, cương chiều. Cô ta nhìn thấy được, cô ta cảm nhận được, anh là người gọn gàng sạch sẽ, cẩn thận tỉ mỉ, luôn giữ một khoảng cách với mọi người, nhưng sự kiêu hãnh, lạnh lùng của anh... chỉ là vỏ bọc bên ngoài.

Đến tận bây giờ, Giản Phi Nhiên còn nhớ tối hôm ấy, vì trời vừa tạnh mưa nên mặt đất vẫn còn ẩm ướt, ánh sáng của những ngọn đèn trong thành phố hắt bóng xuống mặt đường tạo thành cảnh tượng rục rờ. Đường phố cực kỳ yên tĩnh – một chuyện vô cùng hiếm gặp.

Hà Dập Phong nhìn Họa Trần cười, nụ cười mang đầy sự an ủi, cố vũ. Ánh mắt anh như hồ nước sâu thăm thẳm, nụ cười ấy chính là hòn sỏi ném xuống mặt hồ, làm xao động những ánh đèn nhiều màu sắc, Giản Phi Nhiên như nghe thấy trái tim mình gào thét. Cô ta đã lạc lối mất rồi.

“Gì cơ?” Hà Dập Phong ngược mắt lên, lông mi hơi giật giật.

“Trên máy bay còn phục vụ đồ uống chưa còn, anh có muốn uống một chút không?”

“Không cần đâu, cảm ơn cô!” Anh thu ánh mắt lại.

Mấy ngày trước họ đã từng gặp nhau, nhưng anh không nhận ra cô ta, Giản Phi Nhiên không khỏi cảm thấy ai oán.

Cô mang đến cho anh một cốc nước lọc, còn Lâm Tuyết Phi muốn uống cà phê. Hai người họ đều đang giở cuốn *Tạp chí hàng không* và cúi đầu vào nghiên cứu.

Máy bay hơi lắc lư, dòng khí lưu êm nay rất mạnh, nhưng hai người hoàn toàn không cảm thấy, có lẽ đã quen ngồi máy bay rồi.

Chuyến bay này rất ngắn nên không ai ngủ cả, tiếng nói chuyện trong khoang máy bay rất to.

Lật vài trang *Tạp chí hàng không*, Hà Dập Phong hiểu rõ tâm trạng nôn nóng tùy tiện của Ấn Học Văn. *Tạp chí hàng không* của Dực Tường thực ra là một cuốn sách quảng cáo tổng hợp, mà những quảng cáo này, từ ý tưởng đến miêu tả đều không mấy hấp dẫn. “Lúc trở về, chúng ta đi chuyến bay của hãng hàng không khác.” Anh nhét cuốn tạp chí vào chỗ cũ, gấp máy tính lại.

Các tiếp viên hàng không bắt đầu đi phục vụ đồ uống cho hành khách, hiển nhiên, chỉ một lát nữa máy bay sẽ hạ cánh.

Lần này, Giản Phi Nhiên tự mang đến hai ly nước chanh nóng và hai chiếc khăn ấm.

“Ánh mắt cô ta nhìn cậu rất đặc biệt.” Lại là tiếp viên trưởng đích thân phục vụ, tươi cười ngọt ngào nên Lâm Tuyết Phi càng muốn trêu chọc.

Hà Dập Phong quay mặt lại, nhếch môi nói: “Nhìn cậu hay nhìn tôi?”

Lâm Tuyết Phi cười nắc nẻ. “Cậu thật biết đả kích người khác. Nhưng nói thật nhé, Giám đốc Hà à, tôi công nhận cậu rất ưu tú, nhưng ở nhiều phương diện khác thì cậu lại vô cùng chậm chạp.”

“Đừng gọi tôi là Giám đốc Hà nữa, làm truyền thông không cần phân nhiều cấp bậc như vậy.” Ấn Học Văn là Giám đốc Ấn, Hình Trình là Phó Giám đốc Hình, anh là Giám đốc Hà, một tảng đá từ trên trời rơi xuống, chẳng hiểu sao đều đập vào “đốc”. Hà Dập Phong không thích bị đánh đồng với những người khác.

“Vậy tôi gọi cậu là gì, Hà giám đốc?”

“Người ta vẫn gọi tên đấy thôi!”

“Thế cũng được, nhưng sau này cậu có bạn gái, cô ấy sẽ gọi cậu là gì?”

“Thích gọi gì thì gọi.” Hà Dập Phong bất giác vờ nhẹ cốc giấy trong tay. Cho dù là biệt danh hài hước, như “Phu tử” chẳng hạn, nhưng biệt danh đó cũng là có một không hai.

Lâm Tuyết Phi không thể nào tưởng tượng được dáng vẻ của Hà Dập Phong khi bị người khác gọi bằng biệt danh, anh chỉ biết lắc đầu rồi kéo tấm che cửa sổ lên. Bên ngoài chỉ có một màu tối đen, không nhìn thấy mây, không nhìn thấy ánh đèn, chỉ có tiếng ù ù của máy bay.

Lúc bước ra khỏi máy bay là hơn chín giờ tối, cũng không đến nỗi muộn lắm.

“Hà Dập Phong!” Đáng lẽ Giám Phi Nhiên phải đứng ở cửa khoang trước vui vẻ tiễn hành khách, chẳng hiểu sao cô ta lại đứng ở chỗ chuyển hành lý, còn gọi rõ ràng tên của Hà Dập Phong.

Người ngạc nhiên sửng sốt không chỉ có Lâm Tuyết Phi.

“Em đã hết giờ làm rồi, sẽ ở lại Thượng Hải một ngày.” Giản Phỉ Nhiên mạnh dạn giải thích. “Lần trước, trong đêm Giáng sinh, em không kịp chào hỏi anh tử tế. Em là Giản Phỉ Nhiên, là bạn học cấp ba của Nguyễn Hòa Trần. Chúng em là bạn ngồi cùng bàn với nhau suốt, lúc học đại học vẫn thường xuyên liên lạc.”

Chiều này coi như rất ngoạn mục, thành công lật đổ được bức tường cao ngăn cách của Hà Dập Phong. “Cậu đi lấy hành lý đi.” Anh đuổi khéo Lâm Tuyết Phi, quay người lại, nhìn Giản Phỉ Nhiên với ánh mắt ôn hòa hơn rất nhiều.

Sức ảnh hưởng của Hòa Trần đối với anh vẫn còn rất lớn, điều này làm trái tim Giản Phỉ Nhiên thấy nhói đau, đó chính là sự đố kỵ. “Anh đến đây công tác à?”

“Tôi đến tham gia một triển lãm sách.” Nhân tiện anh sẽ ghé qua mấy hiệu sách đặc biệt.

“Ồ, ở đâu vậy ạ? Em có thể đi được không?”

“Ngày mai chỉ có giới truyền thông và khách mời được tham gia, ngày kia thì mới mở cửa cho công chúng vào.”

“Em biết ở Thượng Hải có rất nhiều nhà hàng nổi tiếng, tối mai em thay mặt Hòa Trần mời anh một bữa cơm nhé. Anh là thầy giáo của bạn ấy, hãy cho em cơ hội này nhé!” Giản Phỉ Nhiên nói rất thành khẩn, sợ anh từ chối, cô còn viết số điện thoại của mình đưa cho anh rồi rời đi ngay.

Hà Dập Phong cầm tờ giấy trong tay, nhìn mười một con số viết trên đó. Nét chữ thanh thoát, có lẽ đã từng học luyện chữ. Chữ Họa Trần không đẹp như vậy, cô cũng không nhiệt tình và thẳng thắn như vậy, có lúc tính Họa Trần rất lạnh lùng. Khi còn học cấp ba, cô không nói lời nào đã chuyển vào kí túc của trường, mấy năm sau cũng không hề liên lạc với anh.

Hôm cô thi đại học, anh cũng vừa bảo vệ xong luận văn thạc sĩ nên quyết định đến thăm cô. Cô được bác đưa đến địa điểm thi, lúc đó cô cột tóc đuôi ngựa, vàng trán cao, trắng mịn. Cô mặc chiếc áo sơ mi đỏ, người bác rất duy tâm, bắt cô mặc vậy chắc để cho may mắn. Nét mặt cô trông nghiêm túc nhất từ trước đến giờ, tay nắm chặt hộp bút một cách lo lắng. Anh nhìn cô từ xa, bỗng thấy trái tim mình dịu lại.

Anh không thích cảm giác đó nên lập tức quay người bước đi.

Cứ như vậy xa nhau mấy năm trời.

Triển lãm sách được tổ chức trong một siêu thị sách trên đường Phúc Châu, mỗi công ty xuất bản sách đều có một gian hàng. Từ vị trí từng gian hàng, có thể nhìn thấy được thành tựu và vị thế của công ty đó. Gian hàng của Minh Thịnh không đến nỗi bị xếp trong góc nhưng cũng không phải là chỗ nổi bật. Hà Dập Phong đi lần lượt hết các gian hàng, trao và nhận rất nhiều danh thiếp. Điều khá thú vị là có nhà xuất bản chuyên xuất bản sách, nhưng khi nghe nói anh từng làm việc ở kênh Địa lý quốc gia Mỹ liền mời anh sang bên họ làm việc.

Hà Dập Phong dành cả một ngày tham quan triển lãm sách này và cũng hiểu khá rõ về một số loại sách bán chạy. Thời đại này, do áp lực công việc lớn, nhịp điệu sống nhanh, những loại sách có nội dung tình cảm, thư giãn

đầu óc, dẫn dắt tâm lý bán chạy là điều tất nhiên. Sau một ngày làm việc vừa mệt mỏi, vừa căng thẳng, chẳng ai dại gì cầm một cuốn sách nổi tiếng nhưng khô khan lên đọc và để bị nói dạy bảo phải sống thế nào. Không phải văn hóa thưởng thức của chúng ta đang giảm mà là do nhu cầu của mỗi người khác nhau. Tuy nhiên cũng có một bộ phận độc giả, do đời sống vật chất đầy đủ nên có yêu cầu khắt khe về phương diện tinh thần. Có lẽ, sau này sách xuất bản sẽ đi theo hai xu hướng chính là bình dân và nghệ thuật.

Bữa trưa, ban tổ chức triển lãm phục vụ khách tham quan mỗi người một suất ăn nhanh ở quán ăn gần đó, các món ăn được làm theo phong cách ẩm thực Hàn Quốc. Đó là món cơm trộn có vị hơi ngọt, hơi chua và hơi cay. Hà Dập Phong vừa ăn vài miếng đã buông đũa. “Định dành bụng để buổi tối đi ăn cùng người đẹp đấy hả?” Lâm Tuyết Phi trêu chọc.

“Cô ấy là người đẹp à?”

“Không phải người đẹp bình thường, mà là người siêu đẹp.” Lâm Tuyết Phi nói.

Hà Dập Phong nhíu mày, đẹp đến thế sao?

Buổi tối gặp Giản Phi Nhiên, anh cảm thấy Lâm Tuyết Phi nói hơi quá, trông cô ấy cũng chẳng khác gì những cô gái anh gặp trên đường phố. Hai người hẹn nhau ở một nhà hàng Ý, nhà hàng có lò sưởi cực lớn, hành lang uốn lượn trang trí rất tinh tế, đồng phục của bồi bàn trông sạch sẽ, phẳng phiu.

Giản Phi Nhiên đến trước, ngồi bên cạnh cô là một người đàn ông nước ngoài, có vẻ hai người họ đang nói chuyện rất hợp. Hà Dập Phong không

bước đến đó ngay mà đến quầy bar trước, anh gọi một ly rượu khai vị, chậm rãi thưởng thức.

Tên của nhà hàng này là Little Tuscany, ở đây cũng có thực đơn giới thiệu thực phẩm hữu cơ. Hà Dập Phong bất giác nhớ đến bữa ăn lẩu cùng Họa Trần lần trước. Bồi bàn còn nhỏ nhẹ giới thiệu với anh, gần nhà hàng này có bãi cỏ với nhiều cây xanh, hồ nước và cả một cánh đồng hoa hướng dương. Dẫn người yêu đến tắm nắng, hóng gió, đọc sách thì rất tuyệt. Cảnh đẹp như vậy, liệu Họa Trần có thích không nhỉ? Có lẽ là không, ở đây quá nhiều cảnh nhân tạo, cô chỉ thích cảnh non nước tự nhiên mà thôi.

“Dập Phong, anh chẳng tới giúp em gì cả. Người đó đến bắt chuyện, em nói đến khô cả cổ mới đuổi được anh ta đi đấy.” Giản Phi Nhiên thấy Hà Dập Phong, hươ hươ tay lên, nở nụ cười tươi nhưng giọng đầy hờn dỗi. “À, em có thể gọi anh là Dập Phong được không? Dù anh là thầy của bạn em, nhưng anh còn trẻ mà, gọi tên cho tự nhiên, được không ạ?”

Hà Dập Phong lập tức từ bỏ ý nghĩ gọi thẳng tên nhau ở Minh Thịnh, tên để bạn bè thân thiết gọi nhau thì hơn. “Gọi tôi là Hà Dập Phong là được rồi!” Anh kéo ghế ngồi xuống đối diện với cô.

Đôi tay thon dài trắng nõn của cô khoanh trước ngực, chiếc cằm nhỏ nhả hơi nâng lên, gương mặt trang điểm hoàn mỹ không tì vết, mỗi sợi tóc đều được chăm sóc tỉ mỉ. Nụ cười chỉ lộ bảy phần, nhưng rất vừa vặn. Vừa vặn mới chính là đẹp nhất. “Được ạ, nhưng anh phải gọi em là Phi Nhiên đấy, không được gọi em là Giản tiểu thư đâu. Bây giờ từ “tiểu thư” không còn là cách xưng hô cao quý nữa.” Cô cong môi lên, cố ý làm điệu hơn là vẻ tinh nghịch.

“Cô chọn món gì chưa?” Hà Dập Phong ngẩng đầu lên khỏi cuốn thực đơn.

Anh nhìn cô chăm chú với ánh mắt sâu thẳm. Giản Phi Nhiên cảm giác ánh mắt đó đang thiêu đốt mình. “Mặc kệ em. Hãng hàng không có yêu cầu rất cao với cân nặng của tiếp viên, buổi tối em thường ăn rất ít. Em chỉ muốn cùng anh ôn lại chuyện cũ thôi.”

Bọn họ có “chuyện cũ” sao? Đã như vậy, Hà Dập Phong không gọi món khai vị và bánh ngọt nữa mà gọi luôn món chính, hoa quả và một chai sâm banh. “Cô và Họa Trần không học cùng một ngành, đúng không?”

“Anh có cười em không khi em học quản lý tài chính mà lại đi làm tiếp viên hàng không?” Giản Phi Nhiên mỉm cười, cảm thấy mình thật đáng thương.

Hà Dập Phong khá ngạc nhiên, nhưng chỉ cụp mắt xuống, không bình luận gì. Chuyên ngành ở đại học cũng chẳng phải là dây thừng trói buộc và cũng chẳng có luật pháp nào quy định không được đổi nghề.

Giản Phi Nhiên nói tiếp: “Cái nghề này chỉ làm được khi mình còn trẻ và cũng chẳng được mấy năm. Nghề này cũng không được mọi người tôn trọng, mẹ bạn trai cũ của em rất coi thường em. Em không muốn ở lại công ty làm việc hậu cần, sống lặng lẽ cả đời. Sau này, em muốn học tiếp lên thạc sĩ rồi tìm một công việc phù hợp để làm.”

Hà Dập Phong không có hứng thú nghe kể hoạch cuộc đời cô ta, anh chỉ muốn nghe cô kể về Họa Trần. “Lúc học đại học, cô và Họa Trần có cách xa nhau không?”

“Phía nam và phía bắc của thành phố, đi tàu điện ngầm rất tiện ạ. Hồi đó, em học vất vả lắm, không dễ như khoa Trung, bạn nào cũng được thoải mái làm thứ mình thích, hoạt động giải trí cũng nhiều, nhà trường lại hay tổ chức các hoạt động, có lúc em cũng đến xem.”

“Họa Trần tham gia hết sao?”

Giản Phi Nhiên nở nụ cười bí ẩn, dùng đĩa xiên một ít sa lát, cho lên miệng chậm chậm nhai. “Đây là thể loại nhạc gì vậy ạ?”

“Tôi không rõ!” Các nhà hàng bây giờ theo trào lưu mở nhạc Phạn, chỉ có nhạc mà không có lời, kiểu như hận không thể đem bạn tẩy trần từ đầu đến chân. Món ăn cũng rất đơn giản, đối với một người ăn kiêng, cho dù khẩu vị có tốt cỡ nào cũng khó mà nuốt trôi. Hà Dập Phong lấy khăn lau miệng rồi nhắc chai sâm banh lên.

Giản Phi Nhiên tất nhiên không quên câu chuyện ban nãy. “Anh là gia sư của bạn ấy chắc cũng hiểu rõ. Họa Trần không để tâm lắm đến việc học, em cũng chẳng biết rốt cuộc bạn ấy thích gì nữa. Bạn ấy hay trốn học, có lần còn đi đâu đó gần hai tháng, suýt bị đuổi học. Nhưng số bạn ấy rất may mắn nên vẫn tốt nghiệp thuận lợi. Các bạn lớp đó còn không nhớ tên bạn ấy vì số lần bạn ấy đến lớp rất ít. Mọi người còn khó nhau là Họa Trần không đỗ đại học, chỉ đến dự thính mà thôi. Em và Họa Trần đều học khoa tự nhiên, mà đầu vào của ngành tiếng Trung lại là những học sinh học ban xã hội, hình như là vậy. Nhưng bất cứ chuyện gì xảy ra với Họa Trần, không bình thường cũng hóa bình thường, bạn ấy là người rất may mắn. Em còn nhớ, hồi bạn ấy học trung học cũng rất bình thường. Bạn học của em hồi đại học cũng chính là bạn học tiểu học của bạn ấy. Cô ấy nói Họa Trần hồi nhỏ cũng như vậy, bạn ấy hình như... có vấn đề về tâm lý, cứ một dạo lại

phải đến Bắc Kinh gặp bác sĩ tâm lý. Hành động của bạn ấy cũng rất kỳ lạ, có khi vài ngày không nói một câu. Sau đó thì bạn ấy chuyển trường...”

“Có thể thanh toán được chưa?” Hà Dập Phong đặt mạnh ly rượu giống hình bông tuyết xuống, ánh mắt phẳng lặng như nước vừa này bỗng trở nên lạnh băng.

Giản Phi Nhiên nhìn vào đĩa thức ăn gần như còn nguyên, ân cần hỏi: “Anh không ăn thêm nữa sao? Nếu anh thấy món ăn của nhà hàng này không hợp khẩu vị, chúng ta đổi sang quán khác.”

Quản lý nhà hàng cũng sợ hãi thất sắc, từ khi nhà hàng khai trương đến giờ chuyện không hay như thế này rất hiếm khi xảy ra. Đầu bếp cũng bị gọi đến, bối rối nhìn Hà Dập Phong rồi khiêm tốn hỏi anh có gì không hài lòng với món ăn.

“Không liên quan đến món ăn, là do tôi quá mệt mỏi thôi.” Hà Dập Phong không giải thích nhiều, đưa thẻ tín dụng cho họ.

Giám đốc nhà hàng cũng có mặt kịp thời, giảm giá năm mươi phần trăm hóa đơn thanh toán, còn chân thành mời Hà Dập Phong lần sau khi không cảm thấy mệt hãy đến nhà hàng của họ dùng bữa, họ sẽ giới thiệu món bò bít tết ngon nhất với rượu sâm banh.

Giản Phi Nhiên đứng bên cạnh thờ dãi, nếu Hà Dập Phong không có thái độ lạnh lùng như vậy thì giám đốc nhà hàng đâu có thế này?

Lúc bồi bàn mang áo khoác đến, chẳng hiểu vì sao ở ống tay áo lại dính một vết nước tương nhìn rất rõ. Giám đốc nhà hàng lại vội vàng xin lỗi, còn muốn trả phí giặt là.

“Sao lại để chuyện này xảy ra chứ? Anh có biết đây là nhãn hiệu gì không, áo khoác Dunhill đấy, dù không tính thuế nhập khẩu thì giá của nó cũng đủ dọa chết anh rồi.” Giản Phỉ Nhiên trừng mắt, quyết không bỏ qua.

Khách hàng đang dùng bữa ở quán đều đổ dồn ánh mắt nhìn qua khiến giám đốc nhà hàng toát mồ hôi. “Vậy cô muốn làm thế nào ạ?”

Hà Dập Phong xua tay, không muốn so đo thêm nữa, anh chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nhà hàng này, nhanh chóng tạm biệt Giản Phỉ Nhiên.

“Chúng ta không thiếu tiền, nhưng cũng không thể cho qua như vậy được.” Giản Phỉ Nhiên kéo tay Hà Dập Phong.

Anh và cô ta đã trở thành “chúng ta” từ bao giờ vậy? Hà Dập Phong kinh ngạc nhìn Giản Phỉ Nhiên. Nếu thị lực tốt cô ta sẽ thấy rõ là anh đang rất không vui.

Dưới ánh nhìn của anh, Giản Phỉ Nhiên bỗng thấy mất tự nhiên. “Thôi được, em tôn trọng cách xử sự theo phong cách quý ông của anh vậy.”

“Cô có lái xe đến không?” Ánh trăng khuyết đang treo lơ lửng trên bầu trời, gió bắc thổi tới càng làm không khí thêm giá rét.

“Em ở trong khách sạn của hãng hàng không.” Ý Giản Phỉ Nhiên muốn nói là làm sao có xe để lái cơ chứ!

Hà Dập Phong gật đầu, bắt một chiếc xe taxi, nói địa chỉ, đưa tiền cho tài xế rồi giúp Giản Phỉ Nhiên mở cửa xe.

“Anh... không đi à?” Giản Phi Nhiên há hốc miệng kinh ngạc, hít phải một hơi lạnh.

Anh đương nhiên đi chứ, chỉ là sẽ bắt một chiếc taxi khác để về khách sạn.

Giản Phi Nhiên kéo cửa kính xuống, không dám tin anh lại sắp xếp như vậy. Có vẻ như tối nay không tốt đẹp như cô ta mong đợi.

Khách sạn sử dụng máy điều hòa cỡ lớn nên rất ấm, vừa bước vào đến cửa đã có cảm giác khô nóng. Lâm Tuyết Phi đang ngồi trước máy tính xem ảnh chụp. Tối nay anh cũng ra ngoài đi dạo, vừa hay nhìn thấy một hiệu sách có phong cách đặc biệt liền ghé vào và chụp rất nhiều ảnh. Nghe thấy tiếng mở cửa, anh quay đầu lại, “ồ” lên một tiếng, nói: “Về sớm thế?” Rồi nhìn đồng hồ đeo tay.

Hà Dập Phong ném áo khoác vào giỏ để đồ, xắn ống tay áo, bước đến trước máy tính xem. “Có bức ảnh nào làm mẫu được không?”

Lâm Tuyết Phi gãi gãi đầu. “Có, nhiều lắm! Các hiệu sách bây giờ nằm ở vị trí sang trọng, có thể nghe nhạc, uống cà phê, lại phục vụ cả trà nữa. Tôi đã nói chuyện với ông chủ hiệu sách, ông ta nói việc bán sách của mình chỉ với mục đích là thu hút những độc giả có cùng chí hướng. Nếu có một ngày nào đó, thế giới này không còn được như chúng ta mong đợi nữa, ít nhất cũng có một nơi khiến con người ta cảm thấy yên tĩnh và dễ chịu, vừa phong phú lại giản dị. Đánh giá một thành phố là phải nhìn vào vị trí của các hiệu sách ở trung tâm thành phố. Nói như vậy có nghĩa là Tân Giang

thực sự cần mở một hiệu sách đặc biệt.” Anh cười, giơ ngón cái lên. “Sáng kiến của cậu, tôi khâm phục sát đất.”

Hà Dập Phong nhú mày, nói: “Mau đi tắm đi, người cậu bốc mùi gì vậy?”

Lâm Tuyết Phi bật cười. “Tôi đi ăn đậu phụ thối ở Vân Nam, người thì thối thật, nhưng ăn thì thơm ngon lắm. Còn cậu thì sao, tối nay vui không?”

Trầm mặc một lát, Hà Dập Phong mới đáp: “Cậu nói đúng, về một số phương diện, tôi thực sự rất chậm chạp.”

“Phương diện nào?” Lâm Tuyết Phi tò mò hỏi.

“Cậu cho tôi xem tài liệu về hiệu bán sách cũ Thời Quang ở Đài Loan đi.” Hà Dập Phong trừng mắt lên nhìn bạn. Lâm Tuyết Phi lấy một tập giấy trong cặp tài liệu, nháy mắt cười trêu chọc, nhưng không tiếp tục truy hỏi nữa, anh đi vào phòng tắm.

Hiệu sách cũ Thời Quang ở Đài Loan là nơi rất đặc biệt, thu hút nhiều du khách đến đây thăm quan. Đó là một ngôi nhà cũ theo phong cách Nhật nằm trên con đường nhỏ, tường bên ngoài được sơn màu vàng nhạt, khung cửa sổ màu xanh nước biển, tấm biển nhỏ màu xanh lá cây được treo dưới mái hiên nhà khiến bất cứ ai cũng tò mò dừng bước ngắm nhìn.

Tài liệu không dày nhưng Hà Dập Phong chỉ lật qua vài trang đã không thể nào tiếp tục xem được nữa. Anh cầm điếu thuốc bước ra ban công. Lâm Tuyết Phi không hút thuốc, anh không muốn cậu ta bị hít khói thuốc bị động. Anh châm một điếu, hít vài hơi thật sâu và cảm thấy tâm trạng buồn bực với đi chút ít. Tự nhiên anh cảm thấy bực mình với Giản Phi Nhiên.

Những lời cô ta nói về Họa Trần, có thể không xuyên tạc sự thật, nhưng anh lại cảm thấy thật chói tai, giống như báu vật của mình bị một bàn tay bần chạm vào, mặc dù người ta không hề cố ý. Nhưng anh dám khẳng định là Giản Phi Nhiên và Họa Trần không phải bạn bè. Nếu là một người bạn thật sự thì sẽ không nói những lời lẽ cay nghiệt, mỉa mai, sắc nhọn như vậy về bạn mình.

Bỗng nhiên, anh rất muốn nghe giọng nói của Họa Trần. Anh cầm di động, bấm vào số của cô. Chuông reo rất lâu cũng không có người nghe. Lúc anh sắp ngắt cuộc gọi thì từ trong điện thoại vọng đến tiếng thở hổn hển, lại còn nghe thấy cả tiếng bản nhạc *Hồ thiên nga* của Tchaikovsky.

“Muộn thế này mà em vẫn ở bên ngoài à?” Anh buột miệng hỏi.

Mãi một lúc sau Họa Trần mới đáp: “Em đang khiêu vũ. Ngày mai bắt đầu được nghỉ rồi nên có thể ngủ nhiều một chút.”

“Em đi cùng ai à?”

“Em tự lái xe đi. Có một vài học viên cũng cùng đường với em. Anh đang làm gì vậy?”

Nghe giọng nói vui vẻ của cô, tâm trạng buồn bực cả buổi tối của anh tan biến như mây khói. “Đang gọi điện cho em!”

“Thế anh chàng thư ký mặt búp bê của anh đâu rồi?”

“Đang tắm!”

“Á, hai người chung giường chung gối, có phải có gian tình không?”

“Em lấy đâu ra cái suy nghĩ vớ vẩn đấy hả?” Lần trước, cô cũng nói cái gì về đồng tính nữ, chỉ mới mấy năm, không có người nghiêm túc quản lý, xem ra cũng bạo gan, mạnh miệng lắm rồi.

Họa Trần bật cười ha ha. “Bản nhạc tiếp theo sắp bắt đầu rồi, nói chuyện sau nhé! À, em quên nói một câu: Phu tử, Tân Giang chào đón anh!”

Anh chưa kịp nói gì thì cô đã vội vàng tắt máy. Hà Dập Phong như đang nhìn thấy, ở giữa sân khấu rộng lớn, cô giơ hai tay lên, ngón chân nhón cao xoay từng vòng, từng vòng theo điệu nhạc, chiếc váy lụa bông bành bên hông như đóa hoa vừa nở.

Anh sờ vào cái mũi đã lạnh cứng của mình, ngược nhìn bầu trời đêm, thở dài một cái rồi mỉm cười, mắt híp lại. Chỉ khi nào vui vẻ, đôi mắt to sâu thẳm của anh mới híp lại thành một đường như thế.

“Phu tử, Tân Giang chào đón anh!”

Họa Trần từng nói, gặp lại anh cô rất vui. Anh nên trả lời cô thế nào đây, nên bảo cô đó là vinh hạnh của anh ư?

Ngày hôm sau, anh và Lâm Tuyết Phi lại đi xem triển lãm tranh, sau đó vội vàng ghé qua vài hiệu sách. Hà Dập Phong cảm thấy khá thất vọng. Có thể là do trước đó anh đã xem tài liệu về hiệu sách Thời Quang ở Đài Loan, nên khi so sánh, anh cảm thấy mấy hiệu sách này không xứng với hai từ “đặc sắc”. Giá sách thì cũ kỹ, nhân viên bán hàng thì thiếu nhiệt tình, điều duy nhất hài lòng ở đây là chủng loại sách rất phong phú, tuy nhiên người đến đọc sách rất ít, cho dù được nghỉ Tết cũng vẫn vắng vẻ.

Anh trầm tư suy nghĩ, nhà sách Minh Thịnh không chỉ là một hiệu sách, mà còn là nơi tuyên truyền, quảng bá cho Minh Thịnh. Anh dự định sẽ nói chuyện tỉ mỉ với các chủ hiệu sách. Buổi chiều, có một cuộc điện thoại khẩn cấp gọi đến, anh và Lâm Tuyết Phi không thể không ra sân bay, lên chuyến bay sớm nhất trở về Tân Giang.

Vợ của Chu Hạo Chi sáng sớm nay đã qua đời, Chu Hạo Chi không chịu nổi cú sốc lớn này nên đột ngột bị tai biến mạch máu não.

Người đến sân bay đón họ là tổng giám đốc của công ty Minh Thịnh. Thực ra, chức vị này chỉ là hữu danh vô thực, thỉnh thoảng đến văn phòng ngồi cho đủ ban bệ. Anh ta là em vợ của Chu Hạo Chi. Đây là lần đầu tiên Hà Dập Phong gặp anh ta.

Lúc bắt tay, anh ta nhìn Hà Dập Phong chăm chú rồi cười với vẻ châm chọc. “Cậu khác hoàn toàn so với tưởng tượng của tôi.”

“Vậy tôi nên là người thế nào?” Hà Dập Phong hỏi lại theo cách nói của anh ta, khá ngạc nhiên là anh ta lại cười mở như vậy.

“Bá đạo, kèm theo tính thích sở hữu.”

Lời này có ý gì đây, Hà Dập Phong nhìn anh ta chăm chú.

Anh ta xua tay rồi tự mở cửa xe cho Hà Dập Phong. “Cậu mau lên xe đi, anh họ đang đợi cậu đấy!”

“Anh họ? Không phải nên gọi là anh rể à?”

Anh ta bặm môi khổ sở, thở dài. “Nhà nào cũng có nỗi khổ riêng.”

Chuyện của Chu Hạo Chi chính là *Hồng lâu mộng*(*) bản hoàn mỹ cộng với *Walking in the air*(**) bản duy mỹ.

(*) *Tác phẩm của nhà văn Tào Tuyết Cần, kể về câu chuyện tình duyên trắc trở giữa hai anh em con cô, con cậu: Giả Bảo Ngọc và Lâm Đại Ngọc, từ đó mô tả cuộc sống nhiều mặt của một đại gia đình quý tộc đời Minh từ lúc cực thịnh cho đến lúc suy vi trong vòng tám năm.*

(**) *Là bài hát được viết cho một bộ phim hoạt hình **The Snowman**. Bộ phim được sản xuất năm 1982 theo cuốn sách thiếu nhi cùng tên của tác giả Raymond Briggs. Bài hát mô tả nội dung chính của phim **The Snowman**, bộ phim dài kỳ của truyền hình Anh. Câu chuyện kể lại cuộc phiêu lưu của một cậu bé và một người tuyết “sống”.*

Vợ Chu Hạo Chi, cũng là em họ của ông, sống ở nông thôn. Vì thành tích học tập của bà rất xuất sắc nên cha của Chu Hạo Chi đón bà đến Tân Giang học trung học. Hai người là thanh mai trúc mã, cũng là mối tình đầu của nhau. Sau khi ra trường làm việc, họ vẫn yêu nhau sâu nặng. Chu Hạo Chi từ bỏ làm công chức, cùng vài người bạn thành lập công ty Minh Thịnh. Người nhà ông đều phản đối, chỉ có bà là hoàn toàn ủng hộ. Tình cảm của họ cũng bị hai bên gia đình phản đối. Luật hôn nhân quy định không cho phép anh chị em họ kết hôn. Chu Hạo Chi đã âm thầm làm phẫu thuật thắt ống dẫn tinh, thề rằng cả đời này họ không cần có con, chỉ cần hai người ở bên nhau là được. Hành động của Chu Hạo Chi khiến rất nhiều người cảm động, bao gồm cả nhân viên của phòng làm đăng ký kết hôn, nhưng việc làm này lại khoét sâu vào nỗi đau của cha mẹ Chu Hạo Chi. Cũng vì thế, quan hệ mẹ chồng nàng dâu không tốt đẹp cho lắm. Tuy nhiên,

hai người họ mua nhà sống ở nơi khác, bình thường cũng không qua lại nên thế giới riêng của hai người vẫn rất hạnh phúc.

Từ khi thành lập công ty Minh Thịnh, tuy việc làm ăn không phải quá hưng thịnh, nhưng vẫn ổn định phát triển. Khi kinh tế gia đình đã ổn định, Chu Hạo Chi không để vợ đi làm nữa mà chỉ ở nhà chăm sóc việc nhà. Vợ ông tính tình hướng nội, ít bạn bè, lại không thích đi du lịch, mua sắm nên có rất nhiều thời gian rảnh rỗi. Một hôm, bà nói với Hạo Chi muốn nhận nuôi một đứa con, bà muốn làm mẹ. Lúc nói câu đó, mắt bà đã ngân ngấn lệ.

“Em có anh vẫn chưa đủ sao?” Chu Hạo Chi hỏi.

“Làm vợ và làm mẹ là hai việc khác nhau mà.” Nước mắt vợ ông rơi xối xả như mưa.

Chu Hạo Chi suy nghĩ hai ngày, sau đó đồng ý. Họ đến trại trẻ mồ côi ở Bắc Kinh, nhận nuôi một cậu bé chưa đầy hai tuổi, lặng lẽ đem về Tân Giang.

Thấm thoát hơn hai mươi năm trôi qua, đứa trẻ giờ đã trở thành một chàng trai tuấn tú và đang học thạc sĩ chuyên ngành truyền thông ở một trường đại học của Pháp. Vợ Chu Hạo Chi nhắc đến con trai với niềm tự hào vô bờ bến. Không ai có thể nghi ngờ cậu không phải là con trai ruột của bà. Trên chiếc tủ đầu giường của bà đặt một cuốn lịch bàn rất dày, ngày nào bà cũng đếm xem còn bao nhiêu ngày nữa con trai sẽ về nước. Vợ ông hay nói đùa: “Ông là người ngoại đạo nên công ty Minh Thịnh mới làm ăn let đẹt như vậy, đợi khi nào con trai chúng ta trở về, ông sẽ thấy người chuyên nghiệp quản lý như thế nào.”

Đầu đông, trong cuộc họp với hội đồng quản trị, Chu Hạo Chi đã đưa ra hai quyết định lớn, thứ nhất, ông không kiêm nhiệm chức tổng giám đốc của Minh Thịnh nữa, chức vụ này sẽ do em vợ ông tiếp quản. Thứ hai, công ty Minh Thịnh đã mời đến một giám đốc điều hành mới, phụ trách tất cả các công tác nghiệp vụ của công ty.

Trong ngày hôm đó, vợ Chu Hạo Chi nhận được cuộc gọi của em trai. Chị gái và Chu Hạo Chi lấy nhau bao nhiêu năm như vậy, nhưng anh vẫn quen gọi Chu Hạo Chi là “anh họ”. Anh không hiểu tại sao anh họ lại sắp xếp như vậy, vì anh chẳng có chút kiến thức chuyên môn nào về báo chí. Vợ Chu Hạo Chi “ngửi” thấy mùi bất thường, mặc dù nói về em trai là do Chu Hạo Chi chiếu cố, nhưng bà lại nghĩ điều đó giống như một kiểu bù đắp.

Bà không chất vấn gì Chu Hạo Chi, chỉ bảo em trai cứ đi làm, đừng để phụ lòng anh rể. Sau đó, bà lặng lẽ đợi sự xuất hiện của Hà Dập Phong. Thấy Chu Hạo Chi trao hầu hết quyền hành cho anh, bà giận điên người.

“Có phải vì con trai không phải là con ruột của ông, nên ông trao hết quyền hành của Minh Thịnh cho người lạ phải không?”

Chu Hạo Chi thở dài nặng nề. “Cho dù tiền bạc hay sự nghiệp, đến một ngày nào đó cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi.”

“Ông đừng có nói một đấng trả lời một nẻo, rốt cuộc ông đang có ý đồ gì, con trai về nước rồi, ông định sắp xếp cho con thế nào?” Bà giận dữ gào lên.

“Nếu con trai về, anh sẽ nhường chức chủ tịch hội đồng quản trị cho nó.”

Bà cười lạnh. “Ông nói hay lắm, nó không làm gì mà được ngồi ở vị trí ấy, liệu người khác có phục không?”

“Vậy em muốn anh phải làm thế nào?” Chu Hạo Chi hỏi với vẻ đau khổ.

“Tôi sẽ gọi điện cho con, bảo nó về nước ngay lập tức.” Bà lao đến máy điện thoại, nhắc ống nghe lên.

Lúc đặt điện thoại xuống, mặt bà tái xanh, đờ đẫn ngã phịch xuống ghế rất lâu.

Con trai nói với bà: “Mẹ không phải là mẹ của con, chúng ta chẳng có quan hệ huyết thống gì hết. Con cũng không có chút hứng thú nào với Minh Thịnh cả. Con đã tìm thấy ngôi nhà thực sự thuộc về mình rồi.”

Việc thắt ống dẫn tinh của Chu Hạo Chi năm đó, rất nhiều người ở Tân Giang đều biết. Lúc học đại học, con trai bà đã biết chuyện này, thế nên anh ta nhanh chóng muốn ra nước ngoài du học, nếu không, anh ta không biết phải tiêu hóa chuyện này như thế nào. Anh ta học chuyên ngành truyền thông vốn là định tiếp quản Minh Thịnh. Nhưng sau khi đến Pháp, anh ta càng ngày càng ghét học truyền thông. Có lần, anh ta cùng bạn đi dã ngoại ở vùng ngoại ô. Ở đó, anh ta quen một cô gái, nhà cô có một xưởng chế biến rượu nho. Anh ta đã bị mê đắm bởi quá trình chế biến rượu nho kỳ diệu này, mê đắm phong cảnh làng quê nước Pháp tuyệt đẹp, cũng mê đắm nụ cười rạng rỡ của cô gái Pháp. Anh ta ở lại đó, tình nguyện làm công nhân chế biến rượu nho.

Vì chuyện này, Chu Hạo Chi đã phải bay đến Pháp, hết lòng khuyên nhủ con trai, bảo anh ta đừng bướng bỉnh như vậy.

Nhưng anh ta lạnh nhạt đáp: “Đây là quyết định nghiêm túc nhất và thận trọng nhất trong cuộc đời tôi. Huyết thống quan trọng như vậy sao? Người không cùng huyết thống sao có thể sống chung dưới một mái nhà? Tôi không biết bố mẹ đẻ của tôi là ai, như vậy đã rất đáng thương rồi, khó khăn lắm tôi mới tìm được hạnh phúc của mình, ông lại muốn tước đoạt nốt sao?”

Chu Hạo Chi còn nhớ mãi ánh mắt của anh ta, nó giống như con thú nhỏ bị thương, run rẩy mà không hề sợ hãi.

Trước khi về nước, Chu Hạo Chi chỉ nhờ anh ta một chuyện, nếu vợ ông có gọi điện đến, đừng nói cho bà ấy biết sự thật, bà ấy sẽ chịu không nổi. Đợi ông tìm được cơ hội thích hợp, ông sẽ nói với bà sau.

Anh ta đồng ý với vẻ miễn cưỡng.

Hôm nay có vẻ như con trai ông đã không chịu đựng thêm được nữa nên nói ra hết mọi chuyện.

Vợ ông không tin chuyện này, hỏi đi hỏi lại Chu Hạo Chi rằng có phải bà đã gọi nhầm số không.

Chu Hạo Chi ôm lấy bà, dịu dàng vuốt ve lưng bà. “Không sao, không sao, em còn có anh. Giám đốc Phong đến nhậm chức rồi, sau này anh sẽ có nhiều thời gian ở bên em, em muốn đi đâu anh sẽ đi cùng em.”

Hình như đúng là không sao thật, vì vợ ông đã chấp nhận sự thực này. Chỉ có điều, sáng hôm sau tỉnh dậy, Chu Hạo Chi phát hiện bên gối của bà ướt đẫm nước.

Ông vội vàng đi tìm em trai bà, nhờ cậu ta khuyên nhủ chị gái.

Bà đồng ý đi Quảng Châu cùng Chu Hạo Chi, tiện đường đến đảo Hải Nam du ngoạn một chuyến. Nhưng trước ngày lên đường, bà nói thời tiết trở lạnh, không muốn đi nữa.

Hội nghị ở Quảng Châu kết thúc, Chu Hạo Chi nhanh chóng trở về Tân Giang. Về đến nhà lúc tờ mờ sáng, đèn trong phòng vẫn bật, ông bỗng cảm thấy rất ấm áp. Mở cửa bước vào nhà, ông gọi bà mấy câu, nhưng không nghe thấy tiếng trả lời. Đẩy cửa phòng ngủ, vợ ông đang nằm trên giường, nét mặt buồn khổ. Ông chạm tay vào người vợ, thấy lạnh cứng.

Trên tủ đầu giường có một tờ giấy viết: *“Em không tin, con là do một tay em nuôi nấng, dạy dỗ, đợi con về, em sẽ hỏi con rõ ràng.”*

Trời đã tối, cảnh sắc ven đường ngày càng mờ mịt. Ánh đèn hai bên đường như muốn bao phủ cả màn đêm, trời càng tối thì ánh đèn lại càng sáng dần. Hà Dập Phong nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, chứng kiến thời khắc giao thoa chậm chạp, tinh tế này.

Tổng giám đốc kể một hồi, khuôn mặt ánh lên vẻ đau khổ, liên tục thở dài.

Lâm Tuyết Phi khá bất bình khi Hà Dập Phong bị người khác hiểu lầm, mấy lần định lên tiếng phản bác nhưng đều bị ánh mắt của Hà Dập Phong ngăn lại.

“Chủ tịch Chu bây giờ thế nào rồi?” Hà Dập Phong hỏi.

“Vẫn còn may, tuy nửa người không cử động được, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, nói thì không rõ lắm. Bác sĩ bảo có thể hồi phục được.”

Ở trước cổng bệnh viện, Lâm Tuyết Phi xuống xe đi mua một giỏ trái cây và một bó hoa.

“Tôi không lên cùng với cậu được, tôi phải đi lo chuyện hậu sự cho chị tôi...” Tổng giám đốc bậm môi, không nói tiếp được nữa.

Hà Dập Phong đứng nhìn chiếc xe đi xa rồi mới cùng Lâm Tuyết Phi vào thang máy đến phòng bệnh. Ở cửa thang máy, anh tình cờ gặp Hứa Ngôn. Chị mệt mỏi gật đầu chào, nói rằng vừa tiễn Tổng giám đốc Hoa Dương của tập đoàn Thịnh Hoa về.

“Tin tức cũng lan nhanh thật đấy nhỉ?” Lâm Tuyết Phi kinh ngạc hỏi.

Hứa Ngôn xoa xoa mặt, cố nở nụ cười gượng gạo.

Xem ra người đến thăm cũng không ít, hai cô y tá thở ngắn than dài khi phải liên tục mang hoa và giỏ quà ra để ngoài hành lang. Bệnh nhân cần yên tĩnh, cũng cần không khí trong lành, thế này đâu phải là thăm bệnh nhân, làm hại bệnh nhân thì có.

Hà Dập Phong dừng bước, ngoảnh đầu lại nhìn Hứa Ngôn, phát hiện sắc mặt chị tái nhợt như sắp ngất xỉu liền vội vàng đỡ lấy. “Chủ biên Hứa, chị mau về nhà nghỉ ngơi đi!”

Hứa Ngôn “ừ” một tiếng. “Ở nhà cũng chẳng đỡ hơn, con trai tôi thất tình, cả ngày uống rượu say khướt, nhà cửa bừa bãi, mấy đêm tôi không

ngủ ngon giấc rồi.”

Hà Dập Phong bảo Lâm Tuyết Phi dìu Hứa Ngôn xuống tầng và gọi xe cho chị. Đợi y tá rời đi, anh mới nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh bước vào.

Mới có mấy ngày không gặp mà Chu Hạo Chi trông tiều tụy hẳn, cảm giác như ông già đi cả chục tuổi, hai bên má gầy hóp cả vào. Ông nằm đờ đẫn trên giường bệnh, hai mắt dán chặt lên trần nhà. Hai hàng nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Hà Dập Phong muốn quay người rời đi, có lẽ anh nên để chút không gian riêng cho ông già trọng tình trọng nghĩa này được trút nỗi bi thương trong lòng.

“Dập Phong!” Ông Chu Hạo Chi cất tiếng gọi anh.

Anh quay đầu lại, Chu Hạo Chi không giấu giếm lau nước mắt. “Để cháu phải vội vã trở về thế này, vất vả cho cháu rồi!”

“Cháu nên về mà.” Hà Dập Phong kéo ghế ngồi xuống cạnh giường, cố gắng để bản thân tự nhiên nhất. “Chủ tịch Chu, xin chú hãy bớt đau buồn. Có lẽ đối với cô, đó lại là một sự giải thoát.”

Không khí trong phòng bỗng lắng xuống, chỉ có tiếng chiếc điều hòa vẫn hoạt động đều đều.

Rất lâu sau mới nghe thấy tiếng Chu Hạo Chi lẩm bẩm: “Hồi chú và bà ấy kết hôn, mẹ chú nói với chú, ngày nào đó chú sẽ phải hối hận. Đến hôm nay thì chú thực sự hối hận. Hôn nhân không chỉ cần có tình yêu, mà cần

phải tôn trọng cả luân lý đạo đức, phải có sự hài hòa, được sự chúc phúc của cả hai gia đình. Lúc đó, chú đoạn tuyệt như vậy, bà ấy cũng không có bất cứ sự lựa chọn nào. Nếu không lấy chú, bà ấy đã có thể lấy một người đàn ông khác, rồi sinh một đứa con. Bây giờ, bà ấy đã có thể là một bà mẹ hạnh phúc, chứ không phải nằm cô đơn lạnh lẽo ở đó.”

Nói đến đây, trên gương mặt gầy xẹp, nhăn nheo của Chu Hạo Chi đã nhòe nước mắt.

Hà Dập Phong rút khăn giấy, đưa hai tay cho ông, trầm mặc hồi lâu sau đó mới nói: “Chẳng ai có thể thực sự bắt ép ai, trừ khi người ấy cam tâm tình nguyện bị bắt ép.” Nói về hôn nhân của họ, anh là người ngoài cuộc, không có tư cách đánh giá. Nhưng anh cho rằng Chu Hạo Chi không sai, là Chu phu nhân đã tự bước vào ngõ cụt. Hơn hai mươi năm qua, tình yêu của bà dành cho Chu Hạo Chi đã chuyển sang cho con trai. Sự ra đi của bà bây giờ mới chính là đoạn tuyệt.

Trong tình yêu không có thắng thua, cũng không có đúng sai. Chỉ có một bên tiến tới, một bên chấp nhận. Nếu bên nào cũng không phối hợp thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Hành động duy nhất của Chu Hạo Chi là đưa tay lên lau nước mắt, tâm trạng ông đã bình tĩnh hơn một chút. “Mời cháu về Minh Thịnh, coi như chú đã lo tính trước, nếu không chú bị bệnh thế này Minh Thịnh biết làm thế nào?” Ông nắm lấy tay anh. “Dập Phong, đừng để ý tin đồn lung tung bên ngoài, Minh Thịnh phải nhờ cả vào cháu!”

“Chú yên tâm, cháu sẽ cố gắng hết sức.”

Thực ra, Chu Hạo Chi đổ bệnh vào thời điểm này là Hà Dập Phong đã thiếu đi một người ủng hộ đắc lực, anh muốn tiến hành bất cứ kế hoạch nào cũng đều rất khó khăn. Nhưng điều khiến anh mừng hơn cả là đầu óc của Chu Hạo Chi vẫn còn minh mẫn.

“Cháu về nhà nghỉ ngơi đi! Mùi ở bệnh viện khó ngửi lắm, nên đến ít thôi.” Chu Hạo Chi nói.

Hà Dập Phong đứng dậy, bước ra đến cửa liền ngoảnh lại, nói: “Chủ tịch Chu, ngày Mười bốn tháng Hai là ngày đặc biệt, cháu muốn vào ngày đó phát hành tạp chí *Ngưỡng vọng* kỳ đầu tiên, nhà sách Minh Thịnh sẽ mở cửa hai mươi tư giờ. Chú là chủ tịch, chú nhất định phải đến đấy!”

Cánh môi của Chu Hạo Chi run run, ông đưa tay lên. “Tấm lòng của cháu, chú hiểu, chú sẽ đến. Chú sẽ không... làm chuyện đại dột đâu.”

“Chú hãy giữ gìn sức khỏe ạ!”

Trái tim này

Trái tim này

Luôn dành cho em

Dành cho sự chọn lựa của em

Dành cho ban mai, cho chiều tà

Cho cả nhu cầu và khát vọng

Cho cả những phản trắc đổi thay

Cho cả thế giới này,

Có thể toan tính được mất.

Tịch Mộ Dung

Ngày mùng Bốn tháng Giêng, mọi người kết thúc kỳ nghỉ ngắn và bắt đầu đi làm trở lại. Những cửa hàng trên phố trông như bữa tiệc đã tàn, chỉ

còn lại sự vắng vẻ, xơ xác, cộng thêm trận mưa rào khiến không khí càng thêm lạnh lẽo.

Trên đường đi làm, Hà Dập Phong lái xe ngang qua cột đèn giao thông phía trước Tỉnh Uyển. Đây là cột đèn rất nổi tiếng, vì nơi này yên tĩnh, ít người qua lại nên xe cũng không nhiều. Người đi bộ có lúc coi cái đèn giao thông tít trên cao kia như không khí, tận dụng mọi thời điểm để đi qua ngã tư rộng lớn. Xe ô tô chạy qua đây, dù là đèn xanh vẫn không dám tăng nhanh tốc độ.

Thấy đèn xanh sáng lên, Hà Dập Phong thả lỏng chân phanh. Bỗng vút một cái, bóng người mặc áo đỏ lướt qua mũi ô tô nhanh như một cơn gió. Tính năng của xe Phaeton rất tốt nên chỉ cần hơi đạp phanh thẳng là xe dừng lại ngay, Hà Dập Phong không khỏi kinh hãi toát mồ hôi, trừng mắt nhìn cô gái với vẻ mặt giận dữ. Cô gái quay đầu lại, le lưỡi về phía anh như muốn xin lỗi, rồi sau đó nhanh chóng chạy tới chiếc xe buýt vừa dừng. Cô gái đeo chiếc ba lô rất to, trước ngực còn ôm một chồng sách, chắc là sinh viên đại học.

Học đại học gần như là một giai đoạn làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống của một người, khiến cho những học sinh cấp ba quen cuộc sống trầm lặng cũng phải thay đổi. Thế nhưng cuộc sống hồi học cấp ba cũng như đại học của Hà Dập Phong không hề thay đổi, Nguyễn Họa Trần là gam màu mới mẻ duy nhất của anh.

Anh nhắm mắt lại, hít một hơi sâu, khởi động xe một lần nữa.

Lâm Tuyết Phi để lịch trên bàn làm việc, bắt đầu đếm ngược. Anh đã tính kỹ, tất cả mọi việc phải làm xong, đến lễ Valentine là chỉ còn bốn mươi hai ngày.

“Liệu có kịp không?” Lâm Tuyết Phi bước vào văn phòng của Hà Dập Phong, hỏi bạn với vẻ mặt nhăn nhó như một ông già.

Phòng sách chưa sửa sang lại, nhân viên bộ phận bản thảo vẫn chưa tìm được người thích hợp. *Tạp chí hàng không* bên chỗ Ấn Học Văn vẫn chưa có ý tưởng gì. Anh đặt một chồng tạp chí hàng không trước mặt Hà Dập Phong, nói rằng nửa tiếng nữa sẽ họp.

Hà Dập Phong lật mấy cuốn tạp chí, phát hiện chúng là tạp chí của các hãng hàng không khác nhau, ngay cả tạp chí hàng không nước ngoài bản tiếng Anh cũng có. Anh nhìn chồng báo xanh xanh đỏ đỏ, thấy bên dưới cùng còn có mấy tờ giấy.

Anh rút ra xem.

“Tạp chí hàng không xếp vị trí khá đặc biệt trong các loại tạp chí cao cấp, được phát hành trên các chuyến bay hoặc cung cấp cho khách hàng ở sảnh chờ. Giới truyền thông đánh giá, tạp chí này không chỉ dành riêng cho khách hàng cao cấp ở một lĩnh vực nào đó, mà phạm vi bao phủ của nó còn rộng hơn, đó là dành cho nhóm người có thu nhập cao. Họ có phong cách tiêu dùng và nhãn hiệu tiêu dùng riêng, thường dẫn dắt một trào lưu thời thượng nào đó và có sức truyền bá rất tốt. Trên máy bay, không gian thường khép kín, nhỏ hẹp và buồn tẻ, lúc này phát cho khách hàng tạp chí hàng không, để họ tập trung xem trong thời gian dài, vừa tạo cho khách hàng cảm giác thư giãn, vừa có thể nắm bắt thời gian nhàn rỗi quý báu của họ. Tạp chí hàng không có thể tạo hình ảnh thương hiệu cho các sản phẩm cao cấp, giúp cho hiệu quả quảng cáo tốt hơn và luôn được khách hàng yêu mến đón nhận.”

Bên dưới là liệt kê số lượng phát hành tạp chí, số lượng vận chuyển hành khách, số hiệu chuyến bay của các công ty hàng không lớn. Tạp chí hàng không là nguyệt san, nên có tạp chí xuất bản mùng một đầu tháng, có tạp chí xuất bản ngày mười lăm giữa tháng, đều được in giấy bóng nhiều màu.

Hà Dập Phong ngẩng đầu lên, cười khen ngợi: “Năng lực của cấp dưới quá mạnh làm cấp trên cảm thấy có nguy cơ đấy!”

Lâm Tuyết Phi chỉ vào mặt mình. “Cậu không cho rằng những cái này là do tôi làm đấy chứ?”

Hà Dập Phong bỗng chốc ngẩn người.

“Người ta gửi trực tiếp cho phòng bảo vệ, chẳng qua tôi chỉ xuống lấy giúp cậu mà thôi.”

“Ai vậy?” Hà Dập Phong cảm giác như trong bóng tối có một đôi mắt, chỉ cần liếc nhìn đã biết tất cả mọi thứ trong đầu anh, trong tim anh.

“Hiểu ý cậu như vậy, chắc chắn là người hâm mộ cậu rồi!” Lâm Tuyết Phi gãi đầu.

“Tôi có à?”

“Chẳng phải cái cô Giản Phi Nhiên đó sao?” Lâm Tuyết Phi lườm bạn, khẳng định chắc chắn.

Là cô ta ư? Cô ta là nhân viên của Dực Tường, hôm ở quán bar, anh và Ấn Học Văn nói chuyện về tạp chí hàng không, chắc chắn là cô ta đã nghe

thấy. Trên máy bay, cô ta lại nhìn thấy anh mở laptop, lật giở cuốn tạp chí hàng không ghi ghi chép chép nên đã lưu tâm đến.

Nếu không phải vì có kiểu tình cảm mập mờ đó thì anh thật sự rất khâm phục cô ta. Cô ta đúng là học ngành quản lý mới có thể viết các đề mục rõ ràng, liệt kê số liệu trực quan đến vậy. Điều quái lạ là tại sao cô ta không gọi điện trước cho anh, rồi tự mang đến, mà chỉ gửi đến và không để lại tên?

“Trong lòng chắc đang nở hoa phải không?”

Hà Dập Phong giơ tay nhìn đồng hồ. “Đi thôi, đến phòng họp.”

“Thế không gọi điện cảm ơn người ta à?” Lâm Tuyết Phi quyết tâm trêu chọc bạn đến cùng.

“Có cần phải nhờ cậu giúp tôi hẹn người ta ăn bữa tối hay đến quán bar nói chuyện không nhỉ?” Hà Dập Phong lạnh lùng hỏi.

“Tùy cậu thôi!” Lâm Tuyết Phi đi vượt qua anh, nhanh chân chạy trước đến phòng họp.

Hứa Ngôn hôm nay không đi làm, chị gọi điện đến xin nghỉ, nói rằng con trai chị bị ốm. Trưởng phòng Hành chính cũng không đến vì phải lo hậu sự cho vợ của ông Chu Hạo Chi. Kết quả giám định cuối cùng của pháp y cho biết, vợ của ông Chu Hạo Chi uống thuốc ngủ tự tử, cả hai bên nội ngoại đều không có ý kiến gì nên nhanh chóng tiến hành thủ tục hỏa thiêu. Ông Chu Hạo Chi không màng đến bệnh tật ốm yếu, một mực đòi đưa vợ về nơi

an nghỉ cuối cùng. Nhưng khi đưa tang, vì quá đau đớn nên ông lại ngất một lần nữa.

Trong phòng họp vang lên tiếng sục sịt.

Yên lặng hồi lâu, Hà Dập Phong liền nói đến chủ đề của cuộc họp lần này, đó là cải cách tờ tạp chí *Ngưỡng vọng* và thành lập phòng biên tập bản thảo. Anh đã lập danh sách và sẽ công bố trong cuộc họp này.

“Công việc này đòi hỏi sự thách thức và tính thực tế cao, sẽ rất thú vị đấy. Tuy nhiên nó cũng rất gian khổ, thời gian làm việc ở văn phòng rất ít, sẽ thường xuyên phải đi công tác. Các bạn liệu đã chuẩn bị cho việc này chưa?” Hà Dập Phong nhìn mọi người trong phòng. “Không cần phải trả lời tôi vội, ba ngày sau, tôi sẽ đợi các bạn ở phòng biên tập bản thảo. Cho dù các bạn đến hay không đến, tôi đều hiểu.”

Cuộc họp diễn ra khoảng một tiếng là kết thúc, lúc Hà Dập Phong rời đi, anh còn nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao phía sau, chắc chắn là có người tán thành, có người phản đối, nhưng biết làm sao!

Ngày hôm sau, Trưởng phòng Hành chính đi làm. Hà Dập Phong cho gọi anh ta và cả hai xuống tầng đi dạo. Vị trí của công ty Minh Thịnh khá đẹp, không nằm ở nơi ồn ào của thành phố, đối diện công ty còn có cả vườn hoa. Hai bên đường còn có quán trà, quán cà phê, hiệu sách, đi thêm một chút nữa là rạp chiếu phim Tân Giang.

Ban đầu, *Nhật báo Tân Giang* muốn giao lưu với người dân thành phố nên đã dành hẳn một phòng phỏng vấn, góp ý dưới tầng một. Bây giờ chỗ đó là nhà kho của phòng phát hành. Hà Dập Phong vừa nhìn đã thích ngay, địa điểm rất tốt, diện tích cũng vừa phải. “Để phòng này cho tôi!”

Trưởng phòng Hành chính cảm thấy khó xử. “Hay là anh hỏi Trưởng phòng Phát hành sách đi, anh ta nóng tính lắm, tôi không dám đắc tội đâu ạ.”

Hà Dập Phong đáp: “VẬY anh cứ nói là tôi dùng quyền hành ép buộc anh, anh không dám đắc tội tôi. Nếu anh ta có ý kiến gì, cứ trực tiếp gặp tôi.”

Trưởng phòng Hành chính cười ha hả. “Giám đốc Hà hiểu nhầm rồi, tôi không có ý gì khác cả, để tôi thông báo với anh ta một tiếng đã.”

Gương mặt anh tuấn của Hà Dập Phong phủ một màn sương dày đặc, về chức vụ, anh chỉ có quyền quản lý nghiệp vụ, thế nên những chuyện lằng nhằng của bộ phận hành chính, anh cũng không có quyền can thiệp trực tiếp. Mấy người bọn họ đúng là phân biệt giới hạn. “Được, ngày mai anh giao chìa khóa cho tôi, sau đó anh giúp tôi tìm một công ty trang trí thiết kế, ngày kia bắt đầu tiến hành sửa chữa, phải đặt ra ngày hoàn thiện rõ ràng. Có thể đến Tết cũng không được nghỉ ngơi đâu.”

“Cái này...”

Anh ngắt lời Trưởng phòng Hành chính, không cho anh ta cơ hội nói tiếp. “Nếu anh cảm thấy khó khăn, tôi có thể gọi điện cho Chủ tịch, để ông ấy nói chuyện với Trưởng phòng Phát hành.”

“Dạ, đừng, đừng... tình hình hiện tại của Chủ tịch Chu sao có thể làm phiền được ạ. Tôi sẽ nghĩ cách.” Trưởng phòng Hành chính cắn môi.

Hà Dập Phong không nói thêm gì nữa, lạnh lùng quay người rời đi.

Buổi trưa, anh ở văn phòng viết báo cáo, không đến căng tin ăn trưa. Lâm Tuyết Phi mang hộp cơm lên cho anh, mới ăn được hai miếng, anh đã nhăn mặt, nói: “Cái này mà để cho người ăn à?”

Lâm Tuyết Phi đồng cảm gật đầu. “Tôi cũng nghĩ căng tin của công ty cần thay đầu bếp, bữa trưa càng ngày càng kinh khủng. Ai cũng kêu đấy!”

Hà Dập Phong buông đũa, cầm chìa khóa xe ô tô, không nói không rằng bước ra ngoài.

“Cậu đi đâu đấy?” Lâm Tuyết Phi hỏi.

Anh không trả lời mà bước vào thang máy. Thang máy dừng ở tầng để xe, anh lên chiếc Phaeton, lượn trên đường vài vòng rồi dừng lại trước nhà hàng với các món ăn kiểu Thái tên là Quán ăn Đại Thành, mới khai trương cách đây không lâu. Toàn bộ tường xung quanh đều được làm bằng kính trong suốt nên có thể nhìn thấy sự ồn ào, huyên náo của khách hàng đang ngồi quanh bàn ăn bên trong. Sát cạnh bức tường kính có một bàn ăn nhỏ, Họa Trần đang ngồi đó một mình, thức ăn vẫn chưa mang lên, cô đang chăm chú đọc một cuốn tạp chí.

Trước cửa quán ăn treo một chiếc chuông gió màu đồng, trước khi đẩy cửa bước vào Hà Dập Phong phải hơi cúi đầu xuống. Từ nhà hàng này, đi qua đường khoảng mười phút là đến ngân hàng Vinh Phát. Đây là phố tài chính, tắc đất tắc vàng, có thể mở một nhà hàng ở đây, quả là dưng cảm.

Tiếng chuông lanh lảnh vui tai, như ngọn gió sớm mai luôn lách qua khe núi.

Một phục vụ với làn da ngăm đen gật đầu chào anh. “Mời anh vào!”, sau đó dẫn anh đến chỗ ngồi.

Anh xua tay, bước đến bàn của Họa Trần.

Bóng anh phản chiếu lên tờ tạp chí, Họa Trần ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh, sau đó nở nụ cười vui mừng. “Sao anh lại ở đây?”

“Anh đói rồi!” Ánh mắt trách móc của anh cứ thế nhìn cô cho đến khi ngồi xuống ghế.

Họa Trần dẫu môi lên như đứa trẻ. “Em đâu có lén đi ăn mảnh, mà đây cũng chỉ là bữa trưa đơn giản thôi, hơn nữa anh cũng đâu có nói cho em là anh về Tân Giang rồi!”

Xem ra cô vẫn không quên. “Công ty điện thoại di động đâu có bãi công, tín hiệu vẫn thông suốt mà!”

Họa Trần cười, cầm cốc nước lên, ngửi mùi hương chanh nhàn nhạt. “Bây giờ anh là Giám đốc Hà, đâu phải là Phu tử Hà, sao có thể tùy tiện làm phiền được.”

“Em vào công ty Minh Thịnh từ lúc nào thế?”

“Biết rồi, em ích kỷ, em keo kiệt, em không tôn sư trọng đạo, tối mai chúng ta đi ăn trên thuyền, coi như xin lỗi anh, được chưa?”

Hà Dập Phong ngả người ra thành ghế, sau khi thả lỏng mới cảm giác phần cơ sau lưng đang cứng đơ. “Ăn trên thuyền?”

“Thành phố Tân Giang nằm sát sông mà, giữa sông có một hòn đảo, gọi là Giang Tâm. Buổi tối, một vài ngư dân sẽ trang trí thuyền của mình thành một quán ăn nhỏ, có thể ăn hải sản tươi ngon nhất trên thuyền, ngắm cảnh đêm trên mặt sông. Nếu có nhiều thời gian, có thể lên đảo tắm suối nước nóng. Anh có muốn đi không?” Cô kéo dài giọng, nghe hấp dẫn vô cùng.

“Ngày mai hết giờ làm, anh đến đón em.” Hà Dập Phong vẫn không có bất cứ biểu cảm nào, cầm thực đơn trên bàn ăn lên xem. Họa Trần thần bí ghé sát lại gần. “Em giới thiệu cho anh một món ăn đặc biệt, có thể chọn một món có cả xúp và bánh ngọt mà không đến năm mươi tệ.”

“Em gọi chưa?”

“Rồi.”

“Vậy anh chọn món khác.”

Họa Trần bật cười, vừa cười vừa gật đầu, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh.

Cô chủ động chọn cho anh món rau muống xào kiểu Thái và thịt bò non xào cay với sữa dừa, ngoài ra còn có một bát cơm trắng. “Nước xốt thịt bò này trộn với cơm, mùi vị ngon tuyệt.”

Đúng vậy, mùi vị rất ngon! Màu đỏ sẫm của nước xốt rưới lên bát cơm trắng, từ từ đưa lên miệng, Hà Dập Phong không kìm được nheo mắt lại, mùi hương thuần khiết đậm đà như xộc thẳng lên não anh. Cảm giác hạnh

phúc lan tỏa khiến đầu óc mụ mị, không thể thốt lên lời, hai má cảm thấy tê tê, nổi xúc động bỗng chốc dâng lên.

Họa Trần gọi món mực xào cà ri, ăn rất chăm chú, hoàn toàn không e thẹn hay ngại ngùng, ngay cả rau cần trong đĩa cũng ăn hết sạch.

Anh nhìn cô, ý cười như nước suối, dâng tràn trong đáy mắt.

“Đó là tạp chí gì vậy?” Hà Dập Phong liếc nhìn cuốn tạp chí mà cô chăm chú đọc vừa nãy.

“*Địa lý Trung Quốc*, có một bài viết về Bích họa ở Đôn Hoàng(*).”

(*) *Đôn Hoàng: Một thị xã thuộc tỉnh Cam Túc, Trung Quốc, cũng là điểm đầu của Con đường tơ lụa nổi tiếng.*

Đề tài viết quá lạm dụng!

“Cứ đến kỳ nghỉ là lượng du khách ở đây lại tăng cao. Em có cảm giác như mọi người đều thích đi du lịch, nhưng ý nghĩa của những chuyến du lịch này là gì?” Họa Trần nâng cằm lên, văng trán thanh thoát nhả lại. “Có người đi du lịch để thư giãn, bình thường họ đã làm việc vất vả nên muốn tìm nơi nào có phong cảnh đẹp để nghỉ ngơi vài ngày. Có người đi du lịch theo phong trào, mọi người đi thì mình cũng phải đi, kiểu như phải khắc tên mình ở nơi mình đã đến, mua ít quà kỷ niệm là được, còn phong cảnh thế nào cũng không chú ý. Có người thì muốn khoe khoang giàu có, nào là biển xanh mây trắng, nào là cát vàng mỹ nữ, là tượng trưng cho sự sung túc, người bình thường làm sao được hưởng những thứ đó. Có người cảm thấy nhàm chán, có quá nhiều thời gian rỗi nên muốn đổi gió, thích có chuyện gì đó hay ho xảy ra trong chuyến du lịch để cuộc sống thêm đa dạng. Có

người thì đi vì nghe mọi người đồn thổi, nhưng rồi lại thất vọng trở về, nhiều cảnh đẹp còn không buồn xem... Anh đang cười em đấy à?”

Hà Dập Phong sờ lên má, anh đang cười sao?

“Em nhìn thấy đấy, khóe miệng anh cong lên chín mươi độ kia kìa, cười rất tươi là khác.”

Có lẽ anh không tìm lòng được.

“Em nói không đúng sao?” Từ một triết gia đầy trần trở với đời bỗng biến thành cô nàng với gương mặt bướng bỉnh.

“Phương diện này anh không hiểu rõ lắm, em có thể tham khảo ý kiến của Thư Ý xem sao.” Khóe miệng Hà Dập Phong lại cong lên.

“Anh...” Họa Trần đỏ bừng mặt, giận dữ đá anh một cái dưới gầm bàn.

“À mà em cũng không quen cô ấy, hay là để anh giới thiệu cho, anh rất thân với cô ấy đấy.”

Họa Trần bật cười, không giả bộ nữa. “Cô ấy chẳng qua cũng chỉ biết ăn chơi và biết mấy chữ, không làm xấu hổ thầy giáo chứ?”

Anh gật đầu thật nhanh. “Cô ấy là kiệt tác mà anh hài lòng nhất.”

“Không biết xấu hổ!”

“Sự thực đã chứng minh thế còn gì!”

Cả hai đều bật cười thành tiếng.

Lúc bước ra khỏi quán ăn, Hà Dập Phong phát hiện tất cả bức dọc, mệt mỏi của anh trước đó đều đã tan biến, anh là người đàn ông rất hạnh phúc. Anh ngẩng đầu lên, bỗng cảm thấy bầu trời xám xịt hôm nay đẹp vô cùng.

Ngày hôm sau.

“Cậu lại có hẹn ăn trưa à?” Lâm Tuyết Phi là người nhạy cảm, nghe tiếng bước chân, anh ngẩng đầu lên khỏi máy vi tính, quét mắt một lượt.

Hà Dập Phong không đáp lại, chân rảo bước nhanh hơn. Bữa trưa hôm qua quá ngon nên đến giờ này là anh đã đứng ngồi không yên, cứ chốc chốc lại nhìn ra bên ngoài. Dòng xe ô tô lớn nhỏ lướt nhanh trên đường, biến con đường thành dòng sông chảy xiết với những con sóng cuộn trào. Bóng dáng Họa Trần đi qua đường mong manh như có thể bị con sóng lớn đó cuốn phăng đi bất cứ lúc nào, hôm qua anh ngồi trong xe nhìn thấy cảnh đó mà phập phồng lo lắng.

Dù sao cũng phải ăn trưa, giờ nghỉ trưa cũng cần nghỉ ngơi chứ. Pháp luật đâu có quy định buổi tối có hẹn thì ban ngày không được gặp nhau.

Còn Lâm Phi Tuyết thì không tài nào hiểu nổi. Hôm qua, con người này làm việc đến tận sáng, sáng sớm đã gặp gỡ nói chuyện với các thành viên ban biên tập. Vậy mà cậu ta vẫn cứ nói cười như thường, lại còn sắp xếp công việc gọn gàng dứt khoát. Nửa tiếng trước bữa trưa, cậu ta vẫn còn

thảo luận về bản vẽ với kiến trúc sư của công ty thiết kế. Sự thay đổi mạnh bạo, quyết đoán của cậu ta trong công ty gặp phải không ít lời bàn tán, dị nghị của mọi người, nhưng cậu ta vẫn bỏ ngoài tai.

Sao cậu ta có thể sung sức như vậy nhỉ?

Chuông gió vang lên tiếng leng keng như một bản nhạc trước mỗi cơn gió. Người phục vụ có trí nhớ rất tốt, dẫn anh vào cái bàn hôm qua. “Có cần đợi chị ấy đến rồi mới gọi món không ạ?”

Hà Dập Phong hơi nheo mắt lại.

Qua khung cửa kính, anh có thể nhìn thấy Họa Trần đang bước về phía này. Cô có vẻ hơi lơ đãng, biểu cảm có chút tủi thân. Khi cô bắt gặp ánh mắt anh mới để lộ ý cười.

“Bây giờ là thời gian nghỉ trưa, không phải là thời gian em tan làm.”

Vẫn còn tâm trạng trêu anh, chứng tỏ không xảy ra việc gì nghiêm trọng lắm. “Tự nhiên muốn trốn việc nửa ngày, em có ý kiến gì không?” Anh nhìn cô nhẹ nhàng ngồi xuống, chớp mắt đầy mệt mỏi. Vẻ mặt buồn buồn này anh đã thấy ở đâu đó, bỗng có một ý lóe lên trong đầu, muốn dùng hai tay chặn lại mà không thể chặn nổi.

Mắt Họa Trần mở to, muốn tìm ra ý nghĩa đang che giấu sau vẻ mặt bình thản của anh. Trông anh rất mệt mỏi, có quầng thâm đen quanh mắt, trong mắt còn hằn lên một vài tia máu. Xem ra anh cũng phải chịu áp lực công

việc không nhỏ. “Anh sợ em nuốt lời, buổi tối không mời anh đi ăn trên thuyền, nên bây giờ đến giám sát phải không?”

“Ừ!” Anh không phủ nhận.

Họa Trần trợn mắt. “Anh coi em là loại người gì đấy?”

“Em chưa từng thất hứa với anh lần nào à?”

“Chưa.” Trong tiếng nói chuyện ồn ã và mùi thơm của thức ăn, gương mặt anh hơi mất tự nhiên. Còn đầu óc cô bây giờ đang ở trạng thái mơ hồ, chẳng thể phân biệt rõ cái gì nữa. Hình Trình đã đi công tác gần một tuần, không điện thoại, không gửi email, bỗng nhiên hai người như hai đường thẳng song song sát nhau, mỗi đường cứ kéo giãn ra mãi, không thể giao nhau. Ở văn phòng, Nhậm Kinh còn đối xử với cô tốt một chút, chứ Tuân Niệm Ngọc càng ngày càng tỏ ra khó chịu, bới lông tìm vết, lúc nào cũng tỏ ra lạnh nhạt, châm chọc. Sức chịu đựng của cô có hạn, nhưng cô lại không muốn cãi nhau.

Thời gian này cảm giác như đang ngồi trên lò nướng, thêm một giây cũng cảm thấy hết sức khó chịu.

“Không phải là món ngon nhất!” Hà Dập Phong nhìn cô với ánh mắt không giống thường ngày, rồi sau đó mới dần dần lấy lại vẻ tự nhiên.

Hai người chọn món ăn khác ngày hôm qua và thấy khẩu vị không ngon bằng hôm qua. “Hic, con người đúng là không nên quá tham lam.” Họa Trần gắp miếng hành tây trên đĩa, cô cũng chẳng ăn được bao nhiêu.

“Ngày mai chúng ta đổi sang quán khác.”

“Vâng!” Họa Trần cố gắng nuốt miếng cơm rang.

Trong lòng bỗng thấy vui vui, bất giác ý cười hiện rõ trên gương mặt anh.

Lúc thanh toán, thấy anh không vội lên xe mà cầm lấy túi xách của cô. Họa Trần liền hỏi: “Anh định trốn việc thật đấy à?”

Những tia nắng nhỏ lọt qua khe hở của nhà cao tầng, chiếu trên vai anh. Anh đáp: “Anh hay nói đùa lắm à?”

Họa Trần trầm tư một lát rồi bước đến, mở cửa bên ghế phụ lên xe, thắt dây an toàn, bỏ dây buộc tóc xuống để mái tóc dài buông xõa. “Anh là Phu tử của em, là thần tượng đạo đức của em. Anh là cấp trên, em là cấp dưới, anh ngay thẳng thì em ngay thẳng, anh xấu xa thì em xấu xa.”

“Nếu em có hư hỏng cũng không liên quan đến em đâu, anh xin gánh vác toàn bộ trách nhiệm.” Anh bước lên xe, khởi động máy, bật điều hòa. Khi trong xe đã ấm, anh lái xe tiến thẳng ra đường lớn.

Họa Trần ngoác miệng cười.

Mãi mới có được chút thời gian rảnh rỗi. Nhìn những con đường dọc ngang, Hà Dập Phong bối rối không biết làm thế nào. Lái xe đi hóng gió thì thời tiết này chẳng thích hợp chút nào. Ra ngoài ô ngắm cảnh thì khắp nơi đều đóng băng, cây cỏ héo rũ, nơi đâu cũng thấy tiêu điều, xơ xác.

Anh đang đắm chiêu suy nghĩ thì Họa Trần liền sắp xếp: “Chúng ta đến công viên dạo chơi để tiêu hóa chỗ thức ăn buổi trưa này đã, sau đó đi mua bánh bao vừa ra lò, uống trà mạch nha nóng, rồi chúng ta đi xem phim, xem xong thì ra bờ sông, ăn tối trên thuyền.”

“Không phải đã nói là nghe anh hết sao?” Tuy nói như vậy , nhưng anh đã nhìn hai bên xem có công viên nào bị tòa nhà cao tầng che lấp không. Anh hy vọng vào công viên nào kín gió một chút cho đỡ lạnh.

Họa Trần lấy điện thoại, mở lên rồi ném vào trong túi xách, nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ. “Anh chẳng có tế bào buông thả phóng túng gì cả. Cuộc sống của anh là một đồng kế hoạch và mục tiêu.” Đây có lẽ là lần đầu tiên anh trốn việc đi chơi.

“Thế nên em mới không hỏi anh bảy năm qua anh sống thế nào, tại sao anh lại xuất hiện ở Tân Giang, đúng không?”

“Không cần phải hỏi, chắc chắn là rất tệ nhạt.”

Hà Dập Phong trầm ngâm không nói.

Họa Trần nhìn anh, thầm cảm thấy sáng khoái , nhưng ý cười không thể che giấu được, bỗng bật ra thành tiếng.

Hà Dập Phong nhìn cô cười vui vẻ, gương mặt thanh tú tràn đầy niềm vui, chẳng còn vẻ ủ rũ như vừa nãy nên cũng chẳng màng đến ý trêu chọc của cô.

Tìm tới tìm lui cũng chỉ thấy công viên đối diện công ty Minh Thịnh là thích hợp nhất.

“Nếu bị cấp dưới nhìn thấy một vị giám đốc như anh đi dạo trong công viên cùng một cô gái, không biết họ sẽ nghĩ gì nhỉ?” Họa Trần ngược mắt nhìn lên tòa nhà Minh Thịnh, ánh mắt dừng lại ở tầng làm việc của Hà Dập Phong.

“Tùy họ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ!” Khi đã quyết định rồi thì anh không quan tâm đến suy nghĩ của người khác.

Họa Trần nhìn anh, hôm nay anh mặc áo khoác lông cừu màu xám, trên cổ quần khăn kẻ ca rô màu đen trắng, mặt mũi sáng sủa, khóe miệng còn mang ý cười, ánh mắt kiên định, bình thản.

Ánh mắt nóng hổi, nồng nàn, cổ chấp đang quần chặt lấy cô. “Phu tử à, Phu tử trưởng thành thật rồi!”

Một đàn quạ bay qua công viên.

“Phu tử bây giờ đối xử với em kiên nhẫn hơn trước đây, cũng dịu dàng hơn rất nhiều.” Cô vê vê hai ngón tay bé như hạt lạc để ra hiệu.

Đúng là tức muốn học máu. “Vì bây giờ em không còn là cô bé mười lăm tuổi nữa.” Hai mươi ba tuổi, có thể coi là “phụ nữ” được rồi.

“Thế thì về sau chúng ta bình đẳng nhé!”

“Ừ, anh và em đều có quyền bầu cử và ứng cử của một công dân. Nhưng một ngày là thầy thì suốt đời làm thầy.”

Cô phùng hai má lên. “Anh muốn chịu trách nhiệm với em cả đời à?”

“Đương nhiên!” Anh nói đồng dục và quyết liệt. Cô đang muốn tìm sự hứa hẹn nơi anh ư?

Cô cười hì hì giơ tay lên, bắt anh đụng tay thề.

Trong công viên, ngoài mấy ông lão đi bộ thì hầu như chẳng có ai. Mấy hôm trước trời vừa mưa, con đường nhỏ không có ai qua lại rơi đầy lá, giẫm lên còn nghe tiếng lạo xạo. Một chú chim nhỏ đang nghỉ ngơi bị họ làm giật mình nhảy loạn xạ trên cành cây, cất tiếng kêu chói tai, cành cây rung rung làm một vài chiếc lá khô rơi xuống.

Họa Trần cầm lấy một chiếc, thở ra vòng hơi trắng rồi đặt chiếc lá trong lòng bàn tay vò nát. Mảnh vụn chiếc lá bị gió thổi tung lên, bay vào mắt Họa Trần. Cô cố gắng chớp mắt, nhưng càng chớp thì nước mắt càng chảy giàn giụa.

Hà Dập Phong cuống cuồng nâng mặt cô quay lại, hướng về chỗ có ánh sáng, mắt một lúc lâu mới lấy được mẫu vụn lá trong mắt ra. Gương mặt cô ngẩng cao, lông mi chớp chớp không ngừng, hai mắt khép chặt. Hà Dập Phong thấy tim mình bỗng thắt lại, môi miệng khô khốc. Đôi môi đỏ hồng, hàm răng trắng bóng, gương mặt thanh tú như tranh, mái tóc dài bị gió thổi tung, chớp mũi lạnh đến nổi đỏ ửng... Khuôn mặt này cách anh gần như thế, hơi thở như giao nhau, đầu anh cúi thật thấp, muốn đem hơi ấm của mình đóng dấu lên đôi môi mềm mại đó.

Bất giác, anh nâng ngón tay lên, bình ổn hơi thở, định quay người đi. “Chỗ này bị làm sao vậy?” Phía sau tai cô, anh phát hiện thấy một vết sẹo dài đã nhạt màu. Vết sẹo màu trắng nhạt, giống như con giun, bò ngoằn ngoèo sau mái tóc dày.

Họa Trần mở mắt, dịch lùi ra sau một bước, vuốt vuốt tóc như không có chuyện gì xảy ra. “Không có gì ạ, vết thương em bị ngã hồi nhỏ.”

“Lúc mấy tuổi?” Trước mười lăm tuổi ư? Lúc đó cô thường cột tóc đuôi ngựa, nhưng anh quá vô tâm nên không phát hiện ra.

“Lúc em năm hoặc sáu tuổi gì đó, không nhớ nữa.”

Vết thương dài như vậy, chắc chắn là chảy rất nhiều máu. “Bố mẹ em thật đáng trách.” Anh lạnh lùng nói.

Họa Trần bước men theo con đường nhỏ đi tới, phía trước mặt là hồ nước nhân tạo, xung quanh mặt hồ đã kết một lớp băng mỏng, nước giữa hồ gợn lăn tăn làm tảng băng mỏng đập dềnh theo. “Hồi đó bố mẹ em ở Thâm Quyển, em ở cùng với ông bà nội. Nhiều bạn đều bảo em là con hoang, em giận quá liền nói khoác rằng bố mẹ đều là nhà du hành vũ trụ, họ đang bay lên bầu trời. Ha ha, hồi đó ngành hàng không của Trung Quốc còn chưa phát triển, Dương Lợi Vĩ(*) còn chưa được lên trời nữa là!”

(*) Nhà du hành vũ trụ Trung Quốc, là người đầu tiên được đưa lên vũ trụ trên con tàu Thần Châu 5 trong “Chương trình không gian Trung Quốc”.

Dạo bộ vài vòng, cơ thể và chân đều ấm lên. Họa Trần không đeo găng tay, đầu ngón tay lạnh cóng, cô liên tục xoa tay vào nhau để máu lưu thông

tốt hơn. Hà Dập Phong cố kiềm chế mấy lần cái ý định áp bàn tay cô trong lòng bàn tay anh, hay nhét tay cô vào trong túi áo khoác của anh.

Nhưng cuối cùng anh vẫn không làm gì cả, chỉ thờ dài. “Chúng ta lên xe ngồi nhé!”

Không bắt ép, không theo đuổi, không cảm dỗ, không thúc giục, rồi có một ngày cô sẽ hiểu và tự chạy ào đến bên anh.

“Thật ra em rất thích dạo bộ vào mùa đông, quang cảnh như vậy, không khí lạnh lẽo, trong lành như vậy, chỉ cần một chút ấm áp cũng được mở rộng đến vô hạn.” Họa Trần nghe lời anh bước vào trong xe, nhìn thấy trước cổng lớn của công ty Minh Thịnh có một đám người bận rộn ra ra vào vào. Lâm Tuyết Phi đang đứng cạnh đó với khuôn mặt búp bê, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng, trông rất hài. “Đó là cái gì vậy?”

“Bọn anh đang làm một nhà sách, mở cửa phục vụ hai mươi tư trên hai mươi tư giờ.” Lâm Tuyết Phi hay lắm chuyện, Hà Dập Phong không muốn bị cậu ta nhìn thấy, nếu không lỡ tai mấy ngày sẽ không được yên tĩnh.

“Anh không bận thật à?” Họa Trần không ngoảnh đầu lại, trong lòng dâng lên cảm giác áy náy.

“Ngày nào cũng bận, nhưng thỉnh thoảng cũng phải sống vì bản thân mới được.” Anh nghiêm túc đáp.

Vậy... hóa ra anh vì bộ dạng ủ rũ của cô mà cố ý trốn làm, đưa cô ra ngoài chơi cho khuây khỏa ư? Họa Trần thấy sống mũi cay cay, vừa thấy ấm áp, vừa thấy cảm động.

Hai người không thấy đói lắm nên không đến quán bánh ngọt mà đi thẳng tới rạp chiếu phim. Từ chỗ bãi đậu xe đến rạp chiếu phim phải đi qua một hành lang dài, gió lùa rất mạnh. Tóc của Họa Trần bị gió thổi rối tung, đứng trước quầy bán vé, Hà Dập Phong đưa tay vuốt lại mái tóc rồi giúp cô với dáng vẻ rất tự nhiên, cô mỉm cười đứng đó, đón nhận cũng vô cùng tự nhiên.

Rạp chiếu phim bây giờ rất hiện đại, trước phòng chiếu treo poster phim. Họa Trần đã chọn bộ phim *Mũi đất số bảy*. “Em thích phong cảnh và âm nhạc trong phim.” Cô nói với Hà Dập Phong. “Còn anh thì sao?”

Hà Dập Phong không nhớ lần cuối anh đi xem phim là lúc nào nữa. *Mũi đất số bảy* là phim nước ngoài hay phim Trung Quốc, anh cũng không biết. Họa Trần thích là được.

Trong rạp chiếu phim lúc này chỉ có hai người bọn họ. “Em chưa được xem phim rạp bao giờ.” Họa Trần đập đập tay vào ghế xô pha, tỏ ra rất phấn khích.

Trước giờ chiếu phim khoảng mười phút là thời gian chiếu quảng cáo một vài bộ phim. Khi bộ phim *Mũi đất số bảy* bắt đầu được chiếu thì Hà Dập Phong đã ngủ rồi. Tay anh vẫn còn cầm cốc nước chanh nóng, dáng ngồi thẳng tắp. Trước và sau Tết, anh làm việc như một con thoi không ngừng nghỉ, thời gian ngủ rất ít. Trong không khí ấm áp này, trên chiếc ghế xô pha mềm mại này, tay Họa Trần để sát bên cạnh tay anh, ngón út của cô chạm vào ngón cái của anh, ấm áp vô cùng. Khúc nhạc piano dạo đầu có chút bi thương, mặt biển trong buổi chiều tà thật thần bí... Tinh thần được thả lỏng, sự mỏi mệt bỗng kéo đến khiến anh muốn chợp mắt một lát.

Họa Trần nhanh chóng phát hiện ra điều này. Cô che miệng cười, lấy điện thoại ra nghịch ngợm chụp lên gương mặt anh lúc ngủ, nụ cười không thành tiếng khiến vai cô rung rung. Nhưng cô cũng không quá xấu xa, nghiêng người qua, đẩy nhẹ Hà Dật Phong để anh ngã người ra thành ghế, ngủ như vậy sẽ thoải mái hơn.

Lúc cô rút cốc nước chanh trong tay anh ra, anh bỗng ngược mắt lên nhìn. “Họa Trần, phim hay không?” Giọng anh rõ ràng, chỉ đủ để cô nghe thấy, không làm ảnh hưởng đến người khác.

“Hay lắm, hay lắm!” Họa Trần vỗ vỗ vào anh, anh liền nắm lấy tay cô. “Vậy là được rồi!”, xong lại nhắm mắt ngủ tiếp. Họa Trần không rút tay về, cứ để yên cho anh nắm.

Mũi đất số bảy là bộ phim về âm nhạc, ước mơ và tình yêu, cũng là một bộ phim về phong cảnh, do ca sĩ Phạm Dật Thần làm diễn viên chính. Phim được quay ở Cao Hùng, Đài Loan. Có biển xanh, trời xanh, bãi cát dưới ánh chiều tà, gió biển mơn man thổi, tình yêu buồn lãng mạn, âm nhạc tinh tế, cuốn hút. Tận dụng triệt để thiên thời, địa lợi, nhân hòa, thế nên trong năm đó, bộ phim đã được các nhà phê bình điện ảnh đánh giá là “Bộ phim điện ảnh xuất sắc nhất”.

...

Khi ánh mặt trời quay trở về là những cơn mưa phùn trên biên giới. Anh sẽ viết tiếp câu chuyện năm đó, dấu mọi thứ đã kết thúc từ thuở nào. Khi ánh mặt trời rời bỏ những ngày nắng ráo trên biên giới. Liệu em có trả lại anh tình yêu em đã mang đi năm đó?

Cùng với nụ cười trước lúc biệt ly.

Biển rất xanh và sao trời lấp lánh.

Anh vẫn chỉ làm bạn với nỗi cô đơn.

Xin hãy thứ tha cho tình yêu của anh được nói ra quá muộn màng...

Mũi đất số bảy là bộ phim Họa Trần đã xem rất nhiều lần, mỗi chi tiết, mỗi nốt nhạc cô đều thuộc lòng. Mỗi lần bài hát vang lên, hốc mắt Họa Trần lại đỏ hoe. Tình yêu ở hai đất nước cách xa như bông hồng hoang dại, sinh trưởng chẳng dễ chút nào nên chỉ cảm giác được mùi hương xa xôi.

Ánh đèn bật sáng, trong rạp chiếu phim chỉ có tiếng thở đều đều của Hà Dập Phong, Họa Trần không gọi anh dậy. Lúc nhân viên phòng chiếu đến, Họa Trần ra hiệu bằng tay để anh ta đừng lên tiếng, rồi vẫy tay nói: “Chúng tôi xem lại lần nữa.” Cô mở ví, cố nén giọng thật nhỏ.

Nhân viên phòng chiếu rất hiểu ý, nhìn Hà Dập Phong rồi mỉm cười, không nhận tiền của Họa Trần, rón rén đi ra.

Họa Trần để điện thoại ở chế độ yên lặng, rồi một tay mở trò game nổi hoa quả ra chơi. Vừa qua được cửa thứ tư thì điện thoại của Hà Dập Phong vang lên.

Hà Dập Phong lập tức mở mắt, nhìn khắp xung quanh rồi ngồi thẳng người dậy. “Tuyệt Phi, có việc gì thế?” Anh cực kỳ không muốn bỏ tay Họa Trần ra, nhưng vẫn phải buông để lấy điện thoại đang kêu liên tục trong túi áo.

“Bây giờ là bốn giờ chiều theo giờ Bắc Kinh.” Giọng Lâm Tuyết Phi vang lên kỳ quái.

“Đồng hồ của cậu rất chuẩn.” Hà Dập Phong hắng giọng, che giấu sự khó chịu trong lòng. Bộ phim kết thúc rồi sao? Anh ngủ lâu như vậy ư?

“Bữa trưa của cậu ăn ở nhà hàng bên Pháp đấy à? Có đàn hoàng không đấy?”

“Thư ký Lâm, cậu muốn nói cho tôi biết lượng công việc tôi giao cho cậu còn quá ít nên cậu mới nhàn rồi nổi tính tò mò sao?” Anh nhìn Họa Trần đang cười tít mắt lại. Được rồi, coi như là đang kể chuyện cười cho cô ấy nghe vậy.

“Tôi là thư ký số khổ, đâu phải trẻ con hiếu kỳ. Giám đốc Hà, cô Giản đến rồi.” Lâm Tuyết Phi cũng trả lời với giọng bức bối.

“Cô Giản là ai?”

“Người ta còn mua cả áo khoác cho cậu, cậu lại đi hỏi người ta là ai?” Lâm Tuyết Phi quát ầm lên.

Họa Trần không nói gì, cô không muốn anh cảm thấy khó xử trước mặt cấp dưới. Tuy nhiên, khi nghe thấy trong điện thoại nhắc đến từ “cô Giản”, tim cô cũng loạn mất một nhịp, tuy rất nhẹ, không để lại bất cứ dư âm, gợn sóng nào. Cô chỉ “ồ” một tiếng, có lẽ là Giản Phi Nhiên, đúng là nói là làm, rất quyết liệt.

Phản ứng của Hà Dập Phong chậm hơn của Họa Trần một nhịp. “Tôi biết rồi. Cậu nói với cô ta hôm nay tôi có chuyện quan trọng không về văn phòng kịp, bảo cô ta cứ về trước, hôm khác tôi sẽ liên hệ lại.”

Có đánh chết Lâm Tuyết Phi cũng không tin Hà Dập Phong có chuyện quan trọng, nhưng trước mặt Giản Phi Nhiên, anh không thể chọc phá sếp mình được. “Áo khoác thì làm thế nào?”

Mặt Hà Dập Phong tối sầm lại, không hiểu Lâm Tuyết Phi ngốc thật hay giả vờ ngốc. “Cậu thử hỏi nó xem?”

Thu lại nét bực bội, anh thấy Họa Trần đã bước ra ngoài cửa an ninh, đang ngẩng đầu nhìn lên tấm áp phích trên tường. Không biết có phải do thời tiết lại thay đổi hay không, mà lúc này trận gió lớn vù vù thổi tới, cuộn tung đám bụi lên cao khiến ánh sáng mờ nhạt cuối chân trời bị che khuất. Trong sự giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối đó, anh bỗng thấy gương mặt thanh tú của Họa Trần hiện lên nét hờ hững.

Hai người, một trước, một sau bước đến cạnh chiếc xe Phaeton. Họa Trần lo với thời tiết này ngư dân trên thuyền sẽ không thể buôn bán, đương nhiên sẽ không thể ăn trên thuyền. “Không phải em nuốt lời, nhưng thời tiết hôm nay không thích hợp lắm.”

Không hiểu sao Hà Dập Phong bỗng cảm thấy vui vẻ, giống như một cánh cửa bị gió thổi tạo thành khe hở, khiến người khác có thể nhìn thấy một phần bên trong căn nhà, cho dù ánh sáng phòng không tốt, nhưng cũng đủ để anh nhìn thấy rõ khuôn mặt quen thuộc và nội tâm của cô. “Vậy thì hẹn đến mùa xuân đi, lúc đó, cho dù trời nắng hay trời mưa, ngày nào thời tiết cũng rất tốt.”

Mùa xuân ư? Lúc đó nước sông dâng cao, hoa đào nở rộ, một chiếc thuyền bập bênh trên sông... Thế này rất giống cảnh hẹn hò. Hẹn hò sao?

“Em nghĩ nhanh quá hay lâu quá?”

Cánh cửa rạp chiếu phim vừa đóng, có ánh đèn xe loang loáng bỗng dừng chiếu thẳng vào họ. Có lẽ vì thấy hai người họ đang đứng cạnh xe, bốn mắt nhìn nhau tình cảm nên ai đó muốn trêu chọc họ liền cho xe tạt gần sát vào hai người. Họạ Trần sợ hãi run rẩy, Hà Dập Phong vội vàng xoay người ôm chặt cô vào lòng. “Lái xe kiểu gì thế hả?” Người nho nhã một khi bị chọc giận, gương mặt anh tuấn cũng tràn đầy sát khí.

Lái xe mở cửa số xe, vẫy vẫy tay xin lỗi.

Chiếc áo lông vũ màu đen rõ ràng rất dày, nhưng Họạ Trần vẫn cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay của Hà Dập Phong chạm vào làn da bên eo cô, khiến chỗ đó cũng nóng ran lên. Cô liền nhắc cánh tay của anh ra. “Em không sao. Không ăn trên thuyền, vậy chúng ta tạm biệt ở đây đi. Anh trốn làm nửa ngày rồi, không chừng Minh Thịnh đang nhốn nháo hết lên đấy!”

“Một ngày là bao gồm cả ngày và đêm, tức là tròn hai mươi tư tiếng đồng hồ, vậy nửa ngày chính là mười hai tiếng, bây giờ còn chưa đến sáu giờ. Bất cứ chuyện gì, anh không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng.” Anh nhìn đồng hồ đeo tay.

Điểm này có chút giống với Giản Phi Nhiên. Ôi, sao lại tự nhiên nhớ đến Giản Phi Nhiên nhỉ, Họạ Trần thực sự cảm thấy mình thật đáng ghét. “Vậy chúng ta chơi đến mười hai giờ đêm sao?”

Anh nghiêm túc gật đầu. “Em không phải loại người bỏ rơi bạn bè đấy chứ?”

“Thật bất hạnh, em đang ở vào thời kỳ chống đối.”

“Anh là thầy của em nên có nghĩa vụ uốn nắn em.”

Hôm nay anh thật sự rất nhàn rỗi, nhàn đến mức có thể tranh cãi với cô suốt được. Khóe miệng của Họa Trần vẽ thành một đường cong. Trước đây, lúc bọn họ ở bên nhau, đa phần anh đều rất trầm lặng.

Họ lên xe đi tìm quán ăn. Buổi trưa ăn không ngon miệng nên bây giờ hai người thực sự thấy đói.

Sáu giờ là giờ cao điểm khi tham gia giao thông, trên phố, người đi đường tất bật vội vã, cả thành phố như đang chống chọi với giá rét, các cửa hiệu bên đường đều thắp đèn sáng rực. Từ xa đã nhìn thấy một hàng dài khách đang xếp hàng ở góc đường, một người phục vụ mặc đồng phục đang phát số. Mặt tiền của quán ăn này giống như tiệm tạp hóa, không có biển hiệu bắt mắt, bên trong khói bốc mù mịt, không nhìn thấy rõ cách bài trí, chỉ thấy người ra kẻ vào tấp nập. Họa Trần cười. “Anh có can đảm ăn ở quán chật hẹp này không?”

“Sao lại không?” Anh thản nhiên đáp.

Tìm chỗ đỗ xe xong, hai người gia nhập đoàn quân xếp hàng, nhận được số “36”, Họa Trần nghịch nghịch miếng bìa cứng, nói: “Một con số may mắn. Thực ra, những món ăn ngon thường ở những quán ăn nhỏ, không có âm nhạc, không có ánh đèn, hoa tươi... Tất cả những thứ rối mắt lộn xộn này chỉ là phụ, còn sự tinh túy lại nằm ở món ăn, có thể tồn tại được trong

thành phố phồn hoa, chứng tỏ nó có điểm đặc sắc.” Sợ anh chê bai, cô vội vàng diễn giải một tràng.

“Công việc đầu tiên anh phải làm ở kênh Địa lý thế giới là phụ trách hậu cần cho tổ quay phim. Lúc đó, bọn anh ở Châu Phi. Anh không hiểu gì về chụp ảnh, cũng không hiểu việc sắp xếp kế hoạch, chế tác, thậm chí chụp một bức ảnh cũng xấu vô cùng. Anh được giao việc mua thức ăn, nước uống và tìm nơi nghỉ ngơi cho cả tổ. Khí hậu ở Châu Phi rất nóng, có khi một, hai tháng không có giọt mưa nào. Thức ăn không dễ cất trữ, nước vô cùng khan hiếm và quý giá. Chỉ cần no bụng, cái gì bọn anh cũng ăn.”

Đây là lần đầu tiên anh kể về công việc của mình. Họa Trần không thể tưởng tượng được, một Hà Dập Phong ưu tú là thế lại có thể mặc cả từng đồng khi mua đồ ăn ở chợ, tay xách túi bánh mì và nước đi dưới trời nắng gay gắt. “Anh... tại sao anh lại đổi nghề?” Cô luôn nghĩ rằng, không, cô luôn chắc chắn rằng, anh sẽ là một bác sĩ vô cùng xuất sắc.

Phía sau họ còn mấy người nữa, có vẻ rất sốt ruột, liên tục đẩy họ về phía trước. Hà Dập Phong ngoái đầu lại, thấy mấy người đó là công nhân bốc vác. “Chúng tôi vẫn chưa đói lắm.” Anh lấy số đổi cho họ.

Mấy người đó tỏ ra ngại ngùng. “Cũng chỉ hơn có một số thôi mà,” rồi xấu hổ gãi gãi mũi, đứng yên.

“Sau khi đến Mỹ, anh học tiếp lên tiến sĩ và nhanh chóng tìm được một công việc ở bệnh viện. Đó là bệnh viện rất nổi tiếng. Một hôm, có bệnh nhân được đưa vào bệnh viện cấp cứu, đó là một chính khách, rất được dân chúng kính trọng. Trong lúc ông ấy đang phát biểu thì bị xuất huyết não. Trong phòng phẫu thuật có rất nhiều người, anh cũng là một trong số đó, nhưng cuối cùng bọn anh vẫn không thể cứu sống ông ấy. Đó là một buổi

tối mùa đông, anh đứng trên tầng thượng của bệnh viện hút thuốc rất lâu, bỗng nhiên cảm thấy những cố gắng nỗ lực của anh trong suốt thời gian vừa qua thật vô nghĩa. Khi còn đi học, giành được thành tích xuất sắc là có thể chứng minh giá trị của bản thân. Nghề bác sĩ là do anh lựa chọn, không phải vì thích, mà vì thấy nghề y rất khó, mang tính thách thức cao. Bây giờ thì sao, nếu tiếp tục cố gắng, anh tin mình sẽ trở thành bác sĩ giỏi. Nhưng như thế thì sao chứ? Trên thế giới này có rất nhiều bác sĩ giỏi, có anh thì cũng không nhiều thêm, không có anh thì cũng không ít đi. Anh không vĩ đại đến mức có thể cứu vớt được toàn nhân loại. Cuộc đời con người là một con số hữu hạn, nếu không vì ánh mắt ngưỡng mộ của người khác, không vì sự tự hào của cha mẹ, chẳng lẽ anh sẽ không tìm lại được bản thân mình? Anh nghĩ mình nên làm những việc mà mình thích. Bảo vệ xong luận án tiến sĩ, anh cũng lập tức xin nghỉ việc ở bệnh viện, anh đọc báo biết kênh Địa lý thế giới đang cần tuyển một nhân viên, thế là anh xin vào đó làm. Trong lúc anh đang không biết mình thích công việc gì, muốn buông bỏ tất cả để đi đâu đó, thì không ngờ, khi vào làm ở đây, anh lại rất thích công việc này.

“Đúng là rất nhàm chán!” Họa Trần bĩu môi.

Hàng xếp rất dài, nhưng không phải đợi lâu nên nhanh chóng đến lượt họ. Trong quán chỉ có mỗi một món duy nhất: Bánh sủi cảo rau tể thái. Rau tể thái là một loại rau dại, hằng ngày đều có một bác nông dân ở ngoại thành mang đến. Nhân bánh có nấm hương và tôm nõn, một ít thịt nạc và trứng gà. “Đừng chấm với giấm, cứ ăn như vậy mới cảm nhận được mùi vị của rau tể thái.” Nhân viên quán bưng lên hai đĩa to bánh sủi cảo trắng mềm, hai bát nước canh, rồi nói với giọng khô khan, vẻ mặt cứng nhắc.

Hà Dập Phong và Họa Trần chen vào ngồi ở một cái bàn nhỏ trong góc quán, áo khoác cởi ra cũng không có chỗ treo.

Bánh sủi cảo còn rất nóng, Họa Trần cắn một miếng, nóng đến nỗi phải há miệng thổi phù phù.

Hà Dập Phong không lên tiếng, lặng lẽ nhìn cô không chớp mắt. Anh rất muốn rời ánh mắt đi, nhưng lúc này đây, rất nhiều chỗ trên cơ thể anh không chịu sự khống chế của đại não.

“Anh thích công việc đó đến vậy, sao đột nhiên lại đến Tân Giang, chẳng lẽ vì ai đó hay việc gì đó?” Họa Trần bưng đĩa lên, thổi phù phù vào đĩa bánh cho nguội bớt.

Hà Dập Phong định thần lại. “Là vì anh.”

“Hả?” Họa Trần ngược mắt lên, lông mi vừa dài vừa dày, có thể nhìn rõ từng sợi.

Cô chính là một bức họa, bức họa này không chỉ tinh tế, mà còn rất sinh động.

“Bây giờ, anh làm bất cứ việc gì đều là vì bản thân muốn làm, cần làm và thích làm, tất cả những điều đó làm anh thấy rất vui.”

“Nếu kết quả không như mong muốn thì sao?”

“Anh không có thói quen nghĩ đến kết quả, anh chỉ để ý đến quá trình xem mình làm tốt hay không.”

Đúng là vàng nguyên chất có khác, thế nên mới dám ném khắp nơi. Vì nó tự tin nên ở bất cứ đâu, nó cũng đều phát sáng lấp lánh. “Ý của anh là,

bây giờ anh rất hạnh phúc vui vẻ?”

Hà Dập Phong gắp một miếng bánh sủi cảo. “Ừm, đúng là ngon tuyệt!”

Họa Trần ăn hết cái này đến cái khác, thích thú say sưa. “So với anh , em đúng là quá kém cỏi.”

“Có muốn nghe anh đánh giá về Thư Ý không?” Anh hỏi, ánh mắt mang ý cười.

Anh vừa nói dứt lời, trong quán lập tức vang lên tiếng huyên náo, bao nhiêu con mắt đổ dồn về phía họ.

Chiếc ti vi treo tường của quán đang phát tiết mục phỏng vấn, mà người được phỏng vấn chính là Hà Dập Phong. Anh công nhân bốc vác vừa nãy xếp hàng phía sau bọn họ, càng nhìn anh thấy càng giống người trong ti vi, liền chỉ tay về phía Hà Dập Phong đang ngồi và gọi tên anh.

Quán sủi cảo chật chội này mà lại có nhân vật nổi tiếng ghé ăn, ngay cả chủ quán đang nấu nướng trong bếp cũng chạy ra. Nhân viên trong quán không biết tìm đâu ra một tờ giấy nhãn nhúm, chìa ra xin chữ ký anh.

Hà Dập Phong ung dung bình tĩnh, cẩn thận ký tên mình vào giấy rồi gật đầu chào mọi người. Anh còn không quên nhắc mọi người sau này quan tâm nhiều đến nhà sách và tạp chí của Minh Thịnh.

Họa Trần nhìn chăm chăm vào nửa đĩa bánh sủi cảo, ánh mắt như muốn hỏi anh: “Còn ăn nữa không?”

Trước con mắt của bao nhiêu người, chắc chắn là nuốt không nổi rồi. Vội vàng khoác áo, cúc áo cũng phải ra ngoài mới cài, Họa Trần bắt chước giọng điệu của anh, nói với vẻ oán trách: “Có muốn nghe em đánh giá về Giám đốc Hà không?”

“Sau này anh sẽ làm cho em ăn!” Anh an ủi cô.

“Sủi cảo đông lạnh à?” Họa Trần lờm anh.

“Không chỉ sủi cảo đông lạnh, còn các loại cơm rang, anh đều làm được. Bây giờ anh đảm nhiệm được hết.”

“Bốc phét, bốc phét!” Họa Trần kiễng chân lên, gí tay vào mũi anh. Anh nhanh tay bắt lấy tay cô, nắm rất chặt. “Anh nói nghiêm túc mà.”

Ánh mắt sâu thẳm như sao trời bị bao phủ giữa màn đêm đen đặc giống như một giấc mơ. Họa Trần nhìn chăm chú vào khuôn mặt quen thuộc, bỗng cảm thấy thật xa lạ. Cảm giác xa lạ này phức tạp như đề toán cấp ba, làm thế nào cô cũng không giải nổi. Thôi thì đành đổ lỗi cho thời gian vậy! Thời gian trôi qua luôn lấy đi một vài thứ và cũng mang đến một vài thứ.

“Không tin! Để hôm nào em nếm thử mới có thể đánh giá được.” Cô quay mặt đi, nói qua loa cho xong.

Hà Dập Phong nói đúng, giờ cô không phải là cô nhóc mười lăm tuổi nên nhiều chuyện không còn tò mò nữa. Có nhiều chuyện lại giống như thời tiết, nóng dần lên hoặc lạnh dần đi, đợi đến khi cảm nhận rõ ràng thì đã trôi qua nhiều năm rồi.

Hà Dập Phong không kéo dài thời gian ở bên Họa Trần đến mười hai giờ, mặc dù anh rất muốn. Hôm nay, họ đã đi chơi công viên, vào rạp xem phim, ăn tối, thế là đủ rồi. Tâm trí anh vẫn nghĩ đến tốc độ tiến triển của nhà sách và phòng biên tập của Minh Thịnh.

Anh đến Khế Viên trước, bê thùng đĩa lên xe, sau đó mới đưa Họa Trần về nhà.

“Bố mẹ em đều ở nhà à?” Bảo vệ của khu Tĩnh Uyên chặn xe anh lại, ra hiệu anh dừng xe ở bên đường. Nhìn thấy trong xe có Họa Trần, anh ta còn cười cười với cô.

“Em sống một mình.” Họa Trần đáp.

Hà Dập Phong ngẩn người. “Sao em lại chọn chỗ này?”

“Vì an toàn!” Họa Trần nhìn về phía người bảo vệ đang đứng ngoài cổng. “Trừ xe của chủ nhân căn hộ, còn lại xe của ai cũng không được vào. Khách đến thăm cần phải nói chuyện với chủ nhà qua điện thoại hiển thị màn hình ngoài cổng, được chủ nhà đồng ý bảo vệ mới cho vào.”

“Bây giờ anh đi cùng chủ nhà, vậy không cần phải nói chuyện qua điện thoại hiển thị nữa.” Đẩy cửa xe, anh bê thùng giấy bước ra.

Bảo vệ vội bước đến. “Anh để tôi làm cho. Bây giờ đã hơn chín giờ rồi, tiểu thư Nguyễn cũng nên nghỉ ngơi rồi. Nếu có việc gì, ngày mai anh hãy liên lạc sau nhé!”

Hà Dập Phong nhìn Họa Trần, cô lầm bầm: “Đây là anh bảo vệ do mẹ em đặc biệt nhờ cậy.” Cô chỉ vào camera đặt ở lùm cây to. “Ở đây có một chiếc, cầu thang lên phòng em cũng có một chiếc, mỗi tuần mẹ đều xem qua camera. Anh bảo vệ không dám vượt quyền đâu.”

“Trước chín giờ thì sao?”

“Thì khách phải để lại thông tin cụ thể và chỉ có thể ở lại khoảng một tiếng thôi.” Điều này khá bất lịch sự, may mà cho đến nay vẫn chưa có người bạn nào đến thăm cô. Thực ra, cũng không ai biết cô đang ở Tỉnh Uyển.”

“Làm phiền anh vậy!” Hà Dập Phong rất biết hợp tác, đưa thùng giấy cho bảo vệ.

Họa Trần nhún nhún vai, coi như chào tạm biệt anh.

Bảo vệ bê thùng giấy đi trước, cô bước phía sau. Đến chỗ rẽ vào con đường nhỏ, ngoái đầu lại, cô vẫn thấy anh đang đứng cạnh chiếc xe. Tuấn tú khôi ngô, nổi bật phi phàm. Giản Phi Nhiên nếu sánh bước cùng anh, bức tranh này sẽ vô cùng đẹp mắt. Bực thật, lại là Giản Phi Nhiên. Họa Trần cắn chặt môi như muốn ngăn mọi ý nghĩ lại.

Thang máy đi thẳng lên đến tầng ba mươi, cũng là tầng cao nhất. Nhậm Kinh và lái xe Tiểu Đặng đều hỏi cô sống ở đâu, cô chỉ nói qua loa là đang thuê một gác lửng.

Mua tầng gác mái ở Tỉnh Uyển sẽ có chế độ khuyến mãi mua một tặng một. Cái được tặng chính là gác lửng. Tầng gác lửng này rất rộng, chỉ hơi thấp so với trần nhà. Khi bài trí nhà, cô đã để cho hai tầng thông nhau, lối

đi lên xuống bằng cầu thang. Thế nên bây giờ, chỉ có phòng tắm ở góc khuất, còn toàn bộ căn phòng là không gian rộng lớn. Cửa sổ bằng kính được thiết kế sát tận sàn nhà nên có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh. Hai bên tường đều đặt giá sách, một bên để sách, một bên để đĩa than đen và CD. Bốn góc đặt bốn chiếc loa đứng, trên tường còn treo mấy chiếc loa nhỏ, ngay phía trên còn để một chiếc máy chiếu. Ở giữa đặt bộ ghế xô pha cỡ bự màu trắng sữa. Những bông hoa li ti trên tấm đệm là họa tiết sáng sủa duy nhất trong phòng, sàn nhà trải thảm lông cừu Thổ Nhĩ Kỳ màu trắng, trên tường dán toàn miếng xốp cách âm.

Tầng trên là phòng ngủ và phòng đọc sách của Họa Trần. Đối diện với phòng đọc sách là nóc nhà, bước ra ngoài là thấy cả một vườn hoa. Vườn hoa này mẹ cô đã phải bàn bạc với công ty cây cảnh rất lâu, thuê hẳn một kiến trúc sư nhà vườn về thiết kế, có thể đón nắng gió, mưa sa và phải trả một số tiền rất lớn. Công việc chăm sóc hoa do nhân viên nhà vườn phụ trách định kỳ, mùa nào trong vườn cũng có lá cây xanh biếc, có loài cây còn tỏa mùi hương rất thơm, say đắm lòng người.

Những đêm trời đẹp, Họa Trần thích đứng ở vườn hoa ngắm trăng sao, nghe tiếng sóng vỗ. Đây là chỗ duy nhất cô thích ở Tĩnh Uyển.

Để thể hiện sự cao quý khác người ở Tĩnh Uyển, trong vòng nửa bán kính xung quanh đây đều không có siêu thị, ngân hàng, bưu điện, quán ăn, trường học, sống ở đây thực sự rất bất tiện. Hàng xóm có gặp nhau cũng chỉ nhìn nhau với vẻ mặt lạnh nhạt, hờ hững. Cùng đi chung một thang máy, nhưng không ai lên tiếng chào hỏi nhau. Trong khu nhà này, nếu bạn gặp một đứa trẻ đang chơi đùa mà cười với nó, mẹ đứa bé sẽ vội vàng kéo con đi chỗ khác, cứ như thể bạn mắc bệnh truyền nhiễm vậy.

Họa Trần rất nhớ khu tập thể cũ mà cô được sống cùng với ông bà hồi nhỏ, nhà nọ sát nhà kia. Những buổi chiều mùa hè, nhà nào cũng bê bàn ra ngoài cửa ăn tối, bọn trẻ con chạy sang ăn ở nhà này rồi đến nhà kia, mẹ gọi mãi mới chịu về nhà tắm rửa. Trong cơn gió còn thoang thoảng mùi hương hoa mộc, đôi khi, đàn đom đóm cũng từ bờ sông bay vào. Ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy một bầu trời đầy sao, ánh trăng dường như cũng sáng hơn, tinh khiết hơn bây giờ.

Ngày nay những quán ăn nhỏ cũ kỹ được thay thế bởi quán Mc Donald, gác chuồng cổ thay bằng một siêu thị lớn. Những cửa hàng vàng bạc, cửa hàng buôn bán mọc khắp nơi. Thỉnh thoảng lái xe ngang qua, Họa Trần không muốn nhìn ngang ngó dọc, cô sợ mình sẽ đau lòng.

Nếu để Họa Trần chọn, cô sẽ sống ở trung tâm thành phố cho dù phòng có chật hẹp, không có cây xanh cũng không sao. Cô không cần một nơi rộng rãi hay sang trọng, cô chỉ cần sự náo nhiệt và tiện lợi. Một gia đình nấu cơm, mùi thơm sẽ tỏa khắp các tầng. Bước xuống dưới lầu đã có siêu thị, bước thêm vài bước là đã có quán ăn. Lúc nào mệt mỏi, có thể đi dạo phố, chẳng cần mua gì cũng được.

Nhưng mẹ cô nói sống ở trung tâm thành phố không an toàn, phức tạp đủ hạng người, không giống ở Tỉnh Uyên này chỉ có một tầng lớp người mà thôi.

Cô thích xem phim rạp, thích ngắm phong cảnh, vì muốn cô ở lại Tân Giang, mẹ cô đã xây rạp chiếu phim gia đình, làm vườn hoa trên tầng gác mái cho cô. Chỉ cần ngồi trước cửa sổ, cô có thể ngắm cảnh thay đổi bốn mùa.

Thực ra, phong cảnh đẹp nhất là ở nơi xa, còn ở dưới chân cô chẳng qua cũng chỉ là khung cảnh bốn bề mà thôi.

Nhưng còn làm gì được cơ chứ, chỉ có thể chấp nhận vai diễn mà cuộc sống đã sắp đặt sẵn cho cô.

Bảo vệ thấy Họa Trần bấm mật mã mở cửa liền rời đi. Họa Trần bê thùng giấy vào nhà. Bầu trời đêm nay có chút kỳ lạ, hơi ánh lên màu đỏ nên dù rèm cửa sổ chưa kéo lên thì bên trong phòng cũng không tối lắm.

Cũng chẳng phải làm gì, sao lại mệt đến thế. Đặt thùng giấy lên bàn trà, để cất dọn sau vậy. Đèn vẫn chưa bật, nhờ ánh sáng yếu ớt hắt từ trên tầng, có thể thấy trên bàn sách đang để một chồng bản thảo. Có hai cuốn bản thảo sắp phải giao nộp, biên tập đã đe dọa, uy hiếp, dụ dỗ, cầu xin, tóm lại biện pháp nào cũng dùng qua. Lúc đầu Họa Trần không định xuất bản thành sách, nhưng biên tập đã làm cô xiêu lòng. Biên tập cũng chính là độc giả trung thành của cô trên weibo, thường có những nhận xét rất dài về bài viết của cô, câu nào cũng khen ngợi cả. Sau đó hai người dần dần quen nhau, vài tháng sau thì biên tập hẹn cô giao bản thảo.

“Em yên tâm, chị chẳng khác nào ngân hàng Thụy Sĩ, dù có gí súng vào trán, chị cũng sẽ tuyệt đối không nói Thư Ý là ai.” Đúng là biên tập chỉ còn nước chưa lấy máu ăn thề thôi.

Và chị biên tập đó đã giữ đúng lời hứa.

Cho dù sách của Thư Ý có bán chạy ra sao, cuộc sống của Họa Trần vẫn yên bình như trước, không gặp phải bất cứ sự quấy rầy nào.

Đã là người thì phải biết cảm ơn, thế nên lúc nhiệt huyết dâng trào, cô ký liền một lúc hợp đồng viết hai cuốn sách.

Hai cuốn sách này cũng xong cơ bản rồi. Một cuốn viết về chuyến du lịch dọc sông Trường Giang với ba lô khoác trên vai, một cuốn viết về thị trấn cổ kính ở phương xa. Cuốn thứ hai, Họa Trần phải dành thời gian ba năm mới thu thập đủ tài liệu. Cô không hiểu gì về kiến trúc, chỉ viết bằng ánh mắt kinh ngạc và vui thích của một vị khách qua đường, sùng bái thị trấn nhỏ yên bình nhưng vẫn ngoan cường đứng vững trước dòng lịch sử mà không bị mài mòn bởi thời đại công nghiệp hóa. Họa Trần vẫn băn khoăn không biết có nên xuất bản cuốn sách này không, cô lo khi xuất bản sách, sự yên bình của thị trấn sẽ không còn nữa.

Biên tập thì kêu ầm ĩ, bảo cô rằng làm người không nên quá ích kỷ, cảnh đẹp như vậy phải chia sẻ với người khác, nếu không cô chính là thủ phạm phung phí của trời. Nếu người khác phát hiện ra trước, liệu có “thương hoa tiếc ngọc” như cô không?

“Chị đúng là gian thương!” Họa Trần mắng biên tập.

Vài hôm nữa đợi gửi bản thảo xong xuôi, cô sẽ đi du lịch một chuyến.

Tiếng gió ù ù đập vào song cửa sổ, có tiếng gãy răng rắc của cành cây, ngày mai, công nhân chăm sóc cây cỏ lại có việc rồi. Trên sông vọng đến một, hai tiếng còi hơi, đó là tàu chở hàng đang đi ngang qua. Xung quanh tàu đều treo một vài ngọn đèn, ánh sáng như đang di chuyển.

Sóng sông dập dềnh, ì oạp vỗ vào bờ. Ánh đèn xa dần, bầu trời ngày càng đỏ rực. Họa Trần bỗng nhớ hai câu thơ hồi còn học tiểu học.

“Quạ kêu, trăng lặn, sương rơi

Lửa chài, cây bãi, đối người nằm co.”(*)

(*) Trích trong bài thơ **Phong kiều dạ bạc** của nhà thơ Trương Kế, Trung Quốc.

Đêm nay, nghe tiếng gió, tiếng sóng này, chắc cô sẽ lại trăn trở khó ngủ đây.

Qua một đêm, cành lá khô mục rơi lả tả khắp Tĩnh uyển, bầu trời xám xịt, âm đạm. Mở ti vi ra xem, nhân viên khí tượng thông báo, đài khí tượng đang phát đi cảnh báo có gió giật mạnh.

Họa Trần quyết định lái xe đi làm. Cô thích xe ô tô. Trong không gian gần như nhỏ hẹp, Họa Trần có cảm giác được lái, có cảm giác an toàn. Cuộc đời giống như một con đường, lại là đường cao tốc, không được quay đầu lại, chỉ có thể tiến về phía trước, như được nắm lấy tự do của bản thân.

Lúc dừng xe, cô gặp Tiểu Trịnh. Tiểu Trịnh nhìn chiếc xe Wrangler màu đỏ thì huýt sáo, ánh mắt ngưỡng mộ. “Thư ký Nguyễn, tiền cô kiếm được chắc chỉ để phục vụ nó!”

Họa Trần gật đầu. “Thế nên thỉnh thoảng mới dám lái ra ngoài đi dạo.”

“Thực ra nó hơi dã chiến so với cô!” Nhưng rất thích hợp với mình, trong lòng Tiểu Trịnh như có một con mèo đang không ngừng cào cào, khiến anh ta rất ngứa ngáy khó chịu.

“Xe cũ của họ hàng ấy mà, bán chẳng đáng bao nhiêu nên cho tôi. Cũng chẳng phải tham rẻ đâu!” Họa Trần nói rồi nhìn vào cửa thang máy. “Phó Giám đốc Hình đã về chưa?”

Tiểu Trịnh lắc đầu. “Ngày kia mới từ Kuala Lumpur về, bảo tôi ra sân bay đón!”

“Không phải anh ấy đi Hải Nam à?”

“Khả năng trước lúc đi lại có việc khác!” Tiểu Trịnh đáp qua quýt, mắt chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc Wrangler.

Đương nhiên, Hình Trình không cần thiết phải báo cho cô biết, cô đâu phải là cấp trên của anh, cũng chẳng phải là ai đó của anh. Họa Trần cảm thấy rất thư thái.

Không khí trong văn phòng không ấm hơn bên ngoài là bao. Tuân Niệm Ngọc đang nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, thảo luận với Nhậm Kinh về xu hướng cổ phiếu A và cổ phiếu Hồng Kông ngày hôm qua. Nào là sóng dài, sóng ngắn, chạm đáy, vọt đỉnh, lạm phát đình trệ... toàn là thuật ngữ chuyên ngành, cô chẳng hiểu từ nào cả.

Tổng Tư Viễn đi quanh phòng kinh doanh một vòng, sau đó đi lên, bảo Họa Trần thông báo cho lãnh đạo các phòng từ tầng giữa trở lên, chút nữa sẽ tham dự cuộc họp ngắn. Họa Trần vội đứng dậy, chân va phải chân bàn gây ra tiếng động. Tuân Niệm Ngọc nghe thấy tiếng, ngẩng đầu lên nhìn, rồi nhanh chóng di chuyển ánh mắt vào màn hình máy tính. Nhậm Kinh vội từ bàn làm việc của anh chạy đến, quan tâm hỏi cô có đau không.

Họa Trần đứng yên lặng một lúc, sau đó lắc đầu, nói: “Không sao ạ!” rồi bước xuống tầng dưới, đi từng phòng thông báo cho mọi người.

Tuân Niệm Ngọc chậm rãi ngược mắt lên cười khẩy.

“Sao thế? Cùng một văn phòng, đừng bắt nạt người ta quá!” Nhậm Kinh cười cười.

“Chẳng biết ai bắt nạt ai đấy!” Tuân Niệm Ngọc lạnh lùng nói.

“Hả? Câu này ý tứ sâu xa thế, mau phổ cập kiến thức nghe xem thế nào!” Nhậm Kinh rót một cốc cà phê cho Tuân Niệm Ngọc, ngồi ghé lên mép bàn của cô.

Tuân Niệm Ngọc liếc mắt nhìn anh, cầm cuốn sổ ghi chép lên. “Tôi không có nghĩa vụ này.” Nói rồi bỏ đi.

Nhậm Kinh vung nắm đấm phía sau lưng cô, mắng: “Đồ đàn bà xấu xa!”

Cuộc họp sắp bắt đầu mà Phó Giám đốc Phùng vẫn chưa tới. Tống Tư Viễn mặt lạnh nhìn Họa Trần. Họa Trần nói đã gọi điện thông báo, Phó Giám đốc Phùng đang trên đường đi, có lẽ là đã bị kẹt xe.

Vừa nói xong thì Phó Giám đốc Phùng từ ngoài bước vào. Mọi người tròn mắt kinh ngạc, trái ngược với bộ com lê thẳng thớm thường ngày là một Phó Giám đốc với chiếc áo vest nhăn nhúm, ống tay áo còn bị rách một mảng, để hở cả áo sơ mi, bên trong toàn vết bẩn.

“Thế này là...” Tống Tư Viễn nhú mày khó chịu.

Phó Giám đốc Phùng cười ngượng nghịu, chống hai tay xuống bàn. “Chỉ là sự cố nhỏ, sự cố nhỏ thôi ạ!” Khuôn mặt cứng nhắc này hôm nay mới thấy đỏ lựng lên.

“Không phải bạo lực gia đình đấy chứ?” Ai đó lên tiếng trêu đùa.

Phó Giám đốc Phùng bối rối chuyển chủ đề: “Họp thôi!”

Ngân hàng Vinh Phát chuẩn bị thành lập chi nhánh ở các quận trong thành phố Tân Giang. Người phụ trách chi nhánh được tuyển chọn từ tầng lớp cán bộ, các chức vị còn trống thì tuyển chọn từ nhân viên của các phòng. Ngân hàng Vinh Phát còn dự định tuyển dụng thêm khoảng năm mươi nhân viên nữa, sau đó đưa sang Hồng Kông đào tạo rồi bổ sung nhân lực cho các chi nhánh.

“Phó Giám đốc Phùng, việc này do anh phụ trách!” Tống Tư Viễn nói.

Phó Giám đốc Phùng gật đầu. “Vâng, tôi sẽ lập tức soạn điều kiện tuyển dụng và xác định địa điểm thành lập chi nhánh.”

Tống Tư Viễn chớp mắt một cái rồi hỏi mọi người có việc gì khác không. Vì không ai có ý kiến gì nên cuộc họp kết thúc. Anh đứng dậy, nhìn Phó Giám đốc Phùng, nói: “Cho dù bận rộn thế nào, cũng cần chú ý đến hình tượng cá nhân, nếu không còn nói gì đến hình tượng của một doanh nghiệp!”

Mặt Phó Giám đốc Phùng đỏ như gan lợn, chỉ cười xấu hổ, một lời giải thích cũng không nói được.

Họa Trần là người cuối cùng rời khỏi phòng họp, cô đóng cửa lại, thấy ở hành lang có hai trưởng phòng đang hút thuốc, giọng thì thầm to nhỏ: “Phó Giám đốc Hình thay mặt Giám đốc đi Hải Nam họp, tưởng sẽ thăng quan tiến chức thuận lợi, tiền đồ xán lạn, ai ngờ bị người ta đâm một nhát sau lưng.”

“Lại còn không à, thành lập chi nhánh là một việc lớn mà. Hai vị phó giám đốc đều ngang nhau, nhưng Phó Giám đốc Hình còn trẻ, mọi việc đều hăng hái, nhiệt tình nên rất được lòng mọi người. Nhưng bây giờ rõ ràng Phó Giám đốc Phùng chiếm ưu thế rồi. Đúng là gừng càng già càng cay!”

“Không hiểu Giám đốc Tổng rốt cuộc định giải quyết thế nào?”

Họa Trần cố ý ho vài tiếng, hai trưởng phòng nhanh chóng im bật, quay đầu lại thấy Họa Trần, họ cười cười rồi vội vàng rời đi.

Nhậm Kinh và Tuân Niệm Ngọc mỗi người đều bận rộn làm việc, không ai nói chuyện gì. Họa Trần đang phải điền một đồng bảng biểu. Trong văn phòng lúc này chỉ nghe thấy tiếng bàn phím vang lên lách cách, lúc ngừng đầu lên thì cũng gần đến giờ ăn trưa.

Điện thoại reo vang, là điện thoại trên bàn Tuân Niệm Ngọc.

Tuân Niệm Ngọc nhìn số điện thoại hiển thị thì ngẩn người, mới nói được vài câu sắc mặt đã thay đổi, cầm ống nghe chỉ gật đầu không lên tiếng.

Nhậm Kinh gần như nín thở, Họa Trần cũng vờ như không biết gì, chỉ liếc thấy quanh vành mắt Tuân Niệm Ngọc đã đỏ hoe. “Không phải em không nghe điện thoại, di động hết pin em quên không sạc. Anh... còn muốn giận dữ thế nào nữa? Anh quá đáng lắm!” Tuân Niệm Ngọc nghẹn ngào.

Cuộc gọi rất dài, hơn nửa tiếng đồng hồ. Bỏ máy xuống, Tuân Niệm Ngọc lấy tay che miệng, chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

“Ai vậy nhỉ?” Nhậm Kinh đứng dậy, bước đến chỗ đặt điện thoại bàn nhìn ngó rồi hỏi Họa Trần.

Họa Trần ra hiệu không biết, cũng không muốn biết.

“Chiều hôm qua có chuyện gì đặc biệt xảy ra à? Tôi ra ngoài làm việc nên không biết.”

Họa Trần có tật giật mình, chiều hôm qua cô cũng trốn làm ra ngoài. “Có gì đâu!”

Nhậm Kinh trừng mắt nhìn cô. “Cô đúng là đồ ngốc, chắc chắn phải có chuyện gì chứ. Buổi tối lúc tôi quay lại, đi lên tầng lấy tài liệu thì thấy trợ lý Tuân vẫn ở đây. Cô ấy không làm thêm mà là đang xem phim. Tôi hỏi xem phim gì, cô ấy bảo là *A Cam chính truyện*. Một bộ phim cũ rích, nếu không nhìn thấy bóng cô ấy trên tường, tôi còn nghĩ mình gặp ma rồi. Tôi lấy tài liệu xong thì về. Ở chỗ thang máy tình cờ gặp Phó Giám đốc Phùng, anh ta cũng đang đi lên tầng. Cô cũng biết Phó Giám đốc Phùng là con người rất kỳ quái, trong mắt anh ta, người khác đều là đồ vô lại, chỉ mỗi anh ta là con người chân chính. Tôi chào anh ta, mà anh ta cũng không thèm đáp lại một câu.”

“Ồ!” Liếc nhìn thời gian hiển thị ở góc phải màn hình vi tính, Họa Trần nghĩ đến bữa trưa trong Quán ăn Đại Thành.

“Cô chỉ được “ồ” thôi, không được nghĩ ngợi lung tung đấy!” Nhậm Kinh cuống lên.

“Nghĩ cái gì cơ?”

Nhậm Kinh vội áp tay vào ngực, chỉ sợ không cẩn thận hộc máu mà chết. “Ở thời điểm đó, tầng hai mươi bảy chỉ có hai người, mà lại là một nam một nữ. Hôm nay, Phó Giám đốc Phùng lại có bộ dạng như thế, còn Tuân Niệm Ngọc thì lại nhận cuộc gọi như thế... Cô không liên tưởng đến cái gì à?”

Họa Trần đắm chiêu suy nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Nhậm Kinh thở dài một tiếng, đúng là không sợ đối thủ tài giỏi như thần, chỉ sợ đồng đội ngốc nghếch như heo. “Đi ăn cơm đi!” Anh mãi mãi chẳng thể cùng chung chiến tuyến với cô được.

Họa Trần mừng rỡ như được phóng thích, định tắt máy vi tính, “Tinh tinh”, hệ thống nháy ra một khung đối thoại, nhắc nhở cô chưa đọc thư trong email. Cô mở ra, nhìn thấy tên người gửi, sống mũi bỗng cay cay, nước mắt chực trào ra.

Hình Trình lâu ngày không gặp nhưng giọng điệu vẫn ấm áp, nhã nhặn như thế.

“Tiểu Nguyễn, anh đang ở bên ngoài, em gái anh cùng người thân, hàng xóm ở quê đến Tân Giang sắm Tết, họ vừa gọi điện cho anh. Nghĩ đi nghĩ lại, anh chỉ biết tìm em. Em có thể đón tiếp họ giúp anh được không?”

Họa Trần chớp chớp mắt, đọc lại lá thư một lần nữa.

Gặp những chuyện như thế này, thông thường người Hình Trình cần tìm là Tiểu Trịnh. Tiểu Trịnh lái xe cho anh, sớm tối ở bên anh nên đương nhiên rất quen với người nhà của anh. Tại sao anh không tìm Tiểu Trịnh mà lại tìm cô, Họa Trần không thể không nghĩ ngợi. Cảm giác như lá thư này muốn tiết lộ cho cô một thông tin: Cho Họa Trần cơ hội được gặp gỡ với người nhà của anh, cũng là cho cô cơ hội để thể hiện mình.

Cả người cô nhất thời cứng đờ, kích động một phần thì kinh ngạc đến chín phần. Yêu đương là chuyện của hai người và việc này cũng chưa bắt đầu, đúng lúc hoa muốn nở mà chưa nở được thì bỗng đâu kéo người nhà vào, hành động này mang ý sâu xa khiến cô không chuẩn bị tâm lý kịp vì nó đến rất đột ngột. Cô bắt đầu thấy căng thẳng chạy vào phòng vệ sinh soi gương, vuốt lại tóc, chỉnh lại quần áo. Cả đêm hôm qua không ngủ ngon nên sắc mặt hơi tái, đồng phục công sở quá đứng đắn, đã thế còn quàng thêm một chiếc khăn đen. Cô cố gắng căn môi để sắc môi hồng hơn một chút.

Tuân Niệm Ngọc đã trang điểm lại nên không thể nhận ra cô ta từng khóc. Từ lúc Họa Trần bước vào đến lúc bước ra, cô ta thản nhiên như không, hoàn toàn coi Họa Trần là không khí.

Họa Trần cuống cuống xuống lầu, chưa đến bãi đỗ xe thì chuông điện thoại đã reo vang, là một số lạ. Cô gái nói trong điện thoại có giọng sang sảng, nhưng khẩu âm hơi lạ, cố gắng lắng mới nghe hiểu được. “Là Thư ký

Nguyễn phải không? Anh cả cho tôi số của cô, bảo tôi liên lạc với cô. Chúng rôi đang ở siêu thị XX, cô có biết đường không?”

Đương nhiên siêu thị đó cô biết, ngày nào tan sở, cô cũng đến đó ngồi. Họạ Trần nhớ ra, hôm nay siêu thị có đợt giảm giá quy mô lớn, tất cả các mặt hàng đều giảm năm mươi phần trăm. Họạ làm quảng cáo tốt thật, những người ở xa như thế cũng biết. “Tôi lập tức đến ngay.” Lá thư đó viết rất lịch sự, nhưng trên thực tế Hình Trình không cho cô cơ hội lui bước.

Họạ Trần ưỡn ngực, hít mạnh một hơi lấy dũng khí.

Nơi đỗ xe của siêu thị đã chật kín chỗ, Họạ Trần đành phải đỗ xe ở trước cửa một quán ăn Tây đối diện bên kia đường. Đỗ xe ở đó mà lại không vào quán ăn khiến bảo vệ quán nhìn cô với ánh mắt bức tức, Họạ Trần coi như không thấy.

Bước vào siêu thị, Họạ Trần cứ ngỡ mình đến nhầm chỗ. Đây đúng là một chiến trường, xe chở hàng trông như những chiếc xe chiến đấu, còn mỗi người giống như chiến sĩ anh dũng ra trận. Bánh xe bon bon chạy, tất cả mọi người nhìn hàng hóa trong siêu thị như nhìn vật báu, chỉ cần có thể cầm được thứ gì là họ đều vơ lấy ném vào xe, cứ vơ trước đã, có thời gian rồi vòng thêm lượt nữa chọn lựa sau. Mà chỉ cần lơ là một chút là hàng hóa trên giá đã trống không rồi. Mọi người đến đây còn phân công nhau, người thì xếp hàng trước quầy thu ngân, người thì đẩy xe, người thì lấy đồ.

Âm thanh ồn ào, hỗn loạn, hàng hóa bị xé vung vãi khắp nơi, tất cả nhân viên siêu thị đều được huy động, nhưng cũng chỉ biết giương mắt đứng nhìn trước cửa ra vào, cố gắng để khách hàng thanh toán từng sản phẩm trước khi mang ra khỏi siêu thị.

Tìm người trong tình hình như vậy chẳng khác nào mò kim đáy bể. Họạ Trần gọi điện, chuông kêu rất lâu mới có người bắt máy. Cách chỗ cô đứng khoảng mười mét, có một cô gái dáng người béo lùn đang cầm một túi băng vệ sinh vẩy vẩy Họạ Trần.

“Thư ký Nguyễn, cô đến rất đúng lúc. Bây giờ, cô ra xếp hàng chuẩn bị thanh toán, tôi đến chỗ mấy người kia giúp họ một tay.” Em gái Hình Trình không cho Họạ Trần cơ hội e thẹn, lập tức giao nhiệm vụ cho cô.

Không có hàng hóa thì thanh toán làm sao, chẳng qua chỉ là xếp chỗ, thế nên Họạ Trần không thể trốn tránh được. Cuối cùng, chẳng phải chờ đợi lâu, ba chiếc xe chiến đấu cũng xuất hiện, các chiến sĩ mồ hôi nhễ nhại, thở hồng hộc, quần áo rộng thùng thình. “Chương trình ưu đãi lớn thế này không nhiều đâu, cho dù thế nào cũng phải kiểm lại tiền vé xe chứ!” Em gái Hình Trình lấy tay làm quạt, quạt liên tục.

Họạ Trần bị câu nói đó làm cho phì cười. Lúc đó, cô gái mới có thời gian giới thiệu bản thân, cô là Hình Điền, anh trai thứ hai là Hình Cảnh. Thêm cả Hình Trình, ba người họ đều có cái tên rất đẹp. Họạ Trần nghĩ: “Lúc hai bác đặt tên cho anh em họ, chắc hẳn trong lòng có rất nhiều mong ước.”

Lúc thanh toán tiền, Họạ Trần còn bị một phen sợ hãi vì cảnh tượng đồ sộ của những chiếc xe chiến đấu. Không kể đến các túi lớn túi bé thực phẩm, một cô gái mười bảy, mười tám tuổi đã mua một lúc năm bịch to tã giấy trẻ em, bảy, tám cái vỏ điện thoại Apple. “Điện thoại Apple bây giờ đang đắt, nhưng sau này chắc chắn sẽ hạ giá, đến lúc đó, mình sẽ thay áo mới cho nó hăng thàng.” Cô gái cười mơ màng.

Hình Điền thì mua phải đến một giỏ to bút và vở. “Chỗ này chắc đủ dùng cho bọn trẻ nhà tôi và nhà anh hai đến lúc chúng nó học trung học.”

“Hai nghìn một trăm sáu mươi tệ!” Nhân viên thu ngân tỏ ra khá mệt mỏi, tuy động tác cứng nhắc, nhưng vẫn cố giữ tinh tảo.

“Nhiều như vậy à?” Hình Điền sững người, tranh cướp hàng càng nhanh càng tốt, thế nên trong đầu chẳng nghĩ gì đến chuyện tiền nong. Nhìn cái này, nhìn cái kia, đều là thứ vất vả lắm mới tranh cướp được, cái nào cũng không nỡ để lại.

“Để tôi thanh toán cho.” Họa Trần vội vàng rút thẻ đưa cho nhân viên thu ngân. Hình Điền liền ngăn lại. “Chúng tôi sẽ góp chung, không đủ sẽ mượn cô.” Kết quả, Họa Trần vẫn phải đưa thêm cho họ một nghìn hai trăm tệ.

Hàng người mang theo thành quả chiến đấu hùng dũng bước ra khỏi siêu thị, trên gương mặt mỗi người đều nở nụ cười thắng lợi. Họa Trần dẫn họ đến cửa hàng KFC gần đó ăn trưa. Gọi một bàn đồ ăn, ăn uống no nê xong, cô hỏi mọi người có kế hoạch gì tiếp theo. Hình Điền nói rằng muốn mua quần áo mới diện Tết cho mình và bọn trẻ con.

Họa Trần nghĩ nếu cô đi cùng có thể bọn họ không thoải mái nên chạy ra cây ATM rút hai nghìn tệ đưa cho Hình Điền. “Nếu không đủ thì gọi điện cho tôi nhé!”

Hình Điền đánh giá Họa Trần từ đầu đến chân, không coi cô là người ngoài, cười híp mắt rồi nhận tiền. “Chiếc xe này là của cô hay là đi mượn thế?” Sau khi chất một đống thành quả chiến đấu ở siêu thị lên xe Wrangler, Hình Điền kéo Họa Trần ra một góc nói chuyện với cô.

Khi biết chiếc xe này là của Họa Trần, một lúc lâu Hình Điền không nói gì, mãi sau mới hỏi nhà Họa Trần có mấy người, bố mẹ làm nghề gì, ở nhà rộng bao nhiêu mét vuông, lương một tháng được bao nhiêu. Thấy Họa Trần mặt đỏ như gấc, dáng vẻ bối rối, Hình Điền vội vàng giải thích: “Tôi không có ý gì khác đâu. Ha ha, chắc cô cũng không nghĩ xa như vậy. Lúc ở cạnh bố mẹ, mấy thứ tương cà mắt muối có thể không liên quan đến cô, có lóng ngóng vụng về thế nào cũng được. Nhưng đến khi kết hôn rồi thì không thể như vậy được nữa. Lương anh cả tôi bây giờ cũng không thấp, nhưng cũng không phải núi vàng núi bạc. Hai người vẫn chưa kết hôn, chưa có nhà, chưa sinh con, bố mẹ tôi tuổi cũng đã cao, điều kiện của chúng tôi lại rất bình thường. Dù có sống qua ngày, cũng phải biết thực tế, biết tính toán một chút. Cô không chê tôi lắm lời đấy chứ?”

“Không đâu!” Mặc dù rất ngại, Họa Trần vẫn lấy hết dũng khí nhìn Hình Điền. “Thế giới này có rất nhiều lời nói dối, lừa gạt, chỉ có những người quan tâm đến người thân của mình mới nói những lời thật lòng như vậy. Nhưng tôi không phải là người yêu...”

“Bây giờ không phải, sau này chắc chắn là phải. Tôi rất thích cô, vì cô rất hiểu biết.” Hình Điền ngắt lời Họa Trần. “Tôi đến Tân Giang rất nhiều lần, nhưng anh cả chưa hề nhắc tên cô gái nào với tôi. Cô là người đầu tiên đấy!”

Nhiệt độ bây giờ đang là -4°C, vậy mà Họa Trần toát hết mồ hôi. “Tôi chỉ là thư ký của Phó Giám đốc Hình, anh ấy đi công tác, thế nên tôi...”

Hình Điền nắm lấy tay cô lắc lắc. “Tôi biết, Thư ký Nguyễn. Nhà chúng tôi không có phong cảnh nổi tiếng, nhưng không khí trong lành, rau tự trồng lấy ăn, không có thuốc sâu, cá nuôi tự nhiên, gà thả vườn. Mùa xuân đến, đồng ruộng rực rỡ sắc màu, rừng cây bào đồng nở hoa vô cùng đẹp

mắt. Tôi sẽ bảo anh cả đưa cô về ngắm hoa bào đồng, ăn cá thả ao, gà ta và rau sạch tươi ngon.”

Họa Trần chỉ biết cúi đầu , chọn cách im lặng không lên tiếng.

Bọn họ vui vẻ đi dạo phố, còn Họa Trần kéo “thành quả chiến đấu” về nhà nghỉ. Nhà nghỉ cách bến xe không quá xa, việc bắt xe buýt cũng thuận tiện. Phòng thuê tuy hơi cũ nhưng rất sạch sẽ. Họa Trần nhờ người phục vụ giúp cô mở cửa xe, sau đó một mình cô xách tất cả túi lớn túi bé từ trong xe về phòng. Việc bê vác thật sự rất mệt, mồ hôi tuôn như mưa, ngay cả áo trong cũng ướt sũng.

Xong việc cô vội vội vàng vàng về văn phòng. Email thứ hai của Hình Trình đang đợi Họa Trần trả lời. Anh hỏi cô có gặp Hình Điền không? Cô đáp lại: “Tất cả đều rất tốt.” Sau đó bên kia chỉ im lặng.

Họa Trần cầm di động, tay mân mê màn hình. Cô muốn gọi cho Hình Trình để được nghe giọng nói của anh, được kể cho anh nghe về người nhà của anh. Đầu ngón tay cô duỗi thẳng, rồi sau đó cong lại.

Anh có thể gọi điện cho Hình Điền, tại sao không thể gọi điện cho cô? Cô không liên quan gì đến anh sao? Hay có lẽ bây giờ anh đang họp, không tiện gọi?

Một tiếng thở dài khe khẽ như ngọn gió thổi qua mặt nước, chỉ khẽ lay động một vùng, sau đó trở lại yên tĩnh như cũ. Ai biết gió đã từng thổi qua?

Máy bay Hình Trình hạ cánh xuống sân bay Tân Giang vào chiều ngày mùng Tám tháng Giêng. Khi cầu thang máy bay vừa hạ xuống, anh chăm chú đứng nhìn tòa nhà mới xây của sân bay. Trên bãi đỗ có vài máy bay chở khách mới, Ấn Học Văn và mấy người đang đứng bên cạnh. Anh không bước đến chào hỏi họ mà vội vàng quay về để xử lý đồng tài liệu chất cao như núi. Chuyến đi này khá dài, anh ở Hải Nam bốn ngày, ở Kuala Lumpur sáu ngày. Đến Kuala Lumpur là lịch trình mà tổng công ty ở Hồng Kông sắp xếp, họ yêu cầu anh đến đó xử lý mấy vấn đề về ngoại hối, về phương diện này thì Hình Trình là cao thủ.

Hải Nam và Kuala Lumpur ở gần xích đạo nên mùa đông rất ấm áp. Bước ra khỏi cầu thang máy bay, gió lạnh tạt vào mặt. Nóng lạnh giao nhau khiến lỗ chân lông co lại. Tiểu Trinh vẫn chưa đến, xe cậu ta lái đâm vào đuôi một xe khác trên đường cao tốc, hiện cảnh sát giao thông đang xử lý vụ việc. “Phó Giám đốc, xin lỗi anh, có lẽ anh phải bắt taxi về rồi.” Tiểu Trinh lo lắng nói.

Hình Trình an ủi cậu ta vài câu, đang định vẫy xe taxi thì nhìn thấy Mã Lam.

Mã Lam cũng nhìn thấy anh. Cô mặc chiếc áo choàng mỏng màu khói dài chấm gót, đai quanh eo thắt hờ, khăn quàng màu đỏ cam, tay xách chiếc túi Louis Vuitton mới nhất, cũng là kiểu túi kinh điển nhất, khí chất vô cùng cao quý.

Mã Lam của ngày hôm nay hoàn toàn khác trước, ngay cả giọng nói của cô vẻ mềm mại, dịu dàng đặc trưng của người Tân Giang. “Anh đi công tác về à?” Mã Lam cẩn thận tránh khỏi dòng xe cộ, bước đến trước mặt anh.

Mùi nước hoa phảng phất, toát lên vẻ dịu dàng quyến rũ của người phụ nữ đang ở thời kỳ nở rộ. Phụ nữ thường đẹp khi sống hạnh phúc, Hình Trình phải công nhận điều đó và nó làm trái tim anh nôn nao khó chịu. “Ừ! Còn em thì sao?”

“Em đi tiễn chồng, anh ấy vừa đi Dubai về được mấy ngày, bây giờ lại phải đến Bắc Kinh họp. Đúng thật là, đến con em cũng không chịu gọi bố nó nữa rồi.” Mã Lam kể khổ với anh rất tự nhiên.

Anh mỉm cười tràn đầy phong độ.

“Lái xe vẫn chưa đến à?” Mã Lam hỏi.

“Gặp một sự cố nhỏ.”

“Vậy anh ngồi xe em nhé! Bây giờ còn sớm, chúng ta đi uống cà phê. Hôm trước em nghe bố chồng em nói một chuyện, đang định kể với anh.”

Lời từ chối vừa đến miệng đã kịp rút trở lại.

“Ánh đèn mờ mờ ở giữa quán lập lòe như đom đóm, ánh sáng như vậy chẳng có tác dụng gì với những hàng ghế dài xếp xung quanh theo kiểu tàu hỏa, tiếng nhạc êm dịu nhẹ nhàng vang lên như dòng sông ngầm chảy vào bên trong hang động.

Lúc ngồi xuống, Hình Trình phát hiện một tia sáng lấp lánh khi Mã Lam quay mặt lại, đó là hoa tai kim cương. “Ngày trước em không thích đồ trang sức.” Hình Trình buột miệng, nói xong thì hối hận muốn cắn đứt lưỡi mình.

Mã Lam nho nhã khuấy cốc cà phê. “Người phụ nữ nào chẳng thích đồ trang sức, trước đây là do chúng ta không có điều kiện thôi.”

Cô không oán trách, cũng không khoe khoang, chỉ cảm thấy buồn, điều này khiến Hình Trình không thể hận cô được. Anh không ngẩng đầu lên, cố vùi khuôn mặt của mình trong bóng tối, không muốn bất cứ tia sáng nào thấy được vết thương của anh. “Thật may, anh không làm liên lụy đến em cả đời.” Anh cố nói bằng giọng chua xót.

“Đừng như vậy mà Hình Trình!” Mã Lam thở dài một tiếng, đặt tay mình lên tay anh rồi nắm nhẹ. “Some people are meant to fall in love with each other, but not meant to be together. Một số người được số phận sắp đặt cho họ yêu nhau, nhưng lại không cho họ ở bên nhau.”

Trong quán lúc này vang lên bản nhạc violin *Trầm tư*. Một cô phục vụ xinh đẹp đang dỡ bỏ cây thông Noel trước cửa.

“Đối với em, hôn nhân là thực tế, còn tình yêu là duy nhất.” Mã Lam quay mặt ra ngoài cửa, có hai con chim hỷ thước xám lần lượt đậu trên cây ngô đồng Pháp bên đường trong bóng chiều tà. “Nếu chỉ có mỗi em, em sẽ bất chấp mà sống vì tình yêu, nhưng em còn có con, con em lớn lên rồi cũng sẽ sinh con. Làm sao có thể để chúng giẫm lên vết chân của chúng ta chứ? Một số gia đình ở trong nước còn chọn cách di cư sang nước ngoài, trong khi họ rõ ràng không biết tiếng, cũng không quen phong tục tập quán nơi đó. Vứt bỏ những thứ đã ăn sâu trong thói quen, trong tiềm thức là một điều cực kỳ đau khổ, nhưng ở đó có môi trường sống và học tập rất tốt. Vì con cái, họ có thể chịu đựng tất cả. Em cũng vậy.”

Cả người Hình Trình dâng lên cảm giác chán ghét cực độ. Thảo nào có nhà tâm lý học từng nói rằng, con người trải qua bi kịch sẽ có cuộc sống vô cùng sung túc, họ luôn dùng sự so sánh khập khiễng để thoái thác cảm giác hạnh phúc của mình. Cô ấy ăn mặc rất sang trọng, quý phái, lưu luyến tiễn chồng ra sân bay, nhắc đến con trai với ánh mắt sáng ngời hạnh phúc. Thế mà thoát cái đã có thể bảo rằng tình yêu là duy nhất, hôn nhân là thực tế, thế không phải rất châm biếm sao? Thế mà gọi là muốn an ủi trái tim bị tổn thương của anh ư, thật nực cười!

“Em có chuyện gì muốn nói với anh à?” Anh không có hứng thú tiếp tục diễn kịch với cô.

Mã Lam cười, nụ cười đau khổ, thâm sâu khó đoán. “Ông Thịnh Mậu Cốc của tập đoàn Thịnh Hoa và bà Hoa Dương năm ngoái đã âm thầm thành lập quỹ tín thác gia tộc Thịnh Thị và Hoa Thị, hai người ủy thác cho một công ty quản lý tín dụng quốc tế của Mỹ, đối tượng hưởng lợi là cô con gái duy nhất của họ, Thịnh tiểu thư.”

Đây cũng chẳng phải tin gì lớn, không phải là chuyện thường gặp trong giới đại gia sao? Thành lập quỹ tín thác gia tộc, thông qua công ty ủy thác để quản lý tài sản và cân đối chi tiêu, vừa tránh tình trạng tài sản của gia tộc bị chia nhỏ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của công ty, vừa bảo đảm cuộc sống giàu có sung túc suốt cuộc đời của người được thừa kế. “Những cái đó liên quan gì đến anh?”

Mã Lam bình tĩnh nói tiếp: “Điều đó có nghĩa là ông Thịnh Mậu Cốc và bà Hoa Dương coi như đã lập di chúc, bảy mươi lăm phần trăm cổ phần của họ ở tập đoàn Thịnh Hoa đều là của Thịnh tiểu thư. Thịnh tiểu thư được vợ chồng ông Thịnh Mậu Cốc bảo vệ rất kỹ. Cô ấy năm nay hai mươi tư tuổi, lớn lên và học ở nước ngoài, năm nay học xong sẽ về nước.”

Hình Trình dần dần đã hiểu ra vấn đề, anh nói kháy: “Người may mắn được như Trưởng phòng Mã đâu có nhiều.” Thịnh Hoa là khách hàng lớn của ngân hàng Vinh Phát, anh đã từng gặp ông Thịnh Mậu Cốc và bà Hoa Dương. Hai người họ đều là những người trí thức, hiểu biết, đầu óc kinh doanh rất đổi mới, tính tình hòa nhã, lịch sự. Ông Thịnh Mậu Cốc thì hài hước, phong độ, còn bà Hoa Dương lại hiểu biết, dịu dàng, được thừa hưởng gen di truyền tốt như vậy, tiểu thư Thịnh chắc chắn rất nổi trội. Dung mạo xinh đẹp, gia thế hiển hách, lại sống ở nước ngoài nhiều năm, người con gái như lan quý trên rừng như vậy, người nào dám sánh đôi? Cho dù là Ấn Học Văn, không, chỉ tính riêng cánh cửa của Thịnh Mậu Cốc thôi, anh ta cũng chẳng thể bước qua nổi. Huống hồ một kẻ làm công ăn lương như anh, ngay cả tư cách tham dự cuộc đua thoi cũng không có.

Mã Lam giống như chiếc máy CT chụp cắt lớp, nhanh chóng quét được hình ảnh trong đầu anh. “Sản nghiệp khổng lồ, con gái như hoa như ngọc, nếu gặp được người xuất sắc thì sẽ thế nào? Nhà họ Thịnh không thiếu tiền, không thiếu danh tiếng, nhưng lại thiếu một chàng trai cực kỳ xuất sắc về nhân phẩm và tài năng để có thể bảo vệ, chăm sóc thiên kim tiểu thư nhà họ. Chỉ cần đánh giá hai điểm này, anh chính là người có tư cách nhất.”

Hoang đường! Hình Trình bỗng nhiên nổi giận. Mã Lam đã nghĩ được sâu xa là thế, chu đáo là thế, nhưng có phải quá tự phụ hay không? “Làm như vậy thì có lợi gì cho Trưởng phòng Mã, chắc không phải chỉ cần mời uống một chén rượu nhạt để tạ ơn bà mối chứ?” Anh không kiềm chế nổi, từng lời thốt ra như dao sắc, cố ý đâm vào tim cô.

Đúng vậy, đây là một cơ hội rất tốt. Lần trước, Ấn Học Văn cũng đã nhắc tới chuyện này và anh cũng biết. Nhưng từ miệng Mã Lam nói ra

giống như một kiêu thương xót, thậm chí anh cũng thấy mình thật đáng thương.

“Em yêu anh. Không lúc nào em không muốn anh sống hạnh phúc hơn em.” Giọng nói của cô, vẻ mặt của cô không có chút gì là giả dối, tựa như đều xuất phát từ trái tim vậy.

Xung quanh rất yên tĩnh, càng lúc càng yên tĩnh. Hình Trình cảm giác như anh và Mã Lam đang ngồi trên một con thuyền, trên thuyền không có mái chèo. Cách không xa thuyền của họ là bờ sông, phồn hoa tấp nập, phong cảnh đẹp mê hồn. Một cơn gió thổi đến làm con thuyền xoay tròn, lúc thì đẩy vào gần bờ, lúc thì lại đẩy xa bờ.

Ánh mắt anh dừng trên gương mặt của Mã Lam, ý nghĩ phức tạp dừng lại trong giây lát rồi rời đi. Mã Lam nhìn lại anh với ánh mắt bắn khoăn, dịu dàng.

Cùng đi bên nhau bãi đỗ xe, cả hai người không nói câu nào. Bãi đỗ xe rất rộng, rất trống, nghe rõ tiếng giày của họ gõ xuống nên xi măng lộp cộp.

Cánh tay Mã Lam bỗng đưa ra rất tự nhiên. Đầu tiên là kéo góc áo anh, sau đó ôm chầm lấy anh.

Hình Trình cứng đờ người, cảm giác quen thuộc ủa đến như thủy triều nhấn chìm anh. Kỷ niệm quá khứ như đám mây xốp nhẹ bao quanh anh, họ đã có một thời gian dài rất đẹp bên nhau. Nhưng sự giận dữ cũng ngùn ngụt bốc lên như khói, anh nhớ đến cảnh Mã Lam lưu luyến tiễn người chồng đại gia kia, anh muốn lạnh lùng xé rách cái mạng che mặt trong cuộc sống hạnh phúc, ái ân của họ, xem xem cuộc hôn nhân được coi là hạnh phúc đó có diện mạo ra sao.

Chỉ hơi dùng sức, anh đã ôm chặt Mã Lam vào lòng, một tay ôm lấy eo cô, một tay nâng đầu cô, tựa như không có ý định cho cô lẩn tránh. Mùi hương trên cơ thể cô hoàn toàn xa lạ với anh, môi anh nhanh chóng tìm đến môi cô.

Mã Lam không có ý định né tránh, hai tay cô vòng qua cổ anh, đầu hơi ngã ra, cuồng nhiệt hôn đáp lại, cô còn đưa bàn tay mát lạnh của mình luồn qua hai khuy áo khoác ngoài vào bên trong người anh, vuốt ve bộ ngực rắn chắc của anh. Cơ thể Hình Trình bỗng căng cứng, máu nóng toàn thân chạy rần rật, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, cảm giác như có một ngọn lửa đang thiêu đốt hết thảy.

Anh càng trở nên cuồng bạo hơn, không phải là hôn, mà là như muốn gặm cắn, nuốt chửng lấy cô.

Mã Lam đã không thể đứng vững được nữa, nhưng cô vẫn còn giữ lại một chút lý trí, thở hỗn hển bên tai anh. “Không ở đây được, chúng ta đi... khách sạn...”

Hình Trình chợt tỉnh táo lại, anh nhanh chóng liếc nhìn xung quanh. Không có ai, dưới ánh sáng mờ mờ, đầu tóc Mã Lam rối bù, mặt đỏ như gấc, gương mặt quyến rũ lúc này trông vô cùng sinh động.

Anh bình tĩnh trở lại. “Đây là Tân Giang.” Tân Giang quá nhỏ, không chừng sẽ gặp người quen ở đây. Bản thân anh hiện nay dù không được coi là một người thành đạt, nhưng cũng không muốn vì một lần kích động sinh lý mà đánh đổi tất cả. Anh buông cô ra, lùi lại một bước rồi cầm túi hành lý đang để trên nền đất.

“Ừm!” Mã Lam cũng bình tĩnh trở lại, nhưng tim vẫn đập thình thịch. Hình Trình đối với cô vẫn rất gần gũi, chu đáo. Cô đưa anh số điện thoại, số máy này chồng cô cũng không biết. “Lúc nào gọi cho em cũng được, em luôn mở máy.” Cô dịu dàng nhìn anh.

Anh hôn lên má cô, che giấu sự châm biếm nơi đáy mắt.

“Anh cũng thích cái này à?” Mã Lam xách chiếc túi đang để dưới đất lên, rất nặng. Bên trong đựng một bộ đĩa than của Tchaikovsky, phiên bản giới hạn.

“Mua giúp bạn ấy mà.” Anh cầm lên, nhẹ nhàng phủ bụi trên bề mặt.

“Bạn nam hay bạn nữ?” Mã Lam sốt sắng hỏi.

Hình Trình ngược mắt lên, mặt không chút biểu cảm.

Mã Lam thoáng đỏ mặt. “Em... ý em là, người bạn này của anh có sở thích cao cấp thật đấy. Một người bạn của chồng em cũng có sở thích này, đã từng mời vợ chồng em đến nhà anh ấy nghe mấy lần. Nói thật là em thấy nghe cái này với đĩa CD chất lượng cũng không có gì khác biệt.”

Anh cũng không thấy có gì khác biệt. Trong một cửa hiệu bán đĩa than ở Malaysia, ông chủ cửa hàng nhiệt tình giới thiệu cho anh sự khác biệt giữa đĩa than và đĩa CD, ông ta nói say sưa, còn xúc động rơi nước mắt. Anh ngồi yên lặng ở đó, dưới ánh hoàng hôn, tiếng nhạc cổ điển vang lên như muốn ru người ta ngủ.

Giá tiền bộ đĩa này rất đắt, là thứ đồ xa xỉ duy nhất anh mua trong hơn ba mươi năm qua. Anh không do dự mà đưa ngay thẻ tín dụng, nhờ ông chủ cửa hàng đóng gói cẩn thận.

“Người bạn này chắc chắn rất quan trọng đối với anh.” Ông chủ cửa hàng nói.

Anh cảm ơn ông chủ cửa hàng, cầm túi đĩa, đi qua trung tâm thành phố Kuala Lumpur náo nhiệt, ngắm nhìn đường phố lớn đang dần đắm mình trong ánh chiều tà. Nguyễn Hòa Trần cô quan trọng với anh không? Có lẽ không quan trọng đến như vậy. Vừa là năm mới, vừa là sắp đến Tết Âm lịch, mà anh đã hứa mua cho cô một món quà. Con gái ai chẳng thích được tặng quà!

Mã Lam lái xe rất giỏi, thỉnh thoảng cô lại ngược mắt lên, nhìn qua gương chiếu hậu mỉm cười với anh. Cô rất thông minh khi không nhắc đến chồng mình, cũng không truy hỏi người bạn kia của anh là ai. Cô kể về công việc của mình, về những món ngon và phong cảnh yên bình ở ngoại ô thành phố. Thỉnh thoảng anh cũng ậm ừ một, hai câu, coi như đang nghe cô nói.

Mã Lam là người rất cẩn thận, vào trung tâm thành phố, cô đỗ xe bên lề đường. “Hình Trình, anh xuống xe ở đây nhé!”

Anh gật đầu, hai người tạm biệt nhau. Đợi xe của Mã Lam đi xa, anh mới vẫy tay taxi. Lúc lên xe thì nhận được một tin nhắn.

Mã Lam nhắn: “Vì anh, việc gì em cũng đồng ý.”

Anh nhìn lướt qua rồi đưa tay nhấn nút xóa, không còn lại chút dấu vết nào. “Đàn bà là trường học”, câu nói này chẳng sai chút nào. Ở bên Mã Lam có vài tiếng thôi mà anh đã học được rất nhiều điều. Hay nói cách khác, cô đã thay anh mở ra một cánh cửa, để anh có thể nhìn thấy phong cảnh mà chưa bao giờ anh nhìn thấy. Hôn nhân hóa ra là tòa nhà cao tầng, bạn phải tìm mảnh rất đẹp, thiết kế đẹp, thời hạn sử dụng lâu bền mới có thể thu hút khách hàng. Sớm không được, muộn không được, nhanh không được, chậm cũng không được, tóm lại phải tính toán cẩn thận, kỹ lưỡng mới chọn được thời cơ thích hợp. Thật là mệt mỏi!

Cửa an toàn của phòng kinh doanh ngân hàng Vinh Phát đã hạ xuống, bên trong đèn vẫn sáng trưng, nhân viên kinh doanh đang kiểm kê và quyết toán, xe chở tiền đang chờ trong sân, nhân viên bảo vệ vũ trang đầy đủ, tay cầm súng ống. Anh xách hành lý lên thang tầng hai mươi bảy, trong lòng có chút hân hoan.

Giữa đường có hai nhân viên bước vào thang máy, lịch sự chào anh. Nhìn anh, ánh mắt họ như có điều gì đó muốn nói lại thôi, tràn đầy sự thông cảm. Bàn tay xách hành lý của Hình Trình bất giác run run.

Bước qua phòng trợ lý, anh chỉ nhìn thấy Nhậm Kinh. “Sao chỉ có mỗi mình cậu ở đây?” Hình Trình mở túi lấy gói cà phê White Coffee King(*) ném về phía Nhậm Kinh.

(*) Một loại cà phê của Malaysia

“Trợ lý Tuân đi họp bên Ban kinh tế đối ngoại, Thư ký Nguyễn đang đi nộp báo cáo ạ.” Nhậm Kinh vội đứng dậy. “Đều tan làm rồi, có lẽ họ sẽ về thẳng nhà.”

Hình Trình vỗ vỗ vai anh. “Cậu cũng về sớm chút đi, sức khỏe là vốn quý, đừng để quá mệt!”

“Cảm ơn Phó Giám đốc.” Nhậm Kinh há miệng, định nói gì đó, lường lự một hồi rồi lại thôi.

Hình Trình xua xua tay. Tổng Tư Viễn không có ở đây, cửa phòng Phó Giám đốc Phùng đang khép hờ, bên trong nghe rõ tiếng nói chuyện qua điện thoại, giọng cao vút, anh không muốn làm phiền.

Mở cửa phòng làm việc, ngồi xuống bàn, nhìn mọi thứ quen thuộc nơi này, lòng anh bỗng chùng xuống, ngón tay lướt qua bàn phím, đầu óc trống rỗng. Đây là sự nhạy cảm trong nghề nghiệp, cũng là sự cảnh giác mà anh đã tích lũy được sau nhiều năm làm việc, anh đoán chắc ở ngân hàng đã xảy ra chuyện gì đó có liên quan mật thiết đến anh.

“Phó Giám đốc Hình đã về rồi à?” Phó Giám đốc Phùng từ ngoài bước vào.

Anh đứng dậy, hai người bắt tay rồi nhìn nhau dò xét.

So với nét mặt tràn ngập vui tươi như gió xuân của Phó Giám đốc Phùng, vẻ mặt Hình Trình lại đăm chiêu, ù u u như gió cuối thu. “Thế nào, công việc ở bên tổng công ty không thuận lợi sao?”

Hình Trình cười cười. “Không có gì, vẫn ổn!”

Anh và Phó Giám đốc Phùng từ trước đến nay chưa bao giờ thật lòng với nhau, thông thường nói không có gì thì có nghĩa là có. Phó Giám đốc Phùng tỏ ra thấu hiểu, gật gật đầu: “Vẫn ổn thì tốt!”

Hình Trình cố ý tỏ vẻ khó nói: “Thật sự không có gì mà, thật đấy, anh cũng biết bên tổng công ty thường làm việc kiểu như vậy.”

“Tôi hiểu mà, hiểu mà! Ái chà, tôi cứ mong cậu về, dạo này việc nợ chồng chất việc kia, bận tối mắt tối mũi, cậu phải gánh đỡ tôi một ít mới được. Hôm nay muộn rồi, để mai nói chuyện tiếp. Câu nghỉ ngơi đi!”

Phó Giám đốc Phùng đi ra. Đúng là “ngựa giẫm hoa về, móng còn thơm(*)”. Nhìn vào dáng đi đặc ý của anh ta, Hình Trình dự cảm sắp có giông bão nổi lên. Thực ra, lần này đi công tác ở Malaysia, Hình Trình đã thể hiện rất xuất sắc, chủ tịch hội đồng quản trị hết lời khen ngợi. Trong bữa tiệc, lúc mời rượu, còn cố ý nói bóng gió muốn điều anh về tổng công ty công tác. Trước khi lệnh được ban xuống, bất cứ cái gì cũng không thể coi là thật. Hình Trình đã gặp nhiều biến cố, nhưng vẫn rất vui, ít nhất lần này đã để lại ấn tượng tốt với chủ tịch.

(*) Trích trong điển cố Hoàng đế Bắc Tống là Triệu Cát rất thích vẽ tranh, ông cũng là người có tài vẽ tranh về hoa cỏ. Ông rất chú ý đến kết cấu và phong cảnh trong tranh. Khi khảo nghiệm các họa sĩ trong triều, ông thường dùng thơ ra đề, các họa sĩ sẽ phải vẽ tranh theo đề tài ông chọn. Đây là một trong những câu thơ ông ra cho các họa sĩ vẽ. Có nghĩa là hưởng tiếng thơm, được thơm lây.

Ngay ngày đầu tiên đi làm, tính khiêm tốn, hòa nhã, chững chạc, cẩn thận chính là đặc trưng con người anh. Anh không cho phép bản thân có bất cứ sai sót nào. Những đặc điểm này có thể xóa bỏ sự đổ kỵ của đồng

nghiệp với anh, đồng thời cũng giúp anh có mối quan hệ xã hội tốt. Con người anh thực ra khá cứng nhắc, gai góc, nhưng muốn thay đổi số phận của mình thì cần phải thay đổi cả tính cách.

Tiếng chuông điện thoại bất ngờ reo vang khiến Hình Trình đang mãi mê suy nghĩ giật nảy mình. Nhìn thấy ba chữ “Ấn Học Văn” nhấp nháy trên màn hình điện thoại, anh nhíu mày, hít một hơi thật sâu, rồi đổi ngay giọng từ tốn, ôn hòa: “Lâu lắm rồi không gặp, Giám đốc Ấn!”

“Anh cũng biết lâu rồi không gặp cơ đấy, hừ!” Giọng Ấn Học Văn có chút uể oải, có lẽ là đang tụ tập với một đám công tử ở đâu đó.

“À, vì bát cơm manh áo mà phải chạy đông chạy tây, cũng chẳng biết làm thế nào.”

“Thôi, đừng có lấp liếm nữa, anh cố ý tránh tôi thì có!”

Vấn đề khá nghiêm trọng rồi đây, Hình Trình bất giác đứng bật dậy. “Giám đốc Ấn là khách quý của Vinh Phát, tránh anh không phải là tránh thần tài sao?”

Câu nói này đã khiến Ấn Học Văn bật cười. “Tôi thì có cửa nào làm thần tài, ngân hàng các anh mới là thần tài chứ. Tôi đang ở Đêm Paris, đến đi, chúng ta uống vài cốc.”

Đại thiếu gia Ấn đã mời thì dù cho mệt mỏi cũng phải cố gắng xốc lại tinh thần. Hình Trình nhìn toàn thân quần áo bụi bẩn, nhàu nhĩ liền thở dài, ít nhất cũng phải thay quần áo đã, may mà phòng của anh ở ngay tầng trên.

Mở tủ quần áo ra, Hình Trình tìm được một bộ com lê Ý, bên ngoài khoác thêm chiếc áo măng tô màu đen. Đứng trước gương chỉnh lại trang phục, Hình Trình nhìn mình. Cách kết hợp ăn mặc này là do một khách hàng nữ dạy anh. Khi mặc com lê, nhất thiết phải đi giày da cùng tông màu, thắt cà vạt màu tím, dù đi chân không cũng không được đi tất màu trắng, nếu không cho dù bộ com lê có cao cấp thế nào cũng sẽ bị coi là nhân viên đi thu tiền nước hoặc chuyên viên môi giới bất động sản. Anh đâu có hiểu những thứ này, lúc đó Mã Lam cũng không để ý vấn đề này, có quần áo mặc tử tế là tốt rồi.

Thắt cà vạt xong, cài khuy áo măng tô, vẫn cảm giác cổ trống trơn thiếu thứ gì đó, tốt nhất là quàng thêm một chiếc khăn. Anh nhớ Hà Dập Phong hôm đó quàng một chiếc khăn màu xanh xám, rất nhã nhặn, lịch sự, Ấn Học Văn còn đánh giá anh ta có phong cách rất Anh quốc, rất trí thức, người khác không thể bắt chước được. Anh nhếch miệng cười tự giễu, sau đó dựng thẳng cổ áo lên.

Lúc xuống tầng, anh cố ý đi vòng qua tầng hai mươi bảy. Hành lang vắng vẻ, đèn trong các phòng đã tắt, màn đêm xuyên qua bức tường bằng kính bao phủ khắp nơi.

Ấn Học Văn ngồi một mình trên ghế xô pha, nhàn tản hút thuốc, uống rượu, tựa như đang chìm đắm trong tiếng hát của ca sĩ trên sân khấu. Đó là một bài hát tiếng Anh, tiếng nhạc du dương, ca từ yêu thương nồng nàn, đượm chút bi thương. Hình Trình đoán Ấn Học Văn chẳng thể hiểu nổi lời bài hát.

Ánh đèn trong quán Đêm Paris làm người ta có cảm giác như đang ở một hành tinh khác, nhưng cũng cảm thấy như là Paris diễm lệ thật sự. Dưới

ánh đèn này, bộ mặt thật của mỗi người đều được che lấp bởi một sắc màu thần bí.

“Chào!” Nhìn thấy Hình Trình, Ấn Học Văn nâng ly rượu ra hiệu, nhưng tư thế ngồi vẫn như cũ. Phục vụ bước đến, Hình Trình gọi loại rượu giống của Ấn Học Văn.

Đêm Paris là quán bar tốt nhất ở Tân Giang, các ca sĩ hát ở đây rất chuyên nghiệp; rượu, cocktail được pha chế bởi những chuyên gia bậc thầy, động tác vừa uyển chuyển vừa tinh tế, hoàn toàn không có ý diễn xiếc. Nhân viên phục vụ, cả nam lẫn nữ đều ăn mặc lịch sự, gọn gàng, cử chỉ nhã nhặn như được đào tạo từ trường quản gia Anh quốc.

Hình Trình nhấp một ngụm rượu, vị cay xen lẫn vị ngọt nhẹ. Thật ra, lúc này anh rất muốn đến cửa hàng cháo nóng, húp hai bát cháo nóng để an ủi cái dạ dày đã khổ cực nhiều ngày của anh.

Mọi việc hình như đều bình an vô sự, vẻ mặt của Ấn Học Văn vẫn không có gì thay đổi, chỉ thỉnh thoảng ngược mắt nhìn Hình Trình không nói lời nào, cố ý mặc kệ anh.

“Có lẽ thiếu gia họ Ấn này nhàn rồi quá mà!” Hình Trình nghĩ thầm.

“Giám đốc Ấn!” Trong tiếng nhạc nhẹ nhàng, bỗng một giọng nói ồm ồm vang lên, đặc chất Thiểm Tây.

Hai người cùng ngẩng đầu lên nhìn, một người đàn ông trung niên vóc dáng ục ịch, vẻ mặt vui mừng, ngạc nhiên nhìn Ấn Học Văn như nhìn thấy người thân đã thất lạc nhiều năm.

“Chủ tịch Ngô, ông tới Tân Giang khi nào vậy?” Ấn Học Văn do dự giây lát rồi đưa tay ra bắt.

Người đàn ông trung niên đưa cả hai tay ra nắm lấy. “Trước mặt Giám đốc Ấn, không dám nhận chức chủ tịch, cứ gọi tôi là Tiểu Ngô thôi. Tôi đến đây được một tháng rồi, đang đàm phán về việc mua bán và sáp nhập công ty.”

“Làm ăn cũng lớn đấy chứ!” Ấn Học Văn nói.

“Cũng tạm tạm! Vị này là...” Ông ta cười ngoác miệng rồi ngoảnh về phía Hình Trình.

Hình Trình vội vàng đưa danh thiếp, người đàn ông nhận lấy, rồi cũng lấy trong túi áo ngực ra một hộp danh thiếp, ánh vàng lấp lánh, danh thiếp còn xức thêm tinh dầu, rất nhức mũi.

Đó là công ty chế biến thực phẩm, tên công ty nghe rất hoành tráng - Toàn Cầu. “Tôi và Giám đốc Ấn quen biết đã nhiều năm, cũng coi như bạn bè là thân thiết. Sau này mong Giám đốc Hình chiếu cố nhiều hơn.” Thế mà tên của Chủ tịch Ngô lại rất khiêm tốn - Ngô Dụng, giống tên một vị quân sư trong một trăm linh tám anh hùng Lương Sơn Bạc.

Ấn Học Văn là người rất kén chọn, người bình thường chắc chắn không lọt vào mắt anh ta, đã được anh ta coi là bạn thì quy mô công ty cũng không phải nhỏ và cũng đều là khách hàng tiềm năng. Hình Trình để ý ngay đến việc này, nụ cười trên gương mặt anh càng thân thiện hơn, lập tức mời ông ta cùng ngồi xuống uống rượu.

Tuy nhiên, Ngô Dụng rất biết cư xử. “Hôm nay không làm phiền nhã hứng của hai vị, để hôm khác tôi sẽ mời một bữa thật hoành tráng.” Ông nói xong nhìn về hướng khác như có ai đó đang đợi.

Ấn Học Văn gật gật đầu, lẩm bẫm: “Tiểu Ngô bây giờ thật sự có tiến bộ!” Rồi ngửa cổ, uống cạn cốc rượu trong tay.

“Bạn của Giám đốc Ấn đúng là ở khắp nơi, lại là nhân tài các ngành các nghề.” Hình Trình vẫy tay gọi phục vụ.

Ấn Học Văn kiêu ngạo lắc đầu. “Không uống nữa. Ông ta chỉ là bạn bè thôi, không phải là anh em tốt của tôi.”

“Vậy Giám đốc Hà của Minh Thịnh có phải là anh em tốt của anh không?” Câu hỏi này Hình Trình có thể trả lời chắc chắn, nhưng vẫn tò mò. Nhìn thế nào cũng không ra Hà Dập Phong và Ấn Học Văn cùng một loại người.

“Tất nhiên tôi rất tin anh ta, nhưng anh ta lại đối với tôi rất bình thường.” Ấn Học Văn nói có chút ai oán.

Hình Trình im lặng không lên tiếng.

Ấn Học Văn kích động nói: “Anh chưa nhìn thấy tôi bị người khác ghét bao giờ đúng không? Dập Phong không giống người khác, đối với anh ta, tôi chính là kẻ đang tưởng bỏ thôi. Ha ha!”

“Giám đốc Ấn có lẽ rất khâm phục học vấn của Giám đốc Hà?”

Ấn Học Văn bật cười ha hả. “Chuyện học hành không liên quan. Có điều, đúng là trình độ học vấn của Dập Phong rất cao, gia đình trí thức có truyền thống học hành, vô cùng thông minh. Anh nghe nói về Học viện Giang Thành chưa?”

Đối với học viện Giang Thành thì Hình Trình quả thật phải ngưỡng mộ. Đó là một trong mười học viện kinh tế mạnh nhất thế giới với mục tiêu đào tạo ra những doanh nhân và nhà kinh tế hàng đầu thế giới. Đa số các nhân vật máu mặt của giới doanh nghiệp trong nước đều tốt nghiệp ở đây. Có thể học MBA tại học viện này chính là cầm trong tay một tấm danh thiếp lấp lánh ánh vàng.

“Viện trưởng bây giờ chính là bố của Dập Phong, không chỉ tôi, ngay đến bố tôi, ở trước mặt ông ấy cũng tỏ ra vô cùng kính trọng. Mẹ của Dập Phong là giáo sư ngành tiếng Trung của Đại học Bắc Kinh, giảng dạy môn văn học cổ điển, là người cực kỳ thanh nhã.”

Đúng là toàn những thành phần trí thức, không phải hạng dân thường. Hình Trình ngoài mặt mỉm cười mà tâm trạng phức tạp. Bình thường trong lòng anh còn có thể ngầm cười nhạo thiếu gia Ấn Học Văn dốt nát, còn Hà Dập Phong thì sao, ngay cả tư cách đồ kỹ cũng không có, chỉ biết ngưỡng mộ mà thôi. Anh ta không khoe khoang giàu có, không dùng quyền thế ức hiếp người, sinh ra đã có số mệnh cao sang, đứng ở vị trí mà người thường không thể với tới, tưởng như tất cả sao trên bầu trời đều chỉ dành riêng cho anh ta. Đó mới chính là vàng thật, là thứ kim loại chìm, tạo cảm giác đè nén, áp bức người khác.

“Tôi cũng coi Phó Giám đốc Hình là anh em, nhưng dạo này anh khá xa cách đấy. Khoản tiền vay lần đầu của Dực Tường bao giờ mới có?” Ấn Học Văn chuyển đề tài với dáng vẻ nghiêm túc.

Ánh mắt Hình Trình liếc nhìn sân khấu, đã thay một ca sĩ mới, là một cô gái trẻ, trên rốn cô ta còn đeo đồ trang sức lấp lánh, váy rất ngắn, chỉ cần quay người một cái, chiếc quần lót bên trong lúc ẩn lúc hiện khiến khách uống rượu trong quán không rời được mắt. “Đến đây là để uống rượu, bàn công chuyện, ngắm phong cảnh có phải không?”

“Anh nghĩ tôi đang đùa đấy à?” Sắc mặt Ân Học Văn bỗng tái đi, nở nụ cười lạnh. “Trên hợp đồng, giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng ngày mùng Bốn tháng Tư là ngày chuyển khoản, bây giờ là mùng Tám rồi mà chẳng thấy bóng dáng đồng xu nào. Tôi gọi điện cho anh thì điện thoại tắt. Tôi gọi cho Tổng Tư Viễn, anh ta nói anh đi công tác, có việc gì thì tìm Phó Giám đốc Phùng. Tôi đi tìm Phó Giám đốc Phùng thì anh ta nói chuyện của Dực Tường là do anh phụ trách toàn bộ, anh ta không xen vào được. Mẹ kiếp, coi tôi là khi để đùa giỡn chắc! Đừng ép nhau quá đáng, tôi có thể kiện các người đấy, đừng tưởng tôi không làm được. Bây giờ là lúc nào rồi, cuối năm đấy, phòng tôi ngày nào cũng đầy người chặn trước cửa đòi tiền tiêu Tết. Hôm nay tôi còn bị chặn ở sân bay, suýt chút nữa thì không về được nội thành.”

Hình Trình hiểu, việc này là do Phó Giám đốc Phùng gây khó dễ cho anh, có điều chẳng thể làm gì nổi anh ta. Anh cười mỉm đứng dậy, đến quầy bar lấy hai cốc rượu. “Việc này tôi có lỗi với anh, do tôi xử lý không thỏa đáng, tôi sẽ chịu trách nhiệm. Tôi uống cạn trước.” Chất lỏng cay nóng từ cổ họng chảy xuống, bụng lập tức nóng bỏng như khu rừng mùa đông bị đốt cháy, dạ dày co rút từng cơn nhưng anh vẫn gắng chịu đựng. “Số tiền quá lớn, nhân viên xử lý việc này không dám tùy tiện gửi đi, tôi bảo đảm, ngày mai tiền sẽ được chuyển vào tài khoản. Sau này chỉ cần Giám đốc Ân tiến hành theo trình tự hợp đồng, chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra lần thứ hai.”

Ấn Học Văn trừng mắt liếc anh. “Ồ, hóa ra là dọa phủ đầu à?”

“Giám đốc Ấn lại nói đùa rồi. Thực ra chẳng còn cách nào khác, tiền bạc là việc lớn, mong anh hiểu cho.”

“Anh nói thế nào cũng đúng, Phó Giám đốc Hình không làm nhà ngoại giao thật đáng tiếc.” Lúc này Ấn Học Văn đã vui hơn, rượu uống thả ga.

Ấn Học Văn không ở lại lâu, anh ta còn có một cuộc họp khác, điện thoại đã giục mấy lần. Hình Trình thăm thử phào. Vì toàn uống rượu nhẹ nên đầu óc vẫn còn tỉnh táo. Anh vào phòng vệ sinh rửa mặt bằng nước lạnh, không gọi Tiểu Trịnh đến đón mà tự lái xe về. Khi lại qua ngã tư phố tài chính, anh vô tình liếc nhìn về phía tòa nhà Vinh Phát và ngẩn người. Có ánh đèn sáng hắt ra từ cửa sổ, ở độ cao và vị trí như vậy chỉ có thể là phòng trợ lý. Tim đập rất nhanh, tay run run, bảo vệ tòa nhà chào anh, anh cũng không đáp lại.

Thang máy dừng ở tầng hai mươi bảy, khoảnh khắc lúc thang máy hơi hạ xuống anh cảm giác thật là lâu. Rồi khi thang máy hơi nâng lên, tim anh như sắp vọt lên tận cổ.

Ánh đèn dịu nhẹ chiếu xuống mặt sàn. Họa Trần đang ngồi phía sau bàn làm việc, đeo tai nghe, mắt chăm chú nhìn vào màn hình, căn bản không biết Hình Trình đang đứng ngoài cửa.

Hình Trình lặng lẽ đứng đó. Cô ấy đang xem gì đấy rất chăm chú, anh thấy hơi đổ kỵ với cái màn hình. Ho nhẹ một tiếng, anh gõ tay vào cửa.

Họa Trần ngẩng đầu lên, rồi nhảy bật ra khỏi ghế, hét lên một tiếng.

“Em đang làm gì đấy?” Hình Trình cau mày bước vào, trên màn hình là hình ảnh một người đàn ông với bộ mặt trắng ớn, hai chiếc răng nanh nhọn hoắt, đang nhìn trừng trừng với con mắt đỏ lờm. Ma cà rồng Bill, nam chính trong bộ phim Mỹ *True blood*. Anh không nhin được bật cười. “Muộn thế này rồi mà không về nhà là để xem cái này sao?”

Họa Trần vỗ vỗ ngực, khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại, hoảng hốt tắt màn hình. “Không phải, em...đang đợi quà, Phó Giám đốc Hình không quên đấy chứ?”

Cô ấy đang đợi anh! Cô ấy chắc chắn rất nhớ anh! Đúng là cô gái ngốc nghếch, nếu như hôm nay anh bị Ấn Học Văn kéo ở lại đến sáng thì cô ấy cũng ngốc nghếch ngồi đợi như vậy ư? Cả người Hình Trình bỗng chốc nóng bừng, như một quả bóng căng hơi muốn bay lên cao: “Tất nhiên anh không quên, để anh lên tầng lấy cho em. Em thu dọn đồ đi rồi đợi anh ở bãi đỗ xe.”

“Bây giờ đi luôn ạ?” Xa cách bao nhiêu ngày, cô có rất nhiều chuyện muốn kể với anh.

Hình Trình làm mặt lạnh, liếc nhìn đồng hồ. “Em xem mấy giờ rồi, con gái con lừa giờ này vẫn còn lang thang bên ngoài, chuyện này truyền ra, sau này còn muốn lấy chồng nữa không?”

Họa Trần ậm ừ, mím môi rồi ngoan ngoãn xách túi, tắt đèn bước ra ngoài.

Ở dưới tầng, nhìn thấy trong tay Hình Trình là túi đĩa than, Họa Trần không dám tin vào mắt mình, hỏi đi hỏi lại: “Có thật anh mua cho em không?”

Hình Trình mở cửa sau xe giúp cô, nhìn bóng Họa Trần chiếu xuống mặt đất, bóng dáng vui mừng nhảy nhót làm anh bật cười.

“Không, em muốn ngồi ghế lái phụ.” Họa Trần làm nũng.

“Nhớ thắt dây an toàn đấy!” Hình Trình nhắc nhở về nuông chiều. “Chiếc xe Wrangler của em đừng để không mãi thế, nên lái nhiều hơn, nếu có về muộn thì đi đường cũng an toàn.”

Họa Trần ngoảnh đầu sang nhìn anh, đôi mắt đen láy, chớp chớp.

“Sao thế?” Hình Trình cảm thấy khó hiểu.

“Nếu em lái xe thì không có cơ hội được ngồi xe anh nữa.” Nói xong, Họa Trần ngả người về phía sau, giả vờ chú ý đến mấy cái đĩa trong túi.

Ánh mắt e thẹn, ngại ngùng, làn môi mọng đỏ e ấp như cánh hoa đào, dáng vóc mảnh mai, nghịch ngợm cùng tâm hồn nhạy cảm này khiến đầu óc Hình Trình ong ong, cơ thể anh như mặt nước bình yên bỗng có một hòn đá bất ngờ ném vào làm dậy sóng. Anh chưa từng gặp phải chuyện nào lãng mạn như thế này, chưa bao giờ được nghe những lời ngọt ngào như mật mà lại chân thật đến thế. Tất cả giống như mơ. Đúng vậy, đây chỉ là một giấc mơ. Anh đang thôi miên chính mình, trái tim như bị đâm một nhát dao, đau đến mức không thể thở nổi. Anh chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này, trước mắt là một dòng sông không nhìn thấy bến bờ, anh ở bên này bờ, còn Họa Trần ở phía bên kia.

“Em ở đâu?” Anh cố hỏi Họa Trần với giọng tự nhiên nhất có thể.

Họa Trần như đứa trẻ bị lạc đường, bỗng chẳng nhớ ra điều gì, ấp úng một hồi mới lắp bắp nói mình đang ở Khế Viên.

“Em sống ở Khế Viên?” Hình Trình nhìn thẳng cô, lặp lại câu hỏi hai lần.

“Vâng, bạn em sống ở tầng cao nhất, nhường phần gác lửng cho em để tiện chăm sóc nhau.” Sợ Hình Trình không tin, Họa Trần chột dạ, đến hô hấp cũng chậm hẳn lại.

Tâm tư Hình Trình không còn ở đây. Xe ô tô bon bon chạy trên con đường dọc bờ sông, Tân Giang về đêm đã yên tĩnh trở lại, nước sông êm đềm chảy, một chiếc máy bay bay ngang qua bầu trời yên tĩnh, hòn đảo giữa dòng sông cách đây không xa vẫn còn lấp lánh ánh đèn, đường tình nhân đã không còn đôi tình nhân nào. Cảnh đêm ngoài cửa xe rơi trên người Họa Trần, màu xanh lam lúc ẩn lúc hiện soi sáng bóng tối mờ mờ trong xe khiến người ta nhớ tới bầu trời đêm trước lúc rạng đông, một cảm giác buồn không thốt nên lời.

Họa Trần liếc trộm Hình Trình, cô thật sự kích động, nhưng lại không biết làm sao. Cô có rất nhiều lời muốn nói, nhưng không biết nói thế nào. Những lời đó ở trong lòng quá lâu, đã kết thành một khối, không thể phân biệt lời nào cần nói trước, lời nào cần nói sau. Cô bứt rứt xoay qua xoay lại trên ghế.

Lái được một lúc, Hình Trình nhớ đến chuyện của Hình Điền liền nói vài câu cảm ơn. Họa Trần lắc đầu: “Không phiền gì đâu ạ, em cũng rảnh rồi mà. Em gái anh rất nhiệt tình, còn mời em mùa xuân về quê anh ngắm hoa bào đồng.”

Hình Điền là người rất cố chấp. Quê nhà xa xôi của anh có núi non sông nước, giao thông đi lại bất tiện, chưa bị các doanh nghiệp đầu tư khai thác, phát triển nên vẫn giữ được phong cảnh thiên nhiên hữu tình, hơn mười năm rồi vẫn không thay đổi nhiều. Họạ Trần đến đó có thể hít thở không khí trong lành, thưởng thức hoa quả tự trồng, cảnh sắc hoang dã. Nhưng cô ấy sẽ ở đâu, tắm chỗ nào, đi vệ sinh chỗ nào? Một ngày có thể chịu được, chứ ba ngày, năm ngày thì sợ là sau này có gì sủng vào đâu, cô ấy cũng không dám đi lần thứ hai.

Lâu lắm rồi Hình Trình cũng chưa về quê, gia đình đối với anh mà nói chỉ là những cuộc điện thoại, mỗi tháng gửi tiền về. Tình cảm giữa anh và gia đình ngày càng phai nhạt, lúc trước còn mỗi tuần tự gọi điện một lần, bây giờ một tháng gọi hai lần, thậm chí có lúc hai, ba tháng không liên lạc. Bố gọi điện nói chuyện với anh mà chỉ kể về việc nhà cậu út thế nào, nhà em gái thế nào, hàng xóm nhờ vả anh việc gì. Trong mắt bố, anh đang làm việc ở Tân Giang, giờ đã lên chức phó giám đốc rồi, là người có quyền có chức, chắc chắn có biện pháp giải quyết. Những đắng cay ngọt bùi anh phải trải qua thì họ không bao giờ hỏi đến, nếu anh có nói cũng bị cho là “không ốm cũng rên”.

“Phó Giám đốc mệt ạ?” Trước mặt là Khế Viên rồi, Họạ Trần buồn bã thấy xe chạy nhanh quá, cô còn chưa kịp nói chuyện gì với Hình Trình.

Hôm nay, con sóng lòng trong anh quá lớn, anh đã cảm nhận được sự chờ đợi trong mắt của Họạ Trần, nhưng lại có chút lực bất tòng tâm. Anh nhận thấy có vài mối nguy hiểm đang cận kề, phải đối mặt hay né tránh, làm thế nào mới chu toàn nhất? “Hơi mệt một chút, em ở tòa nhà nào?”

“Anh cứ đỗ ở bên đường, không phải vào trong đâu ạ, em xuống xe trước cổng là được rồi.” Họạ Trần hoảng lên, sợ lời nói dối bị vạch trần.

“Vậy ngày mai gặp lại nhé!” Hình Trình cố gắng nở một nụ cười, nhìn Họa Trần đứng yên ở ven đường thờ dài. “Em vào đi, anh nhìn em lên lầu rồi sẽ đi.”

Họa Trần đành miễn cưỡng bước vào, cửa sổ nhà chị Thu Kỳ tối om om, chị ấy là phụ nữ để ý đến nhan sắc nên thường đi ngủ sớm, cô không muốn làm phiền. Tiếp tục bước về phía trước, sắp tới tòa nhà Hà Dập Phong ở rồi. Cô hơi ngoảnh đầu lại, thăm kê khô, xe Hình Trình vẫn còn ở đó, đèn xe đã tắt nhưng vẫn chưa rời đi.

Cửa sổ nhà Hà Dập Phong cũng tối om, bước chân lên lầu, đèn cảm ứng bỗng lóe sáng, hắt bóng Họa Trần thật dài trên nền đất. Họa Trần lấy tinh thần bước đến trước cửa nhà Hà Dập Phong, hít thật sâu hai cái rồi giơ tay gõ cửa.

Tiếng gõ cửa vang lên rất rõ trên hành lang, nhưng bên trong chẳng có chút động tĩnh nào. Họa Trần gõ mạnh hơn, nhưng vẫn thấy im ắng. Hà Dập Phong không có nhà. Làm thế nào bây giờ? Họa Trần nhăn nhó mặt mày, ôm đầu gối ngồi sụp xuống, cả người chìm vào màn đêm thăm thẳm.

“Nguyễn Họa Trần, em đang làm gì vậy?”

Tiếng bước chân đều đều bước ra từ chỗ rẽ cầu thang máy và dừng lại, giọng nói trầm thấp như cánh tay ấm áp vớt Họa Trần từ bóng tối lên.

“Đợi anh!” Họa Trần dấm dấm vào hai chân đang tê mỏi rồi đứng dậy. “Sao bây giờ anh mới về?”

“Chúng ta có hẹn à?” Hà Dập Phong bước qua Họa Trần, mở cửa rồi bước vào nhà bật đèn.

Họa Trần lướt vèo qua người anh, nghe tiếng cửa phòng vệ sinh đóng rầm một cái. Hà Dập Phong ngẩn người, bỏ cặp xuống, cởi áo khoác, mở điều hòa, sau đó bước vào bếp, đổ nước vào nồi bật bếp đun. Giống như sợ lửa bị tắt, anh đứng cạnh đó trông.

Họa Trần thoải mái bước ra ngoài, nhìn thấy trước mắt mình như một bức họa, một người đàn ông tuấn tú đứng bên cạnh nồi nước sôi, bỏ từng sợi mì vào nồi với vẻ thân nhiên. “Anh vẫn chưa ăn tối sao?” Cô chạy đến cửa sổ nhìn xuống dưới, trời ạ, xe vẫn còn ở đó, Hình Trình định đổi nghề làm nhân viên bảo vệ hay sao thế?

Hà Dập Phong “ừ” nhẹ một tiếng, động tác tay nhanh hơn rồi đóng nắp nồi. Anh lấy từ tủ đựng bát một chiếc bát to, sau đó đặt đĩa trứng gà vào lò vi sóng rán, rồi cho ra bỏ vào bát mì, đổ nước sôi, cho gia vị, mùi thơm lập tức lan tỏa khắp căn bếp nhỏ. Thấy mì đã chín, anh liền tắt bếp, vớt mì ra. Cô nhìn chăm chú từ nãy, nuốt nước miếng, tự giác tìm một bát to, đặt bên cạnh bát của anh. “Chia cho em một ít!”

Hà Dập Phong cứng đờ người, một sợi mì lọt qua chiếc muôi thủng rơi xuống nồi, xoay một vòng trong nước sôi. “Họa Trần, nửa đêm nửa hôm, em ngồi trước cửa nhà anh, rốt cuộc có ý đồ gì?”

Họa Trần giơ tay lên thề. “Em thề không có ý đồ gì bất chính, em thực sự đến bước đường cùng rồi.” Đột nhiên tập kích đến đây, Họa Trần biết chẳng thể nào tránh được sự truy hỏi. Bịa chuyện nói dối chắc chắn sẽ sơ hở trăm bề, chi bằng cứ thành thật sẽ được khoan hồng.

Khuôn mặt tuần tú của Hà Dập Phong thoắt cái đen sì, gõ đũa vào thành bát. “Tại sao em không dám nói cho anh ta biết em sống ở Tĩnh Uyển, sợ anh ta tiến dần từng bước à? Hay là sợ anh ta giết người cướp của?” Cái lý do chết tiệt gì thế, anh tức giận, anh bực bội, buồn, rất buồn. Anh cứ nghĩ cô sẽ cho anh một sự ngạc nhiên, hóa ra không phải ngạc nhiên, mà là tin sét đánh.

Họa Trần nhanh mắt nhanh tay bưng bát mì lên. “Trước đây em luôn nói em thuê một gác xép nhỏ. Đã một lần nói dối nên phải tiếp tục nói dối, mà thời gian không có thì làm sao giải thích rõ ràng được, cũng muộn như vậy rồi.” Phải ăn mì thôi, không nó trương lên mất.

Hà Dập Phong hình như không đói chút nào, gân xanh nổi đầy trán, trừng mắt nhìn cô. “Anh ta không phải chỉ là cấp trên của em thôi sao, cần gì em phải hao tâm tốn sức như thế?”

“Anh ấy... anh ấy...” Họa Trần sụp mắt xuống, hai má bỗng nóng bừng lên. “Em không muốn anh ấy hiểu lầm em”.

Tay Dập Phong nắm chặt thành năm đấm.

Mình một lòng hướng về trăng sáng, nhưng trăng sáng nào có chiếu đến cống rãnh bao giờ.

“Anh ta có điểm gì đặc biệt?” Anh cướp bát mì, bưng lên bàn, không thèm nhìn Họa Trần lấy một cái, uống luôn một ngụm nước mì nóng. Nhờ tay cho quá nhiều giấm rồi.

Họa Trần nhìn cái bát không, mắt như phủ một màn sương. “Phó Giám đốc Hình có bố, có mẹ, có em trai, em gái. Họ là một gia đình lớn, rất đoàn

kết.”

Lông mày Hà Dập Phong nhăn tít như cái quấy thường, chẳng ai trên đời này là Tôn Ngộ Không có bản lĩnh chui từ trong khe đá ra cả, ai cũng có cha có mẹ. Nơi nào có người sống thì có mâu thuẫn, cho dù là người nhà. Chỉ có điều mâu thuẫn trong gia đình thì thường giải quyết nội bộ và người ngoài không nhìn thấy được sự mất đoàn kết của họ mà thôi.

“Phó Giám đốc Hình đối xử rất hòa nhã, bình đẳng, cho dù là đối với cấp trên hay cấp dưới.”

Bát mì này chua đến nỗi không thể nuốt được, không ăn nữa.

“Anh ấy sống rất có kỷ luật, nghiêm túc, tất cả tinh thần đều tập trung vào công việc, cho đến bây giờ vẫn chưa có bạn gái.”

Thế thì không phải là sống có kỷ luật, mà là cẩn thận, biết tự bảo vệ mình. Chuyện mình biết mà cứ gào lên cho mọi người đều biết thì chỉ có là các ngôi sao hay bà tám thôi.

“Anh ấy còn mua cho em cái này!” Họa Trần lấy ra bộ đĩa than như người ta lấy ra báu vật, gương mặt xinh đẹp mơ màng như đắm chìm trong giấc mộng.

Hà Dập Phong không còn lời nào để nói.

“Không phải ai cũng may mắn gặp được một người đàn ông ấm áp, ôn hòa, xuất sắc lại có chí như vậy, em phải trân trọng mới được. Phu tử, sao Phu tử không ăn?” Mì trương lên đầy tới miệng bát.

Không hiểu cô ấy đang tìm bạn trai, hay tìm người nhà thất lạc nhiều năm, hay thần tượng nổi tiếng nữa? “Dạ dày không khỏe.” Hà Dập Phong không khách sáo trút bát mì vào thùng rác rồi bỏ bát vào bồn rửa. “Xem anh ta đi chưa, nếu đi rồi thì em về đi, anh muốn nghỉ ngơi.”

“Sao dạ dày lại không khỏe, anh để bụng đói quá à?” Đau lòng nhìn bát mì trương lên, Họa Trần bỏ bát không vào bồn rửa.

“Ăn nhiều cà ri quá.” Bữa trưa của năm ngày liên tiếp đều là món ăn Thái, cà ri là cái khi gió gì, đến dạ dày bằng sắt cũng không chịu nổi. Hằng ngày đến giờ ăn, cho dù đang bận việc gì, anh cũng gác lại, lái xe đến quán ăn nhỏ ở Đại Thành. Ngồi đợi ở chiếc bàn nhỏ, lật thực đơn từ trang đầu đến trang cuối, ánh mắt nhìn xa xăm ra ngoài đường. Ông chủ quán tưởng gặp được tri âm, hôm nay lúc anh thanh toán, còn chủ động đưa ra thẻ hội viên, sau này đến ăn sẽ được giảm giá hai mươi phần trăm.

Anh sẽ không đến đó nữa, vĩnh viễn không ăn món Thái khó nuốt đó nữa.

“Cà ri rất ngon mà, mấy hôm nay em chưa được ăn.” Họa Trần chạy đến cửa sổ nhìn xuống, ủ rũ quay người lại rồi bĩu môi. Ánh mắt cô nhìn khắp một lượt phòng đọc sách và phòng ngủ, cuối cùng dừng lại ở cái ghế xô pha rất to trong phòng đọc sách, mỉm cười. “Phu tử ơi, bàn bạc một chút, Phu tử cho em mượn chìa khóa dự phòng nhé!”

“Để làm gì?” Hà Dập Phong cảnh giác nhìn Họa Trần.

“Để tránh chuyện này xảy ra lần nữa, em không muốn ngồi trước cửa nhà anh như con mèo lang thang. Em tuyệt đối sẽ không lật giở đồ đạc lung

tung, chỉ cần có chỗ ngồi một lát là được.” Họa Trần liền thoáng nói một mạch.

Hà Dập Phong quắc mắt nhìn. “Anh là đàn ông độc thân đấy!” Còn là một người đàn ông với những suy nghĩ cực kỳ nguy hiểm nữa chứ.

“Anh là Phu tử của em, là Phu tử của em mà.”

Hà Dập Phong nhìn Họa Trần chăm chú, không nói lời nào, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc. Có phải là anh đã đào một cái hố rất lớn cho mình nhảy vào rồi không?

“Qua Tết này là em đã hai mươi tư tuổi rồi.” Họa Trần cảm môi, “Sắp đuổi đến đầu ba rồi.”

“Anh không cần đuổi cũng đã đầu ba rồi.”

“Anh là đàn ông lại khác. Trai ba mươi tuổi đương xuân. Gái ba mươi tuổi đã toan về già, như hoa cúc lúc hoàng hôn. Anh muốn nhìn thấy em tàn tạ thành như thế mà vẫn cô đơn lẻ bóng sao? Không chỉ có vậy, gái ế lớn tuổi bây giờ đã trở thành một hiện tượng đáng sợ trong xã hội, cứ tiếp tục phát triển thì sẽ trở thành một hiểm họa khôn lường. Anh muốn trơ mắt nhìn em sa vào ranh giới đó sao?” Họa Trần nhe răng nói với giọng đáng thương.

“Em thật là biết lo trước tính sau đấy!” Hà Dập Phong nhin không được, lên tiếng châm chọc.

Họa Trần cười lấy lòng, nịnh nọt: “Hay là, em viết một chuyện mục cho *Ngưỡng vọng* nhé?”

Hà Dập Phong khó khăn lắm mới áp chế được cơn giận dữ như quả bóng khí thì lời nói này lại làm nó nổ đòàng giữa không trung. “Em đang bàn chuyện làm ăn với anh đấy hả? Có phải chúng ta đang trao đổi giá cả? Được, vậy anh nói cho em biết, anh từ trước đến nay công tư phân minh, đây là nhà của anh, là không gian riêng của anh, em muốn bàn công việc, mời em ngày mai đến Minh Thịnh, đừng đứng ở đây nữa.”

Họa Trần bị những lời anh nói làm cho tối tăm mặt mũi, không thể thốt ra câu nào, thở cũng không dám thở mạnh, chỉ biết rụt rè chớp chớp mắt.

Không khí trong phòng lặng ngắt như thép nguội, vừa đông cứng vừa đáng sợ.

Hai người cứ đứng trơ trơ ra đó. Không biết bao lâu, Họa Trần mới mặt dày kéo vạt áo của Hà Dập Phong, chân thành xin lỗi: “Phu tử à, em xin lỗi, em nói sai rồi. Ý của em không phải là trao đổi giá cả, mà là... Em là kẻ ngốc, những thứ em có không nhiều. Phu tử lúc nào cũng giúp đỡ em, dạy dỗ em, em không biết phải báo đáp anh thế nào. Không phải là em lấy danh tiếng của mình để khoe khoang đâu, viết chuyên mục cho tạp chí, theo em nghĩ, là việc duy nhất em có thể làm tốt.”

Giọng nói như vậy, lời lẽ như vậy, vẻ mặt như vậy còn làm anh giận được sao? Hà Dập Phong thật sự bất lực, im lặng. “Em muốn báo đáp anh ư?”

Họa Trần lắc đầu. “Không, không, là em muốn làm thôi.”

“Đúng là có nhiều người khuyên anh nên mời Thư Ý viết bài cho tờ *Ngưỡng vọng*, ít nhất có thể đảm bảo được lượng tiêu thụ nhất định. Nhưng em lại nhắc đến ở đây nên anh... từ chối.”

Vẫn còn để bụng đây mà, miệng méo xệch, Họa Trần đi lấy túi xách, chuẩn bị rời đi.

Hà Dập Phong hậm hực hít một hơi thật sâu, móng tay suýt chút nữa cắm vào lòng bàn tay, ánh mắt anh như lò lửa liếc nhìn cô, nhả từng chữ: “Anh có thể cho em mượn chìa khóa, nhưng anh có một điều kiện.”

“Anh nói đi!” Họa Trần vui mừng hơn hở ngẩng đầu lên.

“Vì em đã coi anh là Phu tử của em, vậy thì anh có nghĩa vụ chỉ bảo những hành vi cử chỉ, quy phạm đạo đức của em. Em và người đàn ông trong xe đó phát triển đến mức nào rồi, anh cần phải biết.”

Họa Trần suýt chút nữa chết sặc. “Anh thật sự muốn biết à?”

“Để tránh em đi lầm đường, đây là trách nhiệm của anh.”

Họa Trần cười khan, ngược mắt nhìn trộm Hà Dập Phong. “Chi tiết có cần báo cáo không?”

“Không cần chi tiết, khái quát là được rồi. Trước mắt, hai người đã thổ lộ với nhau chưa?” Anh ngồi xuống, tỏ ra là một người thầy vô cùng nghiêm khắc.

Họa Trần cười ngây ngô. “Mới bắt đầu thôi ạ, anh ấy vẫn chưa nói gì, chỉ là em... nghĩ nhiều thôi.”

“Ồ ảo tưởng!”

“Em là con gái, giàu tình cảm, được chưa?” Hai mắt Họa Trần tròn xoe. “Đó gọi là biết kịp thời nắm bắt cơ hội. Nếu cứ trông trước ngó sau thì khi bị bỏ lỡ, không phải cảm thấy đáng tiếc sao? Em... lại nói sai gì à?”

Ánh mắt Hà Dập Phong rất đáng sợ, giống như đang chìm đắm vào chuyện quá khứ. “Không! Không có! Ngoài trời đang mưa à?” Dưới ánh đèn, trên cửa sổ bằng kính hắt lên vô số giọt nước.

Mưa rồi, là cơn mưa nhỏ, từng giọt từng giọt thấm vào tim anh, rất ướt, rất lạnh.

Có người nói, thích ai đó chính là đưa cho người ấy một con dao sắc, bạn không biết được hôm nào người ấy dùng con dao này gọt táo cho bạn ăn hay tàn nhẫn đâm sâu vào tim bạn.

Muộn rồi sao! Hình như là thế!

Hội nghị toàn thể lần thứ nhất của phòng bản thảo được tổ chức ở phòng họp nhỏ, Trưởng phòng Nhân sự cũng tới. Mỗi thành viên đều đã được phong một chức vụ hợp lý, cánh phóng viên và quay phim đã chuẩn bị sẵn sàng, trong tay biên tập cũng đã chuẩn bị một đồng bản thảo, bìa báo cũng đã in thử, biên tập hình ảnh cũng đã chọn được một vài ý tưởng. “Hiện tại còn thiếu một người nữa.” Trưởng phòng Nhân sự nói.

“Tôi tạm thay vài ngày, đợi tạp chí xuất bản được hai kỳ sẽ chính thức bổ nhiệm lại.” Hà Dập Phong đã thuộc nằm lòng danh sách các thành viên của phòng bản thảo, họ đều do anh tự tay tuyển chọn, không phân biệt xuất sắc hay bình thường, nếu lại chọn một người trong số họ làm quản lý, chắc chắn người khác sẽ không phục. Công việc còn chưa bắt đầu mà đã hỗn loạn thì không hay chút nào. Bây giờ anh không nhắc đến, có nghĩa là ai cũng sẽ có cơ hội, đồng thời để xem xét biểu hiện của từng người. Sau khi hai kỳ báo được xuất bản thử, nhìn thành tích rõ ràng, lúc đó có đề bạt ai thì mọi người cũng tâm phục khẩu phục.

Suy nghĩ này, anh cũng đã bàn bạc với Chu Hạo Chi và ông hoàn toàn ủng hộ.

Chu Hạo Chi đã xuất viện, có thể xuống giường chống gậy đi lại được. Nhưng tinh thần của ông vẫn rất sa sút, tự trách mình về cái chết của vợ. Ông thường ngồi một mình trong phòng ngủ của hai người, cả buổi không nói câu nào. Tổng giám đốc quyết định đưa Chu Hạo Chi đến Hải Nam nghỉ dưỡng một, hai tháng, hy vọng ánh nắng ấm áp và gió biển lồng lộng sẽ xoa dịu nỗi đau trong lòng ông. Chu Hạo Chi không từ chối, chỉ thở dài. Ông nói với Tổng giám đốc: “Lúc chị gái cậu còn sống, tôi có rất nhiều mơ ước, nhưng bây giờ tất cả chẳng còn ý nghĩa gì với tôi nữa. Ước mơ lớn được thực hiện thì sao chứ, ai sẽ chia sẻ niềm vui đó cùng với tôi đây? Nhưng tôi không thể ích kỷ buông tay mặc kệ tất cả. Hãy cho tôi thời gian, để mọi thứ lắng xuống. Trong thời gian này, cậu giúp Dập Phong nhiều một chút.”

Tổng giám đốc gật đầu. “Anh yên tâm, về nghiệp vụ Giám đốc Hà cứ thỏa sức làm, còn chuyện khác cứ giao cho em.”

Hôm Chu Hạo Chi đi Hải Nam, Hà Dập Phong và Tổng giám đốc tiễn ông ra sân bay. Nhìn theo máy bay đến khi chỉ còn là một điểm trắng nhỏ trên không trung, Tổng giám đốc nói: “Chị gái tôi đúng là không biết hưởng phúc, sao có thể bỏ lại anh họ nặng tình như vậy chứ?”

Hà Dập Phong yên lặng lắng nghe, không nói gì, dù sao cũng là chuyện của gia đình nhà người ta.

Tổng giám đốc mỉm cười tâm sự: “Hồi đó, tôi không thi đỗ vào cấp ba, bố mẹ tôi bảo tôi đi lính. Đối với một chàng trai nông thôn thì đó là con đường không tồi. Nhưng tôi nhất quyết không nghe, khăng khăng đi làm phu hồ cho một công trình xây dựng gần nhà. Cô người yêu của tôi hồi đó bảo tôi không có chí lớn, sẽ chẳng làm nên tích sự gì. Ha ha, Giám đốc Hà có bạn gái chưa?”

Hà Dập Phong lắc đầu.

“Cô gái gửi cho anh áo khoác hôm đó cũng được đấy!” Tổng giám đốc nháy mắt nhìn anh.

Giản Phi Nhiên! Suýt chút nữa thì anh đã quên cô ta rồi.

Tổng giám đốc thay đổi hẳn tác phong “vung tay mặc kệ” trước đây, thay vào đó là dáng vẻ tận tụy với công việc. Lần này, Hà Dập Phong thật sự có thể làm việc thoải mái, phát huy hết sở trường của mình.

“Đừng nói với tôi là cậu đang ngậy người ra đấy nhé!” Lâm Tuyết Phi đưa bìa tạp chí *Ngưỡng vọng*, dùng khuỷu tay huých bạn.

Hà Dập Phong liếc nhìn sang, thấy người khác đều đang nhìn mình, vội vàng nghiêm sắc mặt. “Mọi người làm việc đi, có khó khăn gì cứ trực tiếp gặp tôi hoặc Tổng giám đốc, gọi điện thoại cũng được.”

Sau khi mọi người đều rời đi, Lâm Tuyết Phi gập cuốn sổ lại, lẩm bẫm một mình: “Thời gian trôi nhanh thật, thoát cái đã đến giờ ăn trưa rồi.”

“Cho tôi một suất ăn nhẹ.” Hà Dập Phong đẩy ghế, bước ra ngoài.

Lâm Tuyết Phi đuổi theo. “Cuộc hẹn buổi trưa của cậu đâu rồi? À, thảo nào thần thờ như vậy, thì ra là bị thất tình!”

Hà Dập Phong chậm chạp quay người lại. “Thư ký Lâm...”

“Thôi đừng nói, tôi đây mau nước mắt, không muốn nghe chuyện tình bi thảm. Tôi đi mua cơm cho cậu, suất đắt nhất, nhiều nhất. Cố ăn cho no, rồi mọi thứ sẽ qua thôi!”

“Lâm Tuyết Phi...” Hà Dập Phong cuộn tập tài liệu trong tay lại.

“Giám đốc Hà phong độ, rất phong độ, mọi người đều đang nhìn kìa!” Lâm Tuyết Phi phóng vút đi còn nhanh hơn thỏ chạy.

Thất tình ư? Đúng là từ mới, từ này vĩnh viễn không bao giờ liên quan đến anh. Có điều, tâm trạng cũng không vui lắm, áp lực công việc lớn cộng với thời tiết ở Tân Giang khiến người ta khó chịu. Hôm nay trời rất âm u, lại có gió Tây Bắc cấp ba, cấp bốn thổi vù vù, cảm giác da đầu cũng phải nứt nẻ. Ở New York vào thời điểm này sẽ có những trận tuyết lớn rơi, nhiệt

độ thấp hơn Tân Giang rất nhiều, nhưng hình như chưa lúc nào buồn như thế này.

Hà Dập Phong không về thẳng văn phòng, anh đi thang máy xuống phòng biên tập *Nhật báo Tân Giang* để xem số phát hành năm mới. Đây là nơi mà anh cảm thấy yên tâm nhất. Cánh cửa văn phòng của trưởng phòng đang đóng, anh liền bước vào phòng biên tập, một mình chị Hứa Ngôn đang ngồi sau bàn làm việc. Hà Dập Phong ngẩn người, chỉ mấy ngày không gặp chị mà tóc chị đã bạc trắng quá nửa. Hứa Ngôn rót nước cho anh, tự giễu: “Ngày còn trẻ đã bị bạc rồi, chẳng qua ngày trước thường hay nhuộm mà thôi.”

“Con trai chị vẫn ổn chứ?” Hà Dập Phong lịch sự hỏi, rồi cầm số báo phát hành trong tay Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn cười khổ. “Người ta thường nói đau răng không phải là bệnh, nhưng mà đã bị đau thì như muốn lấy mạng người. Thất tình cũng không phải là bệnh, nhưng đúng là muốn lấy mạng người, mà không phải chỉ một mạng, nó còn muốn lấy cả mạng của cả gia đình tôi nữa. Chồng tôi bị cao huyết áp, tim mạch cũng không tốt. Tôi ngồi ở đây đây, nhưng tâm hồn treo tận đầu đầu. Chẳng hiểu năm nay sẽ sống như thế nào nữa?”

Hà Dập Phong có cảm giác như mình đang nghe truyện thần thoại. Là vì anh chưa yêu ai sâu sắc, hay là vì người anh yêu sâu sắc không đối xử với anh vô tình như vậy nên anh mới không thể đồng cảm với chuyện này?

Hứa Ngôn than thở: “Chỉ là một tiếp viên hàng không thôi mà, có phải là nữ thần gì đâu, thấy tốt thì mới yêu chứ, không hiểu đàn ông có mắt hay không nữa. Đúng là nghiệp chướng!”

“Thời gian là phương thuốc chữa trị tốt nhất!” Hà Dập Phong yếu ớt an ủi. “Chị còn chưa ăn cơm sao, Chủ biên Hứa?”

“Bây giờ tôi vẫn chưa thấy đói.” Hứa Ngôn đứng lên, tiễn Hà Dập Phong ra cửa.

Hà Dập Phong không biết rằng, Hứa Ngôn đã nhìn mãi theo bóng lưng anh với vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

Chưa bước đến cửa phòng, Hà Dập Phong đã ngửi thấy mùi thịt bò hầm cà ri. Lâm Tuyết Phi vừa ăn vừa lướt web. “Nhà ăn đổi đầu bếp rồi, tay nghề khá lắm. Cậu mau ăn thử đi, đồ Thái đấy!”

Hà Dập Phong cảm giác tim mình đang thắt lại, lặng lẽ đẩy hộp cơm sang bên cạnh, anh mở số báo mới phát hành ra.

“Cậu không ăn à?” Lâm Tuyết Phi cố gắng nuốt trôi miếng thịt bò to tướng trong miệng, hai mắt tròn tròn. “Lại có hẹn ăn trưa à?”

Dường như để nghiệm chứng lời bạn nói, điện thoại của Hà Dập Phong reo vang. Trước khi anh nghe điện, Lâm Tuyết Phi đã nhanh mắt liếc nhìn màn hình hiển thị, thất vọng bĩu môi một cái rồi tiếp tục ăn cơm.

6

Đoạn chương(*)

Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh

Người đứng trên lầu lại ngắm em

Trăng sáng trang trí cửa sổ nhà em

Em trang trí giấc mộng người khác

Biện Chi Lâm

(**) Tên một bài thơ của nhà văn Biện Chi Lâm. Ông cho biết bài thơ ngắn này vốn là một đoạn trong một bài thơ dài, thế nhưng cả bài thơ dài lại chỉ có bốn câu khiến tác giả cảm thấy hài lòng nhất, nên ông liền trích bốn câu thơ này ra thành một bài riêng biệt, đây chính là nguồn gốc tên bài thơ.*

“Ông có muốn biết ai đang ở chỗ tôi không?” Qua điện thoại, Ân Học Văn nói với giọng thần bí.

Hà Dập Phong thẳng thắn trả lời: “Không muốn!”

Ân Học Văn cười ha hả, không chút tức giận, một mực giục Hà Dập Phong qua đó. “Bạn cũ của ông đấy. Không làm mất nhiều thời gian của ông đâu, vừa ăn vừa nói chuyện, cũng không uống rượu, đây là quán buffet.”

Hà Dập Phong nhíu mày, người anh quen ở Tân Giang này chỉ có Họa Trần là lâu một chút, nhưng cô ấy đâu phải là bạn cũ, mà cũng chẳng thể coi là bạn, cô ấy... không thể định vị được!

Trong tòa nhà Dực Tường có nhà hàng và khách sạn năm sao chuyên phục vụ cho người trong ngành, nếu không có việc gì thì cũng chỉ tiếp đón những vị khách quan trọng, nói chuyện hay bàn công việc đều có thể được bảo mật tốt. Thời đại này, thương trường như chiến trường, gián điệp kinh tế tinh thông đủ mọi “võ nghệ”, không khe hở nào không lọt qua, thế nên cứ phải cẩn thận mới được.

Một nữ phục vụ mặc áo sườn xám dịu dàng đi trước dẫn đường cho Hà Dập Phong, lúc bước đi, giữa hai tà áo lấp lánh cặp đùi trắng thon dài. Đẩy cánh cửa gỗ chạm trổ hoa văn, hiện ra trước mặt Hà Dập Phong là một chiếc bàn dài hình chữ nhật, vài cô tiếp viên ngồi ở một bên, Ân Học Văn ngồi ở bên kia bàn cùng với một người đàn ông. Kể ra thì anh cũng quen biết, đó chính là người dẫn chương trình đài truyền hình đã từng phỏng vấn Hà Dập Phong – Lê Thiếu.

“Chỉ đợi có mỗi mình ông thôi đấy!” Ân Học Văn vẫy tay gọi cô phục vụ rót nước trái cây cho Hà Dập Phong.

Anh bắt tay Lê Thiếu, cầm đĩa đi lấy thức ăn, cảm giác sau lưng mình có đôi mắt đang nhìn theo. Lúc ngồi xuống bàn, anh ngược mắt nhìn lên thì bắt gặp đôi mắt như đang cười của Giản Phi Nhiên.

Ân Học Văn muốn quay một đoạn quảng cáo để công chiếu rộng rãi trên các đài truyền hình lớn, tạo ưu thế cho đường bay quốc tế của Dực Tường. Lê Thiếu chính là nhân vật chính của đoạn quảng cáo, mấy cô tiếp viên ngồi đây cũng tham gia diễn xuất, Giản Phi Nhiên được lên ống kính nhiều hơn một chút. Slogan cho đoạn quảng cáo này rất mềm mại: “Đưa em cùng bay.” Đoạn quảng cáo này sẽ lấy những cảnh đẹp nổi tiếng ở các thành phố lớn trên thế giới như Paris, New York, Venice...

“Dập Phong, ông thấy ý tưởng này thế nào?” Ấn Học Văn như đứa trẻ có biểu hiện tốt, trông ngóng lời khen ngợi của người lớn.

Món rau cải cúc xào thịt, cá hấp, canh trứng nấu rong biển, Hà Dập Phong chăm chú thưởng thức, mùi vị rất thanh đậm, hợp với khẩu vị của anh. “Tôi không hiểu mấy thứ này lắm!” Anh cầm ly nước trái cây lên, nhìn sang Lê Thiếu.

Lê Thiếu đang ngắm Giản Phỉ Nhiên. Còn Giản Phỉ Nhiên đang nho nhã ngồi đó, lúc tươi cười, lúc cau mày, không nhiều không ít, rất vừa vặn.

“Ông biết cách đả kích tôi đấy!” Ấn Học Văn nói với vẻ tủi thân, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười. “Tuy nhiên, chuyện tạp chí hàng không, ông phải làm cho tôi yên tâm mới được.”

Hà Dập Phong mỉm cười, không nói gì.

Ấn Học Văn lại kể mấy chuyện cười không mặn chảnh nhạt khiến mấy cô tiếp viên hàng không cười rúc rích. Buổi chiều, Lê Thiếu còn có chương trình phải ghi hình nên sau khi ăn xong thì cáo từ ra về. Trước khi đi, anh ta thân mật bắt tay từng cười, cuối cùng đến Giản Phỉ Nhiên. Những ngón tay của anh ta nấn ná trong lòng bàn tay cô rõ ràng lâu hơn cái bắt tay xã giao thông thường.

Giản Phỉ Nhiên nhanh chóng rút tay về rồi phóng khoáng nói lời chào tạm biệt.

Ấn Học Văn kéo Hà Dập Phong vào văn phòng uống trà rồi kể khổ: “Tên Phó Giám đốc Hình bên ngân hàng Vinh Phát làm ăn chẳng đến nơi đến chốn gì cả. Khoản tiền vay đầu tiên của Dực Tường hôm nay mới về, bây giờ tôi mới có thể thở phào nhẹ nhõm một chút, nếu không, chắc chẳng còn mặt mũi nào đi gặp bố tôi nữa. Lần này có tiền rồi, tôi phải làm ăn dứt khoát mới được. Dập Phong, *Tạp chí hàng không* qua tết có thể xuất bản không?”

Hà Dập Phong nghe xong, cảm thấy mình cần phải tìm hiểu lại con người Hình Trình. “Chuyện tạp chí hàng không là dự định lâu dài, có thể xuất bản được, nhưng cũng không thể đạt được yêu cầu cao như ông mong muốn đâu. Minh Thịnh có thể chấp nhận sự ủy thác của Dực Tường, nhưng bọn tôi dù sao cũng chỉ làm báo tạp san thôi, mà tạp chí hàng không lại có tính đặc thù riêng. Tôi nghĩ Dực Tường nên thành lập một phòng biên tập, chuyên phụ trách cung cấp tin tức của hãng hàng không, còn việc khác Minh Thịnh sẽ lo.”

Ấn Học Văn vui mừng hơn hở. “Được, được, tất cả nghe theo ông. Còn việc quảng cáo đó, tôi cũng sẽ đề xuất với bố, cho ông ấy tha hồ mắng chửi cũng được. Dập Phong, ông đừng có cố chấp như vậy, nhường cho bọn tôi chút ít được không?”

Hà Dập Phong không nhịn được bật cười, hôm đó, anh chỉ buột miệng nói vậy thôi, thế mà Ấn Học Văn lại tin là thật. “Việc này tôi không thể quyết định được, phải cùng Chủ tịch, Tổng giám đốc bàn bạc xem thế nào đã.”

“Lúc nào soạn xong hợp đồng thì báo tôi một tiếng. Việc tuyển chọn người cho phòng biên tập thì thế nào?”

“Để tôi suy nghĩ đã, sau đó sẽ soạn một bản tuyển nhân viên sơ lược gửi cho ông.”

Ấn Học Văn ngoác miệng cười. “Dập Phong, không có ông tôi biết làm thế nào đây?”

Chiếc xe Phaeton của Hà Dập Phong đỗ ở trước cửa khách sạn, ra đến cổng chính của Dục Tường cũng mất năm phút. Vừa ra khỏi cổng, Hà Dập Phong đỗ xe ở gần vườn hoa, mở cửa sổ hút thuốc. Thời tiết buổi chiều đã đỡ xám xịt hơn, nhưng gió vẫn thổi mạnh, cuốn bụi tung trời, một vài cây thường xanh trong vườn hoa run rẩy trong gió lạnh.

Nửa tiếng sau, có mấy cô tiếp viên hàng không kéo va li, xếp thành hàng từ trong đi ra, đứng bên đường đợi xe đưa đón. Hà Dập Phong mở cửa xuống xe, hờ hững nhìn qua.

Giản Phi Nhiên lập tức vui mừng hơn hở. “Sorry, tớ đi trước đây!”, rồi dịu dàng vẫy tay với đồng nghiệp, nhẹ nhàng bước tới chỗ chiếc xe Phaeton. “Sao anh không gọi điện thoại cho em, đợi lâu lắm rồi hả?”

Giọng nói ấy, nụ cười ấy như hoa mùa hạ. Nhìn như vậy ai chẳng nghĩ, bọn họ là những người tri kỷ, có ngàn vạn lời không cần nói ra cũng hiểu.

Hà Dập Phong mở cốp xe phía sau, bỏ hành lý vào trong xe giúp cô. Sau đó, anh mở cửa xe phía sau, Giản Phi Nhiên bật cười kêu lên: “Anh sao vậy, sao lịch sự thế?”

Vẻ mặt của anh vẫn thản nhiên như cũ.

Chiếc xe Phaeton nhẹ nhàng lướt qua mấy cô tiếp viên hàng không đang đứng trong gió, để lại những ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn đổ kỵ.

Giản Phi Nhiên có vài phần đặc ý, cho dù sự đặc ý đó là do cô tự tưởng tượng ra. Không hiểu Lê Thiếu lấy số điện thoại của cô bằng cách nào, vừa ra khỏi khách sạn đã gửi tin nhắn, hẹn tối nay đi xem kịch, nhưng cô đã từ chối. Cô không biết vì sao Ấn Học Văn lại mời Lê Thiếu quay quảng cáo, anh ta chỉ là một người dẫn chương trình của đài truyền hình địa phương thôi mà, có gì nổi tiếng đâu. Dực Tường là công ty lớn, ít nhất cũng phải mời một ngôi sao đang hot mới đúng. Mấy chị em tiếp viên đều xì xào, đầu óc dự toán của thiếu gia họ Ấn này có hạn, có bao nhiêu tiền thì làm bấy nhiêu. Cô đương nhiên hiểu hết, thế nên từ trước tới nay cô chẳng bao giờ để ý mấy công tử bột con nhà đại gia. Đa số họ đều phải làm việc theo lệnh của bố, không có chủ kiến riêng. Dù là công tử hơn ba mươi tuổi thì cũng phải dè chừng, làm ăn không cẩn thận thì đến chức vụ cũng chẳng còn.

Chỉ có Hà Dập Phong không có lời đồn thị phi, lại có cá tính, có phẩm chất đạo đức, có học vấn, là một người đàn ông đáng để dựa dẫm cả đời. Tâm trạng khác nhau thì ngắm phong cảnh cũng thấy khác, cô chưa bao giờ thấy mùa đông ở Tân Giang lại đẹp như vậy. Giản Phi Nhiên cứ muốn xe chạy mãi, để cô và Hà Dập Phong mãi mãi được ở bên nhau thế này.

Nhưng cuối cùng thì xe vẫn dừng trước một quán cà phê. Gần quán cà phê đều là các tòa nhà văn phòng, khách đến quán thường bàn chuyện công việc hoặc nhân viên văn phòng đến đây ngồi tán gẫu. Chiếc bàn sát cửa sổ vừa hay còn trống.

Giản Phi Nhiên hít hít mũi, mùi thơm ấm áp này chắc chắn là bánh ngọt vừa ra lò. “Em có thể uống thêm một ly trà sữa với bánh Mousse không?” Yêu cầu nho nhỏ kèm thêm giọng làm nũng thân mật.

“Đương nhiên!” Hà Dập Phong vẫn bình thản như nước, phẳng lặng như gương.

“Em rất thích ngồi ở quán cà phê. Uống cà phê cũng là một phong cách, một thói quen. Nó không đủ để no bụng, cũng không đủ để sưởi ấm, nhưng nó có thể làm cho tinh thần chúng ta vui vẻ, an ủi vị giác của chúng ta.” Giản Phi Nhiên bỗng nhiên vỗ tay. “À, cái áo khoác vẫn còn ở chỗ em, nhưng lần sau mới có thể mang cho anh được!”

“Áo khoác...”

Ánh mắt dịu dàng của cô nhìn Hà Dập Phong. “Em biết, làm bản áo khoác của anh không phải là lỗi của em, anh có thể từ chối không nhận, hoặc anh trả em tiền rồi mới nhận, như vậy chúng ta sẽ không còn liên quan đến nhau nữa, đúng không? Nhưng anh có biết khi tìm cho anh cái áo khoác đúng nhãn hiệu như vậy, tâm trạng em thế nào không, anh bù đắp được không? Chiếc áo khoác đó, ở trong nước không có, ở Hồng Kông cũng không có, em phải nhờ đồng nghiệp mua từ bên Anh mang về đây.”

Hà Dập Phong im lặng hồi lâu mới nói: “Cô làm gì là quyền của cô, tôi trả lời thế nào cũng là quyền của tôi.”

“Anh thật sự không nhận à?” Giọng điệu có chút hờn trách. “Anh không cần phải sợ như vậy, em có cần anh hứa hẹn gì đâu, chỉ là chút thành ý của em thôi mà.”

“Cảm ơn cô!” Phục vụ mang cà phê và bánh ngọt lên, Hà Dập Phong lịch sự đẩy đĩa bánh Mousse về phía đối phương.

“Nếu anh để ý nhìn em một chút, sẽ thấy em cũng không kém Họa Trần đâu. Cho dù ở phương diện nào, em cũng đều xuất sắc hơn cô ấy.” Sự phát triển của nam và nữ có một quy luật nhất định, có thể đơn giản hoặc phức tạp, có thể nhanh chóng hoặc chậm chạp, nhưng nhất thiết cần có phương hướng rõ ràng. Mục tiêu đã xác định rồi thì không cần vòng vo, cứ trực tiếp mà bày tỏ là được. Có điều, lá gan của Giản Phi Nhiên chưa to đến mức ấy, cô vẫn phải giả vờ nửa đùa nửa thật nói với Hà Dập Phong.

Hà Dập Phong không nghĩ ngợi lâu, gật gật đầu.

Hả, Giản Phi Nhiên không dám tin vào mắt mình. “Vậy tại sao... không thể chấp nhận em là bạn gái anh?”

“Đầu tiên, Nguyễn Họa Trần không phải là bạn gái của tôi, cô so sánh đối tượng sai rồi. Thứ hai, là bạn gái của tôi chứ không phải là bạn hợp tác làm ăn, không cần quá xuất sắc, chỉ cần tôi yêu cô ấy, cô ấy yêu tôi là đủ.” Anh chỉ cầu mong những người con gái khác đều xinh đẹp hơn cô ấy, giỏi giang hơn cô ấy, như vậy sẽ không làm bọn họ đổ kỵ, ghen ghét với cô ấy, cũng không làm bọn đàn ông khác điên đảo vì cô ấy. Cô ấy tốt thế nào, đẹp bao nhiêu, chỉ cần anh biết là đủ.

Mặt Giản Phi Nhiên dần trở nên ngây ngốc. “Hôm nay, anh đứng bên ngoài đợi em là muốn nói cho em những điều này sao?”

“Không phải. Lần trước, cô gửi cho tôi tài liệu về tạp chí hàng không, tôi đã xem rồi, rất khá. Cô đã từng nói với tôi là không muốn tiếp tục làm tiếp viên hàng không, muốn đổi việc khác. Hiện nay, Dực Tường đang muốn thành lập một phòng biên tập tạp chí hàng không, cô có muốn đến đó làm không?”

Vào một buổi chiều mùa đông, có cà phê thơm lừng, có bánh ngọt thơm ngon, có điệu nhạc du dương với người đàn ông tuấn tú ngồi bên cạnh, một khung cảnh lãng mạn như thế này, vậy mà người ta lại nói với cô về chuyện công việc vô cùng nghiêm túc. Giản Phi Nhiên nửa muốn cười, nửa muốn khóc.

“Đây chỉ là ý kiến cá nhân của tôi, không liên quan đến Giám đốc Ân. Nếu cô không muốn làm thì coi như tôi chưa nói gì, cũng không ảnh hưởng chút nào đến công việc của cô cả.”

“Hà Dập Phong, có ai đã nói với anh là ông Trời cho anh một khuôn mặt rất lãng phí không? Anh là người vô vị và lạnh lùng, uống cà phê với anh là chuyện tôi ghét nhất trên đời!” Nỗi tủi thân, ấm ức dâng trào làm khuôn mặt Giản Phi Nhiên co giật, cô rút trong túi ra một tờ tiền đập lên bàn, rồi bước đi như chạy trốn.

Hà Dập Phong hơi nhíu mày, nói một mình: “Thật sự xin lỗi!”

Mặt đất ẩm ướt, lại có mưa, không khí bỗng trở nên nồm nồm. Cạnh quán cà phê là một tiệm vàng bạc đá quý, trước và sau Tết là mùa cưới nên xe đỗ trước tiệm chật kín. Hà Dập Phong khó khăn lắm mới lái chiếc Phaeton ra khỏi quán được. Nhìn mọi người chen chúc trong tiệm vàng bạc, anh nghĩ tới việc mình cũng từng có một món đồ trang sức, đó là chiếc nhẫn đồ chơi. Anh từng cùng Họa Trần đến khu vui chơi, cô đã mua một cặp, rồi sống chết bắt anh đeo vào. Sau đó, chính cô làm mất chiếc nhẫn của mình, còn anh làm thế nào cũng không tháo ra được, đeo được gần nửa năm thì gãy, trên ngón tay còn để lại một vòng tròn màu trắng rất rõ. Nửa năm đó, anh đến giảng đường hay lúc làm thí nghiệm, tay để kiểu gì cũng thấy kì cục làm sao ấy. Bạn bè và thầy hướng dẫn cũng nhìn anh bằng ánh mắt lạ lùng, nhưng dù thế nào cũng không thấy anh giống với thanh niên ăn chơi.

Hà Dập Phong giơ tay lên, vòng tròn trắng đó đã không còn nữa.

Thứ làm tổn thương người ta nhất không phải là thời gian, mà tất cả những gì đã mất đi theo thời gian.

Lâm Tuyết Phi vẫn chưa quên Thư Ý, còn in một bài viết mới nhất trên blog cho Hà Dập Phong xem. “Tối hôm qua mới đăng lên đấy, có phải anh ta gặp rắc rối gì không nhi?”

Sao có thể, tối hôm qua còn ôm đồng đĩa Hình Trình tặng cơ mà, nói không chừng là vui đến nỗi cả đêm không ngủ ấy chứ. Hừ, không ngủ thật à? Blog này đăng lúc bốn giờ sáng, cô đã xem bộ phim *Elegy - Khúc bi thương*.

Chủ đề của bộ phim Khúc bi thương là tình yêu và cái chết, bông hoa hồng Penélope Cruz, người Tây Ban Nha, đóng vai một nữ sinh viên xinh đẹp tên là Consouela Castill với vẻ đẹp quyến rũ, đường cong kiên định nơi khoé miệng, mái ngó trước trán... Diễn xuất của cô ấy rất đạt. Tôi đã từng xem một bộ phim khác cô ấy đóng vai chính là Vanilla Sky, cô đóng chung với tài tử điện ảnh Tom Cruise. Sau khi quay xong bộ phim này thì Tom Cruise chia tay Nicole Kidman. Nicole chua xót nói rằng: “Từ nay về sau, tôi có thể thoải mái đi giày cao gót được rồi.” Chuyện chia tay trong giới giải trí cũng chẳng xa lạ gì. Tôi thích Nicole, tôi tin rằng cô ấy đã từng yêu Tom Cruise sâu sắc. Tom Cruise cũng không ở bên Penélope Cruz lâu. Vài năm sau, anh lấy một cô gái ngọt ngào và rất nhanh sau đó họ có một đứa con. Nicole không biết nên hận ai nữa! Những câu chuyện tình yêu xảy ra trong cuộc sống hay trong tiểu thuyết, cảm giác như chúng đều là luận điểm, chứng minh rằng tình yêu thật sự rất đau đớn. Biết rõ là đau đớn,

sao vẫn muốn bản thân bị tổn thương? Chẳng lẽ là sợ cuộc gặp gỡ không sớm không muộn như vậy ư? Nếu đã sợ hãi và đánh mất tình yêu cả đời, như vậy không phải là đau đớn, mà là cảm giác tiếc nuối không thể làm cho thời gian quay trở lại. Yêu một người thì không cần suy tính, đối xử tốt với người đó thế nào cũng không cần nhận báo đáp. Người chân thành thì thường ngốc nghếch, không suy nghĩ phức tạp. Liệu có thể làm được không? Không, không, làm sao không nghĩ tới sự nhận lại chứ, một ánh mắt, một lời hỏi thăm, một cái ôm cũng đủ hạnh phúc rồi! Nếu cứ tính toán chi li, chắc chắn là vẫn chưa yêu sâu sắc.”

“Không giống phong cách viết văn của Thư Ý chút nào, nữ tính quá, chẳng giống đàn ông gì cả. Lúc đầu tôi cứ nghĩ vào nhầm blog cơ đấy.” Lâm Tuyết Phi nói.

Hà Dập Phong nhếch môi, chậm rãi hỏi: “Ai bảo cậu Thư Ý là đàn ông?”

“Nếu là nữ thì tốt, tôi và cậu, ai ra mặt cũng sẽ tóm được cô ấy, để cô ấy mở chuyên mục độc quyền trên tờ *Ngưỡng vọng*. Chỉ cần danh tiếng của cô ấy cũng đảm bảo được lượng tiêu thụ của nguyệt san này.”

“Cậu có khả năng này?” Hà Dập Phong mở ngăn kéo, kẹp bài văn của Thư Ý vào cuốn sách *Phong cảnh thứ hai, tâm trạng thứ nhất*. Cuốn sách này anh vẫn luôn mang bên mình và đã đọc hai lần rồi.

“Vì Minh Thịnh, tôi nguyện lấy thân báo đáp, cậu nói tôi có khả năng không?”

“Thôi đừng diễn kịch nữa, cậu không có khả năng đó đâu, mau đi làm việc đi!” Ánh mắt Hà Dập Phong lạnh như băng liếc qua, Lâm Tuyết Phi bĩu môi, bước nhanh ra ngoài.

Phê chuẩn hai tài liệu, nhận hai cuộc điện thoại, lúc tìm con dấu, anh lại nhìn thấy bài blog đó. Hà Dập Phong bước đến cửa sổ, lấy điện thoại ra gọi. Chưa kịp mở miệng, Họa Trần đã hắt xì hơi liên tục hai cái, nước bọt sắp chui qua điện thoại bắn hết lên người anh mất rồi.

“Bị cảm à?” Anh tự nhiên vuốt mặt.

“Không phải.” Giọng âm mũi rất nặng. “Mùi hoa nồng nặc quá.”

“Có người tặng hoa cho em?” Gương mặt tuần tú lập tức đen xì.

“Có người tặng hoa cho đồng nghiệp, chín mươi chín bông, thật quá hoành tráng! Em nhìn mà xót cả ruột, giá qua bây giờ đắt như thế, đổi thành tiền để mua bánh mì còn tốt hơn!”

Hà Dập Phong cười. “Không thích hoa hồng à?”

“Thích, nhưng không thích hoành tráng thế, một bông là lãng mạn nhất.”

“Hôm nay không có gì báo cáo với anh à?” Cảm thấy hơi ngại nên mặt anh nóng bừng.

“Mặt trận phía Tây không có chiến sự!”

“Buổi tối thì sao?”

“Tan làm em đi tập yoga, phải toát mồ hôi thật nhiều mới được.”

“Tập xong thì về nhà sớm đi, đừng đi lung tung bên ngoài đấy!” Đúng giọng của một ông thầy nghiêm khắc.

“Vâng!” Họa Trần cười ngoan ngoãn.

Nếu tính thời gian trong ngày, Thu Kỳ thích nhất khoảng giữa lúc mặt trời lặn và trước khi trời tối, đó chính là hoàng hôn. Thời khắc hoàng hôn buông xuống thật dịu dàng, e ấp, ấm áp khiến lòng người thư thái, nhẹ nhõm. Cảnh vật xung quanh vẫn có thể nhìn rõ mà không dọa người. Điều này có lẽ liên quan đến tuổi tác, mặc dù chị thường coi nhẹ sự thật này. Dù chị có giấu giếm tuổi tác giỏi cỡ nào thì sự thật vẫn là sự thật.

Tuy trong lòng không để ý, nhưng sáng sớm thức dậy, nhìn thấy đôi mắt thâm quầng, lại phải đổ đầy hai lòng bàn tay nước hoa hồng mát xa mí mắt một hồi, rồi lại thoa một lớp kem làm trắng da, tiếp đó lại bôi phấn nền BB lên, hai bên quầng mắt mới bớt thâm, lúc ấy mới dám ra khỏi nhà. Cũng không hiểu từ lúc nào, khi đi siêu thị, ánh mắt chị hay vô tình liếc nhìn vào những chỗ có màu sắc bắt mắt. Một hôm, chị đang lang thang trong siêu thị thì nhìn thấy một chiếc váy màu xám đậm, cổ thuyền, có thể hoàn toàn để lộ xương quai xanh quyến rũ, đường cắt may ở eo cũng rất tinh tế, khiến chiếc váy đó trông rất cuốn hút. Chị nói với nhân viên số đo của mình, rồi không thèm mặc thử mà mua luôn, vì chị rất tự tin về vóc dáng của bản thân. Nhưng khi về nhà, mặc vào và soi gương, chị mới thấy thất vọng khủng khiếp, cho dù nhìn thế nào cũng thấy mình đang khoác một tấm da chuột xám xịt, toàn thân tàn tạ hơn bãi cỏ mùa thu sau mùa triển lãm xe.

Chị đã ngồi chờ dẫn trên ghế xô pha hồi lâu. Nhớ lại năm đó, khi chị múa bài *Xuân đến Giang Nam*, dưới ánh đèn lấp lánh, chị mặc chiếc váy hoa

nhỏ màu xanh lam trên nền tối mà vẫn nhận được những tràng pháo tay khắp khán phòng. Trong lòng dâng lên cảm giác chua xót, không thể không oán thán năm tháng vô tình. Nhưng ngoài việc chấp nhận thì còn có thể làm gì đây?

Thu Kỳ lại nhìn mình trong gương, có mấy sợi tóc bạc đang mọc trên đỉnh đầu. Cũng nên nhuộm tóc rồi, tóc bạc như cỏ dại, lan nhanh theo mùa, càng mọc càng nhiều, ngăn cũng không ngăn được. Trung tâm Giày múa vàng mở cửa sau buổi trưa, quán cà phê Tím thì mở cửa lúc chiều tối, chỉ có sáng sớm là chị rảnh rỗi. Thăm mỹ viện thông thường chưa mở cửa vào sáng sớm, nhưng với chị thì ngoại lệ, vì chị là khách VIP của họ.

Hôm nay, Thu Kỳ mặc chiếc áo khoác lông màu nâu nhạt với khăn choàng màu xanh thẫm. Cách phối hợp như vậy, phóng khoáng mà không mất vẻ dịu dàng, chậm rãi thờ phào, chị thấy tạm hài lòng về bản thân.

Bãi đỗ xe của Khế Viên rất đặc biệt, ở giữa được ngăn cách bởi hàng cây thấp, phía trên có mái che, dây leo bám chằng chịt. Bây giờ là mùa đông sẽ không thấy có gì đặc biệt. Nhưng khi thời tiết ấm dần lên, dàn dây leo trở nên xanh tươi mát rượi, chỉ trông thôi đã thấy thích rồi, cho dù đỗ xe giữa trưa thì bên trong cũng không cảm thấy nóng chút nào. Có điều, khoảng cách đỗ các xe khá nhỏ, cho xe vào đúng vị trí cũng là một thử thách với người lái.

Trình độ lái xe của Thu Kỳ cũng chỉ bình thường, nên mỗi lần cho xe tiến vào hay lấy ra chị đều thấy lo lắng. Khó khăn lắm chị mới lái được xe ra, nhưng vừa quay đầu lại nhìn thì toát cả mồ hôi hột. Đuôi xe của chị đã sát rất với chiếc xe Phaeton màu đen, khoảng cách giữa hai xe cùng lắm chỉ vài centimét. Lái chiếc xe ấy là một người đàn ông rất đẹp trai, đang nhíu mày, lạnh lùng nhìn lại chị. Thu Kỳ vội vàng gạt đầu xin lỗi, rồi cho xe

dịch lên phía trên để người đàn ông đó lái qua. Đợi chiếc Phaeton vượt lên rồi, chị mới nắm chặt vô lăng và hệt hăng nhìn theo.

Nhớ hồi đó... Haizz, lại là hồi đó, đã khá lâu rồi, tuổi xuân của chị đẹp như bông hoa mới nở, sự nghiệp đang thăng tiến, biết bao chàng trai tài giỏi, tuấn tú, có chức vụ cao, đi BMW say đắm nhìn chị. Chị vừa nhú mày vừa cười, họ mê chị không biết trời nam đất bắc là gì, chứ đâu có cái nhìn vừa lạnh lùng vừa trách móc như ban nãy.

Chiếc Phaeton này, chị đã gặp một, hai lần, chủ nhân chiếc xe mới vào ở Khế Viên chưa lâu. Nhân viên của tòa nhà cũng không biết nhiều về anh ta. Anh ta chẳng bao giờ chào hỏi ai, cũng không có bạn bè đến chơi, hoàn toàn là một câu đố bí hiểm. Tuy nhiên, một chàng trai tuấn tú, ánh mắt lạnh lùng, lại lái một chiếc Phaeton, vừa xa cách vừa ít nói như vậy thường khiến đám con gái mê đắm.

Đến thẩm mỹ viện, chuyên gia làm đẹp của Thu Kỳ đang đợi chị. Đó là một cô gái hơn hai mươi tuổi, biết sửa tóc, mát xa rất giỏi. Cô gái giúp Thu Kỳ thay trang phục, nhìn tóc rồi tư vấn cho chị chọn loại thuốc nhuộm, cố gắng chọn loại ít làm tổn hại đến chất tóc, dù sao thuốc nhuộm tóc cũng là hóa chất. Thu Kỳ không có ý kiến gì, chị tin tưởng sự kiên nhẫn và chu đáo của cô gái này. Nếu ai nói rằng con người có hai tấm mặt nạ thì chiếc mặt mộc tự nhiên nhất, chị tình nguyện để cô gái này nhìn thấy.

Lúc nhuộm tóc, cô gái nhét vào tay chị một cuốn sách để đọc cho đỡ chán. Đó là cuốn sổ tay *The bible of roses* của tác giả Pierre Joseph Redoute(*). Trong cuốn *Sự tò mò giết chết con mèo*, Lưu Gia Linh đã viết về cuốn sách này, nó rất phù hợp với phụ nữ nho nhã, cao quý. Cô gái day cần cổ cho chị, động tác tay rất đều đặn, thích hợp, không nhanh không chậm.

(*) *nhà thực vật học người Bỉ*

Thu Kỳ đặt cuốn sách sang một bên, ánh sáng trong thẫm mỹ viện dịu dịu, mọi thứ xung quanh không những không phát ra tiếng động nào, mà còn có cảm giác như đang hút hết mọi âm thanh, trong không khí thoang thoang mùi hương thanh nhã, chị chằm chằm nhắm mắt lại. Đến độ tuổi này rồi, chị vẫn không dám dùng từ “gái ế” để cười nhạo mình. Độc thân nghe có vẻ còn lịch sự, cao sang một chút, tuy không khỏi có phần chua xót.

Mấy từ “nho nhã, cao quý”, nghe thì có vẻ như đang được tán dương, vinh dự đấy, thực ra lại khá thảm hại, vì dù sao chị cũng không còn trẻ nữa, chỉ có thể miễn cưỡng giữ lấy khí chất của mình. Cô gái dùng ngón tay ấn vào xoa lên lưng chị, luồng khí nóng từ lòng bàn tay cô gái lan tỏa khắp cơ thể, khiến toàn thân như được tiếp thêm sức lực.

“Lần trước đi xem mắt, có tiến triển gì không?” Chị hỏi cô gái.

“Không ạ, cũng không vội, em phải học tập chị mới được, thà ít mà tốt còn hơn, nên em cứ từ từ đợi vậy.” Cô gái bắt đầu dùng cả bàn tay xoa bóp trên người Thu Kỳ.

Thu Kỳ cười. “Chị cũng không yêu cầu cao như vậy đâu.”

“Chị đã đi tìm bao giờ chưa?”

“Đã từng. Chỉ là lúc bất ngờ quay đầu lại, bỗng nhận thấy không còn ai đứng ở nơi ánh đèn tối mờ đó để chờ mình nữa, kể cả những góc ngách

mà ánh đèn không chiếu tới cũng không có ai. Thế nên bây giờ chị không còn sốt ruột nữa, cùng lắm thì sau này mua một chú cún sống cùng là được!” Thu Kỳ hơi lắc đầu, trong giọng nói có chút xót xa.

“Trước đây chị nuôi chó rồi à?” Cô gái cời khăn quấn tóc và nhìn màu tóc, thuốc nhuộm đã ngấm rồi nên cô dẫn Thu Kỳ đi gọi đầu.

“Ừ, là năm thứ hai chị đi làm, người ta tặng chị làm quà sinh nhật.” Đó là một chú chó Alaska Malamute khá lớn, tính tình hiền lành. Nó có bộ lông pha màu trắng, màu cát và màu nâu khói. Đây là giống chó quý hiếm, dù ngoại hình và hành động khá giống sói, nhưng nó rất trung thành, gần gũi với con người, không hay sủa. Thu Kỳ rất yêu quý nó, đi diễn ở đâu chị cũng mang nó theo, không rời nửa bước. Ngày mùa đông năm đó, chị bị ngã từ trên sân khấu xuống, từ đó cũng không thấy nó đâu nữa. Thu Kỳ đã tìm rất lâu mà không thấy. Mùa đông năm đó thật ảm đạm, cuộc sống của chị bỗng thừa thãi, trống vắng. Sau này, Thu Kỳ cũng muốn nuôi chó, nhưng cho dù là loại chó nào, chị cũng không thể yêu quý chúng như con chó trước đây. Tình cảm của con người không như nước sông cạn rồi lại đầy một ngày nào đó, đã không có tình cảm thì mãi mãi không có, cho dù đối với người hay với vật cũng vậy.

Khoảng qua trưa, Thu Kỳ mới rời khỏi thẩm mỹ viện. Chị ghé qua chợ chuyên bán cà phê. Cà phê hạt ở quán Tím trước đây do một cửa hàng phụ trách cung cấp, gần đây, nhân viên cửa hàng đó nói với chị rằng cà phê hạt không được ngon như trước nữa. Chị phải qua chợ tìm hiểu và kiếm một cửa hàng đầu mối khác. Công việc kinh doanh của quán Tím không đông khách cũng chẳng vắng khách, chỉ có điều hơi cao cấp, không phù hợp với khẩu vị của nhiều người. Thu Kỳ không quan tâm lắm đến việc này, chị không dựa vào quán để sinh sống.

Thực ra, mở quán cà phê này, thứ nhất đó là niềm vui nho nhỏ của chị, thứ hai là đêm quá dài, thời gian của chị nhiều đến mức không còn nơi nào để “tiêu” cả.

Vì không rành lắm về cà phê hạt nên do dự cả một buổi chiều, chị mới quyết định được đầu mỗi cung cấp mới cho quán. Trở về quán Tím, chị tự làm cho mình một chiếc bánh sandwich kẹp rau và trứng, rồi pha một cốc trà chanh gừng mật ong. Là một vũ công, muốn giữ được hình thể hoàn hảo trên sân khấu thì buổi tối không nên ăn. Nhưng vì hôm qua nay quá mệt, Thu Kỳ muốn hưởng thụ một chút, hơn nữa, chị bây giờ cũng đâu còn là vũ công nữa. Ăn xong, chị lại hòa thêm một ít bột, dùng màng bọc bọc lại, để khoảng bốn mươi phút, thoa dầu ô liu, rắc lên trên đó gia vị khô rồi bỏ vào lò nướng. Đây là món bánh tối nay - bánh Torrilla(*). Dặn dò nhân viên vài câu, chị đi lên tầng của trung tâm Giày múa vàng.

(*) Bánh Torrilla: là một loại bánh mì dạng dẹt, được làm từ bột bắp hoặc bột mì, có xuất xứ từ Mexico và các nước Nam Mỹ.

Âm nhạc trong phòng tập yoga thay đổi rất linh hoạt, nhưng sôi động nhất vẫn là phòng khiêu vũ. Chị đẩy cửa bước vào phòng khiêu vũ và nhìn thấy ngay Họa Trần. Cô mặc bộ quần áo bó sát kết hợp chân váy trang trí bằng sợi dây gắn những miếng kim loại nhỏ lấp lánh, lúc sáng lúc tối theo những bước nhảy nhẹ nhàng trên sàn gỗ cứng, càng tôn lên vòng eo thon mềm mại, mọi con mắt đang tập trung nhìn về phía cô. Họa Trần không chỉ biết múa ba lê, những điệu samba, salsa, bachata... cô đều nhảy rất giỏi, nhưng mỗi lần có chàng trai nào mời cô nhảy, cô đều từ chối, nói rằng mình mệt. Thu Kỳ đã có lần tò mò hỏi Họa Trần lý do, cô nói không thích đàn ông khiêu vũ, lắc hông lắc bụng như cây liễu trong gió, nhìn chẳng đứng đắn chút nào. Thu Kỳ trêu cô, hóa ra Họa Trần thích kiểu đàn ông mạnh mẽ, cứng rắn, cô đỏ mặt, ấp úng nói rằng không phải. “Có vẻ em đã có đối tượng rồi hả?” Thu Kỳ truy hỏi, nhưng Họa Trần không nói gì.

Bản nhạc kết thúc, Họa Trần thở hổn hển dừng lại, mồ hôi chảy ròng ròng hai bên má cô cũng mặc kệ. Gương mặt mộc với ngũ quan thanh tú, làn da trắng sứ lúc này ửng hồng như cánh hoa hút đủ nước, tuy nhiên không phải là bông hoa sắp tàn, mà là chỉ vừa mới hé mở. Cả khuôn mặt với làn da trắng mịn, tất cả các đường nét đều rõ ràng, căng tràn sức sống khiến người đối diện không khỏi bị cuốn hút. Nhớ đến gương mặt trang điểm đậm như mặt nạ của mình, Thu Kỳ không khỏi âm thầm thở dài.

Như cảm nhận được cái nhìn của Thu Kỳ, Họa Trần ngoảnh đầu lại, cười với chị một cái thay cho lời chào. Thu Kỳ gật đầu, sau đó đóng cửa rời đi. Nếu chị bước vào, những người khác lại đòi chị nhảy mẩu một bài. Chị đang mặc váy bó, lại từng đụng chạm đến dao kéo, nhìn cái là biết ngay. Chị sẽ không để cho bọn họ có cơ hội biết điều đó.

Họa Trần không nhảy lâu, hơn bảy giờ cô đã ra ngoài tắm gội, bánh Torrilla cũng vừa mới nướng xong, cô uống ca cao nóng, ăn chiếc bánh giòn tan. “Ngon quá, nhưng em vẫn thích bánh bông lan chocolate hơn. Ồ, bên ngoài trời đang mưa à?” Họa Trần nghe thấy tiếng lá cây xào xạc.

“Không, gió thổi đấy.” Thu Kỳ tự rót cho mình một cốc cà phê, ngồi xuống trước mặt Họa Trần. Trong quán có ba vị khách, một người đọc sách, hai người đang ngồi trầm ngâm suy nghĩ thì phải, chị không muốn làm phiền họ. “Em lái xe đến à?”

“Không ạ, lát nữa em bắt taxi về.” Có lẽ Họa Trần vẫn chưa ăn tối, cô ăn ngẫu ăn nghiêng mấy miếng bánh torrilla, một lúc là hết sạch. Ăn xong, cô lau miệng qua loa rồi đứng dậy mặc áo khoác.

“Nhanh tìm gấu đi để còn có người đưa đón chứ!” Thu Kỳ nói đùa.

Có vài sợi tóc ướt che trước mắt, Họa Trần lắc lắc đầu, cài khuy áo, rồi thở dài, có phần ủ rũ. “Chuyện này phải cả hai phía mới được!” Cả ngày hôm nay cô không ra khỏi tầng hai mươi bảy, bữa trưa cũng gọi mang về, chỉ muốn tranh thủ mọi cơ hội để ở riêng với Hình Trình. Nhưng hình như anh rất bận, vô tình gặp ở hành lang, anh cũng chỉ mỉm cười rồi bước đi. Họa Trần đứng đó chờ đợi, cảm giác cái buổi tối anh tiễn cô về hoàn toàn là do cô tưởng tượng ra. Không có nói chuyện, không có quà, không có những rung động âm thầm, không có cảm xúc trào dâng, chẳng có gì hết. Tuân Niệm Ngọc nhận được chín mươi chín đóa hồng, tâm trạng đang u ám bỗng nhiên tươi tỉnh, cô ta trốn ở hành lang, nói chuyện điện thoại cả nửa tiếng. So với hoàn cảnh của cô lúc này, Họa Trần muốn cười cũng chẳng thể cười nổi.

“Anh chàng nào mà thị lực kém thế, không nhìn thấy Họa Trần xinh đẹp thế này ư?” Thu Kỳ cũng đứng dậy, tiễn Họa Trần ra cửa.

Họa Trần cười nhạt. “Đúng, phải tặng cho anh ta một đôi kính mới được.”

Gió đêm lạnh lẽo thổi qua làm lá cây lại vang lên tiếng xào xạc. Phía trên ngọn cây, đèn đường tỏa ánh sáng ấm áp, vàng dịu. Chúng xuyên qua cành lá, phản chiếu ánh sáng nhạt nhòa xuống mặt đường, như muốn lật tìm đến nơi khó tiếp xúc nhất của con người.

Bên lề đường, chiếc Phaeton màu đen đang đậu, một bóng người từ trong xe bước ra, ánh sáng tối mờ mờ càng làm nổi bật mọi đường nét của anh. Anh đẩy gọng kính, gọi nhỏ: “Nguyễn Họa Trần!”

Họa Trần và Thu Kỳ theo tiếng gọi ngoảnh lại nhìn, cả hai đều ngẩn người.

Họa Trần nói: “Sao anh lại ở đây?”

Thu Kỳ nghĩ thầm: “Ồ, hóa ra là anh ta!”

“Anh vừa hay đi qua.” Hà Dập Phong mở cửa xe, điềm nhiên như đang đợi Họa Trần bước vào. Họa Trần chớp chớp mắt, cô không nói cho Dập Phong biết mình đang ở đây tập yoga mà, thật trùng hợp, thế giới này quả thật quá nhỏ bé. Có điều, cô thực sự rất thích sự trùng hợp này, với thời tiết lạnh chín độ như hôm nay, cô cảm thấy rất ấm áp. “A, thế là em lại được đi nhờ xe rồi.” Với vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, cô quay đầu lại vẫy tay chào Thu Kỳ. Một cơn gió thổi tới khiến tóc xõa xuống che cả mắt, cô lấy tay dụi mắt, lẩm bẫm. “Tóc mái dài quá rồi, phải cắt tóc thôi.”

“Thế đến hiệu cắt tóc trước nhé, em có quen thợ cắt tóc nào không?” Hà Dập Phong nhìn cô, đúng là tóc hơi dài thật.

Thu Kỳ đứng bên cạnh nói xen vào. “Chị quen một thợ cắt tóc đấy, tay nghề cũng được. Chị sẽ gọi điện cho cô ấy xem bây giờ có rảnh không nhé?”

May quá, cô ấy đang rảnh. Họa Trần hỏi địa chỉ, sau đó cảm ơn Thu Kỳ và rời đi cùng Dập Phong. Thu Kỳ đứng bên ngoài một lúc lâu, cho đến khi chiếc xe Phaeton biến mất trong màn đêm, chị mới bước vào quán. Hương cà phê và không khí ấm áp bỗng bao lấy khiến chị cảm thấy hơi vầng đầu. Trong cơn đau đầu vầng vất đó, chị thấy lòng mình nặng nề như bị cái gì đó đập vào. Cảnh tượng vừa nãy khiến chị bất giác nhớ đến ngày xưa. Ngày xưa, chị cũng được một người đàn ông nho nhã cư xử dịu dàng như thế.

Ngày xưa... Hôm nay sao thế nhỉ, sao chị cứ nghĩ đến chuyện ngày xưa, hay là sắp có chuyện gì xảy ra? Thu Kỳ thở dài thườn thượt.

Qua điện thoại, Thu Kỳ nói với cô gái ở thẩm mỹ viện Họa Trần là bạn thân của chị nên cô gái đó đón tiếp rất nhiệt tình. Họa Trần vừa mới gội đầu nên có thể cắt tóc ngay, sau đó gội lại rồi sấy khô, không mất nhiều thời gian lắm. Họa Trần lén nhìn Hà Dập Phong đang ngồi phía sau ghế xô pha, sống mũi cao thẳng, gương mặt lạnh lùng thâm trầm. Anh đang xem cuốn tạp chí thời trang rất dày với vẻ vô cùng thích thú, không chừng bệnh nghề nghiệp lại tái phát, chắc là đang có suy nghĩ mới mẻ nào đó. Khóe miệng Họa Trần bất giác cong lên, thực ra có lúc Phu tử cũng rất đáng yêu đấy chứ.

Cô thợ cắt tóc làm rất nhanh, một lát đã xong. Lúc gội đầu, cô hỏi Họa Trần: “Ngoài giống chó Alaska Malamute, cô có biết chị Thu Kỳ còn thích giống chó nào khác không?”

Họa Trần ngẩng đầu lên nhìn với vẻ khó hiểu.

Cô gái cười ngượng ngùng. “Mấy năm qua, chị Thu Kỳ rất quan tâm đến việc làm ăn của tôi, tôi rất muốn cảm ơn chị ấy nhưng chưa có cơ hội. Hôm nay nghe nói chị ấy muốn nuôi chó nên tôi định tặng chị ấy một con. Giống chó Alaska Malamute rất khó tìm, tôi đã hỏi rồi, giống chó Samoyed và Husky đều to lớn, cao bằng nửa người cơ đấy! Cô nói xem chị ấy thích giống chó nào? Ôi, tôi xin lỗi!” Cô gái không cẩn thận gội nước và cổ Họa Trần, Họa Trần bỗng rùng mình, mặt trắng bệch.

Cô vội lấy khăn lau tóc, bảo thợ cắt tóc không phải sấy tóc nữa. “Không cần sấy đâu phải tôi thích để khô tự nhiên hơn.”

“Cô nên sấy tóc thì hơn, gió to thế này sẽ bị lạnh đấy.” Thợ cắt tóc nói về không yên tâm.

Mặt Họa Trần càng trắng bệch, vội vàng trả tiền, rồi nhanh chóng chạy ra ngoài. Hà Dập Phong bước theo sau, thấy hai tay cô nắm chặt, lưng cứng đờ. “Em thấy khó chịu ở đâu à?” Anh kéo cô đứng lại.

Họa Trần thở gấp. “Không... có gì, em thấy hơi tức ngực, muốn... hít thở không khí trong lành.”

Hà Dập Phong lấy túi đang đeo trên lưng cô để vào xe, rồi lấy một chiếc khăn quàng trong xe quấn vào đầu cô, sau đó nhìn ngó xung quanh. “Phía trước có một trường học, chúng ta vào đó dạo bộ một lát nhé!”

Họ lên tiếng chào hỏi ông bảo vệ trông trường nhờ mở cửa cho họ. Trường học rất rộng, những con đường ngang dọc bên trong chia khuôn trường thành từng ô vuông. Hai bên đường trồng toàn cây ngô đồng Pháp cao lớn. Đi ngang qua sân vận động là đến một hồ nước, trên mặt hồ có một cái đình nhỏ và một vài cây sen đã tàn. “Đã đỡ chút nào chưa?” Hà Dập Phong chăm chú nhìn Họa Trần. Cô bước rất chậm, đang cố gắng hít thở đều đặn.

Họa Trần gật đầu, hơi thở cũng dần dần bình ổn lại.

“Sao lại như vậy, trước đây em từng bị thế này chưa?” Hà Dập Phong lấy khăn tay trải lên chiếc ghế đá đối diện với cái đình và bảo Họa Trần ngồi xuống.

“Anh gặp ác mộng bao giờ chưa?” Môi Họa Trần bất giác run run.

Ánh đèn đường cách đình rất xa, trong ánh sáng mờ tối, Hà Dập Phong nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của Họa Trần. “Chưa.”

“Em rất hay gặp ác mộng, em thấy mình bị nhốt trong một cái hòm tối om. Cái hòm đó vừa hẹp vừa dài, em làm cách nào cũng không chui ra được, kêu cứu cũng không có ai lên tiếng, đang lúc sợ hãi nhất thì đột ngột tỉnh dậy. Sau khi tỉnh dậy, tim đập rất nhanh, hơi thở cũng rối loạn. Họa Trần ghì chặt ngực, hít thật sâu một luồng khí lạnh.

“Sau khi tốt nghiệp cấp ba đã xảy ra chuyện gì à?” Hà Dập Phong trầm ngâm, đây là biểu hiện của chứng sợ không gian hẹp ư? Chứng sợ không gian hẹp chính là nỗi sợ hãi, lo lắng đối với không gian kín, chật hẹp. Một số người ở trong không gian chật hẹp như thang máy, khoang xe, khoang máy bay... sẽ thở gấp, tim đập nhanh, cảm thấy ngạt thở, mặt đỏ ửng, toát mồ hôi, chóng mặt, kèm theo cảm giác căng thẳng, lo lắng, sợ hãi.

Họa Trần liếc anh một cái. “Không có, chắc là do gặp ác mộng thôi. Được rồi, em đỡ nhiều rồi, cho em về nhà đi!”

Hà Dập Phong không tin lắm, cô đang cố tỏ ra không sao, khi lên xe, hai tay vẫn vô thức nắm chặt lại. Đến cổng khu Tĩnh Uyên, Họa Trần vẫn ngồi yên bất động như không còn sức để xuống xe nữa. Cô nhìn ra ngoài, mặt nhăn nhó.

“Anh đưa em vào!” Đây không phải là trưng cầu ý kiến nữa mà là ra lệnh. Hà Dập Phong xuống xe bước đến chỗ bảo vệ. Không phải là người bảo vệ lần trước nên anh ta nhìn anh với ánh mắt vô cùng cảnh giác.

“Là thầy giáo của tôi, đến để lấy tài liệu. Anh đừng có nói với mẹ tôi đấy nhé!” Họa Trần bước nhanh đến, kéo vạt áo của anh, từ phía sau ló đầu ra,

nhìn bảo vệ với vẻ cầu xin.

Nghe Họa Trần nói xong, bảo vệ nhìn Hà Dập Phong, rồi lại nhìn Họa Trần có chút khó xử. “Thế thì nửa tiếng thôi đấy, lấy tài liệu thì thời gian thế là đủ rồi.”

“Một tiếng! Cũng phải mời uống cốc trà nóng chứ!” Họa Trần giơ một ngón tay lên.

Bảo vệ gãi đầu, cười hì hì đồng ý, nhưng yêu cầu đỗ xe bên ngoài cổng.

“Nguyên tắc nghiêm ngặt thế!” Hà Dập Phong nói.

“Có lúc cũng hay, nhưng có lúc thì phiền phức lắm.” Họa Trần đi phía trước, được vài bước thì đèn đường bỗng tắt phụt. Cây cối hai bên lối đi mọc um tùm nên ánh đèn từ các căn hộ không lọt xuống được, phía trước mặt chỉ là một màu tối thui. Hà Dập Phong liền nắm lấy tay Họa Trần. Đúng là động vật máu lạnh, chẳng có chút hơi ấm nào cả, mà có khi còn lạnh dưới không độ ấy chứ.

“Em thông thuộc đường ở đây, nhắm mắt cũng có thể đi đến thang máy.” Họa Trần an ủi anh.

Anh có cảm giác cô đang run nhè nhẹ. Vì trời tối nên xung quanh càng tĩnh lặng, đứa bé nhà ai đang luyện đánh đàn, âm thanh lúc ngừng lúc vang, có chút trúc trắc, chần chừ, lại có ý như đang giận dỗi, cứ lặp đi lặp lại như thế rất kiên trì.

Mười ngón tay đan chặt vào nhau, mặc cho bóng tối chầm chậm xâm chiếm, họ cứ tiến tới trước.

Khi bước đến chỗ thang máy thì đèn đột ngột bật sáng, giống như người bị mất trí nhớ đột nhiên nhớ lại tất cả quá khứ, Hà Dập Phong bối rối bỏ tay Họa Trần ra. Anh thật sự muốn thế giới này tối đen như thế mãi và đừng bao giờ sáng trở lại, để họ được nắm tay nhau trong bóng tối và cứ thế bước đi đến khi nào không thể bước tiếp được nữa.

Biết Họa Trần sống không đến nỗi nào, nhưng khi bước vào nhà, Hà Dập Phong vẫn không khỏi kinh ngạc. Một cô gái bé nhỏ mà lại sống trong căn hộ rộng rãi như thế này ư? Chưa nói đến có thoải mái hay không, giá tiền đắt đỏ hay không, mà là sống như thế này có thích hợp không? Lúc Họa Trần đi pha trà, anh mới có dịp quan sát từ tầng trên xuống tầng dưới. Trên bàn trà đang để đĩa VCD *Lam Vũ* do diễn viên Hồ Quân và Lưu Diệp đóng. Đây là bộ phim đã từng nhận giải Kim Tượng ở Hồng Kông, nhưng trong nước không thấy chiếu bộ phim này vì nội dung đề cập đến đề tài đồng tính, còn có cảnh nóng nữa. Cô ấy xem cái này ư? Hà Dập Phong bất giác liếc nhìn, Họa Trần đang đứng trong phòng bếp thông với phòng khách, lóng ngóng pha trà. Mấy năm qua, tài nghệ nấu nướng rõ ràng chẳng tiến bộ chút nào, vậy mà “khẩu vị”(*) lại nặng lên. Trong phòng đọc sách khá bừa bộn, bàn làm việc rất to, một bên để hai tập bản thảo, trên bàn thảo còn ký chữ “Thư Ý”. Ồ, chữ ký đã có chút tiến bộ, trông thanh thoát, nho nhã hơn ngày trước rất nhiều. Ánh mắt Hà Dập Phong “quét” đến tập giấy nằm ở góc bàn, khi mở ra, anh giật mình kinh ngạc.

(*) Trong tiếng Trung Quốc, từ nay có hai cách hiểu, một là khẩu vị thường thức món ăn, hai là gu thưởng thức nghệ thuật. Ở đây, Hà Dập Phong muốn dùng từ này để ám chỉ gu thưởng thức phim ảnh của Họa Trần.

Một tập bản đồ vẽ bằng tay! Những năm qua, mỗi lần đi đâu xa, đến nơi nào đó, Họa Trần lại tỉ mỉ vẽ một tấm bản đồ. Hà Dập Phong không ngạc nhiên về điều này, chỉ nhìn bằng mắt, tập giấy này ít nhất cũng phải đến hơn một trăm trang. Họa Trần đã đi một quãng đường rất xa, rất xa mà chỉ có một mình ư? Với sự nhạy cảm nghề nghiệp của một người làm truyền thông, nếu những tấm bản đồ này được viết thêm vào một vài tờ đơn giản, kèm theo những tấm ảnh chụp thì chắc chắn tập bản đồ vẽ tay này của Thư Ý sẽ là cuốn sách bán rất rất chạy. Suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu anh rồi nhanh chóng bị dập tắt. Ở bên Họa Trần, anh chỉ muốn làm một người thầy đơn thuần nhất, không liên quan đến giám đốc điều hành của Minh Thịnh. Giữa họ không thể xen vào lợi ích và làm ăn.

“Anh mau bỏ xuống đi, chỉ là mấy thứ vớ vẩn thôi mà.” Họa Trần bưng trà đến, ngại ngùng giật lấy tấm bản đồ. “Bên ngoài có một vườn hoa, nhưng mùa này chẳng có gì để ngắm cả, còn các mùa khác đều rất đẹp, còn có thể ngắm cảnh sông nước nữa.” Họa Trần chỉ ra bên ngoài.

Trà buổi mật ong vừa ngọt vừa nóng, Hà Dập Phong uống một ngụm rồi đặt cốc xuống. “Chữ ký cũng đẹp đấy.” Anh cầm tập bản đồ lên xem.

Họa Trần đứng dựa vào bàn. “Biên tập bắt em luyện viết đấy, nói rằng phải viết tay mới được. Em chỉ sợ viết mãi thành quen, hôm nào đó ở ngân hàng Vinh Phát, không cẩn thận lại ký thành Thư Ý. Ha ha!”

“Thế thì sao, không thể gặp Thư Ý à?”

“Đại khái là thế, dù sao em cũng không muốn cho cô ấy gặp mọi người.”

“Em nhiều bí mật quá đấy!”

“Đều là những thứ không đáng nhắc đến, Nguyễn Hòa Trần mới là người chân thật, thành thật nhất.” Hòa Trần mở to mắt, cố gắng thanh minh. Thấy anh nhìn cô chăm chăm, cô bỗng nhớ đến một việc. “Đúng rồi, Phu tử, em đã viết một bài cho tạp chí của các anh đấy, tên là *Phong cảnh nơi nào đẹp nhất*, anh thử đọc xem nhé!”

“Sao em lại làm như vậy?” Cô viết rồi ư, đúng là thứ mà Minh Thịnh ngày đêm ao ước.

Hòa Trần phùng má lên, nói: “Tại sao lại không thể làm như vậy, tạp chí của bọn anh đăng quảng cáo trên báo, kêu gọi mọi người viết bài mà. Hơn nữa đây là tạp chí của anh, là học sinh thì phải ủng hộ thầy chứ, không được sao? Anh đừng võ đoán nhé, không phải em muốn trao đổi gì đâu, em không cần anh làm gì cho em cả.”

Hà Dập Phong thở dài, so với sự quan tâm chu đáo của cô, anh bỗng thấy mình thật quá đáng. “Anh có giận gì đâu, nói thật lòng nhé, anh vui còn không kịp nữa là!”

Hòa Trần cười rạng rỡ. “Anh đừng để ở chỗ dễ nhìn, cứ nhét vào góc nào cũng được. Còn nữa, tiền nhuận bút cứ để chỗ anh, sau này làm phí ăn cơm của chúng ta.”

“Anh giúp em lĩnh nhuận bút, người ta hỏi chúng ta có quan hệ gì thì trả lời thế nào?” Trong giọng nói của Hà Dập Phong mang theo ý cười.

“Thì quan hệ thầy trò chứ gì!”

Cốc trà đang tỏa hơi nóng, khoảng cách chỉ bằng một cánh tay, anh ngồi, còn cô đang đứng, mùi sách thơm, mùi hương của hoa bưởi, bên ngoài là

màn đêm dày đặc, tiếng nước sông vỗ ì oạp, trái tim anh giờ như lá liễu dưới ánh trăng, đang lung lay theo làn gió đêm. Không hiểu sao anh bỗng nhớ đến mấy câu hát của Zuoxiao Zuzhou(*): “Đối với thế giới này, em là sự phiền phức, nhưng đối với anh, em chính là cả thế giới.”

(*) *Zuoxiao Zuzhou (Tả Tiểu Tổ Chú): là một Nhạc sĩ sinh năm 1970 tại Kiến Hồ, Diêm Thành, Trung Quốc.*

Hơi thở cũng bắt đầu dồn dập, anh vội vàng bưng cốc trà, uống ực một ngụm, tự nhiên cảm thấy ngọt đến tận tim.

Một tiếng thoắt cái đã trôi qua, cả hai đều không biết nói chuyện gì nữa. Họa Trần giục anh mau về, nếu không bảo vệ có thể vào đuổi anh ra. Như thế ngày mai mẹ cô sẽ “truy sát” cô đến cùng, sau đó thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, không viết mười trang tấu trình thì không xong.

Hà Dập Phong lại quan sát toàn bộ căn hộ quá rộng này một lần nữa với vẻ lưu luyến vô hạn. Màn đêm trước mặt anh bỗng trở nên nặng nề, quánch đặc như đang đè nặng lên vai. Lên xe rồi, anh ngần ngừ một lát rồi gửi cho Họa Trần một tin nhắn. “Sau này, bài tập có chỗ nào không hiểu, giống như trước kia, anh có thể phụ đạo bất cứ lúc nào.”

Họa Trần nhìn điện thoại, suýt chút nữa phá lên cười. Đây là sự nhiệt tình đầy hàm súc của Hà Dập Phong, thật ra anh muốn nói rằng, nếu cô cảm thấy không khỏe, hoặc muốn có người ở bên cạnh hay gặp chuyện gì thì cứ tìm anh bất cứ lúc nào. Người trình độ cao có khác, nói năng cũng khác người, đầy ẩn ý. Cười to một trận xong, niềm vui ngây ngốc lan tỏa xung quanh cô.

Có một số hành động thường xảy ra bộc phát từ trong tiềm thức. Ví dụ như điều đầu tiên mà nhiều người nhớ tới mỗi khi mệt mỏi hay chán chường có thể là bài hát tiếng Anh *Hotel California*, là bộ phim điện ảnh kinh điển về tình yêu *Titanic*, là quê hương nơi họ có thể thả lỏng tinh thần, thể chất; khi cô đơn, người luôn xuất hiện trong đầu họ, có thể là cha mẹ, bạn thân hay người yêu... Còn cô lại luôn nhớ đến anh một cách tự nhiên như hơi thở, không thể kìm nén được, không thể tự chủ được. Mặc dù họ đã xa nhau khi cô học lớp mười hai, nhưng có một số cảm giác vẫn không nhạt phai theo năm tháng, nó không liên quan đến tình yêu, mà giống như thói quen thì đúng hơn. Còn đối với Hình Trình, nhớ đến anh, cô cần phải dồn hết tâm trí vào đó, giống như anh đang đứng trên một ngọn núi cao, nếu không tích lũy đủ thể lực và dưỡng khí thì cô không thể leo lên đó được.

Trong tình yêu cả hai bên đều không thể có sự bình đẳng thực sự. Người nào yêu trước chính là người lùn, phải cố gắng kiễng gót chân, ngẩng cao đầu để bản thân có cùng độ cao với người mình thích. Chuông điểm mười một tiếng rồi, một ngày sắp trôi qua, ngày mai sẽ phải tiếp tục cố gắng hay cứ để thuận theo tự nhiên? Họa Trần thở dài, cảm thấy thích một người sao mà phức tạp đến vậy.

Tối nay, Hình Trình hẹn gặp một khách hàng ở quán cà phê. Khách hàng này chính là người đầu tiên hợp tác với anh khi anh mới bắt đầu đi tìm việc. Sau khi anh đến làm việc ở Vinh Phát, khách hàng đó cũng “vì nghĩa quên mình” đi theo anh. Quan hệ giữa hai người không chỉ thuần túy là lợi ích. Nghiệp vụ của khách hàng này rất giỏi, việc làm ăn không chỉ bó hẹp trong nước. Ai ngờ được trước kia anh ta chỉ là một nông dân trồng dưa. Vì giống dưa của anh ta ngon, lại chín sớm nên đầu vụ đã chiếm lĩnh được cả thị trường. Hồi đó, khi dưa vừa chín tới, Hình Trình đã chuyển đến ruộng dưa của anh ta, giúp anh ta thu tiền. Từng chiếc xe tải nối tiếp nhau đến đó, bụi cuốn tung trời, nắng nóng gay gắt, buổi tối muỗi nhiều như khói, không thể

nào ngủ được. Hình Trình đã ở đó một tháng trời, lúc trở về ngân hàng người ngợm đen sạm như khách du lịch ở châu Phi về. Anh còn phải đến ao cá giúp khách hàng bán cá, mùi tanh ở đó, đến một tuần sau anh vẫn còn ngửi thấy. Thành tích làm việc của anh cũng dần dần tăng lên, sau đó mới được lãnh đạo để ý đến, được tiếp xúc với nghiệp vụ quốc tế và lập thành tích xuất sắc khi làm về mảng chứng khoán.

Nhưng đối với một chàng trai nông thôn, có con đường nào là bằng phẳng? Lần đầu tiên ngồi máy bay đi công tác, đường đến sân bay bị tắc, thế là không kịp lên máy bay. Anh không biết rằng có thể đổi chuyến bay, mà lần đó đã hẹn gặp khách hàng vào buổi tối, đây lại là một khách hàng lớn, cuộc gặp này rất quan trọng. Tiền vé máy bay đi và về tính ra cũng gần bằng tiền lương một tháng của anh. Anh đứng ở đại sảnh của sân bay, đi đi lại lại như con thú bị nhốt trong chuồng. Nếu là con gái, anh thật sự muốn òa khóc. Không còn cách nào khác, anh đành phải muối mặt gọi điện cho cấp trên, nhờ ông xin lỗi khách hàng hộ anh. Anh kể rõ tình hình, hỏi có thể dời sang ngày khác được không? Cấp trên mắng té tát, hỏi anh có phải là đồ ngốc không, có việc nhỏ như thế mà làm cũng không xong. Chuyến bay này bị lỡ, anh đổi sang chuyến khác thì chết à? Cuối cùng, anh đã kịp bay đến thành phố đó và đàm phán thuận lợi với khách hàng.

Những chuyện rắc rối kiểu thế này anh gặp không ít, nhưng như thế thì đã sao, bây giờ dù ở trường hợp nào, dù gặp phải bất cứ hạng người nào anh cũng đều bình tĩnh, ung dung, chuyện trò vui vẻ. Nhìn bề ngoài anh có thua kém ai đâu?

Hình Trình ngả người trên chiếc ghế xô pha rộng, tay bưng cốc cà phê. Cà phê rất thơm, chẳng kém gì mấy loại cà phê nổi tiếng anh đã từng uống ở Kuala Lumpur. Uống cà phê thì tâm trạng phải thư thái, như vậy mới có thể thưởng thức được vị cà phê.

Khách hàng chỉ ở lại khoảng nửa tiếng rồi vội vội vàng vàng rời đi, nói rằng mẹ anh ta đang nằm viện, anh ta phải đến đó trông mẹ. Hình Trình hẹn anh ta đến cũng chỉ muốn nghe ngóng một vài chuyện.

Chiều nay, một người bạn của Ấn Học Văn mà anh quen ở Đêm Paris tên là Ngô Dụng đến ngân hàng Vinh Phát tìm anh. Sau hai chén trà, Ngô Dụng nói muốn vay ngân hàng Vinh Phát năm mươi nghìn tệ. Khoản tiền này không nhiều, nhưng các giấy tờ thủ tục xin vay của Ngô Dụng không đầy đủ. Ông ta đã đóng cửa công ty trước đây, bây giờ đang chuẩn bị thành lập một công ty mới ở Tân Giang, chuyên chế biến thực phẩm cho ngành hàng không. Sân bay Tân Giang được nâng cấp, các chuyến bay tăng lên, các nhu cầu cũng tăng lên. Ngô Dụng đã lấy bản kế hoạch mở công ty của mình ra trình bày chi tiết với anh. Căn cứ vào mối quan hệ giữa ông ta và Ấn Học Văn, công ty của ông ta chắc không đến nỗi nào. Hình Trình do dự một lát, nói rằng cần phải báo cáo với giám đốc, anh bảo Ngô Dụng hãy đợi điện thoại. Ngô Dụng nghe thấy thế cười vui vẻ, nói rằng mọi chuyện nhờ cả vào Hình Trình.

Đương nhiên báo cáo của anh rất khéo léo, nói đúng trọng điểm nên Tổng Tư Viễn phê chuẩn ngay, có nói không đúng sự thật cũng không có cảm giác giả tạo. Hình Trình muốn giữ thể diện cho Ấn Học Văn, nhưng anh cũng không dám lơ là mất cảnh giác.

Khách hàng của anh đã từng làm ăn với Ngô Dụng, nhưng là từ nhiều năm trước. Anh ta nhận lời giúp Hình Trình nghe ngóng tình hình.

Sau khi khách hàng đi khỏi Hình Trình vẫn ngồi đó uống cà phê. Quán cà phê tối nay có rất nhiều cặp tình nhân, giống như là chim gọi bạn tình, từng đôi ngồi sát nhau ở góc riêng thì thao tâm sự. Lúc Hình Trình và Mã Lam còn yêu nhau, họ cũng đã từng đi ngang qua quán cà phê, hai người họ

nhanh chóng liếc nhìn vào bên trong, rồi lại nhanh chóng thu lại ánh mắt. Cà phê là thứ đồ uống cao cấp, khoảng ba mươi, bốn mươi tệ một cốc. Với khả năng kinh tế của Hình Trình ở hiện tại thì không nói làm gì, nhưng lúc đó anh thật sự cảm thấy đắt. Hai người họ chỉ có thể ăn quà vặt ở những quán ven đường, đi xem phim rạp vào giờ chiếu buổi chiều, mùa đông thì hẹn nhau dạo bộ ở công viên, mua quần áo thì cố gắng mua ở những hàng giảm giá. Nghĩ đến đó, anh cảm thấy có chút áy náy với Mã Lam.

Với cô gái như Họa Trần, lần đầu yêu đương chắc chắn là rất thích: Ăn tối dưới ánh nến lãng mạn, đi dạo bộ dưới hàng cây xanh mát trong những buổi tối trăng sáng vắng vặc, nếu không thì sẽ lái xe ra bờ sông ngắm thuyền trên sông thả đèn sáng lấp lánh, đi xem những bộ phim nổi tiếng, tham quan triển lãm, rồi nhắn tin cho nhau, trước khi đi ngủ sẽ gọi điện nói những lời dịu dàng. Bạn trai cô sẽ nhớ sinh nhật của cô, nhớ những ngày lễ kỷ niệm đặc biệt, thường xuyên chuẩn bị những điều bất ngờ nho nhỏ... Những việc đó giống như một quỹ đạo, không đi một lần thì sẽ không gọi là tình yêu.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, lòng Hình Trình bỗng thấy nóng rực, anh biết nên làm thế nào, nhưng bây giờ anh vẫn chưa làm được điều đó. Hình Trình rất hài lòng với hiện tại, có thể coi như anh đã đạt được mục đích mà mình dự tính. Nếu để tình hình tiến triển nhanh hơn, anh sợ mình không nắm chắc và sẽ đẩy bản thân vào thế bị động. Cơ hội luôn dành cho những người có sự chuẩn bị, chịu đựng được nỗi cô đơn.

Hình Trình thoáng nở nụ cười, ý cười đó giống như bông sen cuối hè, nở bung trên mặt nước trong đêm tối, có một cánh là sự tự tin, một cánh là sự bất lực, một cái là sự chua xót, một cánh là sự mỉa mai.

Trên đường trở về ngân hàng Vinh Phát, Hình Trình lại rẽ vào Tỉnh Uyển. Mở cửa châm điều thuốc, lặng lẽ nhìn chăm chú ánh đèn tỏa ra từ bên trong. Anh chẳng nghĩ gì, anh chỉ muốn nhìn thôi. Anh nghe thấy tiếng cười, tiếng đàn, tiếng hát, cảm giác như những người sống bên trong đang ở một thế giới khác, không có buồn phiền, không có thất vọng. Đương nhiên, những gia đình như vậy muốn cái gì mà chẳng có, còn buồn phiền gì nữa? Hình Trình đóng cửa kính xe lại, khởi động máy, một chiếc Phaeton đi lướt qua xe anh. Trong khoảnh khắc hai xe đi ngang qua nhau, anh nhìn thấy người lái xe là Hà Dập Phong.

Hà Dập Phong ở Tỉnh Uyển ư? Bây giờ anh ta đi đâu? Không nghĩ ngợi gì, Hình Trình đi theo Hà Dập Phong như bị mà xui quẻ khiến. Mười lăm phút sau, chiếc xe Phaeton đi vào Khế Viên, thần kinh Hình Trình bỗng căng ra, anh còn nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập như trống đánh.

Hà Dập Phong đến thăm Họa Trần, muộn thế này ư? Lấy di động định gọi cho Họa Trần, tay vừa ấn vào nút đã cứng đờ. Anh có tư cách gì để hỏi đây, anh có chuẩn bị chấp nhận tư cách này không? Nghĩ ngợi hồi lâu, anh không gọi nữa.

Hôm sau thức dậy, Hình Trình thấy tinh thần thật uể oải, lúc cạo râu còn bị trượt tay để lại hai vết xước trên cằm. Bước vào nhà ăn để dùng bữa sáng, đầu bếp chào anh, gắng gượng mãi anh cũng không nặn được ra nụ cười đáp lại. Vừa bưng bát cháo lên thì thấy Tổng Tư Viễn và Trưởng phòng Nhân sự từ ngoài bước vào. Hai người họ hình như đã nói chuyện được một lúc lâu rồi. Trưởng phòng Nhân sự gật đầu chào Hình Trình. Đầu bếp muốn chuẩn bị bữa sáng cho anh ta, nhưng anh ta xua tay, nói chỉ muốn uống trà. Nhà bếp mặc dù bình thường chỉ có hai người ăn cơm, nhưng lại yêu cầu rất cao khi chọn đầu bếp, vì món Tàu hay món Tây đầu bếp đều phải nấu được. Bữa sáng của Tổng Tư Viễn thông thường là một miếng bánh sandwich nhỏ, trứng gà rán chín một nửa, một đĩa sa lát hoa quả, một

cốc sữa. Lúc ăn cơm, anh ta không hay nói chuyện, Trưởng phòng Nhân sự quay sang nói chuyện với Hình Trình về tin tức thời sự.

“Muộn nhất là đến tháng Năm, cô ấy sẽ rời đi. Cậu hãy tuyển nhân viên thay vào vị trí của cô ấy và một nhân viên làm việc ở chi nhánh. Cậu thông báo với Phó Giám đốc Phùng một tiếng.” Tổng Tư Viễn uống hết cốc sữa thì đứng dậy. “Hai cậu cứ ăn từ từ, tôi đi thay quần áo.”

“Ai rời đi vậy?” Hình Trình nhìn theo bóng lưng của Tổng Tư Viễn, hỏi nhỏ Trưởng phòng Nhân sự.

Trưởng phòng Nhân sự cười ha ha, nói với giọng thì thầm, không giấu giếm: “Thư ký Nguyễn!”

“Sao thế?” Hình Trình nghĩ chắc chắn Phó Giám đốc Phùng lại nói gì về Họa Trần trước mặt Tổng Tư Viễn nên anh ta bị thuyết phục cho cô thôi việc.

“Phó Giám đốc Hình thấy thư ký Nguyễn thích hợp ở ngân hàng Vinh Phát chúng ta không?” Trưởng phòng Nhân sự nháy mắt với vẻ sâu xa. “Cô ấy như vậy... mà ở đây lâu như thế, đến tôi cũng cảm thấy bất ngờ.”

Với suy nghĩ bao che theo bản năng, Hình Trình nghĩ, mặc dù Họa Trần không giỏi nghiệp vụ, nhưng thái độ làm việc rất tốt, lại lễ phép, cư xử hòa nhã với mọi người. Tổng Tư Viễn không phải luôn bao dung, thiên vị cho cô ư, lẽ nào quan hệ giữa Vinh Phát và nhà họ Nguyễn không đến mức tốt đẹp như anh nghĩ? Anh bỗng rùng mình một cái. Nếu như vậy, anh nên đối xử thế nào với Họa Trần đây? Anh cảm giác phòng ăn ấm áp này bỗng biến thành một hầm băng khiến anh lạnh từ đầu đến chân. Cảm giác có một con dao đang lơ lửng trong không trung, rồi bay đến cửa vào nơi nào đó trên cơ

thể anh, khiến anh đau muốn ngất xỉu. Lúc sắp ngất đi, hai mắt anh lại sáng như mắt thần, có thể nhìn thấy rõ mọi thứ phía xa.

“Vậy sau này cô ấy sẽ thế nào?” Trong lúc hoảng loạn, Hình Trình hỏi một câu không giống cách nói chuyện thường ngày của anh.

Trưởng phòng Nhân sự không để ý lắm, nói: “Cái đó thì để bố mẹ cô ấy lo cho cô ấy đi! Phó Giám đốc Hình, ngày mai là liên hoan cuối năm của Thịnh Hoa, cậu phải mặc đẹp một chút đấy, nghe nói có rất nhiều khách mời, không chừng lại gặp được một cô xinh đẹp, giàu có, tài giỏi ấy chứ, lúc đó cậu có mà lái to nhé!”

“Có anh lái ấy, lúc nào đầu óc cũng tưởng tượng phong phú, không biết trong đó còn chứa cái gì nữa!” Hình Trình cười mà đầu óc để ở tận đâu.

Bước xuống tầng, cửa văn phòng đã mở, bàn sắp xếp lịch trình hôm nay đã được đặt trên bàn, chắc chắn là Họa Trần mang tới cho anh. Hình Trình cầm bản lịch trình, cúi đầu vừa đọc vừa bước ra khỏi cửa. Anh nghe thấy trong phòng làm việc của Tổng Tư Viễn tiếng cười nói sang sảng của Phó Giám đốc Phùng. Có vẻ dạo này anh ta rất đắc chí, tâm trạng rất tốt. Một ngọn lửa vô hình tự nhiên cháy bùng bùng trong đầu, anh nắm tay thành nắm đấm, chưa bao giờ cảm thấy hận Phó Giám đốc Phùng như thời khắc này, cảm tưởng như anh ta chính là con quỷ hút máu, cướp đi tất cả niềm vui trong cuộc sống của anh. Đúng vậy, niềm vui, nếu anh đã từng có.

Họa Trần không ở phòng làm việc, cốc trà vừa pha đang bốc khói nóng. Tuân Niệm Ngọc đang vui đầu trước màn hình máy tính, một tay nhón lấy viên chocolate đen của Bỉ trong chiếc hộp đắt tiền đặt cạnh bàn cho vào miệng. Nghe thấy tiếng động, cô ngược mắt lên, thấy Hình Trình, cô vội đứng dậy, miệng mím chặt.

“Hai người kia đâu?” Hình Trình hỏi

Tuân Niệm Ngọc cố nuốt viên chocolate xuống họng, vừa mở miệng liền nhìn thấy răng dính chocolate đen sì. “Trợ lý Nhậm nói đến phòng lưu trữ lấy tài liệu, thư ký Trần đến phòng photocopy rồi ạ.”

Hình Trình nhìn cô với ánh mắt khác lạ, rồi quay đầu rời đi. Trên hành lang, anh gặp Nhậm Kinh đang bước chậm chạp như trâu già, anh ta trông còn ế oải hơn cả anh, đầu tóc không chải gọn gàng, buông lòa xòa trước trán, chưa tới gần đã ngửi thấy toàn mùi thuốc lá nồng nặc. Hình Trình đứng chặn trước mặt anh ta, Nhậm Kinh mới từ từ ngẩng đầu lên với hai con mắt vẫn đầy tia máu.

“Tôi qua cậu làm gì thế, trông cứ như quý vậy?” Hình Trình nhíu mày hỏi.

Nhậm Kinh gãi đầu, trên cổ áo rơi đầy gàu. “Em có làm gì đâu, chỉ nằm ở nhà thôi.”

“Cậu lấy gương soi lại mình đi, nói vậy ai mà tin được! Xảy ra chuyện gì rồi?”

Nhậm Kinh cười ử rử, khóe miệng nhếch lên, hốc mắt đỏ ửng. “Cũng không có chuyện gì to tát, chỉ là chia tay với bạn gái. Không có gì đâu ạ, mặt trời hôm nay vẫn mọc.”

Hình Trình trầm ngâm hồi lâu, bảo Nhậm Kinh về văn phòng của mình, trong phòng anh có nhà tắm, anh bảo Nhậm Kinh vào đó chỉnh trang lại,

nếu không đi gặp khách hàng sẽ khiến Vinh Phát mất mặt.

Nhậm Kinh ở trong phòng tắm rất lâu, lúc bước ra, mặt đầy nước, mắt cũng ướt như vừa khóc xong. Hình Trình vẫn xử lý công việc, cứ để mặc anh ta ngồi đó. Hồi lâu, anh mới hỏi: “Bạn muốn thay đổi môi trường không?”

Nhậm Kinh bối rối mở to mắt. “Phó Giám đốc, em... trước đây cũng đã nghĩ đến việc từ chức, nhưng bây giờ không cần nữa. Em xin lỗi vì biểu hiện hôm nay của mình, sau này em sẽ sửa.”

Hình Trình cười nhạt. “Bạn hiểu nhầm ý tôi rồi. Chức trợ lý này, mặc dù cũng quan trọng, nhưng dù sao cũng không thể hiện được hết tài năng của cậu, có một vài thành tích nho nhỏ cũng chỉ là may áo cưới hộ cho người khác mà thôi. Nếu để cậu độc lập làm việc thì sao?”

Nhậm Kinh kinh ngạc đến sững sờ, không dám tin nên mắt càng mở to. “Phó Giám đốc, ý của anh là... trưởng bộ phận... chi nhánh...” Chức vụ này rất nhiều người ao ước, ai mà không muốn thà làm vua nước nhỏ, còn hơn làm đại thần nước lớn chứ? Không chỉ có không gian làm việc độc lập, mà lương lậu cũng tăng lên rất nhiều. Nhưng Tổng Tư Viễn đã nói cần tuyển người trong số cán bộ cấp cao trở lên cơ mà. Trợ lý cũng thuộc biên chế cán bộ, nhưng chỉ là về phương diện kỹ thuật, không phải chức danh thực tế. Anh cũng âm thầm mong muốn, nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua. Nhậm Kinh là người biết người biết mình. “Em có thể sao?”

Hình Trình bước đến trước mặt anh, chỉ vào anh rồi chỉ vào mình. “Chúng ta cùng cố gắng!”

Cuối cùng cũng về đến văn phòng, Họa Trần cảm thấy hai chân mình sắp lạnh cứng, bất chấp hình tượng, cô bung cốc trà lên uống ừng ực một hơi hết sạch. Càng gần dịp Tết lại càng bận, khách hàng đến đông như mắc cửi, ngân hàng Vinh Phát phải cẩn thận chuẩn bị quà biếu, đặt nền tảng quan hệ làm ăn tốt cho năm sau. Hết đợt kiểm tra này thì lại đến hội nghị khác, tài liệu trong phòng photocopy chất cao như núi, nhân viên đánh máy mặt xanh như tàu lá, không biết đã phải thức trắng bao nhiêu đêm rồi. Cô chỉ là một nhân viên quèn, hận không thể lắp bánh xe dưới chân mà đi.

Bình hoa trên bàn Tuân Niệm Ngọc đã được thay hoa mới và có thêm một hộp chocolate. Những lúc nghỉ ngơi giữa giờ, thỉnh thoảng cô còn nghe thấy tiếng hát sai điệu ngân nga. Hiếm khi thấy Nhậm Kinh nghiêm túc như thế, anh chăm chú làm việc không nói câu nào, cũng chẳng buồn động đậy. Họa Trần lại rót một cốc nước, nhìn giấy tờ trước mặt, phải gọi mấy cuộc điện thoại nữa mới có thể ra ngoài ăn cơm trưa. Hôm nay không gọi suất mang đến nữa, nhất định phải ăn ngon một chút để an ủi trái tim đang phập phồng lo lắng của mình.

Họa Trần căn môi, ngẩn ngơ nhìn bầu trời bên ngoài qua khung cửa sổ kính, mây rất nhiều, ánh nắng như đang trốn trong mây, có cảm giác khí lạnh lại tăng lên rồi.

Gọi điện thoại cho Hà Dập Phong, hẹn anh đến quán Quán ăn Đại Thành. “Anh đang nghiệm thu hiệu sách, đã hẹn ăn trưa với kiến trúc sư rồi.” Qua điện thoại nghe thấy tiếng gõ cạch vào tường, hình như đang sắp đặt đồ đạc.

“VẬY em đi một mình nhé, đừng có trách em ăn một mình đấy!” Họa Trần “hừ” một tiếng bằng giọng mũi.

Hà Dập Phong cười. “Em tìm bạn đi ăn cùng đi.”

“Em là người mắc bệnh sạch sẽ về tình cảm, không tùy tiện kết bạn.”

“Chẳng ai có thể tồn tại một mình được đâu.”

“Tiên sinh Hoàng Vĩnh Ngọc từng nói, chỉ có chó sói mới kết bầy đàn, con sư tử thì không cần.” Họa Trần trợn mắt. “Hiệu sách lúc nào khai trương ạ?”

“Ngày Mười bốn tháng Hai.” *Ngưỡng vọng* cũng ra số báo thử nghiệm đầu tiên vào ngày hôm đó, *Nhật báo Tân Giang* thì lần đầu tiên có thêm tờ phụ bản, chuẩn bị chuyên mục về ngày Valentine. Ngày nào cũng vô cùng bận rộn.

Họa Trần giở lịch để bàn, ngày Mười bốn tháng Hai, âm lịch là ngày mừng Sáu tết, theo quan niệm truyền thống chính là ngày tốt. Vậy là Phu tử không thể trở về Bắc Kinh anh tết ư?

“Bản thảo của em bọn anh nhận được rồi, tối nay anh sẽ sửa lại một chút.”

“Sửa lại?” Họa Trần nghĩ mình nghe nhầm.

“Anh là Phu tử của em, đó không phải là việc anh nên làm sao?” Trong giọng nói của Hà Dập Phong để lộ ý cười. Anh sợ cô quá kiêu ngạo nên không nói với cô, Lâm Tuyết Phi sau khi biết Thư Ý viết bài cho tờ *Ngưỡng vọng* đã vui mừng, kinh ngạc và kích động như thế nào. Thế là cậu ta ngay lập tức in ra một bản cho Hà Dập Phong đọc.

“Hầu như ngày nào cũng có người hỏi tôi, ngọn núi nào đẹp nhất, thành phố nào lãng mạn nhất, thị trấn nào yên tĩnh nhất... Tôi đã nhìn ngắm rất nhiều ngọn núi, đi qua nhiều cây cầu, chụp ảnh rất nhiều thành phố, vô số lần ngắm mặt trời mọc và mặt trời lặn, rồi ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh khi mặt trời mọc hay hoàng hôn buông xuống. Mỗi lần chìm trong thời khắc đó, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh đó, tôi bỗng thấy mình thật bé nhỏ và đã ngắm nó với sự thành kính nhất. Đó là món quà của ông Trời, là ân huệ của tự nhiên. Núi có độ cao của núi, nước có độ sâu của nước, không thể so sánh, cũng không nỡ so sánh. Mỗi phong cảnh đều có sức cuốn hút, mê hoặc đặc biệt giống như làn gió nhẹ nhàng, đám mây bồng bềnh dịu dàng, hạt mưa trong vắt, giọt sương trong veo như thủy tinh... Tất cả cảnh đẹp ấy tôi đều trân quý, yêu mến, tôi chấp tay quỳ bái, tôi mỉm cười, tôi ra lệnh, tôi hưởng thụ... Du lịch, đó là sự điên cuồng, buông thả, phó mặc, tự do, buổi tiệc của cá nhân mỗi người. Nếu bạn vẫn muốn hỏi phong cảnh ở đâu đẹp nhất, vậy hãy xuất phát thôi, nó ở dưới chân bạn, ở phía trước bạn.”

Lâm Tuyết Phi đã có ấn tượng sâu sắc với bài viết này, chỉ cần xem một lần cậu ta đã thuộc lòng và đọc lại rất diễn cảm. Khuôn mặt đẹp như búp bê của cậu ta lại trưng ra cái vẻ nghiêm túc nên trông giống hệt một đứa trẻ mang vẻ mặt của ông cụ non.

Hà Dập Phong thỉnh thoảng sờ mũi, mắt nheo lại thành một đường, đó là tâm trạng gì nhỉ, rõ ràng rất tự hào, nhưng cố tỏ ra bình thản như không, đúng là rất khó chịu, rất ức chế.

Họa Trần lè lưỡi. “Có phải anh lấy nhuận bút rồi nên cảm giác có tội, mới cô ý bối bèo ra bộ đúng không?”

“Nguyễn Họa Trần, cái đuôi của em đang vểnh lên trời đấy!”

“Anh sinh năm khi mới có đuôi đấy!” Họa Trần cười rồi cúp điện thoại.

Thang máy dừng ở tầng cao nhất, không biết đang làm gì mà dừng rất lâu mới từ từ đi xuống. Cửa vừa mở ra, lái xe của Hình Trình là Tiểu Trịnh tựa người vào bức tường sáng loáng, ngoác miệng cười với Họa Trần.

“Hôm nay không đi công tác à?” Họa Trần chẳng biết nói chuyện gì, cô biết Hình Trình ở văn phòng nhưng cố ý tránh mặt anh. Cô không muốn nhìn thấy nụ cười nhìn thì ôn hòa, nhưng thực tế lại rất cứng nhắc của anh.

“Không đi công tác nhưng cũng chẳng nhàn hạ gì, có khác gì công nhân bốc vác, tôi vừa phải bê hai thùng táo lên tầng cho các sếp xong.” Tiểu Trịnh phàn nàn.

“Phát tao à?” Phúc lợi của Vinh Phát từ trước tới nay vẫn rất tốt, chẳng mấy ngày mà không được phát đồ.

“Không phải, là người ta gửi tặng cho ba sếp lớn, đó là loại táo đỏ được trồng ở Nhật Bản, quả nào cũng to, vừa ngọt vừa giòn.” Tiểu Trịnh vừa nói vừa nuốt nước miếng. “Thư ký Nguyễn, cô định ra ngoài ăn trưa à?”

“Chẳng lẽ anh mời tôi à?” Họa Trần hỏi đùa.

Tiểu Trịnh bật cười haha, vỗ ngực. “Chỉ một câu thôi. Không biết thư ký Nguyễn có nể mặt tôi không?”

Nói như vậy thì Họa Trần thực sự không thể từ chối rồi. Cô liền chu đáo nói rằng muốn đi ăn mì, Tiểu Trịnh có vẻ không vui. “Lương của tôi mặc

dù không cao như thư ký Nguyễn, nhưng mời cô ăn ngon một bữa thì không vấn đề. Nói thật nhé, hôm nay là sinh nhật tôi.”

Họa Trần lúng túng nói: “Tôi lại không chuẩn bị quà rồi.”

Tiểu Trịnh có vẻ không để ý, xua tay. “Không sao, hôm nào đó cô cho tôi mượn con xe Wrangler của cô ra ngoài hóng gió là được.”

“Được!” Họa Trần vẫn kiên quyết đi ăn mì, có điều, cô chọn hai bát mì hải sản đắt nhất trong quán. Chủ quán còn bưng đến hai cốc nước mơ chua. Mùa đông lạnh lẽo này mà uống nước mơ, chưa cho đến miệng, răng đã cảm thấy tê buốt. Bát mì rất đầy đủ gia vị, chỉ là hơi mặn và tôm thì không được tươi lắm. Sợ Tiểu Trịnh lại mượn cớ này mời bữa khác, Họa Trần phải cố gắng nhồi hết cả bát mì vào bụng.

Ăn xong bước ra thì Tiểu Trịnh nhận được cuộc gọi của Hình Trình, anh muốn dùng xe đi có việc. Trên đường ồn ào, Tiểu Trịnh phải nói rất to, còn bảo đang ở cạnh thư ký Nguyễn, năm phút nữa sẽ tới. Hình Trình hỏi: “Tại sao cậu lại đi cùng với thư ký Nguyễn?” “Haha, hôm nay không phải là sinh nhật sao? À, là sinh nhật của em, không phải là sinh nhật của thư ký Nguyễn đâu.”

Tiểu Trịnh cúp máy, quay đầu lại nhìn Họa Trần. “Thư ký Nguyễn, sinh nhật của cô vào ngày nào?”

Đầu óc Họa Trần lúc này tiếp nhận thông tin hơi chậm, mãi lúc sau cô mới đáp. “Năm nay tôi không có sinh nhật. Tôi sinh vào ngày Hai mươi chín tháng Hai, bốn năm mới có một lần.”

Tiểu Trịnh như được nghe truyện thần thoại, chắc lưỡi. “Thật vậy à? Thế thì bạn trai cô lâu to rồi, bốn năm mới phải tặng quà một lần.”

“Đợi bao giờ tôi có bạn trai, tôi sẽ hỏi anh ta.”

“Thư ký Nguyễn, cô đừng kén chọn quá, tuổi xuân của con gái rất ngắn ngủi.” Tiểu Trịnh nghiêm túc nhắc nhở.

Họa Trần cười, bước lên bậc thềm đợi, vừa hay thang máy cũng hạ xuống. Tiểu Trịnh đứng ở ngoài đợi Hình Trình, không đi lên. Vì khách ra vào thường xuyên nên công nhân vệ sinh lau dọn thang máy bóng loáng. Xung quanh đều là thép hợp kim nên sáng bóng, có thể soi gương được. Trên trần thang máy có mười sáu ngọn đèn chiếu xuống sáng trưng. Thảm đỏ giẫm lên rất mềm, không gian thoáng thoang mùi thơm. Họa Trần ngẩng lên nhìn ngọn đèn, ánh đèn chiếu vào mặt làm cô thấy ngứa ngứa. Cô bỗng nhiên muốn từ không gian nhỏ hẹp này nhảy ra ngoài. Đúng như cô dự đoán, khi cửa thang máy mở ra, Hình Trình đang đứng bên ngoài, tay cầm túi tài liệu.

Cô vẫn còn nhớ chức vụ của một thư ký, cất tiếng chào trước. Hình Trình nghiêng người bước vào, anh đương nhiên hiểu được sự oán trách và lo lắng ẩn giấu trong đôi mắt cô, cảm giác trái tim đang tan vỡ như nước thủy triều dâng. Cô có biết Vinh Phát sắp đuổi việc cô không? Với cách làm việc tùy hứng, mất tập trung của cô, trong môi trường cá lớn nuốt cá bé thế này, cô khó mà tồn tại được. Những người làm việc ở trong môi trường văn phòng này, nhìn thì hòa nhã, lịch sự đấy, nhưng mỗi tiếng cười, lời nói đều chứa đựng sự tính toán và phòng bị, một nhân viên lễ phép, lịch sự có thể trở thành võ sĩ hung hãn, lạnh lùng bất cứ lúc nào. Anh không lo cô sẽ gặp khó khăn khi mất việc, chỉ là cứ nghĩ đến những gì cô sẽ phải đối diện thì

cảm giác không nữ cứ thế nảy sinh. Cô sẽ còn nở nụ cười thuần khiết với anh như trước kia nữa không?

“Mì ăn ngon không?” Anh ấn vào nút đi xuống để đề phòng cửa đột nhiên đóng lại.

Anh đột nhiên muốn đối xử tốt với cô, an ủi cô, ôm cô vào lòng, muốn nói với cô... Thang máy bỗng vang lên tiếng kêu chói tai nhắc nhở, anh đành phải bước vào trong. Lúc cửa thang máy sắp đóng lại, anh hỏi: “Tôi mai là liên hoan cuối năm của Thịnh Hoa, anh định mặc áo khoác Planel màu xanh đậm, phải phối với cà vạt màu gì thì hợp? Gửi tin nhắn cho anh.”

Không kịp đợi Họa Trần đáp lại, thang máy đã đi xuống.

Họa Trần nghiêng đầu, chưa kịp hiểu rõ tình hình thế nào. Chủ đề câu chuyện này có chút gì đó thân mật, giống như kiểu nói chuyện giữa ai đó với ai đó.

Trong văn phòng, Tuân Niệm Ngọc và Nhậm Kinh đều không có mặt. Hai chiếc quạt gió của cây máy tính đang kêu ro ro. Họa Trần uể oải ngồi xuống trước bàn làm việc của mình rồi tiện tay mở ngăn kéo. Bốn quả táo đỏ to như bát canh được nhét chặt cả ngăn kéo của cô, bên dưới còn có một mẫu giấy: *“Khẩu vị của Tiểu Trịnh là cay nóng, hơi mặn, cậu ta thích ăn thế, nhưng người khác thì khó mà nuốt nổi. Ăn táo cho đỡ đói nhé!”* Ký tên, đó là hai chữ quen không thể quen hơn mà Họa Trần đã nhìn thấy vô số lần trên giấy tờ văn bản: *Hình Trình*.

Họa Trần hoảng loạn đóng ngăn kéo lại, tim bỗng nhiên đập rất nhanh. Thì ra anh cũng có thể tinh tế như thế, chu đáo như thế, ân cần như thế... Cô sờ lên má, thấy nóng ran!

Chìm đắm

Cứ như vậy nhìn em

Với tất cả ánh mắt và khoảng cách

Giống như gió ngừng thổi

Rồi gió lại nổi lên.

Phùng Đường

Buổi liên hoan cuối năm của Thịnh Hoa được tổ chức tại tầng thượng của trung tâm thương mại Thịnh Hoa. Đó chính là một vườn hoa có mái bằng kính tự động đóng mở. Ý tưởng sáng tạo này được tham khảo từ trung tâm thương mại Selfridges nổi tiếng ở London. Trên tầng thượng của trung tâm thương mại Selfridges xây một hồ nước nhân tạo thu nhỏ với diện tích bốn trăm mét vuông, nước trong hồ có màu xanh ngắt như lá bạc hà, cùng với chục chiếc thuyền nhỏ trông rất cuốn hút. Bạn có thể chèo thuyền trên hồ, cũng có thể vừa uống rượu bàn chuyện công việc ở quán bar cocktail, vừa thưởng thức hải sản tươi ngon. Vườn hoa trên nóc tòa nhà Thịnh Hoa chính là một thắng cảnh nổi tiếng ở Tân Giang, cây cối hoa lá trong vườn bốn mùa xanh tốt, các loài hoa cũng rất hiếm gặp.

Tối nay, công nhân làm vườn đã sửa lại vườn hoa làm cho khung cảnh nơi đây trông rất rộng rãi, xen lẫn giữa hoa và cây cối trong vườn là những bộ bàn ghế bằng mây, ở giữa có sân khấu, ban nhạc nổi tiếng trong nước đang hát một khúc ca sôi động, khiến không khí trong phút chốc trở nên náo nhiệt. Trong tiếng nhạc rộn ràng, những doanh nhân nổi tiếng, những nhân vật có quyền thế lần lượt bước vào.

Trên bãi cỏ xanh mượt đã bày mấy chiếc bàn dài ăn buffet, một hàng nhân viên phục vụ mặc đồng phục phẳng phiu đứng đón quan khách với nụ cười tươi tắn.

Ông Thịnh Mậu Cốc và bà Hoa Dương ăn mặc lộng lẫy, đứng trước cổng vườn hoa đón tiếp khách quý. Vì đều là người có học thức, nên cho dù bươn trải bao nhiêu năm trong giới kinh doanh, họ vẫn không bị lây nhiễm dáng vẻ của con buôn, phong thái cử chỉ đều thể hiện khí chất của người trí thức. Ông Thịnh Mậu Cốc có dáng người trung bình, đã bắt đầu hơi phát tướng. Bà Hoa Dương đã đến tuổi trung niên, cử chỉ nho nhã, lịch thiệp. Hai người họ đứng cạnh nhau như một bức tranh vô cùng hài hòa, người ngoài đồn đại chuyện mâu thuẫn của hai người có vẻ không đúng lắm.

Đoàn của ngân hàng Vinh Phát đứng ở giữa hàng, bốn vị nam khách đều mặc com lê rất lịch sự, nhưng Hình Trình nổi bật nhất. Anh mặc bộ vest màu xanh đậm, phối với cà vạt hoa trắng trên nền xanh lam, trong sự chín chắn còn toát lên vẻ ung dung, nho nhã. Tuân Niệm Ngọc mặc bộ váy liền thân màu đỏ rực bó sát, hơi để lộ những điểm gợi cảm. Chiếc ghim cài ngực hình gấu Koala phát ra ánh sáng lấp lánh dưới ánh đèn, chắc giá trị cũng không nhỏ, có lẽ đó là một trong những món quà cô được tặng gần đây. Chỉ có Họa Trần mặc bình thường nhất, chẳng khác lúc đi làm là bao. Cô không phải là khách quý, mà chỉ đi theo đoàn, trang điểm có đẹp hơn

cũng chỉ là một chiếc lá mờ nhạt mà thôi. Tối nay cô chỉ cần ăn ngon, chơi vui là được. Do đó, vừa bước vào cổng, cô đã sà ngay đến bàn buffet.

Mùi gì thơm vậy nhỉ? Họa Trần hít hít mũi, giống như mùi dầu ô liu và hương thảo, cô nuốt nước miếng.

Cô rất thích hương thảo, thích mùi hương của nó, thích tên gọi của nó. Nữ nhà văn nổi tiếng người Anh, Sophie Kinsella, với những cuốn sách bán chạy nhất đã từng viết một cuốn có tựa đề *Nữ hoàng chính trị gia*, kể về một nữ luật sư bị đồng nghiệp vu khống, không may lưu lạc đến một thị trấn xinh đẹp, trở thành đầu bếp của một gia đình nọ. Ở đó, cô gặp một chàng làm vườn đẹp trai. Sáng sớm, khi những bông hoa còn đọng sương đêm, cô xách giỏ bước ra vườn hoa, người làm vườn cắt cho cô một bó hương thảo để cô làm món ăn có vị hương thảo. Cô nhìn ngắm chàng trai cắt hoa tía cành, nhìn quang cảnh vườn hoa sau khi chàng cắt tía xong, bỗng thấy mất phương hướng, những thù hận, ân oán trong lòng như không còn quan trọng nữa. Đó là cuộc gặp gỡ vô cùng tuyệt vời. Hương thảo tỏa ra mùi thơm của thảo dược, mùi hương của nó khiến người ta cảm thấy vui tươi, ngất ngây trong hạnh phúc.

Bước lại gần chiếc bàn dài, Họa Trần mới thấy tập đoàn Thịnh Hoa hoành tráng thế nào, các món ăn buffet đều là những món sơn hào hải vị kiểu Pháp. Món khai vị có vịt quay với rượu cam, ốc sên nướng Escargot... Món chính toàn là những món kinh điển của Pháp như sườn cừu nướng thơm kiểu Pháp, cá chày hạnh nhân; sa lát và súp thì càng phong phú sặc sỡ màu sắc, các món bánh ngọt cũng vô cùng hấp dẫn. Ở cạnh bàn đặt một cái giá, trên đó để một cái nồi sắt to, trong đựng cơm vàng óng với cá, hào, mực, hành tây, ớt ngọt ba màu. Đây là cơm rang hải sản, nên ăn cuối cùng vì nếu ăn trước món đó sẽ làm no bụng và lấp hết vị của các món khác.

Thực ra, đây không phải là nơi thu hút nhất, xung quanh sân khấu bày la liệt những món quà tặng phong phú, những mẫu iphone mới nhất, những sản phẩm điện tử nổi tiếng, máy ảnh, túi xách, đồ mỹ phẩm... mới là nơi khiến mọi người nhìn vào mà tim đập, mắt hoa. Tối nay, cho dù những vị khách với thân phận cao quý, hay là công nhân quét dọn vệ sinh của Thịnh Hoa đều có cơ hội như nhau. Như thế không làm người ta phấn khích sao được? Huống hồ những vị lãnh đạo cao cấp hằng ngày đều nghiêm túc, xa cách thì hôm nay có thể trêu đùa tếu táo. Lúc này, người dẫn chương trình vừa tuyên bố buổi liên hoan cuối năm bắt đầu, các nhân viên của tập đoàn Thịnh Hoa đều nhao nhao yêu cầu ông Thịnh Mậu Cốc và bà Hoa Dương lên hát một bài. Hai người cùng song ca bài *Phu thê song song bả gia hoàn*, quan khách vẫn không chịu buông tha, kêu gào đòi họ hát thêm bài nữa. Ông Thịnh Mậu Cốc nhìn bà Hoa Dương, bà Hoa Dương liền nói: “Thế này vậy, chúng tôi sẽ đọc một bài thơ.”

Đó là bài *Mẹ* của nhà thơ Thư Đình. Bài thơ vừa được đọc lên, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ sửng sờ. Câu chữ tròn đầy, chất giọng chứa chan tình cảm như nghệ sĩ ngâm thơ chuyên nghiệp.

Ấn Học Văn cùng đến với bố là Ấn Trạch Vu. Anh ta mặc bộ com lê màu đỏ sẫm. Ấn Trạch Vu dẫn anh ta đi chào hỏi một vòng bạn bè trong giới làm ăn. Anh ta nhìn thấy Hình Trình liền cầm cốc rượu bước đến. “Anh ta nói xem cô nào là tiểu thư Thịnh?”

Hình Trình vẫn đang chăm chú xem ông Thịnh Mậu Cốc và bà Hoa Dương đọc thơ. “Cô ấy có lẽ không ở đây!”

“Sao anh biết?”

“Cô ấy là chủ nhân tương lai của Thịnh Hoa, nếu cô ấy ở đây thì nên ra mặt đón tiếp khách khứa chứ? Chẳng lẽ cô ấy thích nằm vùng, ẩn thân giữa chốn đông người? Cái đó chỉ có trên phim ảnh mới thể thôi, cậu đừng nhập vai sâu quá!” Hình Trình che giấu bằng cách ho khan hai tiếng. Từ lúc anh vào đây đã nhìn khắp nơi hai lần rồi. Đều do những lời nói của Mã Lam, nếu không anh sẽ thoải mái tự nhiên hơn nhiều. Ăn mặc nổi bật thế này, anh thừa nhận trong lòng cũng có chút suy nghĩ. Dịch chuyển ánh mắt tìm Họa Trần, đang ăn gì vậy, đang nhai cái gì đầy miệng thế kia, đúng là cô nàng dễ thỏa mãn. Vẻ mặt anh tự nhiên hiện lên nét dịu dàng.

Ăn Học Văn ngăn người, Hình Trình nói cũng đúng, anh ta bỗng cảm thấy hơi ỉu rĩ, hôm nay anh ta đến cũng chỉ vì muốn gặp tiểu thư họ Thịnh. Anh ta nhìn hai người đang đọc thơ trên sân khấu, đưa ly rượu lên uống cạn, rồi bĩu môi: “Không hiểu hai bậc trí thức văn hóa này năm đó lấy dũng khí gì để xuống biển vớt thùng vàng đầu tiên nhỉ?”

Phía sau vọng đến tiếng cười lạnh, hai người họ cùng quay đầu lại. Dưới bóng cây được cắt tỉa hình vương miện, một cô gái dáng vóc mảnh mai đang đứng đó, da hơi nâu, sống mũi cao, ánh mắt có chút lơ đãng, lại có chút ngang ngược, khá giống người mẫu quốc tế Kate Moss. Cô ta liếc nhìn hai người với ánh mắt lạnh lùng, rồi nói với giọng chậm rãi: “Còn là gì chứ, lòng tham của con người khiến họ có thể làm những chuyện to gan lớn mật mà.”

Ăn Học Văn vốn không ưa tí phụ nữ cổ quái, gầy gò như thiếu ăn, lại có vẻ hận đời. Anh không buồn để ý, chỉ vỗ vai Hình Trình rồi bước vào chỗ náo nhiệt tìm niềm vui cho mình.

Hình Trình hơi gật đầu, cũng không có ý bắt chuyện. Ở đây dù sao cũng là Thịnh Hoa, công khai bàn tán về chủ nhà thì không hay cho lắm. Anh

bước qua cô gái, đi vào phòng vệ sinh. Lúc đi ra, không ngờ cô gái đó vẫn đứng đợi bên ngoài, lông mày hơi nhếch lên, ngón tay gầy guộc đang kẹp điều thuốc chưa châm lửa. Hình Trình hơi hoảng thì cô gái đó đã bước đến. “Có bật lửa không?”

Hình Trình lịch sự châm lửa cho cô, với dáng điệu rất sành sỏi, cô chậm chậm nhả từng vòng khói trong miệng. “Thật trùng hợp, lại gặp anh rồi, xin hỏi anh tên gì?”

“Tôi họ Hình, tên là Hình Trình.” Hình Trình không quen với phong cách của cô gái này, liền mỉm cười một cái rồi quay người định rời đi.

“Trong cả trăm họ có họ này à? Anh cũng khéo đùa nhỉ!”

Hình Trình dừng bước, ánh mắt nhìn thẳng vào gương mặt của cô ta, kiên nhẫn mỉm cười. “Họ Hình là một họ lớn, những người nổi tiếng mang họ Hình trong lịch sử có rất nhiều, ví dụ như Hình Trinh thời Tam Quốc, Hình Trĩ thời Bắc Tề, Hình Dung thời Nguyễn Văn Đế, Hình Hiến Chi của triều nhà Minh... Hiện nay thì có triết gia Hình Bôn Tư, nhà văn Hình Thế Gia, thầy hướng dẫn luận án tiến sĩ của đại học Thanh Hoa tên Hình Tân Hội, phát thanh viên Hình Chất Bân...”

Cô gái cười đến nỗi rơi cả điều thuốc xuống đất. “Anh thu thập thông tin cũng không ít nhỉ, tôi nghĩ chắc chắn anh là cậu bé nông thôn khổ học nhiều năm, khó khăn lắm mới nổi trội hơn người, mặc dù bây giờ cuộc sống cũng không đến nỗi nào, nhưng cảm giác tự ti từ trong xương tủy thì không cách nào xóa bỏ được.”

“Cô...” Sắc mặt Hình Trình tái xanh, tim như bị một cái gai dài nhọn đâm thủng.

Cô gái nháy mắt nghịch ngợm. “Nếu tôi nói sai thì tôi xin lỗi. Tôi đã từng đọc mấy cuốn sách tâm lý liên quan đến động vật. Nhưng động vật cũng giống như con người, để che giấu khuyết điểm của mình, thông thường sẽ nhe nanh giơ vuốt làm ra vẻ mình rất oai phong, lớn mạnh... Ha ha, tôi xin dừng ở đây, nếu nói tiếp, chắc anh sẽ đánh tôi mất!”

Loại con gái gì thế này? Cô ta nằm ngoài sự hiểu biết của Hình Trình đối với đám đàn bà con gái. Mặc dù nói rằng cô ta lỗ mãng, nhưng cũng phải thừa nhận là cô ta rất tự tin; bảo cô ta mạo phạm ư, không, cô ta sắc sảo mới đúng; bảo cô ta bất lịch sự ư, không, cô ta hoang dã mới đúng... Trong sự ngờ vực, Hình Trình bỗng cảm thấy tò mò.

Ánh mắt cô gái giống như tia X-quang, lập tức nhìn thấu tâm tư của Hình Trình. “Muốn biết tôi là ai ư? Bọn bạn tôi đều gọi tôi là “Người suy tư”, tôi cho phép anh gọi tôi là Trầm Tư đấy! Từ lúc anh bước vào cửa, tôi đã nhìn anh. Trong những người có mặt ở đây, chỉ có anh là thú vị nhất.”

Trầm Tư? Thịnh Tư? Tim Hình Trình chột rung lên một nhịp, đầu óc bắt đầu bị phân tán.

“Tôi không thích nói chuyện với mấy doanh nhân. Trung Quốc có đủ kiểu doanh nhân, “thùng vàng” đầu tiên mà họ kiếm được rất mập mờ, nếu truy cứu ra, có mấy ai mà không phạm pháp đâu. Còn anh thì sao, anh làm nghề gì?” Cô gái hỏi.

“Cô có năng khiếu bói toán đấy, cứ tiếp tục đi!” Hình Trình nhìn cô gái không chớp mắt, cô cũng không trốn tránh, thế nên bốn mắt cứ thế nhìn nhau.

Lướt rút thăm trúng thưởng đầu tiên trên sân khấu đã kết thúc, một nhân viên rút thăm được một chiếc iphone, kích động vừa kêu to vừa cười vui sướng. Nhạc bỗng nổi lên, từng đôi từng đôi bắt đầu nhảy. “Thôi, không hỏi nữa. Nhảy với tôi một điệu nào!” Giọng nói pha chút mệnh lệnh.

“Nếu tôi nói không thì sao?”

“Thì anh sẽ hối hận chứ sao!” Cô gái lại cười, giơ tay về phía Hình Trình. “Tôi rất thích bản nhạc này, mau lên nào, đừng để lỡ.”

Giống như bị thôi miên, hoặc là do thực sự không có lý do để từ chối, Hình Trình nắm lấy tay cô gái, dắt cô bước đến giữa phòng. Cô gái nhảy rất giỏi, căn bản không cần anh dẫn dắt. Hơn nữa với khoảng cách gần như thế này, ngũ quan của cô càng sắc nét. Đã lâu lắm rồi không tiếp xúc gần với người con gái như thế này, Hình Trình cảm thấy hơi mất tự nhiên. Trong một động tác xoay chuyển, Hình Trình cố ý nhìn Họa Trần đang đứng ở cạnh chiếc bàn dài. Trời ạ, muộn thế này rồi, không hiểu cô ấy còn ăn bao nhiêu nữa, hình như từ này vẫn không di chuyển đi đâu.

Họa Trần thực sự đã ăn no, nhưng cũng chẳng có việc gì để làm, lại không quen biết ai, cô đứng đó chuyên tâm nghiên cứu các món ăn. Cô hối hận vì đã không mang theo máy ảnh, những món ăn có màu sắc phong phú này không phải lúc nào cũng nhìn thấy.

Không biết từ đâu chạy ra một chú chó nhỏ màu đen, đôi mắt ti hí, trên người nó còn mặc một chiếc áo lông màu trắng tuyết, bốn chân còn được đi bốn cái bao chân thoáng khí, có cảm giác lúc đi, trọng tâm không ổn định, cứ như đang nhảy lao về phía trước. Có lẽ là bị thu hút bởi mùi thơm của thức ăn, nó vui sướng chạy tới cạnh bàn, kêu lên ư ử, thân thiện cọ người vào chân Họa Trần.

Lúc đầu, Họa Trần nghĩ cô chạm chân vào hoa cỏ bên dưới nên hơi dịch người ra. Chú chó nhỏ lại bước sát gần, sủa khê hai tiếng “gâu gâu”. Họa Trần cúi xuống nhìn, mặt bỗng cắt không còn giọt máu, hít thở khó khăn. Chú chó nhỏ không cảm nhận được sự thân thiện của cô, tỏ ý bực bội sủa thêm hai tiếng nữa. Họa Trần vung tay, muốn đuổi con chó đi, muốn nói với nó, hai chúng ta không thể ở chung một chỗ. Nhưng chân tay lại không nghe lời sai khiến của cô, giống như một con rối bị đứt dây, cả người mềm nhũn ngã xuống đất. Chú chó càng kích động, kè sát mõm vào mặt cô. Trước mắt là một màu tối đen, trước khi hoàn toàn bị bóng tối đè bẹp, Họa Trần nhìn thấy Hình Trình, tay anh đang ôm eo một cô gái xinh đẹp, cô muốn gọi tên anh nhưng làm thế nào cũng không thể cất lời.

Bản nhạc kết thúc, cô gái chậm chạp thu lại cánh tay, nhưng một ngón tay vẫn móc chặt vào ngón tay của Hình Trình. “Nhớ tên của tôi nhé, tôi phải đi rồi. Gặp lại sau nhé!”

“Gặp lại” bằng cách nào? “Sau” là ngày nào? Hình Trình cố gắng hít một hơi thật sâu, cô ấy không để lại số điện thoại, cũng không nói cho anh biết nhà ở đâu, làm việc ở chỗ nào... Sau khi cô gái rời đi, anh vội vàng tìm một góc vắng vẻ, yên tĩnh, gọi điện cho Mã Lam.

Hình như Mã Lam đang bận, một lúc lâu sau mới nghe máy.

Hình Trình không chào hỏi gì đã vội vàng hỏi: “Con gái của Thịnh Mậu Cốc có phải tên là Thịnh Tư không?” Người Tân Giang thông thường không phân biệt rõ âm mũi trước và âm mũi sau, nên đọc nhầm “Trầm” thành “Thịnh” là chuyện bình thường.

Mã Lam ngần ngừ: “Anh đang ở đâu?”

“Trung tâm thương mại Thịnh Hoa! Anh gặp một cô gái, rất đặc biệt, nói năng phóng túng, khá kiêu ngạo. Cô ấy nói cô ấy tên là Thịnh Tư.”

Mã Lam lẩm nhẩm đọc lại cái tên này, bỗng “à” lên một tiếng. “Anh đừng cúp máy, em hỏi chồng em xem sao.”

Lại một lúc sau, giọng Mã Lam mới vang lên, có vẻ rất kích động. “Cô ấy... đối với anh có cảm giác thế nào?”

Hình Trình thận trọng đáp: “Bây giờ chưa thể nói đến cảm giác, chỉ là cùng nhảy với nhau một bài. Cô ấy là...?”

“Cô ấy không phải là con gái của Thịnh Mậu Cốc, cô ấy là Trầm Tư. Có lẽ anh biết thị trường thành phố Tân Giang họ gì, đúng không?”

Hình Trình ngạc nhiên đến sững sờ.

“Hình Trình, anh cần nắm chặt cơ hội này, thời cơ thế này không bao giờ có lần thứ hai đâu, đây chính là món quà ông Trời ban tặng cho anh. Trầm Tư là vận động viên đua ngựa quốc gia, bây giờ có lẽ đã giải nghệ rồi, mấy năm trước cô ấy luyện tập ở Hồng Kông suốt. Hai ngày nữa, em tìm hiểu tỉ mỉ tình hình rồi sẽ gọi lại cho anh.”

“Lần theo mạch nguồn nước.

Ngồi ngắm đám mây vờn?”(*)

(*) *Trích hai câu trong bài thơ **Chung nam biệt nghiệp -Nhà ở núi Nam** của thi nhân đời Đường - Vương Duy Trung Quốc.*

Hình Trình không còn nghe thấy giọng nói của Mã Lam nữa, cả người anh bỗng cảm thấy trống rỗng, linh hồn như lơ lửng giữa không trung. Anh có thể đoán vẻ mặt của mình lúc này rất quái dị, nửa muốn khóc, nửa muốn cười. Buổi liên hoan kết thúc lúc nào, trở về Vinh Phát bằng cách nào, anh cũng không thể nhớ nổi, cho đến khi mở cửa xe bước ra, bị cơn gió đêm thổi đến làm bật ra một tiếng ho khan, anh mới quay đầu lại nhìn. Tiểu Trịnh thành thạo cho xe vào trong ga ra, Nhậm Kinh tối nay rút thăm được một túi quà lớn của hãng Lancôme, cậu ta nhìn vào túi quà thất thần, có lẽ là tức cảnh sinh tình, đang nhớ đến người bạn gái vừa mới chia tay.

“Nguyễn Hòa Trần đâu?” Anh đột nhiên nhớ đến cô. Lúc đến Thịnh Hoa, bọn họ đi hai xe. Phó giám đốc Phùng, Tuân Niệm Ngọc và Tổng Tư Viên một xe, Nhậm Kinh, Hòa Trần và anh ngồi chung một xe.

Nhậm Kinh chớp chớp mắt nhìn Tiểu Trịnh. Vẻ mặt Tiểu Trịnh cũng mơ hồ, anh ta là lái xe, chỉ ở trong phòng khách xem ti vi, còn tầng thượng đó, chưa từng được bén mảng tới.

“Chắc chắn là đi chung xe với trợ lý Tuân và Giám đốc Tống rồi. Nếu không tìm thấy thì cô ấy đã gọi điện cho chúng ta.” Nhậm Kinh lên tiếng.

Tiểu Trịnh gật đầu.

Hình Trình lấy điện thoại ra, hình ảnh Hòa Trần phùng miệng ăn đồ lúc ẩn lúc hiện trong đầu anh giống như đứng xem người bên ngoài nhà chơi xích đu, lúc thì xuất hiện ở đầu bên này, lúc lại xuất hiện ở đầu bên kia.

Người quá nhiều, âm nhạc quá to, Họa Trần ngã xuống đó như hạt cát rơi trên sa mạc, ngay cả người phục vụ đứng bên cạnh cũng không phát hiện ra. Tất cả ánh mắt của mọi người đều hướng về sân khấu, lần rút thăm trúng thưởng thứ hai đã kết thúc, trên sân khấu lúc này đang trình diễn trang sức, người mẫu trình diễn đều là siêu mẫu và ngôi sao nổi tiếng. Phong cách, trang phục và những viên đá quý lấp lánh khiến mọi ánh nhìn đều sững sờ và bị thu hút. Quan khách tập nập bước lên chụp ảnh cùng họ, ánh đèn lóa sáng cả một vùng.

Người đầu tiên phát hiện ra Họa Trần lại chính là ông Thịnh Mậu Cốc. Ông đứng cách Họa Trần một khoảng, giữa khoảng đó lại chật kín khách mời. Giống như một con sóng lớn trong phút chốc phá tan tất cả bờ đê, ông bước nhanh đến chỗ Họa Trần. “Con súc sinh này ai mang đến đây thế hả?” Ông giơ chân đá bay con chó nhỏ đang nhìn ông với ánh mắt vô tội, rồi thấp giọng quát đội trưởng đội bảo vệ đang vội vàng chạy đến.

Đội trưởng đội bảo vệ lắp bắp trả lời: “Cháu... không để ý ạ.”

“Chẳng lẽ cậu là bình hoa à? Tôi trả lương cao cho cậu để mời cậu về trang trí cho vườn hoa này à?” Người nho nhã luôn đem lại cho người ta cảm giác lúc nào cũng chú ý đến lễ tiết, nhưng một khi đã nổi nóng thì lời nói, cử chỉ đều khủng khiếp hơn người bình thường.

“Xin lỗi chủ tịch. Thực ra...” Đội trưởng đội bảo vệ nhìn dòng người ồn ào xung quanh sân khấu, nhai vụn bốn chữ “lực bất tòng tâm” rồi nuốt ngược vào bụng.

Ông Thịnh Mậu Cốc bế Họa Trần lên, nặng nề nhắm mắt lại. “Ngày mai đến phòng tài vụ nhận tiền lương rồi nghỉ việc đi! Tôi nghĩ chắc cậu đã

hiểu rõ lý do rồi.”

Đội trưởng bảo vệ hoảng hốt. “Chủ tịch, cháu... cháu...”

Ông Thịnh Mậu Cốc sao có thể cho anh ta cơ hội nói, chỉ lạnh lùng bước qua. Một phụ nữ trung niên ăn mặc sang trọng giẫm trên đôi giày cao gót, liêu xiêu chạy tới, ôm lấy con chó nhỏ đang nằm trên đất kêu ăng ăng, trông vô cùng thương xót. “Nói cho mẹ biết, kẻ nào táng tận lương tâm đá con thế này?”

Ông Thịnh Mậu Cốc bước đến trước mặt bà ta, buông một chữ: “Cút!”

Mắt của người phụ nữ trung niên suýt chút nữa rơi ra ngoài, bà không nhìn lầm, nghe lầm đấy chứ? Đó là ông Thịnh Mậu Cốc sao?

“Bà ấy là phu nhân Chủ tịch hội đồng quản trị của Nhất Kiến - Tân Giang đấy ạ.” Một người phục vụ nói khẽ. Ông Thịnh Mậu Cốc dừng lại, liếc nhìn đến chỗ phát ra âm thanh, lần này ông buông ba chữ: “Cậu cũng cút!”

Hả? Máy người đứng xung quanh đưa mắt nhìn nhau như bị sóng lớn đánh cho đầu óc choáng váng, sau đó họ nhất loạt hướng ánh mắt về phía Họa Trần đang nằm ở trên tay ông Thịnh Mậu Cốc, rồi tiếp đó lại từ từ quay sang phía bà Hoa Dương đang đứng lặng lẽ một bên. Ánh mắt bà sâu thẳm, bình tĩnh kỳ lạ, nhưng cũng có thêm vài phần lạnh lùng và kiên quyết.

Mấy người xung quanh chỉ biết đứng im lặng. Ông Thịnh Mậu Cốc mất bình tĩnh, nổi nóng, quát tháo âm ỉ, không kiêng nể ai, đúng là không thể “trông mặt mà bắt hình dong” được. Khí chất nho nhã, ôn tồn không có

nghĩa là tính cách con người cũng nho nhã, ôn tồn. Phu nhân Thịnh nhiều năm qua cần mẫn ở bên giám sát, thực ra cũng là bất đắc dĩ nhưng lại rất cần thiết.

Tuân Niệm Ngọc nhàn tản cầm ly rượu chân cao, lắc đi lắc lại rượu bên trong, cô không thích ở cùng một chỗ với đám nhân viên của Thịnh Hoa, dù sao cô cũng là khách quý. Nhưng cô cũng không như Họa Trần trong mắt chỉ nhìn thấy đồ ăn, chỉ có đám lái xe và trợ lý mới ăn uống thỏa thích ở những nơi như thế này, còn cô là một trợ lý cao cấp cơ mà. Ánh mắt nhìn đồ ăn của cô có thể dùng hai chữ “ghê tởm” để miêu tả. Năm cô thi tốt nghiệp cấp hai, bố cô và cô hàng xóm đã cùng nhau bỏ đi, cho đến nay vẫn không có tin tức gì. Về chuyện này, hàng xóm bàn tán mỗi người một kiểu, còn mẹ cô thì cứ cố chấp cho rằng, đó chỉ là trùng hợp, là chuyện ngẫu nhiên mà thôi. Tuy nhiên, mẹ cũng không có vẻ muốn đi tìm bố. Cũng từ đó, mẹ cô trở nên nghiện ăn, tủ lạnh đối với bà giống như một người thân mất tích lâu năm, không rời xa được một phút nào. Mẹ cô chết do ăn uống quá nhiều, chỉ thọ bốn mươi tuổi.

Ở đây, những người Tuân Niệm Ngọc quen biết rất ít, họ đều bạn rộng kết thân với những người bình thường không có duyên kết thân. Họ chỉ hơi gật đầu với cô và cũng không có thời gian rảnh nói chuyện với cô. Cô thông thả đi quanh vườn hoa một vòng và nhìn ngắm phong cảnh Tân Giang về đêm.

Từ lúc Họa Trần ngã xuống đất cho đến lúc ông Thịnh Mậu Cốc nổi điên, vừa hay Tuân Niệm Ngọc đang đứng ở cạnh giá để các loại rượu hảo hạng, cách “trung tâm bão” chưa đến năm mét nên không có chiếc lá nào, bông hoa nào cản trở tầm nhìn của cô. Cô nghĩ mình bị kinh hoàng đến sững sờ, đến nỗi một lúc lâu mà đầu óc vẫn mơ hồ, hô hấp rối loạn. Khi cô chuyển ánh mắt sang Tổng Tư Viễn và Phó giám đốc Phùng đang ghé sát đầu vào nhau thì thầm to nhỏ, đôi vai đang co rúm lại mới từ từ thả lỏng.

Cô nâng ly rượu, uống một ngụm sâm banh. Từ lượng của cô cũng bình thường, nhưng không biết vì sao hôm nay lại cảm thấy hơi say.

Có lẽ chỉ là do chuyện nhỏ nhặt không đáng có, giống như một bài hát đệm trong buổi liên hoan lớn, nên tâm trạng của mọi người không bị ảnh hưởng nhiều. Nửa tiếng sau, ông Thịnh Mậu Cốc lại phong độ ngời ngời bước đến chỗ các vị quan khách, tiếp tục ca hát, tiếp tục nhảy múa, chạm cốc leng keng, không say không về.

Đến nửa đêm, khách khứa lần lượt cáo từ. Cho đến khi tiễn xong vị khách cuối cùng, ông Thịnh Mậu Cốc mới vội vàng xuống lầu. Ông không kịp đợi thang máy mà bước xuống cầu thang thoát hiểm đến phòng khách bên dưới. Cửa hé mở, ánh sáng từ bên trong hắt ra lạng lẽ chiếu xuống tấm thảm dày. Trong ánh đèn nửa tối nửa sáng đó, Họa Trần vẫn đang ngủ say, gương mặt tĩnh lặng như một đứa trẻ ngây thơ chưa hiểu sự đời, chưa từng trải qua sóng gió trong cuộc đời.

Thịnh Mậu Cốc đứng cạnh giường, vẻ mặt biểu lộ sự thương xót cực độ. Ông cúi người xuống, vuốt ve khuôn mặt của Họa Trần, cầm túi dưỡng khí xếp lếp trên đầu giường, rồi cất tiếng hỏi bác sĩ đang túc trực: “Vẫn chưa tỉnh chút nào sao?”

Bác sĩ khẽ đáp: “Có tỉnh một lát, còn hỏi mình có trúng thưởng không. Tôi đã tiêm cho cô ấy một liều thuốc an thần, cô ấy cần ngủ một giấc.”

Thịnh Mậu Cốc phì cười, ông vội vàng cảm ơn bác sĩ đã nhiệt tình đi từ nhà đến đây, sau đó tiễn bác sĩ ra cửa. Ở đoạn khác của hành lang, cửa phòng chỉ khép hờ, bên trong không có ánh đèn, giống như ai đó sợ bỏ qua bất cứ tiếng động nào nên chỉ đứng lặng lẽ trong bóng tối. Ông do dự một lát rồi bước đến.

“Khụ, khụ, khụ!” Khói thuốc nồng nặc bất giác làm ông ho sặc sụa.

Đó là một đêm đông sáng trăng, trên độ cao cách mặt đất hơn một trăm mét, ánh sáng đèn lung linh, lấp lánh của thành phố Tân Giang đã nhạt hơn, mỏng hơn, xa hơn, ánh sáng duy nhất lúc này chính là ánh trăng khuyết treo trên bầu trời. Ánh trăng dịu dàng lặng lẽ chiếu vào cái bóng trước cửa sổ, soi rõ điều thuốc đang tỏa khói trên ngón tay của bà.

“Bà hút thuốc đấy à?” Ông Thịnh Mậu Cốc hơi giật mình, vội bật đèn trong phòng. Ánh sáng mạnh đó khiến bà Hoa Dương đang đứng bên cửa sổ chưa thích ứng kịp, nhắm chặt mắt lại, một lúc lâu sau mới mở ra, rít mạnh một hơi thuốc. “Tôi hút đã mười năm nay rồi.” Thuốc cháy gần đến đầu mẩu thì bà dập tắt, rút từ trong bao ra một điều khác.

Ông Thịnh Mậu Cốc đứng đó sững sờ, như chưa từng quen người phụ nữ trước mặt. “Sao tôi lại không biết?”

Bà Hoa Dương hơi liếc mắt về phía ông, mỉm cười. “Những chuyện ông không biết còn nhiều lắm!”

Có cảm giác ông không chịu nổi câu trả lời đó nên ngồi xuống ghế, nhìn vợ với ánh mắt dò xét. “Hút thuốc có hại cho sức khỏe đấy.”

“Lúc nào đài báo chẳng nói đến việc bảo vệ môi trường, tập luyện thể thao, dưỡng sinh, chúng ta có thể sống mãi trên trái đất này được không? Nếu được chọn lựa, tôi thà chết trong tay mình, còn hơn bị chết mà không hiểu lý do vì sao.”

“Hoa Dương!” Thịnh Mậu Cốc đột nhiên đứng dậy, nhíu mày với vẻ không vui.

Bà Hoa Dương không nhìn ông, bà đang nhìn ngắm cảnh sắc Tân Giang trong màn đêm. “Mậu Cốc, ông có thấy mùa đông ở Tân Giang càng ngày càng lạnh không?”

“Rốt cuộc bà muốn nói gì?”

Bà Hoa Dương cúi đầu, cười nhỏ hai tiếng, tiếng cười rất mệt mỏi, chua xót. Bà từ từ ngoảnh mặt lại, ánh mắt rực sáng như ngọn đuốc. “Tôi muốn đến Hải Nam sống một thời gian.”

“Bây giờ ư?” Tết Dương lịch, Tết Âm lịch, tiếp theo đó là Tết Nguyên Tiêu, đây là lúc mà việc buôn bán và quản lý khách sạn bận rộn nhất, mỗi ngày đều bận rộn, căng thẳng như đánh trận, không được phút nào xao nhãng, phân tâm.

“Chẳng lẽ phải tìm một thầy bói xem ngày giờ hoàng đạo à?” Điều thuốc trong tay chỉ còn một nửa, bà Hoa Dương liền dập tắt. Bà kéo rèm cửa, ngọn gió theo đó lùa vào khiến bà không chịu nổi rung mình một cái. “Tôi mệt rồi, ông ạ!” Hai tay bà ôm chặt hai vai, giọng nói đứt khoát.

Chín giờ sáng, cuộc họp toàn thể nhân viên lần thứ hai của phòng biên tập bản thảo đặc biệt được tổ chức tại phòng họp nhỏ bên cạnh phòng làm việc của Hà Dập Phong. Trên bàn họp chất đống bản thảo, tranh ảnh và các chủ đề. Bận rộn bao lâu nay, cuối cùng cũng đã có chút thành quả. Bản thảo lần này, về chất lượng sẽ có một bước đột phá lớn, trên gương mặt của toàn

thể nhân viên phòng biên tập bản thảo lúc này đều thể hiện rõ sự vui mừng, háo hức.

Nhân viên biên tập mỹ thuật tỉ mỉ báo cáo với Hà Dập Phong về cách trình bày bì, phần quảng cáo nên cho thêm vào như thế nào. Anh lắng nghe rất chăm chú, liên tục gật đầu, thỉnh thoảng còn ghi chép vào sổ. Lâm Tuyết Phi đã đứng dậy rót cho anh hai lần trà, khi nhìn thấy đáy cốc, anh mới ngẩng đầu lên.

Tất cả mọi người đều đang nín thở chờ đợi.

Hà Dập Phong đứng dậy, cầm tờ báo mẫu, cúi gập xuống chào mọi người. “Tôi rất tự hào về các bạn, cũng rất biết ơn sự ủng hộ của mọi người.”

Sau đó thì sao? Hơn chục trái tim đang muốn vọt ra ngoài, đập dồn hồi hộp.

Hà Dập Phong ngừng một lát, thái độ vẫn rất điềm đạm. “Nhưng rất tiếc, tờ đặc san mẫu này vẫn chưa thể đưa đi in được.”

Tất cả mọi người ngó ra nhìn nhau, ngơ ngác như không tin vào tai mình.

“Tại sao?” Lâm Tuyết Phi bắn khoảhỏi như đang nói hộ nỗi lòng của mọi người, ngay cả Thư Ý cũng chủ động gửi bản thảo đến rồi, không phải như vậy tạp chí sẽ rất thu hút độc giả ư?

“Mỗi bài viết đều rất đặc sắc, cũng giống như một con người, mỗi bộ phận đều rất hoàn hảo, nhưng khi đặt cạnh nhau thì lại rất bình thường, bởi vì nó không có linh hồn. Chúng ta cứ thản nhiên lắp ghép các bài vào một cuốn tạp chí, sau đó, người ta sẽ hỏi tạp chí này thế nào, có thể các bạn sẽ đáp là rất hay. Nhưng hay ở điểm nào thì bạn không biết trả lời ra sao, chỉ có thể cười trừ mà thôi. Chúng ta cần một tạp chí với những bài viết có độ sâu, có phân tích, lập luận sâu sắc, nội dung phong phú, có độ dài, tra cứu cẩn thận, giống như thân cây vững chắc của một cây đại thụ. Những bản thảo này chỉ là cành lá của nó thôi, còn bên trong thì chẳng có gì cả. Đúng là bài viết của Thư Ý rất hay, chúng ta có thể mở một chuyên mục riêng cho tác giả đó, nhưng chỉ có thể là phụ bản thôi. Bài *Tùy Viên thi thoại* của Viên Mai, *Nhàn tình ngẫu ký* của Lý Ngư đều hay, nhưng nếu so sánh với *Văn tâm điêu long* thì sao?” Hà Dập Phong nhíu mày, thở dài tự trách: “Đây là sơ suất của tôi, do chưa xem xét chu đáo mọi việc. Đây là sinh mệnh thứ hai của *Ngưỡng vọng*, nói thật, chúng ta không thể để thua lần nữa. Tất cả phải nhờ vào các bạn, thời gian rất gấp rồi, phải cố gắng hơn nữa mới được.”

Còn có thể nói gì được nữa chứ, chuyện này rất hợp tình hợp lý, lại chân thành đến như thế, tất cả chỉ biết sờ mũi, gọi nhau đứng dậy rồi bắt tay vào tiếp tục công việc.

Hà Dập Phong chậm chạp trở về ghế ngồi, tay day day trán, cảm giác bên trong đang có một cái máy khoan, kêu u u trong đầu anh. Lâm Tuyết Phi sắp xếp lại bản thảo trên bàn, rồi cũng ngồi xuống cạnh anh, hỏi: “Cậu sao vậy?”

Vẻ mặt bất thần, tâm tư Dập Phong như đang phiêu dạt đến một nơi rất xa.

Lâm Tuyết Phi nói: “Từ trước đến nay tôi rất khâm phục năng lực của cậu, nhưng từ khi cậu đến Minh Thịnh, tôi luôn có cảm giác lo lắng. Bây giờ, tôi thấy chẳng còn vấn đề gì nữa, cậu rất xứng đáng đảm nhận chức vụ giám đốc điều hành.”

“Vậy mà tôi càng ngày càng có cảm giác thất bại đến không thể thở nổi.” Hà Dập Phong bình tĩnh trở lại. “Nếu nghĩ ra sớm hơn, có lẽ không đến nỗi lóng ngóng, vội vàng như hiện nay. Một tờ báo lớn như vậy mà làm trong thời gian ngắn thế, có lẽ lần này phải nhờ đến Chủ biên Hứa thôi. Chị ấy đã có hơn mười năm là phóng viên, thế giới này đối với chị ấy không còn bí mật nào nữa rồi. Chị ấy hiểu rõ thế giới này, vậy mà vẫn giữ được trái tim rất thanh khiết, đó là điều vô cùng đáng quý.”

Lâm Tuyết Phi không quen với cách nói ỉn ỏi, buồn chán của Hà Dập Phong, khuôn mặt này, ánh mắt này thường toát lên vẻ ung dung, bình thản cơ mà. “Thế là ok rồi, cậu còn lo lắng gì nữa? Đạo này cậu ngủ không ngon giấc à?” Anh băn khoăn hỏi bạn.

Hà Dập Phong không nói gì. Anh bước vào văn phòng, gọi điện cho chị Hứa Ngôn. Trong số những cuốn sách Minh Thịnh đã xuất bản mấy năm qua, sách hay không có nhiều. Anh biết, muốn xây dựng một nhà sách đặc biệt mà dựa vào những cuốn sách đó là không thể. Một nhà sách đặc biệt phải đem đến cho người đọc không gian thoải mái nhất, khiến họ thấy hứng thú khi đọc, để văn hóa đọc đi vào cuộc sống. Những cuốn sách hay không chỉ là những cuốn sách bán chạy trên bảng xếp hạng, mà còn là những cuốn sách bạn có thể lật giở từng trang, thưởng thức hết lần này đến lần khác. Anh thừa nhận, trước đó anh đã quá tự tin vào bản thân khi cho tổ chức một hoạt động trên tờ *Nhật báo Tân Giang*: “Cuốn sách nào bạn đọc nhiều lần nhất? Chỉ cần trả lời chân thật, chúng tôi sẽ miễn phí tặng bạn *Nhật báo Tân Giang*.”

Lễ Valentine ngày càng đến gần, những chuyện ngoài ý muốn xảy ra chẳng thể lường trước được, việc thực hiện kế hoạch, ý tưởng khó hơn nhiều so với tưởng tượng, càng ngày anh càng không thể bình thản ngồi yên được nữa.

Trên đảo Santorini ở Hy Lạp có hiệu sách Altantics Books. Năm 2002, một người Mỹ tên là Craig đã đến hòn đảo này du lịch. Sau khi đọc xong cuốn sách luôn mang theo người, anh ta mới phát hiện ở đây không tìm được chỗ nào bán sách Tiếng Anh mà anh ta thích. Trên giá sách của các hiệu sách ở đây chỉ bày bán những cuốn tiểu thuyết trinh thám, thám hiểm cũ kỹ với những câu chuyện nhạt nhẽo, không thực tế, hoặc chỉ là những cuốn sổ tay hướng dẫn du lịch. Có lẽ, vẻ đẹp và sự lãng mạn của hòn đảo đã cho anh ta một lý do, đó là: Làm thế nào mới có thể trở lại nơi này, mình sống ở nơi này thì sao nhỉ?

Đúng vậy, chúng ta sẽ luôn tìm được lý do để trở lại nơi mình yêu thích.

Anh yêu thích Tân Giang không?

Tối qua, anh cùng kiến trúc sư đã đi ăn trên thuyền, nơi mà Họa Trần nhắc đến rất nhiều lần. Mặt sông phẳng lặng, ánh trăng cũng sáng, nếu như không chú ý đến nhiệt độ thì bức họa này sẽ rất đẹp. Nhà thuyền hâm nóng chai rượu trần bì, các món ăn đều là hải sản đánh bắt được ở dưới sông, rất tươi ngon. Cứ nghĩ rượu trần bì nhẹ, không ngờ uống xong mới ngấm. Lúc trở về Khế Viên, toàn thân đã như một bó đuốc cháy rừng rực, đầu nặng trĩu, nôn ra hai lần mới dễ chịu hơn một chút. Làm thế nào cũng không ngủ được, mà cũng chẳng thể làm được việc gì khác, anh liền bước ra ban công, để mặc cho gió từ sông thổi vào người, không hiểu sao bỗng nhớ đến New York. New York là một thành phố lớn trên thế giới, còn Tân Giang chỉ là một thành phố loại trung bình trong nước, hai nơi này không

thể nào so sánh được. Anh cũng không muốn so sánh, chỉ có điều trái tim anh vẫn có chút nhớ New York. Có lẽ là thành phố càng nhỏ thì mối quan hệ càng phức tạp, muốn làm một việc gì đó cũng không dễ dàng, việc gì cũng phải tự mình làm. Không có đội ngũ xuất sắc, không có sự kết hợp ăn ý, dường như chỉ có mỗi mình Lâm Tuyết Phi đang giúp đỡ anh...

Anh mệt, không phải là cái mệt bình thường, mà là cái mệt của cơ thể, của tinh thần. Bụng lại cuộn lên khó chịu, anh vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, lần này thì nôn ra cả mật xanh mật vàng, mồ hôi túa ra toàn thân, hơi thở yếu ớt. Tay anh như mọc thêm mắt, sờ thấy ngay điện thoại, anh muốn nói với Họa Trần, thức ăn trên thuyền thiếc gì, chẳng ngon một chút nào.

Không ai nghe máy. Anh cố gắng ngồi xuống, bấm tin nhắn gửi đi, không thấy nhắn lại. Lại gọi, lại nhắn, nhưng vẫn im lặng. Đêm đã không ngủ được bao nhiêu, lại còn bị giày vò như vậy, pin điện thoại vừa sạc đầy giờ đã hết sạch. Sáng sớm tỉnh dậy, anh thấy trần nhà quay tít, chưa bao giờ thấy tâm trạng chán nản, u ám như lúc này. Anh không muốn đi làm, nhưng vẫn tỉ mỉ cạo râu, thay một chiếc áo sơ mi sạch sẽ, lấy chìa khóa xe. Công việc đang chất đống lên, không vì tâm trạng của anh mà ít đi chút nào. Đây là điều mà bất cứ người đàn ông trưởng thành nào cũng hiểu, thế nên anh ghét sự lí trí và tỉnh táo này.

Đường phố và cảnh sắc hai bên đường anh đã nhìn quen và vẫn thấy như thế. Giang Nam Tiểu Thành cũng đẹp đấy, yên tĩnh đấy, nhưng cũng bình thường thôi, Tân Giang có điểm gì đặc biệt không?

Hà Dập Phong nhanh chóng đánh vô lăng, tránh một chiếc xe tải đang chạy nhanh. Trong thành phố mà chạy nhanh như vậy, đấy, trình độ dân trí của thành phố cũng chẳng ra làm sao!

Dạ dày vẫn đau nên anh không muốn ăn bữa sáng, bữa trưa cũng chẳng buồn nghĩ đến. Uống hai cốc to cà phê, anh muốn nhanh chóng xử lý hết những việc trước mắt. Hà Dập Phong nghĩ, cho dù thế nào, hôm nay nhất định sẽ tan làm đúng giờ, anh phải ăn một bữa thật no và ngủ một giấc thật ngon mới được.

Còn mười phút nữa là đến năm giờ chiều, anh tắt máy, mặc áo khoác. Lâm Tuyết Phi ở phòng bên cạnh liếc mắt nhìn anh một cái, rồi lại vội vã làm việc của mình, xem ra không có sự cố gì. Giây cuối cùng là đến năm giờ, Hà Dập Phong đã xuống lầu. Sau tiết đông chí, ban ngày có vẻ như ngắn hơn, trời nhập nhoạng tối, cảnh vật mờ mờ ảo ảo, không ra sáng cũng chẳng ra tối, trông rất biếng nhác. Đèn đường đã được bật sáng, xe cộ đi trên đường như trò chơi domino, hết chiếc này đến chiếc khác.

Bảo vệ là một chàng trai hay cười, lúc mở cửa cậu ta còn bắt chước chào anh kiểu nhà binh rất nhí nhố, Hà Dập Phong hơi cong khóe miệng, mỉm cười đáp lại. Hai bánh xe trước vừa lăn qua cổng lớn thì một cái bóng thướt tha đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt anh.

Hà Dập Phong phanh xe, nhắm mắt lại để bình ổn tâm trạng, sau đó mới từ từ mở ra, nhìn thấy nụ cười tươi tắn của Giản Phi Nhiên. “Lâu lắm rồi không gặp!” Anh cho xe dừng bên đường rồi xuống xe. “Chào cô!”

Giản Phi Nhiên mặc chiếc áo choàng dài màu lông chồn, màu này rất kén người, nhưng lại rất phù hợp với cô. “Em đồng ý!” Cô ta nâng cằm lên, ánh mắt kiên định, như chứng minh đây là quyết định đúng đắn sau khi đã suy nghĩ kỹ càng.

Hà Dập Phong không nói gì, rút điện thoại ra.

Giản Phi Nhiên xoa xoa tay, nói: “Nếu anh gọi điện thoại cho Giám đốc Ân, vậy hãy nói với anh ấy, đây chỉ là chuyển chức vụ, lương của em sẽ tăng thêm hai bậc so với mức lương cũ, còn nữa, dù sao em cũng là kẻ ngoại đạo nên muốn đến Minh Thịnh thực tập một thời gian.”

Hà Dập Phong trầm tư hồi lâu rồi mới “ừ” một tiếng.

Điện thoại được kết nối, sau khi Hà Dập Phong nói rõ hết tình hình, Ân Học Văn hoảng lên. “Giản Phi Nhiên là tiếp viên trưởng trong các chuyến bay quốc tế của Dực Tường, khó khăn lắm mới đào tạo được một người đây, quân tử thì không nên cướp thứ yêu thích của người khác như vậy chứ!”

Từ trước đến nay, Hà Dập Phong chưa bao giờ coi Ân Học Văn là người bình thường, thế nên anh không có bất cứ bình luận nào đối với tư duy hỗn loạn của anh ta. “Tùy ông, đây chỉ là ý kiến của tôi thôi.” Cô Giản Phi Nhiên này rốt cuộc là nhân viên của ai, không biết anh ta có rõ không nữa.

Ân Học Văn thấy Hà Dập Phong nói lạnh lùng thế thì hết hoảng. “Chẳng lẽ không có cô ấy... không được sao? Dập Phong, ông không có ý tưởng nào khác sao?”

“Tôi đang lái xe.”

“Tôi... sẽ tìm bố bàn bạc một chút, rồi sẽ trả lời ông sau.” Giọng nói của Ân Học Văn đã nhẹ nhõm hơn.

Ồ, hóa ra là quyền lực bị giới hạn. “Không cần đâu, ông có việc gì cứ trực tiếp tìm Giản Phi Nhiên là được.”

Cuộc nói chuyện này có mặt Giản Phi Nhiên nên anh không cần thiết nói lại lần nữa. Lúc anh chuẩn bị rời đi cũng là lúc Giản Phi Nhiên hiểu rằng, cô sẽ không cảm thấy hụt hẫng nếu anh không nói những câu như “Cùng nhau đi ăn cơm” hoặc “Tôi tiễn cô về.”

Nếu anh nói thì lại không phải là Hà Dập Phong mà cô kính phục. Lúc đến đây, cô đã cân nhắc suy tính rất nhiều. Cô tin rằng “gần quan được ban lộc”, “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”. Anh không muốn nhìn thấy điều tốt đẹp của em, được, vậy em sẽ ngày ngày ở trước mặt anh, khiến anh không muốn nhìn cũng phải nhìn, cuối cùng có một ngày, anh sẽ hiểu thế nào là sự khác biệt giữa hoa và cỏ dại

Một chiếc xe từ bên trong đi ra, ánh sáng lóa mắt khiến Hà Dập Phong và Giản Phi Nhiên bất giác quay đầu lại.

Cửa kính xe hạ xuống, chị Hứa Ngôn mỉm cười, hỏi: “Giám đốc Hà sao lại ở đây?” Giây tiếp theo, chị nhìn Giản Phi Nhiên đứng bên cạnh Hà Dập Phong thì ngẩn người. “Là cô à?” Chị cất giọng vẻ băn khoăn.

Giản Phi Nhiên vẫn điềm nhiên như không, lễ phép chào: “Cháu chào cô, cô đi làm về rồi ạ!”

Sắc mặt Hứa Ngôn lập tức đông cứng lại, sát khí đằng đằng. “Cô nhận lầm người à, tôi là cô của cô từ lúc nào?”

Giản Phi Nhiên cười cười như không để ý, mắt sụp xuống, không nói thêm câu nào nữa.

Hứa Ngôn bực dọc lườm cô ta một cái, rồi không đợi Hà Dập Phong trả lời, chị kéo kính xe lên rồi đi mất. “Tạm biệt Giám đốc Hà!” Một chiếc xe

taxi lướt qua, Giản Phi Nhiên vẫy tay, cũng không để Hà Dập Phong có cơ hội tiễn, cô ta vội vội vàng vàng lên xe rời đi.

Hà Dập Phong nhìn theo bóng dáng của cô ta hồi lâu và vẫn đứng như vậy một lúc.

Trở về Khế Viên, đỗ xe vào bãi xong, đang nhắc chân định bước lên bậc thềm, Hà Dập Phong đột ngột lùi lại mấy bước. Anh không nhìn lầm, ánh sáng đèn hắt ra từ cửa sổ nhà anh.

Từ lúc đưa chìa khóa cho Họa Trần, cảnh tượng này anh đã khát khao có rồi lại gạt ngay ý nghĩ đó trong đầu, nói chung rất mâu thuẫn. Cầu thang thì ngắn mà sao anh thấy dài vô tận, đứng trước cửa căn hộ, anh không biết mình nên lấy chìa khóa mở cửa hay đưa tay lên gõ cửa.

Cuối cùng vẫn là lấy chìa khóa mở cửa.

Hơi nóng lan tỏa trong phòng, mà ngọn nguồn là ở trong nhà bếp. Máy hút mùi đang kêu ù ù, lửa trong bếp đang cháy bùng bùng. Họa Trần đang cầm cái muôi đảo đảo thứ gì đó trong cái chảo sâu lòng, áo khoác của cô vắt trên ghế xô pha, túi xách đang để mở, trên bàn đặt ba quả táo rất to.

Mới đầu bước vào, Hà Dập Phong khá bối rối, cảm giác như đây không phải là căn hộ anh đang thuê, mà đó là nhà anh, và Họa Trần là... Anh lắc đầu một cái thật mạnh. “Nguyễn Họa Trần, lần sau tới nhà, phải gọi điện cho anh trước. Nếu không anh cứ nghĩ có trộm đột nhập đấy.” Anh đặt túi tài liệu xuống bàn nghe “cách” một tiếng.

Họa Trần từ trong bếp nhô đầu ra ngoài, to tiếng phản bác: “Nếu không phải anh gọi liên tục như sắp mất mạng đến ời, em cũng đâu thèm đến, hứ!”

Cô đến là vì cuộc gọi và tin nhắn của anh, chứ không phải vì hoảng hốt trốn tránh cái tên cấp trên thần tượng chăm chỉ đã đưa cô về nhà ư? Tuy trong lòng thấy vui vui, nhưng giọng nói của anh vẫn cứng rắn: “Tối qua em đi đâu mà không có thời gian nhận điện thoại hả?”

“Không nói cho anh biết đấy!” Họa Trần làm mặt xấu. “Nhanh lên, rửa tay đi, cơm tối sắp xong rồi!”

Đây là bữa tối sao? Hà Dập Phong đứng ở bên bếp, không còn lời nào để nói. Để đỡ mất thời gian nấu nướng, lại tiện lợi, anh đã mua mấy túi bánh trôi đông lạnh. Đây là loại bánh trôi nước Ninh Ba, không có nhân, bột nếp thơm mềm, lại dẻo dính, có thể ăn chống đói được. Họa Trần cho một túi bánh trôi vào, đồng thời thái quả táo đã gọt thành từng miếng nhỏ, trình độ dùng dao cũng không đến nỗi nào, sau đó cho táo vào nồi. Thế nên, món bánh trôi này lập tức có màu đỏ, màu trắng, màu vàng, vị ngọt ngọt, chua chua, dính dính.

“Bánh trôi hoa quả, sự sáng tạo của em đấy!” Họa Trần giơ trước mặt anh nồi bánh trôi nóng. “Chắc chắn là ngon tuyệt!” Cô còn nuốt nước miếng.

Hà Dập Phong không dám gật bừa, nhưng vẫn chia chỗ bánh trôi này làm hai phần, vừa vụng đưng đầy hai bát. Mặc dù dạ dày của anh đói đến nỗi đã mất tri giác, nhưng anh vẫn lấy thìa đảo lên, xem xét có nên ăn hay không. Họa Trần sốt ruột, nhanh chóng múc một thìa rồi vội vàng cho lên miệng. Canh nóng khiến mắt mũi cô nhăn tít lại, môi miệng cong lên, ra sức thổi phù phù. Sau đó, cô kêu lên “ô, ô” hai tiếng, hấp háy mắt rồi nuốt xuống. Anh nhìn cô, cười đến ngoác miệng, đợi cô phát biểu cảm tưởng. Không ngờ, cô chẳng nói câu nào, vùi đầu vào bát ăn một mạch.

Chắc là ăn được, Hà Dập Phong nhìn bát bánh, ít nhất cũng được khử trùng ở nhiệt độ cao, ít nhất cũng nóng ấm, ít nhất cũng làm no cái bụng. Anh dùng cảm mức một thìa, thổi nguội rồi cho lên miệng. Ngoài cái vị hơi kỳ quái thì cũng không đến nỗi khó nuốt lắm.

“Ngon không?” Họa Trần sốt ruột hỏi.

“Bình thường.”

“Em cảm thấy rất được, vì táo rất ngon.”

“Sao lại có suy nghĩ như vậy?” Anh liếc nhìn ba quả táo trên bàn, ngoài hình thù to đùng, còn lại chẳng có gì đặc biệt.

“Ngon là ngon, nhất định phải nói lý do một, hai, ba, bốn à. Thật máy móc!”

“Em là học sinh của cái người máy móc này đấy.” Anh nhắc nhở cô chú ý ngôn từ, vì họ giống nhau.

Lông mi dài đen nhánh của cô chớp chớp, có lẽ không muốn đáp lại, chỉ say sưa ăn canh bánh trôi trong bát. Hai bát bánh to đầy, vậy mà hai người đều ăn hết sạch. Hà Dập Phong chủ động đi rửa bát, Họa Trần lau bàn. Rửa bát xong, anh đang lau khô, ngoảnh lại thì thấy Họa Trần đang vo vo cái khăn, người dựa vào cánh cửa phòng bếp, hình như có chuyện muốn hỏi anh.

Anh nhượng mày hỏi cô.

“Thầy, nếu em cứ không có ai để ý đến thế này, thầy nói xem, em có cần đi xem mắt không?” Họa Trần nói với vẻ mặt ỉu xìu.

“Em nói cái gì cơ?” Hà Dập Phong nghe xong, đầu óc mờ mịt như có một màn sương giăng trước mặt.

Họa Trần ngẩng đầu, nhìn lên trần nhà thờ dài. “Thầy xem đấy, mỗi lần em gặp được người thích, em đều chủ động phát tín hiệu, chẳng kín đáo, chẳng dè dặt gì, có khó xử thế nào em cũng dũng cảm thổ lộ lòng mình, dũng cảm bày tỏ bằng hành động, nhưng... lúc nào cũng không được như ý muốn. Có lẽ em không thích hợp với kiểu tấn công này.”

Hà Dập Phong nghe xong, phát cáu. “Mỗi lần? Tính cả lần này, tổng cộng em có mấy lần rồi?”

Họa Trần lắp ba lắp bắp, chiếc khăn lau trong tay vo thành năm, rồi giở ra, rồi lại vo tròn. “Cũng... không phải mấy lần, chỉ có hai lần mà thôi.”

“Còn một người nữa là ai?” Hà Dập Phong gần như gầm lên.

“Chuyện đã từ n năm trước, thầy hỏi làm gì, đó chẳng phải là vết thương lòng sao? Vạch áo của người ta để nhìn sẹo thì mới thấy thỏa mãn ạ?” Ánh mắt Họa Trần ngó lơ, gương mặt đỏ bừng lên.

Hà Dập Phong ngăn người, đó là chuyện hồi học cấp ba hay học đại học? Không sao, không sao, đều đã qua rồi. Hình Trình cũng là chuyện đã qua rồi sao? “Em đừng có nghĩ linh tinh, một, hai lần thất bại thì đã sao. Nói không chừng, sau này còn có... người đàn ông tốt hơn đang đợi em.”

Họa Trần lại không dám tự tin như thế. “Vậy anh ấy ở đâu? Sao chạy đến chậm như vậy? Em lo mình sẽ cô đơn suốt đời, cuối cùng sẽ chết trong cô độc như loài voi châu Phi thôi.”

Hà Dập Phong giật lấy cái giẻ lau trong tay Họa Trần, mở vòi nước, lưng quay về phía cô, cả người cứng đờ, vành tai từ từ đỏ ửng. “Vớ vẩn. Nếu thật sự có ngày như vậy, anh sẽ ở bên cạnh em.”

Vòi nước mở ở mức to nhất, tiếng nước chảy ào ào che lấp tiếng trái tim đang đập thành thịch.

“Anh ở bên cạnh em, vậy hai bác để ở đâu?”

Họa Trần nói bằng giọng buồn buồn, tiếng nước chảy vẫn rất to, Hà Dập Phong lại nghe thành “Táo ở trên bàn để ở đâu?”

“Để trong tủ lạnh đi!” – Anh đáp.

Họa Trần đang ủ rũ, chán chường, trong phút chốc ngồi sụp xuống, cười nghiêng ngả, cô chỉ vào anh, cười chảy cả nước mắt. “Anh muốn để trong ngăn đá hay ngăn mát?”

Hà Dập Phong bật cười, nhưng trong lòng cũng dâng lên cảm giác bất lực, rõ ràng là một vấn đề rất nghiêm túc, trong phút chốc lại hóa thành chuyện cười. Có điều, cuối cùng thì cô ấy đã cười, mà còn cười rất vui vẻ.

Họa Trần bật ti vi lên xem với tâm trạng rất thoải mái, “Oa”, cô reo lên thích thú. Trên kênh phim truyện đang chiếu bộ phim mà cô vô cùng thích -

Những cây cầu ở quận Madison.

Cô yên lặng xem ti vi, vẻ mặt thay đổi linh hoạt từng lúc theo diễn biến của tình tiết trong bộ phim. Hà Dập Phong nhẹ nhàng lấy một hộp giấy ăn để cạnh cô, sau đó bước vào phòng đọc sách mà không khóa cửa.

Bản điện ảnh của bộ phim này là bản gốc, không phụ đề, không lồng tiếng. Anh ở nước ngoài mấy năm nên không cần nhìn phụ đề vẫn nghe hiểu được. Giọng của Clinton Eastwood đầy nam tính, cuốn hút, còn nữ chính do Meryl Streep đóng lại là một phụ nữ chín chắn, mong manh và ngọt ngào. Bộ phim đã chiếu được hơn một nửa, Robert nói: “Tình yêu lâu bền như vậy, cả cuộc đời mới có một lần. Hôm nay anh mới biết, những phiêu bạt trước đó của anh chính là để được ở gần em.” Francesca đáp: “Em hy vọng sẽ mãi mãi giữ gìn được tình yêu này, em muốn cả đời này sẽ yêu anh như thế.”

Họa Trần ngồi ngoài phòng sục sục, anh còn nghe thấy tiếng cô rút khăn giấy. Do dự một hồi, anh bước ra, ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

“Cảnh đó... cảnh đó... hu hu!” Trên mặt Họa Trần đều là nước mắt.

Anh gật gật đầu, diễn viên đúng là những kẻ điên, còn người xem là những kẻ ngốc. Nhưng anh vui vì bao năm qua, cô vẫn ngốc nghếch như vậy. Bộ phim kết thúc, hộp khăn giấy cũng trống rỗng. Anh bảo cô uống một cốc to nước ấm để bổ sung lượng nước cho cơ thể, sau đó giục cô vào rửa mặt, lúc đó anh mới mặc áo khoác đưa cô về Tĩnh Uyển.

“Ngày mai anh còn phải đi làm, không phải đưa em về đâu, em tự bắt taxi cũng được.” Họa Trần lắc đầu, cảm ơn ý tốt của anh.

Anh cầm túi xách cho cô, kiểm tra xem có để quên thứ gì trên xô pha không. “Em nói xong câu đó thì chúng ta cũng về tới Tĩnh Uyên rồi.”

Mí mắt Họa Trần nặng trĩu, mặt ngấn ngợt, che miệng ngáp một cái. “Em không muốn ngồi xe, anh đi bộ cùng em, sau đó anh bắt xe về.”

Hà Dập Phong chăm chú nhìn cô vài giây với vẻ khó hiểu, giơ mu bàn tay, áp vào trán xem cô có sốt không. “Em chắc chứ?” Đài khí tượng thủy văn nói hôm nay nhiệt độ thấp nhất là -6°C.

Họa Trần nghiêm túc gật đầu.

Được thôi, cùng ngốc với cô một lần. Con đường từ Khế Viên đến Tĩnh Uyên rất rộng và đẹp, vào đêm khuya, nếu không sợ vi phạm luật giao thông, lái xe với vận tốc 80km/h cũng được. Phóng tầm mắt ra xa, ngoài cây cối ra, chỉ còn là bóng đêm. Bóng hai người họ một dài một ngắn hắt xuống đường giữa hai hàng cây. Hơi thở thoát ra từ miệng nhanh chóng bị bóng đêm nuốt chửng.

Họa Trần có vẻ thực sự muốn đi bộ, trên đường, cô chỉ nói một câu: “Ồ, con chim kia.” Cành cây rung nhẹ, theo đó có mấy chiếc lá rơi xuống.

Anh đáp: “Ừ, đúng là chim.” Anh biết cô đang có tâm sự, nhưng cô không nói nên anh chỉ biết im lặng.

Ở trước cổng Tĩnh Uyên, vì không thể bắt được xe taxi đi ngang, anh liền gọi điện cho một hãng taxi. Bảo vệ đứng bên cạnh, tâm lý nói: “Cô có

thể mời anh ấy vào nhà uống cốc trà, một tiếng sau đi cũng được, tôi bảo đảm không nói gì hết.”

Họa Trần nhìn anh, anh trầm ngâm một lát rồi lắc đầu. “Hôm nay em ngủ sớm đi.”

Cô đứng đợi cùng anh cho đến khi có xe mới bước vào Tỉnh Uyển. Sau đó, cô lên lầu, ngâm mình trong bồn tắm, ngồi vào bàn làm việc, cầm điện thoại lên xem. Chỉ thấy tin nhắn của Hà Dập Phong: “Công việc không thuận lợi à?”

Họa Trần nắm chặt điện thoại, lòng bỗng dâng lên cảm giác chua xót.

Thật quá xấu hổ, ở bữa tiệc của tập đoàn Thịnh Hoa, cô đã khiến mình mất thể diện quá thể, đang yên đang lành thì bị một con chó con làm cho sợ ngất đi, phải ở lại đó một đêm. Sáng hôm sau, công ty không chỉ cho xe tiễn cô về nhà, mà còn tặng quà cho cô. Trong điện thoại của cô có mười cuộc gọi nhờ và tám tin nhắn của Hà Dập Phong. Còn Hình Trình lại không có bất cứ tin nhắn nào. Trước khi ngất đi, cô vẫn nhớ mang máng anh đang khiêu vũ với một cô gái ăn mặc khá gợi cảm và phong cách. Trong trường hợp xã giao đó, mời một cô gái nhảy là thể hiện sự lịch sự, là mối quan hệ giao tiếp, điều đó thì cô hiểu. Nhưng anh không nhìn thấy cô ư? Cô không ngồi xe anh quay về, anh không phát hiện ra sao?

Thay trang phục đi làm, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý để đối phó với sự lạnh nhạt châm chọc của Tuân Niệm Ngọc và cái miệng lảm lòi của Nhậm Kinh, nhưng không ngờ, bọn họ đều bận rộn không buồn liếc nhìn cô một cái. Nghỉ trưa xong, cô mang tài liệu đến cho Hình Trình. Anh cười nói: “Hôm qua em về nhà bằng cách nào?” Cô bỗng nhiên muốn khóc, thà anh cứ bận rộn như Tuân Niệm Ngọc và Nhậm Kinh, chẳng hỏi han gì, cô còn tìm

được một lí do nào đó để biện hộ cho anh. Bây giờ anh hỏi cô, không biết là anh đang lo lắng cho cô, hay chỉ hỏi với tư cách của một cấp trên?

“Bắt xe ạ!” Đợi anh ký xong, cô quay người bước đi. Càng ngày cô càng không hiểu Hình Trình, không đoán được thái độ của anh, không phân biệt được anh buồn hay vui. Mỗi lời nói hành động của anh đều có chiến lược, kế hoạch, làm cho cô thấy mệt mỏi. Anh như một đám mây, cứ thế bồng bềnh trôi, lúc gần, lúc xa. Lúc thì trong suốt như không khí, lúc lại rục rờ như cầu vồng. Mở ngăn kéo ra, nhìn thấy bốn quả táo to, nhớ lại vẻ ngạc nhiên vui mừng của bản thân hôm trước, cô cảm thấy vô cùng chướng mắt. Tìm một cái túi, cô bỏ chúng vào đó, tan làm cô đến ngay Khế Viên. Sau đó thái táo thành từng miếng nhỏ, ném vào nồi nước sôi sùng sục, lúc đó tâm trạng cô mới thấy đỡ hơn.

“Vâng, không thuận lợi lắm, nhưng không phải là chuyện công việc ạ.” Cô nhắn tin lại cho Hà Dập Phong.

Anh nhanh chóng nhắn lại: “Ngủ ngon!”

Hai tay chống cằm, Họa Trần thở dài một tiếng.

Ngày hôm sau nữa đi làm, Họa Trần lái xe Wrangler đến. Cô đi từ sớm nên chưa đến giờ làm, phòng kinh doanh chưa mở cửa, nhưng bên ngoài, khách hàng đã đứng chật kín chờ giải quyết thủ tục. Ở trong sân, xe chờ tiền đã đỗ ở đó. Phó Giám đốc Phùng đang đứng cạnh xe nói chuyện với đội trưởng đội bảo vệ, tay vung lên chỉ trỏ.

Địa điểm của chi nhánh ngân hàng đã chốt xong. Đó là một tòa nhà thuộc Bệnh viện Nhân dân thành phố Tân Giang, đối diện là hai khách sạn bốn sao; năm, sáu cơ quan trực thuộc cục, cũng không xa khu dân cư đông

đúc. Nếu hợp tác được với những chỗ này, mức doanh thu của ngân hàng sẽ tăng và đây chính là điều đáng nói nhất. Tổng Tư Viễn rất hài lòng về địa điểm này, trong cuộc họp tuần, anh ta đã đặc biệt khen ngợi Phó Giám đốc Phùng. Còn Phó Giám đốc chỉ trả lời khiêm tốn: “Không có gì ạ, đó chỉ là do trách nhiệm của tôi, có làm tốt cũng là việc nên làm.” Những người khác lặng lẽ hướng ánh mắt về phía Hình Trình với vẻ thất vọng vì thấy anh vẫn “sóng yên biển lặng” chưa có bất cứ cống hiến nào. Bây giờ, cả phòng đang bàn bạc xem sau này sẽ sửa sang chi nhánh thế nào và xác định ai là trưởng chi nhánh, hình như mỗi phòng ban đều đã nộp danh sách rồi. Để quảng bá cho chi nhánh, Họa Trần phải viết một bài báo và Phó Giám đốc Phùng sẽ đích thân phê duyệt.

Trong phòng làm việc chỉ có Tuân Niệm Ngọc, mới sáng sớm, cô ta đã trưng bộ mặt lạnh như đá. Họa Trần lặng lẽ ngồi làm việc của mình, cả hai đều coi đối phương như không khí. Họa Trần chạy đến phòng photocopy hai lần, rồi đến phòng kinh doanh đưa biên bản nội dung cuộc họp. Lúc trở về, cô thấy trong tay Tuân Niệm Ngọc là miếng giấy ăn nhàu nhĩ, ánh mắt đờ đẫn, sắc mặt trắng bệch.

Phòng chỉ có hai người, vờ như không nhìn thấy nhau thì có vẻ không hợp lí lắm. “Bạn thân ghé thăm à, cô bị đau bụng à?” Họa Trần thấy khô miệng, lúc rót nước cũng rót cho cô ta một cốc.

Tuân Niệm Ngọc giật mình liếc nhìn Họa Trần, miệng méo xệch, môi run run: “Tôi... cái đó... muộn một tháng rồi.”

Họa Trần mông lung nghĩ ngợi, phải mất một lúc mới mơ hồ hiểu được cô đồng nghiệp đang hoảng hốt điều gì. Dạo trước, nào là hoa tươi, chocolate, đồ trang sức, hiệu suất tấn công dày đặc, nhất thời sơ suất, xảy ra

chuyện ngoài ý muốn là điều hiển nhiên. “Cô có nhớ nhầm không?” Những chuyện như thế này, Họa Trần không biết phải nói thế nào.

Hai tay Tuân Niệm Ngọc run đến nỗi không mở được ngăn kéo, Họa Trần phải bước đến giúp. Cô ta lấy ra cuốn lịch để bàn rồi lật giở. “Tháng nào tôi cũng tích vào, trước sau chưa bao giờ lệch quá ba ngày. Nhưng lần này...”

Đúng vậy, Tuân Niệm Ngọc là con người rất cẩn thận. Họa Trần cẩn cẩn môi. “Bảo anh ta đưa cô đến bệnh viện kiểm tra xem sao.” Mặc dù là chuyện ngoài ý muốn, nhưng lại rất ngọt ngào, có khi tiến hành tổ chức đám cưới cũng nên.

“Không đâu.” Tuân Niệm Ngọc hoảng hốt, nước mắt chực lăn xuống. “Không thể nói với anh ấy.”

“Tại sao?” Đó không phải là chuyện của hai người sao?

“Anh ấy... có gia đình rồi.” Lời vừa dứt, Tuân Niệm Ngọc bỗng ý thức được mình vừa nói gì, đứng ngây người. Họa Trần cũng không biết làm thế nào, không cả dám nhìn Tuân Niệm Ngọc. Không khí trong phòng bỗng trở nên gượng gạo vì cả hai đều không dám lên tiếng trước.

“Oe!” Tuân Niệm Ngọc đột nhiên lấy tay che miệng, chạy ra ngoài.

Họa Trần do dự một lát rồi cũng chạy theo. Tuân Niệm Ngọc không nôn ra được gì, mà chỉ nôn khan vài cái. Họa Trần vỗ vỗ vai cô ta. “Có lúc do áp lực công việc nhiều, bạn thân cũng ghé thăm muộn mà.” Haizz, chính Họa Trần cũng tự nhận thấy câu này không có sức thuyết phục tí nào.

Tuân Niệm Ngọc súc miệng, nhìn mình trong gương, rồi lại nhìn Họa Trần đang nhú mày vẻ khỗ sở. “Nguyễn Họa Trần, cô ngây thơ thật đấy! Tôi không sao, hôm nay đã làm phiền cô rồi.” Một Tuân Niệm Ngọc với vẻ kiêu hãnh, lạnh lùng đã trở lại.

Có lẽ, đây chỉ là khúc nhạc đệm nhỏ bé, giống như hộp ghim trên bàn không may làm rơi xuống đất, được dọn dẹp sạch sẽ thì ai còn nhớ tới nữa làm gì?

Tuân Niệm Ngọc hất tóc lên, trang điểm lại, rồi lại bận rộn làm việc. Chỉ có Họa Trần cảm thấy hụt hẫng.

Sau bữa trưa, Phó Giám đốc Phùng gọi máy nội bộ báo Họa Trần đến, bài viết của cô đã được phê duyệt. “Lần này tốt nhất không để xảy ra sai sót gì, ngay trong ngày cô hãy qua đó sớm đi, nếu không được đăng lên trang nhất thì cũng phải được đăng lên vị trí quan trọng của tờ báo.” Phó Giám đốc Phùng dặn dò cẩn thận, Họa Trần vâng vâng dạ dạ nhận bản thảo, lúc đi qua phòng của Hình Trình, cô liếc nhanh một cái, thấy có hai vị khách đang ngồi trong, không biết nói chuyện gì mà anh cười rất vui vẻ.

Nhậm Kinh về phòng, mặt đỏ bừng vì uống rượu, anh nói mình phải thay mặt Vinh Phát đáp lễ mấy doanh nghiệp lớn, bữa trưa bị mời uống khá nhiều. Tuân Niệm Ngọc nhìn Nhậm Kinh đầy thâm ý, chuyện như thế này thông thường sẽ có mặt đủ cả ba sếp, chẳng lẽ cô đã bị đẩy ra rìa rồi?

Họa Trần không hiểu lắm những chuyện thế này, cô nói cho hai người họ biết công việc của mình rồi ra ngoài. Chưa đến thang máy thì cô bị Tuân Niệm Ngọc gọi lại. “Chắc cô không phải là người lắm chuyện chứ?” Tuân Niệm Ngọc đứng khoanh tay, mặt không cảm xúc.

Họa Trần cười nhẹ một tiếng, không nói gì, quay người bước vào thang máy.

Tập đoàn Minh Thịnh thì Họa Trần quá quen thuộc. Cô tặng bảo vệ mấy tờ tranh câu đối và chữ “Phúc” màu đỏ tươi, còn cả một xấp túi mua hàng có in hình rồng phượng. Bảo vệ cười, miệng ngoác đến tận mang tai, vui vẻ dẫn Họa Trần đến chỗ chị Hứa Ngôn.

“Chị Hứa, mấy hôm không gặp, trông chị ngày càng tự nhiên nho nhã đấy. Mau tiết lộ bí quyết đi, chị nhìn em này, mặt béo sắp thành cái đĩa rồi.” Họa Trần ngoác miệng cười hì hì.

Hứa Ngôn lờm cô một cái, nhận lấy bản thảo. “Đến tuổi của chị, cứ tự nhiên nho nhã là mặt đầy nếp nhăn. Em thích thì cho em đấy.”

“Được ạ! Bản thảo này có kịp đăng lên số báo ngày mai không ạ?”

Hứa Ngôn đọc bản thảo hai lần. “Được, nhưng không được đăng lên trang nhất đâu và chị cần em trau chuốt, chỉnh sửa lại một chút.”

Họa Trần le lưỡi. “Giám đốc của bọn chị vẫn nghiêm khắc thế cơ à?”

Hứa Ngôn đưa mắt nhìn các biên tập khác, rồi nháy mắt với Họa Trần. Họa Trần biết ý đi theo chị ra ngoài, hai người bước vào phòng tài liệu bên cạnh. Hứa Ngôn đóng cửa lại, rồi thở dài một tiếng. “Làm nhân viên, tốt nhất không nên nói xấu cấp trên sau lưng, mà cũng chẳng phải là nói xấu, chị chỉ cảm thấy hơi khó hiểu giám đốc. Đương nhiên, chị rất khâm phục khả năng quản lý của cậu ấy, mặc dù còn trẻ, mặc dù ngoại đạo, nhưng

những quyết định và sáng kiến của cậu ấy khiến một người có kinh nghiệm mười năm trong nghề như chị phải xấu hổ. Nhưng một người đàn ông ưu tú như vậy, tại sao lại thích nữ tiếp viên hàng không chứ?”

Giản Phi Nhiên sao? “Nghề nghiệp không phân sang hèn.” Họa Trần tiện tay rút tập hồ sơ, giờ đến cuối thì tìm được chữ này.

“Đúng, nghề nghiệp không phân sang hèn, nhưng nhân phẩm thì có.” Hứa Ngôn đột nhiên kích động nói: “Em biết không, cô ta lúc đầu yêu con trai chị đăm đuối, hai đứa sắp kết hôn đến nơi. Rồi một hôm cô ta tình cờ gặp Giám đốc Hà trên máy bay, thế là không do dự chia tay với con trai chị. Con trai chị vì cô ta mà uống rượu say đến mức chảy máu dạ dày, dọa chị sợ gần phát điên. Chị thừa nhận, con trai chị không bằng Giám đốc Hà, người với chỗ cao, nước chảy chỗ trũng, chị không dám ngăn con đường lớn của cô ta... Nhưng đạo đức, trách nhiệm, lời hứa, liêm sỉ thì sao...? Có thể bất chấp tất cả ư?”

Đây là nguyên nhân chị bỗng “tự nhiên, nho nhã” ư? Con trai rơi vào vực sâu của thất tình không thể thoát ra, Giám đốc Hà lại là cấp trên, rõ ràng tâm trạng chị vô cùng bế tắc, nhưng lại chẳng hề nói được gì. Chị quả thực là con người sống lí trí, phân rõ phải trái, không hề giận lây sang Hà Dập Phong, biết rõ người đứng núi này trông núi nọ là Giản Phi Nhiên.

Lúc còn đi học, Giản Phi Nhiên rất thông minh. Những cô gái thông minh thì bất cứ lúc nào cũng không để mình chịu thiệt thòi, họ luôn biết cái gì thích hợp với mình nhất.

Hứa Ngôn thấy Họa Trần không nói gì, cho rằng cô không tin. “Lúc đầu chị cũng nghĩ không thể là thật. Lần đầu tiên cô ta đến Minh Thịnh là tặng áo khoác cho Giám đốc Hà. Chị chỉ thoáng nhìn thấy bóng lưng cô ta, nghĩ

mình nhìn lầm. Sau đó, chị mới biết Giám đốc Hà tìm Giám đốc Ấn bên Dực Tường, chuyển cô ta đang làm ở bộ phận tiếp viên sang làm chức phó phòng biên tập của phòng tạp chí hàng không Dực Tường, không chỉ thăng chức cho cô ta, mà còn cho cô ta vào phòng bản thảo đặc biệt của tạp chí *Ngưỡng vọng*, đích thân bồi dưỡng. Bây giờ thì cô ta không phải phục vụ người khác nữa, quá sung sướng, hầu nữ trở thành tiểu thư rồi.”

Họa Trần nắm lấy bàn tay của chị, chị không cần sự thông cảm và an ủi của cô, nỗi hận, sự bức tức này đã bị đè nén quá lâu trong lòng, chị cần có một người lắng nghe. Họa Trần hiểu điều này.

Mặt trời ngả dần về phía tây, ánh nắng ngoài cửa sổ đã nhạt màu, quan sát kỹ có thể nhìn thấy những hạt bụi lơ lửng trong không khí, trong mũi hít phải toàn mùi mực in. Bên ngoài, tiếng điện thoại đổ chuông không ngừng nghỉ, tiếng bước chân đi lại tấp nập. Đây là một buổi chiều rất bình thường của phòng biên tập, nhưng mỗi ngày bình thường như vậy cũng có một không hai, những chuyện xảy ra, những người đã gặp đều không thể tái hiện lại.

Hứa Ngôn phải đối chiếu chỉnh sửa bản thảo, Họa Trần không thể làm phiền chị quá lâu, cô ngồi một lát rồi xin phép về. Vừa lái chiếc Wrangler ra khỏi bãi đỗ thì gặp ngay Lâm Tuyết Phi.

Lâm Tuyết Phi định ra ngoài xử lý công việc, cũng thuần túy chỉ vì màu sắc tươi sáng, kiểu dáng hầm hố của xe Wrangler mà anh phóng mắt nhìn theo, rồi bất chợt phát hiện ra người quen.

Họa Trần không thể không mở cửa xe, chào anh một tiếng.

“Giám đốc Hà đang ở văn phòng, lên đó ngồi chơi nhé!” Lâm Tuyết Phi nhiệt tình mời.

Họa Trần mỉm cười. “Em đến tìm Chủ biên Hứa, cũng vừa làm xong việc.”

“Trời cũng sắp tối rồi, đừng về cơ quan nữa, bảo Giám đốc Hà mời cô bữa tối, tôi cũng sẽ cùng đi.”

“Không cần đâu ạ. Tạm biệt!” Họa Trần xua tay, rồi lên xe đóng cửa lại.

Một cô gái mảnh mai mà lái chiếc xe hầm hố, rục rờ như vậy khiến Lâm Tuyết Phi cứ mãi nhìn theo, nhìn mãi, nhìn mãi, rồi chép miệng, gãi gãi đầu. Vào một khoảnh khắc nào đó, giác quan nhạy bén của anh cũng nhận thấy Hà Dập Phong đối xử với thư ký Nguyễn có sự khác biệt, nhưng hình như anh nhầm thì phải? Sự thật thì: Bụi thuộc về bụi, gió thuộc về gió(*), hai cái có quỹ đạo khác nhau mà! Anh lưỡng lự một hồi, sau đó cảm thấy nên nói chuyện này cho Hà Dập Phong.

(*) Trong tiếng Trung Quốc “Trần” trong từ “Họa Trần” có nghĩa là bụi; “Phong” trong từ “Dập Phong” có nghĩa là gió.

Hà Dập Phong chỉ bình tĩnh nói: “Tôi biết rồi”, sau đó cúp máy.

Lâm Tuyết Phi ngẩn người nhìn vào chiếc điện thoại đang vang lên tiếng “tút tut”, anh lại nhiều chuyện rồi chẳng?

Thực ra anh không biết là Hà Dập Phong vội vàng cúp máy để gọi cho Họa Trần. Cô không nghe máy, chỉ để lại tin nhắn, tổng cộng có bốn chữ:

“Em đang lái xe.”

Anh bĩu môi. Lúc anh không muốn nói chuyện với người khác cũng hay dùng cố này, chẳng lẽ cô cũng thế ư? Nếu đúng như vậy, anh phải cầu cô một trận, mặt đối mặt mắng cô không tôn trọng Phu tử mới được.

Giản Phi Nhiên từ ngoài cửa bước vào, thấy Hà Dập Phong đang nhìn chiếc điện thoại với vẻ mặt dụi dàng. “Giám đốc Hà!” Cô ta gọi nhẹ một tiếng.

Hà Dập Phong che giấu bằng cách điều chỉnh khóe miệng, sau đó mới ngẩng đầu lên, sự dụi dàng trên khuôn mặt đã không còn nữa. “Có thích nghi được không?”

“Vâng, các giáo viên đều rất tốt, nhưng em vẫn gặp một chút khó khăn. Đây là một vài tiêu đề em thử liệt kê sắp xếp trên trang báo. Anh xem giúp em.” Giản Phi Nhiên lễ phép đưa anh tờ giấy trong tay.

Hà Dập Phong cầm xem, ánh mắt để lộ vẻ khen ngợi. Anh không nhìn lầm Giản Phi Nhiên, tiêu đề tuy chưa đặc sắc, nhưng cô đã chú ý làm nổi bật đặc điểm của “hàng không”, trong đó có tiêu đề nhỏ “Bản tin thú vị về hàng không”, gồm sân bay lớn nhất, nhỏ nhất thế giới, thậm chí còn có cả sân bay mà bạn dễ dàng gặp được người đẹp nhất. Trong khoang máy bay chật hẹp, đọc những mẫu tin như vậy, tâm trạng tự nhiên sẽ cảm thấy thoải mái. Giản Phi Nhiên cũng có chút năng khiếu thiên phú với công việc tạp chí hàng không. “Mấy cái này cần phát huy, còn cái khác thì tìm người có kinh nghiệm hướng dẫn thêm.” Hà Dập Phong tích vào mấy tiêu đề trên tờ giấy.

Giản Phi Nhiên gật đầu. “Qua Tết là Dực Tường chuẩn bị làm báo để quảng cáo cho hãng rồi, như thế có gấp quá không ạ?”

“Hãng hàng không quốc tế của các bạn sẽ chính thức hoạt động vào mùa hè năm sau, thời gian như thế cũng đủ rồi.” Hà Dập Phong ngồi xuống, mở tập tài liệu, như thế có nghĩa là cuộc nói chuyện đã kết thúc.

Giản Phi Nhiên mặt mày tươi tỉnh, nhẹ nhàng bước ra khỏi văn phòng. Cô ta biết thành Rome không phải một ngày đã xây xong, cô ta sẽ cố gắng, sẽ kiên trì, phải có trái tim bao dung, rộng lớn và một ý chí bền bỉ.

Tối nay, Hà Dập Phong có hẹn, đối phương là Ấn Học Văn, địa điểm chính là phòng tập bơi ở trung tâm tập thể hình. Lâm Tuyết Phi nói, anh ta đến đó đâu có phải vì muốn bơi, chẳng qua là muốn ngắm gái đẹp mà thôi. Hà Dập Phong cảm thấy Lâm Tuyết Phi mới chính là tri âm của Ấn Học Văn, nhưng hôm nay chính anh chủ động hẹn Ấn Học Văn.

Trong số các môn thể thao, Hà Dập Phong chỉ thích bơi lội. Bóng rổ, bóng đá, lực va chạm quá lớn, dễ bị chấn thương, tiêu hao sức lực nhiều. Cầu lông và tennis thì chơi lâu sẽ bị tay to tay bé, mà lại phải có bạn chơi cùng. Còn bơi lội là môn vận động toàn thân, một người cũng có thể thực hiện được, thời gian cũng tự điều chỉnh được.

Ấn Học Văn đến trước, như sợ người khác không biết mình có làn da trắng lóa, bơi được hai vòng, anh ta đã chễm chệ ngồi trên ghế tựa cạnh bể bơi phơi bụng dưới ánh sáng đèn, hai mắt đảo qua đảo lại không ngừng. Đây là bể nước nóng, nữ giới đi bơi cũng không ít, chỉ có điều hơi nóng bốc lên nghi ngút, chỉ nhìn thấy mờ mờ, không thể nhìn rõ là ai “khủng long”, ai là “mỹ nữ”. Lúc Hà Dập Phong bước tới bên cạnh, anh ta mới

nhìn thấy. “Ông mừng quá còn gì, đóa hoa tươi của Dực Tường thế là bị ông vật cành mang đi rồi.” Anh ta nghếch mũi lên, đầu cũng hướng nhìn lên.

Hà Dập Phong đeo kính bơi, co duỗi hai cánh tay khởi động. “Bất cứ lúc nào ông cũng có thể hái về mà.”

“Ông đùa tôi đấy à, hàng cũ ông dùng rồi, ai còn cần nữa.” Ấn Học Văn dấm nhẹ vào người Hà Dập Phong. Lúc báo cáo với bố anh ta là Ấn Trạch Vu, anh ta nói rất chung chung, mơ hồ, hy vọng mượn cớ của bố có thể giữ Giản Phi Nhiên lại. Vậy mà Ấn Trạch Vu lại đồng ý ngay, còn nhanh chóng chỉ định một vị trí cho cô ta. Ấn Học Văn cứng họng không nói được câu nào, đã thế Ấn Trạch Vu còn giận dữ chỉ vào anh ta mắng té tát: “Mày mọt cái đầu lợn, bên trong nhét toàn là cỏ hủ con? Hà Dập Phong là người làm việc lớn, đâu có những suy nghĩ hẹp hòi như vậy hả?” Tối đó, anh ta ngoan ngoãn gọi điện cho Giản Phi Nhiên, bảo cô ta ngày mai đến Minh Thịnh thực tập.

Hà Dập Phong sửa lại mũ bơi, hít sâu một hơi, trước khi lao xuống nước đã nói một câu: “Ông nghĩ quá nhiều đấy, tôi đã có người thích rồi.”

Ấn Học Văn đứng trơ như một khúc gỗ cạnh bể bơi.

Nửa tiếng sau, Hà Dập Phong thấy bơi cũng đã đủ liền lên bờ tắm gội, thay quần áo rồi ngồi đợi Ấn Học Văn ở phòng nghỉ. Ấn Học Văn cẩn thận bước đến, kéo ghế ngồi thật xa.

“Ông làm gì vậy?” Hà Dập Phong nhíu mày hỏi.

Ấn Học Văn nhìn ngó xung quanh, rồi sờ mũi, dứt tai, lẩm bẩm hỏi: “Người ông thích đúng là Lâm Tuyết Phi à?” Chẳng trách như hình với

bóng, không lúc nào rời nhau, hôm kể truyện cười về thư ký ở sân bay, nhìn có vẻ như hai người rất hợp nhau.

Hà Dập Phong nhắm mắt lại, anh vô cùng nghi ngờ Ấn Học Văn là một sinh vật ngoài hành tinh, hoặc là loại người tiến hóa không thành công gì đó. Lúc này, anh chỉ muốn đá cho hắn một phát, để hắn sinh ra ở đâu thì bay về đó. “Trên trang nhất của tạp chí hàng không Dực Tường, tôi muốn đăng áp phích quảng cáo cho nhà sách Minh Thịnh, liên tục trong vòng một năm, phí quảng cáo tương đương với phí tư vấn, phí đào tạo nhân viên các ông trả cho Minh Thịnh.”

Ấn Học Văn nhảy dựng lên. “Một cái nhà sách con con mà phải trả một mức phí khủng khiếp như vậy à, phí quảng cáo trang nhất trên tạp chí một năm bao nhiêu tiền như thế, ông không nhầm đấy chứ?”

Nhà sách nhỏ thật, nhưng nó có tên là Minh Thịnh, như thế thì rất đáng. Hà Dập Phong thong thả uống trà, anh không mong đợi Ấn Học Văn hiểu được câu “Bề ngoài thơn thớt nói cười, bề trong nham hiểm giết người không dao.” “Đó là việc của Minh Thịnh, đúng hay sai chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm. Chẳng lẽ Dực Tường không nở trả phí tư vấn và phí đào tạo, không sao, ngay bây giờ chúng ta có thể chấm dứt hợp đồng.”

“Chút tiền nhỏ như vậy, Dực Tường lại để ý sao?” Ấn Học Văn cười lạnh.

Hà Dập Phong đặt cốc trà xuống, đứng dậy, thân thiện chìa tay về phía Ấn Học Văn. “Hợp tác vui vẻ! Hợp đồng tôi đã gửi qua email, ngày mai bộ phận tài vụ sẽ liên lạc với ông.”

Ấn Học Văn ngấn người nhìn bàn tay thon dài, trắng trẻo, mà hình như... có vẻ... chắc chắn là anh lại mắc lừa rồi. Đây là kiểu trí thức hiểu lễ nghĩa ư, cậu ta mới đích thực là gian thương ăn thịt người không nhà xương!

“À, ngày lễ Valentine, hãy gửi tặng một lẵng hoa thật to nhé, hôm đó nhà sách của chúng tôi khai trương đấy.”

Mặt Ấn Học Văn thoát đen sì, Hà Dập Phong cũng không quan tâm. “Ở đây hình như có nhà ăn đấy, cùng nhau ăn bữa tối đã nhỉ?”

“Không có hứng.” Ấn Học Văn bực bội trả lời.

“Vậy cũng được, hẹn gặp lại!” Hà Dập Phong quá hiểu ý, nhanh chóng biến mất trước mặt Ấn Học Văn. Ấn Học Văn vất óc nghĩ ngợi, không hiểu anh ta bị Hà Dập Phong nắm thóp ở chỗ nào.

Điện thoại reo, anh ta khó chịu ấn phím tắt. Một lúc sau, điện thoại lại kêu. Ấn Học Văn chán nản ngó số điện thoại, là Hình Trình. “Phó Giám đốc Hình, muộn thế này rồi, có công việc gì muốn dặn dò tôi à?” Ngữ khí kỳ lạ khó hiểu.

Hình Trình cười. “Nếu là việc riêng thì không được tìm Giám đốc Ấn à?”

“Nói đi!” Ấn Học Văn không có tâm trạng chuyện trò lúc này.

Hình Trình ngỡ ngàng nhưng giọng nói vẫn mang ý cười. “Lần trước ở quán bar, Giám đốc Ấn đã giới thiệu với tôi một người bạn, là Ngô Dụng

phải không?”

Bây giờ nghe thấy hai từ “vô dụng”(*) sao thấy chướng tai thế. “Tìm ông ta có việc gì không?”

(*) Trong tiếng Trung Quốc, từ “Ngô Dụng” và “vô dụng” là từ đồng âm.

“Tôi muốn hỏi uy tín của ông ta và tình hình kinh doanh thực tế của công ty ông ta trước đây thế nào?”

“Bạn bè của Ấn Học Văn này lại kém thế sao? Anh không tin bạn bè của tôi cũng là không tin tôi. Mặc dù ông ta tên là Ngô Dụng, nhưng không có nghĩa ông ta là người “vô dụng”. Cũng giống như có người tên “Tiền Đờ”, nhưng chắc gì anh ta đã có “tiền đờ”? Mỗi người đều có phúc phận, số phận khác nhau, có người thiên phú làm sếp, có người lại chỉ có thể làm công nhân, là ông trời ban tặng, không chấp nhận thì còn biết làm gì hơn?”

Hình Trình nắm chặt điện thoại, chỉ muốn chửi một câu: “Mẹ kiếp, chết đi đâu thì chết đi!” Nhưng một lần nữa, câu chửi tục đó anh lại phải nuốt xuống, nói từ tốn như mây bay gió thoảng: “Tạm biệt.” Anh chịu đựng, bắt buộc phải chịu đựng, cho dù đối phương là một kẻ ngu xuẩn như Ấn Học Văn. Tuy nhiên, anh phải thừa nhận, lời của Ấn Học Văn nói không lọt tai nhưng từng chữ như tứa máu. Đó là số mệnh, anh còn biết làm gì đây? Anh đã từng một nghìn, một vạn lần giả thiết rằng, nếu anh có một người bố như Ấn Trạch Vu, anh sẽ thế nào. Anh nghĩ mình sẽ chăm chỉ hơn, nỗ lực hơn bây giờ, anh sẽ làm cho Dực Tường vươn cao vươn xa, dưới sự lãnh đạo của anh, Dực Tường sẽ có một chân trời mới. Đáng tiếc, tất cả chỉ là giả thiết.

Làm sao có thể cam tâm? Làm thế nào mới có thể chấp nhận số mệnh đây?

Cửa văn phòng Phó Giám đốc Phùng ở bên cạnh đang mở, trong đêm tối tĩnh mịch, tiếng giọt nước chảy tí tách nghe rất rõ. Anh ta đang tiễn khách, vị khách là Trưởng phòng Tín dụng. Phòng tín dụng thuộc khu vực quản lý của Hình Trình, cái kiểu vượt cấp lộ liễu to gan thế này chắc chắn là đã bị bức ép đến mức cuống lên rồi. Chó cùng rút giậu, huống hồ là con người? Muộn thế này, Phó Giám đốc Phùng không biết đã tiếp đón bao nhiêu vị khách, đều là nhân viên thuộc các phòng ban của ngân hàng, mục tiêu của họ chính là cái ghế trưởng bộ phận của chi nhánh ngân hàng Bệnh viện Nhân dân. Tiếng cười của Phó Giám đốc Phùng rất thoải mái, giọng nói cũng ôn tồn giống như người đứng trên cao nhìn xuống. Một cánh cửa chẳng che giấu được điều gì, mà anh ta cũng chẳng kiêng nể gì Hình Trình, giọng tiễn khách vang lên sang sảng.

Hình Trình rút ra hai điếu thuốc, mạch tư duy chậm chờn theo khói thuốc. Cũng may, tâm trạng anh cũng không vì Phó Giám đốc Phùng mà lo lắng, rối bời. Anh ngồi xuống, mở tập tài liệu của công ty thực phẩm của Ngô Dụng để trên bàn. Ngô Dụng hôm nay lại gọi điện thoại đến giục, nhưng mẹ của vị khách hàng cũ nhận giúp Hình Trình điều tra tình hình của Ngô Dụng lại qua đời, người nhà họ đang bận rộn lo việc tang nên căn bản không có tâm tư làm việc khác, thế nên Hình Trình mới bất đắc dĩ gọi điện cho Ấn Học Văn. Câu trả lời của Ấn Học Văn có mà cũng như không. Hình Trình nghĩ, những người kết bạn với Ấn Học Văn chắc cũng không đến nỗi. Sau này, chỉ cần Dực Tường tiếp nhận hợp đồng cung cấp thực phẩm hàng không của Ngô Dụng thì số tiền năm mươi nghìn tệ cũng chỉ là một số tiền nhỏ.

Hình Trình lấy lại tinh thần, mở máy tính, bắt đầu viết báo cáo.

Ngày hôm sau đi làm, bản báo cáo này đã được đặt trên bàn của Tổng Tư Viễn. Tổng Tư Viễn đọc, nhíu mày, nói: “Thủ tục có vẻ không được đầy đủ.”

Hình Trình đáp: “Đây là một khách hàng rất lớn có tiềm năng, vừa trở về Tân Giang phát triển, đã có mối làm ăn lâu dài với Dực Tường, còn là bạn thân của Giám đốc Ấn!”

Tổng Tư Viễn vẫn nhíu mày. “VẬY Ờ? Thế thì cậu cứ điều tra thêm, nếu cảm thấy được, qua Tết sẽ phê chuẩn cho họ vay!” Anh ta cầm bút ký tên vào bản báo cáo.

“Nghiệp vụ lần này tôi muốn đẩy sang cho chi nhánh ngân hàng Bệnh viện Nhân dân.”

Trong mắt Tổng Tư Viễn lóe lên tia kinh ngạc.

Hình Trình nghiêm túc nói: “Chi nhánh vừa mới thành lập, cần có vài nghiệp vụ lớn để lấy uy tín.”

Khuôn mặt Tổng Tư Viễn thể hiện sự hài lòng, sôi nổi nói vài câu, khen Hình Trình biết suy nghĩ chu đáo, làm việc trượng nghĩa. “Vợ tôi đang đòi đi Thụy Sĩ trượt tuyết, phiền quá đi mất. Năm nào cũng đi, chẳng thấy thú vị gì. Nhưng không đi thì chẳng xong với cô ấy.” Bàn xong chuyện công ty, Tổng Tư Viễn bỗng than thở chuyện gia đình.

Lúc ở Kuala Lumpur, Hình Trình nghe người ở tổng công ty nói, hình như Tổng Vinh Phát không hài lòng lắm với đứa cháu trai Tổng Tư Viễn này. Tổng Tư Viễn đã từng cùng một người tên là Ninh Trí thành lập một công ty bất động sản Trí Viễn, Vinh Phát lúc đó hết lòng ủng hộ. Nhưng

Ninh Trí không hiểu xảy ra chuyện gì, lỡ tay đánh chết con gái của Tống Vinh Phát là Tống Dĩnh. Tống Dĩnh lại là vợ trước của Bùi Địch Văn, Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Hằng Viễn, là người đứng đầu ngành bất động sản châu Á. Những mối quan hệ lằng nhằng phức tạp, tình tiết của sự việc thì kỳ lạ khó đoán. Những ân oán trong thế giới đại gia thực sự là những trang sử đầy máu và nước mắt. Thành lập chi nhánh ngân hàng ở Tân Giang chính là bài thử nghiệm của ông Tống Vinh Phát, thành công thì sau này sẽ tiến sâu thêm vào ban lãnh đạo của tổng công ty, thất bại thì phải trở về Hồng Kông mà dưỡng già!

Hình Trình không nén được tiếng thở dài. Cho dù thế nào thì họ cũng được sống thật xa xỉ. Đi Thụy Sĩ trượt tuyết, người nghèo tưởng như đang nghe truyện thần thoại, thế mà bọn họ lại đi chán rồi, đúng là số phận!

Trưởng phòng Hành chính tổng hợp từ ngoài bước vào, làm gián đoạn cuộc nói chuyện của họ. Vinh Phát không tổ chức liên hoan cuối năm, nhưng trước đêm Giao thừa, toàn thể nhân viên sẽ tập trung ăn uống, sau đó mỗi người được nhận một phong bao lì xì. Đang nghe Trưởng phòng Hành chính tổng hợp trình bày kế hoạch tổ chức liên hoan, thì điện thoại của Hình Trình kêu “tít” một tiếng. Anh mở ra xem, màn hình hiển thị dãy số lạ, nhưng nội dung lại rất thân mật. “Hi, Hình Trình, tôi đang ở dưới tầng đợi anh, lát nữa đi ăn trưa nhé!”

Hình Trình ngẩn người, điện thoại lại hiện lên thêm một tin nhắn: “Hi, quên không nói tên, tôi là Trầm Tư.”

Trái tim Hình Trình đột nhiên thắt lại, rồi từ từ giãn ra, nghĩ thầm: “Cái cô Trầm Tư này, sao cô ấy lại biết cơ quan và số điện thoại của mình nhỉ?” Anh chào Tống Tư Viễn rồi vội vàng xuống tầng. Lúc thang máy mở ra, anh và Trưởng phòng Nhân sự, một người bước vào, một người bước ra.

“Anh tìm Giám đốc Tổng báo cáo công việc à?” Anh buột miệng hỏi.

“Không, tôi tìm thư ký Nguyễn.” Trưởng phòng Nhân sự đáp.

Thang máy đi xuống, lòng dạ Hình Trình cũng đi xuống theo. Theo lẽ thường, trước Tết, ban giám đốc sẽ không nhắc đến việc cách chức, nhưng mà đó là chuyện khác. Nếu đến ngày đó, anh sẽ lấy thân phận của cấp trên tặng quà cho cô, mời cô đi ăn, an ủi cô vài câu. Hai ngày qua, anh không còn thấy nhớ Họa Trần nữa, công việc bận rộn kể ra cũng tốt. Vậy bây giờ anh còn nhớ đến Họa Trần không? Không thể nào, anh phải nghiêm khắc giữ khoảng cách giữa anh và cô, không thể nói năng mập mờ, không thể có bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào nữa. Hình Trình nín thở, rồi thở phào một cái. Anh bỗng cảm thấy thật chua xót, thậm chí căm ghét con người mình bây giờ.

Trông chẳng xứng với thân phận của Trầm Tư chút nào khi cô lái chiếc xe Jeep cũ gần như tróc hết sơn. Cửa sổ kéo xuống một nửa, cô vừa hút thuốc, vừa nhàn rãi nhìn ngó xung quanh. Lần này, anh tỉ mỉ quan sát Trầm Tư. Sau khi một người con gái chứa giá trị thặng dư thì trông người đó sẽ không còn giống như trước nữa. Ở cô toát lên vẻ cao sang và tính cách rất tuyệt vời.

“Sao không lên văn phòng ngồi?” Hình Trình khách sáo gật đầu chào cô.

Trầm Tư cười. “Tôi không phải là khách của anh, đợi ở đây mới giống hẹn hò chứ!”

Hình Trình không ngờ là cô lại bạo miệng như vậy, giống như nói đùa, mà cũng giống như tỏ tình. Anh không tiện tiếp lời, thực ra, hai người họ

cũng không thân thiết lắm, anh không rõ rốt cuộc cô muốn làm gì.

“Bao nhiêu năm rồi tôi không về Tân Giang nên phố xá đều thấy lạ lắm. Gần đây có quán nào ngon không, tôi không kén ăn đâu.” Trầm Tư dập tắt điếu thuốc.

Hình Trình đã từng mấy lần hẹn gặp khách hàng ăn uống gần đây, các món ăn cũng không được ngon. “Vào trung tâm thành phố đi, có nhà hàng Tây nấu cũng được lắm.”

Ánh mắt Trầm Tư lướt qua lông mày, sống mũi, cái miệng của Hình Trình, nụ cười càng rạng rỡ. “Đừng coi tôi là đại tiểu thư, tôi không cao quý như vậy đâu, cứ ăn món Trung là được rồi. Lên xe thôi.” Cô nhồm người dậy, đẩy cửa xe chỗ ghế phụ.

Hình Trình do dự một lát, đi vòng qua mui xe rồi lên ngồi. “Anh có vẻ không quen ngồi xe con gái lái?” Trầm Tư hỏi.

“Không phải.” Anh chỉ không quen, một nam một nữ ngồi cùng nhau trong một không gian xa lạ, chật chội thế này.

“Anh nên quen với việc này, nếu không có một ngày, anh nhìn thấy con gái cười ngựa lại sợ năm bò ra đấy.” Trầm Tư chớp chớp mắt trêu đùa rồi khởi động máy.

Tùy tiện tìm một quán trà, họ đỗ xe trước cửa. Trà pha cũng bình thường, món ăn cũng miễn cưỡng nuốt được, ưu điểm duy nhất là không gian không tồi, cũng không phải chờ đợi. Trầm Tư hầu như không ăn gì, đa số thời gian là ngắm Hình Trình. Ánh mắt cứ nhìn anh chăm chăm khiến Hình Trình không thể lẩn trốn được.

“Anh đoán xem mấy hôm nay tôi làm gì?” Trầm Tư có vẻ nghiện thuốc, cô lại rút ra một điếu, bật lửa “tạch” một cái rồi đưa lên miệng hít mạnh một hơi.

Hình Trình không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cô.

“Tôi đi tìm anh suốt. Trong danh sách các khách mời của Thịnh Hoa, tôi đã gạch đi các khách mời nữ, sau đó lại loại trừ những người đàn ông trên bốn mươi tuổi, dưới hai mươi tuổi, rồi tiếp tục lần lượt loại trừ. Sau đó, tôi còn về quê của anh.”

“Tại sao cô phải làm như vậy?” Hình Trình cảm giác lông toàn thân dựng đứng cả lên.

Trầm Tư toét miệng cười. “Một người đàn ông khiến một người con gái điên cuồng như vậy, anh nói xem là vì sao? Con người của tôi từ nhỏ là như vậy, đã nhắm trúng cái gì thì sẽ không dễ dàng bỏ qua. Tôi cũng chưa từng nhờ vả ai, kể cả bố mẹ. Hạnh phúc của tôi, tôi sẽ tự nắm lấy.”

Đây có lẽ không phải cách làm thường thấy của các đại tiểu thư, cô quá tự lập, có cá tính, Hình Trình thấy vô cùng khâm phục, nhưng anh vẫn cảm thấy không thoải mái. Điều này có liên quan đến sự tôn nghiêm của một người đàn ông. Cảm tưởng như cô quyết có bằng được anh. “Tại sao lại là tôi?”

“Vì anh có dã tâm.” Trầm Tư nhìn thẳng vào mắt Hình Trình. “Nếu không vì sự trói buộc của hoàn cảnh thì anh đã làm nên sự nghiệp lớn. Những tập đoàn, công ty này, cho dù anh có xuất sắc thế nào, có kiếm bao nhiêu lợi nhuận cho họ và họ trả anh lương cao như thế nào, thì anh cũng

mãi mãi chỉ là một nhân viên làm thuê cho họ mà thôi. Họ chính là nhà tư bản, người hưởng lợi nhiều nhất cuối cùng cũng là họ. Thứ anh muốn chắc chắn không phải là những cái này, anh đang khát khao, mong đợi, tìm kiếm một chỗ đứng cao hơn để tìm thấy phong cảnh thuộc về mình. Và tôi có thể cho anh một chỗ đứng như thế.”

Gió lạnh thổi vù vù phía sau lưng, anh tin chắc Trầm Tư học môn tâm lý học rất giỏi. Con người, cho dù tiến hóa thế nào thì vẫn là động vật, chỉ khác là phía sau có thêm một tính từ “cao cấp” mà thôi. “Những người đàn ông giống như tôi chắc cũng không phải là ít.” Anh cười tự giễu, phủ nhận câu trả lời của cô.

“Anh có nhược điểm.” Trầm Tư nhắm mắt lại đầy thâm ý.

Hình Trình kinh ngạc, dựng đứng tai lên như loài vật cảm giác được sự nguy hiểm đang tới gần.

“Nhược điểm của anh chính là dã tâm của anh. Xuất thân, gia cảnh, những uất ức và cả sự không cam chịu trong suốt những năm qua của anh đã rèn luyện nên ý chí của anh, để anh biết rằng, thứ gì anh muốn, thứ gì là quan trọng nhất với anh. Anh không còn là chàng thiếu niên ngây thơ đặt tình cảm lên hàng đầu nữa. Một khi anh có được chỗ đứng của mình, anh sẽ trân trọng nó hơn bất cứ ai. Anh không cho phép bản thân để xảy ra một sai sót nhỏ nào trong chuyện tình cảm, bước trên con đường công danh thì phải từ bỏ cảnh sắc đẹp đẽ. Anh không thể làm những chuyện thất đức, cũng không thể thất hứa. Mà những cái đó, đối với tôi lại rất quan trọng. Khi còn trẻ người non dạ, tôi đã từng bị lừa gạt tình cảm. Sau đó, tôi cũng đã từng chơi bời, sống buông thả, nhưng bây giờ nghĩ lại, tôi vẫn cảm thấy chán ghét bản thân. Trong đám người hôm đó, tôi đã nhìn thấy anh, tôi biết mình luôn chờ đợi một người như anh. Ngoại hình tuấn tú, có năng lực, có kinh

nghiệm, có sức mạnh tiềm tàng.” Vẻ mặt của Trầm Tư bừng sáng, không kiềm chế được niềm vui trong lòng.

“Cô giống chuyên gia đánh giá tài sản lắm!” Giọng nói của Hình Trình có chút mỉa mai, có lẽ đối tượng mỉa mai không phải là Trầm Tư, mà chính là bản thân anh. Lúc này, trước mặt Trầm Tư, anh giống như đứa bé sơ sinh, không có một mảnh vải che thân.

“Cũng có thể nói như vậy, tuy nhiên, thứ nhất anh chính là một khối tài sản, thứ hai, tôi nghĩ mình là Bá Lạc(*), còn anh là thiên lý mã(**).” Trầm Tư nhấn mạnh với giọng hờn trách.

(*)Bá Lạc: Trong truyền thuyết, vị thần cai quản loài ngựa gọi là Bá Lạc. Trong dân gian, người tinh thông, hiểu biết về loài ngựa cũng được gọi là Bá Lạc.

(**)Thiên lý mã: con ngựa có thể chạy nghìn dặm trong một ngày.

Hình Trình nghe thấy thế, khước miệng cong lên, trong lòng Trầm Tư, có lẽ cô coi lũ đàn ông là những con ngựa. Ngựa nghìn dặm thì dễ gặp chứ Bá Lạc thì mới khó tìm. Khi thiên lý mã gặp Bá Lạc, rốt cuộc sẽ trở thành chuyện văn phòng hay là chuyện tình yêu, chính anh cũng thấy mù mờ.

“Một cuộc hôn nhân rõ ràng, cởi mở không phải tốt ư, không có lừa gạt, không phải khoác chiếc áo giả tạo, sau này cũng sẽ không thể biến chất. Ha ha, có lẽ tôi nhìn nhầm, chắc anh mong muốn có tình yêu thật lãng mạn.” Trầm Tư vừa ngược mắt lên liền đứng bật dậy, dang hai cánh tay ra đón một phụ nữ trung niên từ ngoài bước vào. “Cô Lý, đừng nói với cháu là cô cũng đến quán ăn nhanh này ăn trưa đấy nhé!”

Cô Lý không dám tin, ôm chầm lấy Trầm Tư: “Tư Tư, cháu về Tân Giang bao giờ thế?”

“Cháu về được một tháng rồi.” Trầm Tư hôn cô Lý hai cái vào má tự nhiên như Tây.

“Cháu về ăn Tết à? Ồ, chắc bố mẹ cháu vui lắm đây!”

“Sau này cháu sẽ ở Tân Giang, không đi đâu nữa.”

“Thật hay dối?”

“Tân Giang bây giờ phát triển như vậy, sau này cô phải xây một trường đua ngựa to nhất, tốt nhất nước, cháu sẽ về làm huấn luyện viên.”

“Cưỡi ngựa là môn thể thao của giới quý tộc, cô chỉ là bình dân thôi.” Ánh mắt cô Lý nhìn lướt qua và dừng lại trên người Hình Trình.

Trầm Tư chớp chớp làm nũng. “Bố cháu cũng nói ông ấy là công bộc của nhân dân. Thôi được rồi, bà cô bình dân của cháu, giới thiệu với cô, bạn của cháu.” Cô kéo bà cô đến cạnh bàn, Hình Trình đã đứng dậy từ lâu, gật đầu mỉm cười. “Đây là bạn cháu, Hình Trình, đang làm việc ở ngân hàng Vinh Phát.”

Cô Lý nghiêm nghị nhìn Hình Trình, rồi lại nhìn Trầm Tư, cười nói: “Thảo nào không đi nữa, hóa ra là có nguyên nhân cả.”

“Cô Lý, cô đừng đoán lung tung, chúng cháu chỉ là bạn bè bình thường thôi ạ.”

“Cô có đoán gì đâu, rõ ràng là cháu chột dạ mà.”

Trầm Tư cười ha ha. “Cô Lý là lãnh đạo quản lý tài chính của Tân Giang, sau này tiền bạc trong kho bạc nhiều không có chỗ nào để thì cứ tìm anh ấy ạ, ngân hàng bên chỗ anh ấy rộng lắm.”

“Nhìn xem, bạn bè bình thường mà đã giúp nhau như thế, sau này thành cái gì thì không biết cùi chỏ sẽ còn cong như thế nào nữa(*)! Cô phải nhắc nhở bố cháu mới được, để ông ấy còn chuẩn bị tư tưởng.”

(*) Ý nói thiên vị, đứng về phía người ngoài.

Trầm Tư tỏ ra lo lắng. “Bố cháu nghiêm khắc lắm, cô Lý phải giữ bí mật giúp cháu, nếu không gió chưa thổi mà mưa đã tới đấy ạ.”

Cô Lý bật cười, vỗ vai Trầm Tư. “Biết rồi, con nhóc bướng bỉnh.”

Cô Lý có hẹn với mấy người bên luật doanh nghiệp mở cuộc họp ngắn vào bữa trưa, thấy mấy người kia đã đến, liền vội bước qua đó. Lúc đi, bà không quên bảo Hình Trình đưa mấy cái danh thiếp của anh. Hình Trình thấy bà trịnh trọng đưa những danh thiếp đó cho từng người làm bên luật doanh nghiệp.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, mặc dù anh luôn mỉm cười, cư xử đúng mực, đứng đắn và bình tĩnh đấy, nhưng toàn thân anh đang phải căng lên rất khó chịu. Cái cô Lý đối xử với Trầm Tư vừa hòa nhã vừa thân thiết lại gần gũi như hàng xóm láng giềng này, Tống Tư Viễn, sếp của anh, đã nghĩ bao

nhiều cách đến thăm mà vẫn không gặp được. Hôm nay anh đã thành công chẳng?

“Anh đang nghĩ gì vậy? Sao có vẻ nghiêm túc thế?” Đổ chiếc xe Jeep trước cổng của Vinh Phát, Trầm Tư ngẩng đầu lên hỏi. Ánh nắng đầu giờ chiều hắt lên bức tường kính làm cô phải nheo mắt lại.

Hình Trình thật thà thừa nhận: “Như đang được cười mây ấy nên người vẫn còn lơ lửng trên không trung.”

“Thế đã là gì, sau này dạy anh cười ngựa, đó mới là cảm giác bay lượn đích thực.” Trầm Tư cúi đầu, lặng im một lát rồi nói: “Ngày mai, em có thể tham quan văn phòng của anh không? Anh không cần trả lời ngay bây giờ đâu, ngày mai gửi tin nhắn cho em nhé!”

Một làn khói bay qua, gió ngừng thổi, tim ngừng đập, mây trên trời cũng ngừng trôi. Hình như anh đã không còn sự lựa chọn nào khác nữa, chưa bao giờ anh tỉnh táo như thế và anh biết đây là lựa chọn tốt nhất. Vậy anh còn do dự điều gì nữa? Tại sao không thể nói rõ, hiểu rõ sự mất mát, nỗi buồn vô cớ đang trào dâng trong lòng?

Hình Trình sai những bước tự tin vào phòng kinh doanh. Anh nhìn nhầm sao, Họa Trần đáng lẽ ở tầng hai mươi bảy chứ, sao lại đứng lẫn trong số những người đang xếp hàng chờ rút tiền, nhìn anh chăm chú với đôi mắt trong vắt, tĩnh lặng như vậy? Tim anh bỗng đập mạnh, vội vã dừng bước và quay người đi.

Hội nghị thường kỳ cuối năm được tổ chức trước Tết vào buổi chiều ngày Hai mươi bảy tháng Chạp trong không khí hài hòa, có quà tặng và phong bao lì xì. Hội nghị kết thúc là sẽ đi ăn uống. Tổng Tư Viễn có một

bài phát biểu tổng kết, Phó Giám đốc Phùng và Hình Trình cũng có vài lời phát biểu. Không hiểu vì có gì mà mặt Tuân Niệm Ngọc từ đầu đến cuối lạnh như băng. Hình Trình lặng lẽ nhìn Họa Trần, cô đang chăm chú ghi chép, ánh mắt tập trung nhìn vào màn hình máy tính.

Tan họp, Hình Trình cố tình chậm chạp thu dọn đồ đạc, anh muốn nói với Họa Trần vài câu. Nhưng nói gì thì anh vẫn chưa nghĩ ra. Chẳng hiểu sao, anh rất sợ từ nay về sau Họa Trần sẽ không quan tâm, không để ý đến anh nữa. Họa Trần không phải là người phức tạp, trong lòng nghĩ gì sẽ thể hiện hết lên mặt.

Trầm Tư nói là làm, ngày hôm sau liền đến Vinh Phát. Mặc dù chỉ ngồi trong văn phòng anh uống cốc trà, nhưng anh không chỉ xuống tầng đón người, mà lúc cô rời đi, cũng phải tiễn ra tận xe. Lúc trở về văn phòng, anh đã thấy Phó Giám đốc Phùng bước vào hỏi thăm Trầm Tư là ai. Chắc Họa Trần không nhìn thấy gì. Anh chỉ nói đó là người bạn mới quen, không hề nhắc đến thân phận của Trầm Tư. Cao thủ thật sự thường rất khiêm tốn.

Những người tham dự hội nghị xong đều lần lượt bước ra, chỉ có Tuân Niệm Ngọc vẫn ngồi yên bất động, không có ý rời đi. Hình Trình không còn cách nào khác, chỉ biết nhìn Họa Trần đang cặm cụi gõ bàn phím hồi lâu rồi mới bước đi. Chưa đi được mười bước, anh đã nghe thấy tiếng tát “bốp” rất to vọng ra từ phòng họp.

Anh kinh ngạc, vội vàng quay đầu lại. Mấy người khác cũng quay bước lại.

Tuân Niệm Ngọc tay run run chỉ vào Họa Trần, trên gương mặt trắng hồng của Họa Trần hằn rõ năm ngón tay, có vẻ cô vẫn không hiểu đang xảy ra chuyện gì nên hai mắt mở rất to.

“Có phải là cô nói không?” Mặt Tuân Niệm Ngọc đỏ bừng lên, nước mắt cứ thế xối xả rơi.

“Nói gì cơ?” Họa Trần đưa tay lên sờ gò má bóng rát. Tuân Niệm Ngọc cứ nghĩ cô trả đũa, lại vung tay lên.

Hình Trình nắm lấy bàn tay đang giơ lên không trung của cô ta. “Trợ lý Tuân có chuyện gì thì hãy bình tĩnh.”

Tuân Niệm Ngọc giận dữ hất tay Hình Trình ra. “Cô cứ giả vờ đi, tiếp tục giả vờ đi. Chuyện này, tôi chỉ nói với cô, bây giờ cả tòa nhà này chẳng ai là không biết. Tôi biết cô lúc nào cũng tìm mọi cách tống cổ tôi đi để cô ngồi vào cái ghế trợ lý này chứ gì. Thật nực cười, cô có khả năng ngồi vào đó không?”

Họa Trần từ từ trấn tĩnh lại. “Trợ lý Tuân, tôi không hiểu cô đang nói gì.”

Tuân Niệm Ngọc gào lên căm hận. “Đúng, cô không biết gì, cô vô tội nhất, cô lương thiện nhất.” Cô ta ai oán nhìn mọi người, cúi đầu bỏ chạy ra ngoài.

Hình Trình bảo Nhậm Kinh đuổi theo, sắp Tết rồi, anh không muốn để xảy ra chuyện gì.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Phó Giám đốc Phùng hỏi.

Hình Trình nhìn mọi người. Mọi người cũng chỉ đưa mắt nhìn nhau, có ý nhìn về phía Phó Giám đốc Phùng.

Đầu đuôi của sự việc như sau: Hình như Tuân Niệm Ngọc đã có bầu, người đàn ông khiến cô mang bầu lại là người đã có gia đình. Đây là chuyện chỉ có cô và Họa Trần biết, sau đó Họa Trần lại nói ra. Những người khác phán đoán, phân tích, đến cả bảo vệ cũng thấy có vài tối, Phó Giám đốc Phùng và Tuân Niệm Ngọc cùng ở trên tầng hai mươi bảy rất mờ ám, điện thoại Tuân Niệm Ngọc hay gọi cũng là điện thoại nội bộ. Lại có một lần, trước cuộc họp, Phó Giám đốc Phùng bước vào với bộ dạng nhếch nhác, áo còn bị rách, chắc chắn là bị bà vợ bắt gian tại trận. Do đó, mọi người đã khoan tròn được mục tiêu. Sáng sớm nay ở nhà vệ sinh, nghe thấy hai công nhân vệ sinh nói chuyện, Tuân Niệm Ngọc mới biết mình đã bị bán đứng.

“Không phải tôi, chắc chắn là không phải tôi, tôi có thể thề với trời cao.” Mặt Phó Giám đốc Phùng thoát tái xanh, thoát trắng bệch, ra sức giải thích. “Tôi có thể mặt đối mặt với trợ lý Tuân để đối chất.”

“Phó Giám đốc Phùng, chúng tôi đều tin anh trong sạch, nhưng nói như vậy, không có sức thuyết phục chút nào.” Hình Trình nhắc nhở anh ta cần phải giải thích rõ ràng hơn.

Tất cả mọi người ở đó đều háo hức chờ đợi kịch hay.

Phó Giám đốc Phùng nhìn Tổng Tư Viễn, Tổng Tư Viễn từ đầu đến cuối không nói một câu, mặt nặng như chì.

“Tôi...” Anh ta định nói mà nghẹn lời, nước mắt chảy ra. “Thật sự không phải là tôi!” Anh ta là phó giám đốc, Tuân Niệm Ngọc là trợ lý, có vài lần phải làm tăng ca cùng nhau, như vậy thì có vấn đề gì kia chứ? Chuyện áo xống xộc xệch, te tua hôm đó là do anh bị bà vợ xé rách, vì anh

đã đánh mặt chược với bạn cả đêm không về, thua hơn một vạn tệ. Anh vội đến cuộc họp nên không kịp thay quần áo. Nhà anh có sư tử Hà Đông như vậy, anh nào dám lém phéng?

“Phó Giám đốc Phùng thích đánh mặt chược cơ đấy!” Hình Trình cười đầy hàm ý, giống như một cụm từ chứa đựng ý nghĩa sâu xa.

“Cũng một chút.”

Ở Vinh Phát, Phó Giám đốc Phùng khó khăn lắm mới ngồi vào cái ghế “dưới một người, trên trăm người”. Tình cảnh gặp phải hôm nay giống như thăm cung, khiến anh không đánh cũng phải tự khai. Trong ngành ngân hàng, tài chính, để xảy ra tai tiếng là chuyện nhỏ, nhưng ham mê cờ bạc, cá độ lại là chuyện đại kỵ. Phó Giám đốc Phùng như nhìn thấy tòa cao ốc đang từ từ nghiêng đi, từ từ sụp xuống, cuối cùng biến thành một đồng tro tàn, chỉ cần một cơn gió thổi đến là chẳng còn gì nữa.

“Vậy, vậy kẻ đó là ai?” Chưa tìm ra sự thật, mọi người có vẻ không cam tâm.

“Mọi người đi làm việc đi!” Tống Tư Viễn cuối cùng cũng lên tiếng.

Mọi người miễn cưỡng rời đi, nhưng vừa đi vừa bàn tán. Phó Giám đốc Phùng như đứa trẻ phạm lỗi, lẽo đẽo đi theo sau Tống Tư Viễn. Giám đốc Tống đột nhiên quay đầu lại, nói: “Chắc cậu cũng mệt rồi, mau về nhà nghỉ ngơi đi!”

“Không, tôi không mệt chút nào.” Phó Giám đốc Phùng xua xua tay.

Tống Tư Viễn không thèm nhìn anh ta, đóng cửa phòng “rầm” một tiếng.

Bầu nhiệt huyết căng tràn, chảy khắp toàn thân vừa nãy phút chốc trở nên lạnh ngắt. Phó Giám đốc Phùng ừ rử quay người bước đi, vừa hay Hình Trình đứng sau lưng anh ta, nhẹ nhàng an ủi: “Chỉ là chuyện ngồi lê của đám đàn bà, không nên để tâm làm gì.”

Phó Giám đốc Phùng lắc đầu, lẩm bẩm: “Họa vô đơn chí, tai bay vạ gió.” Anh ta thật sự... thật sự vô tội!

Hình Trình nhìn theo tiễn anh ta, dáng vẻ hiên ngang ngày xưa giờ thay bằng dáng đi cúi gằm; thần thái khôn lanh, lúc nào cũng như đang bày mưu tính kế giờ không thấy đâu nữa. Không có sự chống đỡ về mặt tinh thần, bất cứ ai cũng chỉ là một cái xác tầm thường, không có gì đặc biệt. Anh thờ dài một tiếng rồi bước vào phòng họp.

Căn phòng trống không.

Vừa nãy, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Phó Giám đốc Phùng, thế nên mặt Họa Trần có bị sửng không, có khóc không, đi lúc nào cũng chẳng ai chú ý.

Hình Trình chạy đến phòng làm việc cũng không thấy cô. Anh gọi điện cho cô thì máy đã tắt.

Nhậm Kinh trở về, nói rằng đã đưa Tuân Niệm Ngọc về chung cư của cô ta, có một người bạn đang ở cạnh cô ta rồi. Cô ta cứ khóc suốt, không nói gì cả.

Ngày hôm sau, Phó Giám đốc Phùng không đi làm, Tuân Niệm Ngọc cũng không thấy tới, Họa Trần cũng không đến, Tổng Tư Viễn thì về Hồng Kông để cùng vợ con bay sang Thụy Sĩ du lịch. Tất cả mọi việc đều chỉ có một mình Hình Trình xử lý. Trước ngày nghỉ Tết, các phòng ban đều đến chúc tết anh. Hình Trình cảm ơn với vẻ hòa nhã, vờ như hoàn toàn quên chuyện mới hôm qua bọn họ còn vây quanh Phó Giám đốc Phùng nịnh nọt. Đó cũng là lẽ thường tình, con người luôn vươn tới chỗ cao, cũng như dòng nước luôn chảy đến chỗ trũng.

Đêm Giao thừa chắc chắn Hình Trình không về kịp, thế nên anh đã gửi bố mẹ ít tiền và gọi điện về. Bố anh nói: “Công việc quan trọng hơn, bữa cơm đoàn viên thì ăn lúc nào chẳng được.” Còn mẹ anh thì nói: “Con hãy sớm tìm người yêu rồi cưới đi!” Hình Trình bảo: “Con dẫn về cho mẹ một cô thư ký xinh đẹp nhé!”

Trầm Tư biết anh ở lại Tân Giang ăn Tết, chiều Ba mươi, cô lôi kéo bằng được anh đến trại nuôi ngựa chơi. Chỉ mới có vài ngày mà cô đã đặt anh vào một vị trí quan trọng, Hình Trình không khỏi nửa mừng nửa lo. Không hiểu cô là con gái phóng khoáng cỡ nào mà không cần hỏi anh có thích cô hay không, không bắt anh phải hứa hẹn gì, cũng không hỏi sau này thế nào. Hoặc anh có thể hiểu là, cô thật sự rất tự tin vào bản thân mình. Rồi xa Bá Lạc, cuộc sống của thiên lý mã liệu còn ý nghĩa gì nữa đây?

Trại nuôi ngựa là một mô hình thu nhỏ có khoảng đất rộng bao quanh, có vườn rau, có mương nước, có những mảnh ruộng đang bị đóng băng, nhìn ra xa chỉ thấy màu trắng mênh mang, có chút âm đạm. Chỉ có một bãi đất trống cỏ có thể cưỡi ngựa, nhưng cỏ đã khô vàng nên sắc khí khá nặng nề.

Sau khi thay trang phục cưỡi ngựa trông Trầm Tư rất có khí chất, Hình Trình thấy toàn thân nóng bừng, anh nghĩ ngay đến từ “đồng phục hấp

dẫn”. Chẳng lẽ cô cũng coi trọng anh ư?

Cô mạnh mẽ nhảy lên lưng ngựa, rồi vẫy tay về phía anh. Hình Trình đứng ngoài rào chắn, cũng vẫy tay đáp lại.

Anh không biết cười ngựa, cũng chưa cười bao giờ nên không thể đánh giá được kỹ thuật cười ngựa của cô ra sao. Anh chỉ biết con ngựa cô đang cười, giá trị của nó lên đến sáu con số, đơn vị là đô la Mỹ. Có điều, với những cô gái như Trầm Tư, họ sẽ không bao giờ hỏi giá trị, giống như khi bước vào trung tâm mua sắm, họ không để ý đến nhãn hiệu, mà chỉ quan tâm xem mình có thích hay không.

Con ngựa chở Trầm Tư chạy hết vòng này đến vòng khác. Mắt Hình Trình hoa lên, anh thấy mờ lung, lồng ngực như bị ai đó nhét một khúc gỗ. Ở phía xa, những người muốn đón Giao thừa trước đã bắt đầu đốt pháo, pháo hoa nở bung từng lớp từng lớp trên không trung. Anh lặng lẽ dựa lưng vào lan can, phúi tay rồi lấy điện thoại từ trong túi áo ra, soạn một dòng tin nhắn. “Tiểu Nguyễn, chúc mừng năm mới, chúc em một năm mới vạn sự như ý.” Anh đọc ba lần, xác định không viết sai chính tả, ý tứ không có gì bất thường, sau đó mới tìm dãy số có tên Họa Trần rồi ấn nút gửi đi.

Mưa

Thâm Quyển, mưa

Bắc Kinh, mưa

Côn Minh, mưa

Không gặp anh, nơi nào cũng mưa.

Phùng Đường

Hà Dập Phong tạm biệt năm cũ với tâm trạng vui vẻ. Trước nghỉ lễ một hôm, chị Hứa Ngôn đến đưa bản thảo đã viết xong cho anh. *Phong vị ngày Tết* chỉ là bài viết với hơn hai mươi nghìn chữ, nhưng câu từ mượt mà, có kèm tranh minh họa rất thu hút, vừa đúng người vừa đúng cảnh. Chủ đề của bài viết là: Trong tiếng pháo hoa tạm biệt năm cũ, đón chào năm mới, chúng ta còn giữ lại bao nhiêu ký ức về phong vị ngày Tết? Đọc xong bài viết, Hà Dập Phong bỗng cảm thấy ấm áp kỳ lạ. *Ngưỡng vọng* có thể xuất bản đúng thời gian rồi. Hứa Ngôn không đợi câu cảm ơn của anh đã vội vàng về nhà đón Giao thừa. Chị nói phải đốt pháo hoa, xua đi những điều không may của năm cũ, đón một năm mới vui vẻ.

Lâm Tuyết Phi bảo anh, danh sách các đầu sách đã xin với thành phố cũng thống kê xong cả rồi, hai ngày nữa có thể nhập hàng. Mọi chuyện đều ổn thỏa, chỉ chờ ngày tốt mà thôi.

Trưởng phòng Hành chính biết Hà Dập Phong và Lâm Tuyết Phi đều không về nhà ăn Tết nên đã chu đáo sắp xếp cho đầu bếp ở lại, ít nhất có thể nấu canh nóng cơm dẻo cho bọn họ.

Lâm Tuyết Phi từ chối: “Ngon nhất vẫn là bánh sủi cảo, thoải mái nhất vẫn là nằm ngủ.” Anh chỉ muốn ngủ nướng vài ngày, lúc nào thức dậy thì nấu sủi cảo ăn là xong.

“Giám đốc Hà thấy thế nào?” Trưởng phòng Hành chính nhìn sang Hà Dập Phong. Anh đang đứng bên cửa sổ, trong tay cầm cốc cà phê đen. Giờ đang là chiều Ba mươi Tết, xe cộ và dòng người trên đường thưa thớt hơn ngày thường. Bầu trời tĩnh lặng, đường phố tĩnh lặng, cây cối cũng tĩnh lặng, trong lòng cũng thật yên tĩnh.

“Tôi cũng thích ăn sủi cảo.” Anh mỉm cười “đuối khéo” Trưởng phòng Hành chính.

Có một năm, vào đêm Giao thừa, Họa Trần gọi điện chúc mừng năm mới, cô nói với anh, cô đang đọc tùy bút của Trương Ái Linh(*). Anh chưa đọc sách của Trương Ái Linh, chỉ biết đến bà qua cuộc hôn nhân ngắn ngủi với Hồ Lan Thành. Trương Ái Linh nói, người Trung Quốc đón năm mới chỉ cần món trứng luộc trong nước trà, rau cải, một chậu than đã coi là nguyên bảo(**) rồi. Ở miền Bắc, bánh sủi cảo cũng được coi là “nguyên bảo”. Ở Ninh Ba(***) thì con hào cũng được gọi là “nguyên bảo”, những thứ gì trông thấy được bằng mắt đều coi là “nguyên bảo”, đúng là một dân tộc ham tiền!

(*) *Trương Ái Linh: là một nhà văn nữ của Trung Quốc, với các tác phẩm nổi tiếng như: **Sắc giới, Tình yêu khuynh thành.***

(**) *Nguyen bảo: đĩnh vàng hoặc bạc thời xưa. Ý nói là rất quý giá.*

(***) *Một thành phố trực thuộc tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc.*

Ha ha! Họa Trần cười vui vẻ, lông mày anh cũng từ từ giãn ra.

Lâm Tuyết Phi đi trước, Hà Dập Phong thu dọn mấy cuốn sách rồi cũng khóa cửa xe ra về. Trước khi xuống tầng, anh đến phòng biên tập bản thảo. Trong thời gian này, nhân viên hiệu đính và biên tập đều phải ở lại làm thêm. Giản Phi Nhiên cũng ở đó, trong tay cầm cuốn *Từ Hải* mới xuất bản, chăm chú lật giở.

“Công việc một, hai ngày cũng không thể làm xong được, hôm nay mọi người về nhà đón Tết sớm đi.” Hà Dập Phong nói.

Giản Phi Nhiên lật trang giấy soàn soạt. “Giám đốc Hà còn không về nhà ăn Tết, chúng tôi nào dám nghỉ trước.” Rõ ràng nói chuyện với anh, vậy mà cô ta vẫn không buồn ngược mắt lên. Hà Dập Phong không phán đoán tâm tư của cô ta, vì những thứ này không liên quan đến anh. Khi còn làm việc ở New York, chẳng ai hỏi bạn có đến muộn hay không, có trốn việc hoặc ở lại làm thêm hay không, vì thời gian của ai người đó tự sắp xếp, nhưng trong thời hạn quy định, bạn bắt buộc phải giao nộp sản phẩm. Anh cũng có yêu cầu như vậy với nhân viên của Minh Thịnh, nếu họ vẫn muốn làm thêm qua Tết, anh sẽ không vì thế mà thấy cảm động.

Trong xe, anh gửi tin nhắn cho Họa Trần, hỏi cô đang ở đâu. Vừa gửi xong đã có tin nhắn báo lại: “Em đang lái xe.”

Hà Dập Phong vô cùng nghi ngờ, bây giờ tình hình khó khăn nên Họa Trần kiên luôn công việc làm tài xế lái xe taxi chẳng? Dù anh gọi điện hay nhắn tin, cô đều nói mình đang lái xe.

Khế Viên trong đêm Giao thừa rất yên tĩnh, thanh vắng, ngay cả đèn đường cũng chỉ sáng một nửa. Khu này đều là hộ dân đi thuê, đa số mọi người đều về quê đón Tết, bãi đỗ xe còn trống rất nhiều chỗ. Hà Dập Phong và Thu Kỳ gần như từ trong xe bước ra cùng lúc, dù sao cũng hơi quen biết nên cả hai người đều chào nhau bằng câu “Chúc mừng năm mới”.

“Họa Trần đâu rồi?” Thu Kỳ đang dắt một chú chó Bướm nhỏ nhắn. “Lâu lắm rồi cô ấy không đến luyện yoga, mọi người đều rất nhớ cô ấy!”

Lâu lắm rồi?

“Từ buổi tối anh đến đón, cô ấy chưa qua chỗ tôi thêm lần nào.”

Hà Dập Phong nhìn chú chó con đang ngúc ngoắc đầu, vẫy vẫy đuôi, với vẻ trầm ngâm suy nghĩ, sau đó gật đầu chào Thu Kỳ rồi đi lên lầu.

Mặc dù mẹ anh là chuyên gia về thơ cổ, nhưng mười ngón tay chẳng bao giờ đụng đến nước, việc nhà cũng không đụng vào. Bố anh thì có quá nhiều học sinh, mỗi năm Tết đến, học sinh mời đi dự tiệc nhiều không kể xiết. Hà Dập Phong không mặn mà lắm với việc đón Tết. Nhớ lúc còn nhỏ, anh cùng bảo mẫu đón Tết. Lớn lên thì đón Tết một mình. Năm nay thì sao, lúc cho bánh sủi cảo vào nấu, nhìn bánh nổi trong nồi nước, anh bỗng cảm thấy

rất cô đơn. Rõ ràng là rất đói nhưng anh chỉ ăn được hai cái là không muốn đụng đũa nữa.

Tắm nước nóng xong, anh thay bộ đồ ở nhà, cũng chẳng mặc áo khoác ngoài, tóc vẫn chưa kịp khô, anh đã vội vàng xuống tầng. Cửa hàng đã đóng cửa, ngay cả siêu thị cũng đóng cửa, chỉ có một, hai cửa hàng bán hoa vẫn còn sáng đèn.

Thấy có khách đến, cô gái lưu luyến dịch chuyển ánh mắt từ màn hình máy tính nhìn lên. “Anh mua hoa ạ?”

Hà Dập Phong quan sát những đóa hoa đang cắm trong thùng nước, có rất nhiều loại, bông nào cũng rực rỡ. “Ừ!”

“Anh định tặng hoa cho người bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi tư.”

“Ồ, bạn gái à, thế thì nên tặng hoa hồng.” Cô gái chọn một bó hồng đỏ tươi, sau đó lấy giấy bọc có hình ngôi sao bạc bọc vào. “Hôm nay là Giao thừa, em sẽ giảm giá mười phần trăm cho anh.”

Hà Dập Phong đẩy gọng kính. “Tôi có thể chỉ mua một bông được không?”

Cô gái há hốc miệng tưởng như có thể nhét vừa một quả trứng, sau đó, bực bội liếc nhìn anh. “Lúc tán gái, đàn ông không nên quá keo kiệt. Bây giờ anh chỉ bỏ ra một ít tiền, nhưng anh nghĩ mà xem, về sau, cô ấy sẽ nấu

cơm cho anh, giặt quần áo cho anh, sinh con cho anh, hỏi han chăm sóc anh, những cái đó có thể dùng tiền đong đếm được không?”

“Không thể. Nhưng tôi chỉ muốn mua một bông.”

Cô gái hằm hằm rút ra một bông trong bó hoa. “Một bông thì không giảm giá!”

Lúc trả tiền, Hà Dập Phong nghe cô ta lẩm bẫm: “Đúng là đồ vất cổ chà ra nước!”

Cổng Tĩnh Uyên được trang trí tràn đầy không khí Tết, trên cánh cổng cao treo một chuỗi đèn lồng đỏ. Trên cánh cửa phòng bảo vệ cũng dán câu đối. Hà Dập Phong đã đến mấy lần, bảo vệ nhìn thấy chiếc Phaeton màu đen, ánh mắt không còn cảnh giác như trước.

“Ơ kìa, thầy giáo đến không đúng lúc rồi. Tiểu thư Nguyễn không có ở nhà đâu.” Bảo vệ nói.

Bàn tay định đóng cửa xe chợt run lên, anh ngấn người đứng cạnh chiếc xe.

“Cô ấy đi được bốn hôm rồi, kéo một cái va li to lắm. Cô ấy không nói gì với anh à?” Bảo vệ chỉ tay vào phòng bảo vệ sau lưng. “Bên ngoài trời lạnh lắm, anh vào sưởi ấm chút đi, chúng tôi có bật máy sưởi đấy.”

Vào lúc này ư, lại đi xa rồi ư? Tim Dập Phong như rơi bịch xuống đất, khiến mặt đất nứt ra thành cái hố nhỏ, anh có cảm giác như mắt mình bị nhiều bụi bay vào, dần dần không còn nhìn rõ mặt mũi của người bảo vệ

nữa. Anh không khỏi hồi hận, tối hôm Họa Trần đến Khế Viên, rõ ràng cô có tâm sự, đáng lẽ anh nên hỏi vài câu mới phải.

“Tôi có thể vào trong xem không?” Căn phòng to như vậy, lại kéo rèm, có khi cô ấy ở lì bên trong viết bài, nếu từ ngoài nhìn vào sẽ thấy như trong nhà không có ai. Có lẽ bảo vệ đã nhìn nhầm.

“Nếu anh không tin, bây giờ tôi sẽ gọi điện cho cô ấy giúp anh.” Vì không được tin tưởng, giọng bảo vệ có phần cứng nhắc.

“Tôi tin, chẳng qua tôi chỉ muốn vào trong xem chút thôi.” Hà Dập Phong vẫn kiên trì.

Bảo vệ nhìn Hà Dập Phong, năm mới sắp đến rồi, thôi, đáp ứng tâm nguyện của anh ta vậy.

Khu Tỉnh Uyển không cho phép người dân đốt pháo hoa, mặc dù các hộ sống ở đây đều là thương nhân. Cây cối, các lối đi nhỏ, hồ nhân tạo, núi nhân tạo, nước sông chảy lặng lẽ ở phía xa so với không khí tưng bừng ngoài cổng khiến ta cảm giác trong này là một không gian khác hẳn. Thang máy đi thẳng lên tầng cao nhất, công nhân vệ sinh đã lau dọn lối vào thang máy sạch sẽ, bóng loáng, tấm chùi chân trước cửa phòng của Họa Trần cũng sạch như vừa mới được thay.

Họa Trần không dùng chuông cửa, ở đây quản lý nghiêm thế này, nhà cô chưa từng có khách đến.

Hà Dập Phong lặng lẽ đứng đó.

Ngày Họa Trần tròn mười sáu tuổi, cô nói muốn ăn đồ Hàn Quốc. Mấy năm đó, chịu ảnh hưởng của phim Hàn Quốc, các quán ăn Hàn Quốc mọc lên như nấm gặp trời mưa ở Ninh Thành. Bác của Họa Trần đang xem bộ phim *Chuyện nàng dâu*, không bỏ một tập nào nên không đi cùng họ. Anh gọi một bát mì gà, Họa Trần gọi cơm trộn Hàn Quốc, một suất thịt nướng, một suất canh cá nấu. Lúc các món ăn được dọn lên, hơi nóng tỏa nghi ngút. Họa Trần lấy thìa trộn đều, có chỗ cơm chưa được trộn vẫn còn dính ở đáy nồi, cô ra sức vét, còn cạo được cả mảng cháy.

Họa Trần nhai giòn tan, đúng là rất ngon! Cô nhét một nửa miếng cháy vào miệng anh. Anh cũng há miệng rất tự nhiên nhận lấy miếng cháy ấy.

Tối đó, Hà Dập Phong bị mất ngủ. Từ trước tới nay, anh luôn là người tự biết điều chỉnh việc học hành, nghỉ ngơi, cho dù trời có sập xuống thì cũng không để bị ảnh hưởng. Đêm hôm đó, trời không sập xuống mà chỉ có mưa nhỏ. Tiết xuân se lạnh, mưa lất phất bay.

Sau khi đã lật qua lật lại n lần, giữa đêm anh quyết định ngồi dậy. Từ Bệnh viện Y khoa đến khu nhà Họa Trần, tổng cộng có tám ngã rẽ. Anh đi xe đạp, một tay giữ ghi đông, một tay cầm ô. Phòng của Họa Trần tối om, anh không lên tầng, cũng không gọi, không hát, chỉ đứng một lát rồi cười ngây ngốc.

Hà Dập Phong cúi người, đặt bông hồng trước nhà. Cô gái bán hoa vì tức giận đã không bọc hoa lại cho anh. Cành hoa mộc mạc này khi không có nước và đất, lá đã hơi héo, hoa cũng không nở nữa.

Đêm Giao thừa thật sự rất lạnh, chỉ mới đi vài bước, cảm giác như máu sắp đông lại. Anh lên xe, bật điều hòa, đợi khi máu huyết đã lưu thông, đầu ngón tay cong duỗi tự nhiên được, anh lấy di động ra.

Lần này không có ai nói “Em đang lái xe”, mà là nhạc bài *Chúc mừng bạn phát tài* của ca sĩ Thiên Vương vang lên. Khi lời bài hát lặp lại năm lần, anh mới nghe thấy tiếng thở gấp như đang rất đau và lạnh.

“Phu tử, chúc mừng năm mới!”

Ừm, giọng cũng trong trẻo đấy, nhưng xung quanh là tiếng gió thổi vù vù. “Em đang ở đâu?”

“Núi Trường Bạch(*).”

(*)*Núi Trường Bạch: hay còn gọi là núi Bạch Đầu, là một ngọn núi lửa đã ngừng hoạt động nằm trên biên giới giữa Triều Tiên và Trung Quốc.*

“Nhiệt độ bao nhiêu?” Thương xót, bức bối, mọi thứ cảm giác trào dâng trong lòng khiến giọng nói của anh bất giác cao vút.

“Hơn hai mươi hay là hơn ba mươi gì đó, em không để ý lắm, chắc cũng tầm tầm đó, lạnh lắm ạ.”

“Sao lại chạy đi xa như vậy?”

Họa Trần lý sự: “Núi Trường Bạch đẹp nhất vào mùa đông đấy, khách du lịch đến đây rất nhiều! Không biết bộ phim *Lâm hải tuyết nguyên* có phải quay ở đây không nữa, vô cùng hùng vĩ! Anh vẫn ở Tân Giang à?”

“Anh bị lạc đường rồi.” Mấy chiếc đèn lồng bị gió thổi lắc lư, ánh sáng trong đèn cũng chao nghiêng theo, Hà Dập Phong nhắm mắt lại.

Họa Trần cười. “Muốn em chỉ đường cho không?”

Lạc đường thì sợ gì chứ, trái đất hình tròn mà, cứ đi theo chiều kim đồng hồ, cuối cùng sẽ đến được điểm xuất phát. Gần Ninh Thành cũng có mấy ngọn núi nhỏ, có lần vào dịp cuối tuần, bọn họ cũng đến đó leo núi. Họa Trần không thích đi theo đường núi mà mọi người đã đi nên chọn một lối rất lạ. Anh bảo cô sẽ bị lạc đường, cô hất cằm lên phản bác lại. Có vẻ như anh là tên nhát gan, còn cô là nữ hảo hán “giấy” đội trời đạp đất. Nữ hảo hán “giấy” lại rất duy tâm, trước kỳ thi, cô muốn cùng anh đến chùa thắp hương cầu Phật, mong Bồ Tát phù hộ cho cô thi qua hết các môn. Anh quát cô, bảo rằng Bồ Tát mà giúp được việc này thì còn cần học làm gì. Cô liền nói: “Nhưng trong lòng mỗi người ai cũng có tín ngưỡng mà, tuy không dựa dẫm hoàn toàn, nhưng ít nhất sẽ không thấy sợ nữa!” Anh im.

“Bây giờ có chuyến bay đến Trường Xuân không?” Anh bỗng nảy ra một quyết định, chỉ đi hai ngày thôi, nhìn cô ấy một chút, rồi sẽ về Tân Giang để đón chào số báo phát hành thử nghiệm đầu tiên của *Ngưỡng vọng* và khai trương nhà sách.

Trong điện thoại im lặng một hồi, chỉ nghe thấy tiếng sè sè.

“Nguyễn Họa Trần!”

Chỉ cần nghe “ạ” một tiếng, là anh đã hiểu cô không muốn. “Em chỉ muốn ở một mình vài ngày.” Giọng nói rất nhẹ, nhưng rất kiên quyết.

Đúng là đã xảy ra chuyện gì đó và cô đã chọn cách giải quyết một mình, không tâm sự với anh, không tìm anh giúp đỡ. Anh đã không đáng để cô dựa dẫm nữa sao?

“Ngày nào em cũng sẽ gọi cho anh.” Đây là an ủi anh ư, cô bổ sung thêm một câu.

Ngoài nói “được” ra thì còn biết nói gì nữa! “Lúc nào về nói cho anh biết, anh đến sân bay đón em.”

Họa Trần cười khẽ rồi cúp máy. Ngay sau đó, cô gửi cho anh tin nhắn: “Tôi chưa bao giờ suy sụp, tan vỡ, vì tôi chưa từng hoàn hảo – Andy Warhol(*).”

(*) Andy Warhol (1928-1987): là một họa sĩ người Mỹ gốc Rusyn nổi tiếng về nghệ thuật đại chúng (Pop Art).

Hà Dập Phong phải dùng toàn bộ sức lực để cầm chiếc điện thoại trong tay.

Ông Chu Hạo Chi trở về Tân Giang vào ngày mùng Bốn, Hà Dập Phong và Tổng giám đốc lại cùng đến sân bay đón ông. Ánh nắng và gió biển ở đảo Hải Nam đúng là phương thuốc màu nhiệm, trông sắc mặt của Chu Hạo Chi đã khá hơn rất nhiều. Lúc xuống sân bay, ông đã tự chống gậy đi được, không phải dùng xe lăn, cũng không cần người đỡ.

Tổng giám đốc quay lưng lại, đưa tay lau nước mắt. “Đến tuổi này còn bị tai biến mạch máu não, có thể gắng gượng được như vậy, đúng là kỳ tích.”

Hà Dập Phong đặt tay lên vai anh, để anh bình tĩnh lại, cố gắng không nhắc đến chuyện cũ. Tổng giám đốc gật gật đầu.

“Dập Phong, vất vả cho cháu quá!” Ông Chu Hạo Chi nắm lấy tay Hà Dập Phong, lòng bàn tay rất ấm và có lực.

Hà Dập Phong khiêm tốn đáp: “Là chuyện nên làm ạ!”

Tổng giám đốc vẫn đẩy xe lăn đến, khó khăn lắm mới khòe lên một chút, không nên để quá mệt. Chu Hạo Chi không phản đối, sau khi ngồi xuống thì liên tục ngoái đầu lại. “Sao lâu thế?” Ông cười hỏi.

Hà Dập Phong và Tổng giám đốc kinh ngạc quay lại nhìn, bà Hoa Dương vừa đi vừa sửa lại áo khoác, nói: “Tua rua trên áo khoác mắc vào khóa, phải đứng sửa lại mất một lúc.” Bà ngẩng đầu lên, gương mặt thanh tú bỗng chốc cứng đờ, ánh mắt dán chặt vào Hà Dập Phong.

“Chủ tịch Hoa cũng đến Hải Nam du lịch, chúng tôi tình cờ ở cùng một khách sạn.” Ông Chu Hạo Chi mỉm cười nói. “Đây là giám đốc mới của Minh Thịnh mà tôi đã nhắc đến với bà, Hà Dập Phong, tuổi trẻ tài cao.”

“Đúng vậy, Chủ tịch Chu ngày nào cũng nhắc đến cậu.” Bà Hoa Dương nhìn anh không chớp mắt, như đang muốn tìm xem trên mặt Hà Dập Phong có vết sẹo nào không vậy.

“Chào bà!” Hà Dập Phong lịch sự chào hỏi. “Chúng tôi lái hai xe đến, Chủ tịch Hoa đi cùng chúng tôi nhé!”

“Cảm ơn, thư ký của tôi cũng đến rồi.” Bà Hoa Dương vẫy tay, một cô gái ăn mặc gọn gàng kéo chiếc va li đang đứng đợi ở phía xa.

Thế nên họ tạm biệt nhau ở cửa. Lúc rẽ vào bãi đỗ xe, Hà Dập Phong ngoái đầu lại, vẫn thấy bà Hoa Dương và cô thư ký đứng ở chỗ cũ, ánh mắt đang dõi theo họ. Anh lại gật đầu một cái.

Lúc cánh cửa xe kéo lên, Hà Dập Phong nghe thấy ông Chu Hạo Chi thở dài, thốt lên như người đang ngủ mơ: “Thật là đáng thương!”, không hiểu là nói ai.

Mặc dù sức khỏe của Chu Hạo Chi vẫn chưa bình phục hoàn toàn, nhưng ông vẫn hằng ngày đến văn phòng. Sau khi bộ phận tài vụ và luật sư cân nhắc các điều khoản chi tiết, bản hợp đồng hợp tác với Dục Tường được chính thức ký kết. Ngày ký kết hôm đó, vẻ mặt Ấn Học Văn không tươi tỉnh chút nào. Tuy nhiên, đúng ngày mùng Sáu Tết, anh ta không chỉ tặng một lẵng hoa to, mà còn đích thân tới chúc mừng. Anh ta nói với Hà Dập Phong, anh em bạn bè làm sao hận thù nhau được. Hà Dập Phong coi như không nghe thấy.

Đây là một ngày trọng đại trong ngành văn hóa ở Tân Giang, phóng viên của các đài truyền hình, tòa soạn báo đều có mặt, lãnh đạo của các ngành văn hóa đều đến tham dự, Thị trường Trầm và ông Chu Hạo Chi cùng cắt băng khánh thành. Thị trường Trầm phát biểu trước ông kính máy quay: “Khi nền kinh tế phát triển, thông thường chúng ta sẽ bị mọi người cười chê là những hộ nhà giàu mới nổi. Nhưng Tân Giang chúng ta vừa có nền kinh tế phát triển, lại có vốn trình độ văn hóa dẫn đầu, như thế gọi là gì, như thế gọi là biết sống.”

Ngưỡng vọng được coi là sự kiện mới mẻ trong giới làm báo đặc san, nhà sách Minh Thịnh lại là hiệu sách đầu tiên mở cửa 24/24. Đã thế, từng cuốn tạp chí *Ngưỡng vọng* còn thơm mùi mực được sắp xếp ngay trên giá, từ bìa bên ngoài đến nội dung bên trong đều khiến người ta kinh ngạc, trầm trồ. Nhà sách được thiết kế với sàn bằng gỗ màu nhạt, trải thảm mềm mại, ghế xô pha rộng rãi, cửa sổ rộng và sáng, ngược mắt lên là có thể nhìn thấy phong cảnh khoáng đạt bên ngoài. Trên chiếc bàn dài xếp gọn gàng những đầu sách được chọn lọc kỹ lưỡng, dù người không thường xuyên đọc sách cũng sẽ tiện tay mua một, hai cuốn mang về. Huống hồ, trong nhà sách còn có nhân viên chuyên tư vấn chọn sách giúp bạn luôn nở nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mặt trời. Trong nhà sách còn có khu nghỉ ngơi, uống cà phê. Bạn có thể rót một cốc cà phê, chậm rãi thưởng thức, cảm nhận thời gian đẹp đẽ của buổi chiều. Và đặc biệt, trong nhà sách không lắp đặt mạng internet, không sử dụng đồ dùng một lần, không được hút thuốc.

“Đến nơi này chắc chắn có rất nhiều gái đẹp và giỏi giang, sau này tôi phải thường xuyên lui tới mới được.” Ấn Học Văn đi thăm quan một vòng, hào hứng ra quyết định. “Này, đó có phải là Chủ tịch Hoa Dương của Thịnh Hoa không?” Ấn Học Văn đẩy Hà Dập Phong một cái.

Hà Dập Phong đã nhìn thấy, ông Chu Hạo Chi đích thân đứng ra nhận lẵng hoa, còn đứng trước hiệu sách của Minh Thịnh chụp ảnh lưu niệm với Chủ tịch Hoa Dương. Hôm nay bà mặc chiếc áo khoác màu đen, trên cổ quàng một chiếc khăn đỏ, tay cầm túi xách màu đỏ, cách trang điểm rất sang trọng, quý phái.

“Minh Thịnh của các ông không muốn xây dựng một tủ sách trong trung tâm thương mại Thịnh Hoa à?” Mắt Ấn Học Văn như bị con côn trùng chui vào, chớp chớp liên tục.

Hà Dập Phong liếc anh ta một cái. “Ông không đi lấy sách mà đọc đi, sao cứ đi theo tôi thế?”

“Tôi là khách quý của bọn ông, ông là giám đốc điều hành thì phải đích thân đón tiếp chứ!”

Hà Dập Phong rất bận, anh còn phải trả lời phỏng vấn của đài truyền hình, phải lắng nghe những đánh giá của các đồng nghiệp về tạp chí nguyệt san *Ngưỡng vọng*, phải xem phản ứng của độc giả về nhà sách. Anh đưa mắt nhìn Lâm Tuyết Phi, cậu ta liền cười hì hì chạy đến. “Giám đốc Ân, bạn tôi bên Mỹ vừa gửi cho tôi một gói cà phê rất ngon, tôi pha cho anh một cốc nhé?”

Chà, cuối cùng thì cũng “đuổi” được Ân Học Văn đi rồi, Hà Dập Phong hít một hơi thật sâu rồi quay người bước vào hiệu sách. Bảo vệ đang bê một thùng to, vội vàng đuổi theo phía sau. “Giám đốc Hà, bưu kiện của anh đây ạ, vừa mới được gửi đến.”

Hà Dập Phong nhận lấy, cũng nặng gớm. Nhà xuất bản văn nghệ XX? Anh đặt thùng giấy xuống đẩy rồi ngồi luôn xuống và mở ra. Cảm giác nơi lồng ngực anh dâng lên một luồng khí nóng, sau đó chậm chậm lan lên đến cổ, rồi lan tỏa, lấp đầy trái tim, vùng ngực, toàn thân, vừa ấm áp vừa dịu dàng. Đây chính là sự ấm áp, là sự chu đáo, là sự ủng hộ, là... Ôi, Họa Trần! Khi nhìn thấy bản thảo cô viết ở trong phòng sách, anh luôn để ý theo dõi tin tức thị trường sách. Trên các trang web giới thiệu sách sắp phát hành, sách của cô luôn ở vị trí dẫn đầu, thời gian phát hành chính là tháng này. Chắc chắn bây giờ ở các hiệu sách và trên mạng vẫn chưa có hàng, bốn mươi cuốn sách này là sách mẫu mà nhà xuất bản gửi tặng cho cô đầu tiên. Cô đã tặng toàn bộ chúng cho anh, không, phải nói đó là món quà cô

tặng cho nhà sách Minh Thịnh. Món quà này, làm sao có thể chỉ dùng hai từ “quý giá” để diễn tả?

“Sách mới của Thư Ý, không thể tin được, mình thật may mắn!” Sách mới được xếp ở vị trí nổi bật nhất, một cô gái cận thị nặng vừa nhìn thấy đã vui mừng reo âm lên.

Nhân viên tư vấn chọn sách rót cho Hà Dập Phong một cốc cà phê. Anh đón lấy, mỉm cười nhìn cô nữ sinh trả tiền, vội vàng xé màng bọc, đứng ngay trong hiệu sách say sưa đọc. Một lúc lâu mà cô nữ sinh ấy vẫn không ngẩng đầu lên. Anh có thể đoán ngày thứ hai, ngày thứ ba... vì có sách của Thư Ý, nhà sách Minh Thịnh sẽ đón rất nhiều lượt khách.

Giản Phi Nhiên cũng từ trên lầu bước xuống, sau khi đi một vòng, cô ta lấy một cuốn sách của Thư Ý rồi đứng trước mặt Hà Dập Phong. “Sao em không nhìn thấy Họa Trần nhỉ?”

Hà Dập Phong hỏi lại: “Tại sao cô ấy lại phải ở đây?”

“Cô ấy là học sinh của anh, một ngày trọng đại như thế này, chẳng lẽ không đến chúc mừng sao? Đúng là không hiểu chuyện.”

Hà Dập Phong rút cuốn sách trong tay cô ta, đặt lại lên giá. Cô ta vừa rửa tay xong, lại cho không ít nước rửa tay, mùi quá nồng, có thể làm bẩn trang giấy. “Tôi nghĩ cô thông minh, nhưng hóa ra tôi đã nhầm rồi.”

Giản Phi Nhiên ngạc nhiên ngược mắt nhìn lên.

“Có câu này tuy rất khó nghe, nhưng tôi hy vọng cô nghe và hiểu. Cho dù không có Nguyễn Hòa Trần thì người đó cũng không thể là cô. Thế nên không cần bới lông tìm vết về cô ấy làm gì. Cô cố gắng và chăm chỉ như vậy, đừng nên vì một ai đó, mà hãy vì bản thân thấy yêu thích nó, trân trọng nó.”

Nếu lần trước anh còn từ chối một cách khéo léo, thì lần này phải nói là không thể thẳng thắn hơn, cho dù có là kẻ ngốc cũng hiểu được.

“Tôi không thích sự mập mờ, cũng không muốn trở thành đối tượng chinh phục của ai đó. Dành thời gian cho tôi thì rất lãng phí. Câu nói “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén” không thích hợp với tôi. Vì thế, cô hãy từ bỏ đi thì hơn! À, nếu cô cảm thấy việc đào tạo cũng ổn rồi thì có thể quay về Dực Tường bất cứ lúc nào. Đương nhiên, Minh Thịnh đã thu phí đào tạo của Dực Tường nên cô muốn ở đây bao lâu cũng được. Tôi có việc phải đi rồi!”

Giản Phi Nhiên há hốc miệng, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chọn cách im lặng. May mà lúc Hà Dập Phong nói, bên cạnh họ không có ai. Cô bước từng bước lên lầu như một cái máy. Hành lang dài hun hút, văn phòng của Hà Dập Phong ở tận trong cùng. Giản Phi Nhiên đờ đẫn nhìn vào đó, cô biết, con đường này là ngõ cụt!

“Người con gái xinh đẹp, thông minh thì chắc chắn phải có số phận tốt đẹp.” Cô nghĩ, đó lại là một chân lý tàn khốc. Khoảnh khắc gặp lại anh, cứ tưởng là ân huệ của ông trời, hóa ra chỉ là một trò đùa của số phận.

Phản ứng của mọi người về tạp chí nguyệt san *Ngưỡng vọng* tốt đẹp đúng như dự đoán. Lúc nhìn vào đơn đặt hàng, Hà Dập Phong rất bình tĩnh, còn Lâm Tuyết Phi thì lải nhải mãi, nào là đòi Hà Dập Phong cho nghỉ

phép, nào là tăng lương. Hà Dập Phong coi như mắt diếc tai ngơ, tập trung nhìn vào bản thảo sắp xuất bản kỳ hai. Anh đọc bản thảo, tâm trạng hơi lơ đãng. Có biên tập đề nghị nhân vật phỏng vấn đặc biệt cho bài báo kỳ hai là con gái của Thị trưởng Trầm - Trầm Tư. Nghề nghiệp đặc biệt, thân phận cũng đặc biệt, có rất nhiều thứ để viết. Biên tập cũng đã chụp mấy tấm ảnh lúc Trầm Tư đang cười ngượng. Hà Dập Phong cẩn thận xem từng bức, cái gì đây, người đàn ông mặc áo khoác màu lông chuột đứng cạnh hàng rào, mặc dù chỉ chụp được nửa gương mặt và khá mờ, nhưng rất giống Hình Trình, cấp trên thần tượng của Họa Trần. Sao anh ta lại ở đó nhỉ?

Cầm tấm ảnh với tâm trạng đầy băn khoăn nghi hoặc, anh định bước đến phòng biên tập bản thảo hỏi xem sao thì chị Hứa Ngôn vội vàng bước vào, vẻ mặt nghiêm túc: “Giám đốc Hà, có tin lớn đây. Ông Thịnh Mậu Cốc của tập đoàn Thịnh Hoa vừa tuyên bố ly hôn với bà Hoa Dương.”

“Giá cổ phiếu của Thịnh Hoa thế nào?” Hà Dập Phong buộc bản thân phải bình tĩnh lại. Doanh nghiệp kiểu gia tộc thường liên quan đến số tài sản khổng lồ, chỉ cần xảy ra biến động là sóng lớn sẽ cuộn dâng.

Hứa Ngôn nói: “Trước đây bọn họ đã thành lập quỹ tín thác gia tộc, sẽ không xảy ra tranh chấp cổ phần, cũng không ảnh hưởng lớn đến thị trường cổ phiếu. Hiện tại, bà Hoa Dương đã từ chức, toàn bộ quyền thừa kế cổ phần giao cho ông Thịnh Mậu Cốc nắm giữ.”

Đúng là biết lo trước tính sau! Chẳng lẽ hai người họ có ý định chia tay từ lâu rồi ư? Hà Dập Phong nhớ hai lần gặp gần đây với bà Hoa Dương, trông bà rất thư thái, không buồn phiền chút nào.

“Di chúc của họ cũng đã công bố rồi, tất cả tài sản đều dành cho con gái duy nhất của hai người.” Chị Hứa Ngôn cười. “Tôi nghĩ, cô gái giàu nhất

Tân Giang bây giờ chắc chắn là cô ấy. Chỉ có điều hành tung của tiểu thư Thịnh rất thần bí, đến giờ vẫn đang ở nước ngoài.”

“*Nhật báo Tân Giang* không phải là báo lá cải, không nên viết những chuyện ngòi lê đôi mách, cứ đưa tin thật là được.” Hà Dập Phong đột nhiên không muốn suy đoán gì nữa.

Chị Hứa Ngôn nói: “Tôi biết, nhưng tôi nghĩ kỳ hai của tạp chí nguyệt san *Ngưỡng vọng* có thể khai thác chủ đề về quyền khống chế cổ phần quỹ tín thác, có thể lấy không ít ví dụ ở trong nước.”

“Được, nhưng không cần nhắc đến tập đoàn Thịnh Hoa.”

Chị Hứa Ngôn tỏ ra không hiểu.

“Chủ tịch Chu là bạn thân của hai vợ chồng chủ tịch Thịnh Hoa, vì thế cũng nên giữ thể diện cho họ.” Hà Dập Phong đưa mắt ra chỗ khác, không nhìn thẳng vào chị Hứa Ngôn.

Chị Hứa Ngôn bán tín bán nghi rời đi, có chút tiếc nuối.

Họa Trần thường gọi điện hoặc gửi tin nhắn cho Dập Phong trước bữa tối. Có vẻ như cô đang ngồi ở một quán ăn nhỏ nào đó, trước khi người ta bưng cơm đến, cô sẽ lười biếng tựa vào thành ghế, cầm lấy điện thoại, khoe miệng cong lên, ở bên ngoài, tuyết rơi lá tả, còn trong phòng ấm áp vô cùng.

Hà Dập Phong hôm nay không đợi được nữa, chỉ sợ Họa Trần sẽ nuốt lời.

Lại không gọi điện thoại được!

“Giám đốc Hà, cậu đang đòi nợ ai à?” Lâm Tuyết Phi từ ngoài bước vào, thấy Hà Dập Phong đang bấm liên tục vào chiếc máy tính, mặt mày nhăn nhó.

Hà Dập Phong ngẩn người, rửa thềm một câu, lia chiếc máy tính ra rồi cầm di động để bên cạnh, trừng mắt nhìn Lâm Tuyết Phi đang che miệng cười.

Lại là tiếng gió, còn có tiếng chim hót véo von. “Nguyễn Họa Trần, em đang ở Tân Giang!” Hà Dập Phong tức đến nổi trán nổi gân xanh. Miền Bắc bây giờ tuyết phủ trắng trời, “*Giữa ngàn non, chim bay tắt bóng. Trên đường muôn ngả, dấu người vắng tanh(*)*.”

(*) Trích trong bài thơ **Giang tuyết** của nhà thơ Liễu Tông Nguyên, Trung Quốc.

Họa Trần bật cười nho nhỏ và có chút ngại ngùng, giống như mấy mảnh khóc của bọn trẻ con bị người lớn lật tẩy. “Em về được hai hôm rồi, nhưng em không ở trong thành phố.”

“Em đang ở đâu?”

“Một căn cứ địa bí mật.”

“Anh ghét mấy trò đoán câu đố.” Hà Dập Phong ra lệnh như muốn trút hết cơn bực tức trong lòng: “Gửi bản đồ đường đi, nhanh!”

Xe đi về phía đông, phía bắc, dần dần đi cách xa sông Trường Giang, đi qua ba thị trấn nhỏ. Không khí ngày Tết của thị trấn còn sôi động hơn cả ở Tân Giang, những người đi trên đường mặc áo mới, túm năm, tụm ba nói chuyện, cười đùa rôm rả, xe khách bấm còi inh ỏi vang cả góc trời, bọn họ mới chậm chạp ngoái đầu lại nhìn, cười cười rồi mới lại chậm chạp tránh qua một bên. Chiếc xe bán bóng bay còn dựng gờn giữa đường, bọn trẻ đứng xúm xít xung quanh, xe khách giống như con ốc sên chậm chạp bò qua. Tiếp đó, tầm mắt được mở rộng, một cánh đồng rộng lớn bạt ngàn, xanh mướt màu của ruộng lúa. Xen giữa cánh đồng là những ngôi nhà sơn trắng thấp thoáng. Trên đường đi còn gặp một đoàn xe đang đi đón dâu, chữ song hỉ đỏ tươi dán trên cửa kính xe, khi qua cầu, cửa sổ xe được mở ra, có người ném một quả pháo xuống sông nghe “đoàng” một tiếng, tiếng vọng âm còn vang xa mãi.

“À, đi về hướng đó, chỉ khoảng một, hai dặm(*) nữa thôi! Nhìn thấy hồ nước lớn là đúng đấy.” Bà cụ đeo cái túi to như cái trống mở cửa xe, chỉ đường cho Hà Dập Phong. Con đường này bà đã đi bảy, tám năm nay mà lần đầu tiên mới nhìn thấy một chàng trai lịch sự, đẹp trai, sang trọng như vậy. Lúc anh hỏi đường bà, bà tưởng như mình đang nghe nhầm. Tết nhất mà chạy đến khu hồ nước xa xôi thế này làm gì không biết? Bà còn cố kiễng chân lên nhìn, ở khu hồ nước bây giờ rất lạnh, bông lau dính hết vào người, chẳng thể phủi đi được. Sắc trời cũng u ám, mây đen vần vũ, những hạt mưa lạnh buốt lất phất bay.

(*) *Dặm*: một dặm bằng khoảng 500m (đơn vị đo lường Trung Quốc).

Hà Dập Phong cảm ơn bà cụ, không ngẩng đầu nhìn sắc trời, cứ thế vội vàng bước về phía trước. Vạt áo phía dưới của chiếc áo khoác dày màu

xanh thẫm hơi nhàn và dính đất bẩn. Đó là do cậu bé hai, ba tuổi ngồi cạnh anh vô tình giẫm phải. Mặt đường toàn đất, có chỗ lại không bằng phẳng, đất cứng vỡ nứt kêu lạo xạo. Cơn gió không bị bất cứ thứ gì ngăn cản tự do thổi vù vù, tung hoành tứ phía. Anh không cảm thấy lạnh, chỉ thấy sốt ruột.

Tiếng chuông xe đạp kính coong theo gió vọng đến, anh liền bước tránh vào bên đường. Đó là một cậu thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi, một chân chống xuống đất, tò mò nhìn anh. “Anh đến đúng lúc lắm, còn một tháng nữa thôi là lũ chim sẽ bay đi hết!”

“Anh không đến để ngắm chim.”

Cậu nhóc xuống xe, đi cùng với anh. “Thế anh đến vùng ngoại ô vắng vẻ này làm gì?”

Anh không lên tiếng, chiếc xe Wrangler màu đỏ xuất hiện trong tầm mắt của anh, một làn hơi trắng thoát ra từ miệng, cổ họng khẽ rung rung.

“Ồ ồ, hẹn hò!” Cậu nhóc tỏ vẻ người lớn cười ranh mãnh. Cậu ta nhảy lên xe đạp, tiếng chuông leng keng vui tai.

Đúng là một hồ nước mênh mông, lau sậy giữa hồ mọc um tùm từng đám lớn. Giữa hồ có một khoảnh đất rộng, trên đó mọc rất nhiều cây gỗ thấp, cỏ dại cao đến đầu gối, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng chim vỗ cánh bay lên. Trên hồ nước có một chiếc thuyền gỗ, được buộc cố định vào cây liễu cạnh hồ. Họa Trần đang ngồi ở đầu mũi thuyền, cô mặc chiếc áo khoác lông màu xám, khăn quàng màu đen quấn quanh cổ, nhìn từ xa trông như một pho tượng điêu khắc.

Không biết cô đang nhìn gì mà thần thái rất tập trung. Hà Dập Phong sợ làm cô giật mình, gặng ho hai cái. Cô ngoảnh đầu lại, cười rạn rở. “Ở đây khó tìm lắm phải không ạ?”

Không khó lắm, bản đồ cô tự vẽ rất chi tiết, chỉ là không ngờ lại xa đến vậy. Anh cẩn thận bước lên thuyền, con thuyền chao đảo một chút nên mãi anh mới bước đến bên cô. “Có lạnh không?” Gương mặt thanh tú đã lạnh đến mức trắng xanh.

“Ở đây rất đẹp đúng không?” Đôi mắt cô sáng bừng. “Ít người biết chỗ này, mùa đông đến, từng đàn vịt trời, thiên nga, ngỗng xám, hạc trắng, ngỗng đầu sọc... đều bay về đây, nếu gặp may còn nhìn thấy cả đại bàng vàng nữa! Anh nhìn kìa!”

Trong rừng cây thấp có một đàn chim bay ra, tuy đông đúc nhưng rất có trật tự, đầu tiên chúng nó bồ nhào xuống, rồi rướn cổ lên bay ngang, sau đó lại bồ nhào xuống. Anh cảm giác giống như đang được xem lễ duyệt binh ngày quốc khánh, màn biểu diễn vô cùng ấn tượng!

“Đó là ngỗng thiên nga, mùa đông ở Tân Giang rất lạnh, nhưng nước ở hồ này không bao giờ đóng băng, đàn chim thường bay từ phương Bắc đến và ở đây hết mùa đông. Hàng năm chúng đều đến, không bao giờ thất hẹn. Năm nào em cũng đến đây đợi.” Họa Trần ngẩng đầu, tóc cô bị gió thổi bay phấp phới, cô để mặc, cứ thế nhìn ra xa, ánh mắt tĩnh lặng, an yên.

“Em... chưa viết về cái hồ này.” Tất cả bài viết của cô, anh đều đã đọc hết. Anh muốn biết tất cả cuộc sống bảy năm qua của cô qua những bài viết đó.

“Em không nhớ viết.” Họa Trần quay người lại.

“Không muốn chia sẻ với người khác về phong cảnh này à?”

“Con người và phong cảnh cũng giống như người với người. Có người đối với bạn tốt, vì bạn đối xử với người ấy tốt. Còn có người đối với bạn tốt, vì người ấy hiểu được cái tốt của bạn.”

Có phải anh nhạy cảm quá không khi cảm thấy trong giọng điệu nhàn nhạt của cô hình như chứa đựng rất nhiều sự bùi ngùi và tổn thương.

Lúc này, mưa rơi nặng hạt hơn. Anh kéo Họa Trần vào bờ, vì động tác hơi mạnh làm con thuyền lắc lư chao đảo. Anh vô thức ôm chặt lấy Họa Trần. Ngay sau đó, tuy cách một lớp áo lông dày, anh vẫn cảm nhận được thân thể mảnh mai, yếu ớt đang run rẩy trong lòng mình... Họa Trần vùi mặt vào bả vai anh, tay nắm chặt áo khoác anh.

Tiếng sụt sịt khe khẽ vang lên.

Họa Trần đang khóc. Còn nhớ, trừ lúc khóc vì cảm động trước những tình tiết trong phim hay trong tiểu thuyết, Họa Trần chưa bao giờ khóc trước mặt anh. Cô luôn có cách làm anh bối rối, bực phát điên hay dở khóc dở cười, thậm chí có lúc còn nổi trận lôi đình. Khoảnh khắc này, anh không dám cử động, chỉ ôm cô thật chặt.

Nước mắt cứ thế tuôn xối xả, cuối cùng thì Họa Trần thật sự bật khóc. Không nghe thấy tiếng khóc, chỉ có nước mắt ấm nóng theo hai má chảy xuống, thấm ướt cả vạt áo trước của anh. Hà Dập Phong thấy tim mình thắt lại, giống như giọt nước dưới ánh nắng, từ từ bốc hơi, bay lên.

Con thuyền ngừng lắc lư, mưa cũng nhỏ hạt hơn, chỉ lất phất bay, bụi lau phất phơ, gió vi vu thổi. Hồi lâu, anh nhìn thấy tóc của Họa Trần ướt nhẹp, đành phải nói nhỏ: “Lên xe ngồi đi, không bị lạnh cóng mất.”

“Vâng!”, giọng âm mũi nghèn nghẹn.

Anh tự cho phép mình ôm cô thêm một chút, rồi mới chậm chạp buông tay ra. Lúc lên bờ, anh còn quay lại đỡ cô, cô cúi đầu rất thấp và bước vào xe. Hà Dập Phong vội vàng bật điều hòa trong xe, tìm một hộp khăn giấy, rút mấy tờ đưa cho Họa Trần.

“Anh đừng nói gì cả.” Họa Trần xấu hổ lau nước mắt trên mặt.

“Ừ, không nói, đó là mưa, không phải là nước mắt.” Anh nhìn vệt nước mắt trên gương mặt cô mà cứ nghĩ rằng cô đang ở rất xa, ở bên kia bờ hồ, bị mưa giăng lấp, cách trở xa xôi, không nhìn rõ khuôn mặt.

Họa Trần liền xị mặt, quay người lại, giấu mặt qua một bên, ngoảnh lưng về phía anh.

Hà Dập Phong đương nhiên không muốn buông tha cho cô, đặt tay lên hai vai cô rồi xoay lại, cứ thế nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Học sinh không hỏi bài, không nộp bài tập, thầy giáo làm sao biết tình hình học hành thế nào!” Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ thích đoán tâm tư, chơi trò trốn tìm.

“Có lẽ cô ấy muốn làm một học sinh yếu kém.” Họa Trần chớp chớp đôi mắt còn ướt ướt, thần sắc mông lung, tâm trí như đang để ở một nơi xa xôi nào đó.

“Nếu em có ý nghĩ như vậy, có nghĩa là người thầy này đã quá thất bại. Em đang làm gì đấy?” Hai lòng bàn tay của Họa Trần ngửa lên và chà qua chà lại trên chân.

“Trong xe ấm nên tay em cảm thấy ngứa, rất khó chịu.” Họa Trần giơ tay lên cho anh xem.

Trên mười đầu ngón tay xuất hiện những mảng cứng đỏ tím, hơn nữa đầu ngón tay còn bị sưng lên. Bị nẻ? Chứng nứt nẻ da thường gặp ở những cô gái có thể chất yếu, khi đã bị nẻ thì mùa đông năm nào cũng tái phát, đến mùa xuân sẽ tự khỏi. Anh không nhớ cô từng bị nẻ như thế này lần nào chưa. “Ở núi Trường Bạch em không đeo găng tay à?” Anh kéo tay cô lại rất tự nhiên rồi xoa nắn các mảng cứng đó.

“Em có đeo, nhưng lúc chụp cảnh tuyết rơi, đeo găng tay bấm máy thấy không có cảm giác nên tháo ra, không cẩn thận bị nẻ thành như vậy.” Dễ chịu thật, lực xoa bóp của anh không mạnh, không nhẹ, đầu ngón tay lại man mát, rất vừa vặn.

“Chỉ cần mắc lỗi, em sẽ nói là không cẩn thận, không cố ý. Nguyễn Họa Trần, em bao nhiêu tuổi rồi!” Muốn nói chuyện tử tế với cô cũng thật khó.

Họa Trần nhăn mũi. “Nếu có thể, em muốn mãi mãi ở tuổi mười sáu. Cái gì cũng lơ ngơ, da mặt lại dày, cũng không phải nghĩ quá nhiều, có thể không cần để ý đến cảm nhận của người khác. Làm sai, nói sai cũng không sao, lại còn rất dũng cảm nữa. Anh nói xem, thế có tốt không?”

“Tốt cái con khi!” Lúc cô mười sáu tuổi dở dở ương ương, nửa người lớn, nửa trẻ con, ngốc nghếch, rất không bình thường khiến anh vô cùng bực mình.

“Đúng là người chẳng biết đùa gì cả!” Họa Trần cười trêu chọc.

Mưa đã tạnh, sương giăng khắp mặt hồ, khoảng đất ở giữa bị sương che phủ, không nhìn thấy gì.

“Lần sau đến đây chắc lũ chim đã bay đi hết rồi, hoa mai nở, xa tiền thảo, tế thái, bồ công anh, cải bó xôi mọc xanh mướt quanh bờ hồ, đám lau sậy cũng xanh um. Đó sẽ là một phong cảnh khác.” Chiếc xe lăn bánh về phía trước, xóc nảy không ngừng, Họa Trần gần như nhoài người lên ghế, quay nhìn lại phía sau.

Cảm giác lái xe Wrangler và Phaeton hoàn toàn khác nhau. Wrangler giống như một thiếu niên thích khoa trương, hăng hái, còn Phaeton lại giống như một người trí thức phong độ, nho nhã. Hà Dập Phong không quen lắm, nhưng trên con đường đất ở nông thôn, xe Wrangler không gặp bất cứ ảnh hưởng nào, cứ thế bon bon tiến về phía trước.

Đến một thị trấn nhỏ của ngoại ô, trời đã tối sẫm. Cả hai người đều đói nên quyết định dừng xe ở quán ăn ven đường quốc lộ. Bãi đỗ xe trước quán rất rộng, có nhiều xe tải đang đậu ở đó.

“Cô cậu đúng là có số ăn uống, người ta vừa mang đến mấy con cá thu đao Trường Giang, muốn ăn hấp hay là nấu với mì vắt thăn?” Ông chủ cầm thực đơn đưa cho hai người và nhiệt tình giới thiệu.

“Bây giờ có phải mùa cá thu đao đâu ạ! Ông chủ cứ thích nói đùa.” Họa Trần ung dung giơ ngón tay lên. “Các món hải sản của Trường Giang, cháu không nhớ nhầm đâu, này nhé, cá vược tháng Giêng, cá thu đao tháng Hai, cá rô tháng Tư, cá bạc má tháng Năm, cá mè tháng Sáu... Cô đọc một hơi

đến tháng thứ mười hai làm ông chủ quán đứng đờ người như khúc gỗ, sau đó cười với vẻ hậm hực, tròn mắt đảo qua đảo lại. “Cô gái biết nhiều quá, vậy tôi làm mấy món ăn hàng ngày nhé!”

“Vâng, phải dùng thực phẩm tươi đấy!” Mắt Họa Trần dõi theo ông chủ quán vào bếp, rồi ghé vào tai Dập Phong, nói nhỏ: “Ông ta thấy chúng ta là khách qua đường, muốn chặt chém đấy mà! Cá thu đao Trường Giang bây giờ có giá trên trời, cũng ngày càng hiếm, bảo rằng có món cá thu đao chẳng qua là lời nói dối khéo léo của ông ta mà thôi.”

Họa Trần thông minh, tinh tế, mồm miệng mau mắn, muốn lừa gạt, bắt nạt cô, e là hơi khó. Có thể làm cho cô khóc lóc đau khổ, tủi thân như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt dịu dàng mà xa xăm.

“Anh nói đi, thích ăn món thịt gà xé nấu canh măng không?” Họa Trần kéo ống tay áo anh.

“Thích!” Hà Dập Phong không hiểu lắm về ăn uống, những món ăn được tung hô kiểu như “trên trời có dưới đất không có” là anh luôn chọn cách “đi đường vòng”. Anh phát hiện Họa Trần lại chà sát mu bàn tay. Khách trong quán đông, bọn họ lại đang ngồi gần nhà bếp nên nhiệt độ trong quán cao hơn bên ngoài vài độ. “Làm ơn mang cho cháu một củ gừng tươi.” Anh nói với ông chủ quán vừa đem bát đĩa tới.

Chủ quán có vẻ không vui, nhưng không hỏi nhiều, vào bếp lấy ra đưa anh. Gừng tươi đã cạo vỏ, tỏa ra mùi cay nồng. Hà Dập Phong bảo Họa Trần giơ ngón tay ra, anh cầm củ gừng sát nhẹ vào mảng cứng trên đầu ngón tay cô. “Đây là bài thuốc dân gian chữa nẻ ọ?” Họa Trần hỏi.

“Bảo mẫu nhà anh cứ đến mùa đông là bị nê, anh thấy bà hay dùng cái này.”

“Em lại cứ nghĩ nó được viết trong sách. Phu tử, suýt nữa thì em quên mất, anh cũng là một bác sĩ rất giỏi.” Họa Trần có vẻ nuối tiếc, lẩm bẫm. “Chẳng muốn anh đổi nghề chút nào.”

“Tại sao?”

“Sau này nếu như em bị ốm, có người quen cũng tiện hơn nhiều!”

“Nguyễn Họa Trần, mấy lời em nói ra có đi qua não không đấy hả?” Gân xanh trên trán lại nổi lên lần nữa.

“Chỉ là giả sử thôi mà, đã là con người, ai mà chẳng có lúc mắc bệnh!” Họa Trần không biết làm thế nào, lẩm bà lẩm bẫm như bà lão thấp phải cái đèn không dầu.

“Người có lúc mắc bệnh thật, nhưng em đúng là đồ ngốc và ngày càng ngốc hơn!” Anh bực đến nổi búng ngón tay cô, làm bắn cả nước gừng lên trán.

Thực ra, anh cũng biết là cô đang nói đùa, chỉ là không thích nghe, nghe xong chỉ thấy đầy một bụng tức. Cơn giận ngày càng lớn nên cả bữa cơm, anh không nói câu nào. Họa Trần nhìn anh, biết điều lặng im. Có điều, Hà Dập Phong vẫn làm tròn bổn phận là đưa Họa Trần về Tỉnh Uyển.

Trên thảm chùi chân, cảnh hồng đã héo rũ.

Họa Trần cúi người xuống nhặt. “Ha ha, có tên ngốc nào lại đặt cành hồng nhầm chỗ thế này!” Cô bứt một cánh hoa, cười ngoác miệng.

Hà Dập Phong nhìn chăm chăm vào cô khoảng hai giây, nhét chìa khóa xe vào tay cô, rồi quay người bước vào thang máy không thèm nói một câu.

Hôm sau, gần mười giờ sáng Hà Dập Phong mới đến văn phòng. Hình như đã rất lâu rồi anh không ngủ một giấc say như vậy. Đồng hồ sinh học, đồng hồ báo thức đều không có tác dụng, lúc mở mắt ra, thấy ánh nắng chiếu khắp nơi, chờ đợi một hồi, anh mới tỉnh táo lại.

Trên bàn đang để những bài bình luận khen có, chê có về tạp chí thử nghiệm *Ngưỡng vọng*, có bài từ báo mạng, có bài từ báo giấy. Ngày khai trương, ai cũng khen hay, nhưng đó chỉ là xã giao, là nịnh bợ mà thôi. Hà Dập Phong đã chuẩn bị tinh thần từ lâu, số báo thử nghiệm này thường là chưa hoàn hảo, anh cũng chưa thấy hài lòng lắm, nhưng phòng biên tập sẽ căn cứ vào các ý kiến này để từng bước điều chỉnh cho tốt hơn. Ví dụ sẽ dùng tranh vẽ là chính, thay vì sử dụng ảnh chụp như hiện nay.

Mỗi bài đánh giá anh đều xem và ghi chú ở phía sau để Lâm Tuyết Phi mang đến phòng biên tập.

Lâm Tuyết Phi hình như pha cà phê, đi ngoài hành lang đã ngửi thấy mùi hương thơm nồng. Máy tính đang mở một bài hát tiếng nước ngoài vui nhộn, cách nhả chữ của ca sĩ rất lạ. “Ngôn ngữ gì thế?” Hà Dập Phong yên lặng lắng nghe một lúc.

“Tiếng Việt Nam.” Lâm Tuyết Phi tỏ ra đặc ý, trên thế giới này cũng có những thứ anh hiểu hơn Dập Phong. “Bây giờ bọn trẻ hay xem phim Thái,

nghe nhạc Việt Nam. Cậu OUT(*) quá!”

(*) Ý muốn nói lạc hậu, chậm tiến.

“Ồ, hóa ra là bài hát bọn trẻ con thích nghe, vậy mà tôi lại coi cậu là người lớn cơ đấy, xin lỗi nhé!”

Lâm Tuyết Phi tức đến nổi mũi xì ra khói, cướp lại cốc cà phê trên tay Hà Dập Phong. “Hôm nay tôi bãi công một ngày.”

Hà Dập Phong gật gật đầu. “Phê chuẩn! Trước khi bãi công hãy mang những cái này đến phòng biên tập bản thảo, sau đó thông báo cho mấy người bên phòng xuất bản sách đến phòng họp để họp.”

Lâm Tuyết Phi nghiêng răng trèo trẹo, còn Hà Dập Phong thì mặt không biến sắc bước ra ngoài, lúc về đến phòng mình, vì không nhịn được nên khẽ bật cười.

Có vẻ như bước sang năm mới nên ánh nắng mặt trời cũng khác, cảm giác như mùa xuân đang tràn ngập phố phường, trong lòng cảm thấy ấm áp kỳ lạ. Áo len cao cổ mặc mấy ngày rồi, nên thay áo sơ mi thôi, mặc áo gió thôi, vào một ngày đẹp trời thế này, sẽ mua một giỏ rau, thêm một ít hoa quả, bánh mì, đồ ăn vặt, sau đó lái xe đi dã ngoại, đi ngắm sông nước mênh mông và...

Hà Dập Phong không cho phép mình nghĩ tiếp nữa, anh còn đang giận người nào đó cơ mà!

Cuộc họp diễn ra rất nhanh, nhà sách mới mở cửa ba ngày mà lợi nhuận đã đạt đến con số vạn tệ, cứ bình quân mỗi ngày thu vào ba nghìn tệ, không biết bao nhiêu đầu sách đã được bán ra. Nhân viên làm ở phòng xuất bản sách không khỏi kinh ngạc về điều này.

“Điều đó chứng tỏ nhà sách không phải là không tồn tại được, chỉ là bạn có tìm đúng cách, chọn đúng sách không mà thôi. Những điều mà người yêu sách mong muốn không chỉ là một nơi để bán sách, mà còn là nơi giao lưu, một nơi yên tĩnh, tao nhã để đọc. Ở phía sau, tôi chuẩn bị trồng thêm một vài cây cảnh bên trong và bên ngoài nhà sách, làm thêm một nhà bếp thông ra hiệu sách để phục vụ bánh ngọt cho độc giả. Lúc cảm thấy cô đơn, buồn bực, đến nhà sách đọc sách không phải tốt hơn là đến nhà hàng, quán bar uống rượu sao?” Hà Dập Phong nói.

“Giám đốc Hà có muốn khuynh hướng xuất bản của chúng ta đi theo dòng sách dễ bán như thế này không?” Chủ biên phòng xuất bản sách cầm danh sách bán hàng trên bàn, cất tiếng hỏi.

“Đây cũng là một lựa chọn. Các bạn có suy nghĩ nào khác không?” Hà Dập Phong nhìn những người khác.

“Mời mấy ngôi sao nổi tiếng quảng bá cho sách, như vậy cũng có thể đảm bảo số lượng tiêu thụ, có điều chi phí sẽ rất cao.” Một biên tập nói. “Còn có một số loại sách tâm lí đọc cũng thấy đúng, thấy hay, chỉ là khi đọc kĩ thì chẳng giải quyết được gì, nhưng có rất nhiều người lại thích mua.”

“Những biện pháp này chỉ là lợi ích tạm thời, nếu xem xét lâu dài thì cần chú ý đến những tác giả có tiềm năng. Hiện tại những người đó không nổi

tiếng lẩm, nhưng thời gian trôi đi, có ngày họ sẽ trở thành tác giả lớn. Thế nên bây giờ cần cho họ nhiều cơ hội hơn nữa.” Hà Dập Phong nói.

“Vậy kế hoạch tạm thời và dài hạn cùng nhau tiến hành!” Chủ biên phòng xuất bản sách hào hứng nói.

Hà Dập Phong cười, anh chỉ nêu phương hướng cho họ, còn cụ thể thế nào, anh không can thiệp.

Đến phòng của chủ tịch thì thư ký nói hôm nay ông Chu Hạo Chi đến bệnh viện kiểm tra lại sức khỏe, Tổng giám đốc cũng đi cùng. Lâm Tuyết Phi quyết định bãi công mà vẫn thấy gọi điện đến nói rằng Ấn Học Văn muốn đến “kiểm” bữa trưa, hỏi anh có phải đặt nhà hàng không.

“Mua thêm một suất cơm nữa.” Nếu anh đoán không lầm, Ấn Học Văn chắc chắn đến để nghe ngóng chuyện của Thịnh Hoa. Số báo sáng nay của *Nhật báo Tân Giang* vừa xuất bản đã bị mua hết sạch. Ông Thịnh Mậu Cốc điềm tỉnh tiếp nhận phỏng vấn, còn nói đã là chuyện tình cảm thì chẳng thể miễn cưỡng, ông tôn trọng đối phương, tôn trọng bản thân mình. Bà Hoa Dương đã rời khỏi Thịnh Hoa, không biết đi đâu. Có điều, cố vấn luật sư của Thịnh Hoa lại giải thích rất tường tận là giá cổ phiếu hôm nay của Thịnh Hoa vẫn bình ổn.

“Tôi không quan tâm giá cổ phiếu, bên ông có nghe được tin tức gì của tiểu thư Thịnh không? Sau này tôi phải lấy cô ấy, nhưng bây giờ tôi vẫn không biết hình dáng của cô ấy trông như thế nào.” Ấn Học Văn dù sao cũng là đại công tử, chỉ liếc nhìn hộp cơm là đã no rồi. “Tôi rất muốn mời thám tử tư điều tra, nhưng bị bố tôi ca một bài, bảo là nếu như để Chủ tịch Thịnh biết thì tôi chẳng có chút cơ hội nào nữa.”

Hà Dập Phong không ăn sáng nên bữa trưa nay, anh ăn một mạch hết luôn cả suất. “Phóng viên của bọn tôi không phải là lũ săn tin, không quan tâm đến vấn đề đó.” Anh đứng dậy vào phòng vệ sinh súc miệng.

Ấn Học Văn trợn mắt, thuận miệng làu bàu: “Bạn bè kiểu gì thế, chút chuyện nhỏ này mà cũng không giúp được. Tôi nghi lắm, liệu ông có ý đồ gì với tiểu thư Thịnh không đấy?”

Khóe miệng Hà Dập Phong hơi giật giật, tay cầm khăn giấy khựng lại giữa chừng.

“Tiểu thư Thịnh, em đang ở đâu, anh sắp vì em mà mắc bệnh tương tự rồi!” Ấn Học Văn ôm ngực, kèm theo vẻ mặt rất chi là đau khổ.

“Tôi có việc phải qua hiệu sách, ông ở đây tiếp tục biểu diễn hay về nhà?”

“Tôi cũng đang định đến hiệu sách đây!” Ấn Học Văn bật đứng lên, mặt mày hớn hở.

Ti vi, báo chí đều đưa tin nên rất nhiều người đến nhà sách. Hà Dập Phong quan sát thấy khách đến có những đôi yêu nhau, khách ngoại tỉnh và cả khách nước ngoài. Những chiếc ghế ở phòng nghỉ đều đã ngồi chật, mấy chiếc đặt giữa các giá sách cũng không còn trống, một vài người còn cầm sách ngồi bệt dưới đất. May mà có trải thảm nên không quá lạnh.

Hai hôm trước, hiệu sách phục vụ cà phê hòa tan, hôm nay bắt đầu dùng cà phê phin, nhân viên phục vụ mới tuyển còn khá lóng ngóng, không cẩn thận gây ra tiếng động khiến mọi người trong phòng đều ngẩng đầu lên nhìn, anh ta cười xòa chữa ngại.

“Chỗ này yên tĩnh khiến người ta không dám cả hít thở.” Ân Học Văn cũng cầm một cuốn sách, vừa nhìn vào những dòng chữ dày đặc liền vội vàng nhét trở lại giá. Anh ta liếc nhìn xung quanh, thấy chẳng có mỹ nữ nào, chỉ phát hiện ra một khuôn mặt rất quen. “Cô thư ký của Hình Trình kìa!”

Hà Dập Phong đã nhìn thấy cô từ lâu. Cô đứng sau giá sách, chỉ nhìn thấy nửa người, chiếc áo khoác màu xanh lam tươi mát như mùa xuân.

“Tôi ghét con bé đó, không nói chuyện với cô ta đâu.” Ân Học Văn thừa nhận mình khá thù dai, nhưng anh ta cũng rất hào phóng, trước khi đi còn mua một đồng sách, tỏ ra là mình rất ủng hộ Dập Phong. “Chọn cuốn nào dày vào, trông có vẻ trí tuệ một tí, mà tốt nhất là nhiều ảnh một chút, không cần hỏi giá tiền đâu nhé.” Anh dặn nhân viên bán hàng.

Hà Dập Phong không hề nói cảm ơn, anh bước qua từng dãy giá sách.

Trong tay Họa Trần đang cầm là cuốn sách mới của Thư Ý, tựa đề là *Bay*, bìa sách là cảnh mặt hồ xanh ngắt, một chiếc lông chim trắng muốt bay lên giữa không trung, trông rất tao nhã. Đây là cuốn cuối cùng của nhà sách rồi.

“Hi!” Cô như cảm giác được sự có mặt của anh nên quay người lại, nở nụ cười xinh đẹp. “Anh nhìn này, phương pháp đó rất hiệu quả.” Cô giơ bàn tay lên cho anh xem. Những mảng cứng trên đầu ngón tay của cô đã bớt sưng hơn.

“Em đến từ bao giờ?”

“Khoảng mười phút trước.”

“Đến vì sách của Thư Ý à?”

“Không phải, đến cho anh xem ngón tay, còn nữa, hôm qua hình như anh giận em. Em nói sai cái gì à?” Trái tim như có một cơn gió nhẹ thổi qua.

“Em rất để ý sao?”

“Anh là Phu tử của em, nếu làm thầy giận là đại nghịch bất đạo.”

“Chỉ lẻo mép!” Có một đôi tình nhân đứng dậy thanh toán rồi đi, để lại một ghế trống. “Chúng ta qua đó ngồi đi.” Anh giơ tay nhìn đồng hồ.

Nhân viên pha chế cà phê nói nhỏ: “Nửa tiếng trước đã đưa đến rồi ạ.”

Họa Trần ngạc nhiên nhìn hai người, Hà Dập Phong bình thản chớp mắt một cái. “Bánh ngọt Schwarzwaldler(*), nhiều chocolate, nhiều kem.” Nhân viên đặt chiếc đĩa xuống bàn trà trước ghế xô pha.

(*) Một loại bánh ngọt nổi tiếng có xuất xứ từ nước Đức.

Chưa đợi Họa Trần lên tiếng, một nữ sinh đang xem sách ở bàn bên cạnh reo lên thích thú: “Cho em một suất như thế này nhé!”

Nhân viên pha chế quệt quệt mũi, giải thích với vẻ khó xử: “Xin lỗi, hiệu sách tạm thời không phục vụ bánh ngọt, chỉ đặc biệt phục vụ cô gái này thôi.”

“À, rõ ràng là phân biệt đối xử.” Cô nữ sinh ăm ức phản đối.

Nhân viên pha chế nhìn Hà Dập Phong, anh không ngược mắt lên, hoàn toàn không quan tâm. “Cô gái này là khách quý... chúng tôi mời đến đây.” Nhân viên pha chế miễn cưỡng bịa ra lý do.

Cô nữ sinh cũng miễn cưỡng chấp nhận, có điều vẫn còn khá tức giận, đứng dậy thanh toán tiền rồi rời đi.

“Anh là thầy bói à, sao biết hôm nay em sẽ tới?” Họa Trần kiềm chế sự kinh ngạc, không muốn há hốc miệng nên trông mặt có chút ngốc nghếch.

“Anh không biết.” Dập Phong vẫn thản nhiên như không, còn giọng điệu thì như trần thuật lại một việc không liên quan đến mình.

Nhân viên pha chế giải thích: “Từ hôm hiệu sách khai trương đến giờ, đã hai ngày rồi, cứ vào đúng ba giờ chiều là hiệu bánh Thời gian đơn giản sẽ mang một suất bánh ngọt đến ạ.”

“Nếu... nếu em không đến thì sao?” Giọng Họa Trần run rẩy.

Hà Dập Phong nhú mày, đúng là hỏi vớ vẩn, không phải bây giờ cô đang ngồi đây sao! “Nếu cảm thấy không được tự nhiên thì đến văn phòng anh mà ăn!”

Lúc rời đi, Hà Dập Phong cũng mua một cuốn sách - cuốn *Bay* trong tay Họa Trần.

Họa Trần cầm đĩa bước theo sau anh, ánh sáng còn sót lại cuối buổi chiều hắt qua khe hở tòa nhà, bóng hình trước mắt cô vừa xa vừa mơ hồ, những lời anh vừa nói và thần thái của anh một lần nữa xuất hiện lên trong đầu cô, cô đã bỏ qua điều gì ư? Cô có hiểu lầm cái gì không? Không, không nên nghĩ quá nhiều, nếu không sẽ lại chìm đắm, sẽ lại tham lam, sẽ lại mong chờ, rồi sẽ lại trở thành một thói quen. Có một ngày bỗng nhiên nhận ra, điều tốt đẹp ấy và điều tốt đẹp mà mình mong đợi hoàn toàn khác nhau, cho dù không bị tổn thương thì tim cũng sẽ đau, có thể sẽ lại âm thầm khóc trong đêm. Đó chỉ là sự quan tâm của anh mà thôi. Có lẽ anh biết cô đang ở trong giai đoạn khó khăn.

Lần thứ hai đến văn phòng của Hà Dập Phong, ở góc tường có thêm một tủ sách lớn, có một ngăn đựng sách của Thư Ý, còn có một cuốn sổ to cắt dán các bài báo. “Thế này là sao, nghiên cứu Thư Ý hay là ủng hộ Thư Ý ạ?”

“Sai rồi.” Là thích. Hà Dập Phong nói lỏng cà vạt, câu nói này, Ân Học Văn và Lâm Tuyết Phi đều nói ra dễ dàng, riêng anh thì mắc trong họng không thốt ra được.

“Đọc một cuốn là được rồi, cũng chẳng khác nhau lắm, chỉ có phong cảnh là không giống thôi.” Họa Trần hơi xấu hổ.

“Lúc viết tâm trạng cũng khác nhau, đúng không? Mấy năm qua, hình như em luôn ở trên đường.” Sợ cô ăn bị ngấy, anh liền pha cho cô một cốc trà xanh.

Cốc sứ tro xương trắng muốt(*), lá trà xanh biếc, nước trong veo, Họa Trần bưng lên, nhìn vào đó mơ màng. “Cứ ở lâu một nơi nào đó, cho dù thành phố đó có rộng lớn bao nhiêu, hay làng quê đó có yên tĩnh thế nào,

em cũng cảm thấy chật chội, cảm giác hít thở cũng thấy khó khăn. Có thể chỉ là viện cỏ, nhưng em thích phong cảnh trên đường, em là người không an phận.”

(*) Cốc sứ tro xương là một loại đồ sứ được tạo từ tro xương động vật trộn với khoáng chất fensfan và đất sét trắng.

Do dự một lát, tay nắm lại, Hà Dập Phong kéo ghế đến ngồi trước mặt Họa Trần. “Việc của Minh Thịnh cũng gần như đi vào quỹ đạo rồi, sau này anh sẽ không quá bận nữa.”

“Ý của anh là, anh sẽ có thời gian đi cùng với em?” Họa Trần kích động reo lên. “Em sẽ là một hướng dẫn viên giỏi.”

“Đừng quên anh đã làm về mảng kế hoạch mấy năm bên kênh địa lý thế giới nhé!”

“Em biết, em biết, anh là người trong ngành. Chúng ta đi Tây Tạng nhé!”

Niềm vui của cô lan sang cả anh, gương mặt tuần tú của Dập Phong tràn ngập sự dịu dàng. “Đừng quên lập kế hoạch, công việc ở Vinh Phát, em đã xem xét đến chưa?”

Hai vai Họa Trần đột nhiên rũ xuống, miệng méo xẹo. Đúng là không thể trốn tránh được, đã đến lúc phải đối mặt rồi.

Càng bước đến gần tòa nhà Vinh Phát, Họa Trần càng cảm thấy nặng nề.

Một vài chuyện liên tiếp xảy ra trước Tết vụt hiện lên trong đầu Họa Trần như đèn báo bão khiến cô không cách nào thuyết phục bản thân quên đi. Còn nhớ ngày hôm đó, cô bỏ đi rất thảm hại, rất đáng thương. Tối hôm ấy, cô phải dùng túi đá chườm rất lâu trên má, năm dấu ngón tay đó mới mờ đi. Trong lòng như bị dao cứa, khiến cô không muốn ở lại Tân Giang thêm một giây nào nữa, thế nên mới quyết định đến núi Trường Bạch xa xôi đó. Cô cứ thế đi qua rừng thông xanh mướt, leo lên núi tuyết. Trong không gian rừng núi mênh mông, cô bé nhỏ như một bông tuyết, có thể tan biến bất cứ lúc nào. Phong cảnh tĩnh lặng đó khiến cô dần dần bình tĩnh lại.

Cô luôn băn khoăn không hiểu chuyện của Tuân Niệm Ngọc rốt cuộc là thế nào, trừ phi âm thanh có thể biến thành gió, nhưng mà đúng là nó đã xảy ra. Hình Trình đứng trước mặt cô, bóng lưng vô cùng cao lớn, giọng nói mát lạnh như một thanh sắt, lóe lên từng chùm ánh sáng lạnh lẽo. Anh không hề nhìn cô một lần nào, cái anh để ý là chân tướng của sự việc. Cô chỉ sống với cuộc đời của cô, mà cuộc đời của cô lại không có cạnh tranh, không có thắng thua, không có âm mưu, cô không hiểu cơn sóng ngầm ở nơi làm việc, nhưng cô cũng lờ mờ hiểu rằng, cho dù sự thật có thế nào thì Phó Giám đốc Phùng đã không còn tư cách chống lại Hình Trình nữa.

Thế nên, cô không còn quan trọng nữa.

Lùi thời gian về trước nữa, còn nhớ cô gái lái chiếc xe Jeep với dáng điệu hút thuốc rất quyến rũ đó, ánh mắt cô ấy nhìn Hình Trình và nụ cười đáp lại của anh. Cô đã chứng kiến tất cả, nhưng bỗng phát hiện ra ngay cả tư cách chất vấn, lý do để giận dữ mình cũng không có. Hình như cô đã mơ một giấc mơ ban ngày và giờ thì nên tỉnh dậy.

Không cảm thấy quá hụt hẫng hay đau lòng, chỉ thấy mờ mịt, không biết làm thế nào.

Họa Trần ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu, sau đó lại hít thêm không khí và dừng khí.

Nhậm Kinh đang thu dọn bàn làm việc, giấy tờ, sách chất thành từng đống. Bàn làm việc của Tuân Niệm Ngọc cũng trống không. Họa Trần đứng ngẩn người ở trước cửa, nghĩ mình bước vào nhầm phòng.

“Cô về rồi à, đi nghỉ có vui không?” Sau Tết, giọng nói và dáng vẻ của Nhậm Kinh như một người khác, cảm giác rất hả hê, đặc ý.

Họa Trần “vâng” một tiếng rồi nhìn anh ta đang bận rộn thu dọn. “Sao hôm nay anh lại có thời gian làm những việc này?” Thường thì buổi sáng giao dịch, Nhậm Kinh đều rất bận.

Nhậm Kinh chống hai tay vào hông rất tự nhiên. “Đừng có bảo tôi là cô chẳng biết chuyện gì hết nhé!”

Chỉ mới có nửa tháng mà Vinh Phát đã thay đổi hết thế này ư?

Tổng Tư Viễn được điều về tổng công ty nhận chức, giám đốc mới đến từ chi nhánh của Malaysia, nửa câu tiếng Trung cũng không biết, đi đâu cũng dẫn theo phiên dịch. Phó Giám đốc Phùng cho đến nay vẫn chưa đi làm, nói rằng sức khỏe không tốt, giám đốc mới bảo anh cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Thế nên trong ngân hàng bây giờ, việc lớn việc nhỏ đều chỉ có mình Hình Trình đảm nhiệm. Dường như để chứng minh bản thân có năng lực và mối quan hệ tốt, vừa đi làm, Hình Trình đã lôi kéo được rất nhiều khách hàng ở các chi nhánh của bốn nước lớn, còn các trưởng chi nhánh thì làm việc hăng say, liên tục làm thêm giờ với thái độ rất vui vẻ, hào hứng.

“Danh dự của người phụ nữ đúng là rất quan trọng, cho dù ở đâu đi chẳng nữa. Trợ lý Tuấn từ chức rồi. Phó Giám đốc Hình Trình cũng muốn giữ cô ấy ở lại, nhưng cô ấy nói không chịu đựng được sự chỉ trích, bàn tán của người khác. Có điều, cũng coi như cô ấy trong họa có phúc, chi nhánh ngân hàng châu Âu của Vinh Phát đã mời cô ấy đến làm. Đó là một đất nước xa lạ, quan niệm của người phương Tây cũng phóng khoáng, tôn trọng chuyện riêng tư của người khác, cô ấy đến sẽ như cá gặp nước thôi.” Nhậm Kinh thấy hơi ngưỡng mộ.

“Còn anh thì sao?”

Nhậm Kinh cười. “Tôi được điều đến chi nhánh ngân hàng Bệnh viện Nhân dân. Còn chỗ này là dành cho mấy trợ lý mới sắp đến nhận chức nên tôi đang chuyển đồ đi.”

Chắc là chức trưởng chi nhánh rồi, nếu không Nhậm Kinh sẽ không vui mừng như vậy.

“Sau này không ở gần thư ký Nguyễn nữa, có chuyện gì mong cô quan tâm, giúp đỡ nhé!”

Họa Trần khẽ cong khoe môi, khi được thay đổi thân phận, Nhậm Kinh ăn nói cũng khách sáo hẳn. Không bao lâu, Trưởng phòng Nhân sự cùng với hai trợ lý mới cũng đến, họ đều chuyển từ ngân hàng khác tới, không tỏ ra khúm núm, nhưng khi nói chuyện thì luôn giữ khoảng cách. Nhậm Kinh bàn giao công việc cho họ, Họa Trần cũng nhường vị trí của mình cho họ. Một công nhân vệ sinh nhìn thấy Họa Trần trong nhà vệ sinh thì sửng người, kiểu như không hiểu sao Họa Trần vẫn còn ở đây. Một đồng nghiệp của phòng photocopy mang tài liệu đến, lúc chào hỏi, cô ta cười rất miễn cưỡng, mắt cũng không nhìn thẳng vào Họa Trần.

Trước khi tan làm, cô đến gặp Hình Trình, anh đã gọi điện thoại nội bộ báo cô đến. Lúc bước vào phòng, Trưởng phòng Ngoại hối đang ở đó, hai người không biết đã hút bao nhiêu thuốc mà trong phòng đầy khói. Hình Trình bảo Họa Trần đứng đợi ở ngoài một lát, anh mở cửa sổ, đợi khói thuốc tản đi mới bảo Họa Trần vào.

Họa Trần thấy Hình Trình có vẻ gầy hơn, vừa nhướn mày lên, nếp nhăn trên trán hẳn rất sâu. “Năm nay, đây là lần đầu tiên anh gặp em đấy!” Anh lấy từ trong ngăn kéo ra một hộp chocolate, xé gói bọc, bóc lớp giấy bạc ở bên ngoài thanh kẹo. “Ăn một thanh đi, cả năm sẽ luôn ngọt ngào.”

Anh vẫn đối xử với cô thân thiết, nhã nhặn như vậy, nhưng Họa Trần không còn bối rối, mất phương hướng nữa. “Cảm ơn anh!” Tuy buồn bã là điều không thể tránh khỏi.

“Chuyện của trợ lý Tuân, anh biết không phải là em nói ra. Làm việc ở nơi công sở thế này rất phức tạp, không phải chuyện gì mình cũng thanh minh, giải thích được. Có những lúc biết rõ là thiệt thòi, cũng đành phải mỉm cười nuốt ngược vào trong. Sau này em phải học cách bảo vệ bản thân, đừng để cho người khác có cơ hội làm hại mình.”

Anh đang nói gì vậy, đang an ủi cô, hay là thanh minh cho bản thân? Thực ra, cả hai thứ đều đã không còn cần thiết nữa rồi.

“Em có yêu cầu gì về công việc không? Muốn đổi việc hay ra nước ngoài học thêm, em nghĩ thế nào thì hãy nói cho anh biết nhé!”

Đây lại là một cái kẹo khác ư, làm cho đứa trẻ đó khóc rồi lại dùng kẹo dỗ dành, và nó sẽ nín khóc mỉm cười sao? “Cảm ơn Phó Giám đốc, em biết

nên làm thế nào. Công việc hiện tại, em không thể đảm đương tiếp được. Em định...”

“Thư ký Nguyễn!” Hình Trình ngắt lời cô, cảm giác anh đang rất nôn nóng. Cách đây không lâu, cô giống như một đóa hoa tươi ngậm sương đêm, từ cái nhìn mặt đến nụ cười đều thể hiện sự hoạt bát, dịu dàng của một cô gái thành phố, cô ấy còn nói với anh, em sao có thể lái xe, nếu như vậy thì sẽ không có cơ hội ngồi xe của Phó Giám đốc Hình nữa. Bây giờ, chỉ cách trong gang tấc, ngay cả hành động xoa đầu cô, anh cũng không thể nữa. Khó khăn lắm anh mới có đủ điều kiện, khó khăn lắm mới đợi đến lúc thiên thời, địa lợi thuộc về anh, anh không thể dao động, không thể mềm yếu, cũng không thể bước sai một bước. Họa Trần còn trẻ, cô coi tình yêu là thứ quan trọng nhất trong cuộc sống, nhưng sau này khi trưởng thành hơn, cô sẽ hiểu, tình yêu là hoa, hoa nở hoa sẽ tàn, chỉ làm nền cho phong cảnh một mùa, ngay cả hương thơm cũng không giữ lại được. Hôn nhân là trái ngọt, đậu ở trên cành, có thể nhìn thấy rõ ràng mùa thu hoạch. Hy vọng duy nhất của anh là muốn cô ở lại Vinh Phát, anh sẽ dùng quyền hạn cao nhất của mình che chở cho cô, để anh có thể thường xuyên nhìn thấy cô, biết cô yêu ai, lấy ai, sống có hạnh phúc hay không...

“Không nên làm việc theo cảm tính, có mấy ai được thuận buồm xuôi gió trên đường đời, chịu một chút ấm ức mà đã giận dỗi thì trẻ con quá. Em hãy làm việc thật tốt, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa.” Khóe miệng hơi chế xuống, ánh mắt trống rỗng khiến vẻ mặt anh trông có chút khổ tâm.

Ha! Lúc Họa Trần thất vọng, khóe miệng lúc nào cũng cố mỉm cười. Đúng vậy, cô không phải là trẻ con, không thể giận dỗi, không thể hỏi rõ ràng mọi chuyện, chỉ hiểu ý là được. Cứ như vậy đi, không cần nghĩ ngợi. Thực ra cũng chẳng có gì để nghĩ, đã xảy ra chuyện gì ư, không có!

Điện thoại để bàn kêu vang, Trưởng phòng Tín dụng đang đứng đợi bên ngoài. Mấy phút nói chuyện ngắn ngủi là do anh đã cố gắng sắp xếp thời gian mới có được, làm người thì cũng phải biết cảm ơn chứ! “Cảm ơn Phó Giám đốc!”

“Sáng sớm mai, anh phải đi họp, có tài liệu gì cần phê chuẩn, em cứ để trên bàn anh.” Dường như sợ không có cơ hội nhìn thấy cô nữa, Hình Trình vội dận dò.

Họa Trần chỉ cúi người chào, không trả lời.

Nhậm Kinh đi rồi, hai trợ lý mới kiệm lời như ngọc, chỉ vùi đầu vào công việc, không cần phải cố giả vờ lảng giềng hòa thuận, hữu nghị làm gì. Thư ký đúng là công việc có cũng được, mà không có cũng chẳng sao, hơn mười ngày qua cô nghỉ mà chẳng có việc gì tồn đọng cả. Họa Trần cứ đứng giờ là về, ngược lại hai trợ lý mới tối nay vẫn phải ở lại tăng ca. Họa Trần thấy tài liệu chất như núi trên bàn họ, thở dài thông cảm.

Trên xe, nhận được điện thoại của mẹ, Họa Trần thông báo mọi chuyện đều tốt. Mẹ cô trầm ngâm hồi lâu, nói rằng hôm nay thời tiết đã ấm hơn, muốn đi thăm mấy thị trấn cổ. Đường đi cũng không xa, cô sẽ lái xe. Hay là mẹ và cô cùng đi? Họa Trần bĩu môi, cùng đi với mẹ thì có gì thú vị đâu, cô muốn đi cùng với trai đẹp cơ. Mẹ bảo cô đang ngứa da, muốn bị đánh à, làm gì có đứa con nào nói chuyện với mẹ như vậy. Có phải gần đây gặp được trai đẹp không?

Họa Trần nói liên tục ba lần: “Không có!”

Bảo vệ bấm mở cổng tự động, xe Wrangler đi ra, xe Jeep đi vào. Cũng không định cố ý quan sát đối phương, chẳng qua cổng không rộng lắm, hai

xe lại vào ra song song nên cần lái cẩn thận mới không quệt vào nhau. Ánh mắt giao nhau chưa đến mười giây, đứng ở góc độ của một cô gái, Họa Trần phải thừa nhận Trầm Tư rất có cá tính, có khí chất quyết đoán, lại ngông nghênh. Trầm Tư nhìn chăm chú vào chiếc xe Wrangler. Wrangler(*) là tổng chỉ huy của cả đàn ngựa lớn, vậy mà cô chỉ có một con ngựa, đúng là lợi hại hơn cô rồi! Ha ha, thú vị thật.

(*) *Wrangler: phiên âm theo tiếng Trung còn có nghĩa là người chăn ngựa.*

Cứ lướt trên đường theo dòng xe cộ không mục đích, lúc dừng ở ngã tư đường, cô phát hiện chỉ còn một điểm đèn đỏ nữa là đến Khế Viên, qua Khế Viên, tiếp tục đi về phía trước chính là Tĩnh Uyên. Xe đi chậm lại, Họa Trần đạp chân ga, chuẩn bị tăng tốc. Có một chiếc xe đỗ trước cổng Khế Viên, ánh mắt cô lướt qua rồi bỗng nhìn lại. Đó là chiếc BMW X5 màu xám thỉnh thoảng đậu trước quán Tím, chủ nhân thần bí lần này không còn thần bí nữa. Thế giới thật nhỏ bé, đó lại là người mà Họa Trần quen - Chủ tịch hội đồng quản trị Thịnh Mậu Cốc của tập đoàn Thịnh Hoa. Ông đang đứng ở bên đường, cử chỉ nhã nhặn, nói cười tự nhiên. Thu Kỳ đang ôm trong lòng chú chó bướm xinh xắn. Ông vuốt ve lông chú chó, còn nó đang lè lưỡi, kêu ư ử.

Có vẻ lái vào cổng lúc này thì không hay lắm, Họa Trần liền tắt máy, đậu xe bên đường. Bọn họ nói chuyện không lâu, Thịnh Mậu Cốc liền mở cửa xe, Thu Kỳ ngồi ở ghế phụ, ông lại xoa đầu chú chó, sau đó mới đi vòng qua rồi bước lên xe.

“Xe bị hỏng à, cô có cần giúp gì không?” Tài xế lái chiếc xe bảy chỗ thấy xe Wrangler đỗ bên đường liền bước xuống hỏi.

Họa Trần phát hiện mình đã ngồi chờ trong xe nửa tiếng đồng hồ. “Không cần, không cần đâu! Cháu đi ngay đây!” Cô vội vàng khởi động xe, nhưng chân run run như không còn sức, tay không xoay được chìa khóa, vùng ngực nhói buốt, toàn thân trống rỗng như rơi vào khoảng không, mắt hoa lên và cô gục xuống vô lăng.

Từng chiếc, từng chiếc xe đi lướt qua, người đi bộ trên vỉa hè cũng bước qua, có người còn ngoảnh đầu lại nhìn. Thời gian trôi qua dài như một thế kỷ.

“Nguyễn Họa Trần?” Có người gõ cửa kính, rất mạnh.

Họa Trần khó khăn ngẩng đầu lên, cô chớp chớp mắt, Hà Dập Phong đứng ngoài. “Em hình như bị... lạc đường rồi.” Vất vả lắm cô mới mở được cửa xe, muốn cười một chút nhưng không thành công. “Đừng đụng vào em!” Họa Trần xua tay, không để Hà Dập Phong chạm vào.

Trời ả, Hà Dập Phong thở hắt ra luồng khí lạnh, trong xe toàn mùi nôn ọe, nhìn lại Họa Trần, môi miệng tím tái, cằm run run, hai răng va vào nhau lập cập.

“Có lẽ cơm trưa không được vệ sinh, em... về lau rửa... bẩn quá, hic!” Họa Trần xấu hổ cúi đầu, không thể ngăn được cánh tay rắn chắc của anh, đành để mặc cho mình nằm gọn trong lòng anh.

Tắm nước nóng, gội đầu xong, lúc mở cửa nhà tắm ra, Họa Trần lúng túng căn chạt môi. Hà Dập Phong cao quá, quần áo mặc nhà của anh khoác trên người cô như là áo trường bào, ống quần và ống tay áo phải xắn mấy vòng mới gọn. Cô thu hết dũng khí bước vào phòng khách.

Hà Dập Phong ngược lại điềm tĩnh hơn cô nhiều. “Đây là trà gừng, em uống hết đi. Anh đi lấy xe của em về, nếu không sẽ bị cảnh sát kéo đi mất.” Nói xong, anh vội vàng đi xuống tầng.

Nghĩ đến một đồng nôn ọc trên xe, Họa Trần chỉ muốn chết. Cô không biết mình đã nôn lúc nào, sao lại để Hà Dập Phong bắt gặp cơ chứ?

Trà gừng hơi nóng, hơi cay, nhưng lúc uống vào lại rất ấm bụng. Kéo chiếc túi xách lại gần, cô lấy di động ra xem giờ, phát hiện có hai cuộc gọi nhờ của Hà Dập Phong. Cuộc thứ nhất là năm phút sau khi cô tan làm. Có lẽ anh không gọi được cho cô nên mới đi theo tuyến đường cô tan làm, rồi sau đó nhìn thấy chiếc Wrangler đỗ ở ven đường. Đầu nặng trình trịch, lại hơi ngạt mũi, đây là triệu chứng của cảm cúm ư? Họa Trần bưng cốc trà gừng, uống từng ngụm to.

Lúc chuông cửa kêu, Họa Trần đang ở trong bếp rửa cốc. Cứ đinh ninh là Hà Dập Phong quên không mang chìa khóa, cô thậm chí cũng không nhìn qua mắt mèo đã mở cửa luôn.

Cửa mở ra, cả người bên trong lẫn người bên ngoài đều đứng ngây đơ.

Trong lúc bối rối, Họa Trần dịch lùi một bước, ống quần rộng vừa xắn lại tụt xuống, cô giẫm phải nên suýt chút nữa đập đầu vào bàn trà trước ghế xô pha. Lâm Tuyết Phi kinh ngạc đến nổi tóc dựng đứng, lắp bắp chỉ vào Họa Trần.

“Cô... sao lại ở đây?”

Họa Trần không biết trả lời thế nào, trong tình huống này có nói gì cũng giống ngụy biện.

Đang lúc nước sôi lửa bỏng thì may quá, ân nhân cứu mạng quay về.

“Cậu đến có việc gì?” Hà Dập Phong thản nhiên bước qua Lâm Tuyết Phi, đặt hoa quả và mì sợi đang xách trong tay lên bàn ăn.

“Đương nhiên tôi có việc mới đến tìm cậu. Cô ấy... cậu... A, hai người sống chung à?” Trực giác của anh quả không sai, bọn họ đúng là có chuyện, nhưng không ngờ lại chóng vánh vậy.

“Không phải!” Dập Phong và Họa Trần đồng thanh nói, âm lượng cao vút.

“Vậy là thỉnh thoảng ngủ lại?”

“Cái này không liên quan đến cậu. Nguyễn Họa Trần, em vào phòng sách đọc sách đi.” Hà Dập Phong đẩy Họa Trần vào phòng sách, ở lại đây thêm phút nào, cô ấy sẽ gặm đứt mấy ngón tay mất.

“Cậu thừa nhận rồi?” Lâm Tuyết Phi thấy bị tổn thương, anh bôn ba khắp nơi theo bạn, gần như ngày nào cũng ở cạnh nhau, vậy mà một chuyện lớn như thế này, Dập Phong lại giấu kín như bưng.

“Tôi thấy không cần thiết phải giải thích gì cả. Cậu uống gì không?” Hà Dập Phong mở tủ lạnh.

Lâm Tuyết Phi im lặng nhìn chăm chăm vào Hà Dập Phong, thực ra anh có chuyện muốn nói với cậu ta, bây giờ thì anh quyết định không nói gì

nữa, muốn xem cậu ta đến lúc đó giải quyết như thế nào. “Cậu cảm thấy tôi nhiều chuyện quá à?” Thực sự bức chết đi được, anh cố nói thêm.

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy.” Hà Dập Phong chớp mắt một cái. “Tôi từng là... gia sư của Họa Trần hồi cô ấy học cấp ba.”

“Tình yêu thầy trò à?”

Hà Dập Phong không nói gì.

“Đùng đoàng!” Kính cửa sổ rung lên, một tia chớp xoẹt qua bầu trời. Năm nay sấm nổ sớm thế, bước chân của mùa xuân đến nhanh thật! “Hình như sắp mưa rồi, cậu có lái xe đến không?” Hà Dập Phong đóng tủ lạnh lại, lấy ra một hộp sữa.

Nhìn hộp sữa, Lâm Tuyết Phi muốn khóc mà không có nước mắt, chỉ trưng ra bộ mặt đầy ai oán và ngán ngấm. “Tôi phải đi đây, không muốn làm bóng đèn đèn điện(*).”

(*) Âm chỉ người thứ ba, người thừa khi hai người hẹn hò. Giống như cách nói “kỳ đà cản mũi” của người Việt Nam.

“Cậu vẫn chưa nói việc chính mà!”

“Giản Phi Nhiên cuối tuần này sẽ trở về Dực Tường. Tối mai cô ấy mời toàn bộ phòng biên tập bản thảo ăn bữa cơm chia tay, cũng mời cả cậu nữa. Cậu có đi không? Dù sao đối với cô ấy, cậu cũng có công biến cô ấy từ một nữ tiếp viên nhỏ bé thành một biên tập viên. Mà này, cậu đúng là có số đào hoa khắp thiên hạ đấy!” Lâm Tuyết Phi liếc nhìn vào phòng sách đầy ắp.

Vì chuyện này mà cậu ta chạy đến đây? Hà Dập Phong nếu như tin thì không gọi gì là Hà Dập Phong nữa. “Ngày mai tôi đã sắp xếp lịch cả rồi, thay tôi cảm ơn cô ấy. Có chuyện gì khác không?”

“Không có! Tôi đi đây!” Lâm Tuyết Phi cố tình đẩy cửa phòng sách ra, chào tạm biệt Họa Trần.

Họa Trần đứng bên bàn làm việc, tay vô thức đưa lên vẫy vẫy, trông như cành cây xấu hổ mảnh mai, mềm mại.

Mưa kéo tới, trận mưa xuân đầu tiên, lộp bộp đập vào khung cửa giống như từng bông hoa đang nhảy múa. Ánh sáng dịu dịu của đèn đường bị cơn mưa làm ướt nhẹ, tầm nhìn cũng ướt nhẹ, cảnh vật xung quanh đều mơ hồ.

“Bữa tối nay chỉ có thể nấu món mì đơn giản thôi.” Hà Dập Phong nói với Họa Trần.

Họa Trần nghe tiếng mưa rơi, có vẻ như tạm thời không thể về được, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác rất lạ, vừa xấu hổ, vừa bất lực, vừa chua xót...

“Có cần luộc vài quả trứng không nhỉ?” Hà Dập Phong hỏi.

Họa Trần lơ đãng đáp: “Bây giờ ai còn thích ăn món này nữa.”

“Anh rất thích.”

Món mì nấu rất nhanh, chưa đến mười phút đã xong và được đặt lên bàn. Hà Dập Phong không luộc trứng mà ốp hai quả. Họa Trần không cẩn thận cho nhiều hạt tiêu, cay đến nỗi liên tục xuýt xoa.

“Tôi nay đừng về nhà nữa, ở đây đi, anh ngủ ở phòng sách.” Hà Dập Phong bưng lấy bát mì của Họa Trần, đổi cho cô bát mì đã ăn một nửa của mình.

Họa Trần kinh ngạc ngược mắt lên. “Tĩnh Uyên không xa mà.”

“Cho dù có ở phòng đối diện thì tôi nay cũng không được phép đi đâu cả.”

Giọng nói của Dập Phong rất nghiêm khắc, Họa Trần muốn phản đối cũng không được. Nhìn ra ngoài trời, tiếng mưa rơi, tiếng sấm mỗi lúc một to. “Nhưng...”

“Em lo anh sẽ làm chuyện gì không phải với em à?” Thấy Họa Trần do dự, Dập Phong càng bực.

Họa Trần vội vàng xoa tay. “Không, không phải!” Trước đây, người muốn làm chuyện không phải chính là cô, còn anh luôn là chính nhân quân tử. “Chuyện này mà bị đồn thổi ra ngoài, em sợ sẽ ảnh hưởng không tốt đến anh.”

“Anh là quan chức hay là minh tinh, sẽ xảy ra chuyện này chuyện nọ sao? Nguyễn Họa Trần, em coi trọng anh quá rồi đấy!” Cơn giận vô cớ bốc lên.

Chết rồi, lại làm tổn thương lòng tự trọng của anh ấy rồi. Họa Trần bĩu môi, vội vàng tìm cách làm lành. “Hôm nay em rửa bát.” Haizz, phòng sách làm sao ngủ được, chỉ có mỗi cái ghế xô pha.

Hà Dập Phong cố nuốt sợi mì cuối cùng với nét mặt khó đăm đăm, đúng là cay thật!

Sau bữa cơm, Hà Dập Phong đi tắm rồi vào phòng sách, không hề nhắc nhở cô cần chú ý những gì khi ở phòng ngủ của anh, như để cho cô tùy ý lăn qua lăn lại hay lục lọi tùy thích thì phải.

Họa Trần mở ti vi, trời đang mưa gió nên tín hiệu không tốt lắm, chuyển vài kênh mà vẫn chẳng có gì hay ho để xem nên cô liền tắt đi. Giường trong phòng ngủ của anh không to lắm, nhưng đồ đạc gọn gàng, đèn ngủ để ngay ngắn trên đầu giường, trong ngăn kéo có quần áo lót, tất gấp rất gọn gàng, quần áo trong tủ cũng treo thành mấy hàng theo từng loại, tất cả đều là của hãng Givenchi. Đây là nhãn hiệu thời trang của Pháp đã có lịch sử lâu đời, bắt đầu gây dựng sự nghiệp từ quần áo thời trang nữ và nước hoa. Hiện nay, sản phẩm thời trang dành cho nam giới cũng đứng trong top mười nhãn hiệu nổi tiếng thế giới. Phong cách của nhãn hàng này là đơn giản, thoải mái, sang trọng, tinh tế, chu đáo, phù hợp, kết hợp được cả sự cứng rắn và mềm mại. Quần áo cũng giống hệt con người! Họa Trần bật cười, nếu Dập Phong không phải là người có tính tình kỳ quái thì đúng là không tìm ra khuyết điểm nào của anh cả, một chàng trai vô cùng ưu tú. Cô muốn vào phòng sách tìm một cuốn sách để xem, nhưng nghe tiếng động bên ngoài lại cảm thấy không tự nhiên chút nào. Do đó cô tắt đèn sớm, nhắm mắt lại và ra lệnh cho bản thân đi ngủ, cố gắng không nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm nay. Hôm nay là một trong số hàng nghìn ngày đã trôi qua, cho dù bình thường hay đặc biệt thì cũng chỉ giống như những ngày khác, sẽ dần dần bị thời gian chôn vùi. Đúng như vậy! Sẽ như vậy!

Họa Trần quệt nước mắt không biết chảy ra từ khóe mắt lúc nào, rồi kéo chân lên.

Hà Dập Phong trả lời vài cái email trên mạng rồi cũng đi nằm sớm. Thói quen trước khi ngủ của anh là đọc tùy bút Họa Trần viết. Lần này, cô đến một hòn đảo nhỏ, dân cư thưa thớt, nước dùng là con suối duy nhất chảy từ trên núi xuống và nước mưa thiên nhiên. Hòn đảo rất nhỏ, đi một vòng chỉ mất khoảng hai tiếng đồng hồ. Ở đây cũng hầu như không có khách du lịch, có vẻ như cô là người lạ duy nhất. Bọn trẻ con trên đảo tò mò đi theo cô. Cô bước lên một con đường nhỏ khá dốc, đường lát gạch vuông, ghế đá đặt ở đó cũng nghiêng nghiêng, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy giữa hai cây to chằng dây phơi quần áo lót và ga trải giường. Một phụ nữ trẻ điu con sau lưng đang làm bánh nướng áp chảo, mùi thơm nức mũi, còn có vị hơi cay của ớt. Chị mời Họa Trần vào nhà và bưng đến mời cô một cái. Chị nói rằng vỏ bánh là do chị tự làm, một nửa nhân bánh là đồ đánh bắt được ngoài biển, một nửa là trồng được trong vườn. Chiếc bánh nóng hổi, cô vừa cắn một miếng là tay chân vung loạn xạ vì cay nóng. Chị chủ nhà liền bưng cho cô một cốc nước suối, Họa Trần uống một hơi hết sạch. Trong vị ngọt của nước suối có vị cay của bánh, mùi thơm và giòn của vỏ bánh. Họa Trần nói, món ăn như vậy giống như “tình yêu sét đánh”, chỉ cần nhìn một cái đã yêu sâu sắc, cả đời không quên.

Hà Dập Phong mỉm cười.

Bên ngoài vẫn có chớp, ánh điện như muốn xua tan bóng đêm, chiếu lên khuôn mặt anh chập chờn. Ghế xô pha đặt ngay đối diện với cửa sổ, Hà Dập Phong nhìn thấy những giọt mưa rơi dày đặc trên cửa kính. Anh như đang suy nghĩ việc gì đó, cảm thấy đêm nay đặc biệt tĩnh lặng và yên lòng, rồi anh cứ thế mơ màng thiếp đi, mắt nhắm chưa bao lâu, đột nhiên mở choàng ra, hình như trong phòng ngủ có tiếng động khác thường, anh chạy chân trần qua đó.

Họa Trần gặp ác mộng, chấn rơi xuống đất, hai chân đang ra sức đạp vào không trung, tay xua xua không ngừng như đang rất sợ hãi, miệng hét âm lên: “Tránh ra... tránh ra...”

Hà Dập Phong bật đèn ngủ ở đầu giường, vỗ nhẹ vào Họa Trần. Cô đột nhiên ôm đầu, cả người co rúm lại. “Đừng cắn tao... tao không ăn, cho mày hết...”

“Họa Trần, tỉnh dậy đi!” Hà Dập Phong ôm lấy cô, cố gắng lay cô tỉnh dậy.

Họa Trần từ từ mở mắt, như không biết mình đang ở đâu, cô vô thức nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt lo lắng của Hà Dập Phong. Cô hơi ngẩn người rồi lao vào lòng anh. “Thì ra là mơ, là mơ!” Cô lẩm bẩm, như sống sót sau đại nạn, toàn thân cô run rẩy hết ánh nến trước gió.

Hà Dập Phong vỗ nhẹ vào lưng cô, thấy áo ngủ của cô đã ướt đẫm, mồ hôi cũng đầm đìa trên trán. “Ừ, là mơ, đừng sợ!” Anh dịu dàng an ủi. “Anh đây, anh ở đây rồi.” Đó là cơn ác mộng gì mà cô sợ hãi như vậy? Anh cảm thấy hơi sợ, nếu như đêm nay anh không kiên quyết giữ cô ở lại, chỉ mình cô ở trong căn phòng đó, nửa đêm tỉnh lại trong mơ, đối mặt với bóng tối và sự trống trải của căn nhà, cô sẽ làm thế nào đây? Nghĩ đến đó, anh bỗng rùng mình.

“Vâng!” Giọng của cô khẽ vang lên, toàn thân đã đỡ run hơn. Bộ quần áo ngủ mỏng manh có cũng như không, cảm giác làn da cô đang dính sát vào da anh, vòm ngực anh vì đang hít thở nên phập phồng theo nhịp, vòng tay ôm rắn chắc, hơi thở vừa xa lạ vừa quen thuộc nhưng lại rất an toàn và

ấm áp. Một cảm xúc gần như là ước mong xa xỉ, nhưng lại không dám mở miệng cầu xin đang chầm chậm len lỏi, quấn lấy và leo bám trong lòng.

“Muốn ngủ tiếp hay là nói chuyện với anh?” Hà Dập Phong nhạt chần từ dưới đất lên, quấn quanh người cô, rồi lại ôm cô vào lòng.

“Mấy giờ rồi ạ?” Họa Trần hỏi khẽ.

“Sắp hai giờ rồi!” Nói ra thì thật buồn cười, anh đã từng tưởng tượng nếu được ôm cô vào lòng, các dây thần kinh trên cơ thể có vì vui sướng như điên mà bị co giật không, tim có vì kích động quá mà mất kiểm soát không? Vậy mà đây là lần thứ hai ôm cô rồi, nhưng ngoài đau lòng ra thì cũng chỉ có đau lòng mà thôi.

“Ngày Hai mươi chín đấy, là sinh nhật của em.”

Hà Dập Phong muốn cười, anh còn nhớ, bốn năm cô mới có sinh nhật một lần. “Em có mong ước gì?”

“Có thể ích kỷ một chút, phóng túng một chút không?” Màn đêm che lấp sự xấu hổ của cô, tiếng mưa rơi cho cô thêm dũng khí.

Anh lặng lẽ bình ổn hơi thở, môi của anh đã ghé sát vành tai cô, chỉ cần hơi ngược lên là có thể hôn cô. Có những cảm xúc không thể khống chế được, không chịu sự kiểm soát của lý trí. “Đương nhiên!”

“Anh đừng kết hôn sớm, như vậy, em có thể mặt dày ở bên cạnh anh. Nếu anh kết hôn rồi sẽ phải giữ khoảng cách. Em là một kẻ thất bại trong

các mối quan hệ, thế nên một người bạn cũng chẳng có. Nếu ngay cả anh cũng không ở bên cạnh, em biết làm thế nào?”

Bên ngoài hình như không phải là mưa bình thường mà là mưa đá, dù người ta có muốn nhen nhóm lên ngọn lửa nhỏ nào thì chắc chắn cũng sớm bị dập tắt thôi. “Anh sẽ không kết hôn.”

“Tại sao? Gen của anh tốt như thế, sau này con anh sinh ra sẽ rất xuất sắc.”

“Anh nghĩ anh có thể sẽ chết sớm.” Giống như hiệp khách trong phim võ thuật, thổ huyết chết vì nội thương quá nặng.

“Hả?” Họa Trần ngẩng đầu lên nhìn.

Hà Dập Phong đẩy cô ra, đứng phắt dậy. “Họa Trần, chúc ngủ ngon!” Anh mở cửa bước ra, để lại cho cô bóng lưng bực tức và cứng đờ. *Ebook fun&free*

Bí mật

Chỉ lời nguyên mới hóa giải lời nguyên

Chỉ bí mật mới có thể đổi trao bí mật

Chỉ giải đố câu này mới có thể giải câu khác

Em đã coi nhẹ tầm quan trọng của sức khỏe

Nên cứ chờ đợi khiến sức khỏe xanh xao

Nên cứ yêu thương cho cuộc sống hài hòa

Trừ lời đề nghị muốn sinh cho anh một đứa

Thì em đâu có bất cứ ý nghĩ xấu xa nào

Anh thấy nhàm chán, vô nghĩa lắm ư?

Không phải em đang rất xinh đẹp sao?

Cuối cùng trời đã sáng, sau một đêm mưa to, bầu trời xanh ngắt như được ai đó quét sạch bụi bẩn, ánh nắng ban mai cũng vô cùng rực rỡ. Mở cửa sổ ra là có gió thổi tới, thêm mùi hăng nồng ẩm ướt của bùn đất với màu xanh mượt của cây cỏ, tuy nhiệt độ bên ngoài còn khá lạnh, nhưng thời tiết không còn khô nẻ nữa mà trở nên ấm áp hơn.

“Hắt xì!” Họa Trần hắt xì một cái, nhưng vẫn tham lam hít thở thêm không khí trong lành rồi mới đóng cửa sổ lại. Cô dậy sớm hơn Hà Dập Phong, đã hâm nóng sữa, luộc trứng gà và cho bánh mì vào lò nướng. Hà Dập Phong không ngủ ngon giấc, cần cổ như bị vẹo, hơi cử động đã thấy đau điếng. Anh mở cửa phòng, người vẫn đang trong trạng thái ngái ngủ. Không ngờ, đối diện với anh là nụ cười rạng rỡ, anh vô thức gãi gãi đầu, mái tóc đen dày rối bù như tổ quạ. Khuôn mặt anh thoắt cái đen xì, lúc đóng cửa nhà vệ sinh, tiếng đập cửa rất mạnh.

Họa Trần le lưỡi, cô thoáng nghĩ, lần này không phải Phu tử tức giận mà là xấu hổ. Ha ha, rất muốn cười thật to.

Ở bàn ăn, vẻ mặt của Hà Dập Phong vẫn mất tự nhiên.

“Này!” Họa Trần đưa quả trứng vừa bóc cho anh.

Hà Dập Phong đưa tay nhận lấy. Trên gương mặt Họa Trần lúc này không tìm được bất cứ vết tích nào của cơn ác mộng ngày hôm qua, là cô đã quên hết rồi hay giả vờ không có chuyện gì xảy ra? “Em làm gì vậy?” Anh cắn một miếng trứng gà.

Họa Trần lấy điện thoại giơ lên trước mặt anh, trên màn hình là bức ảnh tự chụp của Họa Trần, cảnh sau lưng là nhà bếp của anh với nụ cười vô cùng vui vẻ.

Cô nói: “Phu tử à, đừng xì mặt nữa, thế có là gì đâu, ít nhất cũng chứng minh Phu tử không bị hói, từng sợi tóc của Phu tử đều là thật.”

Phụt! Trên mặt bàn văng đầy lòng trắng, lòng đỏ trứng! “Nguyễn Họa Trần, em vẫn còn để bụng chuyện đó!” Anh nghiêng răng trèo trẹo.

Họa Trần chớp chớp mắt với vẻ vô tội. “Chẳng lẽ anh hy vọng người khác nói là lúc vừa thức dậy Phu tử rất quyến rũ, rất đẹp trai?”

Hà Dập Phong mím chặt môi, chỗ cổ họng cuộn lên mùi ngai ngái, anh chỉ muốn nhổ ra. Anh có thể khẳng định một trăm phần trăm, Họa Trần thật sự không nhớ gì về giấc mơ tối qua. Một buổi sáng trong lành, rục rờ thế này, lại còn được nhìn thấy cô cười xinh đẹp, vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra, anh có bị cô trêu đùa một chút thì đã sao chứ!

Quần áo của Họa Trần do nhân viên tiệm giặt là mang đi hôm qua, nửa tiếng trước giờ đi làm họ đã mang đến. “Nếu vẫn chưa khỏe, em nên xin nghỉ một hôm.”

Họa Trần gấp gọn gàng bộ quần áo ở nhà mà cô đã mặc rồi đặt trên ghế xô pha. “Không, em phải đi! Có một số việc em phải xử lý một chút, vài hôm nữa em nghỉ việc rồi.”

Sau lưng cô rất yên tĩnh, Họa Trần đứng lên, ngạc nhiên quay đầu lại. Đôi mắt Hà Dập Phong lúc này sâu thẳm như biển cả, chứa đựng rất nhiều tâm trạng, như đang dán chặt vào mắt cô.

Hai người cùng ra khỏi nhà, Họa Trần đi giày cao gót nên bước chậm hơn, Hà Dập Phong bước phía trước, lúc cô khóa cửa, Hà Dập Phong đột ngột quay người lại. “Ồ, suýt quên. Sinh nhật vui vẻ, Nguyễn Họa Trần!” Anh giơ hai tay ra ôm cô một cái, hôn vào hai má của cô, cuối cùng cắn nhẹ vào môi cô. Động tác thực hiện rất nhanh giống như tranh thủ từng giây từng phút, đến nỗi Họa Trần không kịp phản ứng, thế nên có cảm giác cô đang rất phối hợp.

Phu tử hôn cô ư? Hôn cô thật ư? Nụ hôn đầu tiên từ sau khi cô trưởng thành... Họa Trần suýt ngất. Cho dù Hà Dập Phong ở nước ngoài bao nhiêu năm, phong thái của anh cũng không bao giờ bị Tây hóa. Anh là người nghiêm túc, nghiêm khắc, một quân tử nên làm gì, không nên làm gì, anh đều hiểu rất rõ. Thần Phật ơi, hãy nói cho con biết, rốt cuộc thế này là thế nào?

Họa Trần như đang cười trên đám mây để xuống lâu, tâm trạng cực kỳ bối rối. Bên ngoài trời vẫn lạnh, những giọt sương trên lá cây rơi xuống mu bàn tay mát lạnh. Bụi bẩn của xe Wrangler được cơn mưa rào rửa sạch, màu càng trở nên sáng bóng.

“Em tự lái xe hay anh đưa em đi?” Hà Dập Phương sờ mũi, nếu Họa Trần quan sát kỹ cũng sẽ thấy anh đang rất không tự nhiên.

“Anh... em... chúng ta...” Họa Trần há miệng, không biết sắp xếp câu thế nào mới có thể biểu đạt rõ cảm nhận trong lòng.

“Ừ!” Hà Dập Phong chờ đợi, kiên nhẫn nhìn cô chăm chú, cổ vũ cô hỏi tiếp và anh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng câu trả lời.

Họa Trần nuốt nước bọt, cười khan. “Em tự lái xe.”

Trong bộ phim *The reader* đoạt giải Oscar, Kate Winslet đã đóng vai một người phụ nữ Đức tên là Hanna từng làm trong đảng Đức quốc xã. Thực ra, Hanna không biết thế nào là Đức quốc xã, cũng không hiểu trên báo viết gì. Cô là một người mù chữ, cô sợ người khác biết điều này nên luôn cố gắng che giấu. Điều mà cô thích làm nhất là tập trung các tù nhân trong doanh trại lại và bảo họ đọc sách cho cô nghe. Sau đó, cho dù bị đồng nghiệp hãm hại, vu oan, đối diện với cuộc sống lao tù dài đằng đẵng, cô vẫn cắn răng chịu đựng, không dám nói mình là một kẻ mù chữ. Đó không phải là nhu nhược, đó là sự tôn nghiêm duy nhất của cô, không tiếc lấy tính mạng của mình để bảo vệ sự tôn nghiêm ấy.

Có lẽ chẳng nên hỏi anh làm gì, nói cô nhu nhược cũng được, tôn nghiêm cũng không sao, nếu như câu trả lời đó của anh khác xa một trời một vực so với những gì cô nghĩ thì cô sẽ không còn có cơ hội ở bên cạnh anh như thế này nữa. Bài học về vết xe đổ ngày xưa vẫn còn đó. Khi cô mười sáu tuổi, có chuyện nào muối mặt mà cô chưa từng làm, có lời nào xấu hổ mà cô chưa từng nói, nhưng kết quả đổi lại thì sao, cô chỉ biết lặng lẽ từ biệt anh. Cả năm lớp mười hai, cô như một bà lão thường hay thở dài thườn thượt, hay nhớ về kỷ niệm và hay khóc thầm. Sau khi đỗ vào đại học, tâm trạng cô mới khá hơn một chút.

Nụ hôn bất ngờ vừa nãy của anh cô sẽ coi đó là một bí mật, sẽ vo thành viên và cất thật kĩ.

Hà Dập Phong khẽ gật đầu. “Ừ, lái xe chậm thôi. Tối nay chúng ta cùng đi ăn, anh đã đặt nhà hàng rồi.”

“Không có quà ạ?” Họa Trần mở cửa xe, trong xe đã được dọn dẹp sạch sẽ, không có mùi gì nữa.

“Quà đã đưa rồi đấy thôi!”

“Đâu?”

“Anh tuyệt đối sẽ không kết hôn trước em.” Anh hứa.

Họa Trần bối rối vuốt tóc, “à” lên một tiếng rồi cười ngây ngô. Món quà này thật đặc biệt, thế là cô đã thỏa mãn rồi. “Em sẽ về sớm, tan làm đợi anh ở hiệu sách nhé!”

“Ừ, ăn trước ít bánh ngọt, tối sẽ ăn đại tiệc.”

Họa Trần rời đi và còn lái xe rất nhanh nữa. Nhìn từ phía sau, chiếc xe giống như con nai nhỏ bị làm cho hoảng sợ, đang xóc nảy từng từng. Một cơn gió thổi qua, mấy chiếc lá vàng theo đó rơi xuống, Hà Dập Phong đẩy gọng kính, sự dịu dàng như ánh nắng mặt trời ấm áp bao phủ khuôn mặt tuấn tú của anh. Anh quay người chuẩn bị lên xe mới phát hiện phía sau có ánh mắt đang nhìn mình chăm chú. Anh quay đầu lại, Thu Kỳ đứng ở cửa thang máy gật đầu với anh, không biết chị đã đứng đó bao lâu rồi.

“Chào! Người vừa nãy là Họa Trần à?” Thu Kỳ nhìn về phía cổng.

“Chào!” Hà Dập Phong cũng đáp lại ngắn gọn, không trả lời câu hỏi của Thu Kỳ. Sáng sớm thế này, anh và Họa Trần từ một căn hộ bước ra, cho dù là chuyện gì, anh cũng không muốn giải thích, cũng không có hứng thú

tuyên bố với cả thế giới. Đó là chuyện của anh và cô, không liên quan đến người khác. Người ta đánh giá thế nào, anh không quan tâm.

Thu Kỳ nhìn anh cười ý vị, sau đó nhẹ nhàng bước qua.

Việc kinh doanh đầu năm không được tốt lắm, hết như một người nào đó đã tiêu hao quá nhiều sức lực cho năm cũ nên bây giờ cần có thời kỳ nghỉ ngơi. Thu Kỳ vẫn đều đặn đến quán, cửa quán Tím mới mở một cánh, thực phẩm đều hết sạch rồi, phải bổ sung thêm. Cây cối cần phải tưới nước, các phòng khác cũng cần phải quét dọn, cần mở cửa sổ trong phòng để trao đổi không khí, các đồ sứ trên giá cũng cần phải lau cho bóng loáng mới được. Nếu đã muốn bận rộn thì sẽ làm không hết việc.

Bữa sáng của Thu Kỳ rất đơn giản, một cốc nước lọc, hai miếng bánh mì nướng. Dù nhạt nhẽo nhưng chỉ cần ấm bụng là được, không phải cầu kỳ làm gì.

Một cánh cửa vẫn đóng từ nãy bỗng nhiên được mở toang, trên nền nhà vừa quét dọn sạch sẽ xuất hiện một bóng người cao to. Nhân viên đang bận rộn làm việc thấy vậy nhíu mày. “Xin lỗi ông, buổi chiều quán chúng tôi mới mở cửa hoạt động ạ!”

“Tôi biết rồi.” Giọng nói trầm ấm, độ lượng và lịch sự.

Nhân viên nhìn sang Thu Kỳ, chị đặt cốc xuống, nói với nhân viên: “Em làm việc của em đi!” Chị bước vào quầy, kiễng chân, lấy một hộp chè đặt ở chỗ cao nhất trong tủ, bật bếp cồn đun sôi nước. “Nước suối ở Thanh Đảo, loại trà trước mùa mưa của Chiết Giang lúc nào cũng có ở quán. Tôi nghĩ, nếu ngày nào đó ông đến, tôi có thể pha trà cho ông. Mời ngồi, ông Mậu Cốc.”

“Vắt vả cho em rồi!” Thịnh Mậu Cốc ngồi xuống chiếc ghế trước quầy, xoa hai tay vào nhau. “Tối qua có bị nôn không, em uống cũng không ít đâu.”

Thu Kỳ mỉm cười, nhìn ra bên ngoài. “Mỗi lần đi siêu thị, tôi đều mua một lọ kem cạo râu, vị bạc hà.”

“Tiểu Kỳ... xin lỗi em!” Thịnh Mậu Cốc cúi đầu.

Trong quán không bật đèn nên khá tối, ánh lửa từ chiếc bếp cồn chiếu sáng gương mặt của hai người, có chút gì đó kỳ lạ.

Nước sôi, Thu Kỳ rót vào cốc rồi pha trà. Cốc nhỏ bằng sứ Thanh Hoa, mười ngón tay thon dài bưng lên đưa ông. Ông Thịnh Mậu Cốc uống một ngụm, ngẩn người, lát sau lại uống ngụm nữa, chậm chậm nuốt xuống rồi nói: “Giống vị trước đây, không thay đổi chút nào.”

Thế thì sao chứ? Thu Kỳ cụp mắt xuống, che dấu ý châm biếm trong mắt. Người đàn ông trước mặt chị đây, xuất thân trong gia đình cực kỳ giàu có và có ngoại hình xuất chúng. Hồi ông ba mươi tuổi, sức hấp dẫn còn gấp mười lần bây giờ. Hồi đó, chị đang học ở Quảng Châu. Ngày lễ tết, chị đến quán bar hát, nhảy múa kiếm ít tiền tiêu vặt. Ông thường xuyên đưa khách hàng đến, lần nào cũng tặng chị một bó hoa hồng trắng. Ông nói với chị, ông đã có gia đình rồi, vợ ông là bạn cùng học, họ đã có một cô con gái, sự nghiệp đang ở thời kỳ đỉnh cao. Người đàn ông này vô cùng khôn ngoan, khiến chị phải đau đầu, nhưng dường như lại cho chị quyền chọn lựa. Chị cam tâm tình nguyện là tình nhân trong bóng tối của ông. Sau đó, ông nói rằng cha mẹ tuổi đã cao nên ông phải chuyển về Tân Giang. Chị theo ông đến Tân Giang, xin vào làm ở đoàn ca múa nhạc. Được sự giúp đỡ của ông

và sự nỗ lực của bản thân, chị đã trở thành diễn viên trụ cột trong đoàn, đạt được rất nhiều giải thưởng cấp tỉnh, cấp quốc gia. Có một năm đặc biệt may mắn, tiết mục của chị có cơ hội được biểu diễn trong hội liên hoan đêm mùa xuân của đài truyền hình. Chị luyện tập miệt mài cả ngày lẫn đêm. Nhưng có đôi khi, số phận khiến bạn phải mỏi mệt rã rời, đói thắt gan thắt ruột, làm rệu rã ý chí của bạn, không phải để cho bạn công thành danh toại, mà chỉ là muốn giày vò bạn. Chị đã bị ngã xuống sân khấu, vỡ xương chậu, mất đi sự nghiệp, mất đi quyền làm mẹ của một người phụ nữ và còn mất cả ông.

Ông đã cho chị một chiếc thẻ ngân hàng trị giá năm mươi vạn tệ, kèm theo là một tờ giấy, trên đó viết: “Chúng ta dừng ở đây thôi!”

Là một người đàn bà không còn trọn vẹn, chị chẳng có tư cách oán trách ai. Chị dùng năm mươi vạn đó mở phòng tập Giày múa vàng và quán Tím, sống rất ung dung, nhàn nhã.

Sau khi quán Tím khai trương không lâu, chị đã nhìn thấy chiếc xe BMW màu xám có biển ngoại tỉnh lạng lẽ đỗ bên đường rất bí ẩn, từ ngoài nhìn vào không thấy rõ bên trong.

Không cần phải xác nhận, chị biết rõ đó là ông.

Tân Giang rất nhỏ, ông lại là người nổi tiếng. Chuyện của gia đình ông, chị cũng đã nghe nói đến. Khi nghe người khác bàn tán, chị chỉ mỉm cười như chẳng hề quen.

Nghe nói gần đây ông đã ly hôn, là vợ ông đề nghị trước. Sau đó, cửa xe BMW màu xám mở ra, ông xuất hiện trước mặt chị đầy phong độ. Tối qua, họ đã ăn tối dưới ánh nến tại vườn hoa trên tầng thượng của trung tâm

thương mại Thịnh Hoa. Một chai rượu sâm banh, chị uống hết hơn một nửa. Lúc đứng dậy, cảm giác cả trung tâm Thịnh Hoa đều chao đảo, phía xa, ánh đèn mênh mông như biển. Lúc này cảm giác chóng mặt không còn nữa, chị chỉ mỉm cười, giống như thiếu nữ e thẹn bên hoa.

“Ông nên đến văn phòng đi, thời gian của chủ tịch rất quý giá mà.” Chị cụp mi xuống, thu lại ánh mắt, mỉm cười dịu dàng.

“Tôi không vội. Tiểu Kỳ, không còn gì ràng buộc nữa, sau này tôi sẽ đối tốt với em.” Ông Thịnh Mậu Cốc nói.

Từng sợi lông mi dài diễm lệ của Thu Kỳ dựng đứng lên. “Đợi đến khi nào em ngắm chán phong cảnh rồi, tôi sẽ ở cùng em.” Chị bật cười thành tiếng. “Dựa vào cái gì chứ?” Chà, mỗi tình thâm thiết hiểm có thật đấy...

Thịnh Mậu Cốc ngạc nhiên mở miệng. “Tôi nghĩ...”

“Ông cho rằng tôi ở một mình bao nhiêu năm nay là vì đợi ông ư? Những lá chè này và kem cacao là gì, là không thể quên ông ư? Ông nhầm rồi. Sống độc thân thì có rất nhiều lựa chọn, tôi muốn từ từ chọn lựa. Đồng thời tôi cũng nghĩ, nếu như không thể trồng một loài hoa trong tim ai đó, thì phải để lại một vết sẹo thật sâu, khiến người ta lúc nào cũng thấy đau. Hai mươi năm qua, có phải ông thấy rất áy náy, rất miễn cưỡng? Cái gọi là hạnh phúc, chẳng qua đều là giả tạo mà thôi. Lá chè và kem cacao là những tưởng niệm quá khứ của tôi, tưởng niệm đến năm tháng thanh xuân đã mất, cũng là cách để nhắc nhở bản thân. Có một số sai lầm, chỉ có thể phạm một lần. Lần đầu tiên phạm phải là vì không biết, nếu tái phạm thì chính là ngu ngốc. Tôi giống một kẻ ngốc lắm à?” Chị bỗng cảm thấy thật nhẹ nhõm, ngày hôm nay, chị đã đợi lâu lắm rồi.

“Thực ra, ông không cần phải áy náy, phần tình cảm trước đây, ông đã mua nó rồi. Năm mươi vạn là quá nhiều, đừng nghĩ mình thần thánh, không đáng cho ông phải trả giá nữa đâu. Ngoài ra, tôi đã làm những gì, các người cho tôi những gì, thế coi như hòa rồi.”

Sự tôn nghiêm của Thịnh Mậu Cốc không cho phép ông ở lại thêm, nói thêm câu nào nữa. Ông đẩy cốc trà ra, hỏi một câu cuối cùng. “Em chắc chắn đã suy nghĩ kỹ rồi?”

Thu Kỳ nhún vai. “Trên đời này chỉ có một Phương Dật Hoa(*), có thể không oán không hận chờ đợi Thiệu Dật Phu(**) bốn mươi năm thôi. Thịnh Mậu Cốc, cho dù ông nhượng lại tất cả tài sản cho con gái ông, nhưng ông vẫn là chủ tịch của trung tâm thương mại Thịnh Hoa, chắc chắn sẽ có nhiều cô gái trẻ muốn được yêu ông. Tuy nhiên ông lại già rồi, bọn họ sẽ yêu ông vì điều gì chứ?”

(*) Phương Dật Hoa là người tình của Thiệu Dật Phu từ năm 1952, đến năm 1997, mười năm sau khi người vợ đầu của Thiệu Dật Phu qua đời, ông bà mới được danh chính ngôn thuận trở thành vợ chồng. Khi đó, Thiệu Dật Phu bước sang tuổi 90, còn Phương Dật Hoa cũng đã 63 tuổi.

(**) Thiệu Dật Phu được biết đến như cha đẻ của phim võ thuật Hồng Kông, là người thành lập ra hãng phim truyền hình TVB, là nơi đào tạo ra vô số diễn viên truyền hình nổi tiếng cho nền điện ảnh Trung Quốc như Lương Triều Vỹ, Lưu Đức Hoa, Châu Tinh Trì...

“Em hận tôi!” Thịnh Mậu Cốc khẳng định.

“Chẳng lẽ ông không hận tôi sao?” Thu Kỳ hỏi ngược lại.

Thịnh Mậu Cốc không trả lời. Chiếc xe BMW rời đi, có lẽ sau này sẽ không xuất hiện nữa.

Thu Kỳ ngồi phịch xuống ghế, đờ đẫn như chẳng còn chút sức lực nào. Chị cầm cốc trà mà Thịnh Mậu Cốc vừa uống, nhẹ nhẹ vuốt ve thành cốc.

“Chị Kỳ, chị không sao chứ?” Nhân viên quán nghe không rõ chuyện, lại thấy sắc mặt của Thu Kỳ nên chỉ lờ mờ phỏng đoán.

Thu Kỳ lắc đầu, chị cắn môi rồi đột nhiên ném chiếc cốc xuống đất vỡ tan. Từng mảnh sứ màu xanh văng khắp nơi, nước trà đọng một vệt lớn trên sàn. “Ngại quá, phiền em dọn dẹp giúp chị. Chị lên tầng xem sao, có tấm kính cửa sổ bị hỏng.”

Trong cuộc chiến tình yêu, một khi đã đi ngược lại luân lý, cho dù quá trình có đẹp đẽ thế nào cũng nắm chắc kết cục thảm bại.

Đơn xin từ chức để trong ngăn kéo của Họa Trần đã hai hôm mà vẫn không có cơ hội gửi đi. Trưởng phòng Nhân sự đã đi công tác ở Bắc Kinh. Vị trí của cô mặc dù không quan trọng, nhưng cũng không thể nói đi là đi được. Cô có thể gửi đơn cho Hình Trình, nhưng chính bản thân cô lại không tán thành cách làm này. Không thể trốn tránh được thì chỉ cố gắng không giáp mặt. Còn Hình Trình thì có vẻ muốn đào tạo cô thành nhân tài, tất cả các cuộc họp mang tính chất nghiệp vụ đều bảo cô tham gia. Cô nghe cứ như “vịt nghe sấm”, ngồi tham dự mà ngáp sái cả quai hàm.

“Cứ từ từ, có chỗ nào không hiểu thì trực tiếp hỏi anh. Cũng chẳng có gì thần bí cả, chỉ là mấy việc quen thuộc, làm nhiều tự nhiên sẽ có kinh nghiệm thôi.”

Họa Trần lấy làm lạ về cách nói chuyện của Hình Trình, cứ như Hình Trình đang muốn âm thầm lấy lòng cô vậy.

Nhậm Kinh đã nhanh chóng đảm nhận chức vụ mới, khoản tiền cho vay đầu tiên này rất lớn. Lúc anh ta đến báo cáo với Hình Trình còn đặc biệt mua quả dương mai đầu mùa cho Họa Trần. Họa Trần lên tiếng cảm ơn, Nhậm Kinh nháy mắt, nói đùa rằng đó cũng là một phần công lao của cô.

Quả dương mai còn rất tươi, vị chua chua ngọt ngọt. Mới ăn vài quả, Họa Trần đã cảm thấy quai hàm ê ẩm sắp rụng đến nơi, vội chạy vào phòng vệ sinh súc miệng, điện thoại trong túi cô kêu một lúc rồi ngừng. Lúc mở ra xem, đó là một dãy số lạ. Lau khô tay bước ra, điện thoại lại kêu và vẫn là dãy số vừa nãy.

“Là tôi đây, Tuân Niệm Ngọc. Không ngờ chứ gì?”

Trong trí nhớ của cô, Tuân Niệm Ngọc chưa từng nói chuyện thân thiện với cô như vậy.

“Có chuyện gì không?” Má vẫn còn cảm giác ngâm ngấm đau nên Họa Trần lạnh lùng hỏi.

“Có tiện ra ngoài không, tôi có một món quà muốn tặng cô.”

“Ồ, không cần đâu. Tôi khá bận.” Họa Trần muốn ngắt điện thoại.

“Chỉ hai tiếng thôi.” Tuân Niệm Ngọc hạ giọng năn nỉ.

Họa Trần đồng ý, không phải vì thích thú món quà, mà vì cô có quyền biết sự thật.

Địa điểm do Tuân Niệm Ngọc chọn, đó là một quán trà có tên Vân Thủy Gian. Quán nằm gần sông, diện tích khá rộng, trang trí rất tinh tế. Trong mỗi phòng riêng, bàn ghế đều là gỗ hoa lê cùng một màu. Ở đây bạn có thể tùy ý uống trà, và loại rẻ nhất cũng phải đến nghìn tệ. Quán rất vắng khách, nhưng chủ quán lại thích như vậy. *Cao sơn lưu thủy*(*), tri âm khó gặp. Quán chen chúc đông người thì chỉ dành cho giới bình dân.

(*) Đây là một bản nhạc do Bá Nha sáng tác, và chỉ có Tử Kỳ mới nghe hiểu tiếng đàn của ông, sau đó họ trở thành bạn tri kỷ của nhau.

Tóc của Tuân Niệm Ngọc xoắn từng lọn to, nhẹ nhàng rủ xuống sau lưng. Cô ta không còn mặc chiếc áo bông dày sụ nữa, thay vào đó là chiếc áo khoác màu trắng, bên trong là chiếc áo len màu phấn hồng bó cổ chữ V, để lộ vòng eo thon gọn, bụng dưới phẳng lì.

“Đừng nhìn nữa, tôi không có bầu. Cho dù có bầu thì bây giờ cũng chưa nhìn thấy bụng.” Tuân Niệm Ngọc không đợi Họa Trần hỏi đã chủ động bật bạch. Cô ta không đợi phục vụ đến đã đóng cửa phòng rồi đích thân pha cho Họa Trần một ấm trà. “Hoa nhài từ năm ngoái đấy, thơm lắm!”

“Tôi không nghĩ chúng ta thân nhau đến mức có thể ngồi uống trà, ngắm phong cảnh. Cô muốn nói gì với tôi thì nói đi!” Họa Trần thẳng thắn lên tiếng.

Tuân Niệm Ngọc cúi đầu mỉm cười, lấy từ trong túi xách chiếc máy chụp ảnh. “Máy Canon 5D, chụp phong cảnh đẹp lắm đấy. Cô thích đi du lịch,

dùng cái này rất thích hợp. Mong cô đừng từ chối, hôm đó, tôi thật sự xin lỗi.”

Họa Trần ngồi im, không nói không cười, cũng không nhìn cái máy ảnh, mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Tuân Niệm Ngọc.

Khuôn mặt của Tuân Niệm Ngọc dần dần đỏ ửng lên, rồi cô ta giơ hai tay lên cao. “Tôi đầu hàng, được rồi, tôi sẽ nói ngay đây. Nói thế nào nhỉ, cô bị ba người chúng tôi cùng hợp mưu lại: tôi, Nhậm Kinh và cả Hình Trình, nhưng chúng tôi là hai phe khác nhau. Hình Trình và Phó Giám đốc Phùng luôn bằng mặt mà không bằng lòng, ngầm ngầm đấu đá nhau. Vì chuyện chi nhánh, có vẻ như Phó Giám đốc Phùng đã chiếm thế thượng phong, Hình Trình lúc nào cũng muốn lật đổ. Phó Giám đốc Phùng vì không rõ lắm về mảng giao dịch tài chính quốc tế nên thường gặp riêng tôi nhờ tư vấn. Nhậm Kinh lại nghĩ tôi và Phó Giám đốc Phùng có quan hệ với nhau. Chỉ cần anh ta rời phòng là để di động trong ngăn kéo, bật sẵn chế độ thu âm, không chỉ muốn thu âm cuộc nói chuyện của tôi và Phó Giám đốc Phùng, mà còn muốn nắm được sơ hở của Phó Giám đốc Phùng. Một hôm, tôi đi tìm bút, tình cờ phát hiện ra, nhưng không làm ầm lên. Hôm đó, nói cho cô biết chuyện có bầu là tôi cố ý, không phải tôi muốn nói cho cô nghe mà là để Nhậm Kinh nghe. Cô rất ngoan, ha ha, kiên quyết giúp tôi giữ bí mật. Chuyện đó do chính Nhậm Kinh truyền ra ngoài, phân tích ra “thủ phạm” là Phó Giám đốc Phùng cũng chính là anh ta. Tin đồn như không khí, lan tràn khắp nơi, đương nhiên sẽ lọt đến tai tôi. Tôi cố ý tìm cô trút giận, đánh cô, mục đích công khai tất cả chuyện này. Những chuyện tôi kể với cô không phải là giả hết, tôi thực sự yêu một người đàn ông đã có vợ. Cũng chẳng thể nói rõ đó là yêu hay không, người phụ nữ cố gắng phấn đấu trong nghề nghiệp cần có người giúp đỡ mới có chỗ đứng vững chắc.”

“Giám đốc Tống ư?” Họa Trần tròn tròn mắt kinh ngạc.

Tuân Niệm Ngọc thở dài. “Không sai, là anh ấy! Tổng công ty Vinh Phát luôn không hài lòng về hiệu quả làm việc của anh ấy. Tôi lo anh ấy bị điều đi, đã mấy lần nhắc anh ấy, muốn anh ấy nhờ người chuyển tôi về tổng công ty. Anh ấy luôn ậm à ậm ừ, kéo dài thời gian. Tôi cũng chẳng còn cách nào khác, thế nên mới nghĩ ra hạ sách này, chẳng màng đến danh dự của bản thân. Và như vậy, vô tình, anh ấy bị lôi kéo vào chuyện này. Anh ấy muốn tôi im miệng thì phải thực hiện lời hứa với tôi.”

Họa Trần cười lạnh. “Cô không có bầu, anh ấy việc gì phải tham dự vào, có thể tiếp tục làm thợ cơ mà.”

“Vì chuyện tôi đánh cô.”

“Đó là chuyện giữa tôi và cô.”

“Cô là thiên kim tiểu thư của Thịnh Hoa.”

Lưng của Họa Trần bỗng cứng đờ, tay nắm chặt.

“Tôi đã từng ghen tị vì Tống Tư Viễn đối xử rất tốt với cô. Đêm liên hoan ở Thịnh Hoa, cô bị một con chó con dọa cho sợ ngất đi, vẻ tức giận đến không kiềm chế được của ông Thịnh Mậu Cốc khiến tôi dần dần hiểu ra. Cô đến Vinh Phát chắc là muốn hiểu rõ cách thức hoạt động của Vinh Phát, trung tâm thương mại Thịnh Hoa đang chuẩn bị mở thêm chuỗi cửa hàng ở Hồng Kông. À, yên tâm đi, tôi sẽ giúp cô giữ bí mật này. Có điều, tôi không hiểu tại sao cô lại muốn che dấu thân phận? Ha, chỉ là tò mò thôi, cô không cần trả lời. Tiểu thư Thịnh bị đánh, chuyện này nếu bị Thịnh Mậu Cốc biết, tra tìm ra nguyên nhân thì mọi người ở tổng công ty cũng sẽ biết, vợ con Tống Tư Viễn cũng có thể biết được. Tống Tư Viễn làm sao không lo lắng chứ? Thực ra tôi cũng biết, cô sẽ không nói với bố cô. Kết cục của

chuyện này rất viên mãn, người vô tội là Phó Giám đốc Phùng, kể ra anh ta cũng nằm giữa họng súng, haizz, ai bảo anh ta ham mê cờ bạc, như thế đã đủ xui xẻo rồi. Tổng Tư Viễn sợ tôi lắm lời, không dám cho tôi đến Hồng Kông, tôi đi châu Âu thì cũng vậy thôi. Hình Trình đã lật đổ được Phó Giám đốc Phùng thành công. Còn Nhậm Kinh, anh ta được làm trưởng bộ phận của chi nhánh, việc này là do Hình Trình đã hứa với anh ta từ trước rồi. Nếu Phó Giám đốc Phùng không bị đánh bại, làm sao đến lượt anh ta được. Cô phải chịu ấm ức, xin lỗi nhé! Nếu vẫn chưa hết giận, có thể tát lại tôi một cái cũng được!” Tuân Niệm Ngọc giơ một bên má về phía Họa Trần.

Họa Trần không nói gì, chậm chạp đứng dậy. Tuân Niệm Ngọc đưa máy ảnh cho cô, cô hát ra, gần như quát lên: “Đừng đụng vào tôi!”

Tuân Niệm Ngọc bật cười. “Như vậy là cô không nhận lời xin lỗi của tôi. Không sao, dù sao tôi cũng sắp đi rồi, có thể nhắm mắt làm ngơ, cô muốn hận thế nào thì hận. Nhưng tôi muốn trả cho xong món nợ tình cảm mà đáng lẽ không cần phải trả.” Nói rồi, cô ta đến quầy thanh toán.

Tuân Niệm Ngọc lái xe đến, cướp lấy chìa khóa xe của Họa Trần rồi đẩy cô lên xe mình. Họ đến một ngôi làng du lịch ở ngoại ô thành phố. Mùa xuân sớm đã tràn về nơi đây, ven đường cây đã ra lộc non xanh biếc. “Tôi và Tổng Tư Viễn thường đến đây hẹn hò vào cuối tuần, ở đây có đình nghỉ chân, có hoa cỏ, không khí trong lành, còn phục vụ những món ăn rất đặc sắc. Dù sao cũng đã ở bên anh ấy một thời gian rất tuyệt vời, nếu đi châu Âu, muốn gặp nhau cũng khó. Tuần trước, một mình tôi đến đây, coi như tạm biệt những kỷ niệm khó quên cùng với anh ấy. Tình cờ tôi gặp một người quen, âm thầm dò hỏi mới biết, dạo này anh ta đã tới hai lần, vào thứ Năm hằng tuần, lúc vắng vẻ nhất. Hôm nay đúng là thứ Năm đấy!”

“Cô đang giở trò gì vậy?” Họa Trần thấy thần kinh của Tuân Niệm Ngọc không bình thường.

Tuân Niệm Ngọc mỉm cười bí ẩn, đỗ xe phía sau mấy cây to, đây là giống cây thường xanh, tán lá xanh tươi, um tùm.

Họ không phải đợi lâu, một chiếc xe đang tiến đến, qua vòm lá rậm rạp, Họa Trần nhìn thấy hai người từ trên xe bước xuống.

“Bọn họ chỉ ở đây vài tiếng, ăn cơm rồi thuê phòng. Hiểu chưa?” Tuân Niệm Ngọc lấy trong túi xách của Họa Trần chiếc máy ảnh, ngắm chuẩn bóng lưng của họ, chụp vài tấm. “Nghe nói, anh ta có bạn gái mới rồi. Vậy mà người này không giống cô ấy lắm, trông khá đẫy đà như gái đã có con. Cô giữ bức ảnh này lại, muốn xử lý anh ta thế nào tùy ý!”

Trong xe tĩnh lặng đến đáng sợ, Họa Trần bóp chặt cổ tay, lòng tê tái.

Hình Trình đã từng nói với cô, anh là đàn ông ba mươi hai tuổi, vậy mà cô còn hy vọng anh là tờ giấy trắng ư? Thực ra, anh đã viết đầy chữ lên tờ giấy đó, nhiều đến mức có thể đóng thành sách được rồi. Anh vốn là một cuốn sách khó hiểu, còn cô thì quá nông cạn. Cứ nghĩ rằng mình chưa tốt nên không lọt được vào mắt anh, anh mới chọn cô gái lái chiếc xe Jeep cũ nát đó. Thực ra đều không phải. Chẳng có văn bản nào quy định một chàng trai có ý chí, nhã nhặn phải chung tình, cô không những ngốc mà khả năng lý giải còn quá kém.

Họa Trần xé vụn từng tấm ảnh mới chụp. Tuân Niệm Ngọc kêu lên: “Cô ngốc quá, không muốn trả thù anh ta à?”

“Tôi rất muốn giết cô, thế đã được chưa?” Trong giọng nói của Họa Trần có gì đó vỡ vụn.

Chia tay Tuân Niệm Ngọc ở ngã tư đường, cô không nói gì thêm. Tránh xa người phụ nữ đầy toan tính này, Họa Trần cảm thấy thật hạnh phúc. Sau đó, cô đi siêu thị, mua cho mình một cốc trà sữa và một suất bánh nhân đậu đỏ. Đúng lúc, chị Hứa Ngôn gọi điện tới, mời cô đến nhà ăn lẩu. Họa Trần nói mình đang ăn cùng bạn rồi. Chị Hứa Ngôn thờ dài, nói rằng lần sau sẽ mời cô sớm hơn. Con trai của chị vất vả lắm mới lấy lại tinh thần sau mối tình tan vỡ, chị nghĩ, muốn con trai hoàn toàn thoát khỏi chuyện này cần phải bắt đầu một mối quan hệ mới. Chị muốn tác hợp Họa Trần cho con trai mình. Họa Trần chỉ mỉm cười không nói, bây giờ cứ nhận được điện thoại của chị Hứa Ngôn là cô sợ, đương nhiên không dám đến cả phòng sách Minh Thịnh. Cô rất thích chỗ đó, vừa có nhiều sách hay để xem, có bánh ngọt để ăn, lại được ngắm anh chàng đẹp trai chuyên tư vấn khách mua sách. Hà Dập Phong nói, nếu thích như thế thì ngày nào cũng đến đi. Ba hôm liền cô không đến, Hà Dập Phong hỏi, cô chỉ ập ứng không nói.

Bánh đậu đỏ như được để trong ngăn lạnh, mới cắn một miếng đã cảm nhận được vị ngọt mát giữa kẽ răng, sau đó uống một ngụm trà sữa nóng hồi nữa. Đó là bữa tối của cô, cho dù gặp phải chuyện gì cũng không thể để đói bụng.

Bên cạnh có một bà lão đang đút cho cháu trai món trứng trà(*), luôn miệng nhắc nhở cậu bé không ngừng nghỉ ngoáy. “Cháu không được chạy lung tung đấy, nếu không bà sẽ không tìm thấy cháu đâu!”

(*) Món ăn có nguyên liệu chính là trứng gà và lá trà. Người Trung Quốc quan niệm ăn món này ngày Tết sẽ mang lại may mắn và thịnh vượng.

“Không sợ! Không tìm thấy cháu, bà cứ gọi bằng cái này này.” Cậu bé ngây thơ chỉ vào cái loa trên cao.

“Ôi trời, cái gì nó cũng biết cô ạ! Ở, lại đang thông báo tìm trẻ lạc kia, chắc được bố mẹ chiều quá đây mà, con với chẳng cái.” Lần này, bà lão quay sang nói với Họa Trần.

Họa Trần chăm chú lắng nghe, miệng đang nhai liền ngừng lại.

“Alô, alô, bé Nguyễn Họa Trần đang ở đâu, nếu nghe thấy thì nhanh đến quầy thu ngân số hai, bố cháu đang đợi.” Chất giọng mang đậm khẩu âm của Tân Giang, chỉ sợ người khác nghe không rõ nên nói chậm từng chữ.

Họa Trần nấc lên một tiếng, cô bị nghẹn.

“Bé Nguyễn Họa Trần” là cái tên từ rất lâu, rất lâu rồi, hơn nữa Thịnh Mậu Cốc cũng không thể đến siêu thị bình dân như thế này được. Suốt đường đi, cô nấc liên tục, bước vào thang máy xuống tầng hai, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, nho nhã ở quầy thu ngân, cô bỗng hết nấc, “hừ” lên một tiếng.

“Anh bảo họ giúp anh tìm Nguyễn Họa Trần, sau đó họ thông báo thành như vậy.” Hà Dập Phong đẩy đẩy gọng kính theo thói quen, thanh minh rằng đó không phải là lỗi của mình.

“Thế sao anh không ngăn lại?” Họa Trần tức đến nổi suýt sặc.

“Không nên ngăn cản ý tốt của người khác, mà như vậy cũng rất hiệu quả.”

Đúng là rất hiệu quả, chỉ một lát đã thấy cô ào tới như một cơn gió. Họa Trần như không còn sức để nói nhiều, chỉ thuận miệng hỏi: “Sao anh biết em đang ở trong siêu thị?”

“Em đi làm về không phải hay đến siêu thị này sao?”

“Chẳng lẽ anh theo dõi em à?” Họa Trần chậm rãi chớp mắt, cô chưa từng nói với anh về chuyện này.

Hà Dập Phong lập tức nhận ra mình buột miệng lỡ lời, không kịp rút lại nên vẻ mặt cứng đờ, Họa Trần nhìn thấy mặt anh hình như đang đỏ ửng lên.

Mây mù tan đi, núi non hiện ra. Chuyện gì đang diễn ra, có là đầu gối cũng hiểu.

Họa Trần yên lặng đứng đó, sống mũi cay cay, chỉ muốn khóc. Giống như lặn lội vượt qua bao đèo cao suối sâu, chợt ngoảnh đầu lại, nhớ tới đoạn đường gian khổ nên không kìm lòng được.

Bảy năm qua, sao anh lại ra đi. Đường quanh co khúc khuỷu, khiến cô quên mất điểm xuất phát đầu tiên ở chỗ nào. Cô bây giờ, dù trong tình cảm hay cuộc sống, đều rối như tơ vò.

Đều do lỗi của anh, Họa Trần ném về phía Hà Dập Phong cái nhìn oán hận rồi quay người bỏ đi.

“Mua xong đồ rồi à?” Hà Dập Phong chân dài, bước hai bước đã đuổi kịp cô, đi phía bên trái cô.

“Không mua nữa. Không phải ai cũng tùy tiện đi siêu thị cùng nhau, anh xem đi, hai người đang chụm đầu cùng mua giấy ăn là vợ chồng, hai người đứng bên kia đang mua hoa quả là hai mẹ con, ở chỗ kia, hai người đang mua đồ ăn vặt là bạn thân. Bọn họ đều là người nhà, bạn bè, còn anh chỉ là Phu tử của em thôi.” Cô nói một mạch, gần như gào lên, rồi thở hỗn hển. Nói xong, Họa Trần muốn cắn lưỡi tự tử, cô đang nói cái gì thế này, giống như đang đòi danh phận với anh vậy, lại còn bực tức mặt mày đỏ lựng lên nữa chứ.

May mà tư duy của Hà Dập Phong không cong queo vắn vẹo. “Ồ, chỉ là Phu tử. Nguyễn Họa Trần, em có biết tất cả nghĩa của từ “Phu tử” không?”

Sống đến già, học đến già, đi tới đâu là dạy tới đó. Ở cùng anh, cả đời này sẽ thu được không ít lợi ích. Họa Trần không phải giận, mà là cực kỳ giận, giận sự trầm tĩnh như không của anh, giận sự ung dung nhàn tản của anh, giận sự thông dong của anh, giận cái lẽ đương nhiên của anh. “Không biết.”

Lần này thì cô chạy, chạy một mạch đến bãi đỗ xe, suýt chút nữa thì tắt thở. Lén ngoái đầu nhìn lại, thấy Hà Dập Phong không đuổi theo, trong lòng có chút hụt hẫng. Mở cửa xe, ngồi chờ dẫn bên trong một lúc lâu, sau đó cô mới khởi động máy. Đi qua đèn đỏ đầu tiên gần siêu thị, lúc rẽ trái, nhìn qua kính chiếu hậu, Họa Trần thấy chiếc Phaeton màu đen chỉ cách cô có một chiếc xe.

Cô chỉ muốn đạp chân ga cho xe phóng một lèo bỏ xa chiếc xe Phaeton màu đen ấy. Nhưng đó chỉ là cảnh trong phim Hollywood thôi, Họa Trần

không thể làm vậy, tính mạng không thể mang ra đùa bỡn được.

Cách Tĩnh Uyển còn khoảng hai mươi mét, chiếc Wrangler dừng bên vệ đường. Hai phút sau, chiếc Phaeton cũng dừng lại. Hà Dập Phong bước xuống xe, gương mặt tuần tú phủ một lớp sương lạnh. Họa Trần mím môi, tự giác xuống xe, đầu cúi thấp.

“Không cần nói gì cả, em... hôm nay tâm trạng em không được tốt.” Haizz, nào có phải mỗi hôm nay, lúc nào bầu trời của cô chẳng u ám. Thời tiết vừa ấm lên thì mùa mưa của Tân Giang đã tới, lúc nào bầu trời mới có nắng đây?

“Anh biết.” Khóe miệng Hà Dập Phong hơi mím cười đầy hàm ý. “Lúc nào tâm trạng em không tốt là lại giở cái tính trẻ con, bướng bỉnh và thích cãi nhau với anh.”

Ha! Họa Trần bật cười, tự giễu: “Thì ra em lại đáng ghét như vậy!”

“Không đáng ghét, như vậy anh mới yên tâm. Nói ra được sẽ tốt hơn, em mà không nói gì thì anh mới lo.” Anh giơ tay vén sợi tóc lòa xòa trước mắt, giọng trầm ấm.

Nếu dùng máy ảnh chụp lại khoảnh khắc này, sau đó mở ra xem sẽ thấy rõ đây là một đôi đang yêu nhau. Nhưng ... trong tim Họa Trần vẫn còn một bức tường, cô đang trốn sau bức tường đó, không muốn nhìn phong cảnh bên ngoài.

Hai người cùng im lặng, tay anh chạm vào trán cô, lòng bàn tay nóng như lửa như thiêu đốt da cô.

“Tôi nay còn phải làm một bản thảo nữa, em... vào trong đây.” Họa Trần nói.

“Chuyện nghỉ việc đến đâu rồi?” Hà Dập Phong không có ý rời đi. Anh cảm thấy gió đêm khá lạnh, những vì sao thấp thoáng trên bầu trời, tán cây không rậm rạp quá, ánh đèn bị bóng đêm bao phủ chỉ sáng mờ mờ, tất cả đều vừa vặn thích hợp. Vừa vặn thích hợp để đối diện.

“Ngày mai sẽ làm.” Đồng nghiệp như vậy, cấp trên như vậy, còn có gì đáng để cô lưu luyến đây? Thực ra, ở lại Vinh Phát lâu như vậy, không chỉ bà Hoa Dương, mà ngay cả Họa Trần cũng thấy ngạc nhiên. Bà Hoa Dương - mẹ cô, muốn bồi dưỡng Họa Trần làm người kế nghiệp của Thịnh Hoa, nhưng Họa Trần không phải là nhân tài, chỉ giống như A Đẩu(*) mà thôi. Rõ ràng cô thi đỗ vào khoa quản lý kinh tế của đại học chỉ dựa vào môn văn được điểm tuyệt đối khi thi tốt nghiệp cấp ba, không hiểu cô thuyết phục lãnh đạo học viện thế nào mà họ chuyển ngay cô sang khoa tiếng Trung. Bà Hoa Dương tức đến nỗi muốn xé xác Họa Trần, nhưng ông Thịnh Mậu Cốc cưng chiều con gái, nói rằng chỉ cần cô vui vẻ là được. Bà Hoa Dương vẫn chưa hết hy vọng, sau khi cô tốt nghiệp liền đưa cô vào Vinh Phát. Vinh Phát có cách thức quản lý mới mẻ, nghiệp vụ phức tạp, ở đó Họa Trần sẽ học được nhiều điều. Kết quả, Họa Trần vẫn chỉ là khúc gỗ. Bà Hoa Dương không còn cách nào khác, đành ủy thác việc quản lý cho công ty tài chính và Họa Trần hoàn toàn được giải phóng.

(*) Con trai của Lưu Bị thời Tam Quốc, là kẻ bất tài, vô dụng. Ở đây muốn nói Họa Trần là kẻ bất tài.

“Sau này có dự định gì không?”

“Không ạ.”

“Có muốn anh sắp xếp cho không?”

“Đừng tùy tiện nhúng tay vào cuộc sống của người khác, phải chịu trách nhiệm đấy.” Họa Trần lẩm bẩm nói.

Hà Dập Phong cười. “Chỉ cần chịu trách nhiệm là được à?”

Họa Trần im bặt, không muốn nói gì nữa.

“Được rồi, em vào đi!”

“Còn anh?”

“Anh cũng về Khế Viên.”

“Em ở gần, anh đi trước đi!”

Hà Dập Phong trầm ngâm một lúc, sau đó cúi người xuống, hai tay vòng ra sau lưng Họa Trần rồi ôm cô. Mặt anh và mặt cô đều nóng bừng. “Ngày mai gặp lại!”

Chiếc Phaeton màu đen đã biến mất khỏi tầm mắt, Họa Trần vẫn đứng bất động. Từ nãy giờ cô vẫn lấy tay ôm mặt, như không tin vào chuyện vừa xảy ra.

Không phải mơ đúng không? Không phải, đêm là thật, sao trên trời là thật, cây cối là thật, tim đang đập là thật, bóng cô đổ dài dưới ánh đèn

đường cũng là thật.

Rõ ràng đây là giấc mơ mà cô khao khát thời thiếu nữ, nhưng khi nó trở thành hiện thực, sao lại khiến cô hoảng loạn thế này?

Giữa con người với con người luôn có một ranh giới. Có người cả đời không bước ra khỏi ranh giới ấy. Có người cả đời hối hận vì đã bước qua khỏi ranh giới ấy. Khi đã bước qua thì không còn cơ hội quay đầu nữa. Có những người cả đời chỉ đứng trên lằn ranh của ranh giới. Liệu họ có trở thành một trong số những người kia không?

Trưởng phòng Nhân sự đi công tác đã về, Họạ Trần mang đơn xin thôi việc đến cho anh ta. Anh ta cười, nói: “Được, đợi Hình Trình quay về, tôi nói với anh ấy một tiếng và bàn bạc tuyển chọn thư ký mới.”

“Phó Giám đốc Hình cũng đi công tác ạ?”

“Sẽ bay đến Hạ Môn trong sáng nay, đi hai ngày. Cô có việc gì thì cứ làm đi, lúc bàn giao cô đến đây một lát là được. Sau này, chuyện của Vinh Phát, mong rằng cô vẫn quan tâm như trước đây.”

Hồi Họạ Trần đến Vinh Phát làm việc, bà Hoa Dương đã đến gặp Tổng Tư Viên và Trưởng phòng Nhân sự, nhờ họ giữ kín thân phận của Họạ Trần.

Họạ Trần không giỏi nói những lời khách sáo, chỉ biết mỉm cười đáp lại. Khi biết Hình Trình không có ở đây, Họạ Trần không phải kìm nén tâm trạng nữa, chỉ thấy lòng hơi nhói đau. Cô lần lượt đi qua từng phòng, rồi ngồi lại trong phòng họp. Cô chưa từng có bất cứ cố gắng nào cho Vinh Phát, nhưng khoảng thời gian đó, cô đã từng có rất nhiều mơ ước. Có lẽ đây

cũng là trải nghiệm làm việc duy nhất trong cuộc đời của cô. Nhiều người ngưỡng mộ cô không phải bươn trải lo kế sinh nhai, đây cũng là mong muốn của bố mẹ cô, và cô cũng đã cố gắng sống những ngày như thế, tỏ ra là một người vô lo vô nghĩ. Thực ra, nếu có thể dùng đôi tay của chính mình tạo ra một khoảng trời riêng, không phải như vậy càng hạnh phúc hơn sao.

Buổi trưa, hai trợ lý đi ăn, Họa Trần không muốn ăn gì nên ở lại. Cô mở ngăn kéo ra xem có để quên gì không. Điện thoại bàn reo vang, Họa Trần nhấc lên nghe.

“Tiểu Nguyễn, anh để quên một tập tài liệu trong phòng, có lẽ là ở trên bàn, em có thể mang đến cho anh ngay được không?”

Hình Trình? Họa Trần ngẩn người, cô cắn chặt môi, khó khăn lắm mới bật ra tiếng: “Em... gọi chuyển phát nhanh mang đến cho anh. Địa chỉ của anh là?”

“Chuyển bay bị hoãn lại, anh đang ở sân bay.”

“VẬY...”

“Phiền em nhé. Anh đang ở nhà ga quốc tế.” Giọng Hình Trình rất gấp gáp.

Chuyện tình cảm gác qua một bên đã, công việc quan trọng hơn. Họa Trần không nghĩ ngợi nhiều, vội vàng đến văn phòng của Hình Trình, trên bàn đúng là đang để một túi tài liệu.

Nhà ga quốc tế vừa mở cửa, sàn nhà, tường đều sáng lóa đến chói mắt. Các chuyến bay vẫn chưa nhiều, hành khách rất ít. Chỗ nào cũng thấy vắng vẻ, Họa Trần tìm rất lâu, vừa quay người lại thấy Hình Trình đứng cạnh chậu cây thiết mộc lan trong bộ trang phục giản dị, chiếc áo khoác vắt trên cánh tay, trong tay đang xách túi hành lý nhỏ.

“Anh ở đây à!” Họa Trần thở phào.

“Đi đường có mệt không?” Hình Trình nhận lấy túi tài liệu.

“Rất thuận lợi ạ.” Không thể quay về luôn được, đành phải nói chuyện vài câu. Họa Trần nhìn lên màn hình hiển thị phía trên đỉnh đầu. “Lúc nào anh vào làm thủ tục?”

“Nửa tiếng nữa.”

“Vậy anh mau đi xếp hàng đi.” Cô cũng nên về rồi.

“Chuyến bay này từ Bắc Kinh qua đây, đang phải dừng lại giữa đường nên không có mấy khách.”

“Ồ, thời tiết ở Bắc Kinh không tốt ạ?”

“Trời nhiều sương mù.”

Họa Trần cố gắng nở nụ cười. “Chúc anh lên đường thuận lợi.” Đứng lại đây thêm nữa thì thật khó xử.

“Tiểu Nguyễn!” Hình Trình đột nhiên nắm lấy cánh tay cô, trong ánh mắt tràn đầy buồn bã. “Đi cùng anh đến Hạ Môn nhé!”

Hả?

“Ở Hạ Môn bây giờ rất ấm, cũng không đông khách du lịch. Đi nhé!”

Lỗ Tấn từng dạy học ở trường Đại học Hạ Môn. Ông đã từng ghi lại ấn tượng của mình về Hạ Môn như sau: *“Mảnh đất này nhìn thấy lần đầu mặc dù rất ấn tượng nhưng thực ra lại rất buồn tẻ, cũng chỉ có mây, có biển. Mà thời tiết lúc nào cũng ấm áp, cây cối và hoa cỏ lúc nào cũng nở, cũng xanh tốt như thế.”*

“Cảm ơn anh, bỗng chốc ấm quá cũng không thích hợp với em, em thích từ từ chờ đợi sự thay đổi của bốn mùa.” Không hiểu tại sao anh lại đột nhiên có suy nghĩ này, có điều, Họa Trần cũng không có hứng tìm hiểu. Thậm chí cô còn cảm thấy anh thật bỉ ổi, nếu coi Tân Giang là một đường tròn, vậy ngôi làng du lịch ở ngoại ô và Hạ Môn chẳng qua là một cái bán kính ngắn, một cái bán kính dài mà thôi.

Loa bắt đầu thông báo hành khách đi Hạ Môn chuẩn bị vào làm thủ tục, Họa Trần rút tay về, nhưng Hình Trình không buông. Cô ngược mắt lên, nhìn thấy quầng mắt anh ươn ướt. “Cuộc sống của một người cho dù ti tiện cỡ nào, anh ta cũng có một ao ước xa xỉ là có thể ngẩng đầu ưỡn ngực, không muốn nhìn gì, không muốn nghĩ gì, chỉ làm những việc mà mình muốn làm, cho dù chỉ là một lần.”

Giọng nói nghẹn ngào như vậy, vẻ mặt đau khổ như vậy, lời nói đứt ruột đứt gan như vậy, đây chính là Hình Trình mà cô quen sao? Hình như anh có rất nhiều mặt nạ, không biết cái nào mới là khuôn mặt thật của anh? Họa

Trần như bị thôi miên. Khi cô tỉnh ngộ ra thì đã bước lên cầu thang máy bay, trong tay là tấm vé máy bay bằng giấy cứng.

Hình Trình đứng phía sau cô, cô muốn hỏi hận cũng không có đường lui nữa rồi.

Cửa máy bay từ từ đóng lại, máy bay chậm chậm trượt trên đường băng. Trên bầu trời rất nhiều mây, nữ tiếp viên hàng không nói rằng có thể gặp phải khí lưu, sẽ có rung lắc, đề nghị hành khách thắt dây an toàn.

Ấn Học Văn đứng trước bức tường kính, neho mắt nhìn lên, máy bay đã nhanh chóng bị lấp sau tầng mây, khóe miệng anh ta khẽ cong lên. Đây là chuyến bay thứ ba trong ngày từ khi nhà ga quốc tế đi vào hoạt động, cho đến hôm nay thì tất cả đều thuận lợi. Xem ra, nhà ga quốc tế sẽ nhanh chóng chính thức vận hành. Anh ta vừa ngâm nga một bài hát, vừa thông thả bước vào văn phòng, trong phòng có vị khách không mời đang xem gói cà phê hạt trong tủ của anh.

“Thư ký Lâm, cướp cũng phải có nghề chứ, anh đến đây bằng đường nào thế?”

Lâm Tuyết Phi cầm gói cà phê đưa lên mũi ngửi. “Bằng con đường ánh sáng chứ sao. Giám đốc Ấn, loại cà phê này được đấy. Cho tôi một ít nhé.”

“Không cho.” Ấn Học Văn nằm xuống gác chân lên tay vịn ghế xô pha. “Hà Dập Phong đâu?”

“Cậu ấy không đến.” Lâm Tuyết Phi tự tìm cái phong bì to, dốc nửa gói cà phê vào đó. “Tôi đến đón người.”

Ấn Học Văn liếc nhìn cậu ta ngang nhiên cho gói cà phê vào túi xách.
“Người nào?”

“Người Mỹ!”

Ấn Học Văn hào hứng. “Cậu đúng là biết chọn người, tôi rất thích người Mỹ, đi nào, tôi đi cùng cậu. Từ đâu bay về đây?”

“New York.”

“À, người tình cũ của cậu?”

Lâm Tuyết Phi đấm cho anh ta một cái: “Ông đừng nói lung tung, Giám đốc Hà sẽ giận đấy!”

Ấn Học Văn tròn mắt. “Chẳng lẽ... là của Dập Phong?”

Lâm Tuyết Phi ngoác miệng cười thần bí. “Tôi không nói gì đâu đấy!”

“Ái chà, thế thì phải gặp mặt mới được, khẩu vị của Dập Phong không thấp tí nào đâu. Hôm nay hình như toàn gặp chuyện thú vị, chuyến bay vừa này tiễn Phó Giám đốc Hình của Vinh Phát và thư ký của anh ta, bây giờ lại giúp Dập Phong đi đón người.” Ấn Học Văn lẩm bẫm.

“Hình Trình và Nguyễn Họa Trần?” Lâm Tuyết Phi hỏi.

“Ừ, hai người có vẻ tâm trạng lắm, đặc biệt là cô thư ký đó, cứ ngơ ngẩn như lạc vào cõi tiên ấy, tôi đứng ngay cạnh cửa phòng chờ mà họ cũng không nhìn thấy.”

Họa Trần cảm thấy Hình Trình đang tổ chức một nghi thức thần thánh nào đó.

Hội nghị chỉ diễn ra trong nửa ngày, vừa kết thúc, họ đã di chuyển đến Cỗ Lãng Tự(*). Anh tìm một nhà dân, tường bao quanh sân màu trắng, bên trong là ngôi nhà hai tầng màu đỏ, trước bậu cửa sổ có giàn tử đằng màu trắng. Ngoài bờ tường là con đường nhỏ nghiêng dốc, bên đường trồng hoa phượng và cây đại rất to. Cách đó không xa là ngôi nhà cổ của chuyên gia sản khoa nổi tiếng Lâm Xảo Trĩ, chỉ có điều nó đã quá cũ nát. Ngược mắt lên, có thể nhìn thấy mặt trời chiếu xuống vách đá. Bước đi trên con đường nhỏ, bạn như nghe thấy bản giao hưởng hợp tấu giữa đàn piano và sóng biển.

(*) Cỗ Lãng Tự là một hòn đảo nhỏ không có xe ô tô, nằm ở ngoài khơi bờ biển Hạ Môn, tỉnh Phúc Kiến, phía nam Trung Quốc.

Hình Trình mua cho Họa Trần trà sữa ở quán Trương Tam Phong nổi tiếng trên đảo, mua bánh nướng trong quán của Triệu Tứ Tiểu Thư, có người dân trên đảo trẩy bán roi và dừa non, Hình Trình cũng mua một túi to... Hoàng hôn buông xuống, họ ngồi dưới bóng cây nhãn ăn cá nướng, trong giỏ cói nhỏ để rau sống xanh mỡ màng, cá nướng chín vàng sẽ đặt lên trên, đồ uống là nước cam vắt tươi ngon. Buổi tối, họ ngồi thuyền ngắm cảnh thành phố về đêm, trên đường Trung Sơn, họ còn xem phim bằng tiếng Mân Nam. Bộ phim rất cũ, phong cảnh mộc mạc. Nếu nhắm mắt lại, Họa Trần có cảm giác mình đang nghe tiếng Latin. Họ đi qua nhiều cửa hàng, đi qua nhiều ngõ nhỏ. Đến một quán bán đồ lưu niệm, Hình Trình mua một chiếc chuông gió làm từ vỏ sò trắng, tiếng chuông vang lanh lảnh, màu sắc lóng lánh cuốn hút.

Nửa đêm trở về nhà nghỉ, Họa Trần ngủ trên tầng hai, Hình Trình ngủ ở tầng một. “Hôm nay vui không?” Hình Trình hỏi với vẻ mặt chờ đợi.

“Cảm ơn anh!” Không biết là vui hay buồn, chỉ cảm thấy có chút bất an, Hình Trình rất lạ, nhưng Họa Trần không biết diễn tả thế nào.

“Em đi ngủ sớm đi! Sáng sớm mai chúng ta sẽ đi chùa Nam Phổ Đà thắp hương, cầu Phật, ở cạnh đó là đại học Hạ Nam, có thể ghé qua một chút.” Anh thay cô bật đèn ở chân cầu thang.

Gió đêm lồng lộng, tiếng sóng biển vỗ ì oạp, cửa sổ vang lên tiếng kẻo kẹt như chưa được đóng chặt. Họa Trần đứng dậy đến bên cửa sổ, nhờ ánh đèn yếu ớt trên đảo, cô nhìn thấy Hình Trình đang ngồi trên chiếc ghế đá trong sân, trong tay kẹp điếu thuốc, cạnh ghế là chai rượu. Không nhìn rõ nét mặt anh, chỉ cảm giác bao trùm xung quanh anh là sự bi thương, giống như nước dâng lên nhấn chìm cả người anh xuống đáy biển.

Hôm sau là một ngày nắng và gió, lại là cuối tuần, vì thế khách du lịch lên đảo nhiều hơn. Thuyền chở khách vào thành phố chật cứng. Hình Trình mua hai nắm hương, đưa cho Họa Trần một nắm. Họa Trần cắm ở phía ngoài của lư hương, chấp tay vái về hướng Đại Hùng bảo điện. Chùa Nam Phổ Đà được xây dựng trên lưng chừng núi, leo lên núi rồi lại đi thăm mấy điện thờ, lúc đi xuống mệt đến nổi thở hổn hển. Có một quán trà ngay cạnh trường Đại học Hạ Môn, đối diện quán trà là một hồ sen. Vì là mùa đông nên sen đã tàn, chỉ còn lại vài cành nổi trên mặt nước, phất phơ theo làn gió.

Một bình trà Phổ Nhĩ, hai chén trà bằng đất nung. Hai người họ, chẳng ai nói câu nào, giống như không nở phá vỡ không gian tĩnh lặng.

Cuối cùng thì Hình Trình nói trước, anh nói rất lâu. Anh kể về quê hương nghèo khó, lạc hậu, kể về những năm tháng học hành vất vả, những khó khăn anh gặp phải ngày đầu lập nghiệp, sự thay đổi của Mã Lam và cả những nguy cơ khi làm việc ở Vinh Phát.

“Lần đầu tiên anh ăn bánh bao nhỏ, không biết là chỉ cần một miếng nhỏ thôi, đợi cho bớt nóng mới ăn tiếp, vậy mà anh nuốt cả cái, khi vỏ bánh vỡ ra cũng là lúc miệng anh bỏng rát, hai ngày sau không ăn được gì. Những chuyện ngớ ngẩn như vậy có cả đống. Có những lúc gặp ác mộng giữa đêm khuya, mơ thấy mình trở lại ngày xưa, trong tay không còn gì cả, sau khi tỉnh lại, mồ hôi ướt đẫm. Anh luôn tự nhắc nhở bản thân, nhất định phải mạnh mẽ, như vậy mới không bị bất cứ ai, bất cứ việc gì đè bẹp. Nhưng sức người có hạn, giống như một cái cây, nếu không có mảnh đất màu mỡ, không có ánh nắng mặt trời, không có nước mưa thì nó không thể trở thành đại thụ được. Mỗi người khi được sinh ra trên đời này đều trần trụi đỏ hồng, chẳng có gì khác nhau, vậy mà vì hoàn cảnh, môi trường sống khác nhau mà con người ta lại phân chia cấp bậc khác nhau. Thế nên anh phải cố gắng, nỗ lực hơn người khác rất nhiều, cũng phải hy sinh rất nhiều, cho dù đó là thứ mà anh yêu thích. Tiểu Nguyễn, anh sắp đính hôn rồi.”

“Chúc mừng anh!” Cô đã lờ mờ hiểu mục đích thật sự trong chuyến đi Hạ Môn lần này. Mặc dù mối quan hệ họ chưa phát triển tới mức là người yêu của nhau, nhưng anh đã tình nguyện cho cô một lời giải thích. Anh hiểu suy nghĩ của cô, anh cũng thích cô, nhưng anh không thể đáp lại. Anh là một cái cây có lý tưởng lớn lao, còn cô lại không phải là mảnh đất màu mỡ, không phải là ánh sáng mặt trời, là nước mưa của anh.

Anh đã vô cùng tinh táo, đúng vậy, anh đã từng nói: “Tiểu Nguyễn, con gái con lúa không nên như vậy, sẽ không lấy chồng được đâu.” “Tiểu

Nguyễn, em cứ như vậy là đàn ông sợ chạy hết đấy!”, “Tiểu Nguyễn, em cứ như vậy là không có ai dám lấy em đâu.” Những lời này không phải là bông đùa, là anh đang sợ hãi, sợ mình mềm lòng. Anh đang đấu tranh, đang quấy đạp, sợ không thoát khỏi lưới tình của cô. Anh luôn thuyết phục bản thân, thôi miên bản thân.

Không phải anh không biết yêu, không khao khát được yêu, không phải là người thay đổi thất thường, hay là người đứng núi này trông núi nọ, mà trái tim anh đã có sẵn một bàn tính, nếu tình yêu có quá nhiều điều kiện đi kèm, tình yêu đó sẽ trở nên dị dạng, mất đi bản chất thật sự của nó.

Cô chỉ là một điều kiện không có lợi, ngay từ ban đầu đã bị loại bỏ. Sự quan tâm chu đáo, sự ấm áp mà anh mang lại luôn kèm theo mâu thuẫn, bần khoản, lưỡng lự, chính anh cũng cảm thấy mình thật đáng thương.

Anh là người đầy trách nhiệm, chu đáo, là người con hiếu thảo, đại gia đình hòa thuận và không khí ấm áp đã từng là tất cả những gì mà cô mong ước, nhưng đó cũng là điều kiện không có hiệu lực và bị anh chối bỏ. Anh là một người mạnh mẽ, lý trí, luôn chiến thắng tình cảm. Chính vì vậy, trong vụ tai tiếng của Tuân Niệm Ngọc, anh mới có thể bình tĩnh nắm lấy cơ hội. Trong mắt anh, núi xanh nước biếc không phải là phong cảnh. Hoa nở rồi hoa sẽ tàn, xuân qua đông đến không phải là bốn mùa. Người nhà, tình thân chẳng qua chỉ là một nghĩa vụ bắt buộc.

Cô đã từng thích anh ở điểm gì đây?

Trong lòng không còn vấn vương, mọi thứ trước mắt bỗng trở nên sáng sủa. Trái tim bị níu chặt lâu ngày, giống như lá cây cuộn lại đang từ từ hé mở để hít thở, hít thở thật sâu.

Không khí trong lành phả vào mặt. Không phải cô không đủ tốt, không phải tình yêu quá phức tạp, mà là cô chọn không đúng người. Cảm ơn anh đã coi cô là một phần tốt đẹp trong cuộc sống, cảm ơn anh đã tôn trọng cô.

“Cô ấy tên là Trầm Tư, là con gái của Thị trưởng Trầm, là huấn luyện viên cưỡi ngựa. Cô ấy rất độc lập, là một cô gái mà người đàn ông như anh từ trước tới giờ chưa bao giờ mơ tới.” Anh không giấu giếm gì cô, đây là sự tôn trọng của anh dành cho cô. Còn những cái khác, anh có thể làm gì đây?

Ồ, mảnh đất màu mỡ, mặt trời rực rỡ, cơn mưa mùa xuân. Họa Trần cười, nụ cười mơn mớn như ngọc lan trong sớm đầu xuân. “Thế thì tốt rồi.”

Những lời thốt ra từ miệng Họa Trần sao anh nghe thật chói tai, Hình Trình chỉ biết cười khổ. “Tốt ư, có lẽ là vậy!”

“Chúng ta đến Đại học Hạ Môn chơi đi, em muốn chụp một tấm ảnh cạnh tượng của Lỗ Tấn.” Họa Trần nói. “Sau đó, em sẽ ra thẳng sân bay.”

“Buổi trưa không có chuyến bay về Tân Giang đâu.” Hình Trình cố gắng lên. Niềm vui sao ngăn ngui đến thế, giống như ngôi sao băng vụt qua bầu trời đêm.

“Em có thể bay đến Thượng Hải trước, rồi đi xe về Tân Giang.”

“Sao phải vội như vậy, ngày mai chúng ta sẽ cùng về.” Có thứ gì đó mới mẻ, lạ lẫm đang tàn khốc mọc lên từ một nơi nào đó, như muốn đâm sâu vào da, vào từng mạch máu, khiến Hình Trình cảm thấy đau đến tê liệt cả người. Cuối cùng thì anh cũng làm cô bị tổn thương rồi.

Họa Trần không muốn ở lại thêm một giây nào nữa, cô hận không thể mọc cánh bay về Tân Giang, trở về bên cạnh Hà Dập Phong. Những thứ ở cạnh mình, vì quá gần nên mới có điểm mù, mới không nhìn thấy và không biết quý trọng. Có sự so sánh rồi, cô mới biết mình hạnh phúc và may mắn biết bao. Sao cô có thể nói với Hà Dập Phong là mình sống không tốt cơ chứ?

Anh từ bỏ New York về Tân Giang, bỏ nghề y theo ngành truyền thông, tặng cô món quà năm mới, thấy tâm trạng cô không vui, dù đang vô cùng bận rộn cũng đi dạo bộ cùng cô, ở rạp chiếu phim anh còn ngủ thiếp đi vì mệt, nắm tay cùng cô dạo bước trên đường trong bóng tối, những bữa trưa sau giờ nghỉ làm ở quán Quán ăn Đại Thành, chen chúc trên chiếc xe khách chật chội, bắt taxi đến khu hồ nước đón cô. Không biết có phải lần đầu tiên trong đời anh phải ngồi chiếc xe đó không nữa. Vòng tay ấm áp của anh khi cô gặp ác mộng tỉnh dậy, rồi nổi khùng lên khi biết cô yêu thầm Hình Trình, cả nụ hôn vào má buổi sáng ngày sinh nhật cô... Đều là những việc nhỏ, nhưng từng việc, từng việc đã lấp đầy trái tim cô.

Hình Trình không giữ Họa Trần lại được, đành phải hủy bỏ mọi lịch trình, cùng Họa Trần quay về. Họa Trần từ chối. Cô nói, anh không thể ở bên em mãi mãi, cũng có một ngày, em sẽ phải đi một mình. Hình Trình ngẩn người, đứng im không nói câu nào. Họa Trần cười nhẹ, anh không cho rằng cô đang muốn anh hứa hẹn gì đấy chứ? Anh không cho nổi. Chuyến đi Hạ Môn là sự xa xỉ của anh, được ở bên người anh thích hai ngày, sau đó bắt đầu một cuộc sống mới. Anh thật đáng thương, nhưng cô không thể thực hiện được trọn vẹn ước mơ đó của anh. Thích là thích, không thể có nể nang hay miễn cưỡng. Tất cả những điều tốt đẹp hay khuyết điểm của cô sẽ chỉ dành cho người mà cô yêu thương, trân trọng.

Còn một tiếng nữa mới đến giờ bay, Họa Trần mua một tệp bưu thiếp phong cảnh Hạ Môn và mua hai món đặc sản Hạ Môn. Ở sân bay có sóng

wifi, cô dùng điện thoại tra hàm nghĩa của từ “Phu tử” trên baidu.

Nghĩa của từ “Phu tử” rất rộng, tổng cộng gồm sáu nghĩa: 1. Cách gọi tôn trọng dành cho đàn ông ngày xưa; 2. Cách gọi cũ dùng để xưng hô học giả hoặc người thầy; 3. Chỉ người đọc sách, có tư tưởng cổ hủ, lạc hậu (nghĩa châm biếm); 4. Xưng hô của học trò ở Khổng Môn khi gọi Khổng Tử; 5. Người có học vấn sâu rộng, uyên bác; 6. Cách gọi chồng thời xưa.

Họa Trần cười ngậy ngốc, trái tim mềm như lụa.

Về đến Tân Giang là chín giờ tối, cảm giác các khớp xương của Họa Trần mỗi như như bị tháo rời, tóc thì rối bù lên. Cô vội vã muốn gặp Hà Dập Phong nên bắt xe đến thẳng Khế Viên.

Trong căn hộ của Hà Dập Phong không có ánh đèn, chắc anh lại phải làm tăng ca rồi. Họa Trần bấu môi, bước từng bước lên tầng rồi mở cửa vào phòng. Căn phòng vẫn ngăn nắp, sạch sẽ như trước. Họa Trần tìm thấy một quả táo trong tủ lạnh, ăn thêm một ít bánh mì, cảm giác tóc toàn mùi xăng xe. Cô ngoái đầu nhìn ra ngoài, có lẽ trước lúc anh quay về, cô sẽ kịp tắm gội qua một cái.

Vừa gội đầu xong thì nghe tiếng cửa mở. Ngón chân cô bất giác cong gập lại, tim đập thình thịch, tay cầm vòi hoa sen run run. Vội vàng tắt vòi nước, cô nhanh chóng lau qua người, mặc bộ quần áo ở nhà của Hà Dập Phong, hít vài hơi thật sâu. Trước khi cửa mở ra, cô gặng ho vài tiếng.

“Trong phòng anh có con gái à?” Là tiếng của nữ giới, nói tiếng Anh, đậm giọng Mỹ.

Họa Trần kinh ngạc mở to mắt.

“Nguyễn Hòa Trần, là em à?” Giọng nói rất bình tĩnh, gần như là khẳng định.

“Vâng!” Hòa Trần bỗng thấy không có dũng khí bước ra, cô nắm chặt nắm cửa. Thời gian trôi qua chậm chạp từng giây, cô có cảm giác da mình đang lạnh dần.

Cuối cùng cửa vẫn phải mở ra. Trong phòng khách bây giờ có hai người, Hà Dập Phong và một cô gái cao ráo, tóc nhuộm màu đỏ rượu vang. Cô ấy có làn môi gợi cảm, sống mũi cao thẳng, lông mày dài và cặp chân thon thả.

Cô gái nhìn Hòa Trần, ánh mắt lập tức tràn đầy địch ý, Hòa Trần căn bản chẳng thể chống đỡ nổi. “Dập Phong, anh không nói gì về việc này?” Cô gái lên tiếng.

Hà Dập Phong đẩy gọng kính lên. “Jenny, có thể mời em ra ngoài một lúc được không?”

“Đương nhiên rồi!” Cô gái nhún vai, mở cửa bước ra, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Trong khu vui chơi có một trò chơi gọi là đu quay ba chiều. Có một chiếc cột thẳng đứng giống như tòa tháp vươn tới trời xanh, xung quanh có gắn những chiếc ghế ngồi và dây an toàn. Trong khoảng 0,6 giây, người chơi ngồi trên ghế có thể bị đưa lên cao khoảng tám mươi mét, rồi bị xoay lắc, đầu lộn xuống dưới, vô cùng kích thích, chơi trò này chỉ nghe thấy

tiếng la hét vang trời. Có người nói, chơi một lần là chết một lần. Hỏa Trần lúc nào cũng chỉ đứng bên dưới, ngẩng đầu nhìn xem. Sau này, cô sẽ không hỏi nữa. Giờ thì cô đã biết cảm giác đó là gì, nó hệt như trái tim cô đang vỡ nát ra thành bốn, năm mảnh và không thể nào ghép lại được.

Cô cảm ơn sự trầm mặc của Dập Phong, nếu không, cô sẽ giải thích thế nào đây. Mặt dày vô sỉ hay đạo đức suy đồi? Làm người đúng là không nên tham lam, không nên tò mò và cũng không nên tùy tiện bước qua ranh giới, vì nếu làm như thế sẽ chết chìm trong mưa bom bão đạn.

Môn thi cuối cùng của học kỳ II năm lớp mười một kết thúc, hai người họ cùng nhau đến rạp xem phim. Rạp chiếu phim ở trên tầng cao nhất của trung tâm thương mại, lúc bước vào thang máy, không hiểu sao có một con chó theo vào cùng với họ. Cô từ nhỏ đã sợ chó, một nỗi sợ không tên. Lũ chó hình như thích ức hiếp cô, cứ nhìn thấy cô là lao đến. Cô nhảy lên, ra sức ôm chặt vào cổ anh, hai chân quắp chặt lấy người anh. Anh đã đẩy cô ngã xuống và cô đã bị con chó dọa cho sợ ngất đi. Sau khi tỉnh dậy, cô thấy mình đang ở hành lang tầng một, rất mát mẻ. Mặt anh tái xanh tái xám, đứng cách cô ba sải tay, coi cô như người bị bệnh dịch hạch, còn không nhìn thẳng vào cô.

Thời khắc đó, cô đã hiểu, anh thật sự, thật sự không thích cô, tất cả những việc anh làm cho cô, đối xử tốt với cô, chẳng qua cũng chỉ là thứ trách nhiệm thần thánh, cô không nên tiếp tục mơ mộng nữa.

Đúng vậy, không nên tiếp tục mơ mộng nữa. Anh chưa từng chính thức nói ra miệng là anh yêu cô. Chỉ cần cô ở trong tầm mắt anh, anh tất nhiên sẽ lo lắng, sẽ chăm sóc, sẽ bảo vệ cô... Nhưng tất cả những điều đó không phải là yêu?

“Em xin lỗi.” Cô dùng ý thức còn sót lại lên tiếng một cách khó khăn. “Em đã làm phiền anh nhiều quá, đáng lẽ em nên gọi điện thoại trước. Cho em hai phút thôi, em thay quần áo xong sẽ đi ngay.”

Quần áo thay ra nhăn nhúm vẫn còn vớt trong giỏ để đồ, bên trên còn bị ngấm nước. Mặc kệ, cô cứ mặc từng chiếc vào.

“Nguyễn Hòa Trần, em để quên đồ này.” Hà Dập Phong gọi Hòa Trần trong khi cô đang luống cuống trốn chạy, rồi lấy hai túi đặc sản Hạ Môn để trên ghế đưa cho cô.

“Xin lỗi, em để quên.” Cô mỉm cười mà trông khó coi hơn cả khóc.

Hà Dập Phong đẩy gọng kính. “À, em để lại chìa khóa căn hộ đi! Mặc dù chúng ta là quan hệ thầy trò, nhưng dù sao cũng là nam nữ độc thân. Sau này, em có bạn trai, anh cũng có bạn gái, em ăn mặc xộc xệch như thế xuất hiện ở nhà anh, mọi người sẽ có suy nghĩ không hay. Em có việc gì cần anh giúp thì cứ việc gọi điện thoại cho anh.”

Hòa Trần ngẩng đầu lên, môi khẽ run run. Trên mặt Hà Dập Phong không thấy có ý trách móc hay oán hận, bình tĩnh và lạnh lùng, vậy mà lời anh nói ra sao lại đau như dao cứa. “Ồ, em ngốc quá, không nghĩ đến chuyện này. Anh nói đúng, nên trả anh thì hơn.” Hòa Trần không biết mình đã mở khóa kéo túi xách như thế nào, sau đó lấy chiếc chìa khóa đưa cho anh. Sợ có một chiếc thì dễ rơi, cô còn mua một cái móc khóa hình con gấu thủy tinh móc vào. Con gấu béo tròn, trông rất đáng yêu. Cô không trực tiếp đưa chìa khóa cho anh mà đặt nó lên bàn.

Cô gái đang đứng ở cửa thang máy, nghe tiếng mở cửa liền ngẩng đầu lên, nhún vai tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Họa Trần chạy một mạch xuống dưới, chạy rất nhanh, bước hụt một bậc cầu thang, cả người nghiêng về phía trước, hai đầu gối quy đập xuống đất. Đầu gối, lòng bàn tay, các khớp tay lập tức truyền đến cảm giác đau rất.

Có tiếng bước chân từ phía trên đi xuống. Họa Trần nhắm mắt lại, không cần ngoảnh đầu cô cũng biết đó là Hà Dập Phong. Cái trách nhiệm chết tiệt mà anh dành cho cô vĩnh viễn không thể từ bỏ được sao?

“Hà Dập Phong, nếu anh bước tới, em và anh sẽ tuyệt giao!” Giọng nói không hề run rẩy, ý tứ biểu đạt rất mạch lạc, rõ ràng.

Tiếng bước chân ngừng lại, Họa Trần cắn răng đứng dậy, dáng đi hơi xiêu vẹo, nhưng vẫn bước đi được. Màn đêm che lấp nỗi đau trên gương mặt cô, cuối cùng cô cũng có thể tự do rơi lệ rồi. Trước cổng Khế Viên chẳng dễ bắt xe, cô đành thất thiếu đi bộ về Tĩnh Uyển.

Trước lúc đến đây hạnh phúc, ngọt ngào bao nhiêu thì lúc này thảm hại bấy nhiêu. Lại một lần nữa tự mình đa tình! Nước mắt có nhiều thế nào cũng đâu xóa được hết.

Thật ra, nếu Họa Trần phân tích kỹ sẽ phát hiện ra sự việc có rất nhiều sơ hở, nhưng cảnh tượng vừa nãy quá chấn động đã che lấp tất cả, cô không có sức lực, cũng không có dũng khí để sắp xếp, để tìm hiểu. Cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất: hãy biến đi thật nhanh.

Người bảo vệ tận tâm thấy vẻ khác thường của cô liền hỏi: “Tiểu thư Nguyễn, hình như tay cô bị trật khớp rồi, mau đến bệnh viện kiểm tra đi.”

Họa Trần kinh ngạc đờ đẫn, không dám khóc, liền nhờ bảo vệ đưa cô đến bệnh viện. Cô đi chụp X-quang, đúng là bị trật khớp thật, nhưng không nghiêm trọng lắm. “Cô bao nhiêu tuổi rồi? Đang làm ở đâu?” Vị bác sĩ cười hỏi, cầm lấy cánh tay cô. Họa Trần đang định trả lời thì nghe “rắc” một tiếng, cô đau đến nổi bật khóc.

“Xong rồi!” Bác sĩ mỉm cười, kê đơn cho cô là hai miếng cao dán, bảo về nhà dán vào. Sau đó bác sĩ cũng xem xét và khử trùng phần trầy xước ở lòng bàn tay, đầu gối để tránh viêm nhiễm, dặn dò cô nhớ uống thuốc tiêu viêm.

Hai túi đặc sản Hạ Môn cô tặng cho người bảo vệ để cảm ơn, Họa Trần trở về nhà trong trạng thái vừa nhẹ nhàng, vừa đau đớn. Cởi bộ quần áo bẩn, thay quần áo ngủ, cô lên giường ngủ và cứ thế ngủ hai ngày một đêm, im lìm như mặt biển lặng sóng. Lúc tỉnh dậy, vết thương ở đầu gối và lòng bàn tay đã kết thành sẹo mỏng, đau giần giật từng cơn như muốn nhắc nhở cô về những chuyện đã xảy ra. May mà cánh tay không sao, vẫn không ảnh hưởng đến việc mặc quần áo và ăn uống.

Đi bộ hóng gió đến điểm đón xe, cô lên xe đưa đón nhân viên của hãng hàng không Dực Tường đến sân bay lấy xe Wrangler, trên xe cô gặp Giản Phi Nhiên và mấy nữ tiếp viên hàng không. Giản Phi Nhiên mặc bộ đồng phục màu phấn hồng, trông tràn đầy sức sống và lanh lợi. Mấy cô nữ tiếp viên trước đây cùng một tổ với cô ta, trong lời nói của họ tràn đầy sự ngưỡng mộ lẫn ghen tỵ với công việc hiện tại của cô ta. Giản Phi Nhiên vẫn giữ được nụ cười mỉm nhẹ nhàng như thời học sinh, nhưng thực ra trông rất ra vẻ bề trên.

“Đi đâu vậy?” Cô ta quay sang hỏi Họa Trần.

“Đi lấy xe.” Họa Trần đặt tay lên đầu gối, không muốn cho cô ta nhìn thấy vết sẹo trong lòng bàn tay mình. “Còn cậu?”

“Mình đi Vũ Hán công tác.”

Họa Trần mỉm cười, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Sau đó, hai người không nói gì với nhau nữa, đến sân bay mỗi người đi một ngả. Họa Trần thầm nghĩ: Giản Phi Nhiên biết cô chẳng có ảnh hưởng gì với Hà Dập Phong, cũng chẳng có giá trị gì, thế nên chẳng cần đối phó. Đó là hiện thực, mà hiện thực chính là sự thực, sự mơ mộng chỉ là lừa mình gạt người mà thôi.

Lòng bàn tay bị thương cầm vào vô lăng thấy hơi đau, nhưng đường trở về thành phố rất thuận lợi. Trưởng phòng Nhân sự gọi điện thoại tới bảo thư ký mới đã đến nhận việc.

Họa Trần lập tức rẽ vào đường đến ngân hàng Vinh Phát.

Trưởng phòng Nhân sự và Hình Trình đang ở văn phòng đợi cô, thư ký mới chính là cô gái từng làm ở phòng photocopy ngày trước. Cô ta là sinh viên tốt nghiệp ngành truyền thông, chịu đựng vất vả hai năm, cuối cùng cũng được đón một bầu trời đầy sao, cô ta nhìn Họa Trần, trong ánh mắt tràn đầy sự cảm kích.

Hình Trình bước ra hành lang hút thuốc, ánh mắt u ám. Trưởng phòng Nhân sự bước đến, hai người đứng hút thuốc cùng nhau.

“Trả thêm cho thư ký Nguyễn hai tháng tiền lương, mấy thứ tiền thưởng cũng đừng trừ.” Hình Trình hiểu mình không thể mở miệng giữ Họa Trần ở lại, cũng không thể tham lam thêm nữa. Họa Trần nghỉ việc, tức là không muốn cùng anh hít thở chung một bầu không khí nữa, sau này, mặc dù vẫn ở Tân Giang, nhưng gặp mặt nhau cũng không dễ dàng.

Trưởng phòng Nhân sự cười ha hả. “Cái này...” Ôi, thiên kim tiểu thư của Thịnh Hoa thì thiếu gì chút tiền nhỏ này chứ.

“Nếu có công ty nào gọi điện đến hỏi khả năng làm việc của cô ấy, cố gắng nói tốt một chút. Dù sao, trước đây Giám đốc Tổng cũng rất quan tâm đến cô ấy.”

Trưởng phòng Nhân sự gật đầu, chỉ cười thầm trong lòng.

“Em gửi anh!” Họa Trần đưa thẻ nhân viên cho Trưởng phòng Nhân sự.

Trưởng phòng Nhân sự nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Em giữ lại đi, làm kỷ niệm. Tiểu thư Nguyễn đến Vinh Phát làm việc cũng là vinh dự của chúng tôi.”

Họa Trần mỉm cười, bỏ vào trong thùng giấy, bên trong còn để rất nhiều những thứ linh tinh khác. Cô thư ký mới chạy đến muốn bê hộ Họa Trần, cô liền từ chối.

“Tôi sẽ tiễn thư ký Nguyễn.” Hình Trình bước tới. “Em có dự định gì về công việc mới chưa?” Trong thang máy, Hình Trình hỏi Họa Trần.

“Tạm thời em chưa nghĩ đến.” Họa Trần cúi đầu nhìn xuống mũi chân. “Phó Giám đốc, em còn nhỏ, kinh nghiệm sống cũng không phong phú như anh, nhưng có câu này em muốn nói với anh, anh đừng để bụng nhé. Sau này... anh phải yêu bản thân nhiều hơn mới được.” Phong cảnh trên đám mây chưa chắc đã là phong cảnh đẹp nhất, không chừng còn là vùng chết của radar.

Lời nói này suýt chút nữa khiến Hình Trình bật khóc trước mặt cô, nhưng anh đã kiềm chế được. “Cảm ơn em. Em là cô gái vô cùng, vô cùng tốt, sau này sẽ hạnh phúc hơn bất cứ ai.” Đây là những lời nói gan ruột của anh.

Họa Trần cười. “Em cũng nghĩ sẽ như vậy.”

Anh giúp cô đặt thùng giấy vào xe, nhìn cô thắt dây an toàn. Thế là cô đã đi, rời xa khỏi cuộc sống của anh. Trái tim Hình Trình thắt lại, anh còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chẳng thốt nên lời, chỉ vẫy tay, nhìn theo điều tốt đẹp duy nhất trong cuộc đời anh chậm chậm đi xa.

Sau này chắc sẽ không còn được vui vẻ như vậy nữa!

Họa Trần rất ít khi đến tòa nhà văn phòng của Thịnh Hoa, mẹ cô thường hỏi: “Có phải con sợ bị mẹ trói lại ở đây, đúng không?” Cô thẳng thắn nói: “Đúng vậy.” “Những thứ này sau này đều là của con hết, con không quan tâm sao?” Bà Hoa Dương tức giận nói. Họa Trần đáp: “Có gì mà không yên tâm, bố mẹ đều làm việc thay con, con chỉ phụ trách ăn uống chơi bời cho thật tốt là được mà.” Cô sống cùng với ông bà từ khi còn rất nhỏ, ông Thịnh Mậu Cốc và bà Hoa Dương thường đến thăm cô. Sau khi hai người nghỉ việc ra nước ngoài làm ăn, mỗi năm cô và họ chỉ gặp nhau một lần. Những ngày lễ tết, họ vẫn cùng các nhân viên làm việc, không nghỉ ngơi

chút nào. Bà nội nói, bố mẹ cô đi làm vất vả là muốn cho Họa Trần sau này có cuộc sống tốt đẹp. “Thế nào là cuộc sống tốt đẹp ạ?” Họa Trần hỏi. “Cuộc sống tốt đẹp là không phải lo ăn, lo mặc, muốn mua cái gì thì mua, muốn đi đâu thì đi.” Bà nội hồi sáu mươi tuổi đã giải thích với cô bé Họa Trần như thế.

Bây giờ thì mỗi ngày đều là tốt đẹp! Họa Trần tắt máy xe Wrangler, bước vào cầu thang máy dành cho chủ tịch hội đồng quản trị.

Văn phòng của mẹ cô đã khóa cửa, bà đi Maldives, hưởng thụ ánh nắng và gió biển, sống những ngày tốt đẹp. Chỉ có người sống trong biển khổ là Thịnh Mậu Cốc, trông ông nhăn nhó mặt mày, môi còn bị rộp cả lên.

“Bố, bố bị nẻ môi à?” Họa Trần pha cho ông cốc trà, dịch đồng giấy tờ trước mặt ra, rồi nhẹ nhàng mát xa huyết thái dương cho ông.

Ông Thịnh Mậu Cốc thở dài. “Không phải bị nẻ, là do việc nhiều quá. Con nghỉ việc rồi thì đến Thịnh Hoa giúp bố nhé?”

“Pha trà, quét dọn à? Cũng được ạ!” Họa Trần nhận lời rất vui vẻ.

Ông Thịnh Mậu Cốc lờm cô một cái, Họa Trần cười ha ha. “Thực ra, bố đỡ dành mẹ một chút, khuyên mẹ “xuống núi” lần nữa, vừa không phải đào tạo, lại có thể đảm nhiệm công việc được ngay.”

“Không thể được nữa.” Ông Thịnh Mậu Cốc nhắm mắt lại, mệt mỏi lắc đầu. “Mẹ con nói đời người ngắn ngủi, bà ấy muốn đi du lịch vài ngày, vì bản thân mình. Con xem, bà ấy nói gì vậy, chẳng lẽ trước đây đều vì bố hết sao?”

“Không phải, hai người đều là vì con.” Họa Trần khó khăn cất lời.

Ông Thịnh Mậu Cốc vỗ vỗ vào tay cô. “Con là hòn ngọc của bố mẹ, không vì con thì vì ai đây! Đừng nói những lời này nữa, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, không thể ép buộc được. Bố bảo con qua đây là có chuyện này muốn nói với con. Tổng Giám đốc Ấn bên Dực Tường đã hẹn bố mấy lần, không thể lần nữa mãi được. Bố hiểu ý của ông ta, cậu con cả của nhà họ hơn con vài tuổi, không phải người cùng tuổi đâu, con có muốn gặp cậu ta không?”

“Con là người đồng tính, không thích nam giới.” Cái tên Ấn Học Văn ngốc như heo đó, Họa Trần thấy vô cùng phản cảm.

“Con thích nữ giới à?” Thịnh Mậu Cốc chờ đợi.

Họa Trần bật cười. “Không phải, đương nhiên con thích...” Tiếp đó là tiếng thở dài. “Bố nuôi con thêm vài năm nữa đi, được không? Tiền tiêu vặt có thể cho ít hơn, ăn kém hơn, mặc mỏng hơn, ở nhà nhỏ hơn cũng không sao đâu!”

Ông Thịnh Mậu Cốc bật cười. “Nói cũng đáng thương đấy, lại muốn được thông cảm, ủng hộ nữa à. Được rồi, được rồi, chúng ta tạm cho qua vấn đề này. Họa Trần, dạo này đêm có hay gặp ác mộng không con?”

“Từ lâu rồi con không bị thế nữa, bây giờ tối nào con cũng đều ngủ rất ngon.” Họa Trần vừa đáp vừa cười rất vui vẻ.

Ông Thịnh Mậu Cốc thở dài nặng nề, kéo tay Họa Trần, vuốt ve đầy yêu thương, lâm bẫm: “Thế thì tốt, thế thì tốt! Bố thấy con gầy đi đấy, vận động

nhieu vào! Có thời gian thì đi khiêu vũ cũng được, con học mười năm rồi còn gì.”

“Bố, con quên không nói với bố, chuyện con ghét nhất trên đời chính là khiêu vũ.” Họa Trần rút tay về, sắc mặt thoát tái đi.

Trên mặt Thịnh Mậu Cốc thoáng hiện lên vẻ khó xử. “Thế thì không đi nữa. Cho dù bố mẹ hợp hay tan thì chúng ta vẫn yêu thương con như vậy, hy vọng con sống vui vẻ.”

Lúc từ Thịnh Hoa về Tĩnh Uyển, bảo vệ gọi Họa Trần lại, nói có bưu kiện gửi cho cô. Là hợp đồng sách mới mà biên tập viên nhà xuất bản gửi đến. Bản thảo mới vẫn chưa có ảnh, nhưng biên tập lo Họa Trần bị người khác “cướp đi” nên muốn ký hợp đồng trước. Ngoài ra còn có một thông báo, mấy công ty du lịch lớn trong nước chuẩn bị tổ chức cho một nhóm người trong giới văn hóa, nghệ thuật đi Trung Đông để làm tour văn hóa du lịch. Hoạt động này cũng là để tuyên truyền, quảng bá cho các công ty, sau này có thể mở tour du lịch đến Trung Đông. Vì dầu mỏ nhiều, tài nguyên nước khan hiếm và có nền văn hóa rất đặc biệt, nên Trung Đông trở thành vùng tranh chấp của nhiều quốc gia, chiến tranh xảy ra liên miên, nhiều người nghe nói đến Trung Đông đã sợ hãi. Tuy nhiên, không ai có thể phủ nhận được sức hấp dẫn đặc biệt của vùng đất với bề dày lịch sử lâu đời này. Biên tập viên nói rằng, cô không cần dùng danh nghĩa của Thư Ý để tham gia, cô chỉ cần dùng tên thật là được, vì nhà xuất bản sẽ sắp xếp với ban tổ chức. Họa Trần bị dao động, cô chưa từng đi Trung Đông, vì mẹ cô không đồng ý.

Trước cuộc hành trình dài ngày này, cô cần chuẩn bị rất nhiều thứ, làm visa, tập thể dục đều đặn, chuyến du lịch lần này chắc chắn là cần có thể lực tốt. Rồi cô còn phải nghiên cứu phong tục tập quán, văn hóa vùng miền,

đọc nhiều tài liệu, kiểm tra lại máy ảnh, mua thêm thuốc dự trữ, luyện vài câu đối thoại đơn giản bằng tiếng Ả Rập. Trên giá sách của cô, sách viết về Trung Đông không nhiều, hình ảnh cũng không có. Cô tự nhiên muốn đến hiệu sách của Minh Thịnh xem, nhưng rồi ngay sau đó, cô nhếch miệng cười tự giấu mình, thay áo rồi đến hiệu sách Tân Thành. Sách ở đây cũng khá đầy đủ, có cả những đồ dùng cô cần mua thêm. Chọn được một đồng sách, cộng thêm một cuộn giấy vẽ bản đồ, cô khệ nệ ôm ra quầy. Nhân viên thu ngân có vẻ là người mới, lách cách hồi lâu mà vẫn không mở được máy thu tiền nên cuống đến nỗi gần như sắp khóc. Họa Trần an ủi là không cần vội, cô có thể từ từ đợi được. Trong lúc chờ, Họa Trần lơ đãng nhìn ngó xung quanh thì thấy Lâm Tuyết Phi và Hà Dập Phong từ ngoài cửa đi vào.

“Nguyễn Họa Trần!” Lâm Tuyết Phi tinh mắt, vội vàng thấp giọng nói với Hà Dập Phong.

Hà Dập Phong nhìn qua, Họa Trần không giả vờ không nhìn thấy anh, cũng không làm mặt lạnh mà nở nụ cười, tuy rất nhạt. Máy tính tiền cuối cùng cũng mở được ra, nhân viên thu ngân cẩn thận gửi Họa Trần hóa đơn thanh toán. Hai tay Họa Trần là hai túi sách to, dưới nách còn kẹp giấy vẽ bản đồ. “Xe đang đậu ở lề đường, cảnh sát mà nhìn thấy là em sẽ bị phạt, thế nên em đi trước đây.” Lại nở nụ cười lần nữa.

“Cậu nói xem, có phải cô ấy đang xấu hổ không?” Lâm Tuyết Phi hỏi Hà Dập Phong. “Tôi nghe Jenny nói, tối hôm đó trông cô ấy thảm hại lắm, lúc xuống lầu còn bị ngã một cái rất đau. Nhưng Jenny không hiểu tiếng Trung, không biết hai người nói chuyện gì. Phòng cô ấy ở không có nước nóng à, thế nên mới thường xuyên đến mượn phòng tắm của cậu? Sao tôi không biết cậu là người tốt bụng như thế nhỉ?”

Hà Dập Phong rất ghét việc nói xấu sau lưng người khác, càng không muốn Họa Trần bị Lâm Tuyết Phi đem ra đùa bỡn, trêu chọc như vậy, nhưng có vẻ như chính anh là người khởi xướng điều đó.

Lâm Tuyết Phi đến sân bay đón Jenny, trong bữa cơm tối ở khách sạn đã nhắc đến Ấn Học Văn, rồi buột miệng kể ra cả chuyện Họa Trần và Hình Trình đi công tác. Phản ứng đầu tiên của anh là muốn gọi điện thoại chất vấn Họa Trần, đã nghỉ việc rồi thì công tác cái gì, lại còn một nam một nữ, mà người đó lại chính là Hình Trình, lại còn đến một thành phố du lịch nổi tiếng như Hạ Môn. Nhưng sự kiêu ngạo đã ngăn anh lại. Sau bữa cơm, ba người đến quán bar uống rượu, Jenny và anh nói chuyện về các bạn đồng nghiệp ở New York, thân thể anh thì ở đó đấy, nhưng trái tim anh lúc nào cũng để ý nghe ngóng động tĩnh của chiếc điện thoại. Họa Trần không gọi điện cho anh. Một ngày, một đêm trôi qua nặng nề, u ám. Anh nghĩ, biểu hiện của mình như thế là đã rõ ràng, chỉ chưa nói ra lời mà thôi, với sự ăn ý giữa cô và anh, Họa Trần phải cảm nhận được tâm ý của anh mới đúng, vậy thì cô ấy và Hình Trình phải phân rõ giới hạn chứ. Anh lại hiểu nhầm rồi ư, vì có lần cô đã nói rõ ràng với anh rằng, cô có cảm tình với Hình Trình.

Ngày hôm sau, anh và Lâm Tuyết Phi đưa Jenny đi thăm quan thành phố Tân Giang. Khế Viên và Tĩnh Uyển cũng là một trong những thắng cảnh của Tân Giang. Jenny rất thích Khế Viên, cô còn nói rằng câu chuyện về Khế Viên có thể quay thành một bộ phim phóng sự tài liệu. Lâm Tuyết Phi cười tếu táo rằng cảnh đêm ở Khế Viên mới là đẹp nhất. Jenny tin là thật, nằng nặc đòi đến xem. Anh đành phải lái xe đưa Jenny đến Khế Viên, trước căn hộ của anh, theo phép lịch sự, anh mời Jenny lên nhà uống trà. Đèn phòng khách sáng trưng, trong phòng tắm có tiếng nước chảy, trên ghế còn để hai túi quà đặc sản Hạ Môn, còn anh lại không nhìn thấy xe Wrangler dưới tầng, vậy là Hình Trình đã đưa Họa Trần về. Vì không muốn bị anh ta phát hiện ra cô nói dối, Họa Trần mới đến đây ư? Cô vẫn còn để ý đến Hình Trình như vậy sao, còn anh, cô ấy để anh vào vị trí nào?

Cho dù là bác sĩ, là người lập kế hoạch của kênh truyền hình địa lý, hay là giám đốc điều hành của Minh Thịnh, từ trước tới nay anh chưa bao giờ để bất cứ ai có cơ hội xem thường anh, cũng chưa bao giờ sống chung với ai. Sự kiêu ngạo bắt đầu phình lên, lan đi khắp cơ thể, anh không kiềm chế nổi nữa, chỉ muốn trút hết cơn giận đang bốc khói ngùn ngụt trong lòng.

Giản Phi Nhiên lúc rời khỏi Minh Thịnh đã đến chào tạm biệt anh, giọng đầy vẻ ai oán: “Hà Dập Phong, anh là người đàn ông tàn nhẫn nhất mà em từng gặp. Nếu anh muốn đả kích ai thì tuyệt đối sẽ không cho người đó bất cứ cơ hội chống đỡ nào.” Anh đáp: “Cô hiểu được điều đó chính là người rất thông minh.” Giản Phi Nhiên nói: “Có nhiều khi, không nên tuyệt tình như vậy.” Anh nói: “Trong cuộc sống của tôi, chỉ có đúng hay không đúng, chứ không có chắc là, đại khái.”

Họa Trần ngã trên cầu thang, dùng giọng nói buồn bã mà quyết liệt từ chối sự giúp đỡ của anh. Lúc đó, anh cũng cảm thấy mình thật sự tàn nhẫn. Không phải là anh không hối hận, nhưng chính anh đã tự tay chặn đứng con đường đi giữa anh và cô mất rồi.

Họa Trần không coi anh như không khí, nhưng vừa nãy cô nhìn anh, so với không khí có gì khác biệt?

“Giám đốc Hà, vị trí của tủ sách đặt ở đây được không?” Giám đốc hiệu sách Tân Thành hỏi.

Lâm Tuyết Phi khẽ đập Hà Dập Phong một cái, anh mới thu lại những suy nghĩ vừa rồi, nhìn xung quanh. “Được.” Hàng thứ nhất là sách của nhà xuất bản hàng đầu trong nước, sách Minh Thịnh xếp vị trí đầu tiên ở hành

thứ hai, là chỗ rất lý tưởng. “Cảm ơn sự giúp đỡ của ông.” Anh chân thành nói.

Giám đốc hiệu sách Tân Thành cười. “Hiện nay, công ty Minh Thịnh ngày càng nổi tiếng, tôi còn lo Giám đốc Hà không để mắt tới hiệu sách nhỏ của chúng tôi ấy chứ! Rất nhiều độc giả đến đây hỏi mua tạp chí *Ngưỡng vọng*, Giám đốc Hà có đồng thời đem cả tạp chí đến đây không?”

Hà Dập Phong gật đầu. “Lúc nào về, tôi sẽ tìm gặp phòng phát hành để sắp xếp.”

Hai người nói thêm vài câu, sau đó Hà Dập Phong cáo từ ra về.

Một luồng gió lạnh mang theo hơi ẩm ướt xộc đến, Lâm Tuyết Phi nhíu mày. “Chán quá, sao lại mưa nhỉ, vừa nãy vẫn còn nắng cơ mà, Dập Phong, cậu đợi ở đây, tôi đi lấy xe.”

Hà Dập Phong ngẩng đầu lên nhìn, mưa bụi li ti dày đặc rơi xuống không một tiếng động. Chu Tự Thanh đã miêu tả mưa xuân như lông tơ của con ghé, như kim thêu hoa, chắc cũng là từ cảnh này mà ra. Mưa xuân quý như dầu, sau cơn mưa trời sẽ sáng, nhiệt độ sẽ tăng cao. Anh nhớ, cách đây không lâu, anh đã hẹn với Họa Trần cùng nhau đi Tây Tạng. Sợ rằng không thể thực hiện được nữa rồi, anh chỉ khẽ thở dài, miệng đắng chát.

Tối nay, anh dẫn Jenny đến nhà hàng ven sông ăn cá nóc. Cá nóc ngon nhất cũng giống như cá thu đao, phải ăn trước Tết Thanh Minh. Vì cá nóc nuôi trước Tết Thanh Minh, gai trên da mới mềm, nếu qua Tết Thanh Minh là sẽ trở nên rất cứng, rất khó ăn.

“Đến sớm không bằng đến đúng dịp. Lần đầu tiên tôi ăn cá nóc đấy.” Lâm Tuyết Phi gắp một miếng cá to cho Jenny. Trên chiếc đĩa men trắng, những lát cá nóc mỏng được xếp nghệ thuật trông như một bông hoa nở rộ.

Jenny không dám ăn, cô đã đọc trong sách rằng cá nóc có độc, nhưng trông lại rất hấp dẫn. Cô ngoái đầu nhìn sang Hà Dập Phong. Anh nói: “Không sao đâu, độc của cá nóc thường ở nội tạng, đầu bếp đã xử lý hết rồi. Ăn thịt trước, sau đó ăn da, mùi thơm của mỡ cá không kém phần yếm của ba ba đầu, cuối cùng là đến phần tinh hoàn cá nóc. Không nên đảo lộn trật tự, nếu không sẽ không cảm nhận hết được vị ngon của cá nóc.”

Lâm Tuyết Phi ngạc nhiên hỏi: “Trước đây cậu ăn cá nóc rồi à?”

Hà Dập Phong biết được điều này là nghe Họa Trần nói. Tân Giang nên mời cô ấy làm đại sứ du lịch mới đúng, nghe cô ấy miêu tả thì nơi đâu cũng có món ngon, chỗ nào cũng có cảnh đẹp.

Jenny dùng cảm gắp một miếng cá, cẩn thận cho vào miệng rồi nhai chậm chậm. “Ngon quá!” Cô thích thú khen hết lời. “Tân Giang tuyệt thật, phong cảnh đẹp, món ăn nhiều. Làm thế nào bây giờ nhỉ, em không muốn về New York nữa rồi.”

“Thế thì ở lại đi, chúng ta sẽ là ba kiếm khách.” Lâm Tuyết Phi giơ hai tay tán thành.

“Dập Phong, anh không chào đón em à?” Jenny hỏi Dập Phong lúc này đang trầm ngâm.

Hà Dập Phong chậm rãi ngược mắt lên. “Đợi em học được tiếng Trung rồi hãy nói.”

Jenny xịu mặt xuống, Lâm Tuyết Phi ngồi bên cạnh nhún vai đồng tình.

Jenny là một cô gái mạnh mẽ, không quản đường xá xa xôi bay từ New York đến Tân Giang, nói là đi du lịch, thực ra là đến thăm Hà Dập Phong. Cô nói với anh, các bạn đồng nghiệp ở kình địa lý đều rất nhớ anh, cấp trên cũng hy vọng anh quay trở lại, sẽ có chế độ đãi ngộ đặc biệt. Hà Dập Phong từ chối luôn, anh nói đã hứa với Chủ tịch Chu của Minh Thịnh rồi, ít nhất trong vòng ba năm không rời khỏi Tân Giang. “Ba năm sau, anh có xem xét quay lại New York không?” Jenny hỏi.

“Để xem tâm trạng thế nào đã!”

Câu trả lời này hoàn toàn không phải là phong cách của Hà Dập Phong, anh không phải là người làm việc theo cảm tính. Jenny hiểu, đây là lời từ chối khéo của anh.

Từ bờ sông trở về trung tâm thành phố, Jenny muốn xuống xe đi dạo. Lâm Tuyết Phi nói rằng không có chỗ đỗ xe liền thả hai người xuống rồi cứ thế đi về.

Mưa đã tạnh, đường phố ướt nhẹ. Jenny nhìn ánh đèn hai bên đường, nói: “Chỉ có ánh đèn là không biên giới, ở đâu cũng có thể chiếu sáng cả thế giới.”

Hà Dập Phong mỉm cười. “Cũng đúng, con người có dân tộc, màu da khác nhau, cây cối thì cần phải thích nghi với thổ nhưỡng khác nhau, ánh đèn thì không cần gì hết, cứ nối điện vào là có thể phát sáng.”

“Dập Phong cũng như ánh đèn, tại sao chỉ chiếu sáng mỗi Tân Giang?” Thành phố này rất nhỏ, có được bằng một phần mười New York không? Công ty Minh Thịnh đó cũng không nổi tiếng lắm, sao có thể so sánh với kênh địa lý nổi tiếng toàn cầu được? “Em không thể nào hiểu nổi.”

“Những chuyện không thể hiểu nổi rất nhiều, vì thế chúng ta mới cố gắng không biết mệt mỏi đi tìm đáp án.”

Jenny hít sâu một hơi, đây chính là hương vị của Tân Giang, có hương vị của Hà Dập Phong. “Những gì có thể làm, em cũng đã làm rồi. Em nghĩ, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ thích em.”

Hà Dập Phong trầm ngâm hồi lâu. “Chúng ta là những đồng nghiệp tốt, bạn bè tốt.”

Jenny ngẩng đầu lên. “Chỉ cần còn sống, thế giới này sẽ có lúc ngừng mưa, yêu một người cũng phải có thời hạn.”

Hà Dập Phong cũng ngẩng đầu lên, bầu trời đen đặc giống như một tấm vải khổng lồ, che lấp cả Tân Giang.

Lúc chia tay, Jenny ôm chầm lấy Hà Dập Phong, anh đã mua một chiếc ô che mưa bằng giấy dầu ở trung tâm thương mại của khách sạn, mặt ngoài của ô có hình mỹ nữ. “Giữ làm kỷ niệm nhé.”

“Em muốn anh dùng đôi tay rắn chắc này che mưa cho em hơn.” Jenny nói.

Hà Dập Phong cười, quay người rời đi.

Anh thật sự lạnh lùng, không một lần ngoảnh đầu lại, nhưng đây cũng là một trong những lý do mà cô say mê anh.

Hà Dập Phong thức dậy từ sớm, nhìn lên đồng hồ thấy vẫn chưa đến sáu giờ sáng liền nằm trên giường thêm một lúc nữa mới dậy. Bữa sáng anh thường ăn thứ gì đó ấm nóng tốt cho dạ dày. Một người biết yêu thương, chăm sóc bản thân mới có khả năng yêu thương người khác. Mở tủ lạnh ra, ba quả táo to Họa Trần để trong đó đã nhăn hết vỏ, chẳng còn chút nước nào. Anh nhìn một hồi rồi vứt chúng vào trong thùng rác. Sữa chỉ còn nửa chai, bánh mì gối cũng sắp hết, trước khi đi làm phải xuống siêu thị mua mới được. Hà Dập Phong ghi vào mục sổ ghi nhớ trong điện thoại di động.

Ăn xong bữa sáng vẫn chưa đến bảy giờ, đi làm bây giờ thì còn khá sớm, nhưng anh cũng không muốn ở nhà. Bước xuống lầu, lái chiếc Phaeton ra khỏi Khế Viên. Vô lăng vừa quay đã thấy thẳng đường đến Tĩnh Uyển. Anh cũng chẳng suy nghĩ nhiều, chỉ là muốn đi ngang qua đây, mặc dù con đường này không rẽ đến Minh Thịnh.

Anh không ngờ gặp Họa Trần. Cô mặc bộ quần áo thể thao màu hồng xanh, trán còn quấn băng đô, trên cổ tay buộc một chiếc khăn. Sức khỏe cô không tốt, lúc thì chạy lúc thì đi bộ, thở hắt hà hắt hển, ngực phập phồng.

Hà Dập Phong vô thức phanh xe lại.

Họa Trần giật mình bởi chiếc ô tô dừng đột ngột, rồi cô nhận ra đó là xe của anh, cũng nhìn thấy anh đã hạ cửa sổ xe xuống, đang chăm chú nhìn cô. Cô vẫy vẫy tay, mỉm cười, miệng mấp máy tiếng “Chào”, rồi sau đó chạy qua chiếc xe vào Tĩnh Uyển.

Tâm trạng của Hà Dập Phong hôm sau bỗng trở nên cáu bẳn, hạch sách Lâm Tuyết Phi đủ kiểu. Lâm Tuyết Phi chịu đựng không nổi, hai lông mày nhăn tít lại. “Có phải cậu không nhớ để Jenny trở về New York hay không, nếu đúng như vậy, ngay bây giờ tôi sẽ đưa cậu ra sân bay.”

Hà Dập Phong quay lưng lại, cả người cứng đờ như hóa đá. Anh thừa nhận, bức tường giữa anh và Họa Trần không hề chắc chắn, nếu Họa Trần muốn giải thích với anh, bức tường đó sẽ lập tức tan thành bong bóng, rất dễ dàng nhảy qua.

Tại sao cô ấy không nói? Anh đợi đến nổi tim cũng già nua rồi.

Vài ngày sau, Hà Dập Phong không chịu nổi nữa, sau khi tan làm liền lái xe thẳng đến Tĩnh Uyển. Đã thay một bảo vệ khác, hai gương mặt xa lạ liếc nhìn anh rồi nói. “Tiểu thư Nguyễn không có ở nhà.”

“Cô ấy đi đâu?” Hà Dập Phong nén cơn giận.

“Anh là ai? Sao chúng tôi phải báo cáo với anh về lịch trình của tiểu thư Nguyễn?”

“Tôi là thầy giáo của cô ấy.”

“Ha!” Bảo vệ cười. “Anh bao nhiêu tuổi rồi, làm thầy giáo của tiểu thư Nguyễn phải trẻ hơn một chút. Miệng nói vô ích, chứng minh thư đâu, thẻ làm việc đâu, đưa chúng tôi xem nào.”

Hà Dập Phong nhắm mắt lại, đột nhiên xông lên túm lấy cổ áo của người bảo vệ, chỉ vào mặt anh ta: “Tôi hỏi lại anh một lần nữa, Nguyễn Hòa Trần có ở nhà không?”

Bảo vệ có lẽ chưa thấy người nào ăn mặc lịch sự mà lại hung tợn đến vậy nên nhất thời sợ hãi. “Tôi... tôi không nói dối, tiểu thư Nguyễn thật sự không có nhà. Cô ấy... còn bảo chúng tôi nói với nhân viên chăm sóc cây cảnh rằng trên cây nào có sâu, phải mau trị bệnh cho cây đó.”

“Cô ấy còn nói gì nữa không?”

Một bảo vệ khác gỡ ngón tay của Hà Dập Phong ra. “Hình như cô ấy còn nói một câu: Ồ, lúc quay về Tân Giang có lẽ là mùa thu rồi.”

Bên nhau

Muốn cùng em ngồi trên bãi biển

Mình cùng nhau ngồi suốt đêm

Ước một ngày là nghìn năm.

Phùng Đường

Mùa xuân giống như chuyện xảy ra trong chớp mắt, hoa đào trong công viên vừa nở đỏ rực cây, thế mà chẳng bao lâu trên các sạp bán trái cây đã bày đầy quả đào. Kỳ hai của *Ngưỡng vọng* có một bài viết về tiết khí, tác giả than thở, tiết khí bây giờ không còn rõ ràng nữa. Nhiệt độ toàn cầu đang ấm dần lên, vậy mà nhiệt độ trong lòng Hà Dập Phong ngày càng thấp. Tâm trạng anh ngày càng nặng nề, ngoài những lời phải nói trong công việc, những chuyện khác anh hết sức kiệm lời. Anh vẫn miệt mài, cẩn thận trong công việc, thậm chí có lúc còn làm quên ăn quên ngủ.

Ông Chu Hạo Chi tìm anh uống trà, cười đùa nói rằng, người tinh tế thật sự là phải biết hưởng thụ và cảm nhận cuộc sống: Kiên trì tập luyện thể thao, có bạn bè thân thiết, công việc mặc dù căng thẳng và bận rộn, nhưng

vẫn có đủ thời gian nhàn rỗi, coi trọng cuộc sống gần gũi thiên nhiên, yêu thích một thương hiệu sản phẩm và phong cách thiết kế nào đó, có một chiếc xe hơi thích hợp và thể hiện được cá tính của bản thân.

“Dập Phong, cháu được mấy điều trong số những điều trên?” Ông Chu Hạo Chi đã không dùng gậy chống nữa, đi lại chậm chậm trong văn phòng.

Hà Dập Phong sợ ông ngã, vội vàng bước đến bên ông. Chu Hạo Chi lắc đầu, sắc mặt ông hồng nhuận, tiếng cười sang sảng, hoàn toàn đã bước ra khỏi nỗi buồn và ám ảnh vì sự ra đi của vợ. Lúc vợ ông còn sống, ông trân trọng bà, chăm sóc bà, vậy mà bà đã dùng cách tuyệt tình như vậy để rời xa ông, ông cũng nên suy nghĩ tích cực hơn. Đứa con nuôi ở nước ngoài cũng không liên lạc gì với ông, ông tôn trọng cuộc sống cá nhân của nó. Con người ông bây giờ đã nghĩ thông được mọi chuyện, nên sắp xếp cuộc sống của mình đâu vào đấy. Buổi sáng ông đi làm, sau bữa cơm trưa, ông nghỉ ngơi rồi buổi chiều đánh bài, đánh golf, buổi tối đi dạo, nếu bộ phim nào hay hoặc buổi biểu diễn âm nhạc nào đặc sắc thì đi xem. Thỉnh thoảng, ông còn sắp xếp một chuyến đi du lịch ngắn, không thì lái xe ra ngoại ô câu cá.

“Chắc cháu không đạt tiêu chuẩn rồi!”

Hà Dập Phong cười, trà trong cốc đã nguội.

“Biểu hiện của cháu trong công việc thì chú chấm hai trăm phần trăm, còn con người cháu, dạo này lúc nào mặt mày cũng nhăn nhó như một ông cụ non, chắc có điều gì không hài lòng về bản thân hả? Thấy đủ mới là vui cháu ạ. Chú nghĩ cháu cũng nên yêu đi thôi.” Chu Hạo Chi đột nhiên vỗ trán. “À, nhớ ra một chuyện, chú quen một con bé rất tốt, có cần chú giới thiệu cho không?”

“Không cần đâu ạ.” Hà Dập Phong đứng dậy, trên bàn anh còn có một đồng việc cần phải xử lý.

“Cứ gặp một lần xem, biết đâu cháu lại yêu thì sao!” Chu Hạo Chi kiên trì thuyết phục. “Chú có ảnh của nó đây, ở đâu nhỉ, à, đây rồi! Xem có giống một bông hoa trên sa mạc không nào!”

Chu Hạo Chi cũng rất bắt kịp thời đại, biết sử dụng phần mềm WeChat. Ông mở vào một trang web có tên Yangliuyiyi, sau khi lướt mở một vài bức ảnh bên dưới, ông tìm được một bức ảnh. Đó là cô gái đang quấn khăn đội đầu, đeo mạng che mặt, mặc bộ quần áo dài màu đen, đứng trên quảng trường cũ kỹ, phía sau là bức tường thành.

“Đây là bức tường than khóc nổi tiếng thế giới ở Jerusalem.” Chu Hạo Chi chỉ vào nền phía sau bức ảnh. “Đôi mắt cô bé trong veo và thuần khiết, chỉ cô gái với trái tim lương thiện mới có.”

Chính là đôi mắt này, Hà Dập Phong cũng nhận ra người trong bức ảnh là ai. “Cô ấy bây giờ vẫn còn ở đó sao?” Sau chuyến đi Hải Nam, ông Chu Hạo Chi và bà Hoa Dương thường xuyên liên lạc, có lúc cũng nói về chuyện gia đình và nhắc đến con cái.

“Bức ảnh này chụp từ ba hôm trước, chắc bây giờ con bé vẫn ở đó. Phong cảnh ở Jerusalem rất nhiều và đẹp nên ít nhất nó cũng ở một tuần nữa.”

Vùng Trung Đông có khoảng hai mươi quốc gia, đi vài tháng mới có thể ngắm nhìn hết, lúc trở về có lẽ là mùa thu rồi. Cô đã từng nói, ở lâu một nơi nào đó, cho dù là thành phố nào, cũng cảm thấy chật hẹp. Cô thích đi. Cuộc đời con người chính là những chuyến đi, điều quan trọng là phải tìm được

phương hướng của mình. Không cần anh đi cùng, cô cũng có thể đi xa như vậy.

Vô tình biết được hành trình của Họa Trần, Hà Dập Phong càng cảm thấy tâm trạng tồi tệ. Anh khéo léo từ chối ý tốt của Chu Hạo Chi, mai mỗi là chuyện của thập niên bảy mươi thế kỷ trước, anh không phải là người lạc hậu, nếu người anh đi xem mặt là Nguyễn Họa Trần, anh không biết khi Họa Trần nhìn thấy người cô ấy xem mặt là anh thì sẽ có vẻ mặt như thế nào. Ngạc nhiên? Chán ghét? Lạnh nhạt? Cho dù với bất cứ ai, anh đều nói mình đến Tân Giang là vì những lời của Chu Hạo Chi đã làm anh cảm động, nhưng chẳng qua đó chỉ là lừa mình gạt người. Ở Ninh Thành, cô nhóc Họa Trần mười sáu tuổi đã vô số lần miêu tả cho anh nghe bốn mùa ở Tân Giang, còn tự hào nói rằng sẽ dẫn anh đến đó. Lúc ấy, hai từ “Tân Giang” đã khắc sâu trong tâm trí anh.

Phong cảnh ngoài cửa sổ từng mùa đều thay đổi, cũng giống như người con gái thích làm đẹp, mỗi ngày đều trang điểm khác nhau. Kỳ hai của *Ngưỡng vọng* chọn phong cảnh mùa xuân của Tân Giang làm bìa. Lâm Tuyết Phi lúc nhàn rỗi cũng thích cầm máy ảnh đi khắp các đường phố, xóm ngõ, sau đó thao thao bất tuyệt những thứ cậu ta tâm đắc, khen phong cảnh Tân Giang thật đẹp! Hà Dập Phong không có bất cứ phản ứng nào với mọi thứ. Tân Giang có Họa Trần mới trở nên sinh động, Tân Giang không có Họa Trần, trong mắt anh, mọi thứ đều rất bình thường.

Minh Thịnh liên tiếp ký kết hợp đồng xuất bản vài cuốn sách, trong đó một cuốn là những điều tâm đắc về phương pháp làm đẹp của một ngôi sao điện ảnh. Đây là người đẹp không dao kéo, bí quyết giữ gìn và chăm sóc sắc đẹp của cô khiến tất cả các fan hâm mộ đều thán phục. Vài năm trở lại đây, cô đạt được nhiều giải thưởng, mặc dù không phải là giải thưởng lớn, nhưng chúng càng khiến cô nổi tiếng hơn. Ngoài ra còn một cuốn sách hướng dẫn ôn thi đại học. Hà Dập Phong nhấn mạnh, không thể sưu tầm

bừa bãi, cần đặc biệt mời một thầy giáo có tiếng của một ngôi trường nổi tiếng biên soạn. Còn có một vài cuốn sách mới của các tác giả đang nổi tiếng trên mạng cũng được xuất bản cùng kỳ. Có những cuốn sách này làm tiên phong, số lượng bán hàng sẽ được đảm bảo, Hà Dập Phong mới có thể mạnh dạn ký kết cho sản xuất một vài cuốn sách về nghệ thuật.

Lâm Tuyết Phi chỉnh sửa lại bản hợp đồng, thờ dài. “Nếu như ký thêm được một cuốn sách của Thư Ý thì tốt biết bao. Nhà sách của chúng ta bây giờ đang bán hai cuốn sách mới, trong ba tháng đã tái bản sáu lần, nhà xuất bản cũng kiếm bộn tiền. Nếu thông báo trên bìa những cuốn sách đang tái bản này rằng đến mùa thu sẽ có sách mới của Thư Ý, chẵn chắn đến lúc đó sẽ vô cùng chấn động!”

“Cậu trở thành nô lệ của đồng tiền từ bao giờ thế?” Hà Dập Phong mắng cậu bạn lăm lờ, mồm mép liến thoắng không ngừng.

“Đừng nghĩ cậu là người thanh cao nhé, nếu không phải vì tiền thì tại sao ngày nào việc đầu tiên cậu đến công ty là mở máy tính xem lượng tiêu thụ?” Lâm Tuyết Phi phản bác, sau đó lại tự an ủi: “Tôi chỉ nói thế thôi, Thư Ý kiên trì viết bài cho *Ngưỡng vọng* là tốt lắm rồi.”

Mi mắt Hà Dập Phong giật giật. “Thư Ý mới gửi bản thảo sao?”

“Hôm qua gửi qua email, kể về chuyến đi đến Ai Cập: *Vẻ đẹp của Ai Cập làm ta kinh ngạc, chuyến du lịch đến sông Nile làm bạn có cảm giác được xuyên không vượt thời gian. Ở Ai Cập, bạn không cần phải tính toán quá nhiều, có nhiều chuyện xảy ra mỗi ngày khiến bạn không thể đoán trước được và cũng chính vì có những chuyện như vậy khiến tâm hồn bạn tràn ngập cảm xúc. Vì những người sống ở nơi đây, có thể bạn chưa hiểu họ, nhưng họ thật sự tồn tại. Một thế giới chân thực cần bạn dành tình cảm*

của mình và toàn tâm toàn sức mình để khám phá, như vậy, bạn sẽ nhìn thấy bất cứ phong cảnh nào mà mọi ngôn ngữ đều không thể diễn tả được. Thế nào, trí nhớ của tôi không tồi đấy chứ?” Lâm Tuyết Phi nói với vẻ dương dương tự đắc.

Cô nhìn thấy anh vẫn chào hỏi, vẫn mỉm cười, vẫn tiếp tục dùng cách thức riêng của mình để ủng hộ công việc của anh, tất cả điều này nói lên rằng họ không hề tuyệt giao và cô cũng chẳng hề giận anh.

Anh tình nguyện, cực kỳ tình nguyện để cô tức giận, như vậy chứng tỏ cô còn để ý đến anh. Vì chỉ để ý mới có thể giận hờn, lưu tâm.

Tháng Tám, lễ chào mừng số phát hành đầu tiên của *Tạp chí hàng không Dực Tường* được tổ chức ở một khách sạn của Thượng Hải. Khách sạn này nằm đối diện với sông Hoàng Phố, buổi lễ được tổ chức rất long trọng, trên màn hình chiếu đi chiếu lại đoạn quảng cáo có Lê Thiếu quay giới thiệu về hãng hàng không. Vì là cố vấn nên Hà Dập Phong cũng tham gia. Giản Phi Nhiên là chủ biên của tạp chí, cô ta mặc bộ lễ phục bằng sườn xám bó sát, vừa vặn để lộ đường cong gợi cảm. Ân Học Văn cùng cô ta đi chào hỏi quan khách, còn cố ý khoác tay lên chỗ vai trần của cô ta. Giản Phi Nhiên nở nụ cười nhàn nhạt tự nhiên với thần thái rất tự tin.

Hà Dập Phong cầm ly rượu sâm banh, bước ra ban công. Trong ánh đèn rực rỡ, phía bên kia bờ sông, những ngôi nhà cao tầng nhấp nhô phản chiếu xuống dòng sông, dập dờn theo sóng nước. Ân Học Văn lão đảo bước đến chỗ anh, nói lỏng cà vạt, lau bầu chửi thời tiết. “Mẹ kiếp, bức thật, ngày mai lại phải trở về Tân Giang.”

“Có chuyện gấp à?”

“Phó Giám đốc Hình của Vinh Phát đính hôn.”

Ngậm sâm banh đang trong miệng Hà Dập Phong rất lâu mới từ từ nuốt xuống được. “Là thiên kim nhà nào vậy?”

Ấn Học Văn nhếch môi. “Tên khốn kiếp đó lần này trèo cao ghê, là con gái duy nhất của Thị trưởng Trầm, là quán quân huấn luyện ngựa quốc gia! Ha ha, ông nói xem, cô ta có coi hăn là ngựa để huấn luyện không nhỉ? Có điều cũng phải nói rằng số hăn may thật. So với hăn, hừ, quý tha ma bắt cái số kiếp của tôi, ông Thịnh Mậu Cốc đã nói rõ với bố tôi, con gái ông ấy có ý định định cư ở nước ngoài, không về nữa. Đó rõ ràng là cái cố, nước ngoài chứ có phải chân trời đâu, tôi cũng có thể di dân cùng cô ấy cơ mà!”

Hà Dập Phong nghe xong tin này thấy không vui chút nào, anh nghĩ, nếu Họa Trần biết Hình Trình đính hôn chắc cô ấy sẽ buồn lắm. Chẳng nghĩ ngợi gì thêm, anh liền lấy máy gọi vào số điện thoại mà mấy tháng nay anh muốn gọi nhưng cuối cùng lại thôi.

Hai hồi chuông vang lên, bên kia liền có người nghe máy. “Em chào thầy!”

Tim Hà Dập Phong như rơi “tôm” một tiếng, cô ấy đã biết tất cả hàm nghĩa của từ “Phu tử” thế nên mới đổi cách xưng hô? Như vậy mối quan hệ của họ đã rất rõ ràng. “Lâu lắm không liên lạc, em khỏe không?” Giọng nói như tiếng đàn nhị hồ chưa điều chỉnh thanh điệu nên nghe khàn khàn.

“Cũng bình thường ạ, em béo lên nửa cân.” Họa Trần cười.

“Uống cốc nước cũng có thể tăng lên nửa cân, thế sao gọi là béo. Em đang ở đâu?”

“Sân bay Cairo. Thầy tìm em có việc gì không ạ?”

“Không, chỉ là lâu rồi không gọi, muốn hỏi thăm em thế nào.”

“Vâng, em sắp lên máy bay rồi.”

“Vậy gặp lại ở Tân Giang!” Hà Dập Phong cúp điện thoại, nhìn bàn tay nắm chặt của mình. Rõ ràng anh đang vô cùng căng thẳng.

Phía sau lưng anh, tiếng cụng ly, tiếng cười vang lên giòn giã. Bên ngoài, ánh đèn rực rỡ như muốn soi sáng mọi góc ngách của thành phố. Một ngày đã trôi qua.

Từ hôm lên đường, Họa Trần bắt đầu ghi nhật ký. Hôm đó là ngày Hai mươi tháng Ba, cô bị ốm, còn sốt nhẹ, lúc đến sân bay suýt chút nữa là vào nhầm cửa lên máy bay. Ngày Mười sáu tháng Chín, cô quay về, cũng bị ho và sốt nhẹ. “Trận cảm cúm của em kéo dài sáu tháng trời rồi đấy.” Có một phóng viên trong chuyến du lịch này Họa Trần gọi là chị Từ, vừa cười vừa nói đùa với Họa Trần. Họa Trần cũng cười, cổ họng thấy vương vương như bị viêm.

Nữ tiếp viên hàng không bước đến, mang cho cô một cốc nước ấm. Họa Trần cầm cốc nước uống thuốc, thầm cầu mong đến Quảng Châu nhiệt độ sẽ giảm.

Thuốc hạ sốt có tác dụng an thần, chỉ uống một lúc, mí mắt đã nặng trĩu, tuy nhiên đầu óc lại rất tỉnh táo. Cô thu hoạch được rất nhiều điều từ chuyến đi này. Mặc dù thường xuyên đi du lịch, nhưng Hòa Trần chưa bao giờ đi lâu như vậy. Tình hình ở Trung Đông không được ổn định, ở Ai Cập, họ còn gặp bạo động. Tất cả các nhà nghỉ, khách sạn đều đóng cửa, họ đành phải ở nhờ một gia đình người Hoa kiều. Từ Israel đến Palestine, khi quá cảnh, hành lý của họ đều bị lật tung lên, máy ảnh và nhật ký của cô suýt chút nữa còn bị mất. Trên chuyến xe buýt tại Iraq, một tên lưu manh còn mang theo gậy điện nhảy lên xe cướp bóc, mọi người trên xe đều ra sức đánh lại, cuối cùng cũng khống chế được hắn. Tuy nhiên, so với phong cảnh trên đường, những chuyện này chỉ là những nốt nhạc đệm vô cùng nhỏ bé.

Dưới ánh nắng giữa trưa, họ bước đi trên sa mạc, ngẩng đầu lên ngắm nhìn kim tự tháp vĩ đại. Phóng viên Từ còn xúc động đến nỗi nước mắt rơi lã chã.

“Nỗi buồn không tên trong lòng ta,

Tại sao lại ngang qua đại dương?

Để dấy lên một trận cuồng điên,

Dang rộng đôi cánh nhảy lên, bay lên...”

“Tại sao lại gọi là cuồng điên, cuồng điên?”

“Cuồng điên, cuồng điên, cuồng điên!”

Họa Trần cũng kinh ngạc không thốt nên lời, đồng thời cũng có chút buồn. Trước đây, cô từng nói với Hà Dập Phong, sau khi yêu, cô phải đến sa mạc ngắm nhìn, không có phong cảnh nào mới chính là phong cảnh duy nhất. Cô còn phải đến Thung lũng Tách giãn lớn để nhìn vết thương sâu hoắm giữa lòng trái đất. Chuyến đi này cô đều đã ngắm nhìn được hết, cùng đi với đoàn du lịch, cô đã chụp rất nhiều ảnh, vừa chụp vừa lặng lẽ thờ dài.

Ban ngày bận bịu đi trên đường, tham quan phong cảnh, buổi tối trước giờ đi ngủ Họa Trần mới có thời gian viết lách. Lên mạng không tiện, tín hiệu điện thoại thì lúc có lúc không. Cô đã nhận lời với mẹ, ngày nào cũng giữ liên lạc với bà. Hôm nay rời khỏi Cairo, cô đã gửi một bản thảo vào địa chỉ email của Minh Thịnh.

Chuyến du lịch vất vả và lý thú khiến cô rất ít khi nhớ đến Hình Trình, cảm giác như việc yêu thầm anh không phải là yêu, mà Hà Dập Phong mới chính là người cô yêu duy nhất. Bảy năm trước cũng thế, mà bảy năm sau cũng vậy. Bảy năm trước cô còn nhỏ, từng khóc vài lần, việc học hành bận rộn khiến cô dần dần lãng quên. Nhưng lần này giống như bị trọng thương, không biết lúc nào mới có thể chữa khỏi. Họa Trần nghĩ, mình không thể gặp lại Hà Dập Phong nữa, nếu không trái tim cô sẽ một lần nữa rung động. Giống như bảy năm xa cách, lần này gặp lại, một số cảm giác sẽ giống như thực vật ngủ đông, trong thoáng chốc ào ạt bừng tỉnh, ngay cả thời gian thích ứng cũng không cần. Có lẽ xa nhau là thích hợp nhất.

Giọng nói của Hà Dập Phong nghe mát lạnh, nhắm mắt lại, cảm giác như nhìn thấy rõ ràng từng đốt ngón tay sạch sẽ của anh đang cầm chiếc điện thoại, nếu ngẩng đầu lên thì có thể nhìn thấy cằm anh, đường nét gương mặt góc cạnh, còn thoang thoang mùi hương của nước cạo râu. Có anh ở bên cạnh, cô cảm thấy rất bình yên. Nhưng cô biết đây chỉ là ảo giác. Hồi học cấp ba, Họa Trần đã hiểu, con người cần phải sống độc lập, phải có khả

năng sinh tồn mới có thể nắm giữ được vận mệnh của mình, mới có thể đem lại cho bản thân cảm giác an toàn thực sự.

Một tuần ở Iraq, thời tiết vô cùng oi bức. Cô mặc áo dài đen, đội khăn trùm đầu dày, một mình đến chợ mua hoa quả. Lúc cô đi đã học mấy câu tiếng địa phương từ hướng dẫn viên, ra chợ cô vừa nói vừa ra hiệu bằng tay và cũng mua được một quả dưa vàng, ông chủ cửa hàng béo mập còn tặng thêm cho cô một chùm nho. Lúc trở về khách sạn, mọi người trong đoàn du lịch đều nói rằng rất vui khi thấy cô sống sót trở về. Cô cười, thực ra cô không cảm thấy sợ hãi chút nào.

“Dậy đi nào!” Phong viên Từ hươ hươ nắm ngón tay, Họa Trần nhìn thấy chóng hết cả mặt liền nhắm mắt lại. “Em ngủ mấy tiếng rồi?”

“Bốn tiếng rồi.”

Họa Trần sờ trán, hình như không còn sốt nữa, trong người cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, chỉ có điều cổ họng khô như ngói. Uống đến hai cốc nước to, ăn mấy lát hoa quả, cô mới cảm thấy đỡ hơn một chút. Mở tấm che cửa sổ máy bay, thấy bên ngoài tối đen. “Còn mấy tiếng nữa thì đến Quảng Châu ạ?”

“Còn năm tiếng nữa. Em xem phim không?”

“Phim gì ạ?” Họa Trần đổi tư thế ngồi, phải ngồi lâu trong chuyến bay dài, cột sống cũng cứng đơ.

“*Before sunset – Trước lúc hoàng hôn.*”

Họa Trần cười, nói: “Lòng kiêu hãnh của người Pháp.” Chín năm trước, Jesse và Celine gặp nhau lần đầu tiên tại Vienna (Áo). Hai người phải lòng nhau và hẹn sáu tháng sau sẽ cùng trở lại thành phố này một lần nữa. Nhưng giống như lời chào của gã tình si trong một bài thơ “Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé”, Celine đã không đến thật. Họ bật tin nhau từ đó. Như một trò đùa của số phận, chín năm sau, họ gặp lại nhau, lần này ở Paris, kinh đô tráng lệ của nước Pháp. Cả bộ phim quay những cảnh đẹp của Paris, nhân vật nam chính và nữ chính đã có những cuộc trò chuyện và đi bộ cùng nhau.

“Ha ha, nói thật nhé, chị cảm thấy xem phim này rất buồn ngủ. Những cuộc đối thoại nhàn nhạt, tình cảm cũng nhàn nhạt giống như bản nhạc cổ điển.”

“Đây là phần thứ hai, phần thứ ba hình như cũng quay rồi, có tên là *Before Midnight*, nam chính và nữ chính có ở bên nhau không nhỉ?”

“Có thể, đến tuổi trung niên mới phát hiện mình đã gặp đúng người.”

“Gặp được đúng người thì có cảm giác thế nào ạ?” Họa Trần hỏi.

Phóng viên Từ là phụ nữ đã có chồng, tuy kết hôn đã năm năm nhưng chị vẫn chưa có con. Chị nói rằng không phải mình ích kỷ muốn sống thế giới của hai người, mà vì chị không dám sinh con. Rất nhiều bạn bè, đồng nghiệp xung quanh chị đã ly hôn, nếu chưa có con, khi ly hôn có thể tự tìm lấy “mùa xuân thứ hai” cho mình, nhưng nếu có con rồi, đứa trẻ sẽ rất tội nghiệp, cho dù ở cùng với ai cũng đáng thương.

“Nếu gặp đúng người thì sẽ có cảm giác rằng người đó sẽ không bỏ bạn đi nữa, bạn không cần phải giữ thủ đoạn nào, cũng không phải nghĩ cách để

trời buộc trái tim anh ta, anh ta cũng ở bên bạn.”

“Cũng chưa chắc.” Chỉ cần cô ở bên, Hà Dập Phong sẽ không bỏ đi, nhưng đó là nghĩa vụ, không phải là tình yêu.

“Mỗi người khác nhau sẽ có cảm nhận khác nhau.”

Tháng Chín ở Quảng Châu vẫn giống như mùa hè, cái nắng gay gắt như lò lửa chiếu xuống thiêu đốt mặt đất. Trưởng đoàn nói vì mấy tháng đều không được ăn uống ngon nên sẽ chọn một nhà hàng thật ngon, ăn no một bữa rồi sau đó ai về nhà nấy.

Họa Trần lười biếng nâng cằm lên, nhìn dòng xe cộ tấp nập trên đường và người đi bộ vội vã trên vỉa hè. Ánh mắt cô cuối cùng dừng lại ở một nghệ sĩ lang thang trẻ tuổi. Anh ta ngồi dưới tán cây ngô đồng, say sưa đánh đàn và hát, trong chiếc hộp phía trước mặt để vài đĩa CD. Tiếng hát và tiếng đàn ghi ta của anh hoàn toàn bị chìm ngấm trong tiếng còi xe và âm thanh ồn ào của đô thị. Có người cũng ngồi xuống trước mặt anh, lật xem đĩa CD, bỏ một đồng tiền giấy vào đó rồi cầm một đĩa đứng lên. Anh ta không ngẩng đầu lên, toàn tâm chìm đắm trong giai điệu bài hát.

Lúc rời khỏi nhà hàng, Họa Trần cũng mua một đĩa CD. Có thể tùy ý làm những gì mình thích, không cần thiết phải để ý đến môi trường xung quanh, cũng không cần tính toán được mất, những người như vậy Họa Trần luôn rất khâm phục.

Tất cả mọi người đều tạm biệt nhau ở nhà hàng, người thì đến ga tàu, người thì ra sân bay, ai cũng để lại cách thức liên lạc, hẹn lần sau cùng nhau đi châu Phi.

Làm xong thủ tục đăng ký bay, Họa Trần vào nhà vệ sinh, ngẩng đầu lên nhìn, thấy gương mặt đen nhẻm của mình trong gương, mái tóc xơ xác, đuôi tóc cũng bị chẻ ngọn. Chỉ có đôi mắt vẫn như cũ, còn cả người cô như biến thành người khác hẳn. Cô gầy mất năm cân, rất hợp với kiểu quần bò, áo phông rộng thùng thình như đi mượn hồi xưa.

Thật trùng hợp, cô lại lên chuyến bay của hãng hàng không Dực Tường. Đồng phục của nữ tiếp viên hàng không đều là kiểu cắt may phá cách từ áo sườn xám, mang đậm chất thanh nhã, ưu tú của người con gái Giang Nam, bữa điểm tâm cũng rất ngon. Họa Trần tiện tay rút cuốn *Tạp chí hàng không*, là số phát hành mới nhất, cổ vấn là Hà Dập Phong, chủ biên Giản Phi Nhiên. Trang thứ hai chính là bức ảnh cỡ lớn về nhà sách Minh Thịnh, góc độ chụp rất tĩnh, ánh sáng chiếu nghiêng vào phòng, giá sách, cây cối đều ánh lên màu vàng nhạt, nhân viên tư vấn giúp chọn sách có nụ cười chân thành đang cầm một đống sách ngẩng đầu nhìn trần nhà, trần nhà trong suốt, phản chiếu toàn bộ phong cảnh của nhà sách.

Trên máy bay còn phục vụ cả *Nhật báo Tân Giang*, Họa Trần cũng xin một tờ. Thời tiết hôm nay ở Tân Giang là hai mươi lăm độ, chất lượng không khí tốt.

Trước khi lên máy bay, cô đã gọi điện cho mẹ. Mẹ hỏi cô có cần đến đón không, Họa Trần nói cô sẽ tự bắt xe về. Thế là, sau khi xuống máy bay, cô xách hành lý, cũng không liếc nhìn về phía đám người đang đứng đợi đón người nhà, cô chỉ chăm chú bước về phía trước.

Nghe thấy có người gọi tên mình, còn là giọng vô cùng quen thuộc, Họa Trần nghĩ mình đang bị ảo giác. Khi ngón tay thon dài giữ lấy tay cầm của xe đẩy hành lý, Họa Trần ngược mắt lên thì thấy Hà Dập Phong với gương mặt tuấn tú đang mỉm cười với cô.

“Hi, thầy Hà!” Họa Trần cũng nở nụ cười vui mừng, ngạc nhiên. Mặt đen khiến răng cô càng thêm trắng. Trái tim lại run rẩy. Dư âm vẫn còn, có điều, đó chỉ là dư âm mà thôi.

Câu đầu tiên của Hà Dập Phong là: “Đã ăn cơm chưa?”

Bây giờ là năm giờ chiều, đúng dịp Tết Trung Thu nên bên ngoài trời còn khá sáng. Họa Trần không biết anh muốn hỏi cô ăn cơm trưa hay cơm tối. “Ở trên máy bay em đã ăn rồi. Anh đến đón em à?”

“Ừ. Thế thì đi uống nước nhé!” Hà Dập Phong xách túi hành lý cho cô.

Họa Trần nhìn anh, gương mặt anh có chút thất thần. Gương mặt này, khoảng cách này là thế nào đây? Một cốc nước gặp lại sau bao ngày xa cách, không cần thiết phải từ chối.

Anh uống cà phê, cô uống nước đu đủ. Họa Trần lấy máy ảnh ra cho anh xem những bức ảnh cô chụp. Cô còn lôi ra một đồng quà lưu niệm và bảo anh chọn, anh liền chọn cái chặn giấy có hình kim tự tháp.

“Hồi đầu tháng anh đi Bắc Kinh tham gia triển lãm sách quốc tế và gặp biên tập xuất bản cuốn *Bay*, cũng nói chuyện vài câu. Cô ấy rất mong đợi sách mới của Thư Ý, còn cho rằng sẽ phá vỡ kỷ lục trước đây. Vùng Trung Đông mang lại cảm giác thần bí cho mọi người, rất nhiều người sợ hãi chiến tranh, nhưng lại thích sự thần bí. Anh hỏi lúc nào có thể đọc sách mới, cô ấy nói Hai mươi sáu này Thư Ý sẽ về, lúc đó sẽ hỏi cô ấy.”

Đây là lời giải thích cho việc anh xuất hiện ở sân bay lúc này ư? Hà Dập Phong lúc nào cũng thành thật. “Viết một cuốn sách đâu có dễ như vậy ạ, cuối năm nay em giao bản thảo đã là kỳ tích rồi. Vài hôm nữa, em muốn đến sông Tiền Đường xem thủy triều.”

“Dự báo thời tiết nói tuần sau sẽ có bão và có thể sẽ tàn quét ven biển Chiết Giang, lúc đó có thể có gió to và mưa lớn, gió giật cấp mười. Trung Thu nào cũng có thủy triều lớn, năm nay em ở nhà nghỉ đi!” Ngay cả tay của cô cũng bị sạm đen. Trên làn da đen sạm không còn nhìn thấy dấu vết bị nẻ trước đây, hy vọng năm nay cô không còn bị nữa.

“Ồ, có bão ạ? Lúc ở sa mạc em cũng gặp phải một trận bão cát. Sau khi cơn bão đi qua, cả nửa người đều bị vùi trong cát, trong tai, miệng toàn là cát, giống như xem trong phim *Quán trọ Tân Long Môn*(*) ấy.”

(*) Quán trọ Tân Long Môn hay còn gọi là Quán trọ rồng xanh, là bộ phim kiếm hiệp Hồng Kông được trình chiếu vào năm 1992 do đạo diễn Lý Huệ Dân thực hiện. Phim kể về cuộc săn lùng tội phạm của các thái giám triều đình nhà Minh. Sau đó những nhóm này gặp nhau trong một trận quyết chiến ở một quán trọ gần biên giới sa mạc phía bắc.

Lời vừa ngừng lại, không khí bỗng trở nên gượng gạo. Vì không học qua lớp đào tạo diễn xuất, cũng không có sở trường giao tiếp nên nếu cứ ngồi đối diện với nhau mà không nói gì, mỗi phút mỗi giây trôi qua đối với Họa Trần là cực kỳ khổ sở. Cô bối rối nghịch dây túi xách, rồi giả vờ quan sát những khách du lịch đi ngang qua, mỉm cười với đứa trẻ xa lạ, ánh mắt cô không muốn dừng lại trên người anh giây phút nào. Hà Dập Phong vẫn lặng lẽ uống trà, cảm nhận tất cả.

Lúc thanh toán, Họa Trần nói: “Chúng ta chia đôi nhé!”

Mặt Hà Dập Phong đen sì như Bao Công, Họa Trần ấp úng giải thích. “Em đã là người lớn rồi, không thể cứ bắt nạt thầy mãi.”

Dáng ngồi thẳng đơ, nói năng lễ phép, nụ cười nhàn nhạt, uống có cốc nước cũng đòi góp cùng trả, tất cả những cái đó lọt vào mắt Hà Dập Phong đều không phải là hiểu lầm. Lời nói trong lúc tức giận nhất thời của anh lại khiến Họa Trần để bụng đến vậy. Hà Dập Phong hồi hận đến xanh ruột. “Lát nữa về thành phố, em cũng định trả tiền xe cho anh à?” Anh không giận Họa Trần, anh muốn xem mình chịu đựng được đến mức nào.

Họa Trần cúi đầu, nụ cười bất giác nuốt ngược vào trong.

Khi chiếc xe Phaeton đến cổng Tỉnh Uyển thì trời đã tối sẫm. Trên đường đi, hai người không nói với nhau câu nào. Hà Dập Phong chăm chú lái xe, còn Họa Trần chăm chú ngắm cảnh đêm. Lúc cô đi, cỏ vẫn chưa xanh, hoa vẫn chưa nở, vậy mà bây giờ lá cây cũng bắt đầu úa vàng rồi.

“Em đã để lỡ mất mùa xuân và mùa hè của Tân Giang rồi.” Họa Trần cười dây an toàn, bước xuống từ ghế lái phụ. “Để lỡ một mùa, năm sau có thể bù đắp lại được. Nhưng để lỡ mất một người thì sẽ lỡ cả đời.”

Họa Trần lấy tay che miệng, thế là xong, sao trong lúc thất thần lại buột miệng nói như vậy nhỉ? Câu này Dập Phong nghe được liệu có suy nghĩ gì khác không?

Hà Dập Phong có vẻ như không nghĩ ngợi nhiều, lấy hành lý từ trong cốp xe ra, đẩy đẩy gọng kính. “Anh không tiễn em vào trong đâu, bảo vệ của Tỉnh Uyển bây giờ coi anh như là phần tử khủng bố rồi.”

“Sao ạ?”

“Hồi tháng Ba, anh suýt chút nữa đánh nhau với họ ở trước công.” Hà Dập Phong nói mà miệng méo xẹo.

Mắt Họa Trần mở to, tròn xoe.

“Anh không tìm thấy em nên hơi sợ. Tâm trạng đó khiến người ta đặc biệt mất cảm, nóng nảy, sốt ruột như dây dẫn, gặp lửa là nổ ấy. Tạm biệt em!”

Câu nói này quanh quẩn trong đầu Họa Trần ba ngày liền mà cô vẫn chưa hiểu gì. Bọn họ bảy năm không liên lạc với nhau, cô cũng chưa thấy anh sợ hãi bao giờ. Chuyển đi lần này cũng không phải là cô cắt đứt liên lạc với anh, anh tìm cô rất dễ mà.

Công nhân vệ sinh đã dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, trong phòng cũng được thông gió nên có mùi nắng rất thơm. Vườn hoa bên ngoài được chăm sóc cẩn thận. Cây có sâu bệnh giờ đã ra lá xanh tốt, chỉ có lá ở đầu cành vẫn hơi đỏ như biến thành loại cây khác. Hoa mộc nở rồi, lúc mở cửa ra, gió từ ngoài sông thổi vào, mùi hương hoa mộc nồng nàn lan tỏa xung quanh. Mẹ cô nói cây mộc là loài cây thảo, dù vứt vào mảnh đất nào cũng có thể sống, không đáng để mất công chăm sóc. Họa Trần vẫn kiên trì trồng cây này và cả hoa cúc nữa. Mùa thu đẹp nhất chính là cảnh lá phong bị sương sớm nhuộm đỏ, nhưng nếu nhìn thấy những bông hoa nở rục rở trong gió thu, không phải sẽ cảm thấy cuộc sống càng đẹp đẽ, diệu kỳ hơn sao?

Lúc sắp xếp lại hành lý dưới ánh đèn buổi tối, Họa Trần nhân tiện cũng xếp lại giá sách, khi sờ vào giá đĩa CD Hà Dập Phong tặng, nhìn thấy một

đĩa bên trong cũng nói về Trung Đông. Họa Trần lấy ra rồi cho vào đầu đĩa, cảnh tượng quen thuộc một lần nữa hiện ra. Xem những cảnh trong phim, Họa Trần như lại được du lịch Trung Đông một lần nữa. Trong đoạn giới thiệu về Thung lũng Tách giãn lớn, bỗng thấy có Hà Dập Phong xuất hiện trước ống kính. Anh mặc áo sơ mi kẻ caro, quần bò màu xanh, lưng đeo ba lô, trông rất phong trần. Anh nhìn thẳng vào ống kính, nói: “Khi máy bay bay qua Ấn Độ Dương mênh mông tiến vào bầu trời xích đạo của lục địa Đông Phi, từ cửa sổ máy bay nhìn xuống, một vết cắt khổng lồ trên mặt đất xuất hiện trước mắt khiến ta bỗng thấy vô cùng kinh ngạc, thích thú và kỳ bí, đó chính là Thung lũng Tách giãn lớn nổi tiếng của Đông Phi.”

Một người trong đoàn làm phim lên tiếng: “Cảnh quan vô cùng hùng vĩ. Bác sĩ Hà, so với việc giành được những đột phá mới trong phòng thí nghiệm và việc đứng ở đây, anh thấy việc nào khiến anh vui hơn?”

“Đây không chỉ là niềm vui, mà còn là điểm dừng trong cuộc đời.”

“Ha ha, vậy điểm dừng tiếp theo, bác sĩ Hà muốn đi đâu ạ?”

“Sa mạc.”

“Tại sao nhất định phải là sa mạc?”

“Muốn đi xem thế nào, sau đó sẽ cất giữ trong lòng.” Hà Dập Phong cười, nụ cười thoáng qua, nhưng lại vô cùng, vô cùng dịu dàng.

Họa Trần đứng dậy, thong thả bước ra vườn hoa, gió thu thổi nhẹ, cô khoanh hai tay, yên lặng đứng đó. Thành phố đã chìm vào giấc ngủ đêm tĩnh mịch, một ngôi sao băng vụt qua bầu trời đêm, chỉ trong khoảnh khắc rồi biến mất.

Họa Trần thích sa mạc là do cô từng đọc sách của nhà văn Đài Loan – Tam Mao. Trong sách của Tam Mao đã miêu tả vẻ đẹp của sa mạc Sahara và câu chuyện tình yêu của chị. Trước khi chị đến sa mạc, một chàng trai kém chị sáu tuổi tên là Hà Tây đã từ bỏ công việc đang làm, một mình đến sa mạc, tìm một công việc khác và thuê một căn hộ ở đó rồi đợi Tam Mao đến. Anh nói với Tam Mao rằng, anh không thấy được vẻ đẹp của sa mạc, nhưng chỉ cần chị thích là được. Điều mà anh có thể làm được chính là ở bên cạnh chị, cho chị một mái nhà, để chị không còn phải lang thang phiêu bạt nữa.

Lúc còn nhỏ, Họa Trần cũng đã muốn đến sa mạc, muốn được nhìn thấy thị trấn nhỏ nơi Tam Mao và Hà Tây từng sống. Nếu có thể, cô sẽ sống với người mình thích ở đây. Năm cô mười sáu tuổi, người đầu tiên xuất hiện trong đầu cô lúc ấy chính là Hà Dập Phong.

Anh thực sự đã đến sa mạc, còn đến cả Thung lũng Tách giãn lớn, không chỉ thế, những phong cảnh mà cô kể cho anh nghe, anh đều đã đến. Đây có lẽ không phải là trách nhiệm. Nhưng không phải là trách nhiệm thì là gì, anh đã bày tỏ rõ ràng lập trường của mình rồi mà.

Đầu óc Họa Trần lúc này bỗng trống rỗng, nhưng lại không trống rỗng hoàn toàn, giống như đoạn kết của một bộ phim đen trắng thời mà ngành công nghiệp điện ảnh của thế kỷ trước vẫn chưa phát triển, tức là vẫn có một vài điểm nhỏ như hạt vừng cứ bay qua bay lại, nhìn thấy đấy mà lại không thể giơ tay nắm bắt được.

Bà Hoa Dương nhìn thấy tóc tai và da dẻ của Họa Trần thì nổi giận đùng đùng. “Con nhìn xem, con và mấy nữ công nhân làm trong dây chuyền sản

xuất ở nông thôn có khác gì nhau không, làm việc gì cũng phải có mức độ chứ, con muốn mẹ trói chân con lại mới được đúng không?”

“Mẹ, mẹ lại đeo kính màu rồi, con gái nông thôn thì sao, người ta đều sống ở đại viện đấy, ở thành phố có mấy người được sống như thế chứ?”

“Giờ là lúc chúng ta đang bàn về sự chênh lệch giữa thành thị và nông thôn đấy hả? Nguyễn Hòa Trần, bây giờ thời gian của mẹ cũng nhiều lắm, à mà không được, hai mẹ con phải cùng phung phí xem ai chịu đựng giỏi hơn.”

Hòa Trần giơ tay đầu hàng. “Phu nhân Hoa, con sẽ nghe theo mà. Mẹ muốn con làm gì con sẽ làm y như thế là được chứ gì.”

Tầng hai mươi của trung tâm thương mại Thịnh Hòa chính là khu Spa, nhân viên ở đây đều được đào tạo tại Thái Lan nên trình độ rất cao. Bà Hoa Dương đưa Hòa Trần đến cổng của Thịnh Hoa. “Mẹ sẽ nhìn con vào trong.”

“Ở đây không phải là địa bàn của mẹ sao?” Hòa Trần cười.

Bà Hoa Dương nheo nheo mắt, hít một hơi thật sâu rồi mới từ từ thở ra. “Khó khăn lắm mới hạ quyết tâm, sao có thể dễ dàng mềm lòng được?”

“Bố con...” Hòa Trần thấy khó mở miệng.

Bà Hoa Dương cười. “Mẹ và bố con trông thì giống như mặt biển phẳng lặng, thực ra từ lâu đã là động đất trên cấp mười rồi. Cứ tiếp tục kéo dài,

sớm muộn cũng có một ngày cả hai bị tổn thương. Con đừng tò mò nữa, chuyện cũ mẹ không muốn nhắc đến đâu.”

Họa Trần một mình đi thang máy lên tầng. Cô có thẻ VIP đặc biệt của Spa nên đương nhiên cũng sẽ nhận được sự chăm sóc tốt nhất. Nhà tạo mẫu tóc cắt hết phần đuôi tóc khô chẻ, chăm sóc tỉ mỉ từng sợi, động tác thành thục đến nỗi không để một sợi tóc ướn nào rơi vào mặt, càng không để cho máy sấy thổi hơi nóng vào mặt, tất cả đều rất phù hợp, đúng với nhu cầu của khách hàng. Sau khi ngâm trong bồn nước nóng trải rất nhiều cánh hoa, nhân viên mát xa bước đến xoa bóp cho Họa Trần. Phòng mát xa được bài trí trang nhã, yên tĩnh, mùi hương hồi an thần với tiếng nhạc Phạn của Ấn Độ khiến Họa Trần cảm thấy thư thái, cả cơ thể nóng dần lên, sau đó được thả lỏng rồi như tan chảy. Những ngón tay của nhân viên mát xa như một hòn sỏi ném xuống mặt hồ, gợn lên từng đợt sóng lăn tăn vừa đau vừa mềm mại, vừa thoải mái.

Họa Trần ngủ thiếp lúc nào không hay, lúc tỉnh dậy thì phát hiện ra đã đến bữa tối. Cô lười biếng không muốn đi xa nên bước vào nhà hàng của Thịnh Hoa ăn tối theo phong cách Hồng Kông.

Người phục vụ vừa sắp xếp bát đĩa cho cô xong thì trên vai cô bỗng có một bàn tay đặt xuống, cô quay đầu lại, mỉm cười.

“Hi, Trưởng chi nhánh Nhậm, lâu lắm rồi không gặp!”

Nhậm Kinh mặc bộ com lê trắng thơm, tay xách cặp tài liệu, tóc được chải ngược về phía sau, để lộ vầng trán rộng. Trong sách đã từng nói rằng người nào có vầng trán như vậy đều rất thông minh. “Có gì đó khang khác.” Nhậm Kinh đưa tay nắn cằm mình, quan sát Họa Trần tỉ mỉ như nhìn qua kính hiển vi.

“Anh không cần phải nói khéo như vậy đâu, cứ nói thẳng là tôi đen, tôi xấu là được.”

Nhậm Kinh lắc đầu. “Đen thì đen thật nhưng không xấu. Càng thấy cô có phong cách, một phong cách rất ý vị, sâu xa.”

“Vậy sao?”

Cả hai người nhìn nhau bật cười.

“Anh đến đây là...?” Họa Trần hỏi.

“Khách hàng mời, à, lát nữa Phó Giám đốc Hình cũng đến. Bữa tối ở Thịnh Hoa cũng phục vụ trà Hồng Kông à?” Nhậm Kinh thấy trên bàn bày mấy món điểm tâm nhìn như những bông hoa sen thì ngạc nhiên hỏi.

Họa Trần ngẩn người.

“Tôi cứ nghĩ chỉ có món Tây thôi, ha ha, lần sau có thể dẫn bạn gái đến đây ăn rồi. Lúc nào cô ấy cũng kêu là phải giảm béo, không muốn ăn cái này cái kia, lần này thì cô ấy không thể bắt bẻ được gì nữa rồi!”

“Vẫn là cô gái ở Thượng Hải hả?”

Nhậm Kinh mỉm cười gật đầu. “Ừ, chúng tôi làm lành rồi, cô ấy đã chịu đến Tân Giang với tôi. Bọn tôi chuẩn bị mua nhà, trang trí xong là sẽ kết hôn. Bọn tôi định hưởng tuần trăng mật ở nước ngoài, cô có biết chỗ nào hay hay không?”

Họa Trần thấy mừng thay cho Nhậm Kinh, vất vả như vậy, cuối cùng cũng được báo đáp.

“Phó Giám đốc Hình đến rồi.” Nhậm Kinh giơ tay chỉ về hướng cửa lớn.

Hình Trình vẫn ôn hòa như vậy, khí chất của anh vẫn trầm ổn, thân hình cao lớn, cho dù đang mặc đồng phục của Vinh Phát mà vẫn toát lên vẻ đặc biệt hơn người. “Tiểu Nguyễn?” Anh dường như không dám tin vào mắt mình, có phải là cảnh trong mơ đã biến thành sự thật rồi không?

“Chào Phó Giám đốc ạ!” Họa Trần mỉm cười lên tiếng.

“Giám đốc Ngô, anh và Nhậm Kinh vào trước uống trà, tôi có vài lời muốn nói với Tiểu Nguyễn rồi sẽ vào sau.” Hình Trình quay sang nói với người đàn ông thấp béo đứng bên cạnh. “Tiểu Nguyễn trước đây từng là nhân viên của Vinh Phát chúng tôi.”

Người đàn ông thấp béo vội vàng vâng vâng dạ dạ, rồi liếc nhìn Họa Trần. “Phó Giám đốc Hình đối với ai cũng có trí nhớ tốt như vậy, hay là chỉ nhớ cô gái này thôi?”

“Giám đốc Ngô lại đùa rồi, Tiểu Nguyễn vẫn còn nhỏ mà!” Hình Trình cười đáp lại, nhưng đáy mắt lạnh băng.

Nhậm Kinh biết ý kéo người đàn ông thấp béo đó rời đi.

Hình Trình nhìn Họa Trần không chớp mắt, biết nói thế nào đây? Lâu rồi không gặp, không, như thế thì khách sáo quá. Em có khỏe không, không,

thế thì cứng nhắc quá. Anh đã đính hôn được mấy tháng rồi, không, thế thì khoe khoang quá. Bây giờ em làm ở đâu, không, như thế thì bình thường quá. Có nên nói với cô ấy rằng, trong vài tháng sau khi cô ấy rời đi, ngày nào đi qua phòng thư ký, anh cũng đứng lại một lúc, lặng lẽ đè nén cơn đau nhói nhói trong tim. Vì đau nên nó lúc nào cũng nhắc nhở anh rằng, anh đã vì cuộc sống hiện tại mà từ bỏ tình cảm đẹp đẽ nhất nên anh càng phải sống tỉnh táo và lý trí.

Anh nhớ một bài thơ đã được nghe trên đài phát thanh lúc đi trên đường. Anh không phải là tí người thích văn chương, cũng không có điều kiện và tâm tư để nghĩ đến nó. Nhưng nghe bài thơ này khiến trái tim anh như bị bóp nghẹt.

“Anh muốn nắm bàn tay phải của em.

Bước đi trên con đường dài vô tận.

Không phải là chiếm hữu

Chỉ là tạm thời mà thôi.”

“Điểm tâm bị nguội rồi.” Đề tài này giống như đi vào ngõ cụt, không có chỗ tiến thoái.

“Không sao ạ, lát nữa em uống nhiều trà nóng là được.” Lạ thật, từ khi hiểu rõ tình cảm của mình với Hình Trình, cảm giác “say nắng” lập tức không còn, trái tim cô đập rất bình thường. “Em trai và em gái anh có khỏe không ạ?” Họa Trần vẫn nhớ tới cô gái nói năng thẳng thắn đó.

“Đều tốt cả. Em gầy đi nhiều.” Nhận ra trong lời nói của mình có sự xót thương, Hình Trình vội vàng mím chặt môi.

Họa Trần sờ lên mặt. “Mẹ em cũng nói vậy.”

“Chỉ có mình em thôi à?” Hình Trình giờ mới để ý thấy.

“Ăn tối thì cần gì phải có nhiều người ạ, em cũng đâu phải đến bàn công chuyện.”

Cũng đúng. Cô ấy vẫn chưa tìm việc mới sao? Có điều, đúng là xa xỉ, bữa tối có một mình mà chạy đến nhà hàng Thịnh Hoa. Hình Trình chua xót ngăn mình không nghĩ tiếp nữa, đến nước này rồi mà anh vẫn còn muốn tìm ra điều gì đó ở Họa Trần sao. Lẽ nào anh vẫn còn ôm hy vọng với cô?

Không thể, tuyệt đối không thể. Anh đã đính hôn rồi, một khi bỏ qua người con gái như Trầm Tư thì cả đời này anh sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình.

“Anh qua bên đó đây.” Anh vội vàng quay người bước đi, như sợ Họa Trần nhìn rõ nội tâm của mình. Lúc đẩy cửa phòng bao riêng, anh lưỡng lự một hồi, lặng lẽ quay đầu lại nhìn.

Họa Trần đã không còn ở đó nữa.

Bữa điểm tâm đã nguội ngắt, đựng đũa vào đĩa thức ăn thấy cứng queo, Họa Trần không muốn ăn nữa, thà đến siêu thị ăn thứ gì đó còn hơn. Lên xe taxi, cô nói địa chỉ đến là Khế Viên.

“Bắt đầu có gió rồi!” Lái xe nghe tiếng cành cây xào xạc bên ngoài thì lấm bẫm. “Chắc là cơn bão số mười chín sẽ đổ bộ về đây.”

“Không phải bão đổ bộ vào Chiết Giang sao ạ?” Sắc trời sầm sì ảm đạm, qua cửa kính xe, Họa Trần nhìn thấy cành lá lay động, gió chỉ cấp ba, cấp bốn là cùng.

“Bão giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, chẳng ai biết rõ được. Lần trước ở Đài Loan, đài khí tượng thông báo bão chỉ đi qua thôi, vậy mà nó dừng lại ở đó đến hơn hai mươi tiếng. Lần này cũng không biết bão sẽ hoành hành bao lâu! Ôi, mưa bão thế này thì còn làm ăn được gì nữa!”

Xe taxi dừng lại, lái xe bật đèn trong xe lên. Họa Trần trả tiền rồi mở cửa bước xuống. Cô không vào trong mà chỉ đứng bên ngoài vài giây rồi quay đầu bước đi. Từ Khế Viên đến Tĩnh Uyển, Hà Dập Phong đã vô số lần lái xe đưa cô về, cũng đã từng cùng cô đi bộ về. Nỗi đau đớn thâm thẳm đó cô đã từng nếm trải, vậy tại sao không học cách để thông minh hơn? Có phải vì khoảng cách quá gần nên nỗi nhớ càng thêm quay quắt?

Ngày hôm sau, Họa Trần mang theo máy ảnh, một mình lái xe Wrangler đến khu hồ nước.

Đám lau sậy đã xanh um, nhưng màu xanh trông nhợt nhạt, yếu ớt. Cô chèo thuyền ra hòn đảo giữa hồ, cây dại mọc um tùm xung quanh. Một vài cây tương tự Đài Loan sống ký sinh, dựa sát vào nhau như cặp tình nhân. Dây mướp dại bò dọc theo cành và tán lá xanh mướt. Hai cây mướp, một to, một nhỏ như hai mẹ con, buông thông dây lá xuống giữa chạc cây.

Trên đảo rất náo nhiệt, loài chim từ phương Bắc bay về thành từng đàn, kêu hót ríu rít.

Gió thổi vù vù không ngừng nghỉ. Trên mặt hồ, từng hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống làm sóng gợn lăn tăn cả một vùng.

Tiếng chim kêu khá chói tai, chúng còn đập cánh liên tục. Nhân viên bảo vệ khu vực cùng đi với Họa Trần giục cô mau quay về, có vẻ như bão đã đổi hướng đi. “Mưa to quá, đường toàn bùn đất thế này thì không thể lái xe được đâu.” Nhân viên bảo vệ đưa tay vuốt nước mưa trên mặt.

Gió thổi mạnh đến nỗi không cầm nổi ô nữa, người đứng ở mạn thuyền có thể bị gió thổi ngã xuống hồ bất cứ lúc nào. Họa Trần vừa lên được bờ đã vội vàng lái xe quay về Tân Giang. Khó khăn lắm cô mới lái xe ra tới đường quốc lộ thì gió đã thổi mạnh hơn, mưa cũng trút xuống xối xả. Chưa bao giờ cô thấy một trận mưa nào to như thế, giống như đang có một hồ nước trên không trung trút nước xuống vậy. Bật kính giao thông, cô nghe giọng phát thanh viên gần như gào thét nhắc nhở mọi người đang đi trên đường phải tìm một chỗ tránh mưa gió, cơn bão số mười chín từ Thái Bình Dương, đi qua biển Đông và đang đổ bộ vào một thị trấn nhỏ gần cửa biển Trường Giang, cách Tân Giang chưa đầy một trăm kilômét. Cần gạt nước đã không thể phát huy tác dụng nữa, con đường trước mặt trở nên mờ mịt. Xe đi với tốc độ chưa đầy mười kilômét trên giờ, Họa Trần cố gắng nhìn qua cửa kính phía sau, thấy có một chiếc xe Porsche màu trắng. Cô tự an ủi bản thân rằng ít nhất cũng có bạn đồng hành.

Xe lúc đi lúc dừng, những tòa nhà thừa thớt bên đường giúp cô nhận biết là quãng đường từ đây về Tân Giang không còn quá xa. Họa Trần nhìn đồng hồ, ôi Thượng Đế ơi, bắt đầu lái xe từ khu hồ nước là bốn giờ chiều, bây giờ là mười giờ đêm, cô đã lái xe sáu tiếng đồng hồ.

Phía trước là ngã rẽ, nên rẽ trái hay rẽ phải đây? Đây là đâu, sao tối om thế này! Họạ Trần tập trung nhìn, cố gắng để phân biệt, đợi đến khi nhìn rõ thì chiếc Wrangler bỗng rung lắc dữ dội rồi rơi xuống một vùng tối tăm.

Thật nực cười, trong khoảnh khắc đó, người đầu tiên cô nhớ đến lại chính là Hà Dập Phong.

Trong phòng trực ban của 110, ánh đèn điện sáng trưng, tiếng điện thoại vang lên nối tiếp không ngừng.

“A lô, a lô, a lô!” Tiếng kêu đầy hoảng hốt.

Nhân viên trực ban nhíu mày. “Không cần phải a lô nữa, tôi nghe rất rõ.”

“Là thế này, tôi lái chiếc xe Porsche màu trắng, phía trước là một chiếc Wrangler màu đỏ.”

“Bị tông vào đuôi xe à?”

“Không phải, không phải. Ở ngoại ô Tân Giang, con đường đi vào trung tâm đáng lẽ là đường thẳng, nhưng nó lại chia thành hai đường vì nhường phần đất ấy cho một cây quế cổ thụ mấy trăm năm. Anh có biết cây quế đó không, đã từng được chiếu trên ti vi rồi mà, cái cây một năm nở hoa hai lần ấy.”

Nhân viên trực ban nhíu chặt lông mày. “Rốt cuộc anh định nói gì?”

“Chiếc xe Wrangler đâm vào cái cây đó, cây cổ thụ mấy trăm năm ấy thế là không còn nữa. Có điều là cái cây đó đã đè bẹp xe Wrangler rồi, chiếc xe tốt như thế, bây giờ giá của nó trên thị trường thế nào chắc một người làm công ăn lương không dám hỏi ấy chứ.”

“...”

“A lô, a lô? Mất tín hiệu rồi sao?”

“Có đây. Anh có thể nói cho tôi biết, anh gọi cuộc điện thoại này là vì cái cây hay vì cái xe không?”

Đột nhiên bừng tỉnh dậy, màn đêm đen thẫm. Bên ngoài gió giật đùng đùng, mưa rơi như trút và sự trống trải vô tận. Hà Dập Phong có cảm giác như nghe tiếng điện thoại reo, anh ngồi dậy và mở ra xem. Lại là ảo giác. Kim giờ chỉ hai giờ sáng, nhưng anh vẫn đứng dậy, bước đến cửa sổ nhìn trời mưa, khoảng sân dưới tầng đã đầy nước. Dự báo thời tiết nói mai mưa cả ngày, gió yếu hơn một chút. Mưa gió thế này không biết vườn hoa trên tầng thượng của Họa Trần thế nào? Anh cười tự giễu bản thân, ngốc quá, đó là phòng có mái che tự động, chỉ cần đóng lại là không vấn đề gì. Anh nghe tiếng mưa rơi trên mái che nắng, chỉ cần mưa nhỏ cũng làm phát ra tiếng lộp độp như cơn mưa lớn. Mái nhà ở vườn hoa đó có như vậy không nhỉ?

Vợ lấy điện thoại, ấn vào màn hình, có nên gọi điện thoại hỏi Họa Trần không? Nếu cô ấy ngủ rồi, không phải anh làm thế này sẽ đánh thức cô ấy dậy sao? Tiếng chuông dữ lúc nửa đêm... điện thoại trong tay anh đột ngột reo vang, Hà Dập Phong giật nảy mình.

Họa Trần! Hà Dập Phong ấn nút nghe mà ngón tay run run.

Chỉ mới nghe nửa chừng cuộc gọi, anh đã cởi bộ đồ mặc nhà, vội vàng thay quần áo, đi giày, lòng lo lắng rối bời. Chạy thẳng xuống tầng, nước đã ngập chân khiến giày và ống quần ướt sạch. Anh không để ý, cứ thế chạy đến chỗ để xe. May mà nước chỉ dâng lên ngập một phần ba bánh, không ảnh hưởng gì đến việc lái xe.

Cuộc điện thoại đó là do một bác sĩ trực ban ở bệnh viện Tân Giang gọi tới, nói rằng ở ngoại ô thành phố xảy ra tai nạn xe, cô gái trong xe tên là Nguyễn Họa Trần. Trên điện thoại của cô hiển thị dãy số chưa gọi đi, đó là số của anh, thời gian là trước lúc xe xảy ra tai nạn.

Anh không hỏi tình hình thương tích của Họa Trần, cũng không hỏi cụ thể tai nạn xảy ra như thế nào, sự sợ hãi đã vắt kiệt lý trí khiến anh chỉ muốn lao ngay đến bệnh viện trong thời gian nhanh nhất.

Bệnh viện giống như hòn đảo đơn độc lung lay trong đêm mưa gió, tiếng còi xe cấp cứu hú lên vượt qua chiếc Phaeton. Ở phòng cấp cứu, anh nhìn thấy một người đàn ông đang nằm trên cáng, máu thịt bầy nhầy. Học và làm việc bao nhiêu năm ở bệnh viện, chẳng chuyện gì anh chưa từng chứng kiến, thị giác của anh đã tê liệt từ lâu. Vậy mà lúc này Hà Dập Phong phải nắm lấy tay vịn cầu thang, nhắm chặt mắt lại, anh cảm giác hai chân mình đang run rẩy. Không phải vì lạnh, mà là sợ...

Lần đầu tiên anh cầu nguyện trên đời có thần Phật tồn tại, cầu mong họ hãy bảo vệ Họa Trần.

Những tai nạn ngoài ý muốn xảy ra trong ngày mưa bão này rất nhiều, trên hành lang chật kín người. Họa Trần đã được đưa vào phòng bệnh cho năm người nằm ở khoa xương khớp, giường của cô đặt tại góc trong cùng. Các giường khác đều có người nhà bệnh nhân bên cạnh, chỉ có cô là một mình nằm đó, trên đầu quần băng trắng, cổ đeo tấm bảo vệ cổ màu xanh, cô đang được truyền dịch, hình như không bị thương nặng lắm.

Dây thần kinh đang căng cứng của Hà Dập Phong lúc này mới thả lỏng, anh thấy sống mũi cay cay, may mà tình trạng của Họa Trần không quá tệ.

“Đã chụp CT não, não bị chấn rung nhẹ, đầu bị thương nhẹ do kính đâm vào. Rất may là không bị thương ở mặt, cần cổ hơi bị tẹo, nằm thêm một, hai ngày nữa là có thể xuất viện.”

Hà Dập Phong cảm ơn bác sĩ rồi bước đến bên giường của Họa Trần.

Ánh đèn trong phòng bệnh rất tối, lại cách chỗ Họa Trần khá xa nên khi có một bóng người chắn ánh sáng, Họa Trần nhận ra ngay. “Anh...” Tuy chỉ là đường nét mờ mờ, nhưng tim Họa Trần bỗng đập nhanh hơn, cô nhắm mắt lại.

“Khịt...” Cô bất giác hít một hơi rồi tiếp đó mở mắt ra.

“Đau ở đâu?” Hà Dập Phong cúi người xuống, vén sợi tóc lòa xòa trước mặt cô.

“Em không sao!” Ngón tay nắm chặt góc chăn, cô lắc đầu. Hà Dập Phong không bỏ sót động tác này, anh muốn vén chăn ra, cô lại càng nắm chặt.

Hà Dập Phong kéo tấm rèm che với giường bên lại, giữ lấy tay Họa Trần. Hai người như đang chơi trò kéo co và Họa Trần đã thua, chỉ biết thở dài yếu ớt, nhắm chặt mắt lại, từng ngón tay bị Hà Dập Phong nhấc ra. Cô cảm thấy anh lật chăn, cởi áo khoác ngoài của cô, vén áo phông lên, ngón tay anh luồn xuống bên dưới người cô, mất rất nhiều sức mới cởi được khuy cài áo lót của cô ra. Rõ ràng đau đến nỗi không còn chút sức lực, thế mà mặt cô vẫn đỏ ửng lên.

Hà Dập Phong thở nhẹ một hơi, lông mày lập tức nhíu chặt lại. Phần ngực Họa Trần có một mảng tụ máu đã tím xanh, do bị ngoại lực va đập mạnh.

Anh cẩn thận đỡ Họa Trần dậy, cởi bỏ áo lót của cô ra, sau đó chỉnh lại áo sống cẩn thận rồi mới kéo rèm che, gọi bác sĩ trực ban đến. “Phiền anh sắp xếp cho một xe đẩy đến đây, chúng tôi muốn tiến hành chụp X- quang ngay.”

Các bác sĩ đêm nay bận đến đầu tắt mặt tối, tâm trạng cũng gần như suy sụp. “Không cần thiết, đã kiểm tra hết rồi.”

“Nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, anh sẽ chịu trách nhiệm thế nào đây?” Ánh mắt Hà Dập Phong sáng như ngọn đuốc, nhìn chăm chăm vào thẻ tên trước ngực của bác sĩ.

Vị bác sĩ mệt mỏi trừng mắt nhìn lại Hà Dập Phong. “Chuyện bé xé ra to! Anh là ai hả? Có tư cách gì mà ở đây khoa chân múa tay?”

Hà Dập Phong đẩy gọng kính, mỉm cười. “Tôi có giấy phép hành nghề bác sĩ ở Mỹ, nếu như thế vẫn chưa đủ tư cách, vậy giấy phép hành nghề y

của Tổ chức Y tế Thế Giới thì sao? Hay là anh cho rằng cứu người cũng phân biệt vùng miền, đẳng cấp?”

Bỗng thấy trước mặt mình như có một trái núi sừng sững, bác sĩ trực ban ngớ người, khó khăn nuốt nước bọt. Anh ta không dám bảo Hà Dập Phong là nói không có bằng chứng. Anh ta thấy Hà Dập Phong không có vẻ gì là đang nói dối liền sờ mũi rồi bước ra ngoài đi sắp xếp.

Họa Trần nằm trên giường nghĩ thầm, có bạn làm bác sĩ đúng là tiện lợi.

Kết quả chụp X-quang không đến nỗi nghiêm trọng, hai xương sườn trước ngực bị rạn, may không bị gãy. “Vì... không thấy bị ngoại thương, cô ấy lại không nói, thế nên... nghĩ rằng không có chuyện gì.” Bác sĩ trực ban lấp bắp giải thích.

Hà Dập Phong mặt lạnh tanh. “Phiền anh sắp xếp cho chúng tôi phòng bệnh một giường.”

Vị bác sĩ trực ban nào có dũng khí từ chối. Đổi sang phòng khác, tuy không khí toàn mùi nước khử trùng, nhưng được hưởng môi trường và chế độ phục vụ khác hẳn. Trong phòng có nhà vệ sinh, có nước nóng cả ngày, người nhà cũng có một chiếc giường nhỏ.

Trời đã sáng, ánh nắng sớm xuyên qua lớp rèm cửa sổ mỏng chiếu vào phòng bệnh. Một đêm không ngủ, trông Họa Trần khá tiêu tụy, nhưng hai mắt lại sáng lấp lánh.

Hà Dập Phong kéo chiếc ghế đến ngồi sát giường, thở dài một tiếng. Trên bậu cửa sổ có một chậu trạch lan giúp điều tiết không khí, có lẽ là vừa được cắt tỉa nên chỉ có vài cành lưa thưa. Thực ra, tình cảm cũng như loài

cây, lúc mới đầu không tươi tốt, nhưng rồi theo thời gian sẽ dần dần phát triển vượt quá cả sức chịu đựng của bản thân. Giống như lời một bài hát, nếu không gặp cô, anh sẽ trở thành người thế nào đây? Nếu gặp được rồi lại để mất, anh sẽ... Nhưng không có nếu như, anh là người rất may mắn.

Họa Trần vẫn đang rất xấu hổ do vừa nãy bị Hà Dập Phong cời áo lót, mặc dù chỉ là để kiểm tra. Cô không có dũng khí để nhìn thẳng vào anh. “Đừng mắng em, em biết mình rất ngốc, chọn đúng ngày gió bão để đi chơi.”

Họa Trần rụt rè ngược mắt lên, rồi lại vội vàng nhìn ra chỗ khác.

“Có một cô gái hồi mười sáu tuổi chơi nhà chòi(*) với anh, gọi anh là chồng, anh liền coi đó là thật.” Anh cố gắng nói thật bình tĩnh, nhưng ánh mắt nóng bỏng lại bán đứng trái tim anh. Không cần thể diện nữa, không cần sự tôn nghiêm nữa, không cần phải ý tứ nữa, cũng không cần phải nói tránh nữa, có những lời vẫn phải thẳng thắn, trực diện mới có thể truyền đạt đến đối phương một cách rõ ràng nhất.

(*) Chơi nhà chòi: Trò chơi bắt chước cuộc sống gia đình của trẻ con.

Lời bày tỏ đột ngột này khiến Họa Trần kinh ngạc, năm giây sau thì mắt đã đỏ hoe. Không phải là cô đa tình, cũng không phải yêu đơn phương, nhưng rõ ràng tối hôm đó, sao anh lại nói với cô những lời như thế? Bờ môi run run, Họa Trần chỉ biết nhắm mắt, không dám nhìn anh.

“Bố mẹ của cô ấy vì con người anh, nhân cách của anh mới mời anh làm gia sư cho cô ấy, nếu anh lại khiến cô ấy yêu sớm thì sẽ phải giải thích thế nào với bố mẹ cô ấy đây?” Lúc đó, quy mô của công ty Thịnh Hoa cũng chỉ là doanh nghiệp vừa và nhỏ, nhưng anh khóa trên nói rằng ông Thịnh Mậu

Cốc và bà Hoa Dương bảo vệ con gái rất nghiêm, không chỉ che giấu thân phận thật sự, mà ngay cả những người đến gần cô ấy cũng phải điều tra rõ ràng. Thấy anh là quân tử, ông Thịnh Mậu Cốc mới hài lòng.

Anh có quy tắc sống và cũng có lòng tự tôn riêng.

Hà Dập Phong bỗng trở nên trầm mặc, căn phòng phút chốc vô cùng tĩnh lặng. Anh khá thận trọng, chân tay luống cuống, không biết tiếp theo nên nói gì, làm gì.

Tim Họa Trần đập thình thịch, vậy bây giờ anh dám rồi ư? Trong khoảnh khắc ánh chớp xẹt qua, tiếng sấm vang lên, cô hiểu ra tất cả. Cô đã từng nói rằng nếu như mình quay trở lại lúc mười sáu tuổi thì tốt biết bao, anh nói anh không thích cô mười sáu tuổi. Lúc đó, muốn yêu cũng không thể yêu, anh bất lực, thảo nào trông vô cùng khổ sở. Bảy năm sau, cô lại nói với anh rằng mình có cảm tình với Hình Trình, một người kiêu ngạo như anh một lần nữa chọn cách im lặng.

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới này không phải là khoảng cách giữa sự sống và cái chết, mà là anh đứng trước mặt em, nhưng em không biết là anh yêu em.

Hóa ra, Phu tử mới là người vô tội nhất, đáng thương nhất!

Lép lép!

“Tiếng gì vậy?” Họa Trần dỏng tai lên.

Hà Dập Phong cúi đầu xuống. “Giày của anh bị ngấm nước.”

Buổi sáng sớm mùa thu, Tân Giang bị bão đổ bộ mang theo không khí lạnh hiếm hoi. Nhưng tảng băng trong tim Họa Trần đã được tình yêu làm tan chảy. Cô tin đêm hôm đó, anh đòi lại chìa khóa, nói những câu lạnh lùng với cô là có nguyên nhân, nhưng không phải là anh không yêu cô. Anh chính là năm tháng tuổi trẻ của cô, anh chính là tình yêu đầu đời của cô, anh chính là điểm xuất phát trong tình cảm của cô và cũng là đích đến. Trái đất luôn tròn, cứ đi thuận chiều kim đồng hồ, chia ly không đáng sợ, lạc đường không đáng sợ, có một ngày, họ sẽ lại trùng phùng.

Bốn mắt nhìn nhau run rẩy.

Không muốn phải dè dặt nữa, không muốn phải giấu diếm nữa, cũng không muốn phải tính toán được mất nữa, mỗi phút, mỗi giây họ đều không nỡ để lãng phí.

Mười ngón tay của Dập Phong đan vào nhau rồi buông ra, lại đan vào nhau, rồi lại buông ra. Anh nắm lấy tay Họa Trần, cả người Họa Trần nóng ran, giọng khàn khàn: “Phu tử... anh cần em đi.”

Đầu ngón tay ấm nóng của Hà Dập Phong từ mí mắt của cô bắt đầu trượt xuống, lướt qua sống mũi rồi dừng lại ở bờ môi. “Gì cơ?”

“Em sợ mình đang nằm mơ. Em luôn cho rằng anh đối xử tốt với em chỉ là trách nhiệm.”

“Đồ ngốc! Yêu không phải là có trách nhiệm sao?” Một trách nhiệm ngọt ngào.

Ha ha, tình cảm thế! Họa Trần cười, nụ cười ngây ngốc.

Trên người cô đều là mùi thuốc thoang thoảng. Anh chậm chạp nhắm mắt lại rồi mở ra. Đôi mắt anh đen và sâu thẳm, in rõ bóng hình cô trong đó.

Một lúc lâu sau, anh cúi đầu, hôn vào môi cô. Bờ môi anh dịu dàng, mang theo hơi mát lạnh, nhẹ nhàng di chuyển trên môi cô.

Họa Trần phản ứng hơi chậm nhưng lại rất phối hợp.

Hai người họ cứ nói chuyện như vậy và chốc chốc lại hôn nhau cho đến sáng, không ai cảm thấy mệt mỏi, cũng không ai kêu mệt.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân gấp gáp. “Xin hỏi, Nguyễn Họa Trần ở phòng bệnh nào ạ?”

Hà Dập Phong ngẩng đầu lên.

“Lúc anh đi làm thủ tục nhập viện, em đã gọi điện cho mẹ. Anh bảo trọng nhé!” Họa Trần nói nhanh một lèo, sau đó nhắm chặt mắt lại, “độc ác” nhường lại tình cảnh khó xử cho Hà Dập Phong một mình đối diện.

Hà Dập Phong vừa đứng dậy thì bà Hoa Dương cũng bước vào cửa phòng. Vẻ kinh ngạc của bà giống hệt Họa Trần. “Họa Trần ngủ rồi à?”

Hà Dập Phong trừng mắt nhìn Họa Trần đang ngủ, khó xử ho nhẹ vài tiếng. “Vâng, cô ấy vừa ngủ không lâu. Cũng không có gì phải lo lắng, nhưng cần tĩnh dưỡng vài tháng, không được vận động quá sức ạ.”

Bà Hoa Dương ngồi xuống, đưa tay vỗ ngực. “Làm tôi sợ gần chết, để tôi thở cái đã. Cậu và nó... thật sự ở bên nhau à?” Đáp án rõ ràng như ban ngày, khi gặp chuyện người đầu tiên được thông báo không phải là bố mẹ, mà là người khác. Người khác này đương nhiên là vô cùng đặc biệt.

“Vâng ạ!” Hà Dập Phong trả lời rất nhanh. “Cháu định đợi Họa Trần từ Trung Đông trở về rồi sẽ đến thăm cô chú, không ngờ...” Anh đảo mắt liếc Họa Trần, giọng nói phẫn chấn.

Họa Trần đang giả vờ ngủ lén cười thầm, Phu tử quả là kỳ tài, biết phát huy rất tốt.

Bà Hoa Dương nói thẳng: “Hôm gặp ở sân bay, tôi cũng đã ngờ ngợ. Tôi nghe thầy chủ nhiệm lớp Họa Trần nói cậu ra nước ngoài, theo lý mà nói thì không về Tân Giang chứ?”

“Cháu thích Tân Giang ạ.”

Bà Hoa Dương nghe thấy thế vui ra mặt, nhìn thấy vẻ nghiêm trang của anh liền nói đùa. “Nếu như Họa Trần không ở Tân Giang, cậu có còn thích không?”

Sự im lặng của anh không phải là ngầm thừa nhận, mà là phủ định một cách kiên quyết.

“Tân Giang khá nhỏ, cậu ở đây thì hơi đáng tiếc đấy.”

“Chỉ có siêu nhân mới có thể cứu vớt thế giới, những người khác cũng chỉ là hạt cát bé nhỏ thôi ạ. Cháu chỉ muốn làm những chuyện mình thích là thấy thỏa mãn rồi.”

Bà Hoa Dương mãi không thốt nên lời, trong lòng vô cùng cảm động. “Con gái lần đầu tiên dẫn bạn trai đến ra mắt, là người làm mẹ đáng lẽ sẽ phải vặn hỏi rõ ràng, làm khó dễ trăm điều. Vất vả nuôi con lớn khôn, yêu quý nâng niu cẩn thận như vàng như ngọc, sao có thể dễ dàng giao cho người khác được? Nhưng...” Bà Hoa Dương nhìn Họa Trần. “Tôi lại không thể làm thế với cậu được, nếu không cậu không muốn con bé Họa Trần nhà tôi nữa thì làm thế nào đây?”

“Mẹ!” Họa Trần không giả vờ ngủ được nữa. “Con kém cỏi đến thế sao?”

Bà Hoa Dương thong thả ngược mắt lên. “Ồ, cuối cùng con đã tỉnh rồi. Âm lượng to như thế, chắc bây giờ có thể xuất viện được rồi đấy.”

“Con chắc chắn mình chỉ là con nuôi.” Họa Trần tức đến nổi mắt trợn tròn lên.

“Đúng đấy, lúc đi qua sông, tôi nhặt được trên một chiếc thuyền đánh cá.”

Khóe miệng Hà Dập Phong không nhin được giật giật, anh nhìn đồng hồ. “Cô ơi, cô ở đây với Họa Trần, cháu đến Tỉnh Uyển lấy quần áo cho em ấy thay, sau đó xem bên cảnh sát xử lý tình hình thế nào.”

Lúc này đây bà bỗng trở thành người ngoài, tất cả mọi trách nhiệm với Họa Trần, Hà Dập Phong đã gánh hết cả. Bà nhìn anh với nét mặt đăm

chiêu, không biết nên thờ dài hay nên cảm thấy được an ủi.

Trước khi đi, Hà Dập Phong bước đến bên giường của Họa Trần xoa xoa đầu cô.

Họa Trần nói cho Dập Phong biết số mật mã nhà ở, rồi quần áo để tú nào. Cô còn không quên nhắc anh: “Anh về nhà thay giày trước đi đã!”

Hà Dập Phong nheo mắt mỉm cười.

“Anh quay lại sớm nhé!” Dù có xấu hổ cũng vẫn nên nói.

“Ừ!” Anh dụi dàng trả lời.

Bà Hoa Dương tiễn Hà Dập Phong ra tận cửa thang máy, lúc đứng đợi thang máy, bà có chút ngập ngừng, sau đó mới nói: “Dập Phong, hôm nào rảnh, cô và cháu cùng nhau uống cà phê nhé, cô sẽ kể một số chuyện của Họa Trần ngày còn nhỏ cho cháu nghe.”

“Vâng, thưa cô!” Bà Hoa Dương muốn nói gì với anh nhỉ? Cho dù là gì, Hà Dập Phong cũng tự tin đối mặt, vì Họa Trần giờ đang yêu anh. Đến khúc gỗ cũng hiểu, lúc này cô để anh một mình đối diện với mẹ cô đã chứng minh tất cả. Đồ nhóc con xấu tính!

Hà Dập Phong ngẩng đầu, nhìn vào khu nhà dành cho người bệnh. Từ góc độ này không trông thấy phòng của Họa Trần, bên ngoài trời vẫn mưa như trút, gió điên cuồng gào thét, nhưng trong lòng anh chỉ có nắng ấm ngập tràn.

Trên xe, anh gọi điện cho Lâm Tuyết Phi, bảo mua giúp anh hai thùng nước ngọt mang vào phòng bệnh của Họa Trần. Người đến thăm chắc chắn sẽ rất đông, không thể rót trà tiếp đãi khách như ở nhà được, đành phải dùng nước ngọt thay thế vậy. Ngoài ra, anh còn bảo Lâm Tuyết Phi mua một túi quà, anh nghe nói có một chiếc xe đi qua đường đã báo cảnh sát giúp Họa Trần, anh cần phải đến cảm ơn họ mới được.

“Cậu nợ tôi kha khá lời giải thích đấy.” Lâm Tuyết Phi nói.

Hà Dập Phong cười rồi cúp máy. Bảo vệ của khu Tỉnh Uyển cầm ô từ phòng bảo vệ bước ra, nhìn về phía anh, anh ta mỉm cười thay lời chào. “Tiểu thư Nguyễn không có nhà.” Bảo vệ nhận ra anh, cố gắng giữ phép lịch sự.

Hà Dập Phong ung dung “ừ” một tiếng. “Tôi không tìm cô ấy.”

“Vậy anh đến đây làm gì?” Không lẽ lại định đánh nhau, bảo vệ nắm chặt cán ô giống như chú thỏ bị dọa sợ hãi.

“Tôi về nhà.”

“Về... nhà? Anh và tiểu thư Nguyễn kết hôn rồi?”

“Tạm thời thì chưa, nhưng cũng sắp rồi.” Liệu có quá vênh vang kiêu ngạo giống kẻ tiểu nhân đắc chí không nhỉ? Hà Dập Phong cảm thấy mình lúc này cũng khá giống. Để Họa Trần chuyển ánh mắt từ Hình Trình sang anh, những việc quân tử nên làm hay không nên làm thì anh cũng đều làm cả rồi. Vì người mình yêu, cho dù làm kẻ tiểu nhân thì đã sao?

Cảnh sát trực ban tiếp đón Hà Dập Phong với hai con mắt như gấu trúc. Cả đêm hôm qua đã có ba mươi ba lần phải ra ngoài, đi trên đường mà cảm giác sắp bị gió hất tung, nhìn một người thành hai người. Cảnh sát giao thông đặc biệt có ấn tượng với vụ tai nạn của Họa Trần. “Không biết nên nói cô ấy bất hạnh hay là may mắn nữa. Cây cổ thụ đó đã sống mấy trăm năm, bị nghiêng cũng đã vài năm, đúng lúc cô ấy đi qua thì cây đổ xuống. Thân cây to phải hai, ba người ôm mới hết, trọng lượng không hề nhẹ chút nào, nó đè lên chiếc Wrangler bẹp dí không còn thấy hình dạng, thế mà cô ấy chỉ bị thương nhẹ.” Cảnh sát giao thông lấy các tấm hình chụp hiện trường lúc đó cho Hà Dập Phong xem.

Toàn thân anh nổi da gà, sống lưng lạnh toát, mặt thì trắng bệch.

“Xe của hai người chắc đã mua bảo hiểm chứ? Vậy tự liên lạc với công ty bảo hiểm để xử lý nhé, còn về chuyện đối tượng gây hại lại là cái cây nên không thể bồi thường cho hai người được. Tìm các ban ngành có liên quan của thành phố cũng phức tạp lắm.” Anh cảnh sát giao thông gãi đầu, ngáp một cái rõ to. “Ồ, chúng tôi tưởng không liên lạc được với người nhà cô Nguyễn Họa Trần nên vừa nãy lại gọi điện đến cơ quan của cô ấy.”

Hà Dập Phong ký tên trên tờ giấy đề nghị, anh nhíu mày, mặt để lộ vẻ băn khoăn.

“Trong xe có một thùng giấy nhỏ, bên trong có thẻ nhân viên của cô ấy. Ngân hàng Vinh Phát là một đơn vị rất khá, tiền lương toàn tính bằng đô la Hồng Kông đấy.”

Hà Dập Phong mỉm cười, làm xong thủ tục, liên hệ với công ty bảo hiểm xong, anh thông báo cho cửa hàng 4S(*) đến kéo xe đi. Trên đường trở lại

bệnh viện, anh cố ý vòng vào quán Thời gian đơn giản mua một ít bánh ngọt.

(*) 4S: Cửa hàng kinh doanh bốn trong một, bán xe ô tô là chính, ngoài ra còn bao gồm các dịch vụ: bán linh kiện lẻ, chế độ hậu mãi và thông tin phản hồi của khách hàng.

Gió đã giảm dần, mưa cũng nhỏ hơn. Đường phố sau trận bão trở nên xơ xác, ngổn ngang. Mây đen vẫn vù trên bầu trời cũng đã quang đãng hơn, lộ ra những khoảng trời xanh nhạt, trong veo.

Bước ra khỏi thang máy, Hà Dập Phong thấy Hình Trình đang đứng ở hành lang, ngón tay kẹp điều thuốc.

Hình Trình có vẻ đang suy nghĩ gì đó, đột nhiên bị người khác cắt ngang thì ngẩn người, nhưng ngay sau đó liền mỉm cười. “Nghện quá rồi, hút xong mới vào được.” Anh không thể không để ý hộp bánh ngọt trong tay Hà Dập Phong. “Có muốn hút một điếu không?”

Hà Dập Phong nhìn vào phòng bệnh, lắc đầu. “Không. Tôi phải đi xem Họa Trần đã ăn cơm chưa.”

Hình Trình hít sâu hai hơi rồi vứt đầu thuốc vào trong thùng rác. “Thế thì cùng vào đi!”

Trưởng phòng Nhân sự của Vinh Phát đã nói chuyện với bà Hoa Dương một lúc, rèm cửa sổ mới kéo lên một nửa, do tác dụng của thuốc, Họa Trần vẫn ngủ say trên giường. Bà Hoa Dương đích thân giới thiệu Hà Dập Phong với Trưởng phòng Nhân sự. Bà còn đặc biệt nhắc đến chuyện hồi

học cấp ba của Họa Trần và bảy năm xa cách của hai người họ, giờ thì họ đã gặp lại nhau.

“Đúng là trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối, một đôi trời sinh!” Trưởng phòng Nhân sự khéo léo khen ngợi.

Bà Hoa Dương cười nhẹ. “Những cái đó đều không quan trọng, chủ yếu là hai đứa nó hợp nhau. Họa Trần làm việc ở Vinh Phát khiến các anh phải vất vả, con bé đúng là gỗ mục mà.”

“Bà không nên nói như vậy, tiểu thư Nguyễn làm việc rất có trách nhiệm.” Người tiếp là Hình Trình, lời nói khá gượng gạo. “Chỉ là không gian ở Vinh Phát quá nhỏ hẹp.”

Chai nước truyền dịch cho Họa Trần gần hết, Hà Dập Phong liền bấm nút gọi y tá. Động tác của anh rất nhẹ nhưng vẫn làm Họa Trần tỉnh giấc. Nhìn thấy anh, cô mỉm cười, liếm bờ môi khô. Hà Dập Phong từ từ điều khiển cho đầu giường nâng cao, rồi đỡ cô dựa vào gối, sau đó lấy khăn mặt vò nước ấm ở nhà vệ sinh lau tay cho cô. Lúc mở hộp bánh ngọt ra, anh rõ ràng nhìn thấy mắt Họa Trần sáng lên.

“Không biết xấu hổ!” Anh thân thiết gõ nhẹ vào mũi cô.

Họa Trần hờn dỗi bĩu môi, khi bất giác phát hiện ra Hình Trình cũng đang ở trong phòng thì gương mặt bỗng đỏ ửng lên. Đó chỉ là do xấu hổ, chứ không phải có tình ý gì.

“Tiểu thư Nguyễn hãy nghỉ ngơi cho khỏe, sớm bình phục nhé!” Chứng kiến tất cả cảnh này, Hình Trình không biết mình có thể chống đỡ được

thêm giây nào nữa không, trước khi hoàn toàn suy sụp, anh phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi.

Bà Hoa Dương một lần nữa bày tỏ sự cảm ơn của mình. “Cô rót cho Họa Trần cốc nước nhé, để cháu ra ngoài tiễn khách.” Hà Dập Phong đưa chai nước cho bà Hoa Dương.

Trưởng phòng Nhân sự không khỏi tò mò nhìn sang Hà Dập Phong. “Minh Thịnh và Vinh Phát đều ở Tân Giang, vậy sao tôi và Giám đốc Hà lại chưa hề gặp nhau. Xem ra tôi đúng là người lỗ mãng, sau này phải đọc sách nhiều mới được.”

“Đó là do Minh Thịnh hoạt động chưa được tốt thôi ạ.” Hà Dập Phong khách sáo tiếp chuyện. “Cảm ơn hai vị đến thăm Họa Trần, hôm khác chúng tôi sẽ đến cảm ơn sau. Hai vị đi cẩn thận nhé!” Anh cúi đầu chào từng người, cho đến khi cửa thang máy đóng lại mới quay người, đôi mắt đẹp hơi nheo lại.

Đã là kẻ mạnh thì không cần phí sức dùng súng đạn, chỉ cần thoáng chốc đã có thể khiến kẻ địch thua thảm hại.

Trong thang máy, Trưởng phòng Nhân sự vẫn cảm động về mối lương duyên tốt đẹp giữa Họa Trần và Hà Dập Phong. “Con người ta khi đã may mắn thì làm gì cũng gặp may. Tiểu thư Nguyễn có được bố mẹ rất tốt, lại tìm được một người đàn ông tài năng hơn người. Những người làm công ăn lương như chúng ta đây, đúng là chỉ biết ngẫng đầu ngưỡng mộ.”

Không hiểu sao, sắc mặt Hình Trình lúc này tái xanh, môi mím chặt.

“À, nói sai rồi, là tôi chứ không phải chúng ta. Con đường phía trước của Phó Giám đốc như trải thảm hoa rồi, tiền đờ không thể dự đoán được.” Trưởng phòng Nhân sự cười ha ha.

Gương mặt Hình Trình vẫn rất u ám, sau khi lên xe, anh lại châm một điếu thuốc nữa, nhìn ra ngoài cửa sổ, phong cảnh phía xa trông nhạt nhòa, còn trong lòng anh lúc này vô cùng trống vắng, lạnh lẽo. Trưởng phòng Nhân sự còn nói gì đó nữa, nhưng anh căn bản không nghe thấy, trong đầu anh chỉ hiện lên cảnh Họa Trần sau khi tỉnh dậy cười với Hà Dập Phong. Cảnh đó không chỉ gai mắt, mà còn rất chua xót. Họa Trần cũng đã từng cười với anh như vậy, nhưng anh chọn cách coi nhẹ. Lúc đó, Họa Trần chỉ là thư ký Nguyễn, không phải là thiên kim tiểu thư Thịnh Hoa.

Hôm nay, anh vừa tới văn phòng thì Trưởng phòng Nhân sự hốt hoảng chạy đến. Giám đốc mới đã trở về Hồng Kông, cửa phòng vẫn còn khóa. Anh ta liền lách người bước vào phòng Hình Trình, nói rằng vừa nhận được điện thoại của đội cảnh sát giao thông, hỏi xem có phải nhân viên Nguyễn Họa Trần làm việc ở đây không, cô ấy bị tai nạn giao thông, họ muốn cơ quan cho người đến làm thủ tục giải quyết sự cố này.

Đầu Hình Trình như bỗng nổ tung, anh trợn mắt nhìn Trưởng phòng Nhân sự như không dám tin chuyện này. Muốn quên đi người mình thích thì không thể gặp mặt, không thể liên lạc, đó là chân lý. Hình Trình biết, gặp mặt và liên lạc sẽ khiến ý chí sắt đá của con người trở nên vô cùng mềm yếu, nhưng không còn cách nào khác, Tân Giang rộng lớn thế này, họ sẽ có lúc tình cờ gặp nhau, tin tức về cô như ngọn gió thổi vào tai anh. Anh nói với bản thân: “Đầu hàng đi, từ bỏ đi, đất đai thế nào, cây to thế nào, phong cảnh thế nào cũng không quan trọng nữa, chỉ cần Họa Trần sống tốt là được. Cô đừng mất tâm mất tích, đừng gầy yếu, đừng xảy ra bất cứ chuyện gì là được. Anh sẽ nói với Họa Trần: Mình không sống được ở Tỉnh Uyển thì sẽ sống ở một căn chung cư nhỏ. Nếu chi tiêu tiết kiệm, tiền lương

của anh cũng đủ để cô không phải lo lắng về chuyện ăn mặc. Nếu ngày lễ tết không đi ra nước ngoài được thì có thể lái xe đến thị trấn nhỏ dã ngoại cũng chẳng sao.”

Trên đường đi, Trưởng Phòng Nhân sự còn dừng xe mua một bó hoa tươi và giỏ hoa quả. Anh gọi điện cho Trầm Tư. Anh muốn nói với cô ấy, thực sự anh chẳng là tài sản gì cả, chẳng qua chỉ là một loại hàng có giá trị thấp mà thôi, cô đã đánh giá sai anh rồi. Nhưng có lẽ Trầm Tư đang cười ngửa nên không nghe điện thoại.

Bước vào thang máy, Trưởng phòng Nhân sự do dự một lát rồi cười, nói: “Phó Giám đốc Hình, tôi phải tiêm cho anh một mũi tiêm phòng trước mới được, lát nữa trong phòng bệnh gặp hai vị chủ tịch của Thịnh Hoa thì anh đừng ngạc nhiên quá nhé!”

“Họ cũng đến thăm thư ký Nguyễn à?” Anh hỏi.

Trưởng phòng Nhân sự cười khan. “Thư ký Nguyễn thực ra là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Thịnh Hoa mà mọi người luôn đồn đại là đang học ở nước ngoài đấy.”

“Sao có thể thế được, cô ấy họ Nguyễn mà?” Có đánh chết Hình Trình cũng không tin điều này.

Trưởng phòng Nhân sự bật cười. “Cái này là có nguyên nhân cả. Cha của ông Thịnh Mậu Cốc ở rể nhà người ta, họ Thịnh chỉ là họ mẹ, cha của ông ấy họ Nguyễn. Sự nghiệp của ông Thịnh Mậu Cốc bây giờ vô cùng vẻ vang, đương nhiên ông ấy muốn làm rạng danh tổ tông, thế nên đến đời con gái của mình, ông ấy liền đổi họ cho con gái theo họ của cha. Anh không phát hiện ra à, Nguyễn Hòa Trần, “Hòa” và “Hoa”(*) đồng âm, “Trần” và

“Thịnh” cũng gần giống nhau. Cái tên này có hàm nghĩa rất sâu sắc đấy nhé!”

(*) Trong tiếng Trung, từ “Họa” và “Hoa” có cách đọc giống nhau, “Trần” và “Thịnh” cũng có âm đọc gần giống nhau.

Lời giải thích này dường như là chuyện rất bình thường. Nhưng trước đây, ai có thể nghĩ đến chứ? Hơn nữa, Họa Trần cũng không hề kiêu ngạo, ngang ngược, cô rất khiêm tốn và ngoan ngoãn. Những sở thích xa xỉ nhỏ nhỏ trước đó của Họa Trần mà anh biết, bây giờ ngẫm lại chỉ thấy giống như một đứa trẻ cầm tiền đến cửa hàng mua loại kẹo mà mình thích, có đáng gì đâu chứ?

Hình Trình cảm thấy mặt mình nóng bừng, nhưng tim thì lạnh buốt, giống như người đã chết lại bị xe cán thêm một lần nữa vậy. Than đã nguội thì khó có thể cháy lại được nữa. Trước đây, anh cho rằng cô không phải là mảnh đất phù hợp nên đã từ bỏ cô, đến hôm nay mới phát hiện ra cô không phải là mảnh đất bình thường mà là mảnh đất màu mỡ có năng chiếu rực rỡ, nhưng anh không thể mở miệng nói lời yêu cô được nữa.

Thật mỉa mai, khó khăn lắm anh mới hạ quyết tâm từ bỏ được thì lại rơi vào kết cục thảm bại. Nếu bây giờ anh ngỏ lời với cô thì chính anh cũng thấy tự khinh bỉ mình.

Đứng ở cửa phòng bệnh, anh không có dũng khí bước vào. Sau đó, anh gặp Hà Dập Phong. Đột nhiên, anh phát hiện, Hà Dập Phong và Họa Trần rất hợp nhau. Nếu đổi là một người khác, anh sẽ nghĩ người này tiếp cận Họa Trần với ý đồ nào đó. Nhưng Hà Dập Phong không chỉ xuất sắc, mà còn rất kiêu hãnh, lại còn có gia cảnh tốt, anh ta tuyệt đối không tính toán lợi dụng Họa Trần. Cũng chỉ có người đàn ông như Hà Dập Phong mới

xứng đáng với cô. Hình Trình nghe bà Hoa Dương cười đùa nói rằng Hà Dập Phong và Họa Trần giống như đôi bạn thanh mai trúc mã. Anh nghĩ, nếu thời gian có thể quay ngược lại, trở về đúng thời điểm lúc Hà Dập Phong vừa tới Tân Giang, Họa Trần khéo léo bày tỏ tình cảm với anh, liệu anh có biết nắm bắt cơ hội này không? Lòng ngập tràn đau khổ, anh nghĩ có lẽ là không, anh vẫn sẽ lựa chọn như trước, Họa Trần vẫn cùng Hà Dập Phong trở thành một cặp. Đây là số mệnh, không thể chống lại được.

Tình yêu chỉ có thời điểm, khi đã để tuột mất thì nó không còn là của bạn nữa.

Nghĩ thì nghĩ như vậy đấy, nhưng Hình Trình vẫn rơi nước mắt. Từ bệnh viện trở về Vinh Phát, anh khóa trái cửa văn phòng lại, khóc như mưa như gió. Anh thực sự rất buồn. Không biết có phải do quá yêu Họa Trần, hay do khoảng cách chênh lệch quá lớn giữa bản thân và Hà Dập Phong, hay là vì bất lực trước số mệnh. Cả buổi chiều hôm đó, anh nằm trên ghế xô pha, không nhận điện thoại của bất cứ ai, ai gõ cửa cũng không mở. Anh hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, cho đến khi thuốc lá dự trữ cũng hết sạch. Lúc đó, anh mới đứng dậy rửa mặt, điện thoại lại reo vang, đó là Trầm Tư.

“Anh tìm em à?” Trầm Tư vừa nói, miệng vừa “suyt, suyt”, có lẽ là đang vỗ về lũ ngựa.

“Ừ!” Hình Trình hít một hơi, cố gắng để giọng mình thật tự nhiên.

“Có chuyện gì à?”

“Chỉ là thấy nhớ em!” Có lẽ đây là sự thương xót duy nhất mà Thượng Đế vẫn để lại cho anh, may mà anh chưa lật bài ngửa với Trầm Tư. Anh

vẫn còn một mảnh đất nữa. Thật là nực cười biết bao!

Trầm Tư cười. “Hình như đây là câu đầu tiên anh nói giống kiểu nói của những người yêu nhau.”

“Trước đây anh kém cỏi thế sao?”

“Không phải là kém cỏi, chỉ là... anh đang lưỡng lự.” Trầm Tư nghĩ ngợi một lát rồi nói thẳng.

“Sao có thể thế được, chúng ta đã đính hôn rồi, còn lưỡng lự cái gì nữa. Tối nay em muốn đi đâu ăn?” Hình Trình thăm kinh ngạc.

Giọng Trầm Tư bỗng trầm hẳn xuống, gần như thì thào: “Em muốn anh đến nhà em và nấu cho em ăn.”

Một người con gái nói ra những lời này đồng nghĩa với lời mời vô cùng phóng khoáng. Cả hai mới đính hôn, lại đang trong độ tuổi hừng hực sức xuân, Hình Trình biết sẽ xảy ra chuyện gì. “Thế thì đơn giản quá, được rồi, bây giờ anh sẽ đến đón em.” Nói xong, hốc mắt anh lại đỏ lên. Anh chính thức đầu hàng số mệnh. Anh có cảm giác mình nhìn thấy một con đường rộng trước mắt, một mình anh cô đơn bước về phía trước, đi được một đoạn rồi lại ngã, nhưng anh không thể quay đầu lại được nữa. Dù chưa bao giờ được nếm trải kết cục tốt đẹp, nhưng ít nhất anh cũng đã có con đường phía trước để bước tới.

Anh lái xe đến trường đưa đón Trầm Tư, vào siêu thị mua rượu và thức ăn đựng đầy hai túi. Vừa bước vào phòng, chưa cả mở túi lấy thực phẩm ra nấu, bờ môi Hình Trình đã mạnh mẽ áp tới, mãnh liệt mà gượng gạo khiến Trầm Tư thấy đau. Nhưng cô không lên tiếng, nhắm mắt rồi đáp lại anh.

Anh hôn dần dần trượt xuống, lưu luyến trên bờ vai và cần cổ của cô. Hơi thở cô bắt đầu gấp gáp, nửa người tê dại như có dòng điện chạy qua, chân bắt đầu đứng không vững. Rồi sau đó chẳng hiểu thế nào, hai người ngã vào ghế xô pha, cô nằm dưới, anh nằm trên.

Động tác của anh rất mạnh, lực va chạm khiến chiếc ghế rung lắc. Sự đấu tranh, bần khoản, đau khổ, bất lực của cuộc sống trước kia đều hóa thành những gương mặt dữ tợn đang cười nhạo anh. Đôi chân anh run rẩy, có cảm giác sàn nhà cũng đang rung lên, cả tòa nhà này đang rung lên, cả thành phố cũng đang rung lên. Tất cả những tòa nhà trên mặt đất đều nghiêng ngả, sụp xuống rồi lại nghiêng ngả. Chính ở thời khắc lên đến đỉnh cao, tất cả lại trở về yên bình. Anh nằm trên người Trầm Tư một lúc lâu không cử động.

“Ái!” Bả vai anh bị cắn một cái, anh không nhịn được kêu lên.

“Ký hiệu của em đấy!” Trầm Tư nhìn vết răng, giống như con dấu có hình elip. “Cho dù người đó là ai, em cũng rất cảm ơn cô ấy. Nếu không có sự kích thích của cô ấy, anh sẽ không có động lực này. Bây giờ mọi việc đã an bài rồi. Anh yêu, chúng mình cùng đi tắm thôi!”

Nằm viện đến ngày thứ ba, bác sĩ cho phép Họa Trần xuống giường đi lại một lát, câu nói này được nói ở phòng kiểm tra lúc sáng sớm. Lúc nói, bác sĩ liên tục nhìn Hà Dập Phong vì anh ta khá sợ người này. Hà Dập Phong tiễn bác sĩ ra ngoài cửa phòng bệnh, đẩy gọng kính, nói: “Tôi học chuyên ngành ung bướu, cũng không hiểu rõ lắm về khoa xương, không cần tham khảo ý kiến của tôi đâu.”

Mặt bác sĩ lập tức đỏ rần lên, bác sĩ thực tập cùng y tá đi theo ra sức cản chặt môi, chỉ sợ không cần thận phát ra tiếng cười.

“Đồ kiêu ngạo!” Họa Trần bĩu môi nói rồi từ từ đứng dậy. Chứng kiến Hà Dập Phong giao tiếp nhiều với người khác, lúc này, Họa Trần mới dần dần cảm nhận được mình may mắn biết bao. Có lẽ chỉ tình yêu mới có thể làm cho một người kiêu ngạo như Hà Dập Phong từ bỏ tất cả, cam tâm tình nguyện làm theo những yêu cầu “trắng trợn” của cô.

Vịn tay vào thành giường, cảm giác giẫm chân xuống đúng là chân thực không có lời nào để diễn tả, mặc dù mọi thứ trước mắt vẫn chao đảo. Họa Trần nhắm mắt lại, cố gắng hít thở.

“Em đi từ từ nhẹ nhàng thôi, nếu không thời gian nằm trên giường càng lâu hơn đấy!” Hà Dập Phong nhắc nhở.

Họa Trần cúi đầu, mặc kệ anh. Có người bạn là bác sĩ rất tiện nhưng cũng phải chịu đựng những yêu cầu này nọ của anh ta, mà yêu cầu của Hà Dập Phong thì lại vô cùng nhiều, gần đạt tới mức “bới bèo ra bọt”. Trong lòng Họa Trần nghìn lần vạn lần lẩm bẩm: “Đồ bảo thủ, bảo thủ, bảo thủ!” Nhưng dù bị quản thúc như vậy, cô vẫn mong mỗi ngày được ở bên anh nhiều hơn.

Mấy ngày nay, Hà Dập Phong điều hành Minh Thịnh từ xa, người khổ nhất vẫn là Lâm Tuyết Phi, cứ phải chạy đi chạy lại giữa bệnh viện và Minh Thịnh. “Bây giờ tôi không muốn hỏi nhiều, đợi lúc nào cô ấy xuất viện, cậu phải giải thích cho rõ ràng vào đấy.” Anh cho rằng mình bị đối xử không công bằng.

Hà Dập Phong trịnh trọng hứa: “Được rồi!”

Có lẽ tin tức từ cửa hàng 4S nơi sửa chiếc xe Wrangler truyền ra ngoài nên những người lái xe Wrangler màu đỏ ở Tân Giang bây giờ rất ít. Đêm gió bão hôm đó, chiếc xe Wrangler đỏ bị cây cổ thụ trăm năm đè bẹp là một sự việc cực kỳ hiếm thấy. Sau khi đồng nghiệp của Họa Trần ở Vinh Phát đến thăm, hội viên của Hội lái xe cũng đến. Sợ gặp phải người quen, bà Hoa Dương rất ít đến thăm con gái vào ban ngày, còn ông Thịnh Mậu Cốc cũng đành phải thăm con vào buổi tối.

Và như vậy, quan hệ giữa Họa Trần và Hà Dập Phong trong phút chốc bỗng phát triển lên mức chuẩn bị ra mắt bố mẹ. “Haizz, một chút riêng tư cũng không có.” Hà Dập Phong không nói gì, còn Họa Trần thì đầy một bụng âm ức.

“Trừ phi em có ý kiến khác?” Hà Dập Phong khoác áo ngoài cho cô, nhẹ nhàng bế bổng cô lên. Hiện tại, xương sườn của cô vẫn đang trong quá trình hồi phục, ngay cả việc hít thở sâu cũng đau như bị rạn xương vậy.

“Anh không nghĩ thế à?” Họa Trần cười nhẹ, áp người vào anh. Chiếc áo sơ mi trắng sữa mềm mại chạm vào má khiến Họa Trần thấy ấm áp, gần gũi vô cùng. Cô nghe tiếng trái tim anh đập, trầm thấp, đều đều rất bình yên. “Cái cô gái Tây chân dài đó...” Họa Trần nói nửa chừng, đợi câu trả lời của anh.

Hà Dập Phong cúi đầu, chạm cằm lên đầu cô, đầu cô giờ đã tháo băng, nhiều vết sẹo nhỏ to xuất hiện dưới tóc. Anh vén tóc lên, nhìn thấy vết sẹo cũ sau vành tai cô, không ngờ nó dài như vậy, kéo dài gần nửa đầu. “Tiền Chung Thư là một nhà nghiên cứu văn thơ cổ mà anh rất tôn trọng, ông đã từng nói về người vợ Dương Phong của mình như sau: Trước khi gặp bà ấy, tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn. Sau khi kết hôn với bà ấy, tôi

chưa bao giờ hối hận, cũng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ lấy một người con gái khác.”

“Sau đó thì sao?” Họa Trần ngẩng đầu chờ đợi.

“Hết rồi.” Phiên bản của Hà Dập Phong là: Trước khi gặp Họa Trần, anh chưa từng có suy nghĩ yêu đương trong đầu. Sau khi yêu Họa Trần, anh chưa từng bị dao động, cũng chưa từng nghĩ yêu một người con gái khác sẽ như thế nào.

Phu tử đúng là ranh ma và dẻo mỏ! “Thế thì em cũng không nói nữa.” Họa Trần lấp lửng.

“Anh biết hết rồi.” Hà Dập Phong véo má cô, cô đứng cũng khá lâu rồi, nên nằm xuống nghỉ ngơi thôi.

“Kể cả chuyện lần đầu tiên em phát hiện ra mình thích anh, anh cũng biết á?” Họa Trần ngạc nhiên.

Hà Dập Phong chỉ cười không đáp, có con cá nào đó đã tự cắn câu rồi.

Cuộc sống trước đây của cô thật tẻ nhạt. Thế rồi bỗng có một hôm xuất hiện trước mắt cô một thầy gia sư nghiêm nghị, không hay nói cười, nhưng lại rất quan tâm và đối xử chu đáo với cô. Dần dần, cô bắt đầu mong ngóng buổi học gia sư, lúc làm bài tập còn đếm trộm lông mi dài của anh, lúc trên đường thì cô gặng ngặng đầu, ưỡn ngực, mong được cao hơn một chút để đứng cạnh anh không còn là cô nhóc nữ sinh bé nhỏ. Những đồ ăn vặt anh mua, cô cảm thấy còn thơm ngon hơn cả món ăn bác làm. Mùa hè đến, biết cô không biết bơi, được nghỉ hè mà anh không về Bắc Kinh, vừa viết luận văn trong phòng thí nghiệm, anh vừa dành thời gian đưa cô đi học bơi. Bác

cô mua cho cô một bộ đồ bơi rất “kín đáo”, bên dưới còn có váy xòe ra. Lúc cô từ phòng thay quần áo bước ra, anh đang đứng bên ngoài đợi cô, trong tay cầm kính bơi và phao bơi. Cô nhìn thấy chân anh, khắp chân mọc lông vừa rậm vừa xoăn.

Cô đứng đó sững sờ như người bị trúng đạn, tim đập rất nhanh. Ở trong bể bơi, cho dù anh hò hét thế nào, cô cũng không nhìn anh.

Mùa hè năm đó, cô vẫn không biết bơi, mà lòng lại tràn đầy tâm sự, vừa khổ sở vừa vui mừng.

“Nam giới sau khi trưởng thành đều mọc lông chân mà.” Hà Dập Phong thật thà giải thích.

“Đồ ngực!” Người khác có mọc hay không cô không quan tâm, nhưng anh thì lại khác. Cô bỗng phát hiện ra rằng, anh không còn là một nam sinh hơn cô vài tuổi nữa, mà là một người đàn ông đội trời đạp đất. Anh cao to như vậy, còn cô lại bé nhỏ, yếu ớt như vậy, thế mà lại có thể nằm trọn trong trái tim cô.

Ha ha ha...

Hà Dập Phong bật cười, lại còn cười ra tiếng, Họa Trần xấu hổ véo vào tay anh. Anh không phản kháng, sợ cô phải dùng sức. Sau khi trút giận, cô nghịch điện thoại, bật nhạc lên nghe.

Bài hát *My Prayer - Thưa Chúa*. Đây là một tác phẩm kinh điển của ban nhạc Devotion. Phải nói rằng kỹ thuật xử lý từ phối nhạc đến hòa âm, từ ca từ đến giai điệu đều vô cùng tinh tế, tuyệt vời. Lời thổ lộ ở phần đầu bài ca tràn đầy xúc cảm.

“Dear God,

I know that she’s out there.

The one that I’m supposed to share my whole life with.

And in time You’ll show her to me.

Will you take care of her, comfort her, and protect her until that day we meet?

Let her know my heart is beating with hers...”(*)

(*) *Hỡi chúa trên cao, con biết nàng đang ở ngoài đó. Người mà con sẽ chia sẻ cả cuộc đời mình. Khi thời điểm đến, Người sẽ để nàng và con gặp mặt. Liệu Người có chăm lo, bảo vệ nàng cho đến ngày chúng con gặp nhau? Xin hãy cho nàng biết trái tim con cùng nhịp đập với trái tim nàng...*

Giọng nam trong trẻo, lời bài hát da diết tình cảm như đang thì thầm bên tai. Họa Trần ngủ thiếp đi, đầu gối trên cánh tay anh. Anh khẽ nâng đầu cô đặt vào gối, kéo rèm cửa sổ, mỉm cười hôn lên trán cô rồi đóng cửa lại. Anh đến chỗ y tá dặn dò bảo rằng mình ra ngoài có việc, nếu Họa Trần tỉnh dậy thì nhờ chú ý không nên để cô đi lại lung tung. Trong bãi đậu xe, lá cây rụng thành một lớp dày, ánh nắng lấp ló sau đám mây, mùa thu đã tràn về từ lâu.

Địa điểm mà bà Hoa Dương hẹn là một văn phòng cao cấp, luôn đảm bảo bí mật thông tin cho các hội viên đến đây. Trước quầy tiếp tân, Hà Dập

Phong nói mình có hẹn với bà, nhân viên gạt đầu, dẫn anh đến một gian phòng bài trí theo phong cách Nhật Bản, trên tường treo một bức ảnh thiếu nữ xinh đẹp mặc bộ kimono.

“Cháu ở nước ngoài nhiều năm chắc là không thích uống trà nên cô đã gọi cà phê cho cháu rồi.” Lúc nói, bà cười rất miễn cưỡng, đáy mắt còn ẩn lệ.

Hà Dập Phong cúi đầu, ngồi ngay ngắn trên ghế.

“Không cần phải giữ kẽ đâu, cô cháu ta nói chuyện gia đình thôi. Cháu không nói với con bé là đi gặp cô chứ?”

“Dạ không ạ. Em ấy đang ngủ.”

Bà Hoa Dương thân thiết nắm tay Hà Dập Phong. “Cảm ơn cháu đã về nước, cảm ơn cháu đã yêu thương con gái cô.”

“Cô...” Người được lợi ích phải là anh mới đúng chứ, nếu không gặp Họa Trần, cuộc đời anh có lẽ rất “vô duyên” với chuyện yêu đương. Sự xuất hiện của Họa Trần giống như Thượng Đế đã mở lớp dạy trưởng thành cấp tốc cho anh, khiến anh nhanh chóng động lòng, nhanh chóng chững chạc, rồi nhanh chóng bị chìm đắm trong đó.

Bà Hoa Dương lấy một tờ khăn giấy lau khóe mắt. “Ai cũng nghĩ cô là người rất mạnh mẽ, thực ra trong lòng cô rất yếu đuối, cô phải tỏ ra mạnh mẽ để con bé thấy và nghĩ rằng không việc gì mẹ nó không làm được. Cô vừa nghĩ đến những chuyện hồi nhỏ của con bé mà không cầm nổi nước mắt. Đúng là những ngày tháng đen tối.”

Vẻ mặt của Hà Dập Phong cứng đờ.

Bà Hoa Dương vô thức vo tròn tờ khăn giấy, rồi dùng sức bóp bẹt như muốn nhét tất cả nỗi sợ hãi vào trong. “Chắc cháu cũng cảm thấy chúng ta đã bảo vệ Họạ Trần hơi thái quá. Ở đất nước Trung Quốc này không thiếu các doanh nghiệp lớn, hầu như con cái của họ đều rất kiêu ngạo, tự hào và tiếp quản các chức vụ của công ty như là một chuyện đương nhiên, thế nhưng Họạ Trần nhà cô lại gần như không thể lộ diện công khai.”

“Cô và chú cũng chỉ muốn bảo vệ Họạ Trần thôi mà.”

“Kẻ xấu bên ngoài không nhiều như chúng ta tưởng, nhưng vẫn có. Những người sống cạnh mình, nào ai biết họ là người thế nào?” Bà Hoa Dương thở dài. “Công ty Thịnh Hoa chuyển từ Thâm Quyển đến Tân Giang khi Họạ Trần được năm tuổi. Ông Thịnh Mậu Cốc nói rằng không muốn bỏ lỡ những năm tháng trưởng thành của con gái Họạ Trần và bố mẹ của ông ấy cũng đã già cả rồi. Sau khi trở về, công ty Thịnh Hoa như bước sang một thời đại mới, phát triển rất thuận lợi. Lúc đó chỉ có khách sạn thương mại Thịnh Hoa thôi, chưa có trung tâm thương mại Thịnh Hoa đâu. Đầu óc của ông Thịnh Mậu Cốc rất linh hoạt, ông ấy nói rằng sau này người giàu ở Trung Quốc ngày càng nhiều, nhu cầu đối với mặt hàng cao cấp ngày càng tăng, nên xây dựng trung tâm thương mại, chuyên bán các sản phẩm cao cấp. Cô cảm thấy rất hợp lý, vì sự phát triển của trung tâm thương mại, cô đã đi Mỹ và châu Âu để khảo sát, học tập, rồi ở lại đó một năm trời. Mùa thu năm thứ hai, lúc đó cô đang ở New York thì đột nhiên nhận được điện thoại của ông Thịnh Mậu Cốc nói rằng Họạ Trần mất tích. Cô lập tức bay ngay về nước. Họạ Trần lúc nhỏ rất ngoan ngoãn, gần như không làm cho vợ chồng cô lo lắng bao giờ, ngay từ bé nó đã rất quan tâm đến ông bà. Con bé không thể nào chạy đi lung tung. Hai vợ chồng cô đã báo cảnh sát, ba ngày trôi qua mà không có bất cứ tin tức gì. Cô đã khóc nhiều đến nỗi... suýt bị mù mắt, còn ông Mậu Cốc thì sụt hăn năm cân.”

Tay Hà Dật Phong bất giác nắm chặt. “Họa Trần lúc đó mới bảy tuổi ạ?”

“Bảy tuổi rưỡi, đang học lớp hai, trên đường đến trường thì bị bắt cóc. Nhà ông bà nội ở khu nội thành, cách trường chưa đầy hai trăm mét, con bé rất độc lập, thường tự đi đến trường.”

“Sau đó cảnh sát tìm thấy em ấy ở đâu ạ?”

Hai vợ chồng bà Hoa Dương không dám đăng báo tìm người, sợ bọn bắt cóc nổi giận giết người diệt khẩu. Phía cảnh sát phân tích nói rằng, đây không phải là vụ bắt cóc tống tiền đơn thuần, vì nếu như thế thì bọn chúng đã gọi điện thoại đến từ lâu rồi. Có lẽ đây là một vụ bắt cóc buôn bán trẻ em.

Từng ngày trôi qua kéo dài như một năm, bà Hoa Dương nhận được một cuộc gọi sau mười ngày tìm kiếm con. Người gọi đến là một người đàn ông sống ở vùng nông thôn hẻo lánh, ông ta nói rằng gần đó có mấy đầm nuôi cua rộng vài trăm héc ta, sau khi thu hoạch hết cua, phòng ở của những người nuôi cua đều bỏ không. Ông ta đi ngang qua đó, nghe thấy tiếng chó sủa bên trong, khi nằm rạp xuống nhìn qua khe cửa thì thấy có một con chó to và một bé gái, cô bé đang ngồi rúm ró trong góc nhà với ánh mắt đờ đẫn, nửa bên đầu be bét máu, mắt con chó thì vẫn đỏ. Ông ta dùng xẻng sắt phá tung cửa, con chó sợ hãi lao ra ngoài chạy mất. Ông ta đưa cô bé vào bệnh viện rồi sau đó gọi điện báo công an.

Bà Hoa Dương vội vàng lao đến bệnh viện, thấy Họa Trần thoi thóp thở, chứng tỏ cô bé vẫn còn sống, nhưng đã hoàn toàn mất ý thức. Họ đưa Họa Trần về Bắc Kinh, mời các chuyên gia nhi khoa và chuyên gia tâm lý nổi tiếng khám chữa cho cô bé, nửa năm sau thì chữa khỏi tất cả những tổn

thương thể chất và tâm lý. Nhưng chỉ cần có con chó nào xuất hiện trước mặt Họa Trần là cô sẽ sợ hãi đến mức ngất lịm.

“Trước đây, con bé rất thích chó, lúc nào cũng đòi ông nội mua cho một con.” Bà Hoa Dương nói.

Bà Hoa Dương cầm chén trà, tay run đến nỗi nước trong chén sóng ra ngoài một nửa. “Trong mười ngày đó, trời mưa mịt mù đến bảy ngày, dấu chân, dấu bánh xe gần đầm nuôi cua rất nhiều nên không phát hiện ra điều gì cả. Trí nhớ của Họa Trần lại rất hỗn loạn, cứ hỏi đến chuyện này là con bé la hét, ôm chặt đầu, kêu khóc nói rằng đừng cần tao, tao không ăn, cho mày hết. Bác sĩ tâm lý nói không nên nhắc đến chuyện này nữa. Sau đó, vợ chồng cô đã đi khắp nơi tìm các bác sĩ tâm lý nổi tiếng chữa trị cho con bé, Họa Trần cũng gần như quên chuyện này, nhưng cứ ở lâu một chỗ là con bé lại tỏ ra bồn chồn, bất an, thế nên nó rất thích đi du lịch. Vì đối phương ở trong bóng tối nên vợ chồng cô gần như nghi ngờ tất cả mọi người. Vợ chồng cô nói là cho Họa Trần ra nước ngoài học, nhưng thực ra là đưa con bé về Ninh Thành. Sau khi tốt nghiệp đại học, Họa Trần mới trở về Tân Giang, nhưng lại không muốn tiếp quản công việc của Thịnh Hoa. Cô và ông Mậu Cốc cũng chẳng bắt con bé phải làm gì, chỉ mong nó được sống bình yên, vui vẻ mỗi ngày.”

“Thực ra, cô đã tìm ra hung thủ rồi.”

Bà Hoa Dương kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn anh với sắc mặt tái xám. “Làm sao cháu biết được?”

“Vì cô sẽ không bao giờ để một tên súc sinh bệnh hoạn như vậy sống nhõn nhõn bên ngoài.” Anh nắm chặt bàn tay của bà Hoa Dương và cảm thấy lòng bàn tay bà toàn là mồ hôi lạnh, hơn nữa còn đang run rẩy.

Hoa diên vĩ biết hát

Trước vòm ngực anh

Em biến thành hoa diên vĩ biết hát

Hơi thở như làn gió nhẹ của anh làm em xao động

Hát tinh tang dưới ánh trăng vàng.

Thư Đình

Bầu trời xám xịt chìm xuống rất thấp, cảm giác nếu như không có nhà cửa và cây cối thì nó sẽ sập xuống từng mảng. Tim không giống những quán cà phê khác, màu sơn tường khá tối, lúc nào mở cửa hoạt động, đèn bên trong quán mới hắt ánh sáng dịu dịu. Nhưng các cửa sổ trên tầng Giày múa vàng đều sáng đèn, tiếng cười hoà lẫn với tiếng nhạc vang lên vui nhộn trong đêm tối.

Chuông gió làm từ gỗ kêu lách cách, phục vụ đi ra mở cửa, hơi cúi người xuống nói: “Chào mừng quý khách.”

Hà Dập Phong đi thẳng vào quầy bar, Thu Kỳ đang ngồi bên trong xem thực đơn các món ăn Tây. Chị mặc bộ trang phục nhã nhặn, phù hợp, trang điểm nhẹ, trông giống một bức tranh sơn dầu, ngay cả chú chó Bướm đang ngồi trong lòng cũng rất đẹp. “Hi, cùng đến với Họa Trần à?” Thu Kỳ nhìn Hà Dập Phong, rồi vội ngoái nhìn ra phía sau anh.

“Không, tôi đến một mình thôi.” Hà Dập Phong cầm lấy thực đơn, chọn cà phê Blue Mountain, sau đó đảo mắt nhìn xung quanh quán. “Cách bài trí rất ấn tượng!”

“Cảm ơn cậu đã khen, tùy hứng ấy mà, cũng chẳng ra phong cách gì.”

“Chị thích chó à?” Hà Dập Phong cầm chiếc thìa nhỏ, khuấy nhẹ cà phê trong cốc.

Thu Kỳ gật đầu, mỉm cười vuốt ve chú chó Bướm.

“Thông thường, mấy cô bé gái hay thích chó con, tôi nghĩ một phụ nữ cao quý như chị nuôi chó to mới đúng chứ nhỉ? Chị thấy giống chó Alaska Malamute thế nào, rất phù hợp với khí chất của chị đấy.” Hà Dập Phong bưng cốc cà phê lên, cười nhã nhặn.

Sắc mặt của Thu Kỳ bỗng tái mét như không còn giọt máu nào.

“Chúc chị tối nay có giấc mơ đẹp!” Hà Dập Phong để lại một tờ tiền giấy rồi đứng dậy bước ra. Thu Kỳ nhìn tờ tiền giấy mà như nhìn thấy lệnh nhập ngũ khiến chị mất hết tri giác.

Trước khi đẩy cửa bước ra ngoài, Hà Dập Phong còn ngoảnh đầu lại, đôi mắt lạnh băng.

Trong phòng bệnh tối om, Hà Dập Phong đẩy nhẹ cửa bước vào, nhờ ánh sáng ngoài hành lang, anh nhìn thấy cửa sổ mở rộng, Họa Trần đang nằm nhoài người trên bậu cửa sổ. “Em nhìn gì thế?”

“Đêm mát lạnh như thủy triều ban tối, tràn lên từng bậc cầu thang nghiêng nghiêng.” Họa Trần nói như người nằm mơ, vẻ mặt mông lung, chìm đắm.

Hà Dập Phong thở dài, anh thật sự không có chút tế bào lãng mạn nào, chỉ cảm thấy cảnh sắc bên ngoài cửa sổ chẳng khác gì ngày thường, ngoại trừ nhiệt độ không khí thấp hơn một chút và trong lòng anh đang cảm thấy nặng nề.

“Anh đừng bật đèn.” Họa Trần nói nhỏ. “Cứ để thế sẽ nhìn rõ hơn. Ở kia kia, anh có nhìn thấy không?” Anh dùng ánh mắt của nhà nghiên cứu đánh giá cô vài giây, cuối cùng bước đến, vòng tay qua người cô, dịu dàng ôm vào lòng.

Họa Trần cười khanh khách. “Đừng chạm vào bụng em, em sợ nhột lắm.”

“Anh không chạm đâu.” Anh không chạm thật, chỉ ôm cô.

“Kia là công viên, trước đây, nhà ông nội em ở đấy. Sau đó khu thành cổ phải cải tạo nên bị dỡ bỏ. Nhà em có sân rất rộng, ông em trồng dưa hấu

trong vườn, còn trồng cả bầu xung quanh tường nữa. Phía trước nhà em là nhà của một bác sĩ, bác ấy có hai người con, cô chị tên là Thư Sương, hiện đang là phóng viên ở Hồng Kông, là phu nhân của Chủ tịch tập đoàn Hằng Viễn, Bùi Địch Văn. Em còn nhớ đứa em trai của nhà đó, cậu ấy mãi mãi là một đứa trẻ, mặc dù rất cao to, nhưng đầu óc chỉ toàn nghĩ đến kẹo, thật buồn cười khi cậu ấy cứ bắt em gọi là anh Thần mới cho em một cái.”

“Em vì cái kẹo mà phải khom lưng như vậy à?” Hà Dập Phong cười.

“Em thích nhìn thấy nụ cười của cậu ấy, sau đó, khi em đang học trung học ở Ninh Thành, nghe bố nói, cậu ấy đã gặp tai nạn qua đời.” Giọng Họa Trần bỗng trầm hẳn xuống.

Hà Dập Phong không lên tiếng, đợi cô bớt buồn. Hồi lâu, anh mới nói: “Đóng cửa sổ lại đi, anh thấy hơi lạnh.”

Rèm cửa sổ kéo lại, cửa cũng đóng lại, đèn được bật lên, phòng bệnh vài mét vuông giờ đây trở thành thế giới ấm áp dành cho hai người. Anh chụp tóc giúp Họa Trần rồi bảo cô đi tắm. Cô gội đầu, mấy ngày không được gội nên thấy ngứa kinh khủng. Anh bảo cô cố gắng chịu đựng thêm hai ngày nữa, chắc chắn vết thương không bị nhiễm trùng thì hãy gội đầu. Họa Trần bước vào nhà tắm, anh nghe tiếng cài cửa, không nhìn được bật cười. Họa Trần tắm xong, nằm trên giường lật xem tờ nguyệt san *Ngưỡng vọng* kỳ một mà Lâm Tuyết Phi tặng. Anh tắm xong, theo thói quen sẽ lên mạng xem tin tức thời sự và sách báo. Nhưng hôm nay, sau khi bước ra khỏi phòng tắm, anh không lên mạng mà bước thẳng đến bên giường của Họa Trần. Giữa giường bệnh và giường dành cho người nhà chăm sóc có một tấm rèm ngăn, lúc nào ngủ có thể kéo ra, mặc dù cùng phòng nhưng có tấm rèm nên cũng cảm thấy tự nhiên hơn. “Anh làm gì vậy?” Bóng anh đứng bất động hắt lên tấm chăn, Họa Trần không ngẩng đầu, mặt đỏ bừng.

“Anh đang đoán độ rộng của chiếc giường xem có đủ chỗ cho hai người không.”

“Không đủ đâu.” Họa Trần đáp nhanh như một cái máy.

“Không thử thì làm sao biết được?” Anh tắt đèn điện trên trần, chỉ để lại một chiếc đèn nhỏ trên tường.

“Phu tử... bác sĩ nói xương sườn của em vẫn chưa lành hẳn, phải để yên, anh đừng làm vậy.” Họa Trần yếu ớt nói, thực ra chỉ là lời từ chối mang tính tượng trưng. Thật xấu hổ!

Anh bực quá, gí tay lên trán cô. “Em mắc bệnh ảo tưởng vì xem phim nhiều quá đấy, hai người nằm cùng giường thì nhất định phải có chuyện gì à?”

“Thế thì anh nằm trên giường của anh đi!”

“Anh muốn ôm em.” Cực kỳ muốn.

Giọng nói khàn khàn, ánh mắt sâu hút như vậy khiến Họa Trần như bị thôi miên. Giường bệnh thật sự rất hẹp, hai người phải ép sát người vào nhau mới nằm được. Sự đụng chạm da thịt thật thần kỳ, vượt lên tất cả ngôn ngữ. Họa Trần có thể nghe thấy cơ thể mình phát ra tiếng vỡ vụn yếu ớt của cơn đau. Trong phòng bao trùm ánh đèn vàng như mật, hắt từng chùm sáng trên đỉnh đầu.

Một lát sau, lưng bắt đầu râm ran, tê rần rật, ngón tay của Hà Dập Phong luồn vào chiếc áo bệnh nhân vuốt ve. Theo sự di chuyển của đầu ngón tay anh, từng dây thần kinh của cô như có dòng điện chạy qua khiến ngón chân cũng bắt giác co quắp lại.

“Nếu ông Chu Họa Chi không mời anh đến Minh Thịnh, anh sẽ đợi bao lâu mới đến tìm em?” Họa Trần phải ra lệnh cho bản thân nhanh chóng

nghĩ đến chuyện khác, nếu không cơ thể cô sẽ bốc cháy. Đây cũng là câu hỏi mà cô luôn muốn biết đáp án.

“Đợi khi nào anh đi hết khắp thế giới.”

Họa Trần bĩu môi, nói có vẻ văn chương hoa lá cành đấy. “Sau đó quay về dẫn em đi du lịch vòng quanh thế giới à?”

“Đúng vậy, lúc đó anh đã có đủ kinh nghiệm, đủ sức khỏe, đủ kinh tế, em muốn đi đâu cũng được, lúc nào mệt thì tìm một thị trấn nhỏ để sống.”

“Thế ra anh về sớm à?” Thế giới rộng lớn như vậy, đi khắp nơi đâu có dễ dàng gì.

“Vừa kịp lúc.”

Một lát sau, Họa Trần nói: “Em muốn quay người lại.”

Giường quá nhỏ, Họa Trần cũng không thể cử động mạnh, Hà Dập Phong đành phải ngồi dậy thì cô mới lật người qua được. Không ai chủ động, cả hai cứ thế hôn nhau rất tự nhiên rồi cũng tự động tách ra đây lý trí. Họa Trần vẫn còn đang ốm. “Nếu... em kết hôn từ hồi cấp ba, có khi con cũng học lớp một rồi ấy chứ!”

Trước đây, nếu cô nói những câu tương tự như thế này, anh sẽ ùng ùng quát cho một trận, dù sao da mặt Họa Trần cũng dày, nghe tai bên này, ra tai bên kia, thích nói nhăng nói cuội. Nhưng giờ cô chỉ thấy anh thở dài nói: “Xin lỗi em!”

Họa Trần vui mặt vào cổ anh, cười hì hì.

Anh vỗ nhẹ vào lưng cô, Họa Trần ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Lễ Noel năm ngoái, tình cờ gặp Họa Trần ở Minh Thịnh. Cô vừa cười, vừa nói rằng mình bị một người đàn ông làm tổn thương khi đẩy cô ngã xuống trước mặt một con chó rất to. Lâm Tuyết Phi bật cười, Hứa Ngôn cũng cười, còn anh phụng nước trà vào mặt cô, ba người bọn họ đều nghĩ là cô đang kể truyện cười, thực ra đó là những lời nói thật vô cùng bi thương. Cô luôn nghịch ngợm, trêu đùa anh, luôn gọi anh là chồng ời, chồng à khắp nơi, hôm đó còn đột ngột nhảy lên ôm chầm lấy anh, trong thang máy lại chật hẹp như thế, anh tránh không nổi, đành phải ôm cô. Hồi ấy đang đúng độ tuổi trẻ tràn đầy sức xuân, áp sát vào anh lại là cơ thể với những đường cong của người con gái mà anh yêu, anh không thể khống chế được phản ứng tự nhiên của cơ thể mình nên gần như hất Họa Trần xuống, mới khiến cô cảm thấy rằng anh ghét cô và buông anh ra.

Anh thật sự không biết tổn thương hồi nhỏ của cô, nếu không, cho dù có bị mất mặt thế nào, tôn nghiêm có rơi rụng thế nào, anh cũng sẽ ôm cô thật chặt.

Bà Hoa Dương nói, bà đã đến bệnh viện của thị trấn trong thời gian nhanh nhất, ông Thịnh Mậu Cốc và cảnh sát đến muộn hơn bà hai tiếng. Lúc người đàn ông đó miêu tả về con chó, bà đã lờ mờ đoán ra kẻ bắt cóc là ai. Ông Thịnh Mậu Cốc đã phải lòng một cô nữ sinh của học viện nghệ thuật nhưng bà lại không biết. Khi trở về Tân Giang, vì Họa Trần đòi nuôi chó con, bà mới đến chợ bán thú nuôi. Bà quen một ông chủ cửa hàng chuyên bán chó, ông ta lấy làm lạ hỏi bà sao lại đến nữa, mấy hôm trước, ông Thịnh Mậu Cốc còn mời ông ta ra ngoài ô chọn giống chó Alaska Malamute để làm quà sinh nhật tặng bà. Ngay lúc đó, chân tay bà lạnh toát,

sinh nhật của bà vào mùa đông, mà giờ mới là mùa xuân. Bà cười lảng đi, nói rằng muốn mua thức ăn cho chó. Thế rồi bà bắt đầu theo dõi chồng, nhưng bà không thể tìm ra điểm gì sơ hở của ông. Trong lúc thấp thỏm lo lắng, bà phải ra nước ngoài khảo sát. Bà nghĩ, tất cả mọi việc đợi bà về nước rồi tính sau. Thật không ngờ, Họa Trần lại xảy ra chuyện.

Bà cho người đàn ông đó một số tiền lớn, cảm ơn ông ta đã cứu Họa Trần, cũng bảo ông ta khi kể với cảnh sát, đừng nhắc nhiều đến con chó đó, cứ nói rằng mình nhìn không rõ. Lý do của bà là sợ cảnh sát lại tìm Họa Trần xác định lại, khiến con bé bị kích động một lần nữa. Mặc dù lý do rất khiên cưỡng, nhưng người đàn ông đó cũng chấp nhận. Vụ án không có hướng giải quyết, ông Thịnh Mậu Cốc thì sẽ phải tìm ra hung thủ. Bà bảo ông cần gì phải như vậy, dù sao con gái cũng quay trở về rồi, sau này hãy tích nhiều đức, kiểm điểm lại bản thân, không gây thù oán với ai, nếu không báo ứng sẽ đổ lên đầu con. Ông Thịnh Mậu Cốc nhìn bà, đứng trơ như tượng gỗ.

Khi chăm sóc Họa Trần ở Bắc Kinh, bà Hoa Dương lặng lẽ thuê một thám tử tư. Một tuần sau thì có kết quả. Người nuôi chó Alaska Malamute ở Tân Giang không nhiều, giống chó này đều phải đến bệnh viện tiêm phòng đúng lịch. Cô ta là Thu Kỳ, làm việc ở đoàn ca múa của thành phố Tân Giang, ba năm trước chuyển từ Thâm Quyển đến Tân Giang. Cô ta muốn tham gia đợt tuyển chọn trong đêm hội diễn liên hoan mùa xuân, ngày nào cũng luyện tập điên cuồng. Lần theo manh mối, bà Hoa Dương đã hiểu rõ tất cả. Cô ta muốn tình yêu của mình đơm hoa kết trái, nhưng ông Thịnh Mậu Cốc không làm được, vì việc ly hôn không tốt cho Họa Trần. Do đó, trong lúc tức giận, cô ta đã trút lên Họa Trần. Cô ta tìm mọi cách bắt cóc Họa Trần trên đường đi học về, rồi trong một đêm mưa gió đưa cô bé đến đầm nuôi cua xa lắc. Chắc chắn cô ta đã phải chuẩn bị lên kế hoạch từ lâu. Để ngăn việc Họa Trần la hét, chạy trốn, lại không để cho người khác biết, cô ta đã cho con chó Alaska Malamute trung thành ở lại canh giữ. Cô

ta có lẽ vẫn chưa nghĩ ra cách xử lý Họa Trần thế nào, hoặc là bán cho bọn buôn người, hoặc là để cô bé dần dần bị chết đói. Họa Trần nhỏ như thế, con chó lại to như vậy, thức ăn thì ít, nỗi sợ hãi vô hình ngày càng phình lên. Để bảo vệ bản thân, Họa Trần cố gắng chỉ uống nước, không ăn thức ăn. Cô bé sợ có một ngày không có thức ăn, con chó sẽ ăn thịt mình. Căn phòng nhỏ có cửa sổ nhưng rất cao. Niềm vui duy nhất của Họa Trần là đứng lên ghế, kiễng chân, nhòai người nhìn ra cửa sổ. Trong mắt của một đứa trẻ, đầm nuôi cua vài trăm héc ta quá rộng lớn, cảm giác mênh mông vô tận, nhưng có thể nhìn được bầu trời, nhìn thấy đồng cỏ đại phất phơ trong gió, đó là phong cảnh rất đẹp. Một hôm, Họa Trần không cẩn thận, ngã từ trên ghế xuống, đầu bị một vết rách lớn, máu tươi cứ thế chảy ra. Con chó sủa gâu gâu, rồi chạy vòng quanh cô bé, con mắt vẫn máu. Họa Trần khóc, cút đi... cút đi... đừng lại gần tao. May mà người đàn ông đó đến kịp.

Hà Dập Phong biết Thu Kỳ, cô ta và anh đều sống ở Khế Viên, Họa Trần còn thường xuyên cùng cô ta đi tập yoga, uống cà phê. Tại sao? Anh không thể chấp nhận được việc bà Hoa Dương coi mọi chuyện như chưa hề xảy ra. Chỉ cần hành động vô liêm sỉ như vậy cũng đủ khiến cô ta chết một nghìn lần, một vạn lần.

“Cô cũng muốn cho cô ta một nhát dao để rửa hận, nhưng một khi cô ta bị bắt sẽ liên lụy đến ông Thịnh Mậu Cốc. Công ty Thịnh Hoa đang muốn lên sàn chứng khoán, nếu vương phải tin xấu này sẽ vô cùng bất lợi. Hơn nữa, Họa Trần đã như vậy rồi, nếu lại không còn bố, phải sống trong một gia đình không hoàn chỉnh, liệu con bé có thể lớn lên khỏe mạnh được không? Thật sự, làm như vậy có nghĩa là cô ta đã thắng. Và chỉ có mình cô là người gánh chịu mọi đau khổ thôi!”

Hà Dập Phong đấm tay xuống bàn ăn, anh không thể nuốt nổi cục tức này.

Đúng là “vải thưa không che được mắt thánh”, cô ta đã gặp phải báo ứng. Trong cuộc tuyển chọn cho đêm liên hoan văn nghệ, cô ta đã bị ngã vỡ xương chậu, không thể nhảy múa, cũng không thể sinh con được nữa. Thịnh Mậu Cốc chia tay cô ta, Hòa Trần là máu mủ của ông, về mặt tình cảm thì tình thân vẫn chiến thắng tình yêu. Còn con chó đó thì bị mất tích. Sau đấy, người ta phát hiện ra xác nó bên bờ sông, họ đem về nhà, gọi bạn bè, nấu một nồi lẩu rồi nhậu nhẹt say bí tỉ.

Ánh đèn trước mặt tối hơn, sau đó là bầu không khí im lặng chết chóc.

Hà Dập Phong nín thở, mạch đập rất nhanh, anh đã bỏ sót điều gì ư?

Bà Hoa Dương mỉm cười, giết người phải đền mạng, kích động là phải trả giá, vì thế cần phải nhẫn nhịn chờ thời cơ mới có thể nhìn thấy biển xanh mây trắng.

Hà Dập Phong đã hiểu ra, anh thừa nhận, mình đúng là một kẻ tự phụ và kiêu ngạo. Lúc này đây, anh không thể không khâm phục người phụ nữ tinh tế, nho nhã trước mặt mình, trí tuệ của bà, khí chất của bà, không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.

“Bây giờ Hòa Trần và cô ta khá thân thiết với nhau, cô không để ý ả?”

“Chắc chắn là cô ta không để cho Hòa Trần thấy mặt, nhưng Hòa Trần đã nghe qua giọng nói của cô ta. Gặp cô ta chỉ là một sự trùng hợp. Hòa Trần có cảm giác rất quen thuộc với cô ta, còn cô ta có cảm giác lo sợ với Hòa Trần. Thực ra, dù vô tình hay cố ý, Hòa Trần cũng không còn nhớ lắm chuyện này. Cô ta sợ Hòa Trần nhận ra mình, nhưng cũng cầu mong là mình gặp may, thế nên muốn thăm dò phản ứng của Hòa Trần. Và cô ta đã

sống từng ngày lo sợ như thế. Đừng nghĩ con bé dễ tiếp xúc, nó không thân thiết với ai cả, ngoại trừ cháu.”

Hà Dập Phong nghĩ thầm: “Cô à, cô không biết đấy thôi, còn có một người tên là Hình Trình.” Hình Trình không lạnh nhạt như anh, trên người anh ta có hơi thở của một gia đình ấm áp. Mà trong lòng của Họa Trần thì chỉ mong có một đại gia đình hoà thuận, bố mẹ yêu thương nhau, anh em gần gũi thân thiết, ngày nào cũng được quây quần bên mâm cơm, vừa ăn vừa nói chuyện. Về những điều kiện này thì Hình Trình dường như phù hợp, Họa Trần bị anh ta thu hút là lẽ đương nhiên. Nhưng đó không phải là tình yêu. Có một điều anh vẫn chưa hiểu là sau bao nhiêu năm nhẫn nhịn như vậy, tại sao bà Hoa Dương vẫn muốn ly hôn với ông Thịnh Mậu Cốc, thế không phải để cho Thu Kỳ hưởng lợi hay sao?

Bà Hoa Dương nhận ra sự nghi hoặc của anh, chỉ thở dài. “Cô không khoan dung như cháu nghĩ đâu, thực ra, cô chưa bao giờ tha thứ cho ông ấy. Cô làm như vậy là nghĩ đến đại cuộc thôi. Họa Trần đã trưởng thành rồi, con bé sẽ có người yêu, có gia đình riêng, cô phải thương lấy bản thân mình thôi. Còn đối với người đàn bà đó, sau khi cô ta làm ra những chuyện như vậy, chắc chắn cũng chẳng thể nào ở bên ông ấy được nữa, cho dù tình yêu của bọn họ có vĩ đại như thế nào. Chứng cứ năm đó cô vẫn giữ, cô ta chỉ là con chim cô nhốt trong lồng mà thôi, không chỉ sổ phận, mà ngay cả tính mạng cũng nằm trong lòng bàn tay của cô. Còn tương lai của Thịnh Hoa, trước khi ly hôn, cô đã sắp xếp cả rồi. Cho dù ông ấy có tái hôn, sinh con thì đều phải làm thuê cho Họa Trần mà thôi.

“Những cái đó chỉ đem đến cho Họa Trần áp lực và phiền phức thôi, cô ấy sẽ không cần đâu ạ.”

“Ai bảo con bé là con gái của Thịnh Mậu Cốc và Hoa Dương chứ, có những áp lực bắt buộc phải chịu đựng. Có điều cũng không ai bắt ép nó cả. Con bé vẫn có thể tự do tự tại như trước. Cháu không cần phải nghi ngờ, vì ông ấy và cô yêu con bé như nhau. Đúng rồi, còn một chuyện cháu có thể khéo léo nói cho Họa Trần, cô thực sự rất ngại khi nói cho con bé biết. Cô... có thể sẽ tái hôn. Gương mặt bà Hoa Dương ánh lên sự ngại ngùng như thiếu nữ. Người đó, cháu cũng quen đấy.”

“Chủ tịch Chu ạ?” Hà Dập Phong buột miệng hỏi.

“Đúng vậy. Ông ấy luôn là người mà cô ngưỡng mộ. Được ông ấy yêu mến là may mắn của cô. Ở bên cạnh ông ấy, không cần phải lo lắng chuyện tuổi già hay trẻ, béo hay gầy, cũng không phải lo lắng khỏe mạnh hay ốm yếu, nghèo khổ hay giàu sang. Ông ấy luôn ở đó, vĩnh viễn không bỏ đi, trừ khi ông trời cướp đi tính mạng của ông ấy.”

Và rồi hai người họ đã tạm biệt ra về, Hà Dập Phong mãi nhìn theo bóng lưng của bà Hoa Dương đi xa. Sau bao nhiêu năm vất vả như thế, lưng bà vẫn rất thẳng.

Sau đó anh đến quán Tím để gặp Thu Kỳ. Anh chưa bao giờ nhìn kĩ chị ta, hoá ra chị ta lại già như vậy, cho dù có trang điểm kĩ lưỡng thế nào. Anh ngắm Họa Trần rồi nghĩ, buổi tối cô ấy có ngủ được yên không? Tim anh bỗng thắt lại.

Họa Trần ngủ trong lòng anh cứ ngo nguậy, muốn đạp chẵn ra nhưng bị anh giữ lại. Ngón tay anh luồn vào tóc cô, sờ vết sẹo dài trên đầu. “Cưng ơi, anh yêu em!” Đây là lời thì thầm mà anh không thể kiềm chế được nữa, cũng là lời thổ lộ tự đáy lòng, là tình cảm chân thành của anh. Lòng bàn tay áp chặt vào vùng ngực cô, tim cô đang đập từng nhịp, cảm giác như cùng

nhịp với trái tim anh vậy. Mí mắt từ từ khép lại, anh vòng tay ôm chặt cô chìm vào giấc ngủ.

Chưa bao giờ được nhìn thấy cảnh mùa thu nào đẹp đến vậy. Cùng nhau bước qua hương sắc nồng nàn của mùa hè và mùa thu, từng cặp đôi đang yêu nắm tay nhau bước ra khỏi toà nhà chật hẹp, tay trong tay cười nói và dạo bước dưới những tán cây xanh mát. Trong công viên, cậu bé tập thổi sáo đang thổi một bài rất chậm. Ngắt một chiếc lá trên đầu, nheo mắt lại, có hạt bụi vô tình bay vào mắt. Trong khoảnh khắc không nhìn thấy gì đó, trong lòng bỗng thấy trống rỗng, lạnh lạnh, trống rỗng như không nhiệm bất cứ tạp niệm nào. Cảm giác này giống như đã trải qua mọi khó khăn, lại giống như vừa mới bắt đầu, vừa mới được hồi sinh.

“Chúc mừng em xuất viện!” Trước mắt Họa Trần là một bông hồng rực rỡ.

“Bây giờ trong bệnh viện cũng bán hoa cơ ạ?” Cô vui mừng nhận lấy rồi cúi đầu hít ngửi mùi hương, hình như còn có cả mùi của sương đêm. Ngẩng đầu lên, cô thấy Hà Dập Phong đứng đó, mặt đen sì. Họa Trần chớp chớp mắt. “Vừa nãy em thấy trong tay anh có gì đâu, lúc đi làm thủ tục xuất viện lại có thêm một bông hoa còn gì...”

Sự lãng mạn mà anh khổ sở nghĩ ra lại một lần nữa “chết yếu”, anh chán chảng muốn nói gì, chỉ mở cửa xe, cứng nhắc nói: “Lên xe đi!”

Họa Trần cầm bông hoa đứng dưới tán cây, ánh mắt long lanh, con người xoay tròn. “Phu tử, hôm nay chúng ta hẹn hò nhé!”

“Lại nói linh tinh gì thế?”

Họa Trần cuống lên. “Mấy hôm nay đều ở bệnh viện, người em sắp mọc râu rồi. Còn nữa, chúng ta giờ đang yêu nhau, tình yêu mà không có hò hẹn thì có phải là tình yêu không...”

Từ “không” vừa nói ra bỗng miệng cô bị bàn tay Hà Dập Phong bịt chặt. “Cố họng to thế, em muốn cả thế giới này đến xem kịch hay à?” Anh hét nhỏ bên tai cô.

“Tự do ngôn luận mà, em có quyền chứ!”

Họa Trần giơ ngón tay lên. “Ăn cơm, đi dạo, xem phim, đi công viên, đi du lịch, hôn...” Ôi, hình như họ đều làm hết rồi, không chỉ có vậy, hành động cực kỳ thân mật là nằm chung giường thì họ cũng đã làm. Thì ra, từ lâu họ đã là người yêu của nhau. “Nhưng... bây giờ không giống như trước, tuy việc có giống nhau nhưng thời gian khác nhau thì tâm trạng cũng khác nhau... Thôi được rồi, về nhà vậy!” Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Hà Dập Phong, cô cũng bị khuất phục.

Cửa thang máy mở ra, lần đầu tiên cô đứng phía sau anh như một người khách, đợi anh nhập mật mã mở cửa.

“Em vào đi!” Cửa mở ra, Hà Dập Phong quay đầu lại nói với cô.

Đôi mắt sáng rực, có khả năng nhìn xuyên thấu, viền môi đẹp hơi rung rung, cảm giác như lần đầu tiên cô nhìn anh gần như vậy.

“Sao thế?”

“Bông hồng khô để trước cửa đó là của anh?”

“Nguyễn Hòa Trần!”

“À, à, em đang nói một mình đấy, anh cứ coi như chưa nghe thấy là được.” Hòa Trần cười rồi nhún vai. Cô thay đôi dép mềm đi trong nhà, lên tầng thượng ngắm vườn hoa. Hoa cúc đã rụng hết cánh, bầu trời rất trong, có thể nhìn thấy rất xa. Cô quay vào, sỏi những bước tự tin tới phòng ngủ. “Cuối cùng thì tối nay mình có thể ngủ giường của mình rồi, đây là một trong những việc hạnh phúc nhất trong cuộc đời.”

Một chiếc va li rất to đặt ngay giữa phòng ngủ, Hà Dập Phong đang lấy từng bộ quần áo trong va li treo vào tủ.

Hòa Trần dụi dụi mắt, nhìn lại một lần nữa. Họ sẽ sống chung ư? Nhưng chẳng có ai hỏi cô một tiếng xem cô đã chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Quá đột ngột! Quá nhanh!

“Phu tử, anh... chắc chắn làm như vậy có ổn không?” Hòa Trần nhìn chiếc va li, nhìn tủ quần áo, cố gắng hỏi một cách thật khéo léo.

“Vết thương do va đập phải tĩnh dưỡng trăm ngày, ít nhất anh cũng phải ở đây ba tháng.” Anh cũng đã “bấm báo” với bà Hoa Dương và ông Thịnh Mậu Cốc chuyện này, nhưng cả hai người chỉ ậm ừ không nói gì.

“Nhưng như vậy thì em sẽ chịu khổ.”

Cánh tay phải của Dập Phong quàng qua vai cô, tay trái giữ cằm của cô, nhìn cô không chớp mắt. Đột nhiên, anh cúi xuống, áp môi mình lên môi

cô. Nụ hôn mạnh mẽ, gấp gáp, hơi thở anh càng lúc càng dồn dập, Họa Trần cũng vô thức hé môi, để nụ hôn ấm nóng của anh quấn lấy môi cô. Cô cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh ngày càng tăng, nghe tiếng tim đập thình thịch và phần cứng xa lạ bên dưới.

“Em nói xem ai sẽ chịu khổ hơn?” Một lúc lâu sau, anh mới buông cô ra, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Lúc này, trong mắt Họa Trần chỉ có một màn sương mù dày đặc, ánh mắt mơ màng, dịu dàng. Cơ thể cô cũng run nhè nhẹ trong lòng anh. “Cả hai chúng ta... đều không dễ dàng.”

Hà Dập Phong trở về Khế Viên, Họa Trần ngồi trong phòng sách. Có vẻ Dập Phong đã sắp xếp lại chỗ này, bản đồ vẽ tay sắp xếp vào một chỗ, những bức ảnh tự chụp hay bản đồ, ảnh phong cảnh đều được xếp vào một chỗ khác. Chồng đĩa CD và đĩa than ở tầng dưới không còn chồng lên từng đồng, từng đồng như trước nữa mà đã được để gọn gàng vào tủ. Cảm giác căn hộ này có anh nên mọi thứ không giống như trước, cô được chăm sóc, quản thúc bởi sự dịu dàng quá đỗi.

Hà Dập Phong một lần nữa mở cửa bước vào, nhìn thấy Họa Trần ngồi trên cầu thang, hai tay chống cằm, cười rạng rỡ. “Ngồi cầu thang lạnh lắm, mau vào phòng đi em.”

Họa Trần đứng dậy, bước đến trước mặt anh. “Em đang đợi anh về.”

Khoảnh khắc đó, Hà Dập Phong thực sự bối rối.

Ăn cơm tối xong, Hà Dập Phong xử lý một vài việc ở phòng sách, Họa Trần nằm trên giường đọc sách. Gần nửa đêm, anh bước vào phòng ngủ thì

thấy cái người nói rằng mình phải chịu khổ đó đang nằm nghiêng một bên, ngủ ngon lành. Anh ngần ngại một lúc lâu mới nhẹ nhàng rút cuốn sách ra khỏi tay cô, đỡ cô nằm thẳng ra. Anh vừa nằm xuống một bên giường thì Họa Trần xoay người lại, ôm chặt lấy anh. Ngắm gương mặt ngủ yên tĩnh của cô có cảm giác như vừa trải qua những ngày khổ tận cam lai, anh bỗng cảm thấy sống mũi cay cay.

Sáng sớm tỉnh dậy, không thấy Họa Trần trên giường, chỉ nghe tiếng súc miệng phát ra từ nhà vệ sinh, Hà Dập Phong lại nằm thêm một lúc. “Chào buổi sáng!” Nụ hôn mang theo hương kem đánh răng in dấu lên môi anh, theo đó, bàn tay mát lạnh luồn vào cổ anh, rồi sau đó nhẹ nhàng giấu đi cái kính để trên tủ đầu giường. Thế là vào buổi sáng sớm ở tầng cao nhất của khu căn hộ cao cấp, lần đầu tiên vang lên tiếng gầm giận dữ của một người đàn ông.

Ăn xong bữa sáng, Họa Trần hỏi han về công việc của anh. Hà Dập Phong đáp: “Ở nhà, chúng ta sẽ không nói chuyện công việc. Cho dù chuyện đó có rắc rối, buồn phiền thế nào, đã về nhà thì sẽ gác mọi chuyện lại.”

“Vâng!” Họa Trần thích ý kiến này.

“Hôm nay, chúng ta đến nhà sách nhé!” Ăn sáng xong, Hà Dập Phong bảo Họa Trần thay quần áo để ra ngoài. “Đạo này nhập về rất nhiều sách mới.” Ngoài ra, anh còn có chuyện muốn nói với cô.

Chuyện này diễn ra ở phòng họp nhỏ của Minh Thịnh, Lâm Tuyết Phi cũng có mặt.

“Có chuyện gì thì Giám đốc Hà cứ giao phó, tôi sẽ đi làm!” Lâm Tuyết Phi không muốn ở lại thêm một giây nào. Bây giờ, nhìn thấy hai người họ, anh lại nghĩ đến chuyện bản thân mình không được người khác tín nhiệm, có lẽ là do tính anh không tốt, mà điều này khiến anh vô cùng khó chịu.

Hà Dập Phong mở cặp tài liệu trước mặt, nói với anh: “Tôi muốn tìm Thư Ý để xuất bản hai cuốn sách, một cuốn là nhật ký du lịch có bản đồ vẽ tay, một cuốn là tùy bút ghi chép lại những cảm nhận về các tác phẩm điện ảnh. Cậu thấy thế nào?”

“Được đấy, tôi giờ hai tay tán thành. Vấn đề là, nhà văn Thư Ý có chịu không?” Lâm Tuyết Phi trợn mắt nói.

Hà Dập Phong quay sang phía Họa Trần. “Có những trải nghiệm giống như châu báu, phải dùng cách thích hợp để giữ gìn, để sau bao nhiêu năm mở ra, tất cả vẫn rõ ràng như ngày hôm qua. Những bức ảnh và bản đồ đó đều chất đống lên rồi, thời gian sẽ xóa mờ tất cả, anh cảm thấy như thế thì rất đáng tiếc. Em có thể để anh giữ gìn nó không?”

Lâm Tuyết Phi nghe mơ mơ hồ hồ, họ đang nói về cùng một vấn đề ư?

Họa Trần không buồn nghĩ ngợi, gật gật đầu.

“Đây là hợp đồng, em xem qua đi.” Hà Dập Phong lấy từ cặp tài liệu ra một bản hợp đồng.

Họa Trần xem lướt qua rồi lật giở đến trang cuối cùng, cầm bút ký tên.

“Cô ấy... cô ấy... là...” Lâm Tuyết Phi nhảy dựng lên.

“Đây là lời giải thích, cậu chắc hài lòng rồi chứ?” Hà Dập Phong cười. “Bây giờ cậu mang hợp đồng này đến bộ phận làm sách, bảo họ nhanh chóng sắp xếp thời gian xuất bản, bản thảo thì ngày mai sẽ giao cho họ.”

Lâm Tuyết Phi vỗ ngực. “Mấy ngày trước, trong lòng tôi lúc nào cũng như có một tảng đá đè lên ấy. Tôi luôn muốn làm quen với Thư Ý, vì không thể kiếm chế nổi, tôi đã đến phòng tài chính nghe ngóng xem người nhận tiền nhuận bút là ai. Không ngờ, tôi phát hiện ra số tài khoản là của cậu.” Anh chỉ về phía Hà Dập Phong. “Tôi sợ đến ngây ngốc, nhưng tôi biết cậu chắc chắn không phải là Thư Ý, vậy là cậu đang tham ô? Chúng ta là bạn thân của nhau, anh em tốt của nhau, tôi không thể bán đứng cậu, tôi chỉ có thể im lặng giữ bí mật này. Thì ra... tất cả, tất cả mọi chuyện cậu đều lừa tôi.”

Lâm Tuyết Phi lắc đầu, chột dạ nói: “Tôi cần phải nói thật một chuyện. Hôm trước, Giám đốc Ấn gọi điện tìm Giám đốc Hà, lúc đó tôi đang bận, mà anh ta lại nói năng lộn xà lộn xộn, tôi còn cười nhạo anh ta, nói anh ta không có mắt, Thịnh tiểu thư ở ngay dưới mí mắt anh ta mà anh ta không nhìn thấy.”

“Không sao, người đó có thể trực tiếp bỏ qua mà.” Họa Trần cười an ủi.

Lâm Tuyết Phi ngay lập tức cười rạng rỡ. “Vậy tôi đi đến phòng sách, hai người cứ tiếp tục.” Bước được hai bước, anh ngoảnh đầu lại giơ tay lên thề thốt. “Chuyện Thịnh tiểu thư chính là Thư Ý, có đánh chết tôi cũng không nói đâu. Hì hì, hai người cứ tiếp tục, tôi đóng cửa đây.”

“Lại đây!” Hà Dập Phong cup mắt xuống rồi ngược lên nhìn cô.

Họa Trần bước đến, ngồi trên đùi anh.

“Có trách anh tự tung tự tác không?”

“Không đâu. Anh nghĩ rất chu đáo.”

“Sau này, em chỉ cần làm những việc em thích, còn những chuyện khác cứ để anh lo.”

“Anh muốn làm người đại diện cho em ư?”

“Không chỉ làm người đại diện, tuần sau, anh sẽ đi Bắc Kinh một chuyến, gặp biên tập trước đây của em để nói lời cảm ơn cô ấy, rồi sẽ nói với cô ấy, sau này sách của em sẽ do Minh Thịnh xuất bản. Còn nữa, anh sẽ thông báo với bố mẹ, Tết này anh phải dẫn người con gái anh yêu về nhà mới được.”

Họa Trần nghiêng đầu, nở nụ cười xinh đẹp.

“Cười gì, em có ý kiến gì à?”

“Cảm thấy anh công tư không phân minh, có vẻ như đang dùng sắc để hối lộ í.”

“Em thích không?”

“Anh cứ tiếp tục đi, em là người tham lam mà.”

Anh vỗ vào hông cô một cái. “Đứng dậy, đi hồi lộ nào.”

Họa Trần đi thang máy xuống tầng một, còn Hà Dập Phong xuống tầng hầm lấy xe, cô đứng ở chỗ rẽ chờ anh. Hứa Ngôn lái xe từ ngoài vào công ty, nhìn thấy Họa Trần, chị vui mừng hạ cửa kính xuống. “Đúng là Họa Trần rồi, lâu lắm không gặp em. Em chuyển việc rồi à?”

Họa Trần ngại ngùng đáp: “Vẫn chưa chị ạ.”

“Bây giờ tìm một công việc thích hợp không dễ dàng. Toà soạn của bọn chị không tuyển thêm người, nếu không chị đã giới thiệu em.”

“Em cảm ơn chị. Chị ra ngoài phỏng vấn ạ?”

“Ừ, có tin tức lớn, liên quan đến công ty cũ của em đấy, còn định để ở trang nhất.”

Ngân hàng Vinh Phát lại có hoạt động gì lớn đây! Ngó thấy xe của Hà Dập Phong tiến đến, Họa Trần vẫy tay với chị Hứa Ngôn rồi chạy qua đó. Trên khuôn mặt Hà Dập Phong đang nở nụ cười phơi phới, bất cứ ai nhìn cũng nhận ra anh có tình cảm với người con gái trước mặt. Chị Hứa Ngôn lắc lắc đầu, xem ra con trai chị không có bất cứ cơ hội nào nữa rồi.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Họa Trần hỏi.

Hà Dập Phong cài dây an toàn cho cô, chỉ cười không trả lời.

Có vẻ xe của họ đang đi trên đường đến khu hồ, trông giống hết một khu thắng cảnh. Trong rừng cây râm mát, thấp thoáng đình đài lầu gác. Chiếc

xe dừng trước cổng lớn, sau cánh cửa khắc hoa nghệ thuật, một con đường nhỏ trải đá xanh dẫn thẳng vào rừng cây. Bước thêm vài bước thì nhìn thấy khoảng sân kiểu thời xưa, góc tường đặt vài cái sọt đan bằng tre cũ, bên trong trồng những cây cúc nở hoa rực rỡ. Kiểu “bồn hoa” sáng tạo này khiến Họa Trần vô cùng thích thú. “Sao em không biết Tân Giang còn có một nơi như thế này nhỉ?”

Mắt Hà Dập Phong chứa đầy sự dịu dàng. “Đây là Mỹ Thực Viên Lâm, cũng là nơi quay phim, chụp ảnh, vừa mới mở cửa đón khách thôi.”

Phía trước còn có một vườn rau được rào xung quanh, một chú chó con lông màu đen không biết từ đâu chui ra, hướng về phía Họa Trần sủa gâu gâu.

Họa Trần đột nhiên cứng đờ người, cảm giác khó thở ào ạt xâm chiếm. Khi cô run run tưởng như sắp ngã khuỵu xuống thì một cánh tay dài ôm lấy vai cô. Cô nghe thấy tiếng cười nói: “Em nhát gan quá đấy. Nó có đáng sợ như vậy không chứ?”

Hà Dập Phong không biết tìm ở đâu ra một cái xúc xích rồi ném cho chú chó con. Nó kêu ư ử hai tiếng, vẫy vẫy đuôi, ngoạm lấy ăn ngấu nghiến.

“Loài vật nhỏ cũng giống như trẻ con vậy, em nhìn ánh mắt nó rất thuần khiết đúng không? Ha ha, nó đang cảm ơn em kìa! Cái xúc xích còn lại em cho nó ăn nhé!” Hà Dập Phong lại lấy ra một cái xúc xích nữa, nhét vào tay Họa Trần.

“Ăn hết, nó sẽ... cắn người đấy.” Họa Trần đứng yên không dám động đậy.

“Em xem bộ phim *Trung khuyến bát công* chưa? Phim kể về một ông lão sống cô đơn đã nhặt được một con chó ở bến xe, sau đó ông lão và con chó sống bên nhau như người một nhà. Mỗi ngày, con chó đều đến bến xe đợi ông chủ trở về. Có một hôm, người chủ gặp tai nạn không thể trở về được nữa. Con chó ngày nào cũng đến bến xe đợi người chủ, bất kể gió mưa, cho đến khi kiệt sức. Thực ra, loài chó không hề đáng sợ như chúng ta tưởng, chúng rất yếu ớt, cũng rất lương thiện. Chỉ khi chúng cảm giác có nguy hiểm mới tấn công con người. Không phải loài người chúng ta cũng như vậy sao?”

Họa Trần không nói gì, nhưng nỗi sợ hãi trên gương mặt dần dần dịu xuống. Cô không cho con chó ăn xúc xích, nhưng cô cũng không bỏ chạy, chỉ vẫn bầu chặt tay Hà Dập Phong làm anh cũng cảm thấy đau.

Hà Dập Phong nhắm mắt lại. Thế là đủ, không nên bắt ép cô thêm nữa, vậy là cô đã có tiến bộ lớn rồi. Thực ra, Họa Trần đã lờ mờ phát hiện ra, chuyện ngày xưa cô cũng nhớ chút ít, nếu không cô sẽ không thường xuyên gặp ác mộng như thế. Chỉ là cô nhớ không rõ ràng, ở cạnh Thu Kỳ khiến cô vô thức tìm lại được trí nhớ của mình. Hôm đó, từ quán Tím đến tiệm cắt tóc, hình như cô đã nhớ ra điều gì đó nên mới đột nhiên nói tức ngực, sắc mặt tái xanh, tay nắm chặt. Từ đó về sau, cô không đến chỗ Thu Kỳ nữa. Cô chọn cách âm thầm chịu đựng, đó chính là sự lương thiện của cô. Cô có thể không cần kiêng nể gì Thu Kỳ, nhưng cô lại không muốn bố mình cảm thấy khó xử. Giống như anh đã từng làm cô khóc, nhưng khi gặp lại, cô vẫn nở nụ cười rạng rỡ chào anh, cẩn thận chui vào vỏ bọc, không nói một câu ác ý nào.

Hà Dập Phong quay lại hôn lên má cô đầy yêu thương.

Bữa trưa, hai người ăn lẩu. Trong nồi lẩu có nguyên cả con gà hầm, cho thêm bóng bì, cá hun khói, lại có cả trứng sủi cải. Sau khi ăn gần hết rau nhúng, họ cho thêm mì sợi và cải chíp vào nên không cần ăn thêm cơm nữa. “Ngày trước, mỗi khi Tết đến, bà nội em thường nấu một nồi lẩu, bây giờ em rất ít được ăn vì món này làm phức tạp. Đây chính là mùi vị của năm mới.” Họa Trần đã khôi phục lại trạng thái bình thường, trở nên hoạt bát hơn bao giờ hết.

Lúc quay về, đi qua bức tường có hàng rào bao quanh, Họa Trần ngoái nhìn vào vườn rau. Chú chó con đang nằm ngủ trưa, nghe tiếng bước chân, nó ngẩng đầu, vẫy vẫy đuôi, rồi sau đó lại nằm rạp xuống tiếp tục ngủ. Hà Dập Phong thấy cô thở phào một cái liền bật cười.

Họa Trần ngoảnh sang nhìn anh, anh đẩy gọng kính, trầm ngâm một lúc rồi mới nói: “Nếu có một ngày, mẹ em gặp một người yêu bà ấy sâu sắc, em có muốn mẹ tái hôn không?”

Cho đến khi xe khởi động, Hà Dập Phong mới nghe thấy Họa Trần “vâng” nhẹ một tiếng.

Bầu trời u ám, mặt đất u ám, cây cối cũng u ám... Trong một đêm mà Hình Trình cảm thấy thế giới này đều u ám.

Cuộc sống giống như một chuyến tàu, khi bạn cho rằng nó sẽ men theo đường ray chạy thẳng về phía trước thì nó lại đột ngột chuyển hướng.

Ngô Dụng bỏ trốn, mang theo năm triệu tệ. Nhậm Kinh nói gần như khóc trong điện thoại, đây là số tiền đầu tiên được chi nhánh ngân hàng cho vay, các thủ tục cũng không nghiêm ngặt. Hình Trình không nói với ai, vụ

việc lần này chính là tâm bệnh của anh, dù đã lờ mờ có dự cảm không lành, nhưng anh vẫn coi nhẹ. Vì Ngô Dụng có Dực Tường đỡ lưng mà. Trong giới tài chính, có một từ gọi là “đổ nước nuôi cá”, đây là cách để thu hồi những khoản tiền bất chính. Một doanh nghiệp muốn phát triển sẽ chú trọng đến danh dự và hình tượng. Công ty thực phẩm hàng không của Ngô Dụng có viễn cảnh thị trường rất khả quan, mặc dù lỏng lẻo ở khâu làm thủ tục, đi ngược lại các điều khoản thẩm tra nghiêm ngặt tối thiểu nhất của một ngân hàng, nhưng những khách hàng ẩn chứa rủi ro cao lại luôn giúp ngân hàng thu được món lợi lớn. Nói đi cũng phải nói lại, đây chính là một canh bạc!

Điện thoại lại kêu vang, giờ cứ nghe thấy chuông điện thoại là Hình Trình giật mình thon thót. Vẫn là Nhậm Kinh. “Phó Giám đốc, em vừa liên lạc được với một người làm bên cục thuế nhà nước mà ngày trước từng làm việc cho công ty của Ngô Dụng, anh ta nói không phải là ông ta thanh lý tài sản để chuyển đổi sang công ty khác đâu, mà là bị phá sản. Hiện nay, cái công ty thực phẩm hàng không gì đó chỉ là giả, tất cả các tài liệu báo cáo cũng là giả. Từ đầu đến cuối chỉ là một chiêu lừa đảo của ông ta.

Hình Trình ôm đầu, ngã ngồi trên ghế. “Cậu đừng hoảng quá, tạm thời đừng nói gì với ai, tôi đến Dực Tường tìm Ấn Học Văn xem sao.”

“Nếu... không lấy lại được tiền thì làm thế nào ạ?” Đối với ngân hàng, con số năm triệu tệ là số tiền nhỏ, nhưng Nhậm Kinh chỉ là trưởng chi nhánh nhỏ bé, năm triệu đó đủ khiến anh ta thịt nát xương tan.

Hình Trình không biết trả lời thế nào, anh bảo Tiểu Trịnh lái xe đưa anh đến Dực Tường. Ấn Học Văn không có ở Dực Tường, anh ta nói rằng tâm trạng không tốt, định ra nước ngoài du lịch cho khuây khoả nên hiện giờ đang ở sân bay. Chiếc xe vội vàng quay đầu, chạy thẳng đến sân bay. Vừa

hay đến kịp, Ấn Học Văn đang ngồi trên ghế xô pha trong văn phòng, hai chân gác lên bàn trà, mặt mày ủ rũ như người mất hồn.

“Báo cáo quý ba không phải đã gửi rồi sao, còn tìm tôi làm gì?” Không chào hỏi một tiếng, Ấn Học Văn lười nhác liếc mắt về phía Hình Trình.

Hình Trình cố gắng ra lệnh cho bản thân phải bình tĩnh. “Giám đốc Ấn, anh có biết nhiều về Ngô Dụng không?”

“Anh không thấy mệt à, sao cứ hỏi câu đó hoài vậy, chẳng lẽ thích con gái ông ta à?”

“Ông ta có con gái sao?”

“Tôi không biết.” Ấn Học Văn chán nản xua tay.

“Anh từng nói hai người là bạn, không phải sao?”

“Đùa chắc! Ấn Học Văn tôi đây là người như thế nào ở Tân Giang, có khi người qua đường nhìn thấy tôi cũng nói là bạn tôi ấy chứ, đương nhiên là muốn hưởng tiếng thơm rồi. Tôi cần gì phải hắt nước vào mặt người ta, bạn bè thì bạn bè, dù sao cũng đâu có mất miếng thịt nào.”

Hình Trình kinh ngạc đờ đẫn. “Anh và ông ta thực ra không thân thiết ư? Ông ta nói muốn hợp tác với Dực Tường về việc cung cấp thực phẩm cho các chuyến bay mà.”

Ấn Học Văn cười lạnh. “Bốc phét đấy, thực phẩm hàng không của Dực Tường từ trước tới nay đều do công ty Tích Thành cung cấp, đó là công ty

của cậu tôi mà. Người nhà mình mà không tạo điều kiện giúp đỡ, chạy đi giúp đỡ người ngoài thì chỉ có thằng đầu óc có vấn đề mới làm vậy. Ờ, Phó Giám đốc Hình, sắc mặt anh không tốt lắm, rốt cuộc xảy ra chuyện gì à?”
Ấn Học Văn từ từ đứng dậy.

Hình Trình đã không thể nói gì được nữa, không thể trách người khác, có trách thì trách bản thân anh. Anh quá vội vàng muốn lập công, hưởng lợi, cứ nghĩ rằng Ngô Dụng là một khách hàng lớn đầy tiềm năng, chủ quan phán đoán nhiều việc. Thực ra, ngay từ đầu đã có rất nhiều sơ hở rồi.

“Tôi không sao, tôi phải đi đây. Còn anh đang định đi đâu thế?”

“Cũng không biết nữa, chỉ muốn bay theo máy bay thôi! Phó Giám đốc Hình, anh đừng quá đau buồn, những người mình gọi là bạn ấy mà, đa số trước mặt mình đều anh em ngọt xớt, sau lưng thì lại chiếm tiền đoạt sắc. Ôi, đúng là chỉ có người mình yêu làm mình tổn thương nhất. Lòng dạ con người sâu thẳm như nước hồ! Mà anh cũng chẳng ra sao, tại sao không mách tôi thư ký của anh chính là Thịnh tiểu thư, nếu không làm sao đến lượt Hà Dập Phong cơ chứ!”

Hình Trình cười khổ, hoá ra Ấn Học Văn vẫn còn ấm ức về chuyện này.
“Chúc anh lên đường thuận lợi! Tôi về đây.”

Ấn Học Văn cũng lịch sự đáp lại. “Chúc anh may mắn.”

Hình Trình không dám có khát vọng được may mắn, chỉ cần bình an vô sự là tốt rồi. Đầu óc anh nhanh chóng suy nghĩ, Ngô Dụng bỏ trốn, cũng chẳng có tài sản gì để thế chấp, mà giấu cũng chẳng giấu được, báo cảnh sát là việc chắc chắn phải làm. Nếu bắt được hãn đương nhiên là tốt rồi, nhưng không bắt được, số tiền mà ngân hàng rút ra cho vay sẽ phải trả lại,

hơn nữa còn phải gánh trách nhiệm. Người trực tiếp làm là Nhậm Kinh, cậu ta sẽ bị xử phạt, hoặc cũng có thể bị đuổi việc và bản thân anh cũng phải chịu trách nhiệm. Khó khăn lắm mới chờ được đến lúc đơm hoa kết quả, vậy mà chỉ trong chớp mắt tất cả đã trở thành hoa tàn liễu héo. Hình Trình ôm mặt, đau khổ bật cười thành tiếng.

Tiểu Trịnh lo lắng nhìn anh qua kính chiếu hậu nhưng không dám lên tiếng. Xe vào khu vực nội thành, anh ta mới hỏi: “Phó Giám đốc, chúng ta đi đâu bây giờ?”

“Đến chi nhánh ngân hàng Bệnh viện Nhân dân.”

Trong phòng giao dịch của ngân hàng, mọi việc vẫn diễn ra bình thường, khách hàng đến rút tiền, gửi tiền tấp nập. Cửa phòng làm việc của Nhậm Kinh đóng chặt, Hình Trình gõ một lúc lâu mới nghe thấy tiếng bước chân bên trong. Anh ta giống như người mắc bệnh nặng, đôi mắt trũng sâu.

“Ngại quá, chỉ có nước lọc thôi ạ.” Anh ta rót nước cho Hình Trình.

Hình Trình nói qua tình hình, an ủi vài câu, cố gắng nói về hậu quả sao cho thật nhẹ nhàng. “Không sao đâu, cùng lắm thì trở về làm trợ lý cho tôi, lần này coi như một trải nghiệm quý báu.”

“Cảm ơn Phó Giám đốc.” Nhậm Kinh cười khổ nảo.

“Bất cứ ai cũng phải trải qua vô số thất bại mới trưởng thành được.” Hình Trình thở dài, câu này nói ra sao giả dối thế!

“Được vào làm việc ở Vinh Phát là em cảm thấy rất mãn nguyện rồi. Ca sĩ Lưu Hoan đã hát một bài tặng cho nhân viên bị đuổi việc, đó là bài *Làm lại từ đầu*. Chỉ là làm lại từ đầu thôi mà, có gì to tát đâu. Phó Giám đốc, chúng ta đi ăn tối đi! Hai bữa rồi em chưa ăn gì.”

Hình Trình gật đầu. Hai người họ đến một quán ăn nhỏ, sau đó gọi rượu. Nói là ăn cơm, thực ra là hai kẻ đi trên con đường trong đêm tối đang cố gắng tỏ ra dũng cảm. Nhậm Kinh nói rằng mồng Sáu tháng Giêng sang năm sẽ kết hôn, đã tìm thầy xem ngày rồi, ngày đó rất tốt. Lúc đó, nhà cửa chắc cũng trang trí xong. Bạn gái muốn lên Thượng Hải chụp ảnh cưới, phóng năm bức ảnh to nhỏ khác nhau, treo khắp nhà. Tiệc cưới khoảng sáu mươi bàn, chỉ cần ai quen đều mời hết. “Phó Giám đốc, anh phải mừng em phong bào dày dày vào đấy!” Nhậm Kinh chợt nhớ ra điều gì, nói thêm: “Hay là chúng ta cùng tổ chức hôn lễ đi!”

Hình Trình cười nhạt. “Chúng tôi vẫn đang tìm hiểu, tạm thời chưa tính đến chuyện đó.”

“Hai người còn tiến nhanh hơn cả bọn em, cũng đã đính hôn rồi còn gì. Anh phải giữ chặt lấy Trầm tiểu thư, chị ấy là một tấm thẻ vàng, trong thời khắc quan trọng có thể giúp đỡ anh.”

“Cậu nghĩ như vậy thật à?” Rượu này chẳng hiểu sao không cay chút nào, uống vào chỉ thấy đắng chát.

“Phó Giám đốc sống một mình bao nhiêu năm, không phải là luôn đợi tấm thẻ ấy sao? Thế nên em có nói với thư ký Nguyễn là: Cô đừng có ôm hy vọng gì, người Phó Giám đốc đợi chắc chắn không phải là cô đâu. Hì hì, cô gái đó hình như thích anh đấy.”

Hình Trình há hốc miệng, nửa gương mặt nóng bừng giống như vừa bị người ta cho ăn một cái bạt tai. Anh nghĩ mình che giấu rất giỏi, hoá ra chút tâm tư của mình đã sớm bị người khác nhìn thấu.

Nhậm Kinh uống rất nhiều, lúc đứng dậy còn không vững, đầu va phải tường sừng cục u to đùng. Hình Trình phải đưa cậu ta về chung cư. Bạn gái cậu ta không có ở đó, cô ấy nói đang tham dự bữa tiệc của một người bạn. Hình Trình nhìn Nhậm Kinh nằm trên giường mới ra về. Tiểu Trinh nói muốn đưa anh về ngân hàng, anh lắc đầu, bảo Tiểu Trinh cứ đi trước, còn anh lái xe đến Tỉnh Uyển.

“Cứ chờ ở đây thế này, không đi ạ?” Người lái xe taxi thấy lạ cất tiếng hỏi.

“Vâng, tôi sẽ trả tiền thuê xe. Anh cứ tắt đèn đi.” Hình Trình hạ cửa kính xe xuống.

Bây giờ mới hơn chín giờ tối nhưng xung quanh đã vắng vẻ và ngày càng tĩnh lặng, ban ngày sôi động bao nhiêu thì đêm đến lại vắng lặng bấy nhiêu, dường như màn đêm bao trùm lên tất thảy. Thính giác ban ngày trở nên chậm chạp vì bị tiếng ồn giày vò thì nay đã hồi sinh, tiếng cười nhẹ từ nơi xa vắng đến đập vào tai anh như tiếng sóng biển.

Anh ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời, trăng đêm nay trong veo, mát mẻ, đem lại cảm giác dịu dàng bất tận.

Đồng hành với trăng đêm nay có Hà Dập Phong và Họa Trần. Họ đang tay trong tay dạo bước. Họa Trần muốn bước nhanh, nhưng Dập Phong ngăn cô lại, nói rằng xương sườn vẫn chưa lành hẳn không nên hoạt động mạnh. Họa Trần nói giọng hờn dỗi:

“Câu nói này một ngày anh nói hàng nghìn lần, biệt danh Phu tử rất xứng với anh đấy.”

“Vì em là người hay quên.”

“Em mà là người hay quên à, thế sao vẫn nhớ đến anh?”

“Em mà nhớ đến anh à? Lúc anh nhìn em, em lại đang nhìn người khác đấy thôi.”

“Người ta cao thế cơ mà!”

“Sao thị lực em kém thế nhỉ? Nhìn xem rốt cuộc ai cao hơn?” Họa Trần giống như bị trừng phạt, Dập Phong đã dùng môi mình bịt miệng cô lại.

Họ đang đi dạo trên đường dành cho người đi bộ, hàng cây hai bên đường rậm rạp nên Hình Trình nhìn không rõ, anh chỉ đang tưởng tượng. Không ngờ, một người có khí chất kiêu ngạo như Hà Dập Phong lại có thể nói những câu “thiếu dinh dưỡng” như vậy, thế nên nghe rất chói tai. Họ chỉ cách anh một con đường, sự ngọt ngào của họ khiến anh đổ kị. Nhưng anh có tư cách gì để đổ kị chứ?

Hai người họ lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt anh, không phải tay trong tay mà Hà Dập Phong đang ôm eo Họa Trần, giọng nói rất nhỏ, đầu kề sát đầu, một lúc sau thì nghe thấy Họa Trần bật cười ha ha. Họ chậm chậm bước vào Tỉnh Uyển.

Tất cả mọi việc trước đây giống như trò đùa của ông trời. Bây giờ Hình Trình mới hiểu, Họa Trần đã từng vô cùng cẩn thận bảo vệ lòng tự trọng cho anh. Người sống ở Khế Viên thực ra là Hà Dập Phong, còn Họa Trần luôn sống ở Tĩnh Uyển. Anh gần như chỉ cách ước mơ của mình có một bước chân, nhưng trong chớp mắt đã xa tận chân trời.

Tối hôm nay, Hình Trình không đến chỗ Trầm Tư. Anh rất mệt nên muốn ở một mình. Anh không biết sau khi nghe chuyện của Vinh Phát, Trầm Tư sẽ có phản ứng thế nào. Nói thật là anh đang muốn trốn tránh, anh sợ nhìn thấy vẻ mặt không hài lòng của Trầm Tư.

Do uống rượu cũng ngà ngà say nên anh chẳng tắm gội gì, cứ thế đi ngủ. Hôm sau tỉnh dậy, thấy sắc mặt mình trắng bệch, mắt sưng húp. Đang cạo râu được một nửa thì tiếng chuông điện thoại ở phòng khách đột ngột vang lên như ma ám. Vì giật mình, tay anh đang cầm dao cạo cửa luôn vào da chảy máu. Anh chán ngán chửi bậy một câu, ném dao cạo xuống rồi ra nhận điện thoại.

“Phó Giám đốc Hình, anh mau xuống đây đi ạ, Trưởng... chi nhánh Nhậm Kinh... chết rồi.” Giọng bảo vệ run run nói.

“Cậu nói cái gì?”

“Đêm qua, Trưởng chi nhánh đến, nói rằng muốn lên trên văn phòng tìm ít tài liệu, còn chào hỏi chúng em. Sáng sớm nay, lúc nhân viên vệ sinh đến quét dọn các phòng thì phát hiện anh ấy ở trong phòng họp, người lạnh cứng, trên nền nhà là lọ thuốc ngủ.”

Hà Dập Phong đi Bắc Kinh, Họa Trần muốn ra sân bay tiễn anh. Anh đưa mắt liếc nhìn cô ra hiệu cho cô quay về nhà. “Những gì anh dặn em nhớ cả chưa?”

Trong phòng sách dán giấy, trên tủ lạnh dán giấy, trên cầu thang dán giấy, ngay cả tường nhà vệ sinh cũng dán giấy nhắc nhở, muốn không nhớ cũng khó.

Lâm Tuyết Phi đến đón Dập Phong. Bây giờ Lâm Tuyết Phi tỏ ra cực kỳ thân thiết với Họa Trần, anh còn nói mình là fan trung thành của Thư Ý, cho dù cô thế nào thì anh cũng thích. Hà Dập Phong thấy chướng mắt vô cùng.

“Em ở nhà xem phim, nghe nhạc, thời tiết tốt thì ra ngoài dạo bộ thôi, cố gắng không ra khỏi Tĩnh Uyển nhé. Đợi anh về sẽ vào viện chụp lại X-quang, nếu ổn rồi, chúng ta sẽ đi nghỉ cuối tuần.” Bước đến cửa, Hà Dập Phong ngoảnh đầu lại. “Em không được lái xe đâu đấy.”

Cô muốn lái cũng chẳng lái được, chiếc Wrangler bây giờ vẫn chưa lấy về, cửa hàng 4S nói rằng phải nhập linh kiện tận nước ngoài. Họa Trần nghĩ đến đó cảm thấy rất áy náy.

Ngủ trưa dậy, Họa Trần xem một bộ phim nghệ thuật rồi sau đó lên mạng. Hà Dập Phong không có ở bên, nên cô cảm giác làm gì cũng không thấy hứng thú. Cô nghĩ đi siêu thị một chuyến chắc không có vấn đề gì. Cô đi quanh nhà một vòng, liệt kê các đồ dùng cần mua vào giấy. Bây giờ hai người ở, cái gì cũng phải mua cho hai người. Trước quầy thu ngân trong siêu thị có một quầy để sách báo, Họa Trần nghĩ đến mục tin tức lớn mà chị Hứa Ngôn nói nên qua đó mua tờ *Nhật báo Tân Giang*. Tựa đề trang đầu tiên là về vấn đề huy động vốn phi pháp, không liên quan đến Vinh Phát,

các trang phụ khác cũng không có, thế nên cô tặng tờ báo cho một bà lão. Bà lão mua mấy con cá, bảo rằng dùng báo này để trải dưới nền nhà mổ cá cho khỏi bẩn.

Bên ngoài siêu thị có rất nhiều xe taxi, xếp thành hàng, cái nọ nối tiếp cái kia. Họa Trần nhớ lời Hà Dập Phong dặn, không dám bước nhanh, hơn nữa trong tay cô còn đang xách đồ. Cô chầm chậm bước về phía trước. Sau khi lên xe, nhẩm tính thời gian, đoán là Hà Dập Phong đã đến Bắc Kinh rồi cô liền gọi điện cho anh.

“Em đang ở đâu vậy?” Giọng nói của anh từ điện thoại truyền đến, uy lực trấn áp vẫn rất mạnh mẽ.

“Em đang đi dạo!” Họa Trần nói dối rất hùng hồn.

“Tình Uyển chuyển đến gần siêu thị từ lúc nào thế?”

“Sao anh biết em đang ở siêu thị?”

Hà Dập Phong không nói gì, Họa Trần le lưỡi. “Ở nhà chán quá, em muốn ra ngoài đi dạo một chút. Bây giờ em đang ở trên xe, sắp về tới nhà rồi. Anh có thể kiểm tra, gọi về số máy bàn ở nhà.”

Họa Trần vừa cho điện thoại vào túi xách thì lại nghe thấy tiếng chuông. Cô cứ nghĩ là Hà Dập Phong gọi, không cả nhìn số mà vội vàng ấn nút nghe: “Phu tử, Tân Giang có nhỏ thế nào, đi xe taxi cũng phải mất một lúc...” Có gì đó không đúng.

“Là chị, Mã Lam. Em còn nhớ chị không?”

Họa Trần thật thà đáp: “Nhớ ạ! Em đã không còn làm việc ở Vinh Phát nữa.”

“Chị nghe Hình Trình nói rồi. Bây giờ em có rảnh không, chúng ta uống cốc trà nhé. Chị đang ở quán Tím, em có biết chỗ đó không?”

Lâu rồi không đến quán Tím, ngẩng đầu nhìn lên, cô thấy trên cửa treo thêm một chiếc đèn trông giống như ánh trăng sáng chiếu qua làn mây. Nói là sáng, thực ra là nó chỉ đang làm nền cho khung cảnh tối om xung quanh. Bước về phía trước, bóng tối như bao lấy cô đặc quánh.

Trời tối nhanh vì bây giờ đã là cuối thu. Trước đây cô rất thích nơi này, nhưng bây giờ thì lại có cảm giác chán ghét không thể nói nên lời. Có lẽ cũng chính vì hôm đó, cô nhìn thấy bố mình ở cạnh Thu Kỳ. Họa Trần chưa bao giờ thấy bố dịu dàng với mẹ như thế. Họ ở bên nhau không giống như vợ chồng mà giống như chiến hữu, lúc nào cũng nói chuyện công việc. Chính cô cũng cảm thấy buồn thay cho mẹ.

Thấy Họa Trần bước vào, cùng lúc có hai người đứng lên. Mã Lam thì tỏ ra căng thẳng, còn Thu Kỳ đứng sau quầy bar thì sợ hãi như nhìn thấy quỷ. “Cô... đến đây làm gì?” Họa Trần có cảm giác chị ta đang cố kiềm chế sự run rẩy toàn thân.

“Cô ấy là người bạn tôi mời đến, có vấn đề gì à?” Ánh mắt Mã Lam sáng quắc nhìn chăm chăm vào mặt Thu Kỳ. Chị không còn là cô gái thôn quê rụt rè nữa, từ lâu chị đã biết sử dụng quyền lợi của mình tùy theo hoàn cảnh.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy khá bất ngờ. Họạ Trần lâu lắm... rồi không tới.” Bờ môi Thu Kỳ hơi hé cười. Nụ cười này giống như một viên thuốc kỳ dị, mặt bên ngoài được bao phủ bởi lớp đường mỏng ngọt ngào, nhưng khi tan hết phần vỏ chỉ còn lại sự sợ hãi, lo lắng, vừa đắng vừa nồng bên trong.

“Hoá ra là như vậy!” Mã Lam không hài lòng “ồ” một tiếng, sau đó mời Họạ Trần ngồi. “Em muốn uống gì?”

“Em phải đi luôn bây giờ, chị có chuyện gì cứ nói đi ạ!” Cô lạnh lùng liếc về phía quầy bar, Thu Kỳ đánh đổ lọ đường, có vài người đang chạy đến, vội vàng dọn dẹp, cảnh tượng khá lộn xộn.

Mã Lam thở dài một tiếng, hướng mặt về phía cửa chính, ánh mắt xa xăm. “Có lẽ em vẫn chưa biết chuyện gì, chỉ sáng sớm ngày mai thôi, tin này sẽ lan khắp thành phố Tân Giang.”

Họạ Trần tỏ ra kinh ngạc.

“Trường chi nhánh mới của Vinh Phát đã chết tối qua do tự sát, nguyên nhân vì một khách hàng vay ngân hàng năm triệu tệ rồi bỏ trốn. Cùng lắm Hình Trình chỉ phải gánh trách nhiệm của người lãnh đạo, nhưng xảy ra chuyện này, sợ rằng cả anh ấy cũng bị liên lụy.”

“Nhậm Kinh ư?”

Mã Lam khẽ gật đầu.

Trời ơi! Trong đầu Họa Trần hiện lên cảnh gặp Nhậm Kinh mấy ngày trước, anh ta phấn chấn như thế, nét mặt hồng hào như thế, còn nói đến chuyện nhà cửa, kết hôn, đúng đáng vẻ của một người đàn ông hạnh phúc, thành đạt.

Sinh mạng con người mỏng manh như tờ giấy!

“Chồng chị mặc dù là giám đốc ngân hàng thật đấy, nhưng nếu chị nói quá nhiều, anh ấy sẽ nghi ngờ quan hệ giữa chị và Hình Trình. Thế nên, chị đành phải im lặng. Em hãy nhờ bố mẹ em đi gặp chồng chị, chị xin em hãy giúp Hình Trình với, anh ấy được như bây giờ chẳng dễ dàng gì, không thể bị hủy hoại như vậy được.” Mã Lam nắm lấy tay Họa Trần.

Thế này là tình yêu đích thực ư, vừa muốn giữ gìn gia đình, vừa không quên được người tình cũ? Họa Trần cảm thấy không có gì nực cười hơn thế. “Hình Trình không nói cho chị biết bạn gái của anh ấy là ai à?”

“Chưa kết hôn thì nhờ vả được gì? Chỉ sợ bây giờ anh ấy đã bị người ta đá rồi ấy chứ, em không cần nhú mày đâu, đó là lẽ thường tình của con người mà.”

Đúng là rất biết chừng mực! “Em đã có bạn trai rồi, chẳng biết giải thích với bố mẹ và anh ấy thế nào.”

“Thế à? Chị cứ nghĩ em sẽ nể tình là đồng nghiệp cũ của Hình Trình mà giúp anh ấy một tay. Xin lỗi vì đã bắt em đi một quãng đường xa đến đây.” Mã Lam thất vọng sụp mắt xuống, Họa Trần nhìn thấy từ trong mắt chị ta tuôn ra những giọt nước mắt bất lực.

Trở về Tĩnh Uyên trong tâm trạng nặng nề, vào thang máy, Họa Trần lặng lẽ rơi nước mắt, không biết là vì ai nữa. Trần trọc đến nửa đêm, cô gọi điện thoại cho bố. “Bố ơi, con chưa bao giờ xin bố điều gì, lần này, bố hãy giúp con một việc được không ạ?” Sau đó, cô lại gọi điện cho bà Hoa Dương, nội dung cũng tương tự. Gọi xong vẫn không thấy nhẹ nhõm chút nào, tâm trạng vẫn nặng như chì.

Trời vừa sáng, Họa Trần liền vội vàng đến sạp báo mua một tờ *Nhật báo Tân Giang*. Cả trang báo đều đăng tin Nhậm Kinh tự sát, phóng viên viết bài là chị Hứa Ngôn. Có thể trước đó chị đã nghe chuyện khách hàng lừa tiền chạy trốn, bản thảo lại chưa nộp, sau đó tình hình thay đổi nên hôm nay mới cho đăng.

Họa Trần xem rất chăm chú, một thằng bé đi xe đạp địa hình bấm chuông hồi lâu nhưng cô không nghe thấy. Lúc cô phát hiện có vật thể đang lao về phía mình, vô thức bước tránh ra thì bị vấp ngã, cả người ngã nhoài xuống đất. Lúc đứng lên thấy ngực nhói đau. Cô cắn răng chịu đựng, một lúc sau thấy đỡ hơn mới chậm chạp lê bước về nhà.

Bạn đọc thân mến! Vấp ngã có thể đứng dậy, muộn xe buýt có thể đợi chuyến xe sau, thời tiết tệ thế nào cũng có ngày nhìn thấy mặt trời ấm áp ló dạng, nhưng một người mất đi, muốn gặp lại một lần thôi cũng là điều không thể.

Bảo vệ gọi cô lại, nói rằng có người đang đợi cô.

Họa Trần ngăn người nhìn vào bên trong, hình như đó là người lạ. Hình Trình đứng trong phòng bảo vệ, lặng lẽ ngắm nhìn cô, mái tóc ngắn của anh dày mượt, đôi mắt đen láy, chưa hề nhạt phai sự dịu dàng, trầm ổn.

“Từ trước đến nay chỉ đứng bên ngoài nhìn vào, không ngờ cũng có ngày được vào bên trong nhìn tận đạo bộ.” Hình Trình quan sát khu vườn thiết kế cho những hộ gia đình giàu có.

“Thực ra cũng chỉ như vậy, không phải sao?” Cây cối um tùm xanh tươi mùa hè, giờ chỉ còn lại cành lá khô vàng.

Hình Trình đáp lại một câu rất thâm thúy:

“Bất thức Lô Sơn chân diện mục

Chỉ duyên thân tại thử sơn trung.”(*)

(*) Trích trong bài kệ **Lô Sơn chân diện mục** của nhà thơ Tô Đông Pha, Trung Quốc.

“Hoành khán thành lãnh, trắc thành phong

Viễn cận cao đê giai bất đồng

Bất thức Lô Sơn chân diện mục

Chỉ duyên thân tại thử sơn trung.”

Bốn câu thơ có nghĩa là: Ngọn núi Lô Sơn nhìn ngang sẽ thành một dãy dài, đứng chéo nhìn lại thì sẽ thấy thành một ngọn núi cao, đứng xa thì thấy thấp, đứng gần thì thấy cao. Tùy theo chỗ đứng mà thấy núi có sự khác biệt nên không thể biết được bộ mặt thật của Lô Sơn. Là bởi vì bản thân đang ở trong núi nên không thể cảm nhận được.

Họa Trần nghĩ hôm nay anh đến là muốn nói chuyện với cô về Nhậm Kinh, dù sao cô và Nhậm Kinh cũng đã từng có thời gian làm việc cùng phòng một năm trời. “Anh không nên tự trách mình, em nghĩ Nhậm Kinh... anh ấy làm như vậy thật ngốc nghếch, do không nghĩ thông mọi chuyện. Ai chẳng có lúc phạm sai lầm, mà đâu phải đã muộn, sau này có thể làm lại từ đầu.”

Thấy Họa Trần cố gắng an ủi mình, Hình Trình có chút cảm động, nhưng cũng thấy khổ tâm. Anh luôn cảm thấy cô là bông hoa được nuôi lớn trong lồng kính, chưa phải trải qua gió bão của cuộc đời. Anh cũng không hiểu tại sao mình lại đến tìm cô, chỉ là rất muốn, rất muốn gặp, vì có cảm giác như sau này không còn cơ hội gặp lại nữa. Đương nhiên, anh cũng không làm chuyện ngốc nghếch như Nhậm Kinh, không phải ai cũng có dũng khí tự sát. Lúc này đây, anh vẫn là phó giám đốc của Vinh Phát. Sau này anh sẽ là ai, có còn tự do và thản nhiên đối diện với gương mặt xinh đẹp này nữa hay không, anh cũng không biết nữa.

Anh phải cố gắng ngắm nhìn thật kỹ, để hình ảnh cô in sâu vào tâm trí.

“Làm lại từ đầu ư? Trước khi cậu ấy đi, anh cũng khuyên cậu ấy như vậy.” Hình Trình khịt mũi, họ đã bước đến bên bức tường bao quanh phía trong cùng, đi lên vài bậc cầu thang nữa là có thể nhìn thấy sông Trường Giang. Dòng sông trải dài tít tắp, trắng thu lành lạnh.

“Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt?”

Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân?

Nhân sinh đại đại vô cùng dĩ,

Giang nguyệt niên niên vọng tương tự.

Bất tri giang nguyệt chiếu hà nhân,

Đã kiến trường giang tổng lưu thủy.”(*)

(*) Đây là những câu thơ trích trong bài thơ **Xuân giang hoa nguyệt dạ** của nhà thơ Trương Nhược Hư, Trung Quốc. Dịch thơ:

“Bên sông ai đã nhìn trăng trước?

Trăng chiếu ai đây tự thuở nào?

Kiếp kiếp con người mãi đổi thay,

Trăng sống muôn thuở vẫn là đây.

Trăng soi ai đó nào ai biết,

Chỉ thấy dòng trôi dưới ánh đây.”

Hình Trình bật cười thành tiếng. “Lúc anh nói câu này, anh cũng thấy thật giả dối. Tuổi còn trẻ đấy nhưng chắc gì đã có cơ hội, có những lúc chỉ để thời gian trôi phí hoài vô ích mà thôi. Không phải bản thân không cố gắng, không phải bản thân không muốn nắm bắt, mà là số phận đã sắp đặt như vậy rồi. Em sinh ra đã sống trong sung túc thì sẽ không hiểu được đâu.”

“Anh nghĩ tất cả những gì em muốn có đều dễ dàng có được ư?” Chẳng lẽ xương sườn vừa liền lại bị rạn rồi sao, ngực nhói lên từng cơn đau khiến Họa Trần phải nhíu mày gắng chịu đựng.

“Cũng không phải là tất cả, nhưng ít nhất em có nhiều cơ hội, có thể tự do chọn lựa.”

Họa Trần ôm đầu gối ngồi xuống bậc cầu thang, cả người co lại. “Anh nói thế vì anh chưa ở trong hoàn cảnh đó nên không biết mùi vị nó thế nào thôi. Mẹ em là ví dụ, bất cứ ai nhìn vào cũng thấy bà vô cùng sang trọng, có quyền có thế. Nhưng anh có biết bà đã phải sống mệt mỏi thế nào không? Ban ngày thì ở công ty làm việc, quản nhân viên sao cho không xảy ra sai sót, ăn cây táo rào cây sung, mỗi khâu đều phải làm thật tốt. Buổi tối thì bà phải giữ gia đình, không để cho kẻ thứ ba vào nhà cướp chồng mình, cướp mất tài sản của mình. Ngày nào cũng sống trong tình trạng “như đi trên băng mỏng” thấp thòm, lo lắng, cuộc sống như vậy có gọi là hạnh phúc không?”

“Nền tảng khác nhau nên cũng phải chịu khổ một chút. Còn em sẽ không phải chịu khổ như vậy. Giống như khi ở Vinh Phát, em muốn đi là đi, muốn đến là đến. Người khác liệu có thể làm như vậy được không?” Hình Trình không bực tức, chỉ là anh đang rất ngưỡng mộ. Nếu anh có con gái, anh cũng mong nó được may mắn như Họa Trần. Nhưng có lẽ đây lại là một giấc mơ ban ngày không thể thực hiện được của anh.

Họa Trần ngẩng đầu lên, nhìn anh bật cười, tiếng cười vừa chua xót, vừa châm biếm. “Đó là vì Vinh Phát chưa bao giờ coi em là nhân viên thực sự nên em mới được tự do như vậy. Bất cứ chuyện gì cũng phải cho đi mới được nhận lại, có lúc cũng không được nhận lại gì. Nói thế này chắc anh sẽ

cho rằng em đang có phúc mà không biết hưởng, có nhà có xe, có khối tài sản kếch xù mà còn kêu than, ca thán. Những cái đó đều là do bố mẹ em cho, em nhận là vì họ mong muốn em được sống bình yên, vui vẻ. Thoả mãn nguyện vọng của bố mẹ là đạo hiếu của người làm con. Em không hiểu sao xã hội này lại phân chia chúng ta thành những người như: con nhà quan, con đại gia, con nhà nghèo, tự nhiên hình thành giai cấp rõ ràng như thế. Bố mẹ cho chúng ta cuộc sống, nhưng chúng ta là những cá thể độc lập, không phải là con cua ký sinh trên vỏ của họ. So với mọi người, em không nghĩ mình có gì khác biệt với họ. Thực ra, tài sản thuộc về em thật sự chỉ có Hà Dập Phong. Bọn em ở bên nhau nhưng chưa từng nghĩ đến môn đăng hộ đối, cũng chưa bao giờ yêu cầu đối phương phải có ruộng nghìn mẫu, nhà lầu xe hơi, kim cương châu báu, quan cao lộc hậu. Mặc dù anh ấy luôn nói rằng, anh ấy bỏ nghề y để làm nhân viên kế hoạch kênh truyền hình và bây giờ làm công việc truyền thông, tất cả đều vì bản thân anh ấy và anh ấy chỉ muốn làm những chuyện khiến mình vui vẻ. Nhưng em hiểu, tất cả những việc vui vẻ mà anh ấy nói đều là những việc em thích. Anh ấy muốn đi ngắm phong cảnh ở khắp nơi trên thế giới trước em, sau đó dẫn em đi, như vậy em có thể đi nhiều hơn, ngắm nhiều hơn, sẽ không bị lạc đường, bị mệt. Anh ấy nhớ cuốn sách em thích đọc, bài hát em thích nghe, món em thích ăn. Anh ấy vì ở cạnh em mà gác công việc bận rộn sang một bên. Anh ấy còn ngại ngần đi mua hoa, lén để trước cửa nhà em...”

Nước mắt đọng đầy khoé mắt Họa Trần, nhưng trên gương mặt của cô lại tràn ngập ý cười. “Những điều này thì có liên quan gì đến gia đình, tiền bạc? Cho dù làm công việc gì, anh ấy đều dựa vào khả năng của mình, chưa từng dựa dẫm vào bố mẹ. Khi đến làm việc ở kênh địa lý, ban đầu anh ấy phải làm chân chạy vật suốt ngày đi mua cơm hộp cho mọi người, anh có thể tưởng tượng được không? Em không xuất sắc như anh ấy, nhưng nếu Thượng Đế cướp mất mảnh đất Thịnh Hoa của em, biến em trở thành một ngọn cỏ hoang thì anh ấy cũng không nghĩ em không phải là Nguyễn Họa

Trần. Yêu, chỉ đơn giản như 1+1, không phải là hàm số trong tam giác, không phải là vi phân tích phân, không phải đường phụ trợ, không phải số chưa biết, mà chỉ có một đáp án duy nhất. Chỉ cần yêu nhau là được! Xin lỗi, em nói năng hơi lộn xộn.”

Hình Trình đứng trong bóng tối, anh nín thở, hốc mắt cay nóng khó chịu. Anh nghĩ, cho dù lúc này có chết, anh cũng sẽ vui vẻ mà nhắm mắt. Anh biết anh thua ở đâu, không phải là mảnh đất, không phải là ánh sáng mặt trời, mà từ trước đến nay anh chưa bao giờ coi mình là một cái cây. Anh thực sự, thực sự không xứng đáng với cô!

Anh phải đi rồi, sau này sẽ không còn đến Tĩnh Uyển nữa, không mơ giấc mơ xa vời nữa. Hai chân phải cố gắng đứng vững trên nền đất, mỗi bước của anh, cho dù nặng nề hay nhẹ nhõm, anh cũng phải bước thật vững chắc.

Họa Trần tiễn anh ra chỗ để xe, anh lên xe khởi động máy, mỉm cười với cô. Anh hạ thấp kính cửa sổ, cô nghĩ anh muốn nói gì đó, nhưng anh chỉ như một người anh dịu dàng giơ tay xoa đầu cô.

Họa Trần vẫy vẫy tay, nhìn chiếc xe đi xa, cuối con đường là hàng nghìn ánh đèn lấp lánh thấp thoáng giữa rừng cây.

Họa Trần đè chặt ngực, bước từng bước đến cánh cổng, khó khăn lắm mới tới cửa phòng bảo vệ, gắng nặn ra một nụ cười. “Anh bảo vệ, lại làm phiền anh rồi, giúp tôi gọi một chiếc xe cấp cứu nhé!”

Ba ngày sau, Hà Dập Phong từ Bắc Kinh trở về Tân Giang. Lúc mở cửa, anh ngó nhìn vào cầu thang. Không có ai ngồi ở đó mỉm cười rồi nói: “Em đang đợi anh về.”

Bảo vệ nước bọt văng tùm lum, nói cho anh biết tình hình đáng sợ đêm đó. Tiểu thư Nguyễn lúc được đưa lên cáng, sắc mặt trắng bệch trông rất khủng khiếp, cảm giác nhìn thấy rõ cả từng đường gân. Hà Dập Phong vội vàng lao đến bệnh viện, vừa hay nhìn thấy y tá dìu Họa Trần từ nhà vệ sinh bước ra, cô thờ hồn hển như không bước tiếp được nữa. Qua lớp áo bệnh nhân, anh có thể nhìn thấy rõ lớp bột cao băng bó trước ngực.

Họa Trần nhìn anh cười với vẻ xin lỗi, nụ cười đó mong manh, yếu ớt như có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Người chủ trị cho cô vẫn là vị bác sĩ lần trước, chưa đợi Hà Dập Phong hỏi, anh ta đã vội vàng lên tiếng. Xương sườn gãy hai chiếc, bây giờ phải dùng bột cao cố định, thời gian này không thể tắm gội, cố gắng nằm trên giường nghỉ ngơi.

Hà Dập Phong lịch sự cảm ơn, giọng nói khá bình tĩnh. Khi anh quay người lại nhìn Họa Trần, cô kinh hãi thấy anh giống như đang dựng lên một bức tường băng xung quanh mình, vẻ mặt rất hờ hững. “Phu tử, em xin lỗi!”

“Em nói cho mẹ em biết chưa?”

“Chưa ạ, cũng không phải là bệnh gì nặng.” Lời vừa dứt, Họa Trần đã hận không thể cắn lưỡi tự vẫn, sao cô lại có thể nói như vậy chứ?

Hà Dập Phong cười. “Vậy em cố gắng dưỡng bệnh, anh còn có việc phải làm nên đi trước đây!” Không có vẻ như anh đang đùa, nói đi là đi ngay, không thèm đợi Họa Trần trả lời. Từ lúc đi vào đến lúc đi ra chưa đầy mười phút.

Họa Trần bỗng cảm thấy tủi thân, hốc mắt lập tức đỏ hoe, quay mặt sang một bên, giận dữ không thèm níu kéo anh. Không ngờ, mấy ngày sau đó, anh cũng không đến, không chỉ có vậy, ngay cả điện thoại cũng không gọi. Họa Trần không thể chịu nổi nữa liền gọi điện hỏi cho rõ ngọn ngành.

Hà Dập Phong vẫn ấn nút nghe nhưng không nói gì.

“Anh đúng là quá đáng, có phải là em cố ý ngã làm gãy xương sườn đâu, người phải nằm trong bệnh viện này là em đấy!”

“Nguyễn Họa Trần, anh là giám đốc điều hành của Minh Thịnh, mỗi tin tức của tờ *Nhật báo Tân Giang*, anh đều đích thân kiểm duyệt. Cho dù anh ở đâu, Tân Giang xảy ra chuyện gì, anh cũng là người đầu tiên được biết.”

“Đừng nói với em về chuyện công việc, chúng ta đang cãi nhau đấy.” Họa Trần đột nhiên ngớ người. “Anh... đang ghen với Hình Trình đấy à?”

Hà Dập Phong lạnh nhạt nói: “Để một người đàn ông ghen tuông vì em, em cảm thấy đặc ý lắm sao? Trừ phi người đàn ông đó không thật lòng, nếu không chẳng ai có thể khoan dung đại lượng trong chuyện tình cảm được. Em vì chuyện của anh ta mà lần đầu tiên mở miệng xin bố mẹ giúp đỡ, thậm chí còn không màng đến cơ thể đang bệnh tật, ở bên cạnh an ủi anh ta trong gió lạnh, còn để bị ngã gãy xương sườn. Anh không thể lừa mình dối người để nói với bản thân rằng vì em là một người lương thiện mới làm ra những chuyện đó. Anh nghĩ đây là vấn đề nguyên tắc, có lẽ em cần thời gian để suy nghĩ, có thể người em yêu không phải là anh.”

Hình như cô lại gây ra chuyện lớn rồi, quan trọng là Họa Trần chưa biết giải thích thế nào. Tình yêu của hai người mới ngọt ngào được vài ngày đã

“chết yếu” như vậy sao?

Xuất viện về nhà, không nằm ngoài dự đoán, Hà Dập Phong đã “lau sạch” tất cả dấu vết thuộc về anh. Trong phòng cũng như ngoài phòng, sự lạnh lẽo tràn ngập không gian, lạnh đến nỗi chân tay tê cứng. Ban đêm ôm chiếc gối anh từng gối đầu để ngủ, trong lòng cô trào dâng một nỗi cảm hận giận dữ đến không ngủ được.

Biên tập viên ở Bắc Kinh gọi điện đến, trách Họa Trần thấy sắc quên tình, cuối cùng hỏi cô: “Bạn trai của em mềm rã không ăn, dao súng cũng chẳng sợ, em thật thà như thế, sau này có trụ được không?”

Cô ủ rũ trả lời: “Không trụ được cũng phải trụ.” Bởi vì cô yêu anh.

Tân Giang thế là đã bước vào đông, mới đầu mùa trời đã mưa lạnh. Họa Trần đến bệnh viện chụp X-quang, cuối cùng thì cô cũng được tháo bột. Họa Trần có cuộc hẹn với chị Hứa Ngôn ở nhà sách Minh Thịnh.

Bộ ghế xô pha bọc vải trong nhà sách đã được thay bằng bộ xô pha họa tiết hoa mẫu đơn màu đỏ, mang lại không khí hoài cổ và ấm áp... Cây vạn tuế được đặt ở khắp nơi tạo cảm giác đặc biệt nhẹ nhõm. Trong những người xem sách có mấy đứa trẻ, chúng đang bò nhoài trên đệm, đọc say sưa.

“Bọn em đặt thêm tủ sách thiếu nhi, đó là những bộ truyện tranh kinh điển mà các bậc phụ huynh đều biết.” Những nhân viên tư vấn sách đã được điều động hết, đều là nam sinh viên đang học Đại học Tân Giang đi làm thêm, miệng luôn cười tươi. “Bọn em còn có bảng liệt kê tên các đầu sách đây ạ, chị xem có thích cuốn nào không?”

Họa Trần lấy bảng liệt kê, xem được hai dòng thì chị Hứa Ngôn từ ngoài bước vào. Chị mỉm cười với Họa Trần, ra hiệu cho cô vào phòng nghỉ để không làm ảnh hưởng đến người xem sách bên ngoài.

“Bây giờ chiều nào chị cũng xuống đây uống cà phê, càng ngày càng thích nơi này. Giám đốc Hà rất sáng tạo, người thành phố cần một nơi nghỉ ngơi cho tâm hồn nên hay đến đây.” Chị Hứa Ngôn nói. “Có lúc, chị còn nghĩ cậu ấy là người không việc gì không làm được.”

“Cũng không hẳn đâu ạ, anh ấy nhiều lúc ngốc lắm.” Họa Trần bĩu môi.

“Ha ha, sao chị không phát hiện ra nhỉ?” Chị Hứa Ngôn cười to.

“Anh ấy... anh ấy hay suy nghĩ không đâu lắm.”

Hứa Ngôn nhìn Họa Trần chăm chú. “Em và cậu ấy cãi nhau à?”

Họa Trần xua tay. “Không ạ. Em chỉ muốn hỏi chị Hứa, chuyện bên Vinh Phát đã được xử lý ổn thoả chưa?”

Chị Hứa Ngôn thở dài thườn thượt. “Chắc xử lý ổn thoả rồi! Khách hàng ôm tiền bỏ trốn đó vẫn chưa có tin tức gì, có lẽ trốn ra nước ngoài hoặc đổi thân phận rồi cũng nên. Nhậm Kinh tuy làm việc sơ suất nhưng do chuyện này mà tự sát nên ngân hàng cũng bồi thường cho gia đình một khoản tiền, lo chuyện hậu sự cho cậu ta chu đáo.”

“Những người khác không chịu ảnh hưởng gì sao?”

“Có thể họ cũng bị xử phạt nhẹ trong nội bộ, nhưng không thấy có biến động về nhân sự. À, Phó Giám đốc Phùng đã trở lại, chức trưởng chi nhánh còn trống nên anh ta sẽ ngồi vào vị trí đó.”

Hình Trình đã thoát nạn rồi ư?

“Lại sắp đến lễ Noel rồi, còn nhớ hôm em mang bản thảo đến không? Có phải hôm đó là lần đầu tiên em gặp Giám đốc Hà không, nói cho chị biết, em và cậu ấy là tình yêu sét đánh à?”

“Sao có thể thế được, em ghét anh ta còn không hết nữa là!” Họa Trần đỏ bừng mặt.

“Ồ ồ, cái người em ghét bây giờ đang họp ở phòng biên tập, khoảng nửa tiếng nữa là xong thôi. Bản in thử của tờ báo hôm nay chắc xong rồi, chị phải trở về phòng làm việc đây.”

Hai người tạm biệt nhau, Họa Trần ngồi thêm trong nhà sách nửa tiếng nữa. Lúc rời đi, cô mua cuốn *Adam và Eva*.

Từ thang máy ra, cô bước đến bên cửa sổ, thấy bầu trời xám xịt, những toà nhà cao tầng san sát phía xa, thấp thoáng trong màn mưa lạnh. Cô thờ dãi một tiếng rồi đi về hướng văn phòng của Hà Dập Phong.

Cửa chỉ khép một cánh, anh đang ngồi sau bàn làm việc đọc tài liệu. Cô gõ cửa.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào cô, ánh mắt chăm chú như đợi cô lên tiếng.

Cô không nói gì, trên gương mặt thoáng qua sự áy náy, Hà Dập Phong không biết có phải thế không hay là do anh phỏng đoán. Cô bước vào ngồi ở ghế xô pha, cầm cuốn sách mở ra đọc y như một học sinh ôn bài buổi sáng. Anh đẩy gọng kính. Khi đeo kính, thị lực của anh có thể đạt tới 1.5, dòng chữ trên bìa sách rất lớn, lại có màu xanh tươi sáng, bắt mắt.

Tổng giám đốc từ ngoài bước vào, nhìn thấy Họa Trần đang ở trong phòng liền nói: “Cậu có khách à, vậy lát nữa gặp sau nhé!”

“Không sao đâu, cứ coi cô ấy là không khí đi.” Hà Dập Phong đứng dậy, gọi Tổng Giám đốc lại.

Tổng giám đốc biết ý mỉm cười. Anh vừa từ cuộc họp phát hành tạp chí ở ngoại ô trở về, muốn bàn bạc với Hà Dập Phong về số lượng phát hành của *Ngưỡng vọng* vào năm sau. “Dự tính khoảng giữa năm là có thể kiếm tiền rồi, anh họ nói là sớm hơn dự kiến một năm.”

Hà Dập Phong lại không lạc quan như vậy. “Cạnh tranh trong ngành rất lớn, nếu không bảo đảm được chất lượng thì thu nhập năm sau có thể bị giảm. Anh xem, những tạp chí bắt chước theo phong cách của *Ngưỡng vọng* đã xuất hiện rất nhiều rồi.”

“Tôi nghe thư ký Lâm nói cậu đã ký hợp đồng với Thư Ý rồi, hãy mời cô ấy viết chuyên mục đi, đó sẽ là chuyên mục đặc biệt nhất của chúng ta.”

Hà Dập Phong đưa tay lên sờ mũi với vẻ không được tự nhiên. “Anh cứ nói tiếp đi!”

Tổng giám đốc cười ha hả gãi đầu có chút ngại ngùng. “Cái này... Giám đốc Hà, cảm ơn cậu. Vào Minh Thịnh làm việc là ý của chị tôi, tôi biết tôi không giỏi việc này, cũng chưa thật cố gắng. Anh đã dẫn dắt tôi vào lĩnh vực này, mặc dù chưa được vững vàng, nhưng anh rể nói cũng có chút tiến bộ.” Sau khi ông Chu Hạo Chi bị bệnh, anh phải làm cùng Hà Dập Phong. Anh phụ trách mảng công việc bên ngoài, Hà Dập Phong điều hành hoạt động bên trong công ty. Trên thực tế, việc gì anh cũng phải nhờ Hà Dập Phong chỉ bảo. Nhưng Hà Dập Phong rất nhiệt tình, không châm chọc anh, còn kiên nhẫn hướng dẫn anh. Hai người đã hợp tác rất vui vẻ.

Hà Dập Phong cười. “Tổng giám đốc quá khiêm tốn rồi, tôi chỉ tung gạch nhử ngọc(*) mà thôi.”

(*) Tung gạch nhử ngọc: ý nói gợi ý vấn đề để lôi kéo người khác, làm cho họ bộc lộ khả năng của mình.

“Cậu đề cao tôi quá rồi, tôi nào dám là ngọc. Thôi, tôi không ở đây làm kỳ đà cản mũi nữa đâu. Trời lạnh rồi, cậu dẫn cô bạn này đi ăn lẩu cho ấm.” Trước khi bước ra ngoài, anh ngoái nhìn Họa Trần lần nữa. Hà Dập Phong lại bước về bàn làm việc xem tài liệu, Họa Trần tiếp tục đọc sách, không ai nói với ai câu nào.

Lúc sắp đến giờ tan làm, Hà Dập Phong đẩy ghế, đứng dậy lấy áo khoác trên mắc áo mặc vào, sau đó cho máy tính xách tay vào trong cặp, kiểm tra những tài liệu cần mang theo.

Họa Trần buông thông một câu: “Em có bầu rồi.”

“Em nói cái gì?” Hà Dập Phong quay phắt người lại, bước nhanh về phía bàn, đứng trước mặt cô, hung dữ nắm lấy vai cô.

Họa Trần chậm rãi chớp mắt. “Em nói em có bầu rồi. À, không đúng, là em muốn có bầu. Em đã lên kế hoạch mang bầu rồi.” Cô rút từ túi xách ra một tờ giấy được gấp vuông vắn. “Trong sách nói phải mang thai mười tháng, nhưng trên thực tế tuần thai chỉ có hai trăm tám mươi ngày, có nghĩa là chín tháng một tuần. Cho con bú sữa mẹ từ tám đến mười tháng. Em đã qua tuổi hai mươi lăm rồi, em muốn sinh hai đứa con, như vậy, lúc nào thì em có thể lại đi du lịch tiếp được nhỉ? Để em tính xem nào...”

Bên tai vọng đến tiếng nghiến răng ken két của Hà Dập Phong. “Nguyễn Họa Trần!”

Cô đau lòng dẫu môi lên. “Anh không muốn em mang bầu à?”

“Em nói năng thận trọng một chút được không hả?” Hà Dập Phong thấy thực sự mệt mỏi.

Ánh mắt tỏ ra sợ sệt, tròng mắt đen láy. Đột nhiên, cô cười một cách quý dị, nắm lấy cánh tay anh đứng dậy, nhắm mắt lại, đôi môi nhẹ như lông hồng chạm vào môi anh, cổ anh, yếu hầu anh...

Hà Dập Phong phải cố gắng hít thở, phổi như bị ai đó cướp mất chức năng hô hấp. Sao lại gặp phải một ma nữ khiến anh vừa buồn, vừa hận, vừa yêu, vừa thích thế này cơ chứ?

“Dẻ xương sườn đó gãy rồi thì vứt đi nhé. Bây giờ anh cho em một dẻ xương sườn mới, giống như Adam cho Eva ấy.”

Đúng là biết cách vận dụng khéo léo. Bàn tay anh luồn vào tóc cô, trái tim cố tỏ ra cứng rắn dần dần mềm lại. Cô đã như vậy rồi, anh có thể tức giận được sao? Nheo má cô, anh yêu thương hỏi: “Ngực bây giờ còn đau không?”

“Em vẫn đang kiên trì uống thuốc và phối hợp chữa trị, đỡ nhiều rồi.”

“Còn làm những chuyện ngốc nghếch cho người đàn ông khác nữa không?”

“Anh nói ai cơ, người nào có thể không giữ chuẩn mực đạo đức như vậy chứ?” Cô còn giả bộ vô tội, nói với giọng hết sức căm phẫn.

Hà Dập Phong hoàn toàn đầu hàng, cuối cùng chỉ biết tức tối trừng mắt nhìn cô, mắng: “Nếu còn có lần sau, đừng nói đến việc mang thai, cho dù em đem con đến trước mặt anh, anh cũng không tha thứ cho em đâu.”

Họa Trần le lưỡi, nghịch ngợm đáp lễ: “Tuân lệnh, Phu tử!”

Giữa cô và Hình Trình, anh tin là hai người đã không còn bất cứ mối quan hệ nào, mà có thể cũng chưa từng có. Hình Trình là người đàn ông phức tạp, thận trọng, suy trước tính sau, anh bực vì cô bị người khác lợi dụng, còn ra sức giúp đỡ người ta một cách vô cùng ngốc nghếch nữa chứ. “Lúc nào mới thông minh lên một chút?” Anh kéo khoá áo khoác cho cô, còn quần khăn quàng cổ cẩn thận.

“Chỉ cần sinh con thông minh là được, em có ngốc một chút cũng không sao.” Rất chí công vô tư, oai phong凛冽.

“Gen giống như em, con làm sao thông minh được?”

“Gen của anh tốt mà!”

Cô nàng quay ngoắt sang nhìn anh, trêu chọc anh. “Da mặt dày thật đấy!” Anh nói. Bước ra khỏi toà nhà, gió lạnh thổi ùa vào, nhưng lại mang theo không khí mới mẻ khiến tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Buổi tối, Hà Dập Phong lại chuyển hành lý đến Tỉnh Uyển. Nếu sống ở Khế Viên thì phải leo cầu thang, mà với tình hình sức khỏe của Họa Trần hiện giờ tốt nhất là nên đi thang máy. Lúc sắp xếp hành lý, anh vừa bực vừa buồn cười, cảm thấy mình thoát chuyển đi thoát quay về cứ như trẻ con vậy. Có lẽ là anh bị ai đó đồng hoá rồi.

Cô giúp việc theo giờ mà bà Hoa Dương thuê về cho họ là người rất khéo léo, cô ấy biết làm mì vằn thắn, hầm canh gà cho họ ăn. Cô ấy còn nói trong những ngày đầu đông, ăn vài con gà mái thì cả mùa đông sẽ không lo bị cảm cúm. Hà Dập Phong để ý quan sát tay Họa Trần, cô không còn bị nề nữa, anh cũng thấy mình trông nom cô quá kĩ. Cô chỉ ra vườn hoa một lát đã bị giục vào nhà.

Chỉ có mấy ngày không gặp nhau mà đã thấy nhớ vô cùng. Chẳng có tâm trạng làm việc gì khác, ăn tối xong không lâu, cả hai người đã lên giường nằm. Chỉ để một chiếc đèn ngủ nhỏ hắt ánh sáng dịu dịu, Họa Trần tựa đầu lên ngực anh, nghịch khuy áo ngủ của anh, còn anh chốc chốc lại vuốt tóc cô.

“Có lúc em nghĩ, chúng mình sống thoải mái thế này có phải là do nhận được sự hậu thuẫn vững chắc của bố mẹ hay không? Chúng ta luôn có đường để đi, không bao giờ phải bước vào con đường cùng. Nhưng như

Hình Trình và Nhậm Kinh, nói hết là hết.” Họa Trần giở mình, nắm gối đầu lên cánh tay anh, nhìn lên trần nhà, vẻ mặt yên tĩnh.

Cô nhóc này vẫn còn nghĩ đến anh ta, Hà Dập Phong quay người, kéo tay cô đặt lên ngực mình. “Đây là sự thực, nhưng không phải là tuyệt đối. Ngay từ đầu, họ đã coi cuộc đời như một ván cờ, mặc dù họ không biết mình có bao nhiêu quân cờ trong tay. Họ không để lại đường lùi cho mình, họ chỉ muốn thắng, không muốn thua. Thế nên Nhậm Kinh chọn cách làm như vậy cũng không có gì lạ. Tham vọng trong lòng họ quá lớn, mắt chỉ nhìn thấy đám mây, thế giới này có cầu thang nào bắc lên mây không? Cho dù có, trên mây thì có phong cảnh gì chứ? Chúng ta đã từng bay xuyên qua đây, đó chỉ là tầng khí lưu, là bụi bẩn và hơi nước mà thôi. Nhưng khi nhìn xuống mặt đất, ta sẽ thấy cảnh đẹp nhất chính là cảnh dưới mặt đất. Mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thuận lợi đã vội vàng vẽ lên bức tranh tươi đẹp xán lạn mà quên rằng cuộc đời còn có rất nhiều điều không thể biết trước, lo trước để tránh họa mới có thể sống an yên.”

Những câu này Họa Trần phải “tiêu hoá” rất lâu, sau đó đột nhiên rùng mình một cái. “Phu tử, hay là chúng ta sống thật giản dị, không đòi hỏi vật chất, danh lợi, đời này kiếp này chỉ có hai ta thôi, như vậy chúng ta sẽ cảm thấy thoải mái, mà thoải mái rồi mới cảm thấy vui vẻ được.”

“Thế thì, ngày mai chúng ta sẽ ra ngoài thành mua một mảnh vườn, em trồng hoa trồng rau, còn anh kiếm tiền mua gạo.

Thái cục đông ly hạ

Du nhiên kiến Nam Sơn.”(*)

(*) Trích trong bài thơ **Ấm tửu (Uống rượu)** của nhà thơ Đào Tiềm, Trung Quốc. Dịch nghĩa là:

“Hái cúc dưới giậu đông

Thơ thới nhìn núi Nam.”

“Còn nuôi mèo, nuôi chó nữa chứ?”

Họa Trần nhắm mắt lại, kêu lên: “Anh lại trêu em, biết rõ là em sợ chó, còn bảo nuôi chó.”

Anh cười nhẹ, hôn cô đầy dịu dàng, âu yếm, hôn đến khi cô mở mắt ra mới thôi. “Họa Trần, em nói muốn có bầu, nhưng em đã chuẩn bị để làm mẹ chưa? Mẹ không phải là một cách xưng hô, họ còn có đôi tay mạnh mẽ, ý chí kiên cường để có sức mạnh bảo vệ con cái. Em sợ cái này sợ cái kia thì phải làm thế nào?”

Họa Trần im lặng, nhú mày.

Anh hôn nếp nhăn trên ấn đường của cô. “Đừng sốt ruột, sau khi kết hôn, chúng mình sẽ cùng đi ngắm tất cả các cảnh đẹp trên thế giới. Anh và con sẽ từ từ đợi em, đợi đến khi nào em trở nên mạnh mẽ hơn.”

Họa Trần nhè nhẹ gật đầu, trái tim đập loạn xạ giờ đã bình tĩnh lại. Cô tìm một vị trí thích hợp nhất trên cổ anh rồi vùi mặt vào đó, đây là nơi ấm áp nhất trong mùa đông này.

Mùa đông này mưa nhiều, lạnh và ẩm ướt, thời tiết vô cùng khó chịu. Máy con đường cao tốc gần Tân Giang hơi tí là bị chặn, các chuyến bay lần lượt bị hoãn lại, việc cất cánh trở thành một vấn đề lớn. Vậy mà người Tân Giang vẫn sống yên ổn và bình tĩnh ngày này qua ngày khác, chỉ có điều khi ra khỏi nhà, họ sẽ đeo khẩu trang như một thói quen.

Bên Vinh Phát có sự biến động lớn. Hình Trình đã từ chức, công việc của anh giờ giao cả (thiếu) lại cho Phó Giám đốc Phùng. Ba mươi năm vất vả bôn ba, giờ mọi chuyện đã thay đổi. Tổng giám đốc chân thành mời Hình Trình ở lại, nhưng anh vẫn kiên quyết rời đi.

Hình Trình từ chức là chủ ý của Trầm Tư. Trầm Tư đối xử với anh không xa cách, lạnh nhạt khiến Hình Trình cảm động rơi nước mắt.

Trầm Tư phân tích cho Hình Trình: “Mặc dù có người giúp đỡ anh, không truy cứu trách nhiệm, nhưng sự thật vẫn sờ sờ ra đó, mà đó lại là một sai lầm lớn. Sau này, cho dù anh có cố gắng thế nào, nghiệp vụ có xuất sắc ra sao, khi thăng chức, họ vẫn lấy lỗi đó ra bình xét, đánh giá. Chúng ta thà cao thượng từ chức trước, chứ không thể sống mà phải luồn cúi, để người khác thấy rằng anh dám làm dám chịu. Bị buộc từ chức vì phạm lỗi và chủ động từ chức là hai việc có tính chất hoàn toàn khác nhau. Người trong ngành sẽ đánh giá cao anh, tôn trọng anh hơn. Nghỉ việc rồi, đừng vội đi làm, hãy đến Học viện kinh tế Giang Thành học lấy tấm bằng MBA. Ở trong lớp sẽ có rất nhiều nhân tài, có khi bạn học cùng lớp với anh lại giống như Mã Vân(*), Vương Thạch(**) cũng nên. Tốt nghiệp rồi thì anh có thể tha hồ chọn lựa nghề nào lương cao, chức trọng. Bố em ghét nhất mấy người thân mở miệng xin xỏ ông này nọ, nhưng anh là một nhân tài thực sự, ông sẽ không “chọn người hiền tài bỏ người thân” đâu. Lúc đó, anh muốn bỏ nghề kinh doanh sang làm chính trị cũng được. Anh cứ suy nghĩ kĩ đi!”

(*) *Mã Vân (Jack Ma): là tỷ phú, doanh nhân thương mại điện tử người Trung Quốc. Ông là người sáng lập và là chủ tịch điều hành của tập đoàn Alibaba.*

(**) *Vương Thạch: đại gia bất động sản ở Trung Quốc.*

Mọi thứ trước mắt Hình Trình được Trầm Tư đã thông, anh vốn chỉ muốn nắm chặt tất cả những thứ có ở hiện tại, không ngờ nhảy ra bên ngoài lại có một vùng trời khác. Anh càng ngày càng dựa dẫm vào Trầm Tư, chuyện gì cũng bàn bạc với cô. Anh chân thành cảm ơn cô, Trầm Tư ngoác miệng cười rồi nói: “Em yêu anh, anh sống tốt thì em cũng sống tốt.” Anh hứa sẽ yêu thương cô cả đời, Trầm Tư mỉm cười đầy ý vị.

“Em không tin anh sao?”

“Em tin bản thân mình hơn. Bây giờ anh là của cải, em chính là nhà đầu tư, chúng ta đã là một thể thống nhất không thể tách rời.”

Hình Trình cũng bật cười theo, nhưng nụ cười có chút thê lương. Anh lại một lần nữa có thể chạm đến ước mơ, nhưng đây thật sự là điều anh muốn ư, anh cũng không biết nữa.

Một hôm, Hà Dập Phong tan làm trên đường về Tĩnh Uyên nhớ ra Họa Trần nói thèm ăn măng khô, còn kể tên một vài quán nổi tiếng. Anh tìm rất lâu mới thấy, lúc thanh toán, nhìn ngó xung quanh, phát hiện nhà hàng này nằm cùng tuyến phố với quán Tím. Anh tự tin bước qua đó.

Cánh cổng trang nhã, biển hiệu gắn đèn không còn nữa, giờ đã thay bằng cửa kính hiện đại và đèn màu, trên hộp đèn là cái tên xa lạ. Anh ngẩng đầu

lên, các khung cửa sổ trên tầng của Giày múa vàng đều tối om, có một cánh cửa bị bung, gió thổi làm vang lên tiếng kẽo kẹt.

Chủ quán mới nói với Hà Dập Phong là vì tình trạng sức khỏe, Thu Kỳ đã nhượng lại quán cho người khác, bây giờ đang trị bệnh ở Bắc Kinh.

Hà Dập Phong gật đầu chào chủ quán, anh nghĩ có lẽ chị ta đã hoảng hốt vì câu nói hôm đó của anh. Ngay từ đầu, chị ta nghĩ mình luôn gặp may, vì không có ai biết chuyện chị ta đã làm trước kia. Bà Hoa Dương thấy Họa Trần thân thiết với chị ta nhưng cũng không ngăn cản, mục đích là muốn Họa Trần biến thành một cái gai sắc nhọn, lúc nào cũng có thể đâm chị ta. Thời gian tử hình có hạn, nhưng sự giày vò lại vô hạn. Người bình thường có thể muốn giày vò về thể xác, nhưng cao thủ lại muốn giày vò về tinh thần, làm suy kiệt tinh thần đồng nghĩa với việc giết chết người đó mà lại không phải lấy mạng đền mạng. Thu Kỳ ở bên Họa Trần, tiến lên không dám, lùi lại cũng không muốn, chị ta đang đợi thời cơ mới. Cứ nấn ná như vậy, thoát cái, bao nhiêu năm đã trôi qua. Hà Dập Phong không muốn Họa Trần trở thành quân bài trong trận chiến giữa hai người đàn bà, thế nên anh đã đánh đòn phủ đầu, đập tan ý định của Thu Kỳ. Chị ta có thực sự bị bệnh không, anh không muốn hỏi. Nếu chị ta xuất hiện trước mặt Họa Trần một lần nữa thì anh mới ra tay.

Bữa tối đã sẵn sàng, người giúp việc theo giờ nấu món cháo bát bảo, vừa vào bếp đã ngửi thấy mùi thơm. “Bát này cháu ăn ngọt, cô đừng cho nhầm nhé.” Cuốn sách *Hành trình đến Trung Đông* mà Họa Trần đang viết đã đến hồi kết, mấy ngày rồi cô không ra khỏi nhà.

Anh lấy món măng khô ra, cô reo lên mừng rỡ, tham lam gắp đầy miệng. Hà Dập Phong nhìn thấy thế nhú mày.

“Em chọn xong trang phục chưa?” Ngày mai là hôn lễ của bà Hoa Dương và ông Chu Hạo Chi. Hai người họ bàn bạc làm đơn giản thôi, nhưng Hà Dập Phong vẫn thông báo cho mọi người biết. Lăn lộn trên thương trường nhiều năm, hai người họ có rất nhiều bạn bè, ban đầu chỉ dự định mời mười bàn tiệc, giờ đã lên đến ba mươi bàn. Mọi người ở Tân Giang gọi đùa bà Hoa Dương và ông Chu Hạo Chi là Lolleta Chu(*) và Vincent Lo(**) của Tân Giang. Hoa Dương nói đó là những lời đồn nhảm, bà không sinh ra ở Hồng Kông, mà ông Chu Hạo Chi cũng không phải yêu thầm bà nhiều năm. Nhưng cuộc hôn nhân của bà vẫn khiến nhiều người ngưỡng mộ, đến độ tuổi này rồi có được tình yêu chân thành của một người đàn ông xuất sắc là điều không dễ dàng.

(*) Lolleta Chu: hoa hậu Hồng Kông năm 1977.

(**) Vincent Lo: hiện tại là Chủ tịch của Tập đoàn Shui On, chủ đầu tư dự án trung tâm thương mại, vui chơi giải trí và bán lẻ tổng hợp Xintiandi tại Thượng Hải (Trung Quốc), sở hữu khối tài sản cả tỷ USD và là một tên tuổi hàng đầu của làng bất động sản Hồng Kông, cũng như Trung Quốc đại lục.

Chu Hạo Chi mời Họa Trần và Hà Dập Phong ăn bữa cơm gia đình. Họa Trần tỏ ra rất lễ phép, nhưng không nói gì nhiều. Ông cũng không phải là người khéo léo, chỉ biết cố gắng tìm chủ đề nói chuyện. Ông Chu Hạo Chi rất vui, ông nói với Dập Phong: “Ta mời cháu từ New York về đây, cứ nghĩ là để nhận chức giám đốc điều hành, ngờ đâu lại có thêm con rể, đúng là duyên phận!”

Trên đường về nhà, Họa Trần ngồi nghiêng, chăm chú ngắm nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ. Lúc xuống xe, cô quay người lại, giữ lấy cánh tay anh. Anh đứng im, cô liền bước đến, nói: “Người anh ấm thật đấy.”

“Anh đừng mặc diện thế này nữa, không họ lại nghĩ em dụ dỗ trai đẹp.”
Họa Trần cầu nhàu.

Hà Dập Phong trừng mắt nhìn cô, hồi nhỏ, sao anh không phát hiện ra cô có mồm miệng dẻo quẹo như thế này nhỉ?

Lúc vào phòng đọc sách trả lời email, nhìn sang thấy máy tính của Họa Trần chưa tắt, anh liền mở bản thảo ra xem. Cuốn sách này Họa Trần lấy tên là *Ánh trắng cô đơn*. Chương mới nhất viết như sau: *“Tôi bước chậm chậm trên sa mạc, vì ban ngày trời nắng như đổ lửa nên không khí tỏa hơi nóng hầm hập và thơm nồng. Tôi đã hít thở không khí đó, ngẩng đầu nhìn trời đêm. Không có ngôi sao nào, chỉ có vầng trăng mờ nhạt. Ánh trắng chiếu lên bóng tôi, cả bóng và tôi cùng bước về phía trước, gần như hoà với ánh trắng. Nó cô đơn, tôi cũng cô đơn.”*

Dòng cuối cùng, Hà Dập Phong nhìn rất lâu.

Tắt đèn bước về phòng ngủ, người nào đó đáng lẽ đã ngủ rồi thì lại không thấy đâu. Anh bước ra khỏi phòng rồi chạy một mạch lên sân thượng, quả nhiên, Họa Trần đang ở ngoài vườn hoa. Mái vòm đã đóng nên không lạnh lắm. Hai tay Họa Trần đang ôm vai, người tựa vào cây đứng ngẩn ngơ. Nghe tiếng bước chân, cô ngoảnh lại, anh thấy nước mắt trên gương mặt cô.

Anh thở dài nhẹ nhẹ, bước đến ôm lấy cô.

“Bố mẹ không có sự chọn lựa, họ cũng chẳng phải là thánh nhân, nhưng em... vẫn hy vọng nhìn thấy bố mẹ sống bên nhau đến già. Nếu lúc đầu họ

không làm công việc như bây giờ thì liệu họ có phải đi đến bước này không?” Họa Trần sụt sịt hỏi.

Anh không thể trả lời, chỉ biết ôm cô thật chặt. Trái tim con người thường hay thay đổi, lại thêm hoàn cảnh thay đổi và thời gian vô tình càng là lý do khiến người ta xa nhau. Thật may, khi bà Hoa Dương và ông Thịnh Mậu Cốc ly hôn, Họa Trần đã trưởng thành và anh đã ở bên cạnh cô.

Hôn lễ diễn ra trong không khí ấm áp, thân mật. Bà Hoa Dương chỉ mặc một chiếc áo sườn xám đơn giản, hoàn toàn không còn dáng vẻ của một phụ nữ thành đạt trên thương trường, mà giống như một thiếu nữ dịu dàng. Ông Chu Hạo Chi luôn ân cần săn sóc chu đáo cho bà mọi lúc, người nhà vợ trước của ông đều đến, còn nói rằng sau này ông Chu Hạo Chi phải nhờ cậy hết vào bà. Đây là cuộc hôn nhân nhận được nhiều sự chúc phúc và mong đợi. Khi người làm chứng đọc xong lời chứng thực, bà Hoa Dương đã rơi lệ vì không kìm được xúc động.

Chứng kiến hôn lễ của hai người họ, nhiều người cũng không kìm được nước mắt.

Tối hôm đó, người khóc to nhất chính là Ấn Học Văn, bạn ngồi cùng bàn với Hà Dập Phong. Nghe nói và tận mắt chứng kiến là hai việc hoàn toàn khác nhau, lúc Họa Trần cùng Hà Dập Phong bước vào, đầu tiên anh ta tỏ ra bực tức, sau đó thì khóc lóc sụt sùi. “Cùng trong một ngày, vợ tôi và anh em tốt của tôi phản bội tôi, tôi là người đáng thương nhất trên đời.” Hà Dập Phong an ủi: “Thất bại giúp cho con người có thể trưởng thành trong thời gian ngắn nhất, đó không phải là chuyện tốt sao?” Ấn Học Văn ngừng khóc, kích động nói: “Thật sao?” Họa Trần và Hà Dập Phong cùng gật đầu cái rụp. Ấn Học Văn cười ha hả, uống liền mấy cốc rượu, rồi lại gọi Hà Dập Phong là anh em như trước.

Kết thúc bữa tiệc, Họa Trần chào mẹ rồi cũng ra về giống như những người khách khác. Hà Dập Phong không vội lái xe mà bật đèn trong xe lên. Họa Trần biết anh không uống rượu, nhưng chẳng hiểu vì sao mặt anh lại đỏ hồng thế kia. “Anh bị sốt à?” Cô áp mu bàn tay mình lên trán anh.

Hà Dập Phong cầm tay cô hạ xuống, rồi giống như nhà ảo thuật, tay kia của anh xoè ra thứ giống như hộp trang sức.

Họa Trần chớp chớp mắt. “Anh mua từ lúc nào vậy?”

“Hôm qua lúc đi mua măng khô, nhân tiện mua luôn.”

Ồ, hoá ra là vì lý do đi mua măng khô. “Măng khô của quán đó rất ngon.”

“Ừ.”

“Hộp này là anh mở hay em mở?” Họa Trần cảm thấy con người này thật biết an ủi. Noel năm ngoái đã phải chuẩn bị bao công sức để tặng cô sách và đĩa, năm nay lại mua đồ trang sức cho cô.

Hà Dập Phong nghĩ ngợi một lúc rồi tự mở ra. “Vì muốn thực hiện kế hoạch mang thai của em, anh nghĩ không thể có bầu trước khi kết hôn được, thế thì không hay chút nào. Có một số trình tự bắt buộc phải tuân thủ.”

Anh đeo chiếc nhẫn đính kim cương lấp lánh vào ngón áp út ở bàn tay phải của cô. Họa Trần giơ tay lên nhìn. Thật vừa vặn, cứ như đặt riêng cho

cô vậy.

“Đây là bước thứ nhất, bước thứ hai, anh đã đặt vé máy bay rồi, chúng ta sẽ đến Bắc Kinh ăn Tết ông Công ông Táo, sau đó sẽ đi Hy Lạp.”

“Vì ở đó có biển Aegean ạ?” Họa Trần bụm miệng cười.

“Vì em nói rằng đàn ông Hy Lạp khá đẹp trai nên anh muốn sửa chữa nhận định sai lầm này.”

“Thế thì đi thôi.” Họa Trần vung tay lên, vẽ một đường trên không trung, cả người bỗng xụi lơ, lao vào lòng anh, thì thào: “Lần này là chồng em thật sự rồi!”

“Anh không chắc em có thể làm người vợ đúng nghĩa được không.” Dập Phong cười dịu dàng.

“Em có cái này, em sẽ không hối hận.” Họa Trần di chuyển bàn tay, ánh sáng lấp lánh trên chiếc nhẫn chiếu sáng khuôn mặt cô.

Việc bà Hoa Dương tái giá, người không thể chấp nhận được chính là ông Thịnh Mậu Cốc, nhưng ông đã không có quyền can thiệp nữa. Hôm đến Cục Dân chính làm thủ tục ly hôn, ông đã hỏi lại bà có chắc chắn không? Bà Hoa Dương chỉ bình thản liếc nhìn ông. Cái nhìn này khiến ông cảm thấy mình thật ngốc nghếch. Ánh mắt đó rất trong, nhưng cũng thâm sâu khó đoán hết như giữa đêm tối mà phải đứng trên con đường không một bóng người phủ đầy sương lạnh lẽo.

Mấy hôm sau, Họa Trần gọi điện tới, nói những chuyện không đầu không cuối với ông. Ông hiểu cô con gái ngoan ngoãn của mình đang muốn an ủi ông. Ông nói: “Ngày mai bố đến Hồng Kông họp với mấy nhân hiệu nổi tiếng thế giới, con muốn quà gì nào?” Họa Trần nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Bố mua cho con móc chìa khoá Disney đi! Đúng rồi, Hồng Kông không chỉ là thiên đường mua sắm, còn có công viên Disney nữa.” Hình như ông chưa lần nào đưa Họa Trần đến khu vui chơi, vậy mà trong chớp mắt, con bé đã có bạn trai rồi. Chàng trai đó, hồi Họa Trần học cấp ba, cậu ta cũng thích con bé, không ngờ hai đứa lại trở thành người yêu của nhau.

“Bố đi ngày mai à? Vậy bố con mình cùng đến sân bay nhé, con và anh Dập Phong đi Bắc Kinh ạ.”

Đúng là già cả hay quên, việc này cái cậu Hà Dập Phong đó đã nói với ông. Cậu ta muốn cầu hôn Họa Trần, muốn đưa Họa Trần về nhà gặp bố mẹ, rồi dẫn Họa Trần ra nước ngoài đón Tết và mong nhận được sự cho phép của ông. Nhìn gương mặt thông minh, điển trai của cậu ta, ông cảm thấy được an ủi. Cuối cùng Họa Trần cũng đã có nơi nương tựa tốt.

Sân bay vào buổi sáng sớm vẫn còn khá lạnh. Những ô cửa sổ kính dưới mặt đất xếp với nhau tạo thành từng mảnh nhỏ. Phóng tầm mắt ra phía xa, đường băng bên ngoài dài vô tận như tấm bản đồ được lắp ghép trong buổi sáng tĩnh lặng. Tại đại sảnh đã có rất nhiều người xếp hàng làm thủ tục.

Đã tám giờ rồi mà vẫn chưa nhìn thấy tia nắng nào.

Bước qua vạch kiểm tra an ninh, Họa Trần nói với bố: “Bố ơi, bố con mình tạm biệt ở đây nhé. Lúc nào máy bay hạ cánh thì gửi tin nhắn cho con. Bố đừng gọi điện, cước phí điện thoại ở Hồng Kông đắt lắm!”

Ông Thịnh Mậu Cốc bật cười, ai đó nếu biết người nói câu này là con gái ông có lẽ sẽ cười rơi cả răng ra ngoài mất. Ông dặn dò Họa Trần lúc gặp bố mẹ của Hà Dập Phong phải lễ phép, lịch sự.

“Chào buổi sáng, Giám đốc Hà! Chào buổi sáng, Nguyễn Họa Trần!” Giản Phi Nhiên trong bộ trang phục du lịch màu đen bó sát, gật đầu với Hà Dập Phong và Họa Trần. Nụ cười của cô ta rất đúng cách lại hào phóng, chỉ có điều nó không mang lại cảm giác ấm áp cho người đối diện. Giản Phi Nhiên có cảm giác mình bị lừa gạt, sỉ nhục. Sao cô ta lại có thể ngốc nghếch tin vào lời nói của họ, rằng họ không phải là người yêu của nhau chứ. Nhớ lại những việc làm trước đây, cô ta cảm thấy mình chẳng khác nào một chú hề vụng về diễn vai hề duy nhất trên sân khấu.

“Chào cô!” Hà Dập Phong gật đầu. “Cô cũng đi công tác à?”

“Vâng, đi Hồng Kông công tác vào cuối năm như thế này thật chẳng dễ chịu chút nào, nhưng cũng không còn cách nào khác!”

“Có vẻ tôi và cô đi cùng chuyến bay rồi.” Ông Thịnh Mậu Cốc giơ lên chiếc vé máy bay trong tay, chậm rãi đánh giá gương mặt xinh đẹp của Giản Phi Nhiên.

“Ồ, là Chủ tịch Thịnh! Thật thất lễ!” Giản Phi Nhiên vội vàng chào hỏi. Nhân vật như ông Thịnh Mậu Cốc thường xuất hiện trên báo chí, ti vi, khiến người ta cảm thấy rất xa cách, không ngờ con người thực lại dễ gần và có sức hút đến như vậy. Càng không ngờ ông lại là bố của Họa Trần. Chắc chắn kiếp trước Họa Trần đã cứu vớt cả dải ngân hà thì kiếp này mới may mắn đến vậy.

Nghe nói Giản Phi Nhiên và Họa Trần là bạn học, ông Thịnh Mậu Cốc càng tỏ ra thân thiết. “Đưa vé máy bay cho chú, để chú đặt cho vé ngồi ở khoang hạng nhất.”

Giản Phi Nhiên vô vùng kinh ngạc, vội vàng từ chối, nhưng thư ký của ông Thịnh Mậu Cốc đã bước đến, cầm vé máy bay của cô. Gương mặt của Giản Phi Nhiên lúc này sinh động như hoa, ánh mắt sáng lấp lánh.

Chuyến bay đi Bắc Kinh sắp cất cánh, Họa Trần và Hà Dập Phong bước vào cửa ra máy bay.

“Phu tử, anh đã xem *Hỉ Bảo* của Diệc Thư chưa?” Họa Trần cúi đầu nhìn ngón chân của mình.

“Truyện kể về các nhân vật lịch sử à?”

“Không, đó là một cuốn tiểu thuyết. Một cô gái bị bố của bạn quyến rũ nên đã trở thành tình nhân của ông ta. Cô ấy đã từng độc thoại với nội tâm mình như sau: *Mỗi lần mình ngoạn đầu lại, ai sẽ thấp đèn đợi mình trong bóng tối? Mình đã phải ngoạn đầu lại quá nhiều lần, kể cả người xứng đáng, kể cả người không xứng đáng. Mình cảm thấy rất mệt mỏi, mới hai mươi một tuổi mà còn mệt hơn cả người bốn mươi một tuổi. Mình cần một nơi để có thể nghỉ ngơi, bây giờ ông ấy đang cho mình điều đó, mình cảm thấy rất vui. Nguyên nhân cũng chưa hẳn là tiền bạc, cho dù người khác có tin hay không mình cũng mặc.*”

“Trí tưởng tượng của em quá phong phú rồi đấy!” Hà Dập Phong nhìn thẳng về phía trước. Hôm nay là ngày gì thế không biết, ai cũng rời khỏi Tân Giang là sao? Trong nhóm người bước ra cầu thang lên máy bay, anh còn nhìn thấy Hình Trình và vợ chưa cưới của anh ta - Trầm Tư.

Hình như nhận ra có người đang nhìn mình, Hình Trình chột quay đầu lại, rồi khẽ gật đầu chào Hà Dập Phong, sau đó gượng gạo quay đi. Anh có cảm giác như bị gai đâm, cứ nhớ cái nào là lại mọc ra cái khác, chẳng thể nào nhớ hết được. Hình dáng nhỏ nhắn quen thuộc đó, nụ cười như hoa nở đó, rõ ràng gần như vậy mà lại rất xa. Bức tranh này, anh sẽ mãi mãi khắc ghi: cùng ngày, cùng tháng, cùng năm, cùng một chuyến bay, bên cạnh cô có Hà Dập Phong, bên cạnh anh có Trầm Tư. Anh và cô có cùng một điểm xuất phát nhưng đích đến lại khác nhau.

Anh một lần nữa tự nhủ: Đối với một người đàn ông, tình yêu chỉ là khúc nhạc đệm trong cuộc sống, sự nghiệp mới là ca từ đẹp đẽ nhất.

Thật châm biếm khi anh và Trầm Tư ngồi ở khoang hạng sang, còn Hà Dập Phong và Họa Trần lại ở khoang thường.

“Đó là vợ chưa cưới của anh ấy.” Họa Trần nghĩ Hà Dập Phong không biết Trầm Tư.

Hà Dập Phong kiểm tra dây an toàn cài vào giúp cô, sau đó cũng cài dây cho mình. Chỗ ngồi của Họa Trần gần cửa sổ nên cô rất vui.

“Anh nói xem, làm con rể của thị trưởng thành phố, liệu hít thở có phải cân nhắc không nhỉ?” Lông mi đen nháy chớp chớp, Họa Trần buộc miệng hỏi.

“Em ngồi yên cho anh đi, sao nghe giọng có vẻ buồn thế?” Hà Dập Phong dập tắt ngay sự kích động của cô.

“Em chỉ tò mò thôi mà.” Họa Trần điều chỉnh tư thế ngồi, lắc đầu một cái. Bố mình và Giản Phi Nhiên ra sao, Hình Trình và Trầm Tư ra sao, thôi, cứ để mặc giống như mây bay trên trời, muốn trôi đi đâu thì trôi vậy! Bắt đầu từ bây giờ, cô phải vui vẻ hưởng thụ chuyến du lịch của mình, chuyến du lịch của tình yêu và ở bên cạnh Dập Phong.

“Hình như tuyết rơi rồi!” Bên ngoài máy bay, sắc trời lạnh lạnh, từng bông tuyết không ngừng rơi. “Đây là trận tuyết đầu mùa của Tân Giang.” Họa Trần kích động đan hai tay vào nhau.

“Chắc không ảnh hưởng đến chuyến bay đâu nhỉ?” Hà Dập Phong chỉ quan tâm đến vấn đề thực tế.

Máy bay cất cánh, năm mươi mét, một nghìn mét, hai nghìn mét... Từ trên cao nhìn thấy thành phố Tân Giang lẫn trong tuyết, chỉ một lát nữa thôi, cây cối, toà nhà cao tầng sẽ phủ một màu trắng xoá... Kỳ lạ thật, mặt trời bỗng ló rạng, ánh nắng lấp lánh làm cho những bông tuyết có màu đỏ rực, mặt đất được bao phủ bởi màu đỏ chói mắt.

Họa Trần cứ thế chăm chú nhìn, rồi bất giác thốt lên: “Oa, phong cảnh đẹp như tranh!”

Hà Dập Phong vẫy tay gọi tiếp viên hàng không, yêu cầu một chiếc chăn mỏng. Anh quay người lại, thấy trên gương mặt trắng ngần của cô để lộ niềm vui sướng không thể che giấu, nụ cười thuần khiết trong veo, mái tóc dài đen mượt đang xõa trước bờ vai thon thả.

Anh đắp chiếc chăn mỏng lên người cô, khoé miệng khẽ cong lên, trái tim anh cũng đang thầm nói: “Em chính là phong cảnh!”

HẾT

Ngoại truyện

1. Năm đó, buổi chiều tối đó

Đám mây “lãng mạn” rất ít khi bay ngang qua bầu trời của trường Đại học Y, nếu thỉnh thoảng có bay tới một đám thì cũng mang đến cảm giác rất kỳ lạ. Hà Dập Phong ngẩng đầu lần thứ sáu, đôi mắt đen sâu thẳm bất giác nheo lại.

Chuyên ngành của cậu em khoá dưới là bác sĩ lâm sàng, trong vòng bảy năm sẽ học hết bậc cử nhân lên bậc thạc sĩ. Cậu ta đang học năm thứ ba, hiện là trợ lý của anh trong phòng thí nghiệm. Có lẽ là do gánh vác trách nhiệm “thần thánh” của nghề nghiệp, nên cứ ở Đại học Y khoảng ba năm là ai cũng có cảm giác nặng nề của việc lo cho nước cho dân, đến nụ cười cũng rất bi tráng.

Sáng sớm nay, trên gương mặt của cậu em khoá dưới không hiểu thế nào lại tươi như hoa, mãi chẳng thấy tàn còn luôn ngoác miệng đến tận mang tai. Lúc ghi chép số liệu vi khuẩn bệnh còn hát ngâm nga, lúc làm vệ sinh bình đựng còn lắc lư người rất có nhịp điệu.

Hà Dập Phong không phải là người hay ra vẻ ta đây là đàn anh, thực tế anh cũng lười đóng vai trò này. Anh quá bận rộn, lại còn phải bỏ tâm sức, tình cảm quản lý Học Trần. Cho đến khi nhìn thấy cậu ta lén lút lấy giấy bọc chiếc bình thủy tinh hình tam giác rồi bỏ vào túi, anh mới lên tiếng.

Không phải anh muốn nói hành vi ăn cắp của cậu ta là không tốt, cũng không trách mắng công việc thực nghiệm hôm nay của cậu ta chẳng ra gì, mà anh đang có chút thắc mắc. “Cái đó để đựng gì thế?” Anh giảm âm lượng, không muốn cho hai người bạn học đang vui đùa làm thí nghiệm gần đó nghe thấy.

Cậu em khoá dưới đồ mắt, kiểu xấu hổ của người mới yêu. “Anh không thấy chiếc bình này rất hiếm à, ở các cửa hàng lưu niệm cũng không bán đâu.”

Hà Dập Phong im lặng, có cửa hàng nào đi bán bình thí nghiệm, nếu có bán thì chắc cũng phải đóng cửa trong thời gian ngắn nhất.

“Hôm nay có một em khoá dưới tặng em chocolate, em cũng muốn tặng cô ấy một món quà đặc biệt. Cho một bông hồng vào trong bình này sẽ rất đẹp đúng không?” Cậu ta lấy một chiếc bình hình tam giác giống thế để Hà Dập Phong tưởng tượng. “Tiền không phải là vạn năng, tấm lòng mới là đáng quý nhất.”

Cậu ta cười ha ha hạnh phúc, vui vẻ, cũng rất ngốc nghếch.

“Cậu thích ăn chocolate lắm à?” Hà Dập Phong không muốn gật bừa.

Cậu ta đột nhiên giương đôi mắt tròn xoe, còn khoa trương nuốt nước miếng đánh ực một cái, vẻ mặt như không thể tin được. “Hôm nay anh không được nhận chocolate à? Ồ, thế mà em cứ tưởng anh còn nhận được nhiều không đếm xuể cơ đấy... Vậy ngày lễ Thất Tịch này anh phải ở một mình rồi.” Nói đến đây, giọng cậu ta tràn đầy sự thông cảm.

“Ngày lễ Thất Tịch và chocolate có liên quan gì đến nhau?”

Cậu em khoá dưới lúc này không kìm nén được nữa trợn tròn mắt. “Ngay cả cái này mà anh cũng không biết à? Ngày lễ Thất Tịch là ngày lễ tình nhân của Trung Quốc. Vào ngày này, bọn con gái thích ai đều sẽ tặng cho đối phương một hộp chocolate.”

Trong đầu Hà Dập Phong chợt vụt qua cảnh tượng của mấy ngày trước. Vì là kỳ nghỉ, anh ở lại trường nên nhân tiện phụ đạo cho Họa Trần. Hôm đó học tiếng Anh, như thường lệ, anh bị Họa Trần kéo ra khỏi nhà đi ăn. Lần này họ không đến phố ẩm thực mà rẽ sang mấy con phố anh không quen và đến một ngã ba trồng rất nhiều cây xanh. Tuy đã là buổi chiều hoàng hôn, nhưng cái nắng nóng của tháng Tám vẫn còn, bước dưới rừng bê tông cốt thép, cảnh đường phố có đẹp như thế nào cũng không lọt được vào mắt anh, anh chỉ muốn nhanh chóng về phòng, tắm gội sạch sẽ rồi ôn bài. Anh dần cảm thấy sốt ruột, còn Họa Trần vẫn cứ ung dung, thong thả như không.

Một quán bánh ngọt bên đường thu hút Họa Trần, cô nhào người lên bậu cửa kính nhà bếp nhìn vào. Phía sau cửa sổ kính dày, đầu bếp đang nặn những viên chocolate, từng viên giống như tác phẩm nghệ thuật được xếp ngay ngắn. Họa Trần nhìn thèm đến nỗi nuốt nước bọt liên tục, Hà Dập Phong lấy ví, đợi cô mở miệng.

“Anh thích vị gì, matcha, vani hay hạnh nhân?” Cô ngoái đầu lại hỏi anh.

Mấy đồ ăn vặt thì anh có thể chịu đựng được, chứ chocolate thì nằm ngoài giới hạn của anh. Cứ nghĩ đến chất lỏng đặc sệt đó tan chảy trong khoang miệng, anh cảm giác đây là chuyện khủng khiếp nhất trên đời. “Không cần hỏi anh. Rốt cuộc em có ăn hay không?” Mồ hôi bắt đầu chảy từng dòng từ tóc xuống khiến giọng anh không mấy thiện chí.

Họa Trần sững sờ nhìn anh vài giây, lông mi dày ử rử sụp xuống. “Em không ăn nữa, chúng ta tạm biệt nhau ở đây thôi!”

Không đợi anh trả lời, mái tóc đuôi ngựa xinh xắn của cô vung lên rồi thoát cái đã thấy cô chạy rất xa.

Hà Dập Phong hận không thể lôi cô lại mắng cho một trận, cái gì cũng không ăn vậy mà lại lôi anh đi mấy con phố, anh nhàn rỗi lắm hay sao?

Cậu em khoá dưới đi từ lúc nào Hà Dập Phong cũng không biết, anh ngồi chờ ra như khúc gỗ. Trong lòng quanh đi quẩn lại câu hỏi: “Lẽ nào Họa Trần thích mình? Lẽ nào hôm ấy cô muốn biết khẩu vị của anh, để hôm nay tặng anh chocolate?”

Thời tiết đang vào giữa hè, nắng ba mươi sáu độ, vậy mà anh toát mồ hôi lạnh. Cô nhóc đó mới mười sáu tuổi thôi mà! Nhưng... mười sáu tuổi, cũng là độ tuổi yêu lần đầu, phù hợp với quy luật phát triển tự nhiên, không phải dậy thì sớm. Nhưng...

Đầu thì đau, lòng thì rối như tơ vò, nhưng tâm trạng anh lại rất kỳ quái, vừa buồn bực, vừa háo hức chờ đợi.

Mọi người trong phòng thí nghiệm đều đi cả, anh là người cuối cùng khoá cửa rời đi. Đi được khoảng năm trăm mét, đột nhiên, anh quay đầu, chạy lên tầng, mở cửa, lén lén lút lút lấy giấy bọc bình thủy tinh hình tam giác lại, cẩn thận để trong túi. Quái quỷ, sao tim anh lại đập thành thịch thế này?

Ra phòng bảo vệ hỏi bưu kiện, mở điện thoại ra xem. Không có bưu kiện, không có tin nhắn, cũng không có lời nhắn lại. Thế giới của Hà Dập Phong cũng giống như mọi khi, vô cùng lặng lẽ. Đương nhiên, hôm nay không phải là ngày học gia sư, chắc chắn cô sẽ không làm phiền anh. Nhưng... chết tiệt, hôm nay là ngày lễ Thất Tịch, cô phải lên tiếng chứ!

Ngày thường không để ý, hôm nay mới thấy lễ Thất Tịch ở nước mình long trọng như thế nào. Trong vườn trường, từng đôi tình nhân tay trong tay nở nụ cười ngọt ngào với nhau, ngay cả cửa hàng ăn nhanh cũng có hoạt động khuyến mãi, người dẫn chương trình trên ti vi nói lời mở đầu hay lời tạm biệt cũng nhắc đến lễ tình nhân thế này, lễ tình nhân thế nọ. Ngẩng đầu lên thấy bầu trời vô vàn ánh sao rất đẹp, không khí trong lành, bầu trời quang đãng đến mức cảm giác như mắt thường cũng có thể nhìn thấy cầu Ô Thước cong cong.

Hà Dập Phong không thể bình thản được nữa, anh phải lấy danh nghĩa hỏi bài tập gọi điện tới nhà cô. Bác Họa Trần nhận điện thoại nói rằng cô ấy không có ở nhà, đã ra ngoài mua đồ rồi.

Mua chocolate ư? Những ngày như thế này, chocolate sẽ rất đắt hàng, không biết phải xếp hàng bao lâu mới mua được. Hà Dập Phong không nghĩ nhiều, không chờ xe buýt mà đã bắt ngay xe taxi đến thẳng nhà Họa Trần.

Không để anh đợi quá lâu, dưới ánh đèn đường vàng dịu, anh nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của Họa Trần. Dường như cô đã cao hơn so với lần đầu tiên anh gặp, vẻ non nớt đã không còn nữa, thay vào đó là sự tươi mát, lạnh lợi thuần khiết của thiếu nữ, đủ để khiến đám con trai rung động.

“Phu tử?” Họa Trần chớp chớp mắt, len lén giấu bông hồng trong tay ra sau.

Rốt cuộc cô đã ăn bao nhiêu chocolate, đến nỗi vừa mở miệng nói, anh đã ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào từ miệng cô bay ra. Anh trợn mắt nhìn chăm chăm vào cành hồng còn tươi, mặt bỗng đen sì.

Cô ăn chocolate, cô có hoa hồng, tâm trạng cô rất tốt, tất cả điều này đều không liên quan đến anh.

Tên nhóc học sinh đáng chết đó là ai? Anh phải bóp chết sự vội vàng của cô mới hả dạ.

“Bài tập hôm nay đã làm xong chưa hả?”

Họa Trần hoảng lên. “Em... làm rồi!”

“Làm một tí hay nửa tí? Ngày mai tôi dạy, rồi hỏi cái gì cũng không trả lời được, đúng không hả?”

“Tối nay em làm xong hết rồi ạ.” Họa Trần bị sắc mặt và giọng nói của anh làm cho sợ hãi, không dám cười hi hi ha ha như mọi khi.

“Vậy cả ngày hôm nay em làm gì?” Anh chất vấn.

Họa Trần đột nhiên tránh cái nhìn trực diện của anh. “Không... nói cho anh đâu.”

Niềm kiêu hãnh khiến anh không thể so đo với một cô nhóc nữ sinh, cũng không thể tiếp tục hỏi nữa. Nhưng anh thực sự rất giận, hơn nữa cơn giận không nhẹ chút nào. Đôi chân dài quay ngoắt một cái, bước đi như bay. Họa Trần phải chạy mới đuổi kịp. “Phu tử... thực ra, hôm nay em hơi lười, không nghiêm túc làm bài. Còn... thực sự không làm gì khác!” Họa Trần kéo vạt áo anh, cuống quýt thề thốt.

Anh không lên tiếng, chỉ thấy cành hồng đã bị Họa Trần không cẩn thận làm gãy trong lúc chạy.

Họa Trần cũng theo ánh mắt anh dịch chuyển xuống đất, nói ngay; “Cành hồng đó là lúc em mua chocolate người ta tặng thêm. Anh không thích ăn chocolate nên em không để dành phần anh. Mà em cũng ăn hết cả phần của anh rồi.”

Dây thần kinh đang căng ra bỗng nhiên chùng xuống, anh thấy một cảm giác có chút xa lạ với bản thân mình, mãi một lúc lâu cũng không thích ứng được. Khi chiếc xe buýt đỗ vào điểm dừng, anh xua xua tay với nhân viên thu vé. Rồi không cần biết ghế ngồi ở trạm chờ xe có bán hay không, anh ngồi phịch xuống. Họa Trần cũng lật đật ngồi xuống theo, ngửi mùi khói nồng nặc từ đuôi xe buýt, nghe âm thanh ồn ào của đường phố, vậy mà anh bỗng thấy bình yên lạ lùng.

Hai người không nói gì với nhau, chỉ lặng lẽ nhìn ra đường quốc lộ, mỗi người theo đuổi suy nghĩ riêng. Bầu trời ở chỗ này nhỏ hẹp, thấy rất ít sao, mà thôi, dù không có chocolate, không có hoa hồng, nhưng hai người họ lại cùng nhau ngắm sao, coi như cũng đã cùng nhau trải qua lễ tình nhân rồi.

Chiếc xe buýt lần thứ ba đỗ ở điểm dừng, anh đứng dậy bước lên xe, Họa Trần khe khẽ vẫy tay với anh. Ánh đèn lung linh chiếu sáng khắp phố, dáng

vóc xinh đẹp của cô ngày càng nhỏ trong màn đêm, nhưng lại ngày càng sáng rõ trong lòng anh. Nhắm mắt lại trầm nghĩ, một vài sự thực bạn muốn trốn tránh theo bản năng, nhưng không thể không thừa nhận nó đang cắm rễ, đâm chồi trong bạn, hơn nữa lớn lên với tốc độ đáng kinh ngạc và còn đơm hoa kết trái nữa.

Đáng tiếc, chiếc bình thủy tinh đã không cẩn thận bị vỡ trên chiếc xe buýt đông hành khách. Từng mảnh thủy tinh rơi đầy trong túi anh.

Sau đó, anh ra nước ngoài du học, đúng hôm đặt chân lên xứ người cũng vừa trùng hợp là ngày lễ Thất Tịch của Trung Quốc. Lúc thu dọn hành lý, anh phát hiện ra một mảnh thủy tinh trong túi xách. Cầm miếng thủy tinh vỡ, anh đã ngỡ ngẩn rất lâu.

Anh không biết cô nhóc tên Họa Trần đó có thật sự thích mình không, và một ngày nào đó trong tương lai, nếu họ có gặp lại nhau, liệu anh còn được nghe tiếng gọi ấm áp, ngọt ngào “Phu tử” của cô không? *Ebook fun&free*

2. Đón gió biển

Cà phê nóng, hai suất bánh mì nướng kẹp trứng chiên, một phần trái cây tươi ngon. Đây chính là bữa sáng của họ, trên ban công bên ngoài phòng ở khách sạn, đối diện là biển Ionia(*). Biển Ionia không nổi tiếng như biển Aegean, nhưng lại mang đậm phong cách lười biếng đặc trưng của vùng Địa Trung Hải, Họa Trần vừa nhìn thấy đã mê mẩn. Cô giúp Hà Dập Phong bỏ đường vào cốc, cho thêm một ít sữa, còn ngáp một cái chẳng phù hợp với hoàn cảnh chút nào.

(* *Biển Ionia: là một vùng biển thuộc Địa Trung Hải.*

“Anh ăn đi này!” Cô nhét miếng trứng vào miệng anh. Anh cắn một nửa, còn một nửa là của cô. Anh lấy khăn ăn, lau giúp cô một ít lòng đỏ dính ở khoé miệng. Cô cười, lông mày cong vút như trăng non.

Mặt trời đã bắt đầu lên cao, nước biển xanh ngắt tạo thành một lớp sóng bạc dưới ánh nắng. Trên mặt biển lúc này xuất hiện thêm vài chiếc ca nô chở du khách ra biển lướt sóng. Mùa này không phải là mùa đông khách trên đảo Kérkyra(*), nhưng ai để ý đến điều đó chứ, họ đâu phải là những người đi du lịch theo mùa.

(*) Đảo Kérkyra: là một hòn đảo của Hy Lạp tại biển Ionia. Đây là đảo lớn thứ hai của quần đảo Ionia, và cùng với các đảo nhỏ xung quanh tạo thành rìa biên giới Tây Bắc của Hy Lạp.

Ngày đầu tiên đến đây, Họa Trần ngủ say sưa. Buổi tối, họ gọi nhân viên phục vụ tới. Anh chàng phục vụ kinh ngạc hỏi họ sao không đi dạo ở thành phố cổ Kérkyra? Đèn đường lúc này bắt đầu bật sáng, bầu trời trong xanh, đây là thời điểm tuyệt nhất để đi dạo, có các toà tháp và phòng ốc cổ kính được xây từ giữa thế kỷ, bên cảng biển sâu hẹp bày nhiều bàn đá, trong không khí còn thoang thoảng mùi thơm của nước gừng, bia, cà phê Hy Lạp, bánh ngọt và nước hoa, cộng thêm vẻ đẹp kiêu sa của vùng biển Địa Trung Hải khiến bạn cảm thấy tâm trạng vô cùng thoải mái, ngọt ngào.

“Chúng tôi ở đây cũng thấy rất tuyệt vời.” Trong ánh đèn sáng, có một bữa tối đơn giản trên bàn, ti vi đang chiếu chương trình gì đó mà nghe không hiểu tiếng, trong căn phòng cạnh biển, anh và cô đang ở bên nhau.

Người phục vụ tỏ ra khó hiểu, nhún vai bước ra. Họa Trần cũng bắt chước nhún vai theo, sau đó ngoác miệng cười.

“Em còn mệt không?” Hà Dập Phong hỏi.

Họa Trần lắc đầu. “Em không mệt, nhưng buồn ngủ, cứ như từ trước đến nay chưa bao giờ được ngủ ngon ấy, đột nhiên có một kỳ nghỉ dài nên muốn ngủ thật đã.”

Ánh đèn mờ ảo, tiếng dương cầm từ đâu vọng đến giống hết tiếng của một người không cẩn thận đá đổ một thùng đựng bi ve.

“Thế thì ăn xong, chúng ta ngủ tiếp.” Anh nâng gương mặt đang đỏ hồng của cô lên rồi đặt lên đó nụ hôn dài bất tận.

Sau khi xuất phát từ Bắc Kinh, rất tự nhiên, ngôn ngữ cơ thể của hai người phong phú hơn rất nhiều. Lúc ở trên máy bay thì thầm trò chuyện, anh cũng đã không kìm lòng được hôn cô. Có lẽ, anh đang muốn xác định một sự thực. Cô nhóc nữ sinh ở cái tuổi mười sáu đã khiến anh nghiêng ngã, giờ thật sự đã là của anh rồi. Cảm tưởng có vài phần không chân thực, dù anh đã đeo nhẫn vào ngón áp út của cô, dù hai bên bố mẹ đã đồng ý mối quan hệ của họ.

Xa nhau bảy năm, anh không chỉ một lần muốn biết tình hình của cô. Anh luôn lưu số máy của anh khoá trên, lễ tết nào cũng gửi thiệp mừng. Anh khoá trên và gia đình cô ấy chắc chắn vẫn liên lạc thường xuyên, nhưng anh không làm vậy. Anh cũng có sự kiêu ngạo của anh. Nhỡ ra, những chuyện trước kia không phải là tình cảm rung động đầu đời của cô, mà chỉ là cô muốn chơi trò gia đình thì sao? Năm tháng trôi qua, cô chỉ coi anh như những gì thuộc về quá khứ, bên cạnh cô đã có người cô thích thì anh phải làm sao? Anh ra lệnh cho bản thân không được nghĩ tiếp nữa, anh ghét sự suy đoán. Mỗi lần tới một vùng đất mới, anh đều nhớ đến cô. Mỗi

lần mệt mỗi năm xuống giường, trước khi chìm vào giấc ngủ, anh cũng nhớ đến cô. Cảm giác như anh và cô chỉ cách nhau một cánh cửa và anh đang đợi chiếc chìa khoá. Ông Chu Hạo Chi đã mang chiếc chìa khoá đó đến cho anh.

Tối Noel năm đó, khi cô đẩy cánh cửa phòng họp của Minh Thịnh bước vào và nhìn về phía anh, anh đã hiểu, trước tình yêu, hoá ra anh cũng tầm thường, hèn mọn như ai.

Ở Bắc Kinh anh đã có nhà riêng, anh mua nó khi đang học thạc sĩ. Nhà bố mẹ anh có nhiều khách khứa nên anh muốn có một không gian riêng. Đó là căn hộ rộng tám mươi mét vuông, ở trên tầng ba mươi sáu. Thời gian anh sống ở đó rất ít nên bài trí cũng đơn giản. Vậy mà Họa Trần lại rất thích, anh cảm thấy cô đang thở phào nhẹ nhõm thì đúng hơn. Cô đã khá lo lắng trong suốt chuyến bay.

Anh an ủi cô rằng không cần thiết phải lo lắng như vậy. Tất cả mọi việc của anh đều do anh tự quyết định, bố mẹ anh không bao giờ can thiệp. Sau khi anh từ bỏ nghề y chuyển sang làm người lập kế hoạch truyền hình, gọi điện về nước thông báo với bố mẹ, bố mẹ anh chỉ hỏi một câu là con đã suy nghĩ kĩ chưa? Anh nói là đã suy nghĩ kĩ và họ cũng không nói gì nữa.

“Ý của anh là anh tùy tiện trở về với cái chân què, cái cổ lệch, họ cũng không quan tâm ư?” Họa Trần dẫu môi.

Anh cười. “Bố mẹ không hỏi, không phải là không quan tâm, mà vì họ tin vào sự lựa chọn của anh.”

Họa Trần lẩm bẩm, không biết nói gì, rồi sau đó lật tung hành lý lên, khó khăn lắm mới chọn được một bộ trang phục đến ra mắt bố mẹ anh.

Bố anh không phải là đại gia, nhưng ông lại dạy cho người khác trở thành đại gia. Mẹ anh cả ngày nghiên cứu phong hoa tuyết nguyệt, vẽ đẹp lãng mạn Đường thi, Tống từ, hoàn toàn cách biệt với sự bon chen nơi chốn trần gian. Thịnh Hoa trong mắt họ thực ra chẳng là gì cả. Họa Trần cũng không nghĩ mình sẽ giương cơ giương quạt của Thịnh Hoa lên mà khoe khoang, nhưng nhìn mình trong gương cô thấy nếu có tiền được coi là một ưu điểm thì cô e là chẳng có nổi ưu điểm thứ hai.

Mang trong lòng đầy lo lắng phập phồng bước vào cánh cửa lớn nhà họ Hà, không ngờ, chờ đợi cô lại là sự đón tiếp cực kỳ nhiệt tình, chu đáo. Một buổi tối đầy bất ngờ, cứ như là đang nằm mơ vậy.

Bác trai, bác gái hoá ra lại chính là độc giả của Thư Ý.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Trên xe trở về căn hộ chung cư, cô hỏi Hà Dập Phong.

“Anh tặng cho mỗi người một bộ sách của em.” Anh nhàn tản nói.

“May mà em là Thư Ý, nếu không hai bác sẽ không thích em mất.” Họa Trần lẩm bẩm.

Anh liếc nhìn cô đầy yêu thương. “Em không phải là Thư Ý thì anh cũng sẽ có cách khác.” Dù sao chỉ cần người đó là em.

Họa Trần oán trách trừng mắt nhìn anh. “Sao anh không nói sớm, hại em lo lắng gần chết, nhìn đi, em gầy mất mấy lạng rồi đây này!”

“Gầy thật á?” Anh nghi ngờ hỏi.

Họa Trần đáp: “Bây giờ em chỉ mặc quần áo nhiều thôi, không phải là béo đâu.”

Về đến phòng, khi tắm nước nóng xong bước ra, cô thấy hơi khát bèn bước đến bàn uống nước. Anh ngồi đó, ánh mắt nhìn cô không giống mọi ngày.

Cô đang định hỏi thì anh đứng bật dậy, kéo cô vào lòng, môi phủ lên môi cô, vừa nóng ấm vừa ẩm ướt. Ngón tay khéo léo cởi áo choàng ngủ của cô, chạm vào da thịt cô. Những nơi bàn tay anh đi qua nóng rực lên như ngọn lửa cháy trên đồng cỏ. “Đúng là gầy thật.” Lời thốt ra mang theo hơi thở gấp gáp, mùi thơm nồng nàn, quyến rũ. Cô cảm thấy cơ thể mình tê dại, mềm nhũn không chút sức lực, còn trái tim lại mềm dịu giống như cành liễu nhỏ đang đăm chồi nảy lộc sau cơn mưa bụi.

Đêm hôm đó, trong sự yêu thương cưng nựng đầy nâng niu, cô đã trở thành một “dê xương sườn” của anh.

Ngày hôm sau, Họa Trần đã quen hơn với việc chênh lệch múi giờ. Họ thuê một chiếc xe ô tô, đi dọc theo bờ biển khám phá các kiểu bãi biển khác nhau, nhặt vỏ ốc, chụp vài bức ảnh, tiện đường còn thám hiểm tu viện nhỏ nằm cheo leo trên vách núi. Họa Trần rất thích bảo tàng văn hoá ở nơi này, chỗ nào cô cũng dừng lại rất lâu, nói thao thao bất tuyệt với anh đủ thứ.

Đảo Kérkyra sở dĩ có tên như vậy là vì Công chúa Sissi đã xây một cung điện ở nơi này. Hằng năm, cô ấy đều đến đây du lịch. Khi cô ấy bị mắc bệnh phổi rất nặng, chính gió biển và ánh nắng nơi này đã chữa khỏi cho cô. “Đúng rồi, còn có một bộ phim hài tên là *My Big Fat Greek*

Wedding(*), cũng là bộ phim nói về phong tục và cuộc sống của người Hy Lạp. Họa Trần gõ gõ đầu, dăm chiêu nghĩ ngợi. Sau đó, có chút xấu hổ vì mình còn hiểu quá ít về Hy Lạp.

(*) My Big Fat Greek Wedding (Đám cưới tại Hy Lạp): Phim được sản xuất năm 2002, kể về mối quan hệ giữa một phụ nữ Mỹ gốc Hy Lạp với người đàn ông không phải người Hy Lạp và những bất đồng văn hoá, phong tục giữa họ khi làm đám cưới.

Hà Dập Phong phát hiện ra một chuyện, lần này Họa Trần không vẽ bản đồ bằng tay, thậm chí cô không tra tìm tài liệu có liên quan đến vùng đất sẽ đến. Dường như cô đã giao toàn bộ mọi thứ cho anh, để anh đưa cô đi bất cứ chân trời góc biển nào. Mặc dù các bài viết thể hiện dưới ngòi bút của cô đều khiến người đọc cảm thấy rất thoải mái, nhàn tản, nhưng ở bất cứ đâu, cô cũng chỉ có một mình. Cô cũng cảm thấy cô đơn, sợ hãi, bất an, chỉ khi viết thật nhiều, cô mới thấy an toàn.

Trời đã tối, màn đêm nồng đậm như cà phê đen, nhưng mỗi phút mỗi giây đối với họ đều mới mẻ, đầy hương vị. Họ ngồi dưới hành lang của quán cà phê, đắm chìm trong gió biển thanh khiết. Họa Trần lấy máy ảnh chụp người đi đường, còn anh giở cuốn tạp chí du lịch của vùng ra xem. Cuốn tạp chí rất đẹp.

Không biết chụp được cái gì hay, Họa Trần cười khanh khách.

“Họa Trần!” Anh ngẩng đầu lên, vẻ mặt tỏ ra rất trịnh trọng.

Họa Trần “dạ” một tiếng rồi ngoảnh mặt lại, tay rất tự nhiên để vào lòng bàn tay anh.

Anh biết lối ví von này không thích hợp lắm, nhưng anh chẳng nghĩ được cái nào hay hơn. Anh đặt tay cô lên ngực mình. “Em đã gửi một khoản tiền lớn vào đây, em có thể thoải mái tiêu, đừng sợ, em mãi mãi sẽ không bao giờ tiêu hết đâu.”

Anh vừa nói xong thì thấy đi ngang qua trước mặt họ là những cặp đôi từ khắp nơi trên thế giới, họ có màu da khác nhau, nói thứ tiếng khác nhau, có những câu chuyện khác nhau, nhưng trong ánh mắt họ có nhau.

Trương Hiếu Phong(*) đã từng viết rằng: “*Có cây, có núi, có đất, có năm tháng tuổi trẻ, có anh. Em còn muốn một thế giới tốt đẹp như thế nào nữa?*”

(*) *Trương Hiếu Phong: nữ nhà văn nổi tiếng ở Đài Loan.*

Đúng vậy, có gió, có biển, có tình yêu, có anh, có em, thế giới này được như vậy là đã quá đủ đầy và tốt đẹp rồi.

Họa Trần sáp người lại rồi hôn chụt một cái lên môi anh.

3. Bóng trắng trên hồ

“Thì cứ gọi nó là hồ Vô Danh đi!” Họa Trần hào hứng nói.

Đáng lẽ xuống xe ở một thị trấn nhỏ, cô lại đột nhiên thay đổi kế hoạch, muốn đi thêm vài chặng nữa để được nhìn ngắm cảnh đồi núi của nước Đức. Thế là họ liền đến bờ hồ này. Hồ nước được núi bao xung quanh, trên đỉnh núi vẫn còn tuyết phủ. Mặc dù đã là đầu mùa hạ, lúc này cũng đã là

buổi chiều, nhưng thời tiết vẫn se lạnh. Họ biết phương hướng, nhưng không biết cụ thể tên núi là gì, tên hồ là gì.

Có một nữ sinh viên Mỹ thuật đi thực tế đạp xe đến bờ hồ, cô gái và Họa Trần nói gì đó bằng tiếng Đức, cô hỏi thăm một chút mới biết cứ đi về phía trước là có một nhà nghỉ nhỏ. “Không biết còn phòng không, vì bọn em gần như thuê hết rồi.” Nữ sinh nói.

Họa Trần tươi cười cảm ơn, cô lạc quan nói với anh rằng không thuê được thì cắm trại cũng chẳng sao.

Nhà nghỉ nằm ngay cạnh hồ, mái nhà nhòn nhọt, nước sơn trên bức tường ngoài hành lang đã loang lổ, ở một góc sân cổ kính thấy trồng cây phong và cây hợp hoan bì. Trên hàng rào mọc đầy những dây leo xanh tốt. Mặt trời đã lặn xuống phía sau bóng cây phong cao lớn, nhưng vẫn còn sót lại chút ánh sáng nhàn nhạt.

Chủ nhà nghỉ là một phụ nữ trung niên to béo, nói với họ với vẻ áy náy rằng chỉ còn phòng trống trên gác mái thôi, các phòng khác đã đầy chật sinh viên rồi. Mà phòng đó nhỏ như một cái chuồng chim.

“Không sao ạ, chỉ cần nhét vừa hai chúng cháu là được.” Họa Trần nói.

Người phụ nữ cười. “Chuyện đó thì đương nhiên rồi.” Ánh mắt bà lướt qua chiếc nhẫn trên tay hai người. “Đi du lịch tuần trăng mật hả?”

Đây là chuyến du lịch thứ hai của họ sau khi kết hôn, Hà Dập Phong đến Đức tham dự một hội thảo y học. Hội học tiến sĩ, anh đã làm một bài luận văn, phản ứng của mọi người hồi đó rất bình thường, không ngờ mấy năm sau, những luận điểm mà anh đưa ra bỗng trở thành tiêu điểm. Anh

giải thích rằng mình đã ra khỏi ngành y từ mấy năm trước, nhưng uỷ viên của ban tổ chức vẫn kiên trì thuyết phục, nói rằng như thế không có nghĩa anh không còn là bác sĩ và vẫn mời anh đến phát biểu. Thật trùng hợp là cũng có mấy người bạn học tiến sĩ cùng anh tham gia hội thảo. Hà Dập Phong từ chối không được, đành coi đó là cơ hội gặp gỡ bạn bè, nhân tiện dẫn Họa Trần đi du lịch một thể.

Áp lực của nghề bác sĩ quá lớn, một vài người bạn học của anh ít nhiều đều bị hói đầu. Thế nên Họa Trần mừng rỡ như người bắt được vàng, còn cảm thán rằng làm người ngốc một chút cũng tốt. Anh nghe xong không khỏi bật cười.

Phòng thuê thực sự rất nhỏ, cái nhà vệ sinh bé tí, tủ quần áo thô sơ, giường chỉ rộng một mét hai, có điều rất sạch sẽ, mở cửa sổ ra là nhìn thấy ngay bờ hồ trước mặt, nhà nghỉ còn cung cấp wifi miễn phí.

“Bây giờ mới ăn tối, các cháu có thể ra hồ đi dạo.” Người phụ nữ sắp xếp cho họ xong, vội vàng bước xuống lầu.

Họa Trần đi rửa mặt rồi cầm theo điện thoại xuống lầu. Hà Dập Phong thì mở máy tính, anh phải trả lời vài cái email. Lâm Tuyết Phi đang ở trên mạng, bật webcam, hai người liền nói chuyện trực tiếp với nhau.

Lâm Tuyết Phi dạo này cả ngày ca thán phàn nàn, anh bảo Hà Dập Phong là đại gian thương, bồi dưỡng nghiệp vụ cho Tổng giám đốc xong thì để anh ta làm trâu làm ngựa, còn mình tự do ngao du thiên hạ. Mấy câu này, Hà Dập Phong nghe xong bỏ ngoài tai, vì nghe nhiều cũng thấy nhàm. Có điều, anh cũng thấy mấy lời đó không sai chút nào. “Còn chuyện gì khác không?” Viết xong email, anh ngẩng đầu lên.

“Thư Ý dạo này có lười biếng không đấy?” Lâm Tuyết Phi nguyện làm trâu làm ngựa chính là để cho Thư Ý mở một chuyên mục trên tờ nguyệt san *Ngưỡng vọng* và mỗi năm xuất bản một cuốn sách.

Hà Dập Phong chống cằm nhìn xuống phía dưới. Đám sinh viên Mỹ thuật đi thực tế đã trở về, có nữ sinh còn hái cả bó hoa dại tặng Họa Trần, cô vui đến nỗi cười ngoác miệng. “Cũng tạm tạm.”

“Cậu là giám đốc điều hành của Minh Thịnh, phải đốc thúc cô ấy một chút. Sắp hết nửa năm rồi đấy, mà cậu có thấy bóng dáng cuốn sách nào không?”

“Không.”

Trên cầu thang là tiếng bước chân lộc cộc, tiếp đó, “kẹt” một tiếng, cánh cửa bị đẩy ra.

“Chồng ơi, mấy em sinh viên rủ em ra hồ câu cá, rồi sau đó còn đốt lửa trại nữa.” Sợ anh không đồng ý, cô ngồi ngay lên đùi anh. Hôn tới tấp bên phải, bên trái má anh, eo thon mềm mại còn không ngừng uốn éo.

Anh ho mạnh một cái, muốn nhắc cô còn có người khác đang nhìn trộm. Cô trợn tròn mắt, nghĩ rằng anh bị sặc, lập tức luồn ngay tay vào trong áo sơ mi rồi vỗ lưng cho anh.

“Lâm Tuyết Phi, nhắm mắt lại cho tôi nhờ!” Hà Dập Phong gần như sắp phát điên, trong thời gian ngắn không cách nào tắt được máy vi tính, vội vàng tóm lấy tay của Họa Trần.

Họa Trần lập tức nhìn về phía màn hình, cái đầu Lâm Tuyết Phi hận không thể thò ra khỏi màn hình, phía sau lưng anh ta còn có Tổng giám đốc. “Á!” Họa Trần nháy phắt xuống, mặt đỏ như gấc chạy ra ngoài. Thuyền ra đến giữa hồ rồi mà sắc đỏ trên má cô vẫn chưa giảm.

Ánh nắng hoàn toàn biến mất sau rặng núi, một trận gió thổi bạt đám mây trên bầu trời, nhường chỗ cho ánh sáng lung linh, thanh khiết của trăng non. Hà Dập Phong nhìn đồng hồ, sắp tám giờ rồi mà Họa Trần vẫn chưa về.

Xa xa, có tiếng hát vọng lại. Một đốm sáng cũng đang chập chờn theo sóng nước.

“Là họ đấy.” Bà chủ nhà trọ nhanh nhẹn sắp xếp dụng cụ ăn, một đĩa thức ăn lớn được mang tới. Dưới ánh trăng, thuyền đã cập bến, một nam sinh cao to đỡ Họa Trần xuống thuyền. Phía sau cậu ta còn có chú chó chăn cừu rất to. Tim Hà Dập Phong bỗng chốc vọt lên tận cổ, anh định xông ra thì thấy Họa Trần đã vui mừng chạy ào về phía anh. Chú chó vẫy vẫy đuôi đi phía sau. Cô không bị ngắt xiú, không sợ hãi, không hoảng loạn, nhưng vẫn có vẻ xa cách với sự thân thiện của chú chó.

Nhóm sinh viên câu được hai con cá to liền đưa cho bà chủ nhà nấu. Thế nên bữa tối diễn ra muộn hơn thường ngày. Ăn xong, đi lên tầng, vệ sinh răng miệng xong xuôi cũng gần mười một giờ.

Đèn đã tắt hết, ánh trăng bị che khuất sau đám mây, sao trên trời chiếu xuống ánh sáng yếu ớt nên chỉ nhìn thấy một góc hồ nước hắt bóng trên cửa sổ.

Giường quá nhỏ, vì sợ Họa Trần rơi xuống đất nên Hà Dập Phong phải ôm chặt cô vào lòng. Hôm nay, Họa Trần rất hào hứng, cô nghịch ngợm khuy áo ngủ của anh, cởi ra, cài vào, rồi lại cởi ra, cài vào, vừa làm vừa nói với anh về nhà văn người Đức Paul Heyse(*).

(*) *Paul Johann Ludwig Von Heyse (1830 - 1914) là nhà văn, nhà thơ, nhà viết kịch người Đức, đoạt giải Nobel Văn học năm 1910. Heyse được đánh giá là người đã khởi đầu xây dựng thể loại truyện tâm lý hiện đại.*

“Dân tộc Đức đều là những con người rất cứng nhắc, nghiêm nghị, không ngờ lại sinh ra một nhà văn lãng mạn đến vậy. Phong cách viết của ông đẹp tựa thơ ca. Có một tập truyện ngắn của ông là *The dead lake and other tales*. Đây không phải là tác phẩm tiêu biểu của ông, nhưng em lại thích nhất, đọc không bao giờ biết chán. Truyện kể về một bác sĩ vô cùng xuất sắc, vì người nhà qua đời, anh ta cảm thấy chán ghét thế giới, anh ta muốn đến một nơi xa lạ không có sự sống để từ giã cõi đời. Và anh ta đã đến một nơi gọi là Hồ Chết, sau đó viết cho bạn một bức thư tuyệt mệnh. Lúc này, có một thiếu phụ dẫn theo con nhỏ bước vào khách sạn. Thiếu phụ đó vừa đi đến tiền tuyến viếng người chồng tử trận, đứa con nhỏ cũng đang bị bệnh nặng. Không biết có phải do vận mệnh sắp đặt không, họ gặp nhau rồi yêu nhau. Anh ta đã chữa khỏi bệnh cho thằng bé, còn cô ấy đã khiến cho cuộc sống của anh được hồi sinh trở lại. Tình yêu thật là kỳ diệu.”

Anh đồng ý với quan điểm của cô. Bạn học của anh, ai cũng lấy làm tiếc cho anh, nếu anh kiên trì theo nghề bác sĩ, nhất định bây giờ đã có thành tựu xuất sắc. Cũng có thể, nhưng niềm vui chắc chắn không thể nhiều hơn bây giờ. Khả năng của mỗi người có hạn, làm bác sĩ có thể chữa khỏi bệnh cho nhiều người, nhưng anh chỉ muốn cả đời này ở bên chăm sóc cho một người. Sống tự lập từ nhỏ khiến tính cách của anh khá lạnh lùng, cũng không để ý đến chuyện tình cảm trai gái. Cô chính là người bước thẳng vào cuộc sống của anh, bắt anh phải nhìn nhận sự tồn tại của cô. Khi cô muốn

tìm một chỗ sưởi ấm từ anh, thì cũng là lúc từng chút từng chút một sưởi ấm trái tim anh.

“Sau này chắc chắn em sẽ là một bà mẹ tốt.” Anh dịu dàng nói.

“Sao anh biết?”

“Lúc nào em cũng có truyện để kể.”

Họa Trần cười. “Sợ bọn trẻ sẽ chê em lắm lời!”

“Anh không chê là được.”

Họa Trần ngẩng đầu, làn môi căng mọng từ từ hé mở, lộ ra hàm răng trắng bóng. Họ say đắm hôn nhau, hồi lâu, anh hỏi cô: “Có thấy chật không?”

Cô đáp: “Không hiểu sao có một số người thích ngủ giường rộng, giữa hai người là khoảng trống cách xa nhau cứ như sông Áp Lục(*) vậy. Một số người còn ngủ phòng riêng nữa chứ. Em thấy thế này lại hay, chỉ cần giơ tay ra là sờ thấy anh, quay người lại là nằm trong lòng anh. Chúng mình cứ ngủ trên một chiếc giường, dùng chung một nhà vệ sinh, ăn chung một nồi, được không anh?”

(*) Con sông hình thành đường biên giới tự nhiên giữa hai quốc gia Trung Quốc và Bắc Triều Tiên. Tên của con sông bắt nguồn từ tiếng Mãn có nghĩa là “sông biên giới”.

Anh cảm động không nói nên lời, lại hôn cô một lần nữa.

Cuộc hôn nhân của họ vừa mới bắt đầu, sau này còn cả quãng đường dài phía trước. Cô đã từng mơ ước có một tình yêu và hôn nhân thật đẹp, anh sẽ cùng cô lần lượt thực hiện, bước từng bước thật chậm cho đến giây phút cuối của cuộc đời.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng một lần nữa ló rạng, hắt bóng trên mặt hồ xanh biếc.

4. Nơi đánh cắp trái tim

Trong hòm thư để một vài tạp chí mới xuất bản, Họa Trần tiện tay lật giở vài trang và phát hiện một trong những cuốn đó là tạp chí y học, từ nội dung cho đến chế tác đều rất tỉ mỉ, công phu. Đọc mấy bài mà chẳng hiểu gì, cô chỉ chọn mấy tấm ảnh bên trong để xem. Có một bài giới thiệu về chuyên gia khoa thần kinh nào đó khoảng hơn bốn mươi tuổi, còn chụp cả ảnh anh ta. Nói thật, vừa nhìn, Họa Trần đã thấy anh ta chẳng xứng đáng với lời khen vô cùng tuấn tú, phong độ chút nào. Vậy mà tác giả bài báo lại khen nức nở, từ ngoại hình đến trình độ chuyên môn.

Họa Trần chột nghĩ, nếu như người đó là Phu tử, không hiểu vị tác giả này có bị “hết vốn từ” không nhỉ?

Mặc dù Phu tử đã nhiều năm không cầm dao mổ, công việc hiện tại cũng khác hoàn toàn với nghề bác sĩ, nhưng không hiểu Họa Trần lấy đâu ra sự tự tin mà lại cho rằng Phu tử của cô chỉ cần muốn làm là nhất định sẽ thành công. Thậm chí cô còn nghĩ cho dù Phu tử của mình có dốt đặc cán mai, có bán bánh ở đầu phố cũng có thể nuôi cô dễ dàng. Vì có niềm tin như vậy

nên cho dù trên báo chí, ti vi có tràn ngập thông tin thiên tai thế này, kinh tế khủng hoảng thế kia thì cô vẫn yên tâm sống mỗi ngày.

Phu tử của cô ấy à... nghĩ đến thôi cũng thấy ngọt ngào rồi.

Hà Dập Phong nhận được một email gửi đến từ trường Đại học Heidelberg của Đức, mời anh làm giáo sư thỉnh giảng và qua đó dạy một học kỳ. Những email kiểu như thế này mỗi năm anh cũng nhận được vài cái, bình thường sau khi đọc thư xong, anh luôn khéo léo từ chối. Nhưng lần này, anh đã ngồi trầm ngâm trước màn hình đến mười phút.

Họa Trần ngồi bên cạnh đang vẽ bản đồ và ghi chú, cảm nhận có sự khác lạ, không tìm nổi tò mò liền liếc nhìn vào màn hình.

Đọc xong, cô lặng lẽ nuốt nước bọt, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

Phu tử có lẽ vẫn còn rất thích nghề y, nếu không anh đã không học bao nhiêu năm như vậy. Chỉ là do anh yêu cô, muốn thực hiện giấc mơ của cô nên mới từ bỏ mơ ước của mình. Anh luôn coi cô là trung tâm, luôn vì cô mà làm bất cứ việc gì. Đã làm người thì không nên ích kỷ, mặc dù chỉ nghĩ đến việc phải xa anh nửa năm là trong lòng cô không khỏi cảm thấy hụt hẫng.

Hạnh phúc đến không dễ dàng, sao ta lại không biết trân trọng chứ?

Thấy Họa Trần bỗng nhiên trở thành thuyết khách nhiệt tình thuyết phục anh nhận lời đi, cặp lông mày thanh tú của anh nhăn tít lại. Vị trí giáo sư thỉnh giảng không hề hấp dẫn đối với anh, chỉ có điều hồi học tiến sĩ, anh rất hứng thú với đề tài nghiên cứu này nhưng khi đó không có cơ hội tìm hiểu. Anh cũng chưa từng đề cập chuyện này với ai, chỉ cảm thấy có chút

tiếc nuối mà thôi, nhưng đây vẫn không phải là lý do khiến anh đưa ra quyết định.

“Em muốn anh qua bên đó thật à?” Anh hỏi.

Họa Trần gật đầu như gà con mổ thóc. Minh Thịnh bây giờ giống như “đường cao tốc”, bàn về sự an toàn cũng như tốc độ đều không cần phải lo lắng. Cô... cũng không cần anh phải lo lắng nữa. Sẽ cô đơn, nhưng là nỗi cô đơn rức rở.

Anh chậm chậm cụp mắt xuống. “Thế thì đi thôi!”

Lịch trình nhanh chóng được ấn định, đây không phải lần đầu Hà Dập Phong rời Minh Thịnh nên Tổng giám đốc và trợ lý Lâm chẳng thể phản đối, chỉ nhấn mạnh rằng một tuần ít nhất phải họp trực tuyến hai lần.

Họa Trần tìm một cuốn lịch để bàn, đánh dấu ngày đi và ngày về của anh. Những ngày không có anh bên cạnh, không biết cô có thích ứng được không.

Sao Phu tử lại lấy cả hộ chiếu của cô ra, còn mua cả vé máy bay cho cô nữa?

“Em không muốn đi cùng anh à?” Anh nhận thấy sự do dự của cô và giọng nói của cô không mấy vui vẻ.

“Hôn nhân là cả cuộc đời dài phía trước, hai người thỉnh thoảng cũng cần tạm cho nhau không gian hít thở tự do và khoảng cách thích hợp để tái tạo cảm xúc. Ngày nào cũng dính chặt lấy nhau, em nghĩ óc thẩm mỹ sẽ

mệt.” Ít nhất đã từng một, hai lần, cô muốn Phu tử thật thoải mái, chuyên tâm làm việc mình thích. Cô độ lượng như thế, hào phóng như thế, sao anh không hiểu nhỉ?

“Cuộc đời này dài bao lâu? Đừng nói với anh chúng ta chưa từng xa nhau bảy năm, người nào đó chưa từng thay lòng đổi dạ?” Đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào cô như đang bốc hoả.

Cô yếu ớt phản đối: “Lúc đó... em còn là gái độc thân. Mà cũng chỉ thích anh ấy trong một thời gian rất ngắn, như thế thì không gọi là thay lòng đổi dạ được!”

“Hồi anh hai mươi hai tuổi đã bị ai chụp cái mũ “ông xã” lên đầu hả?”

Xin hãy tha thứ cho tuổi trẻ dại khờ của cô! “Chồng ơi, lần này anh đi làm việc phải không?” Cô nở nụ cười ngọt ngào nhưng cũng vô cùng thận trọng.

“Không cần công tư rạch ròi như thế!” Hà Dập Phong đáp. “Em có việc gì để làm không?”

Bây giờ cô đang khá nhàn rỗi.

“Thế thì có lý do gì để một người chồng đi làm vất vả nuôi gia đình, lúc về nhà lại phải chịu đựng sự lạnh lẽo của bốn bức tường?”

Cô đã hiểu! Từ đó, cho dù là nơi chân trời góc bể, cô đều trở thành một phần trong số hành lý anh mang theo. Cô có bốn phận phải làm một người

vợ hiền đúng nghĩa. “Chồng ơi, nghe nói mùa đông ở Heidelberg rất lạnh, chúng ta có cần mang thêm áo rét không nhỉ?”

Nhìn dáng vẻ bận rộn vui mừng của cô, trong mắt anh tràn ngập sự dịu dàng. Ở bên cạnh cô mỗi ngày, anh cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, đời người sao quá ngắn ngủi. Nếu thật sự có kiếp sau, chắc gì anh sẽ được gặp cô và yêu cô? Không có cô, có sống mấy kiếp cũng có gì đáng để chờ đợi đâu! Khoảnh khắc này mới là chân thực nhất.

Heidelberg, theo Mark Twain(*) nói, là nơi đẹp nhất thế giới, một vẻ đẹp siêu việt không thể diễn tả bằng lời. Goethe(**) đã từng coi Heidelberg là “nơi đánh mất trái tim”. Chắc cô sẽ thích nơi đó, nhưng anh cũng phải nhắc nhở cô, có thể chìm đắm trong khung cảnh như tranh đó, nhưng trái tim cô tuyệt đối không được đánh mất, vì nó thuộc về anh.

(*) Samuel Langhorne Clemens (30/11/1835 - 21/4/1910): được biết đến với bút danh Mark Twain, là một nhà văn, tiểu thuyết gia và là nhà diễn thuyết nổi tiếng của Mỹ. Ông sinh vào ngày sao chổi Halley xuất hiện năm 1835 và mất đúng vào ngày sao chổi xuất hiện trở lại, năm 1910.

(**) Johann Wolfgang von Goethe (28/8/1749 - 22/3/1832): được coi là một trong những vĩ nhân của nền văn chương thế giới. Ông là nhà thơ, nhà viết kịch, tiểu thuyết gia, nhà văn, nhà khoa học, họa sỹ người Đức.

5. Người đó đã đến!

A.

Không phải cố ý, vậy mà anh đã cắt đứt mọi liên hệ với Tân Giang. Ba năm là khoảng thời gian không dài cũng không ngắn nên không thấy sự thay đổi nào, nhưng khi đứng một mình trong buổi chiều hoàng hôn, hút điếu thuốc, nhìn mặt trời dần bị mặt đất nuốt chửng, anh bất giác thở dài.

Có thể nói anh đã thành công! Hình Trình bước ra khỏi thang máy, ngắm nhìn dòng sông như dải lụa vắt qua trung tâm thành phố.

Nước sông lững lờ trôi, hai bên bờ sông là những tòa nhà cao ốc sừng sững, xe cộ đi lại tấp nập, hai hàng cây bên đường xanh tốt.

Thành phố này chính là Thượng Hải - biển chứa trăm sông.

Vị trí của nó nằm trên biển, cái tên nghe rất khoa trương, phóng khoáng, nhưng không ai nghi ngờ điều đó, vì thành phố này có cơ sở để tự hào như thế. Phóng tầm mắt ra xa, Hình Trình hít một hơi thật sâu, đó chính là hướng thành phố Tân Giang.

Là thành phố có diện tích trung bình, nhưng kinh tế của Tân Giang lại đứng trong top mười của cả nước, tốt nghiệp MBA(*) năm đó, có rất nhiều doanh nghiệp ở Tân Giang mời anh về làm việc, nhưng anh đã chọn một công ty tài chính có vốn đầu tư nước ngoài độc lập ở phía Bắc. Hiện nay, anh là giám đốc điều hành của công ty này. Anh đã được đăng lên trên bìa các tạp chí kinh tế tài chính, nhận vô số cuộc phỏng vấn trên truyền hình. Trên trang chủ của một công ty nhà nước để bức ảnh cỡ lớn chụp anh đứng dang tay trên đỉnh núi cao. Trong buổi liên hoan cuối năm của các doanh nghiệp, người dẫn chương trình khi giới thiệu anh, không còn phải nhắc khéo anh là con rể của ai đó nữa. Anh là Hình Trình, không liên quan đến bất cứ ai, anh có sức hấp dẫn riêng và ánh hào quang đặc biệt.

(*) *Master of Business Administration*: là bằng thạc sĩ chuyên ngành quản trị kinh doanh.

Anh đến Thượng Hải lần này không phải vì công việc, mà để tham dự một buổi phỏng vấn. Người dẫn chương trình từng làm việc ở Đài truyền hình Trung Ương, sau đó ra nước ngoài học nâng cao, sau khi trở về nước thì đến Thượng Hải thành lập chương trình phỏng vấn các nhân vật nổi tiếng. Chương trình này được công chúng rất yêu thích, khách mời thường là các nhân vật nổi tiếng trong và ngoài nước. Nhận được lời mời của chương trình, Hình Trình đã ngẩng đầu nhìn bầu trời rất lâu, sau đó mới chậm chạp cúi đầu, nhìn về phía đường chân trời của thành phố.

Buổi phỏng vấn bắt đầu lúc bốn giờ chiều, vậy mà hai rưỡi anh đã đến đài truyền hình. Người dẫn chương trình ngạc nhiên đến ngỡ ngàng, đích thân ra cửa thang máy đón tiếp. Hình Trình là nhân vật mới nổi trong giới kinh doanh, lịch trình có khi được sắp xếp kín đến từng phút, họ có phải đợi cả tiếng cũng cảm thấy vinh dự lắm rồi, không ngờ anh lại thân thiện đến vậy. Hai người ngồi uống trà chiều, nói chuyện về chủ đề sắp phỏng vấn. Máy thứ này anh cực kỳ quen thuộc, đúng như mong đợi của chương trình, anh thể hiện là người có phong độ ổn định, chững chạc, đường hoàng, nói năng lưu loát, chuyên nghiệp, lại rất hài hước. Điều đó chẳng khác nào một tấm vải chất liệu thượng đẳng được cắt may phù hợp làm tôn lên vóc dáng, làn da, tăng phẩm chất cao quý của anh.

Buổi phỏng vấn kết thúc, người dẫn chương trình tiễn anh xuống lầu. Có lẽ cô ấy nghĩ cuộc nói chuyện vẫn chưa đủ, lúc đợi thang máy, còn mời Hình Trình đi tham quan tòa nhà của đài truyền hình. Hình Trình nhận lời và cảm ơn một cách rất phong độ. Ở tầng thứ mười, gương mặt trang điểm trang nhã của người dẫn chương trình bỗng nhiên sa sầm. Ánh sáng hắt bóng trên hành lang hơn mười thanh niên cả nam lẫn nữ, trước ngực đeo

biển sinh viên thực tập, đang thập thò ngoài cửa một gian phòng, dáng vẻ vô cùng phấn khích.

Người dẫn chương trình quay về phía Hình Trình nhún vai xin lỗi, đôi giày cao gót bước trên sàn nhà trơn bóng phát ra chuỗi âm thanh nhẹ khi cô tiến đến chỗ đám Bình Viên. Nghe tiếng bước chân, cả đám đồng loạt quay lại, từng người hoảng hốt cúi đầu chào cô.

“Trong cuộc họp sáng sớm nay, tổ làm chương trình đã nhắc nhở các bạn là không được phép vây quanh phòng phát thanh, các bạn coi đó là lời nói đùa phải không?” Người dẫn chương trình nghiêm khắc hỏi.

Một nữ sinh viên dáng người nhỏ nhắn đỏ mặt đáp: “Chúng em không vây quanh, mà chỉ muốn xin chữ ký của Thư Ý thôi ạ.”

Người dẫn chương trình bực mình quát. “Ai bảo với các cô các cậu là Thư Ý đồng ý ký tên trên sách?” Để mời Thư Ý đến phòng phát thanh trả lời phỏng vấn của khán giả, tập đoàn truyền thông phải huy động rất nhiều nhân lực và các mối quan hệ. Họ còn hứa đi hứa lại với công ty Minh Thịnh, tuyệt đối không tiết lộ ra hình ảnh của Thư Ý, tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến cuộc sống thường ngày của Thư Ý. Sách của Thư Ý cứ ra cuốn nào là bán chạy cuốn đó, được coi là thần thoại trong giới xuất bản, nhưng cô lúc nào cũng khiêm tốn, thần bí, sống lặng lẽ, sáng tác lặng lẽ.

“Thế nên... lần ký tên này mới đáng quý ạ!” Gương mặt của cô sinh viên gần như muốn nấp sau lưng các bạn.

Cơn giận phùng phùng bốc lên, người dẫn chương trình sắp không kìm chế nổi nữa thì cánh cửa phòng đột ngột mở ra. Một chàng trai nho nhã

trong dáng vẻ thư sinh bước ra, mỉm cười nói: “Đây, chữ ký trên sách đây nhé, bây giờ các bạn đã hài lòng chưa nào?”

Đám thực tập sinh không còn để ý đến gương mặt cứng đờ của người dẫn chương trình, reo hò ầm ĩ, nhận lấy sách rồi vội vã rời đi. Họ rất biết giữ lời hứa, không hề liếc nhìn vào bên trong cánh cửa đang khép hờ.

“Xin lỗi trợ lý Lâm, đám thực tập sinh này...” Người dẫn chương trình không biết nói thế nào cho phải.

Lâm Tuyết Phi cười nói: “Được mọi người yêu thích thế này, Thư Ý cũng rất vui! Chỉ là không thể chụp ảnh lưu niệm với các em ấy thôi.”

Người dẫn chương trình vội vàng nói: “Tôi hiểu. Vậy cuộc phỏng vấn thuận lợi chứ?”

“Mọi thứ đều tốt, chỉ là lúc bắt đầu, Thư Ý hơi nói lắp vì khá căng thẳng.” Ha ha, chỉ riêng chuyện này thôi cũng có thể khiến anh vui cả năm.

Người dẫn chương trình cười. “Lúc tôi đi thực tập, cầm micro nói chuyện cũng hay bị nói lắp. Thôi, không làm phiền hai vị nữa. Lần này phải cảm ơn trợ lý Lâm rất nhiều.”

“Không có gì, không có gì!” Lâm Tuyết Phi thân thiết bắt tay người dẫn chương trình, vừa ngược lên đã chạm phải ánh mắt của Hình Trình.

Lâm Tuyết Phi gật đầu, mỉm cười, nhìn vào phòng. Hình Trình cụp mi mắt, cười đáp lại, làm tư thế tay ra hiệu: “Cậu cứ làm việc đi!”

Người dẫn chương trình khá ngạc nhiên. “Giám đốc Hình quen trợ lý Lâm của Minh Thịnh ạ?”

“Trước đây vì công việc nên đã gặp nhau, cũng coi như là người quen.” Anh nhìn đồng hồ. “Xin lỗi cô, tôi sắp phải lên máy bay rồi.”

Người dẫn chương trình kiên trì muốn tiễn anh ra bãi đỗ xe.

Máy bay cất cánh lúc tám giờ tối, bây giờ ra sân bay thì khá sớm, nhưng anh có cảm giác như sức lực đang bị hút cạn, không thể nào đứng vững được. Anh chỉ hận không thể quăng cái mặt nạ đang đeo, thoát khỏi mọi ràng buộc, chạy ra bờ sông, gào thét thật to cho đến khi khản cổ mới thôi.

Anh nghĩ mình đã thật sự bắt đầu một cuộc sống mới, đã bước những bước rất xa, nhưng hoá ra anh vẫn chỉ đứng yên ở chỗ cũ mà nhìn ra xa, nói không nên lời, cũng không động đậy được.

Điều gì khiến cho trợ lý của Hà Dập Phong phải thận trọng như vậy, lại còn đích thân đi theo bảo vệ, nếu chỉ là một nhà văn thôi thì không đủ, trừ phi người đó chính là...

Anh chưa bao giờ nghĩ Thư Ý và cô là một, anh ghét cái tên Thư Ý, ghét văn phong của Thư Ý, ghét những nơi Thư Ý đã đi qua. Sau này anh mới nhận ra rằng, đó không phải là ghét mà là đổ kỵ. Thế gian này, có mấy ai có thể tự do sống cuộc sống mình muốn, làm những việc mình thích, yêu người mà mình yêu? Trong từ “Thư Ý” cũng đã thể hiện rõ ràng là cô ấy rất vui vẻ.

Nếu một ngày nào đó trèo được lên đỉnh núi cao, anh nghĩ mình cũng không thể bình tĩnh, thoải mái như Thư Ý được, vì sự thoải mái của cô

không liên quan đến địa vị hay tiền bạc. Đó là một phong cách sống, để bản thân giống như hạt giống hoa bồ công anh, theo gió bay đi khắp nơi, tự do tự tại, có rơi xuống khe đá hay sa mạc cũng không quan trọng, chỉ cần bám rễ vững chắc vào lòng đất là được.

Anh khát khao làm một cái cây, có một mảnh đất màu mỡ, có ánh sáng, có mưa sa, có gió ấm áp, có khí hậu ôn hòa, để nó có thể vươn cành lá lên tận mây xanh... Anh vội vã chạy, vội vã tìm kiếm, nhưng chưa bao giờ hỏi bản thân có mệt không? Có vui không? Có hạnh phúc không?

Bãi đỗ xe vắng lặng, ánh đèn vàng vọt. Thang máy một lần nữa hạ xuống tầng hầm, cửa mở ra, anh nhìn thấy Lâm Tuyết Phi và cô cùng bước ra. Họ không nhìn thấy anh, có lẽ cũng chẳng nhắc đến anh làm gì. Cô đang bị Lâm Tuyết Phi trêu chọc nên mặt đỏ lựng lên. Điện thoại reo, cô vội vàng lục tìm trong túi xách, nhìn màn hình rồi mỉm cười.

Có lẽ đó là cuộc gọi của Hà Dập Phong, nếu không cô đã chẳng cười rạng rỡ, xinh đẹp đến thế. Lúc thì gật đầu, lúc thì dẩu môi, tóc đã dài đến ngang vai, cô vô thức đưa ngón tay quăn vài sợi.

Thời gian dường như đã dừng lại trên người cô, dù thần thái hay gương mặt, cô vẫn là Nguyễn Họa Trần anh gặp lúc đầu. Cùng anh đi vào thang máy, trêu đùa anh là trọc phú. Sau khi phát hiện ra anh là cấp trên của cô, gương mặt ấy ngượng đỏ như cà chua chín.

Hình Trình nhắm mắt lại, thấy lòng bàn tay đã ướt nhep.

Khi biết Họa Trần chính là con gái duy nhất của ông Thịnh Mậu Cốc, anh đã khóc, đó là tấm bình phong anh không thể vượt qua.

Hôm nay, lại một lần nữa nước mắt anh rơi xuống, trái tim đau như bị ai cứa. Không cần khoác chiếc áo choàng của thiên kim Thịnh Hoa, tự bản thân Họa Trần đã là một viên ngọc sáng rồi.

Người con gái ấy đã từng thầm thích anh, tìm mọi cách để được ăn một bữa cơm với anh, viện mọi lý do để đi nhờ xe anh, còn ngại ngần nhắc nhở ngày lễ gì đã đến... Từng chút, từng chút kỷ niệm trôi dạt thật đẹp, thật buồn.

Lúc đó, họ đều đang trong độ tuổi thích hợp, có địa điểm thích hợp, thời gian thích hợp. Anh rõ ràng nhận ra, người con gái ấy có thể mang đến cho anh sự trân trọng, mang đến cho anh hạnh phúc, nhưng anh đã đánh mất chính mình.

Khoảnh khắc này, anh chỉ biết chăm chú nhìn cô tiến đến gần, nhẹ nhàng xinh đẹp, sau đó lướt qua xe anh và chậm chậm đi xa...

B.

Hà Dập Phong mua một ngôi nhà ở vùng ngoại ô. Mái nhà lợp bằng ngói xanh, có hiên che mưa, hai bên còn có mái cong cong. Trước nhà có khoảng sân khá rộng, tường bao quanh nhà được làm từ những thanh gỗ tròn chỉ cao đến nửa người, trên hàng rào gỗ đó mọc đầy hoa bìm bìm dại, nhưng hoa đã tàn, vài chiếc lá phất phơ trong gió. Mấy cây trong vườn đều sai trĩu quả, khiến cành cây cong oằn xuống. Lúc đầu, dưới gốc cây được trồng các loại rau, nhưng anh cho người dọn sạch, trồng thảm cỏ nhân tạo lên đó. Mùa xuân đến, cỏ xanh, hoa đỏ, đó mới là phong cảnh chân thực nhất. Sau vườn có hai cây ngân hạnh rất to, một số cây khác cũng đã nhiều năm tuổi, anh đặt dưới gốc cây vài chiếc ghế gỗ. Những buổi chiều mùa hè,

tán lá rậm rạp chắn hết ánh nắng phía trên, ở đây sẽ rất mát mẻ, Họa Trần có thể ngồi đọc sách hoặc sáng tác.

Nhà còn khá mới, anh không can thiệp vào cấu trúc bên ngoài, chỉ tỉ mỉ trang trí lại bên trong, từ ánh sáng đến màu sắc, chủ yếu theo tiêu chí sáng sủa và đơn giản. Anh biết Họa Trần sẽ rất thích.

Những ngày ở Heidelberg, anh vô cùng bận rộn, còn cô lại rất nhàn nhã. Lúc anh lên lớp, Họa Trần còn đang ngủ. Trường đại học gần sông, có một chiếc cầu được xây từ thế kỷ mười tám bắc ngang qua sông. Sau buổi chiều, anh đứng bên cửa sổ nhìn Họa Trần xách túi giấy, vừa nói chuyện với những nghệ sĩ đường phố ở trên cầu, vừa vẫy tay về phía anh mỉm cười. Cô thường xuyên đi bộ đến trường, trong túi luôn đựng cà phê và nhiều lúc đã đổ mất một nửa. Cô le lưỡi, trút hai cốc cà phê thành một cốc đưa cho anh. Một nửa cốc là Blue Mountains, một nửa cốc là Cappuccino, uống vào thấy vị là lạ. Trong túi còn có bánh mì mới ra lò buổi chiều, nó thật giống với tính cách của người Đức, vừa đặc ruột vừa mềm.

Ăn xong bữa điếm tâm chiều, Họa Trần lại đi. Cô đến bảo tàng, đến phòng triển lãm tranh, đi ngắm các công trình kiến trúc, ngắm cầu, thậm chí nhòai người trên một bậu cửa sổ nào đó đứng vài tiếng liền.

Heidelberg quá đẹp, mỗi ngày đều mang đến cho Họa Trần vô vàn cảm xúc. Anh không thấy cô viết lách, thế mà sau khi về nước, cô đã cho xuất bản hai cuốn sách. Một cuốn có tên *Thời gian trôi qua thành phố Heidelberg*, cuốn thứ hai là bản đồ vẽ tay và những tâm sự của cô có tên *Dạo bộ ở Heidelberg*. Lượng tiêu thụ hai cuốn sách này ra sao, anh không hỏi cụ thể. Chỉ biết rằng anh chàng Lâm Tuyết Phi hay phàn nàn, ca thán đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ, trong một tuần mà mấy lần giục anh và Họa Trần đi đâu đó du lịch, còn nói việc của Minh Thịnh không cần

lo lắng, cậu ta và Tổng giám đốc sẽ cố gắng chăm chỉ hoàn thành công việc. Nói xong cậu ta còn vỗ ngực đảm bảo, chỉ thiếu mỗi màn cắt máu ăn thề nữa thôi.

Nếu như coi du lịch là chuyến đi vì công việc thì lời lẽ, câu từ có hay thế nào cũng không có thành ý. Chim muôn dù có thích bay lượn trên bầu trời xanh nhưng cũng cần đậu trên cành để nghỉ ngơi. Mỗi năm anh cùng đi với Họa Trần một chuyến là đủ rồi, không nên quá tham lam.

Tất cả các cửa sổ của ngôi nhà anh đều để hé một khe nhỏ, đồ dùng trong nhà đều mới mua nên anh muốn gió lùa vào tản bớt mùi. Anh tìm một cái túi, hái mấy quả táo trên cành. Táo ở vùng này không giòn ngọt và nhiều nước như táo Sơn Đông, khi ăn còn có vị chua, vỏ có màu xanh. Nhưng bây giờ được tự tay hái nên anh cảm giác cũng có chút đặc biệt. Xe đang vào nội thành thì Lâm Tuyết Phi gọi điện tới nói rằng cậu ta và Họa Trần đã về đến nhà sách Minh Thịnh.

Để Họa Trần nhận lời phỏng vấn của đài truyền hình, anh thấy khá băn khoăn. Lâm Tuyết Phi nói: “Danh tiếng của Thư Ý giờ đang nổi như cồn, cậu càng bí mật, người ta càng tò mò, cứ như vậy sẽ không tốt chút nào. Nhận phỏng vấn của đài truyền hình nhưng giấu mặt giống như đeo một chiếc mặt nạ, người khác chỉ nhìn thấy bóng dáng mờ mờ của cô nhưng được thỏa mãn trí tò mò của họ, lại không ảnh hưởng đến cuộc sống của Họa Trần.” Anh suy nghĩ mấy ngày, sau đó mới đồng ý. Anh không đích thân đưa Họa Trần đi Thượng Hải vì không muốn người khác liên tưởng này nọ.

Ông Thịnh Mậu Cốc và bà Hoa Dương mặc dù không làm tròn bổn phận của cha mẹ, nhưng trước khi anh và cô kết hôn, hai người họ đã chăm sóc và yêu thương Họa Trần hết mực, điều đó khiến anh vô cùng xúc động. Bây

giờ, Họa Trần chính là trách nhiệm của anh, vì cô không để ý việc được sống trong nhà cao cửa rộng, ăn ngon mặc đẹp, mà mỗi ngày của cô chỉ là muốn được ở bên anh, không bị người khác làm phiền, sống trong bình yên.

Họa Trần đang ăn bữa điểm tâm ở phòng bên trong của nhà sách, trên tay cầm cốc trà sữa Hoàng Gia. Anh chỉ nhìn thôi mà đã cảm thấy đau răng, thói quen thích đồ ngọt của cô nhất định phải thay đổi, nếu không chưa già răng đã rụng thì nguy. Nhìn thấy anh, cô vồ vồ vào má, cầm miếng bánh ngọt đang ăn được một nửa đưa cho anh. Anh nhận lấy, đút tất vào miệng. Anh thật sự không thích, nhưng dù sao như thế cô cũng ăn ít đi một nửa số đồ ngọt đó là tốt rồi.

Lâm Tuyết Phi đứng tựa vào thành xe hút thuốc. Hai năm nay, áp lực công việc nhiều khiến cậu ta ngày càng hút nhiều, Hà Dập Phong nhìn thấy mà áy náy.

Hai người nói chuyện về tình hình phỏng vấn. Lâm Tuyết Phi bật cười khi nhắc đến việc người dẫn chương trình mặt lạnh tanh trách mắng đám thực tập sinh. “À, hôm nay tôi gặp một người quen đấy. Chà chà, đúng là lâu lâu không gặp nhau mà thấy khác hẳn, khí chất hơn hẳn... Chậc chậc!” Lâm Tuyết Phi bĩu môi, vẻ mặt không phải là đang khen ngợi thực sự.

“Ai vậy?” Hà Dập Phong nhìn chăm chú vào phòng, Họa Trần không ăn miếng bánh thứ hai nữa, thật tốt!

“Hình Trình!”

Lông mi Hà Dập Phong giật giật. Còn nhớ năm ngoái, anh và Họa Trần đang ngồi chờ ở sân bay, trong phòng chờ có ti vi cỡ lớn. Họ đều nhìn thấy

anh ta trên màn hình. Anh ta đang cười ngửa, người hơi rướn về phía trước, khỏe mạnh, nhanh nhẹn, ở tư thế sẵn sàng phi nước đại. “Bức ảnh chụp rất khá.” Họa Trần nói thế rồi nhìn lên dòng chữ giới thiệu về anh ta, sau đó vùi đầu vào xem cuốn sách Tiểu Thực Quang(*), vừa xem vừa nuốt nước bọt. Anh hận không thể giả vờ không quen biết người phụ nữ này.

(* *Tên một quán bánh ngọt nổi tiếng ở Đài Loan.*

“Anh ta có nhìn thấy Họa Trần không?”

Lâm Tuyết Phi lắc đầu, ném đầu mẩu thuốc lá vào trong thùng rác. “Giám đốc Hà, cậu và Thư Ý xa nhau bảy năm, chẳng lẽ cậu chưa từng lo lắng cô ấy bị người khác theo đuổi sao?”

Hà Dập Phong nhíu mày, tên tiểu tử này đã đánh hơi thấy điều gì rồi sao. Chuyện Họa Trần từng thích Hình Trình, anh chưa bao giờ nói với ai. Lo lắng ư? Nói thật là không, anh chỉ thấy rất mờ mịt. Cuộc sống của anh đều có mục tiêu nên cứ thế tiến hành theo kế hoạch đã vạch sẵn. Bỗng trong cuộc sống xuất hiện một người làm náo loạn trái tim anh, tất cả mục tiêu bỗng trở nên mơ hồ, khiến anh lạc lối. Tại sao lại để ý đến người ta như vậy? Tại sao chỉ mỗi mình cô? Bảy năm đó, anh luôn đi tìm đáp án. Trong quá trình đó, cũng có lúc lưỡng lự, tranh đấu, nhưng cuối cùng, anh vui vẻ chấp nhận số phận.

Anh không tin dây tơ hồng của Nguyệt Lão, mỗi người trên thế giới này đều gặp gỡ, quen biết, chia tay biết bao nhiêu người, nhưng chỉ có một người làm trái tim bạn rung động, thao túng được niềm vui, nỗi buồn của bạn, khiến lí trí bạn phải đầu hàng, khiến bạn bối rối. Cho dù có rơi lệ đấy, có buồn đau đấy mà vẫn cảm thấy hạnh phúc. Để mất bất cứ người nào, bạn

chỉ thôn thức, nhưng nếu để mất cô ấy, bạn sẽ cảm thấy mình như bị cướp đi không khí đang hít thở.

Khi cô vẫn trong độ tuổi mộng mơ, mặc bộ đồng phục rộng thùng thình chạy theo anh, bắt anh mua một suất bánh Tiramisu, lấy một cái thìa nhỏ xúc đưa lên miệng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đang vênh cằm lên ấy khiến trái tim anh đập lỡ một nhịp. Lúc đó anh không hiểu gì, sau này mới biết, người đó đã đến.

“Sao phải lo lắng?” Anh hỏi lại.

Lâm Tuyết Phi trợn mắt. “Này, đừng có tinh tướng! Tôi không tin cô ấy không có ai theo đuổi.”

Anh cười như thể cô là duy nhất của anh và anh cũng là duy nhất của cô. Thời gian trôi qua, những người đi lướt qua họ đều chỉ làm nền cho sự gặp gỡ của họ mà thôi. “Theo đuổi thì đã sao, bây giờ cô ấy là bà xã của tôi rồi.”

“Ha ha, cậu nói bà xã á?” Lâm Tuyết Phi không dám tin từ miệng Hà Dập Phong lại có thể thốt ra được từ dân dã như vậy.

Anh chậm rãi liếc nhìn bạn, càng dân dã càng gần gũi chứ sao. Anh và Họa Trần vốn là một trong những cặp vợ chồng tay trong tay cùng nhau đến già, không dân dã sao được.

C.

Giản Phi Nhiên không biết cụ thể thời gian, nhưng đại khái là vào chiều tối một tháng sau khi cô đi công tác Hồng Kông về thì ông Thịnh Mậu Cốc hẹn gặp cô. Trong điện thoại, giọng ông trầm ấm dịu dàng như ngọn gió đêm mùa xuân được ánh sáng ấm áp của ban ngày gột rửa trở nên vô cùng dễ chịu, tỏa mùi hương thanh mát. Làm sao có thể tin đó là một người đàn ông đã năm mươi tuổi, cho dù đứng trước mặt cô, cô cũng không thể tin nổi. Thân hình ông vẫn rất gọn gàng, quần áo sang trọng, con người cao quý, phong độ, nói năng hoà nhã, đúng mực.

Lúc đầu, cô không rung động, thực ra là không dám mơ ước cao xa. Giản Phi Nhiên đã lập kế hoạch nghiêm khắc cho cuộc sống của mình, cô không muốn mơ mộng hão huyền. Cô nghĩ chẳng qua là mình được hưởng lây tiếng là bạn học của Họa Trần mà thôi. Trên máy bay, ông Thịnh Mậu Cốc chăm sóc cô, đó là sự ân cần, chu đáo của bậc bề trên. Ông và cô, cho dù là tuổi tác hay địa vị, giữa hai người là cả một khoảng cách không thể vượt qua.

Là chủ tịch hội đồng quản trị của Thịnh Hoa, có xe sang đón rước ngay tại sân bay là chuyện bình thường, thế nên ông tiện thể tiễn cô về tận khách sạn, đương nhiên cô cũng không nghĩ ngợi gì nhiều. Buổi chiều tối ngày thứ ba, Giản Phi Nhiên quay về khách sạn đã thấy ông Thịnh Mậu Cốc ngồi trên ghế xô pha ở đại sảnh gật đầu chào cô. Cô bất giác nuốt khan, nghe tim mình đập thình thịch.

Bọn họ ăn cơm tối cùng nhau tại khách sạn InterContinental, sau đó ngồi thuyền đi ngắm cảnh đêm ở cảng Victoria. Giống như khách du lịch lần đầu tiên đến Hồng Kông, họ nói cười, chỉ trỏ. Hôm đó không biết là ngày lễ gì, trên biển còn có người đốt pháo hoa. Giản Phi Nhiên chưa bao giờ nhìn thấy pháo hoa trên mặt biển mênh mông, cảnh đêm lại vô cùng yên tĩnh, sóng biển dập dờn, pháo hoa nở bung trên bầu trời đêm đẹp vô cùng khiến người ta quên cả hít thở. Cô kích động giơ tay lên và nắm ngay lấy bàn tay

ông Thịnh Mậu Cốc đang để trên lan can. Ngón tay ông dài và ấm, cô hoảng hốt muốn rút tay lại, nhưng ông lại nắm chặt tay cô, đến lúc lên bờ mới buông ra. Tối hôm đó ông không có hành động nào quá đáng, trước mười một giờ ông đã tiễn cô về khách sạn, không hề đề nghị lên lầu uống cà phê, cũng không hẹn lần sau gặp vào lúc nào. Không biết Thịnh Mậu Cốc ngủ thế nào, chứ Giản Phi Nhiên thì cả đêm đó không chợp mắt nổi.

Mấy ngày sau đó, ông không liên lạc lại với cô, cho đến tối hôm trước khi cô rời khỏi Hồng Kông, quầy tiếp tân gọi điện thoại đến phòng cô, nói rằng có ngài Thịnh đang chờ cô dưới sảnh.

Cô không biết Hồng Kông còn có vườn hoa vắng vẻ như thế này, cây to rậm rạp vươn cành lá um tùm gần sát sân thượng, mùi hương hoa thoang thoảng, không biết được gió đưa từ núi tới hay từ biển tới, không khí vô cùng trong lành. Từng ngọn nến trắng xếp thành hàng ở góc tường tỏa ánh sáng lung linh như tràn từ dưới chân lên, khó tránh khỏi cảm giác mộng ảo. Phục vụ đứng nép phía sau tàng cây ở xa nên người ta khó có thể phát hiện ra sự tồn tại của họ, thế nên đêm nay hình như chỉ có cô và ông.

Giản Phi Nhiên không dám hít thở mạnh, cô chưa bao giờ được nâng niu, trân trọng đến thế. Có lẽ cũng đã từng có, nhưng không phải giống hoàn cảnh này, cảm nhận cũng không mãnh liệt như lúc này. Cô thấy mình như một nàng công chúa cao quý.

Ông Thịnh Mậu Cốc tặng cô một món đồ trang sức, giá trị cũng vừa phải nên cô nhận vì không có áp lực quá lớn. Cô mân mê lớp vỏ trang nhã của chiếc hộp, cố làm ra vẻ bông đùa: “Tôi nghĩ Chủ tịch Thịnh là người vô cùng bận rộn cơ đấy!”

Ông Thịnh Mậu Cốc nhún vai, nâng ly rượu lên. “Cảm ơn cô Phi Nhiên đã đồng ý ở bên cạnh ông già cô độc và đáng thương này. Từ khi Họa Trần có bạn trai, vợ cũ tìm được một nửa khác, đã rất lâu tôi không cảm thấy được ban đêm thì ra lại đẹp như vậy.”

Đây là rượu Lafite 82, giá đắt vô cùng, hương vị cũng rất tinh khiết. Chưa uống vài ngụm, Giản Phi Nhiên đã cảm thấy người lâng lâng, cô nghe những lời ông Thịnh Mậu Cốc nói đều mang hàm ý sâu xa, hoặc có lẽ là do cô nghĩ quá nhiều.

Có thể như vậy sao? Cô lặng lẽ quan sát Thịnh Mậu Cốc mà không dám khẳng định. Tất cả mọi thứ ở ông, ngoại trừ tuổi tác, đều vượt xa yêu cầu về một người bạn đời tương lai của cô rất nhiều, quả thực không thể phân chia cấp bậc được. Nhưng nếu không ở độ tuổi như của ông thì làm sao có được thành tựu to lớn như vậy?

Khi ông Thịnh Mậu Cốc nắm tay cô, Giản Phi Nhiên căng thẳng, đến nỗi bàn tay toát mồ hôi lạnh. Có chút hoảng hốt, có chút sợ hãi, có chút vui mừng hân hoan.

Thịnh Mậu Cốc cười. “Cô bé ngốc!”

“Tại sao lại là em?” Cô lắp ba lắp bắp hỏi, chưa từng mất tự tin như thế này.

Thịnh Mậu Cốc hôn lên trán cô, giọng khàn khàn. “Vì tôi có thể nhìn rõ tâm hồn của em.”

Cô không biết câu nói này là khen hay là chê.

Thịnh Mậu Cốc vẫn đưa cô về khách sạn trước mười một giờ tối và cũng không ở lại. Ngày hôm sau, lái xe của ông đưa cô ra sân bay. Ông không xuất hiện, cũng không gọi điện thoại. Lúc xuống máy bay, cô do dự hồi lâu rồi gửi tin nhắn cho ông, nói là đã về Tân Giang. Ông trả lời rất nhanh, giống như đang mong tin của cô vậy.

Ông nói: “Hẹn gặp lại ở Tân Giang.”

Lần gặp lại này cũng phải một tháng sau. Giản Phi Nhiên nắm chặt điện thoại, yếu ớt nói: “Tôi nghĩ Chủ tịch Thịnh đã quên số điện thoại của tôi rồi!” Giọng nói có chút tủi thân, hờn trách.

Ông Thịnh Mậu Cốc cười. “Muốn quên, nhưng không làm được. Phi Nhiên, tôi cần có dũng khí, tôi đã không còn trẻ nữa.”

Chỉ một câu nói nhỏ nhẹ đã khiến một tháng bất an và chờ đợi của cô hoàn toàn tan biến như mây khói. Một người kiêu hãnh như ông, trước mặt cô lại khiêm tốn đến vậy. “Em... cũng không có nói em để ý đến những cái đó.”

“Bây giờ tôi muốn gặp em.” Giọng Thịnh Mậu Cốc khàn đến nỗi không thể khàn hơn.

Tối nay, bữa tối là do Giản Phi Nhiên đích thân nấu, địa điểm dùng bữa chính là căn hộ nhỏ chưa đầy năm mươi mét vuông của cô. Thịnh Mậu Cốc uống say, thế nên cô đành nhường một nửa giường cho ông.

Hôm sau là thứ Bảy, đồng hồ sinh học của Giản Phi Nhiên tự động chạy chậm hơn hai tiếng. Lúc tỉnh dậy, ánh nắng đã ngập tràn khắp căn phòng,

ông Thịnh Mậu Cốc đang ngồi bên giường uống cà phê, trong tay là tạp chí hàng không của Dực Tường.

Có chút ngại ngùng, nhưng Giản Phi Nhiên vẫn chủ động hôn môi ông, sau đó ông nồng nhiệt, quần quýt đáp lại.

“Tôi đã gọi bữa sáng rồi, ăn xong, tôi có chuyện muốn nói với em.” Thịnh Mậu Cốc lưu luyến ngẩng đầu lên khỏi cổ cô, hơi thở vẫn chưa ổn định.

Cô biết giữa họ không thể có thời gian yêu đương kéo dài, dù sao địa vị và độ tuổi của ông vẫn còn đó, nếu ông tôn trọng cô. Và đây chính là điều mà cô mong đợi. Cô thực sự rất mệt mỏi, những người đàn ông đi qua cuộc đời cô, nếu đứng trước mặt Thịnh Mậu Cốc đều chỉ là trẻ con. Chỉ có... trong đầu cô vụt hiện lên gương mặt tuấn tú của Hà Dập Phong, cô bực bội bỏ qua, đó đã là quá khứ.

Vẻ mặt của ông Thịnh Mậu Cốc rất nghiêm túc, lúc này Giản Phi Nhiên mới cảm thấy ông thực sự là một thương nhân đa mưu túc trí, thận trọng từng bước.

“Phi Nhiên, em xinh đẹp như vậy, trẻ trung như vậy, giống như một hòn ngọc chiếu sáng linh hồn nửa đời tôi, tôi rất thích em. Nếu như em đồng ý kết hôn với tôi, đây sẽ là niềm vinh hạnh to lớn của tôi, nhưng chúng ta cũng cần ký một bản thoả thuận trước hôn nhân. Khi đã kết hôn rồi, em sẽ có nhà riêng, biệt thự và cả xe riêng nữa, em muốn mấy chiếc cũng được. Trong thời hạn hôn nhân còn hiệu lực, hằng năm, tôi sẽ cung cấp một khoản sinh hoạt phí đủ để em sống thoải mái, sung túc. Cuộc hôn nhân này nếu kéo dài đến ngày tôi từ già cõi đời, cho dù em có tái hôn hay không, sinh hoạt phí sau này của em cũng sẽ được hưởng mười phần trăm trong số

tài sản của tôi. Nhưng xin lỗi em, chúng ta không thể có con. Thịnh Hoa là một chính thể hoàn chỉnh, cho dù vợ trước của tôi có vì lý do gì chia tay với tôi, tôi vẫn mãi mãi tôn trọng bà ấy. Thịnh Hoa là nhân chứng cho tuổi trẻ của chúng tôi, cũng là kết tinh tuổi trẻ của chúng tôi, tôi không thể vì bất cứ lý do gì để nó bị chia cắt. Trên thế giới này, Họa Trần là đứa con duy nhất của tôi, là người tôi yêu thương nhất, cho dù là em cũng chỉ có thể xếp thứ hai mà thôi. Nếu như em và Họa Trần cùng bị rơi xuống sông, tôi chắc chắn sẽ cứu Họa Trần trước. Nếu em có thể chấp nhận những điều này thì tôi rất cảm ơn. Nếu không thể, tôi cũng hiểu.”

Ông nói rất thành khẩn, xúc động, nhưng cũng lạnh lùng, vô tình biết bao. Cuộc hôn nhân này với cô, tính thực tế nhiều hơn là sự lãng mạn, nhưng ông cũng không nên lập tức nêu ra lợi ích trần trụi như thế. Cô và ông chính là một cuộc giao dịch.

Cô thấy khó có thể chấp nhận, chỉ biết bặm môi im lặng. Cô nghĩ, cô trẻ như thế, xuất sắc như thế, xinh đẹp như thế, bất luận như thế nào cô cũng phải có một chút quyền chủ động mới đúng chứ!

Ông đứng dậy, hôn vào lòng bàn tay cô. “Tối qua, tôi rất hạnh phúc.” Nói xong, ông mở cửa bước ra, không chút lưu luyến. Gió từ hành lang theo đó lùa vào, cô bắt giắc rùng mình.

Trong phút chốc, cô giống như người nằm mơ và tất cả mọi chuyện chỉ là một giấc mơ, như chưa hề xảy ra.

Một tuần sau, hãng xe gọi điện cho cô, nói rằng họ đã mang xe đến. Cô buồn bực chạy ra, một chiếc Land Rover màu xanh. Sắc xanh tươi sáng đó như muốn giữ lại cả mùa xuân trong cuộc đời. Cô gửi tin nhắn cho ông Thịnh Mậu Cốc để cảm ơn. Sáu tiếng sau, ông trả lời: “Tôi nên làm thế

mà.” Tất cả niềm vui bất ngờ bỗng hoá thành hư ảo, giọng điệu xa cách đó như muốn nói với cô, chiếc xe này là cái giá mà ông đền cho cô về buổi tối hôm đó. Nếu đúng vậy thì nó cũng quá quý giá rồi.

Xe cứ để trong bãi đỗ, Giản Phi Nhiên không dám lái, sợ đồng nghiệp hỏi này hỏi nọ. Lương của cô mặc dù không thấp, nhưng để sở hữu một chiếc xe như Land Rover không phải muốn là có được.

Cuộc sống trôi qua rồi rã, lộn xộn, tất cả đều trật khỏi quỹ đạo bình thường. Giản Phi Nhiên chỉ biết mở to mắt nhìn toà thành của mình dần dần sụp đổ, cuối cùng ngay cả nơi trú thân cũng không có. Cô hiểu rất rõ, Thịnh Mậu Cốc không làm việc vô bổ, cô cũng không khó khăn khi lựa chọn, nhưng khi ông vì cô mà mở cánh cửa đó, sau khi ngắm nhìn phong cảnh bên trong thì cô đã không còn cách nào trở lại cuộc sống như trước nữa. Chỉ là trong lòng còn lại chút kiêu ngạo, đó là giới hạn cuối cùng của cô.

Nhóm tiếp viên hàng không trẻ mới tuyển dụng đang chụp ảnh ở sân bay, ảnh này sẽ đăng ở trang giữa của tạp chí hàng không kỳ sau. Là phó biên tập, cô cùng đi với thợ chụp ảnh. Chụp xong, mấy người liền đến quán cà phê nói chuyện. Vừa ngước mắt lên, Giản Phi Nhiên nhìn thấy ông Thịnh Mậu Cốc đang ngồi trong góc. Đối diện với ông là một trong số nữ tiếp viên của Dực Tường, phục vụ trong các chuyến bay đi Âu Mỹ.

Ông không trốn tránh ánh mắt của cô, chỉ gật đầu nhẹ, rồi lại mỉm cười nhìn về phía cô nữ tiếp viên kia. Chỉ có điều dưới con mắt của các bạn đồng nghiệp, cô nữ tiếp viên đó có vẻ không tự nhiên.

Cô chọn thời điểm đêm khuya để gọi điện cho ông, ông nghe máy, không gian có vẻ rất yên tĩnh. Chưa nói lời nào cô đã rơi nước mắt. Từ trước tới

nay, chỉ có cô giày vò đàn ông, chứ chưa hề có người đàn ông nào giày vò khiến cô phải khổ sở như vậy, mà đây lại là một người đàn ông không còn trẻ trung gì. Cô giơ tay đầu hàng. Vì ông là Thịnh Mậu Cốc, không cần thời gian chứng minh thì cô cũng hiểu, nếu để mất ông cô sẽ hối hận suốt đời.

“Em chỉ có một yêu cầu, người bạn đời của em phải chung thủy với em.”
Cô nghẹn ngào nói.

Ông Thịnh Mậu Cốc thở dài. “Phải Nhiên, tôi không có sức hấp dẫn lớn như vậy đâu. Có em là tôi đã có cả thế giới rồi.”

“Vậy tại sao ông lại bắt nạt em?” Cảnh tượng ở quán cà phê hôm đó, hôm nay nhớ lại vẫn còn thấy bực.

“Là em bắt nạt ông già này đấy chứ. Xe cũng đã mua rồi, thủ tục mua nhà cũng đã làm xong rồi, em ôm tôi cũng ôm rồi, vậy mà đêm đêm tôi vẫn phải phòng không gối chiếu, khó ngủ lắm.”

“Sau này... cũng không được phép nhắc đến từ già nữa.” Thôi vậy, thôi vậy, thua cũng đã thua rồi.

Ông vẫn cho cô một năm để yêu đương, ông nói rằng làm thế để cô dần quen với ông. Cô nghĩ, thực ra ông đang quan sát biểu hiện của cô! Từ trước đến giờ, cô luôn rất thông minh, giống như hồi còn đi học, khi đã xác định mục tiêu là sẽ dốc toàn tâm toàn lực. Ông hoàn toàn chìm đắm trong hơi men dịu dàng của cô đến quên ngày quên tháng. Mùa thu năm sau, họ đến Mỹ kết hôn, sau đó đi trăng mật. Ông hứa khi về nước sẽ đền bù cho cô một đám cưới thật ấm áp. Cô không nghĩ việc ở Dục Tường, nhưng không còn làm việc cật lực nữa mà chỉ làm để không quá nhàn rỗi.

Thiếp mời đầu tiên, Thịnh Mậu Cốc nói sẽ gửi cho Họa Trần và Hà Dập Phong. Cô nhận ra sự lo lắng thấp thỏm của ông, cô nhếch miệng tỏ vẻ khinh khỉnh. Dù sao họ đã kết hôn rồi, cô nàng Nguyễn Họa Trần ngốc nghếch đó có nói một, hai câu thì thay đổi được gì chứ? Cô rất muốn thấy Nguyễn Họa Trần khi biết được chuyện này sẽ có vẻ mặt như thế nào, kể cả Hà Dập Phong nữa.

“Bố à, con cũng đang định gọi điện cho bố. Bố đến đi, mẹ cũng ở đây.” Người nghe điện là Hà Dập Phong. Một người luôn bình tĩnh như anh, vậy mà lúc này giọng nói cũng run run.

Giản Phi Nhiên bây giờ đã không còn phải ngưỡng mộ bất cứ ai, nhưng khi cô dạo bước trong Tĩnh Uyển, lắng nghe tiếng sóng dập dềnh của sông nước, ngẩng đầu nhìn căn hộ của Họa Trần, tim vẫn cứ thắt lại. Có lúc, bạn không thể không thừa nhận rằng xuất thân của con người chia làm nhiều tầng lớp khác nhau, có một số người thật sự được số phận an bài vô cùng may mắn.

Cô cùng Thịnh Mậu Cốc tay trong tay bước vào căn hộ của Họa Trần, chưa kịp ngược khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ cùng nụ cười tiêu chuẩn lên thì bà Hoa Dương đã lao ra, ánh mắt lấp lánh. “Mậu Cốc, Họa Trần... có bầu rồi.”

Bờ môi run run, ông Thịnh Mậu Cốc nhìn bà Hoa Dương, rồi lại nhìn Họa Trần. Họa Trần ngồi trên ghế xô pha, gương mặt nhỏ nhắn sáng bừng. Hà Dập Phong đứng phía sau, hai tay đặt lên vai cô, ánh mắt tràn ngập tình yêu thương và thoả mãn. Chu Họa Chi cũng ngồi bên cạnh cười rất tươi.

“Thật không?” Ông Thịnh Mậu Cốc xúc động hỏi lại.

Họa Trần mỉm cười gật đầu.

“Vừa lấy kết quả tối qua ạ, nhưng con không dám làm phiền mọi người.” Hà Dập Phong cúi đầu hôn lên tóc Họa Trần. Lúc hai người bước ra khỏi bệnh viện, vui đến nỗi quên cả lấy xe, cứ thế tay trong tay đi bộ về nhà. Ban đêm tỉnh dậy mấy lần, anh còn không dám ôm Họa Trần quá mạnh. Thực tế, hai người bọn họ đều lớn lên trong sự yêu thương, nâng niu của bố mẹ nên họ rất thản nhiên đón nhận những niềm vui. Nhưng sự xuất hiện của sinh linh nhỏ bé này khiến nước mắt họ cứ thế tuôn trào.

Thịnh Mậu Cốc dang rộng vòng tay về phía Họa Trần. Cô con gái nhỏ của ông thoát cái đã làm mẹ rồi cơ đấy! Ông còn nhớ dáng vẻ bé xíu đỏ hồng của con bé, tựa như chỉ mới hôm qua thôi. Họa Trần đứng bật dậy, chạy đến sà vào lòng ông.

Chu Họa Chi đứng lên dịu dàng lau dòng lệ nơi khoé mắt bà Hoa Dương.

Giản Phi Nhiên vo tấm thiệp trong tay, im lặng đứng đó, cô định bước đến mỉm cười chúc mừng, nhưng cuối cùng vẫn chọn cách mở cửa bước ra ngoài.

6. Lời thì thầm mùa thu

Ông Thịnh Mậu Cốc tổ chức hôn lễ vào một ngày thứ Bảy của mùa thu. Bạn bè, đồng nghiệp, người thân, giới doanh nhân, thư ký phụ trách lo tiệc đã tính toán rằng ít nhất cũng phải sáu chục bàn. Họ vốn định tổ chức trên tầng thượng của trung tâm thương mại Thịnh Hoa, nhưng bây giờ xem ra không được nữa rồi. Ông Thịnh Mậu Cốc nói rằng sẽ tổ chức ở khách sạn Bốn Mùa. Tin tức truyền ra ngoài khiến cho giới thương gia ở Tân Giang

xôn xao cả lên. Hôn lễ của bà Hoa Dương và ông Chu Hạo Chi cũng được tổ chức ở khách sạn Bốn Mùa, đúng là một đôi vợ chồng giàu có.

Chu Hạo Chi là người nho nhã, tinh tế, dịu dàng. Trong hôn lễ của họ, ông Thịnh Mậu Cốc đã vắng mặt. Chu Hạo Chi không muốn bà Hoa Dương trở thành đối tượng bị chế nhạo, trêu đùa của mọi người, thế nên muốn nhân lúc trời vẫn còn nắng nóng ông sẽ đưa bà lên miền Bắc du lịch. Bà Hoa Dương liếc nhìn ông rồi nói: “Sang năm đi nhé, em muốn ở lại chúc mừng Mậu Cốc.”

“Sao em cứ phải rước bực vào người như vậy?” Ông Chu Hạo Chi thở dài.

Bà Hoa Dương lắc đầu, sửa lại cổ áo cho ông. “Anh nói sai rồi, giờ trong trái tim em không còn ông ấy nữa, muốn bực cũng không thể bực nổi. Đừng lo cho em, em không yếu đuối như vậy đâu, mấy lời nói của người ta không thể làm em tổn thương được.

Ông Chu Hạo Chi tin mặc dù bề ngoài bà rất nhu mì, dịu dàng, nhưng thực tế bà lại là người vô cùng mạnh mẽ.

Không biết Thịnh Mậu Cốc muốn chơi một canh bạc, hay mắc bệnh chồng già cuồng vợ trẻ mà tin tức về hôn lễ của ông tràn ngập các trang báo như *Nhật báo Tân Giang*, *Văn báo Hoa Đông*... Ảnh chụp ông cùng Giản Phi Nhiên mặc áo cưới đứng bên bờ sông rất đẹp và lãng mạn. Giản Phi Nhiên chưa bao giờ được giới truyền thông chú ý đến thì nay chuông reo nóng máy. Đa số là các bạn thời cấp ba, họ đều kêu gào đòi cô tổ chức một buổi họp lớp để kể lại chi tiết mọi chuyện cho họ nghe. Giản Phi Nhiên đồng ý ngay, coi như là bữa tiệc chia tay thời kỳ độ thân của mình.

Họa Trần cũng nhận được điện thoại thông báo. Giản Phi Nhiên nói: “Nhất định phải đến đấy nhé, các bạn đều rất nhớ cậu.”

Bà Hoa Dương và ông Chu Hạo Chi nên duyên vợ chồng, Họa Trần không quá hụt hẫng, chỉ thấy trong lòng có chút nao nao. Không người con nào không hy vọng bố mẹ mình sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long, nhưng nếu họ giữa đường đứt gánh, có một cuộc sống mới thì cho dù không chấp nhận cũng phải đối diện. Về chuyện của ông Thịnh Mậu Cốc và Giản Phi Nhiên, Họa Trần phải mất cả tháng trời để “tiêu hoá”. Cô không ngăn cản bố có tình cảm với người khác, chỉ là bạn học đột nhiên trở thành mẹ kế của mình, tình tiết hay có trong phim bỗng nhiên xảy ra ngay với người thân của mình khiến cô rất bối rối. Đúng lúc đó cô lại bị nôn nghén nặng đến nỗi uống nước cũng nôn, một tháng sút hơn hai cân, Hà Dập Phong cũng vì lo lắng cho cô mà gầy đi không ít. Trong lòng Họa Trần cho dù có thấy khó chịu thế nào cũng không ca thán với Hà Dập Phong một câu, vì cô luôn cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cô càng không dám để lộ chút tâm trạng nào với mẹ.

Hà Dập Phong không bình luận gì về hôn sự của ông Thịnh Mậu Cốc. Lúc nhận được thiệp mời, anh chỉ nói “Chúc mừng”, sau đó gọi điện về Bắc Kinh, bảo bố mẹ anh dành thời gian chuẩn bị đến tham gia hôn lễ.

Hôm đó, ba vị phụ huynh kéo Họa Trần vào phòng sách nghiên cứu các món ăn dinh dưỡng trong thời kỳ mang thai. Là chủ nhà, anh lịch sự dẫn Giản Phi Nhiên đi lên tầng tham quan. Lúc mở cửa ra vườn hoa trên tầng thượng, sắc mặt Giản Phi Nhiên không được tốt lắm. Một thiên kim tiểu thư như Họa Trần, sống trong sự đầy đủ là điều không cần bàn cãi, nhưng một vườn hoa trên tầng thượng như thế này không phải cứ có tiền là làm được. Một người thông minh như cô, chỉ cần thoáng ra đã hiểu ông Thịnh Mậu Cốc và bà Hoa Dương yêu thương con gái đến mức độ nào. Cô hiểu vì sao ông Thịnh Mậu Cốc nói rằng cả cuộc đời ông chỉ có một đứa con gái là

Họa Trần. Tình cảm con người có hạn, tình yêu có hạn, quả thực, ông không thể nặn ra thêm nữa để trao cho người khác.

Trên mặt sông phản chiếu chút nắng còn sót lại của buổi hoàng hôn, nước sông gợn sóng lăn tăn, gió thu mát lạnh. Trong vườn hoa, cỏ cây xanh mướt, mùi hương thoang thoảng, cô nghiêng người nhìn chàng trai quần tú, nho nhã bên cạnh, bỗng cảm thấy vô cùng xấu hổ. “Tôi yêu ông ấy nên mới lấy ông ấy.” Cố gắng lắm cô mới thốt ra được một lời giải thích.

Hà Dập Phong đẩy gọng kính, không lên tiếng.

“Tôi tin, nhưng cô có tin không?” Hà Dập Phong cười nhạt.

Giản Phi Nhiên sững sờ, mặt đỏ đến mang tai, cho đến lúc ra về cũng chưa hết. Trên xe, cô buồn bã phàn nàn với ông Thịnh Mậu Cốc: “Em không thích đến Tĩnh Uyển.”

Ông Thịnh Mậu Cốc nhú mày. “Tôi nghĩ em đã trưởng thành rồi, không ngờ còn nói ra những lời ấu trĩ như vậy.”

“Em chỉ hơn Họa Trần có gần một tuổi thôi.”

“Em lấy bản thân ra để so sánh với Họa Trần đấy à?” Ông Thịnh Mậu Cốc như nghe thấy một chuyện cười không thể buồn cười hơn.

Giản Phi Nhiên biết điều không nói gì nữa, nhưng trong lòng đắng chát như nhai phải hoàng liên(*). Sống khổ như vậy để đi đến hôn nhân, cô sẽ được gì và mất gì, giữa hai thứ này liệu có ngang bằng không?

(*) Một vị thuốc Đông Y, có vị đắng, tính hàn, thường dùng chữa bệnh đau dạ dày, thanh nhiệt giải độc, tiêu sưng, làm sáng mắt...

Thực ra, Thịnh Mậu Cốc vẫn rất yêu chiều Giản Phi Nhiên, ông đã đích thân gọi điện cho giám đốc nhà hàng, bảo anh ta chuẩn bị một bữa tiệc lớn cho cô thiết đãi bạn bè, phục vụ chu đáo.

Đa số những người bạn ở gần đều đến, cũng có một số ít người thành đạt, còn một số người không thành đạt nhưng cũng sống không đến nỗi nào. Đám phụ nữ hầu hết đều đã kết hôn sinh con, chỉ còn vài người vẫn độc thân. Khi họ thấy Giản Phi Nhiên sung sướng như vậy đều rất ngưỡng mộ, khen cô tốt số. Họạ Trần và một người bạn đang mang bầu ngồi cạnh nhau. Cô vẫn bình thường như mọi khi, không ai biết cô là Thư Ý, không ai biết cô là người kế nghiệp tập đoàn Thịnh Hoa. Bạn học hỏi thăm về công việc của cô, cô xấu hổ nói rằng mình làm nghề tự do. Người bạn cũng không muốn hỏi sâu thêm, lúc còn đi học, thành tích học tập của cô chỉ bình thường, không tìm được công việc tốt cũng đúng thôi. Cô bạn còn an ủi cô, phụ nữ không cần sự nghiệp, cứ để chồng nuôi là được. Họạ Trần gật đầu tán thành.

Giản Phi Nhiên đeo chiếc nhẫn kim cương to đùng, lái xe Land Rover, biệt thự, chung cư đều đứng tên cô, quần áo đang mặc đều là của hãng thời trang nổi tiếng hàng đầu thế giới. Giám đốc nhà hàng chốc chốc lại chạy tới hỏi han, sợ phục vụ chưa được chu đáo. Tất cả những điều này người khác có phần đố kỵ cả đời cũng không làm được, thế nên mọi người nhìn vào thấy vô cùng ngưỡng mộ. Trái tim đang trống rỗng của Giản Phi Nhiên dần dần được lấp đầy dưới những ánh nhìn như thế. Nhưng khi Họạ Trần nhìn cô, cô cảm thấy vô cùng chướng mắt. Thế nên Giản Phi Nhiên càng được thể kể lể câu chuyện tình lãng mạn của mình, đến nỗi khiến người nghe vừa ngạc nhiên, vừa ngưỡng mộ.

Buổi họp mặt diễn ra được nửa chừng thì Họa Trần xin phép về. Có mấy bạn nam hút thuốc, cô lại đang có bầu nên ai cũng thông cảm. Cô đến và rời đi nhẹ như cơn gió thoảng, ngoại trừ Giản Phi Nhiên, còn những người khác đều chẳng mấy để ý.

Hôm nay là ngày sửa bản thảo của *Ngưỡng vọng*, Hà Dập Phong phải họp đến nửa đêm, lúc về nhà thì Họa Trần đã ngủ. Cô mặc chiếc áo ngủ chấm hoa màu hồng nhạt, mặt quay vào trong, cuộn tròn người như một con sâu. Hà Dập Phong nhìn cô, trái tim bỗng chốc dịu lại. Anh kéo cô ôm vào lòng, vuốt ve lưng cô. Họa Trần mơ màng mở mắt, gối đầu lên cánh tay anh rồi lại ngủ tiếp.

Hôm sau là cuối tuần, hai người họ lái xe đến ngôi nhà ở ngoại ô. Mấy cây hồng mọc gần bờ sông rủ lá xuống là là mặt nước, đầu cành lúc lỉu quả, giống như những chiếc đèn lồng nhỏ tí xíu. Khóm cúc dại nở hoa rực rỡ dưới gốc cây, những cánh hoa trắng muốt có nhụy vàng lay nhẹ trong gió. Trên đầu cành tầm xuân vẫn còn sót lại những nụ hoa nhỏ, sắc đỏ tươi, tựa như tuổi trẻ của thiếu nữ. Cây hồng trong vườn quả vẫn còn xanh, từng chùm quả rắn chắc, bóng mịn. Đây là giống hồng mới mà Hà Dập Phong nhờ người mua đem về trồng, gọi là hồng ngọt. Khi quả chín vẫn có màu xanh, gọt vỏ ra, cùi bên trong giòn ngọt, nhiều nước. Anh nghĩ sau khi ngủ trưa dậy sẽ tìm một cái làn đưa cho Họa Trần, bảo cô hái một ít đem về Tĩnh Uyển, mỗi ngày ăn một quả, quả hồng có tính hàn lạnh, ăn nhiều không tốt.

Anh mở hết cửa trước, cửa sau, đem chăn ra ngoài phơi nắng, đun nước, pha ấm trà, chỉ có thể thôi mà ngoảnh đầu lại đã không thấy Họa Trần đâu. Tìm ở sau vườn mới thấy cô đang ngồi thẩn thờ trên chiếc ghế dài dưới gốc cây ngân hạnh.

“Em sao vậy?” Hà Dập Phong ngồi xuống bên cạnh, nhặt chiếc lá rơi trên vạt áo cô.

Họa Trần dẫu môi, buồn bực nói: “Em xót ruột.”

Hà Dập Phong không hiểu, hỏi lại: “Sao tự nhiên lại xót ruột?”

Bố mẹ cô đều xuất thân từ những người bình thường, để có được sản nghiệp Thịnh Hoa như ngày hôm nay là điều không dễ dàng. Lúc đầu, họ cũng phải tiết kiệm từng chút một, tính toán chi tiêu từng đồng, vậy mà bây giờ ném cả đồng tiền không tiếc tay. “Sao bố không thấy tiếc nhỉ, nào là thẻ vàng, nào là xe, nào là biệt thự, em thấy xót ruột lắm.” Hai mắt Họa Trần đỏ hoe.

Hà Dập Phong cố nhin mới không bật cười thành tiếng, hình như đây là lần đầu tiên anh nghe thấy Họa Trần nhắc đến vấn đề tiền bạc. Họa Trần không có yêu cầu cao về vật chất, mà ông Thịnh Mậu Cốc và bà Hoa Dương cũng không bao giờ hạn chế việc chi tiêu của cô. Thực ra cô cũng không dùng đến tiền của họ, vì tiền bản quyền sách của Thư Ý khá nhiều, hơn nữa bây giờ còn có anh chăm sóc cô. “Tiền” có lẽ là từ không xuất hiện trong từ điển của Họa Trần. Nghe cô nói xót ruột, anh cảm thấy vô cùng mới mẻ và đáng yêu.

“Thực ra không phải em đang xót ruột chuyện tiền nong, mà cảm thấy cô ta không xứng đáng, đúng không nào?” Hà Dập Phong xoa đầu cô rồi chấp hai tay lại.

Họa Trần cúi thấp đầu, khẽ thở dài.

“Anh hỏi em một câu này, em nghĩ bố có phải là người bố mẫu mực không?”

Họa Trần ngược mắt lên, nghiêm túc gật đầu.

Hà Dập Phong nhún vai. “Vậy thì em còn gì để phàn nàn nữa nào? Bố rất yêu em, nhưng em cũng phải nhớ là, ông ấy không chỉ là bố của Họa Trần, mà còn là Thịnh Mậu Cốc, ông ấy có thú vui và cuộc sống của riêng mình. Em đừng nên áp đặt quan điểm sống của mình làm ảnh hưởng đến người khác. Em không thể là người dẫn dắt cuộc đời của ông, mà ông cũng không cần điều đó. Với trải nghiệm của mình, ông đủ biết rõ, ý thức rõ mình đang làm gì. Nếu ông làm sai, làm chuyện ngốc nghếch thì ông sẽ phải gánh chịu mọi hậu quả. Đừng suy bụng ta ra bụng người, lúc đầu chúng ta yêu nhau, ông có nói gì đâu.”

“Con mắt của em tốt hơn bố.” Họa Trần không cam tâm. Cô nàng Giản Phi Nhiên thích khoe khoang, sĩ diện đó, người nào có mắt cũng nhận ra là cô ta yêu bố cô vì cái gì.

Trái tim Hà Dập Phong chột thấy vô cùng ấm áp, anh cúi người hôn lên đôi môi đỏ hồng của cô. “Sinh ra được cô con gái thông minh thế này, không hiểu mắt mũi của bố đi đặng nào rồi nhỉ? Thôi, em đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, hãy tôn trọng ý kiến của bố, chúc phúc cho bố.” Hà Dập Phong rất lạc quan, trong cuộc hôn nhân này, anh nhận ra, người chiến thắng thật sự chính là Thịnh Mậu Cốc, còn Giản Phi Nhiên, cô ta sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời.

“Em chẳng muốn làm gì cả, chỉ cảm thấy hơi khó chịu. Mẹ cũng không nói gì, vì thế em cũng không nên lảm lời.”

“Nếu em thấy thực sự không hợp, sau này ít gặp mặt thôi.” Cho dù trái tim có lý trí thế nào cũng sẽ thiên vị, Hà Dập Phong luôn đứng về phía vợ ủng hộ vô điều kiện.

“Vâng.” Họa Trần trầm ngâm một hồi rồi đột nhiên ngẩng mặt lên, nuốt nước miếng, mặt đỏ bừng. “Phu tử, bây giờ thu nhập một năm của anh là bao nhiêu?”

Hà Dập Phong không trực tiếp trả lời cô: “Có thể nuôi em và ba đứa con!”

Họa Trần giật nảy mình. “Nhiều thế à, không được, chúng ta bây giờ mới chỉ có một đứa, vậy số tiền thừa đâu rồi? Sau này em phải quản lý mới được, nếu không ngày nào đó anh ở bên ngoài tiêu tiền như nước thì làm thế nào?”

Hà Dập Phong hận một nỗi không thể chứng minh ngay cho cô thấy. “Em thử nghĩ xa hơn có được không? Có ai nói chồng như thế bao giờ?”

Họa Trần cười ha ha. “Thì em cứ lo trước thế!”

Hà Dập Phong đứng bật dậy, kéo cô ra vườn. Ở lâu trong bóng râm, tự nhiên sẽ có suy nghĩ u ám, anh phải dẫn cô ra tắm nắng mới được.

Bầu trời mùa thu, gió thổi nhẹ nhẹ, mây lửng lơ trôi, mặt trời rực rỡ. Hà Dập Phong bảo Họa Trần đứng dưới mái hiên, anh hái quả hồng trên cây rồi đưa lên mũi cảm nhận mùi thơm nồng. Những dây đậu đũa bò trên hàng rào đã cho quả đậu dài bông thông, anh cũng tiện tay hái hai nắm. Đậu đũa có màu đỏ tím này xào với thịt ăn rất ngon. Trước đây, bữa trưa của họ có thể ăn qua loa, nhưng bây giờ Họa Trần đang có bầu nên không thể tùy

tiện như thế được. Anh bước qua hàng rào, lịch sự nhờ bà hàng xóm nấu giúp bữa trưa. Nói ra thì thật xấu hổ, nhưng quả thật cả anh và Họa Trần đều không giỏi nấu nướng.

Cháu gái của bà hàng xóm chưa đầy hai tuổi, thấy người lạ nhưng vẫn tỏ ra thân thiết, chạy đến ôm lấy chân Hà Dập Phong. Anh có vẻ khá gượng gạo, bối rối xoa đầu cô bé, rồi hứa sẽ đi hái quả, lúc đó cô bé mới chịu buông tay ra.

Thấy bộ dạng như được đại xá của Phu tử, Họa Trần bật cười. Những câu cô nói vừa nãy ở sau vườn chỉ là lời nói đùa. Cô biết, Phu tử của cô luôn là người lạnh lùng, cho dù về tiền bạc hay về tình cảm. Đối với người con gái khác, hay dù chỉ là một cô bé con, anh cũng rất “keo kiệt” trong việc thể hiện tình cảm. Sự nhiệt tình của anh chỉ dành riêng cho một mình cô. Có lúc cô nghĩ, nếu Phu tử không gặp cô, chắc có lẽ anh sẽ sống độc thân suốt đời. Anh và cô thật may mắn khi có nhau!

“Một mình đứng đây cười gì đấy?” Hà Dập Phong mang hoa quả về liếc nhìn cô vợ đang cười rạng rỡ.

“Em muốn trưa nay đích thân xuống bếp để thưởng cho anh. Món trứng gà luộc nhé!” Họa Trần xắn ống tay áo, xoa hai tay vào nhau.

Hà Dập Phong tỏ vẻ vừa mừng vừa lo. “Anh biểu hiện tốt như vậy ư?”

“Vâng!”

“Nói cụ thể xem nào?”

“Anh đã lấy em chứ sao!” Đây không phải là việc đáng chúc mừng sao.

Table of Contents

[Giới thiệu](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[Ngoại truyện](#)